

ИнфоДАР

АН РАЎС

Белушчуте

ЛАФЪР

АН РАЙС

ВЕЩИЦИТЕ: ЛАШЪР

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Втората книга от поредицата за вещиците Мейфеър разплита много от мистериите в загадъчното семейство от Ню Орлиънс. Ужасът, разиграл се на Коледа в къщата на Първа улица, и изчезването на Роуан Мейфеър слагат началото на поредица потресаващи събития и неочаквани обрати. Фактите, споменати в досието на Таламаска, тук се превръщат в пространни истории, в които много от тайните на миналото ще бъдат разбулени. Нищо не е приключило и истинската битка тепърва предстои. Кой е Лашър и как може да бъде победен, ще се завърне ли Роуан при Майкъл, коя е следващата силна вещица в рода, какво се случва в тайнствената организация Таламаска... Ан Райс за пореден път ще ни потопи в неповторимата атмосфера на своя свят, от който, както винаги, ще ни е трудно да се откъснем.

Посвещавам с любов на:

Стан Райс, Кристофър Райс и Джон Престън, Вики Уилсън — с вечна благодарност за нейния кураж, въображение и богата душа, моята кръстница и леля, Патриша О'Брайън Хърбърсън, дама с любящо сърце, която ме заведе на църква; и на паметта на Алис Ален Давиу, сестрата на майка ми, която ми даде толкова много.

ЕДНО

*„Свинята тук довтаса със
самар,
а люлчицата люшкаше шопар.
Чинията бърже на масата
скочи,
черпакът в гърнето супата
лочи.
Ръженът, скрит зад вратата,
на пода пръчка захарна мята.
— Хей, хей — скара ядосана
рече. —
Никой тук ли не слуша вече?
В тази къща най-старша съм
аз.
Я елате при мене завчас!“*

От
приказките на
Мама Гуус

В началото беше гласът на бащата.

— Емалет! — шепнеше той до корема на спящата ѝ майка. А после ѝ пееше протяжните песни от миналото.

Песни за долината на Донелайт и за замъка; за мястото, където някога ще идат заедно и как тя ще се роди с цялото знание, което той притежава. „Това е нашият начин“, казваше ѝ той на бързия език, който другите не можеха да разберат.

За тях той звучеше като жужене или свирукане. Това беше техният таен език, защото те можеха да чуват думите, които се лееха така бързо, че оставаха неразличими за останалите. Те можеха да пеят

един на друг. Емалет почти можеше да го прави, почти можеше да говори...

— Емалет, скъпа моя, Емалет, дъще моя. Емалет, невесто моя.

Баща ѝ я чакаше. Тя трябваше да расте бързо и да стане силна заради него. Когато времето дойдеше, майка ѝ трябваше да ѝ помогне. Тя трябваше да пие от майчиното мляко.

Майка ѝ спеше. Майка ѝ плачеше. Майка ѝ сънуваше. Майка ѝ се чувстваше зле. А когато баща ѝ и майка ѝ се караха, светът се тресеше. Емалет позна страха.

Но след това баща ѝ винаги идваше и ѝ пееше, напомняше ѝ, че думите на песента му са твърде бързи, за да може майка ѝ да ги разбере. Мелодията караше Емалет да се чувства така, сякаш миниатюрният кръгъл свят, в който живееше, се разтяга и тя плава в пространство без граници, уголемявано във всички посоки от песента на баща ѝ.

Баща ѝ шепнеше стихове, които бяха много красиви, особено римите. Те предизвикваха тръпки по цялото ѝ тяло. Тя изпъваше крака и ръце, въртеше глава насам-натам и се чувстваше много добре, особено от римите.

Майка ѝ не говореше с нея. Майка ѝ не биваше да знае, че тя е там. Научи от баща си, че е съвсем малка, но съвършено оформена. Емалет вече имаше дълга коса.

Но когато майка ѝ говореше, Емалет я разбираше; когато майка ѝ пишеше, Емалет виждаше думите. Емалет чуваше забързания ѝ шепот. Тя знаеше, че майка ѝ се страхува. Понякога виждаше и сънищата ѝ. Виждаше лицето на Майкъл. Виждаше борба. Виждаше лицето на баща си през очите на майка си и колко я натъжаваше то.

Баща ѝ обичаше майка ѝ, но тя често го разгневяваше и когато той я удряше, майка ѝ страдаше, дори падаше и Емалет пишеше, или поне се опитваше да изпищи. Но баща ѝ винаги идваше после, докато майка ѝ спеше, и казваше на Емалет, че не бива да се страхува, че ще бъдат заедно сред каменния кръг на Донелайт и тогава ще ѝ разкаже историите от древните дни, когато всички онези красиви хора са живели на остров, и това бил Раят, преди другите и малките хора да се появят.

Тъжна и печална е слабостта на човеците и трагедията на малките хора, нима не е по-добре те да бъдат премахнати от земята?

— Казвам ти нещата, които вече знам. Онова, което съм научил — говореше той. И Емалет виждаше кръга от камъни и високата фигура на баща си, такъв, какъвто беше сега, да подръпва струните на арфа. Всички танцуваха. Тя виждаше малките хора да се крият в сенките, зловни и гневни. Не ги хареса, не искаше те да се промъкнат в града. — Те ни ненавиждат инстинктивно — казваше баща й. — А и как иначе? Но те вече нямат значение. Те са вече само спомен за сън, който не е успял да се сбъдне.

Настъпваше часът. Часът на Емалет и баща й.

Тя виждаше баща си в старите дни, с разперени ръце. Беше Коледа и долчинката бе затрупана със сняг. Шотландските борове растяха нагъсто, хората пееха химни. Емалет обичаше извисяването и снижаването на гласовете им. Толкова много още имаше да види и да научи.

— Ако някога ни разделят, любима моя, ела в долчинката на Донелайт. Ще я намериш, сигурен съм. Има хора, които търсят майка ти, хора, които ще ни разделят. Но помни, ти ще се родиш на този свят с цялото знание, което ти е нужно. Можеш ли да ми отговориш?

Емалет се опита, но не можа.

— Талтош — каза той и целуна корема на майка й. — Чувам те, скъпа. Обичам те. — Емалет беше щастлива само когато майка й спеше, защото когато се събудеше, започваше да плаче.

— Нима мислиш, че няма да го убия на мига? — каза баща й на майка й. Караха се за Майкъл. — Ще го убия за секунда. Мислиш ли, че няма да го направя, ако ме напуснеш?

Емалет виждаше човека, Майкъл, когото майка й обичаше, а баща й — не. Майкъл живееше в Ню Орлиънс в една голяма къща. Баща й искаше да се върне в тази къща. Искаше да я притежава, тя беше негов дом и много се гневеше, че Майкъл е там. Но той знаеше, че още не е дошло времето за това. Първо трябваше да се роди Емалет, висока и силна. Това щеше да е началото. Той искаше да идат заедно в долчинката на Донелайт. Началото беше всичко. Без начало не би имало нищо.

Расни, дъще моя.

Талтош.

В Донелайт вече не живееше никой, но те щяха да живеят там — Емалет и баща й, и техните деца. Стотици деца. Там щеше да е

светилището на Началото. „Нашият Витлеем“, шептеше той. И това щеше да е началото на всички времена.

Беше тъмно. Майка ѝ плачеше, притиснала лице към възглавницата. Майкъл, Майкъл, Майкъл.

Емалет познаваше кога изгрява слънцето.

Всички цветове ставаха по-ярки и тя виждаше ръката на майка си високо над нея — тъмна, тънка и огромна, покриваща целия свят.

ДВЕ

Сега къщата беше тъмна. Колите си бяха отишли и единствената светлина струеше от прозореца на Майкъл Къри в старата спалня, където бе умряла братовчедката Деидре. Мона разбираше какво точно се бе случило тази нощ и трябваше да признае, че беше доволна. Почти го беше планирала, почти...

Беше казала на баща си, че ще се върне в Метаир с чичо Райън и братовчедките Джен и Кланси, но после не се беше обадила на чичо си. Той си бе отишъл отдавна, уверен, като всички останали, че Мона се е върнала с баща си у дома, на Амелия стрийт.

Бе ходила на гробището, където загуби баса, че Дейвид няма да се представи добре в самата нощ на Марди Грас, пред гробницата на Мейфеър. Но той го беше направил. Е, не беше страхотно, наистина, но не беше лошо като за петнайсетгодишен. На Мона ѝ хареса — измъкването с него, страхът и вълнението му, катеренето по белосаната стена на гробището и прокрадването по алеите между високите мраморни гробници, за да легнат точно на чакълестата пътечка във влагата и студа, което беше немалка част от предизвикателството. Но тя го беше направила, беше постлала полата си на земята, за да може да си свали бельото, без да се изцапа.

— А сега го направи! — каза на Дейвид, който нямаше нужда от още окуражаване, нито от директни заповеди.

Мона се втренчи над рамото му в студеното облачно небе, в единствената видима звезда, а после остави погледа си да се плъзне по стената от малки четвъртити надгробни камъни, докато стигна до името: Деидре Мейфеър.

А после Дейвид беше свършил.

— Ти не се страхуваш от нищо — беше ѝ казал след това.

— И от кого трябва да се страхувам, от теб ли? — Тя седна, дори не се беше престорила, че ѝ харесва. Беше разгорещена, без изобщо да харесва братовчед си, но все пак доволна, че го е направила.

Мисията е изпълнена, така щеше да напише на компютъра си, в тайната директория \WS\MONA\PLAN, където съхраняваше изповедите си за триумфите, които не можеше да сподели с никого на този свят. Никой не можеше да проникне в компютърната ѝ система, дори чичо Райън или братовчедата Пиърс, които бе хващала, по различно време, да се опитват да ровят из директорииите. „Просто леко подреждаме, Мона.“ Но това беше най-бързият IBM на пазара, с максимум памет и огромен хард диск. Колко малко знаеха хората за компютрите! Това винаги я изумяваше. Тя самата всеки ден научаваше по нещо ново.

Да, това беше момент, който щеше да бъде споделен единствено с компютъра. Може би това щеше да се превърне в редовно явление сега, когато майка ѝ и баща ѝ бяха на път да умрат от пиене. А имаше и толкова много Мейфеър, които трябваше да победи. Всъщност към този момент нейният план дори не включваше външни хора, освен, разбира се, Майкъл Къри, но той вече беше Мейфеър. Определено беше. Семейството го бе впримчило здраво.

Майкъл Къри, сам в тази къща. Мисли за случилото се. Беше десет часът вечерта на Марди Грас, три часа след парада на Свитата на Краля, и Мона Мейфеър бе сама на ъгъла на Първа и „Честнът“, безплътна като призрак, втрещена в къщата, с цялата мека и тъмна нощ пред нея, в която можеше да прави каквото поиска.

Баща ѝ със сигурност вече се беше отрязал; вероятно някой го бе откарал у дома. Щеше да е чудо, ако е изминал пеша тринайсетте пресечки до Амелия стрийт и „Сейнт Чарлз“. Още преди края на парада той беше толкова пиян, че седеше на тротоара, на неутралната територия на „Сейнт Чарлз“, със свити колени и вкопчени в бутилка „Южен комфорт“ ръце, и пиеше пред чичо Райън, леля Беа и всички, които си направеха труда да погледнат към него. И казваше на Мона, със съвсем недвусмислени изрази, да го остави на мира.

Чудесно. Тя искаше точно това. Майкъл Къри я беше вдигнал на раменете си, сякаш бе лека като перце, и тя изгледа оттам целия парад. Колко приятно беше да язди този силен мъж, заровила ръка в меката му къдрава черна коса. А да усеща лицето му между бедрата си беше прекрасно. Притисна го леко, колкото посмя, и остави лявата си ръка да се спусне към бузата му.

Чуждият човек, Майкъл Къри. И баща ѝ, твърде пиян, за да забележи какви ги върши тя.

Майка ѝ се бе отрязала още следобеда на Марди Грас. Щеше да е цяло чудо, ако изобщо се бе събудила да види парада по „Сейнт Чарлз“ и Амелия стрийт. Древната Евелин, разбира се, беше там, тиха, както обикновено, но будна. Тя знаеше какво става. Ако Алисия подпалеше леглото, Древната Евелин щеше да извика: „Пожар!“. Пък и наистина вече не можеха да оставят майка ѝ сама.

Работата беше там, че всичко беше подсигурано. Дори лелята на Майкъл, Вивиан, тази вечер не беше в къщата на Първа улица. Отиде да прекара нощта при леля Сесилия. Мона ги видя да тръгват след парада. А Аарън Лайтнър, този мистериозен изследовател, бе отведен от леля Беа. Мона ги чу да се уговарят. С нейната кола или с неговата? Обичаше да си ги представя заедно. Аарън се подмладяваше с десет години, когато беше покрай Беатрис, сивокосата Беатрис, която привличаше всички мъжки погледи, където и да се появеше. Ако влезеше в „Уолгрийнс“, мъжете от склада излизаха да ѝ помогнат. Или пък някой джентълмен я питаше за добър шампоан против пърхот. Беше почти смешно как леля Беатрис привлича мъжете, но тя искаше само Аарън Лайтнър, а това беше нещо ново.

Нямаше проблем дори и старата прислужница Еужения да беше в къщата, защото тя спеше в най-отдалечената стая и се говореше, че обърне ли вечерната си доза портвайн, вече нищо не може да я събуди.

Практически къщата беше празна, там беше само нейният мъж. А сега, когато Мона вече знаеше историята на вещиците Мейфеър — сега, когато най-накрая се бе добрала до дългото досие на Аарън Лайтнър — нищо не можеше да я задържи далеч от Първа улица. Разбира се, тя имаше някои въпроси по това, което беше прочела; тринайсет вещици, потомки на шотландката от Донелайт, изгорена на клада през 1659 година. Това беше точно от онези сочни истории, за които човек си мечтае. Е, или поне тя мечтаеше.

Но в тази дълга семейна приказка имаше неща със специално значение за нея, а най-интересната част беше дългият разказ за живота на чичо Жулиен.

Дори любимата ѝ леля Джифорд сега бе много далеч от Ню Орлиънс, в къщата си в Дестин, Флорида, скрита от всички и всичко, терзаеща се за съдбата на целия род. Джифорд бе помолила

семейството да не ходи в голямата къща на Марди Грас. Горката леля Джифорд. Тя беше проклела историята на Таламаска за вещиците Мейфеър, беше я изхвърлила от къщата си и от съзнанието си. „Не вярвам в такива неща!“

Леля Джифорд живееше в страх, дишаше в страх. Не искаше и да чува за историите от старите дни. Горката леля Джифорд чак сега намери сили да се вижда с баба си, Древната Евелин, и то само защото тя вече почти не говореше. Леля Джифорд дори не обичаше да се споменава, че е внучка на Жулиен.

Понякога Мона изпитваше дълбока, безнадеждна тъга за нея, чак ѝ се плачеше. Леля Джифорд като че страдаше за цялото семейство и когато Роуан изчезна, тя бе по-разстроена от всички, дори от Райън. Леля Джифорд беше нежна и любяща душа, нямаше по-подходящ човек от нея, ако имаш нужда да поговориш за някои практически неща от живота — какви дрехи да облечеш за училищната забава, да започваш ли вече да си бръснеш краката, кой парфюм е най-добър за момиче на тринайсет? (Лаура Ашли №1.) Това бяха въпроси, на които Мона трудно намираще отговор сама.

Е, какво ще прави сега, навън, в нощта на Марди Грас свободна? Никой не знаеше какво ще стане, вероятно никой никога нямаше и да разбере. Но тя знаеше. Да, тя беше готова. Къщата на Първа улица беше нейна! Сякаш огромното мрачно здание с бели колони ѝ шепнеше: „Ела, Мона, ела. Тук живя и умря чичо ти Жулиен. Това е къщата на вещиците, а ти си вещица, Мона, не по-малко от всички тях! Тук ти е мястото“.

Може би ѝ говореше самият чичо Жулиен. Не, това бе просто фантазия. С въображение като нейното можеше да чуе и види каквото си поиска.

Но кой можеше да е сигурен? Може би щом влезеше вътре, щеше наистина да види призрака на чичо Жулиен! О, това щеше да е великолепно. Особено ако се окажеше същият елегантен и дяволит чичо Жулиен, за когото непрекъснато мечтаеше.

Мона прекоси уличката под тежкия покров на дъбовете и бързо се покатери по старата ограда от ковано желязо. Приземи се тежко сред гъстите храсти и бегониите, усети студеното им, влажно докосване, и то никак не ѝ хареса. Придърпа надолу розовата си пола и тръгна на пръсти по влажната земя към пътеката от каменни плочи.

От двете страни на голямата входна врата с форма на ключалка мъждукаха лампи. Верандата тънеше в мрак, а люлеещите се столове едва се различаваха, защото бяха боядисани в черно, за да пасват на капациите. Градината като че изведнъж се склочи около нея и започна да я притиска.

Самата къща ѝ изглеждаше каквато винаги я бе виждала — красива, тайнствена и приканваща, макар че, трябваше да признае, я харесваше повече, когато бе потънала в паяжини руина, преди появата на Майкъл и неговите инструменти. Най-много ѝ харесваше по времето, когато леля Деидре неизменно седеше в своя люлеещ се стол на страничната веранда, а пълзящите растения като че се канеха да погълнат цялото място.

Разбира се, Майкъл беше спасил къщата, но... о, ако можеше да е влязла в нея навремето, когато бе още съсипана, щеше да узнае всичко за трупа, който бяха открили на тавана.

Майка ѝ и леля Джифорд се караха за това от години. Майка ѝ я бе родила едва на тринайсет, а леля ѝ бе винаги около нея.

Всъщност наистина имаше време, когато Мона се чудеше коя от двете ѝ е истинска майка — Джифорд или Алисия. Но там беше и Древната Евелин, която винаги люлееше Мона на коленете си и въпреки че не говореше много, ѝ пееше стари протяжни песни. Джифорд изглеждаше логичният избор за майка, защото по онова време Алисия вече се бе превърнала в ужасна пияница, но Мона се справяше с това, и то от години. Тя беше жената в къщата на Амелия стрийт.

През онези дни те говореха много за тялото на тавана. Говореха за братовчедката Деидре, наследницата, която гаснеше в своята кататония. Говореха за тайните на Първа улица.

Мона стъпи за първи път там точно преди сватбата на Роуан и Майкъл. Беше си въобразила, че усеща миризмата на трупа. Искеше да се качи горе и да сложи ръце на мястото. Майкъл Къри бе реставрирал къщата и работниците бяха там — боядисваха тавана. Леля Джифорд каза на Мона, да „стои мирна“ и я поглеждаше сурово всеки път, щом тя понечеше да се отдалечи от нея.

Беше невероятно да гледа сътвореното от Майкъл. Мона си мечтаеше нещо толкова да се случи някой ден и в къщата на ъгъла на „Сейнт Чарлз“ и Амелия стрийт.

Е, тази вечер щеше да се качи в стаята на третия етаж. Благодарение на историята тя вече знаеше чие е било мъртвото тяло — на младия изследовател от Таламаска, Стюарт Таунсенд. Все още не беше ясно кой точно го е отровил, но Мона можеше да се обзаложи, че това е бил чичо ѝ Кортланд, който всъщност не ѝ беше никакъв чичо, а всъщност прапрапрадядо, което бе една от най-забавните главоблъсканици в семейната история.

Миризми. Тя искаше да изследва онази друга миризма, която се усещаше в салона и всекидневната на къщата на Първа улица и която нямаше нищо общо с мъртвото тяло. Миризма, която бе дошла от нещастиято, случило се на Коледа. Миризма, която като че ли никой друг не усещаше, освен ако леля Джифорд я бе излъгала, когато Мона я попита.

Леля Джифорд правеше така. Тя не би признала, че „вижда неща“ или пък усеща странни миризми. „Не усещам нищо!“, беше ѝ казала с раздражение. Е, може би беше вярно. Мейфеър обикновено добре четяха мислите на хората, но и можеха да затварят собственото си съзнание за другите.

Мона искаше да докосне всичко. Искеше да потърси стария грамофон „Виктрола“. Не се интересуваше от перлите. Искеше грамофона. Искеше да узнае *голямата семейна тайна* — какво се бе случило с Роуан Мейфеър на Коледа. Защо бе напуснала съпруга си Майкъл? И защо той бе открит в ледената вода на плувния басейн? Почти мъртъв. Всички си мислеха, че няма да оцелее след подобен инцидент. Всички, с изключение на Мона.

Разбира се, можеше да си представи какво се е случило, но тя искаше нещо повече. Искеше версията на Майкъл Къри. До ден-дневен обаче такава нямаше. Ако бе разказал на някого за случилото се на Коледа, това сигурно беше неговият приятел Аарън Лайтнър от Таламаска, който пък нямаше да каже на никого. Хората съжаляваха Майкъл твърде много, за да го притискат. Бяха решили, че може да се спомине след случилото се.

Мона успя да се промъкне в стаята му в интензивното отделение в нощта на Коледа и да подържи ръката му. Не, той нямаше да умре. Да, сърцето му не беше добре, защото бе спрял да диша за доста дълго време в студената вода, и сега трябваше да си почива, за да се излекува, но не беше близо до смъртта. Тя узна това още щом усети

пулса му. Когато го докосна, все едно докосваше някой Мейфеър. И той притежаваше „нещо повече“ като останалите от рода. Можеше да вижда призраци. Досието на вещиците Мейфеър не включваше него и Роуан, но Мона знаеше. Зачуди се дали той би разкрил истината.

О, искаше да научи и да открие толкова много неща. Възприемаше възрастта си, това, че беше на тринайсет, като някаква нелепа шега със самата нея. Тя не беше на тринайсет повече, отколкото Жана д'Арк някога е била на тринайсет. Или Катерина Сиенска^[1]. Разбира се, те бяха светици, но само донякъде. Всъщност бяха почти вещици.

Ами Кръстоносния поход на децата... Ако тя беше с тях, със сигурност щяха да си върнат Светите земи. Ами ако сега вдигнеш на бунт всички тринайсетгодишни гении в страната — с искания за правото да гласуват, защото са не по-малко интелигентни, и да карат кола от мига, в който са достатъчно високи, за да виждат пътя над арматурното табло... Не, това щеше да почака.

Работата беше там, че тази нощ, на връщане от парада, бе разбрала, че Майкъл е достатъчно силен, за да легне с нея, ако успее да го накара, което със сигурност нямаше да е много лесно.

Един мъж на възрастта на Майкъл имаше доста силен самоконтрол. С някой по-стар, като прачичо й Рандъл, беше доста полесно, а с младите момчета, като братовчед й Дейвид — беше направо нищо работа.

Но едно тринайсетгодишно момиче да преследва Майкъл Къри? „Беше като да изкачиш Еверест“, помисли си Мона с усмивка. *Ще го направя, ако ще и да пукна.* И може би тогава щеше да узнае истината за Роуан, защо се бяха скарали на Коледа и защо тя изчезна. Това нямаше да е точно предателство спрямо Роуан. Почти сигурно беше, че тя е избягала с друг и всички в семейството, без значение дали говореха за това, бяха ужасно притеснени за нея.

Не така, като че ли бе мъртва, а сякаш бе изчезнала внезапно, оставила отворена вратата на хамбара. И ето, сега през нея щеше да влезе Мона, полудяла от желание към Майкъл Къри, към този огромен и силен мъж.

Мона се взря в огромната врата с форма на ключалка и се сети за снимките на членове на семейството, застанали пред нея. Портретът на прачичо Жулиен още висеше в къщата на Амелия стрийт, макар че

майката на Мона го сваляше при всяко посещение на леля Джифорд, което пък бе смъртна обида за Древната Евелин. Древната Евелин рядко продумваше — само когато се събуждаше от унеса си заради ужасната тревога за Мона и майка ѝ, защото се страхуваше, че Алисия наистина ще умре от пиене, а Патрик си беше отишъл толкова отдавна, че вече никой не помнеше що за човек е бил.

Докато гледаше вратата, изведнъж ѝ се стори, че вижда чичо Жулиен, с бялата му коса и тъмни очи. Като си помислеше само, че навремето е танцувал там горе с Древната Евелин. Таламаска не знаеше нищо за това. Историята беше пропуснала Древната Евелин и нейните внучки Джифорд и Алисия, както и единственото дете на Алисия — Мона.

Но не, всичко бе във въображението, всичко бе само игра. Чичо Жулиен го нямаше пред вратата. Трябваше да бъде внимателна. Тези видения не бяха реални. Това, което предстоеше, беше реално.

Мона тръгна по пътеката покрай къщата и после отново по плочите, покрай страничната веранда, където леля Деидре бе седяла с години в плетения си стол. Горката леля Деидре. Мона я бе виждала през оградата много пъти, но никога не бе успявала да се промъкне вътре. Сега вече знаеше ужасната история за това как я бяха дрогирали.

Верандата беше чиста и красива, без мрежа, въпреки че чичо Майкъл бе оставил стария стол на Деидре и дори го използваше, сякаш беше полудял също като нея — седеше на него с часове в студа. На прозорците в трапезарията имаше дантелени пердета и модни копринени драперии. О, какъв разкош.

А тук, където пътеката завиваше и ставаше по-широка, бе паднала и умряла леля Анта преди много години, обречена вещица, също каквато щеше да бъде и дъщеря ѝ Деидре. Черепът ѝ се бе разбил и от главата и сърцето ѝ бе рухнала кръв.

Сега нямаше кой да спре Мона и тя коленичи и докосна камъните. За миг ѝ се стори, че вижда осемнайсетгодишната Анта, с огромни мъртви очи и оплетена в окървавената коса смараглова огърлица.

Не, отново си въобразяваше. Никога не беше сигурна дали е просто въображение, или е нещо повече, особено след като цял живот бе слушала невероятни истории и бе мечтала за странни неща.

Джифорд се разплака на кухненската маса в къщата на Амелия стрийт. „Тази къща е зла, зла, казвам ти. Не пускай Мона там.“

„О, Джифорд, стига глупости, тя иска да бъде шаферка на сватбата на Роуан Мейфеър. Това е такава чест.“

Да, определено беше чест. Най-голямата сватба в семейството за всички времена. Много ѝ хареса. Ако не беше леля Джифорд, още тогава щеше да предприеме тайната си инспекция на къщата, докато всички се наливаха с шампанско, говореха за благоразумната страна на нещата и се чудеха кой точно е господин Лайтнър, тъй като тогава той още не беше разкрил пред тях своята история.

Но Мона изобщо нямаше да бъде на тази сватба, ако Древната Евелин не бе станала от стола си, за да се противопостави на Джифорд: „Нека детето мине по църковната пътека“, бе казала тя със своя тих, сух шепот. Вече беше на деветдесет и една. И голямото достойнство на това, че почти никога не говореше, бе, че когато го направеше, всички я слушаха. Е, освен ако не мъкнаше неразбираемо.

Но понякога Мона мразеше леля Джифорд заради страховете ѝ, вечната ѝ тревога, постоянният ужасен израз на лицето ѝ. Никой обаче не можеше да я мрази истински. Тя беше твърде добра към всички, особено към сестра си Алисия, майката на Мона, която всички вече смятаха за безнадеждна алкохоличка и която вече три пъти бе влизала в клиника, без това да доведе до нищо добро. Всяка неделя, без изключение, Джифорд идваше в къщата на Амелия стрийт, да поизчисти малко, да помете алеята и да поседи с Древната Евелин. Носеше рокли за Мона, която никак не обичаше да ходи по магазините.

— Нали знаеш, че трябва да се обличаш като тийнейджър — каза Джифорд само преди няколко седмици.

— Момичешките рокли ми харесват, благодаря — отвърна Мона. — Те са моята маскировка. Освен това, ако питаш мен, повечето тийнейджъри изглеждат раздърпани. Нямам нищо против и аз да нося такива дрехи, но съм твърде ниска.

— Е, да, но номерът на сутиена те издава! Трудно се намират такива сладки памучни сутиени с толкова голяма чашка.

— Ама ти хем искаш да раста, хем искаш да се държа прилично. Какво съм аз за теб — малко момиче или социологически проблем? Не обичам общоприетото. Лельо Джиф, някога хрумвало ли ти е, че

конформизмът може да бъде разрушителен? Обърни внимание на мъжете по новините. Никога в историята мъжете в столицата не са се обличали толкова еднакво. Връзки, ризи, сиви сака. Това е отвратително.

— Тук става дума просто за отговорност. Да се обличаш и да се държиш както подобава на възрастта ти. Ти не правиш нито едното, нито другото и всъщност в момента говорим за абсолютно различни неща. Превърнала си се в умалено копие на Вавилонската блудница с панделка в косата.

Джифорд спря, шокирана от това, че бе изрекла думата *блудница*, бузите ѝ порозовяха, тя стисна ръце, а черната ѝ къдрава коса падна пред лицето.

— О, Мона, скъпа, толкова те обичам.

— Зная, лельо Джиф, но, моля те, в името на Бог и всичко свято, никога не ме наричай умалено копие на каквото и да било, никога!

Мона остана коленичила на камъните доста дълго, докато студът не започна да вледенява коленете ѝ.

— Горката Анта — прошепна тя. Изправи се и отново приглади розовата си пола. Отметна косата си зад раменете и провери дали копринената панделка е все още здраво прикрепена на тила ѝ. Чичо Майкъл харесваше нейната сатенена панделка, сам ѝ го беше казал.

— Докато Мона носи панделка — беше казал същата вечер по пътя към парада, — всичко ще бъде наред.

— Аз навърших тринайсет през ноември — прошепна му тя и се приближи, за да хване ръката му. — Казаха ми да махна панделката.

— Ти? На тринайсет? — Очите му пробягаха по нея, задържайки се за част от секундата на гърдите ѝ. После се изчерви. — Е, не съм забелязал. Но това не означава, че трябва да спреш да носиш панделки. Виждам в сънищата тази червена коса и панделката в нея.

Разбира се, това беше просто закачка. Майкъл беше невинен и благоприличен мъж, беше просто прекрасен. Всички виждаха това. Но по бузите му отново се бе появила червенина. Повечето мъже на неговата възраст гледаха на тринайсетгодишните момичета с големи гърди просто като на деца, но Майкъл явно не беше от тях.

Е, тя щеше да обмисли още малко стратегията си, когато влезеше в къщата и се приближеше до него. Но сега искаше да се разходи около басейна. Изкачи стълбите и излезе на широката каменна тераса.

Светлините под водата бяха пуснати и я караха да сияе, лека пара се издигаше от повърхността. Мона не разбираше защо бяха затоплили басейна, та Майкъл не би плувал отново в него. Сам го каза. Е, все пак идваше денят на свети Патрик, нищо, че още беше студено, и вероятно тук щяха да се съберат стотици деца от рода. Така че бе по-добре да не спират нагревателите.

Тя отиде до другия край на терасата, където бяха открили кървавите петна в снега, обозначаващи мястото на борбата. Сега всичко беше почистено, пометено, само тук-там се виждаше по някое листо. На места градината още беше посърнала заради снега, паднал през тази люта зима, така необичайна за Ню Орлиънс, но благодарение на последната топла седмица лунничетата се бяха завърнали и тя усещаше аромата им, виждаше миниатюрните им цветчета в мрака. Беше трудно да си представиш всичко това покрито със сняг и кръв, а Майкъл Къри да се носи под повърхността на водата с кървящо лице, целият в рани, със спряло сърце.

Тогава усети другата миризма — същата странна миризма, която бе доловила и преди, в коридора на къщата и в двойния салон, където беше китайският килим. Слаба, но осезаема миризма. Мона се приближи до балюстрадата и я помириша. Тя цялата беше оплетена със студени лунничета. Да, много съблазнителна миризма. „Някак вкусна“, помисли си тя. Както е вкусна миризмата на карамела или пък на бонбоните лакта, само че това не беше миризма на храна.

Изведнъж почувства лек гняв към онзи, който бе наранил Майкъл Къри. Беше харесала Майкъл още щом го видя. Беше харесала и Роуан. Копнееше да прекара малко време насаме с тях, да ги разпита за много неща, да им каже много неща и най-вече да ги помоли да ѝ дадат грамофона „Виктрола“, ако го намерят. Но не ѝ се беше удала подобна възможност.

Отново коленичи на плочите и докосна студения камък, който смразяваше голите ѝ колене. Да, миризмата се усещаше, но Мона не видя нищо. Вдигна глава към тъмната веранда за слугите на гърба на главната къща. Никъде не светеше. После погледна отвъд желязната ограда, към конюшните зад дъба на Деидре.

Една светлинка. Това означаваше, че Хенри е още буден. Е, какво от това? Можеше да се оправи с него. На вечерята след парада тя бе осъзнала, че Хенри вече се страхува от къщата и не му харесва да

работи тук, вероятно нямаше да остане дълго. Не знаеше как да направи щастлив Майкъл, който постоянно повтаряше: „Аз съм пролетарий, Хенри. Може всеки ден да готвиш само червен боб и ориз“.

Пролетарий. Мона беше отишла при чичо Майкъл след вечеря, точно когато той се опитваше да се усамоти за своята нощна разходка, както я наричаше, и му каза:

— Какво, по дяволите, значи пролетарий, чичо Майкъл?

— О, какъв език! — прошепна той с ирония и изненада. Явно не успя да се въздържа и погали панделката в косата ѝ.

— Съжалявам — каза тя, — но за едно момиче от тази част на града е, нали се сещаш, задължително да има по-богат речник.

Той се засмя, може би леко очарован.

— Пролетарий е човек, който не държи на всички удоволствия, типични за средната класа. Дали едно момиче от тази част на града ще разбере това?

— Със сигурност. Това е съвсем логично и искам да знаеш, че и аз ненавиждам конформизма във всяка негова форма.

Той пак се засмя, нежно, подмамващо.

— А как се става пролетарий? — настоя тя. — Мога ли и аз да се запиша?

— Няма записване, Мона. Човек се ражда такъв. Пролетарий е пожарникарският син, който е спечелил много пари. Такъв човек може да коси сам моравата си, когато си пожелае. Може да мие собствената си кола. Или пък да кара ван, когато всички постоянно му повтарят, че е длъжен да кара мерцедес. Той е свободен човек. — О, как ѝ се беше усмихнал! Разбира се, той се надсмиваше над себе си леко и някак изморено. Но явно му харесваше да я гледа. Да, харесваше му да я гледа. Само странната умора и чувството му за приличие го караха да се въздържа.

— Звучи добре — каза тя. — А сваляш ли си ризата, когато косиш моравата?

— На колко години си, Мона? — попита я той игриво и наклони глава на една страна. Очите му обаче бяха напълно невинни.

— Нали ти казах, на тринайсет — отвърна тя, повдигна се на пръсти и го целуна бързо по бузата, а той се изчерви отново. Да, той я огледа, погледна гърдите ѝ и тънкото ѝ кръстче, бедрата ѝ под

широката розова памучна рокля. Но изглеждаше развълнуван от нейната проява на обич, от някаква съвсем отделна емоция. Очите му за миг станаха стъклени, а после каза, че трябва да излезе да се поразходи. Каза и нещо за нощта на Марди Грас, как е минавал покрай тази къща като дете по пътя към парада.

Не, сега сърцето му си беше съвсем наред, въпреки че лекарите продължаваха да го плашат и му даваха твърде много лекарства и въпреки че от време на време той усещаше леки бодежи, както бе казал на Райън, които му напомняли какво бива и какво не бива да прави. Е, Мона скоро щеше да разбере какво бива и какво не бива.

Остана доста дълго до басейна, мислеше за късчетата на тази тайнствена история — Роуан избягала, следи от нещо като аборт в предния салон, кръв навсякъде, и Майкъл — изранен, плаващ в безсъзнание в басейна. Дали случилото се в салона бе източникът на миризмата? Беше питала Пиърс дали я усеща. Не. Пита и Беа. Не. Пита Райън. Разбира се, че не. Спри да се моташ наоколо и да търсиш мистерии! Спомни си преbledнялото лице на леля Джиф, която чакаше в болничния коридор в нощта на Коледа, когато всички мислеха, че Майкъл умира. Спомни си и как тя поглеждаше към чичо Райън.

— Ти знаеш какво е станало! — каза му.

— Това е суеверие, безумие — отвърна Райън. — Не искам да слушам. Не ти позволявам да говориш за това пред децата.

— Аз и не искам да говоря за това пред децата — каза леля Джиффорд, а брадичката ѝ трепереше. — Аз не искам децата да знаят! Дръж ги далеч от онази къща, умолявам те, винаги съм те молила за това.

— И какво, аз ли съм виновен! — прошепна чичо Райън. Горкият чичо Райън, семейният адвокат, семейният закрилник. Той се бе превърнал в идеален пример за това какво може да направи с човек конформизмът. Чичо Райън във всяко отношение беше красив мъжки екземпляр, от предимно героичен тип — квадратна челюст, сини очи, хубави здрави плещи, плосък корем и ръце на музикант. Но никой не забелязваше това. Всички виждаха в него само костюма му, тъмносинята риза и блестящите официални обувки. Всеки мъж в „Мейфеър и Мейфеър“ се обличаше така. Цяло чудо беше, че и жените не го правеха, техният стил включващ перли и пастелни цветове, както и обувки с токчета с различна височина. Направо да ти призлее според

Мона. Когато тя станеше мултимилионер, щеше да си изработи свой собствен стил.

Но при спора в болничния коридор чичо Райън бе показал колко отчаян е всъщност, колко е притеснен за Майкъл Къри; не искаше да обиди леля Джиф. Той никога не го правеше.

Тогава дойде леля Бет и ги накара да млъкнат. Мона трябваше да каже на леля Джиф, че Майкъл Къри няма да умре, но ако го беше направила, щеше да я изплаши още повече. С леля Джиф не можеше да се говори за нищо.

А сега, когато майката на Мона бе пияна почти през цялото време, и с нея не можеше да се говори. Древната Евелин също рядко отговаряше на въпросите ѝ. Разбира се, когато го правеше, личеше, че все още е с всичкия си. „В перфектно състояние на ума“, казваше лекарят ѝ.

Мона никога нямаше да забрави какво стана, когато поиска да посети къщата, тогава още съвсем порутена и мръсна, докато Деидре все още седеше в люлеещия се стол. „Снощи сънувах сън — бе пояснила тя на майка си и леля Джиф. — Сънувах чичо Жулиен и той ми каза да се покатеря по оградата, без значение дали леля Карл е там, и да седна в скута на Деидре.“

Това си беше самата истина. Леля Джифорд веднага изпадна в истерия:

— Да не си посмяла да припариш до братовчедката Деидре.

Алисия се смя до припадък, а Древната Евелин само ги гледаше.

— Виждала ли си някого до леля си Деидре, когато минаваш покрай къщата? — попита я Алисия.

— Сиси, как можа! — сопна се Джифорд.

— Само онзи млад мъж, който винаги е с нея.

При тези думи леля Джифорд направо обезумя, а след това Мона технически бе заклетата да не припарва до къщата на Първа улица и никога да не я поглежда отново. Разбира се, тя не обърна внимание на тази забрана. Ходеше там винаги когато можеше. Две нейни приятелки от Светото сърце живееха доста близо до Първа и „Честнът“. Понякога тя се прибираше с тях от училище и то само за да има извинение. Те обичаха да им помагат с домашните, а и на нея ѝ харесваше. Разказваха ѝ разни неща за къщата.

— Този мъж е призрак — прошепна майка ѝ пред леля Джифорд. — Не бива да казваш на никого, че си го виждала. На мен обаче може. Е, как изглежда? — И тогава Алисия избухна отново в пискливия си смях, а леля Джиф се разплака. Древната Евелин не каза нищо, но ги слушаше. Винаги личеше кога ги слуша, личеше по напрегнатия поглед на малките ѝ сини очи. Какво ли, за бога, мислеше за двете си внучки?

По-късно Джифорд дръпна Мона настрани, докато вървяха към колата ѝ (ягуар седан, тъкмо в нейния стил, съвсем подходящ за Метаир).

— Моля те, повярвай ми, не бива да се приближаваш до онази къща. От нея не идва друго, освен зло.

Мона се опита да обещае, но не можа. Жребият за нея вече беше хвърлен. Още тогава тя искаше да узнае всичко за мястото. А сега, след разрива между Роуан и Майкъл, това стана най-важната ѝ задача: да влезе вътре и да разбере.

Досието на Таламаска, което откри в писалището на Райън, утрои любопитството ѝ. Досие на вещиците Мейфеър. Грабна го и изтича в закусвалнята да го прочете. Никой не я спря, никой не се усети какво става. Донелайт, Шотландия.

Дали семейството още притежаваше онзи замък? О, каква история само. Подробностите за Анта и Деидре, разбира се, бяха абсолютно скандални. За Мона бе пределно ясно, че този документ, в оригиналната му форма, е щял да включи и историята на Майкъл и Роуан Мейфеър.

Аарън Лайтнър бе прекъснал своето „повествование“, както сам пишеше в досието, преди раждането на „настоящата наследница“ и то, за да не бъде осъществено вмешателство в личния ѝ живот, макар Ордент да смяташе, че семейството има право да знае своята история, дотолкова, доколкото тази история бе позната на всички и записана навсякъде.

Хм, тези от Таламаска бяха невероятни. „И леля Беа ще се жени за един от тях“, помисли си Мона. Беше като да чуеш, че някоя голяма сочна муха се е хванала в нечия лепкава мрежа.

Това, че Роуан Мейфеър се бе измъкнала от ноктите на Мона, която не успя да прекара и пет минути насаме с нея, беше истинска трагедия, описана в папка WS/MONA/PROVAL.

Но Мона бе усетила, и то съвсем осезаемо, че Роуан се страхува от силата си, както и всички останали.

Е, тези сили не плашеха нея самата. Тя все повече се чувстваше като танцьор, който влиза в перфектна форма. Беше само метър и петдесет висока и по всичко личеше, че няма да порасне повече. Тялото ѝ съзряваше с всеки изминал ден.

Харесваше ѝ да е силна и необикновена. Обичаше да чете мислите на хората и да вижда неща, които те не могат да видят. Фактът, че мъжът, когото бе видяла, е призрак, я изпълваше с вълнение. Не беше много изненадана да разбере това. Само да можеше да се промъкне в къщата онези дни.

Е, онези дни вече бяха минало, нали така? Трябваше да се занимае с настоящето, а то беше просто чудесно. Изчезването на Роуан Мейфеър разтревожи цялото семейство. Тайните започнаха да излизат наяве. И сега в голямата къща нямаше никого, освен Майкъл Къри и нея самата.

Миризмата покрай басейна някак се беше разнесла или пък тя беше привикнала към нея.

Този миг ѝ принадлежеше изцяло.

Приближи се към задната покрита веранда и провери една по една вратите на кухнята. Ако бяха забравили поне една отключена... но не, онзи дървеняк Хенри бе залостил къщата като крепост. Е, нищо. Мона знаеше как да влезе вътре.

Промъкна се към задната част на къщата, до края на старата кухня, която сега беше баня, и погледна през прозореца. Кой би заключил прозорец толкова високо на стената? Но как да стигне до него? Ще домъкне един от варелите за смет, те почти не тежаха. Мина по алеята, хвана варела за дръжките и, какво да види, той беше на колелца. Колко практично! Покатери се върху него, първо на колене, после се изправи на огъващия се черен пластмасов капак, отвори със сила зелените капаци и натисна прозореца.

Той се вдигна нагоре, просто така. После засече, но вече се бе разкрила достатъчно голяма пролука. Щеше да си изцапа роклята на прашния перваз, но това нямаше значение. Набра се на ръце, промъкна се през прозореца и тупна на покрития с килим под.

Беше вътре! Постоя секунда наред малката баня, взираше се в проблясващия порцелан на старата тоалетна чиния и облицования с

мрамор умивалник. Припомняше си последния сън за чичо Жулиен, когато я беше въвел в тази къща и двамата изкачиха стълбите.

Сънят вече бе станал неясен, както винаги се случва със сънищата, но тя го беше описала в компютърния си дневник под името \WS\SUNISHTA\JULIEN, наред с всички останали за него. Сега добре си спомняше файла, беше го чела много пъти.

Чичо Жулиен бе пуснал грамофона, който сега се падаше по право на нея, и бе започнал да танцува, облечен в дълъг ватиран халат. Каза й, че Майкъл е твърде добър. И добротата на ангелите си има граници. „Чистата доброта рядко ме е побеждавала, разбираш ли, Мона — каза той със своя очарователен френски акцент — в сънищата винаги й говореше на английски, въпреки че тя знаеше френски добре. — Тя винаги е неприятност за всички, освен за онзи, който е абсолютно добър.“

Прекалено добър. Мона беше написала: „Абсолютно секси, абсолютно изкусителен, абсолютно парче!“ във файла с името „Майкъл“.

„Мисли за Майкъл Къри: Сега той е дори по-привлекателен, отколкото преди инфаркта, като огромен звяр с ранена лапа, рицар със строшен крак, лорд Байрон с изкривения си крак.“

Тя винаги бе смятала, че Майкъл е „убийствен“. Нямаше нужда сънищата да й казват това, въпреки че всъщност й бяха вдъхнали кураж. Цялата тази история с чичо Жулиен някак й подсказваше, че Майкъл е невероятно завоевание. А освен това разбра, че когато Древната Евелин е била на тринайсет — на нейната възраст — чичо Жулиен е легнал с нея в стаята си на тавана на къщата на Първа улица и от този забранен съюз се е родила бедната Лаура Лий, майката на Джифорд и Алисия. Чичо Жулиен беше дал на Древната Евелин грамофона и й беше казал: „Отнеси го от тази къща, преди да са дошли. Отнеси го и го пази...“.

„... Това беше налудничав замисъл. Никога не съм вярвал в магиите, трябва да го разбереш, Мона. Но трябваше да се опитам да направя нещо. Мери Бет бе започнала да изгаря книгите ми още преди смъртта ми. Гореше ги на моравата отвън, сякаш бях някакво дете без права и достойнство. Този грамофон беше нещо като малка магия, центъра на волята ми.“

Докато сънуваше, всичко ѝ се струваше съвсем ясно и разбираемо, но още на следващия ден „налудничавият замисъл“ беше вече напълно забравен. „Добре. Грамофонът. Чичо Жулиен иска той да бъде при мен. Магии, любимото ми нещо.“

А какво се бе случило с този проклет грамофон.

Чичо Жулиен си беше направил толкова голям труд да го измъкне от къщата през 1914 година — ако се приемеше, че сексът с тринайсетгодишно момиче е голям труд — и когато Древната Евелин бе опитала да предаде грамофона на Мона, Джифорд и Алисия се скараха ужасно. О, беше кошмарен ден.

Мона никога не ги беше виждала да си крещат така.

— Няма да ѝ даваш грамофона! — пищеше Джифорд. Втурна се към Алисия и я зашлеви неколkokратно, опитваше се да я избута от спалнята, където беше грамофонът.

— Не можеш да направиш това, тя е моя дъщеря и Древната Евелин каза, че той е неин! — крещеше Алисия.

От деца се карат така, каза ѝ Древната Евелин, не обръщай внимание. Тя бе останала в салона.

— Джифорд няма да счупи грамофона. Ще дойде време и той ще е твой. Никой Мейфеър не може да счупи грамофона на Жулиен. А колкото до перлите, Джифорд може да ги задържи засега.

На Мона не ѝ пукаше за перлите.

Древната Евелин не проговори следващите три или четири седмици.

Джифорд се разболя и не се оправи с месеци. Кавгите явно я изтощаваха. Чичо Райън я отведе в Дестин, Флорида, за да си почива в къщата на плажа. Същото се бе случило и след погребението на Деидре; леля Джифорд беше толкова зле, че чичо Райън я отведе в Дестин. Леля Джифорд винаги бягаше в Дестин, при белия пясък и чистите води на залива, към спокойствието и тишината на малката модерна къща, където нямаше нито паяжини, нито семейна история.

Но най-ужасно за Мона беше, че леля Джифорд така и не ѝ даде грамофона! Когато тя все пак я притисна и настоя да ѝ каже къде е, леля Джифорд отвърна:

— Отнесох го на Първа улица. Перлите също. Върнах ги, там са на сигурно място. Там са всичките неща на чичо Жулиен, заедно със спомена за него.

Алисия отново се разкрещя и те пак се скараха. В един от сънищата чичо Жулиен бе казал, докато танцуваше под звуците на грамофона:

— Валсът от „Травиата“, дете мое, е подходяща музика за една куртизанка. — Той танцуваше, а тънкото сопрано пееше ли, пееше.

Беше чула мелодията съвсем ясно. Не се случва често да си тананикаш история, чута насън. Прекрасното прашене на грамофона. Древната Евелин разпозна мелодията, която Мона тананикаше. Беше от Верди — арията на Виолета.

— Това беше плоча на Жулиен — каза Евелин.

— Да, но как да стигна до грамофона? — попита го Мона в съня си.

— Никой в това семейство ли не може да измисли нищо сам? — почти проплака чичо Жулиен. — Толкова съм уморен. Не виждаш ли? Ставам все по-слаб и по-слаб. *Cherie*, моля те, носи виолетова панделка. Розовата не ми харесва, въпреки че е доста скандална на тази червена коса. Носи виолетова заради чичо Жулиен. Толкова съм изморен...

— Защо? — попита тя, но той вече беше изчезнал. Това беше миналата пролет, тогава го сънува. Беше си купила виолетова панделка, но Алисия обяви, че тя носи лош късмет и я скри. Тази нощ Мона беше с розова панделка, като памучната ѝ рокля, обточена с дантела.

Бедната братовчедка Деидре почина през май, точно след онзи сън, и къщата на Първа улица остана за Роуан и Майкъл, които започнаха големия ремонт. Всеки път щом Мона минеше оттам, виждаше Майкъл или на покрива, или на стълба до някой от високите железни парапети с чук в ръка.

— Същински Тор! — извика му веднъж, но той не я чу, само ѝ помахаше и се усмихна. Боже, наистина беше убийствен.

Не беше много сигурна кога точно е сънувала всичките сънища. Но още щом започнаха, беше сигурна, че ще са много. Сънищата ѝ се рееха в пространството. В началото не се сети да записва датите и да започне хронология на събитията в семейството. Сега обаче имаше файл \WS\MAYFAIR\CHRONO. Всеки месец научаваше все повече за компютрите, още начини да документира мислите си, чувствата си, плановете си.

Отвори вратата на банята и пристъпи в кухнята. Басейнът проблесна за миг отвъд стъклените врати, сякаш капризен ветрец бе развълнувал повърхността на водата. Беше като жив. Тя пристъпи напред, малката червена светлинка на детектора за движение мигаше, но Мона веднага видя на контролния панел на стената на кухнята, че алармата не е активирана. Значи затова не се беше включила, когато отвори прозореца. Какъв късмет! Беше забравила за проклетата аларма, а точно тя бе спасила живота на Майкъл. Той се беше удавил, когато пожарникарите го откриха — все колеги на баща му, починал много отдавна.

Майкъл. Да, още щом го видя, почувства фатално привличане към него. Порази я най-вече едрото му тяло. Вратът му беше толкова як. Мона много си падаше по мъжките вратове. Можеше да изгледа цял филм само за да зяпа врата на Том Беринджър.

Пък и Майкъл винаги беше в добро настроение. Макар че никога не го бе виждала да ѝ се усмихва, само ѝ смигаше. Обожаваше невероятните му, смайващо сини очи. Крецящо сини, както се бе изразила веднъж Беа, но го каза като комплимент. Дори леля Джифорд бе усетила това: „Този мъж е някак твърде ярък“.

Обикновено толкова добре сложен мъж се оказваше полуидиот. Но интелигентните мъже Мейфеър винаги имаха съвършени пропорции. Ако дрехите от „Брукс Брадърс“ или „Барбъри“ не ти стават, значи си незаконороден. Ще ти сложат отрова в чая. Държаха се като навити с ключе играчки, щом се върнеха от Харвард — с перфектни прически и хубав загар — не преставаха да се здрависват с хората.

Дори братовчедът Пиърс, гордостта на Райън, се държеше така — лъскаво копие на баща си, чак до русата коса, подстригана в стил Принстън. Сладката братовчедка Кланси беше тъкмо за него. Тя пък беше малък клонинг на леля Джифорд — само че без вечното измъчено изражение. Изглеждаха като направени от пластмаса и тримата — Райън, Пиърс и Кланси. Корпоративни адвокати, чиято единствена цел в живота им бе да видят колко дълго могат да останат непокътнати.

„Мейфеър и Мейфеър“ беше правна фирма, пълна с пластмасови хора.

— Какво от това? — бе попитала майка ѝ в отговор на нейните критики. — Те се грижат за парите, така че ти и аз да не се безпокоим за тях.

— Чудя се дали това е добра идея — отвърна Мона, докато гледаше как майка ѝ не може да уцели устата си с цигарата и все посяга към чашата вино на масата. Мона я побутна към нея, въпреки че се мразеше за това, но не издържаше на нещастните ѝ опити.

Майкъл Къри обаче беше различен от всички Мейфеър — як и спокоен, красиво брадясал, изцяло лишен от блясъка на мъже като Райън и все пак съвършено великолепен, като звяр, особено когато го видя този следобед, да чете Дикенс с очилата с тъмни рамки. Изобщо не му пукаше за Марди Грас. Не искаше да слиза долу. Все още бе замаян от предателството на Роуан. Времето като че не означаваше нищо за него, защото ако започнеше да мисли за това, щеше да осъзнае от колко време вече я няма.

— Какво четеш? — попита го Мона.

— „Големите надежди“ — отвърна той. — Постоянно я препрочитам. Сега чета за жената на Джо, мисис Джо. Чела ли си я? Обичам да препрочитам книгите. Сякаш слушам отново и отново любима песен.

Разкошният неандерталец, спотаен в тялото му, иска да те завлече за косата в пещерата си. Да, неандерталец с мозък на кроманьонец, който може да се усмихва, да е любезен и е също толкова добре възпитан като всеки друг от това семейство. Той имаше много богат речник, когато решише да го използва. Самата Мона говореше като студент от университета. Даже някой в училище се бе пошегувал, че от най-малкото момиче излизат най-големите думи.

Майкъл можеше да говори като нюорлиънски полицаи и в следващия миг — като училищен директор. „Неустоима комбинация — бе написала Мона в компютърния си дневник.“ А после си спомни за предупреждението на чичо Жулиен: „Този мъж е твърде добър“.

— А аз лоша ли съм? — прошепна тя в тишината. — Не съм.

Мона наистина нямаше и най-малкото съмнение, че не е лоша. Подобни мисли бяха твърде старомодни за нея и типични за чичо Жулиен, особено за Жулиен от сънищата ѝ. Когато беше по-малка, не знаеше точните думи за това, но сега го разбираше: „Самоиронизиращ

се, самоосъждащ се“, това бе написала в поддиректорията \WS\JULIEN\CHARACTER в папката SUNISHTA.

Прекося кухнята и бавно мина през тесния килер — откъм верандата проникваше бяла светлина, която красиво озаряваше дъските по пода. Трапезарията беше огромна. Според Майкъл дъските на пода бяха положени през трийсетте, но Жулиен ѝ беше казал, че е станало през деветдесетте години на деветнайсети век — настилката се наричала дървен килим и го доставили на ролка. Какво ли се очакваше от нея да прави с онова, което Жулиен ѝ беше казал в сънищата?

Виждаше изненадващо ясно мрачните стенописи — плантацията Ривърбенд, където бе роден Жулиен, и старомодния свят на захарната фабрика, бараките на робите, конюшните и каретите, които минаваха по стария път покрай реката. Но тя имаше котешко зрение, нали така? Обичаше тъмнината. Чувстваше се сигурна и някак у дома си в мрака. Приискваше ѝ се да запее. Не можеше да обясни на хората колко добре се чувства, когато се скита сама в тъмнината.

Мина покрай дългата маса, сега чиста, гола и гладка, макар че само няколко часа по-рано на нея бе наредено угощението за Марди Грас — кралски кейкове и сребърна купа за пунш, пълна с шампанско. Боже, Мейфеър със сигурност са яли до премала тук, помисли си тя. Всички бяха толкова щастливи, че Майкъл пожела да остане в къщата въпреки изчезването на Роуан при толкова мистериозни обстоятелства. Дали той знаеше къде е тя?

Леля Беа бе казала през сълзи: „Сърцето му е разбито!“.

Е, сега идваше едно хлапе с чудодейно лепило за разбити сърца! Дръж се свят, малката Мона пристига.

Тя мина през голямата врата с форма на ключалка към предния салон, където спря и сложи ръце на рамката — точно както чичо ѝ Жулиен бе изобразяван на старите портрети, на тази врата или на друга. Почувства тишината и необятността на къщата, подуши нейния свят.

Тази миризма я караше да се чувства... как? Почти гладна. Беше вкусна. Не като бонбони лакта, не, не като карамел, не и като шоколад, но нещо гъсто като тях, сякаш хиляда миризми бяха пресовани в една. Както когато за първи път опитваш покрита с шоколад пияна вишна. Или пък шоколадово яйце от „Кетбъри“.

Не, трябваше да открие по-добро сравнение. Нещо, което не беше за ядене. Може би миризмата на горещ катран? Тя също я вълнуваше, както и миризмата на бензин, от която буквално не можеше да се откъсне. Но тази тук беше нещо повече.

Тръгна през салона и забеляза мигащите светлини на друга аларма. Не бяха включени, чакаха. Миризмата стана по-силна, когато стигна подножието на стълбите.

Знаеше, че чичо Райън е огледал всичко тук, че дори след като кръвта е била отмита и китайският килим от салона — отнесен, той бе дошъл с някакъв химикал, който кара останалата кръв да сияе в мрака. Е, сега и нея я нямаше. Просто я нямаше. Той се бе погрижил за това, преди Майкъл да се прибере от болницата и се кълнеше, че не се усеща никаква миризма.

Мона си пое дълбоко дъх. Да, миризмата пораждаше у нея някакъв копнеж. Както когато пътуваше с автобуса към центъра при едно от своите бягства — сам-самичка и безгрижна, неустрашима — и усети миризмата на вкусна скара. Слезе от автобуса да провери откъде идва — беше малък ресторант във Френския квартал, в една порутена сграда на Еспланада авеню. Но вкусът на скарата не бе и наполовина толкова добър, колкото миризмата.

Но ето че отново се върна на храната, а това тук не беше храна.

Тя огледа всекидневната, за да види как Майкъл е променил къщата след бягството на Роуан. Разбира се, китайският килим го нямаше. Нали целият беше в кръв. Но не беше ли променена и старата схема на двойните салони? Да, точно така. Това си беше чисто богохулство.

Сега имаше само един огромен салон, с грамаден мек диван под арката. Красив ансамбъл от френски столове — сякаш чу чичо Жулиен да изрича това — но претapiцирани с нова златиста дамаска и с дамаска на ивици, и двете упадъчно разкошни. Имаше и стъклена маса, през която се виждаха тъмните кехлибарени цветове на огромния стар килим. Сигурно бе дълъг към дващест и пет фута, щом покриваше двете стаи и се простираше от камина до камина. И колко стар изглеждаше, сякаш бе свален от нещата на тавана, а може и наистина да беше така. Може би Майкъл го бе взел оттам заедно със златистите столове.

Разправяха, че единственото му желание, след като се прибрал у дома, било да промени двойния салон. Свалил и нещата на Жулиен. Сега всичко изглеждаше съвсем различно.

Явно Майкъл искаше да изличи всяка следа от Роуан; искаше да промени стаите, в които бяха прекарвали най-щастливите си мигове. Някои от столовете бяха поизбелели, дървото бе очукано на места, а килимът на пода от борова сърцевина изглеждаше съвсем тънък, сякаш от коприна.

Може би всички мебели са били изпръскани с кръв. Никой нямаше да каже на Мона какво точно е станало. Никой, освен чичо Жулиен. А в сънищата си тя рядко бе дотолкова адекватна, че да го попита. Чичо Жулиен само говореше ли говореше, танцуваше ли танцуваше.

Грамофонът го нямаше в тази стая. Щеше да е голям късмет, ако бяха свалили и него, заедно с останалите неща, но не го бяха направили. Тя не бе чула някой да споменава, че са го намерили.

Всеки път, когато идваше в къщата, оглеждаше първия етаж. Майкъл слушаше някакъв касетофон в библиотеката, но тази стая беше тиха, голямото пиано „Бьозендорфер“ в ъгъла, пред втората камина, изглеждаше просто като част от мебелировката, като нещо, което не би произвело звук.

Тази стая още беше красива. Колко хубаво беше преди — да се тръшне на мекия диван, от който се виждаха всички огледала, двете мраморни камини — едната отляво, а другата отдясно, и двете врати, точно срещу старата веранда на Деидре.

Да, много удобна позиция и много омайваща стая. Понякога тя танцуваше на голите дъски в двойния салон на Амелия стрийт, мечтаеше за огледала, за огромна печалба от инвестиционните фондове, създадени с пари, които щеше да вземе от „Мейфеър и Мейфеър“.

Само още една година, мислеше си. Ще разбия пазара, ако успея да открия поне един човек, готов да рискува в тази тромава фирма! Нямаше смисъл да ги пита как да поправи къщата на Амелия стрийт. Древната Евелин винаги отпращаше бояджиите и другите работници. Тя обожаваше своята „тишина“. Пък и какъв смисъл имаше да се ремонтира къща, в която Патрик и Алисия просто се напиваха през

цялото време, а Древната Евелин се бе превърнала в част от мебелировката?

Мона си имаше свое собствено пространство, голямата спалня на втория етаж над Булеварда. Там държеше компютъра, дисковете, файловете, всички книги. И нейният ден щеше да настъпи. А дотогава имаше достатъчно време след училище да проучва акциите, ценните книжа, финансовите инструменти и прочие.

Мечтата ѝ беше да управлява свой собствен инвестиционен фонд, наречен „Мона Едно“. Щеше да покани Мейфеър да се включат и щеше да подбира внимателно всяка компания, в която да инвестират, на базата на това доколко е чувствителна към финансовата среда.

Мона знаеше от „Уолстрийт Джърнъл“ и от „Ню Йорк Таймс“, че компаниите, които се променят спрямо средата, осъществяват големите печалби. Например някой изобретяваше микроб, който яде мазнините и може да почисти вместо теб фурната ти — това бе вълната на бъдещето. „Мона Едно“ щеше да стане легенда сред инвестиционните фондове, като „Фиделити Маделан“ или „Никълъс II“. Мона можеше да започне и сега, ако някой ѝ дадеше шанс, ако Светът на Възрастните се отвореше мъничко, съвсем мъничко, за да я допусне вътре!

Чичо Райън, разбира се, беше заинтригуван, развеселен, изумен и объркан, но не би ѝ дал шанс.

— Продължавай да се учиш — каза ѝ той. — Но трябва да кажа, че съм впечатлен от твоите познания за пазара. Откъде научи всичко това?

— Шегуваш ли се? Оттам, откъдето и ти — отвърна тя. — От вестниците и от интернет, следя денонощно всички статистики. — Тя говореше за модела в компютъра си и за многобройните бюлетини, които можеше да отвори. — Ако искаш да разбереш нещо за борсата посред нощ, не се обаждай в офиса. Обади се на мен.

Как се бе смял Пиърс.

— Да, просто се обади на Мона!

Но чичо Райън бе заинтригуван въпреки умората от Марди Грас. И все пак не достатъчно, защото ѝ каза:

— Е, много съм доволен, че се интересуваш от тези неща.

— Да се интересувам ли? — възмути се Мона. — Аз съм готова да започна! Защо си толкова задръстен, когато стане дума за агресивни

инвестиционни фондове? Ами какво ще кажеш за Япония? Не знаеш ли простия принцип, че ако балансираш американските си инвестиции в чужбина, ще имаш глобална...

— Чакай малко — рече той. — Кой ще инвестира във фонд, наречен „Мона Едно“.

Мона не се забави с отговора:

— Всеки.

Чичо Райън накрая се засмя и отново обеща да ѝ купи черно порше „Карера“ за петнайсетия ѝ рожден ден. Тя не го оставяше да забрави това още от момента, в който бе полудяла по тази кола. Не разбираше как така Мейфеър не могат да ѝ купят фалшива шофьорска книжка, за да я подкара още сега. Знаеше всичко за колите. Поршетото беше нейната кола и всеки път, щом видеше някоя карера, тя започваше да се навърта около нея с надеждата собственикът ѝ да се появи. Беше си изпросила на три пъти да я повозят, и то на пълно непознати хора. Никому не каза за това! Роднините ѝ направо щяха да умрат.

Сякаш една вещица не можеше да се пази и сама.

— Да, да — бе казал Райън същата вечер. — Не съм забравил за черното порше, но ти не бива да забравяш какво ми обеща — че няма да го караш с повече от петдесет и пет мили в час.

— О, пак се шегуващ, нали? — отвърна тя. — Защо, по дяволите, ще искам да карам порше с над петдесет и пет мили в час?

Пиърс едва не се задави със своя джин с тоник.

— Нали няма да купиш на това дете ковчег на колела! — изуми се леля Беа. Тя все се месеше. Без съмнение щеше да докладва на Джифорд за идеята.

— Какво дете? Не виждам дете наоколо, а ти? — беше отвърнал Пиърс.

Мона щеше да продължи да говори за фонда, но все пак беше Марди Грас, хората бяха уморени и чичо Райън бе потънал в бездънната яма на любезен разговор с Рандъл. Чичо Рандъл бе се обърнал към нея да ѝ каже да замълчи. Все така правеше, откакто Мона го бе завела в леглото, но не ѝ пукаше. Това бе просто експеримент, нищо повече, да сравни един мъж на осемдесет с младите момчета.

Сега нейната цел бе Майкъл. Майната му на чичо Рандъл. Той ѝ беше интересен само защото беше толкова стар, а начинът, по който

един много стар мъж гледа младо момиче, ѝ се струваше много вълнуващ. Но чичо Рандъл не беше мил мъж. А Майкъл беше. Мона харесваше неговата доброта. Тя самата се бе лишила от тази черта преди много време. Някак си делеше света на добър и недобър — ако може така да се каже.

Е, утре ще продължи с акциите.

Утре или вдругиден може би щеше да направи и истинска презентация за „Мона Едно“, на базата на най-успешните компании на борсата за последните пет години. О, така лесно се увличаше в мечти — „Мона Едно“ щеше да се разрасне толкова много, че тя ще създаде още една фирма „Мона Две“, а после и „Мона Три“, ще пътува из целия свят със собствения си самолет, за да се среща с директорите на компаниите, в които ще инвестира.

Ще контролира фабрики в Китай, офиси в Хонконг, научни изследвания в Париж. Виждаше се с каубойска шапка на тези обиколки. Сега нямаше такава, сега имаше само панделка. Но някак си винаги се виждаше с каубойска шапка на главата, когато излиза от въображаемия самолет. И всичко това щеше да се случи. Беше сигурна.

Може би сега му беше времето да покаже на чичо Райън разпечатката на акциите, които бе следила последната година. Ако беше инвестирала в тях, вече щеше да е спечелила цяло състояние. Да, трябваше да разпечата този файл.

О, пак се беше унесла в мисли.

Тази нощ бе тук на път към най-важната си цел — завоюването на апетитното парче, наречено Майкъл. И откриването на мистериозната „Виктрола“.

Позлатените столове с прави облегалки сияеха грациозно в сенките. Бродирани възглавници бяха разхвърляни красиво по дивана. Над всичко това се стелеше воал от неподвижност, сякаш светът отвъд се бе разтворил в дим. Прах по пианото. Бедната стара Еужения май не беше много добра в чистенето? А Хенри вероятно бе твърде важен, за да се заеме с това. И Майкъл, твърде болен и безразличен, за да се грижи за каквото и да било.

Мона излезе от двойния салон и тръгна към подножието на стълбите. Тук беше много тъмно, както и трябваше да бъде, като стълба към небеса от сенки. Докосна новото дърво и после започна да

се изкачва. Най-после беше в къщата, бродеше из нея сама и свободна в мрака!

— Чичо Жулиен, тук съм — пропя съвсем тихо. Когато стигна до върха на стълбището, видя стаята на леля Вив отворена и празна. Точно както и очакваше.

— Бедни Майкъл, ти си мой — рече Мона тихичко и когато се обърна, видя, че вратата на господарската спалня е отворена, а слабата светлина на нощната лампа се процежда в тесния коридор.

Значи си сам там вътре, голямо момче. Не се плашиш да спиш в стаята, в която умря Деидре. А да не забравяме и пралеля Мери Бет и всички онези хора, които са виждали призраци около нея. Пралеля Мери Бет, когато си е лягала в същото това легло, а кой знае какво още е ставало преди това?

Джифорд смяташе за ужасно, че Майкъл се е върнал в тази прокълната стая, но Мона го разбираше. Защо ще остава в младоженската спалня, след като Роуан го беше напуснала? Пък и това бе най-хубавата стая в цялата къща — северната господарска спалня. Той самият бе възстановил гипсовия таван и медальона. Беше лакирал огромното легло с балдахина.

О, тя разбираше Майкъл. Той също харесваше мрака по свой собствен начин. Защо иначе щеше да се жени за някой от това семейство? Нещо в него бе привлечено от тъмнината. Той се чувстваше добре в сумрака, в мрака, също като нея. Разбра го, когато го видя да се разхожда в градината нощем. Ако той харесваше ранното утро, в което тя се съмняваше, то щеше да е само защото то също е сумрачно и неясно.

„Той просто е твърде добър“ — върнаха се думите на чичо й Жулиен. Е, добре, ще видим.

Мона се прокрадна до вратата и видя малката нощна лампа, обърната точно към отдушника на отсрещната стена. Светлината от уличните лампи се филтрираше меко през дантелените завеси. Майкъл лежеше, извърнал глава на другата страна, в безукорно чиста бяла памучна пижама, изгладена така внимателно от Хенри, че ръкавите й бяха с перфектни ръбове. Ръката му лежеше с полуотворени пръсти върху юргана, сякаш готова да приеме подарък. Мона го чу да си поема дъх дълго, свирепо и някак мъчително.

Но той не я беше чул. Сънуваше. Обърна се на другата страна, бълнуваше.

Тя влезе в стаята.

Дневникът му беше на нощното шкафче.

Позна го по корицата; беше го видяла да пише в него същата вечер. О, не беше редно да го чете. Не можеше да го направи, но колко ѝ се искаше да зърне поне няколко думи.

Ами ако само надзърне за малко?

Роуан, върни се при мен. Чакам те.

Тя затвори дневника с въздишка.

Боже, колко лекарства. Постоянно го бомбардираха с такива неща. Мона разпознаваше повечето от тях, защото бяха често срещани и някои от по-възрастните Мейфеър ги взимаха често. Предимно лекарства за високо кръвно налягане и „Ласикс“, този отвратителен диуретик, който изкарваше целия калий от човека, както при Алисия, когато решаваше да отслабне. Имаше и три други опасни на вид лекарства, заради които вероятно той през цялото време изглеждаше така, сякаш се опитва да се събуди.

„Трябва да ти направя голяма услуга и да изхвърля всичко това на боклука, помисли си Мона. Ти имаш нужда единствено от отвара на вещица Мейфеър.“ Когато се прибереше у дома, щеше да прочете за тези лекарства в големия фармацевтичен справочник в библиотеката си. О, виж, „Ксанакс“. Това нещо може да превърне всеки в зомби. Защо му дават по четири таблетки на ден? Бяха взели това лекарство от майка ѝ, защото тя го пиеше с шепи заедно с вино и бира.

Хм, тази стая май наистина носеше лош късмет. Мона харесваше красивия декоративен фриз над прозорците и полилея, но стаята определено носеше лош късмет. А и тук също се усещаше онази миризма.

Много слабо, но се усещаше, прекрасна миризма, миризма, която не принадлежеше на къщата и имаше нещо общо с Коледа.

Тя се приближи до леглото, което беше много високо, като повечето старовремски легла, и погледна чичо Майкъл. Профилът му се очертаваше ясно върху снежнобялата памучна калъфка на възглавницата — тъмни ресници и изненадващо открояващи се в тъмното вежди. Страхотен мъж, просто му влейте още малко тестостерон и ще получите огромен кроманьонец с рошави вежди и

широки гърди. Но тук нямаше излишък на тестостерон и резултатът беше съвършен.

— О, прекрасен нов свят — прошепна тя, — в който има хора като този тук!^[2] Беше упоен, разбира се. Беше се отнесъл напълно.

Вероятно затова бе изгубил дарбата на ръцете си. Преди Коледа постоянно носеше ръкавици, казваше, че ръцете му са твърде чувствителни. Мона на няколко пъти се опита да го накара да говори за това, а тази вечер той отбеляза, че вече няма нужда от ръкавици. Е, разбира се, че няма да има, като взема по два милиграма ксанакс на всеки четири часа, плюс всички останали лекарства! Нали така бяха отнели и силите на Деидре, упояваха я. О, бяха пропуснати толкова много възможности. Но тази нямаше да пропусне.

А какво беше това сладко шишенце, „Елавил“? Не беше ли и то приспивателно? Боже, каква доза само. Цяло чудо бе, че Майкъл въобще успя да слезе долу тази вечер. И като си помислиш, че бе седяла на раменете му по време на парада. Горкият човек. Това си беше направо садизъм.

Тя докосна леко бузата му. Беше много гладко избръсната. Той не се събуди, само въздъхна още веднъж, дълбоко, почти като прозявка, но някак много по мъжки.

Мона знаеше, че може да го събуди, все пак той не беше в кома. Тогава ѝ хрумна една много смущаваща мисъл. Вече беше правила секс с Дейвид тази нощ! По дяволите! Сигурно не беше опасно, но пък от чисто хигиенна гледна точка... Не можеше да събуди Майкъл, преди да вземе една хубава топла вана.

Хм. А досега дори не се бе сетила за това. И дрехите ѝ бяха мръсни. Това му бе лошото да си на тринайсет. Не можеш да съобразиш всичко. Забравяш ужасно важни неща! Дори Алисия ѝ го беше казала:

— В един момент си същински компютърен факир, а в друг пициш, че не можеш да си намериш куклите. Казах ти, че куклите ти са в шкафа. Никой не ти пипа проклетите кукли! Нали знаеш, че те родих на тринайсет години!

— Да, точно така. Била си на шестнайсет, когато аз съм била на три и си ме оставила в „Мейсън Бланш“, изгубила си ме за цели два часа!

— Забравих те. Ясно! Не те взимах често в града!

Кой друг, освен една шестнайсетгодишна майка ще измисли подобно извинение? Е, не беше толкова лошо. Мона се вози нагоре-надолу с ескалаторите до насита.

— Прегърни ме — примоли се тя, загледана в Майкъл. — Аз имах ужасно детство! — Но той спеше непробудно, сякаш докоснат от вълшебна пръчка.

Може би не биваше да спи с него тази нощ. Искаше всичко да е перфектно. Не само защото бе спала с Дейвид и беше доста мръсна от пръстта на гробището. Имаше дори няколко сухи листа в косата, същинска Офелия, но вероятно не беше много секси.

Може би тази нощ бе подходяща за претърсване на тавана. Можеше да намери грамофона и да го отнесе. Може би щеше да открие и някакви стари плочи например, онази, която Древната Евелин все въртеше? Може би сега бе времето да се срещне в сенките с чичо Жулиен?

Но Майкъл лежеше там така апетитен, така великолепно несъвършен, нейният пролетарски Ендимион с леко изкривения нос и леките бръчки по челото, същински Спенсър Трейси, да, мъжът на нейните мечти. А един мъж в ръцете струва колкото два призрака насън.

И като стана дума за ръце, ето я ръката му, голяма и мека! Да, това беше мъжка ръка. Никой не би му казал: „Имаш пръсти на цигулар“. А тя винаги бе смятала такива мъже за секси — деликатни мъже, като братовчеда Дейвид, с голи брадички и одухотворени очи. О, цялата й представа за мъжественост се бе преобърнала, сега харесваше по-грубите, по-потайните, по-добрите.

Докосна брадичката на Майкъл и крайчеца на ухото му, врата му. Почувства къдравата черна коса. О, няма нищо по-меко и по-нежно от къдрава черна коса. Майка ѝ и Джифорд имаха същата нежна черна коса. Червената коса на Мона никога нямаше да бъде такава. Долови аромата на кожата му, съвсем лек, превъзходен и топъл, наведе се и го целуна по бузата.

Той отвори очи, но като че не виждаше нищо. Мона легна до него — просто не може да се сдържи, макар да знаеше, че навлиза в личното му пространство — а той се обърна. Какъв беше планът ѝ? Хм... Внезапно почувства такъв копнеж по него. Дори не беше еротичен. Беше като някакъв зашеметяващ прилив на романтика.

Искаше той да я прегърне и да я повдигне; искаше да я целуне и други такива неща. Мъжки ръце, не момчешки. Щяха да танцуват. Всъщност беше просто прекрасно, че в него нямаше нищо момчешко, че беше див звяр, както само някои мъже могат да бъдат, чепат, загрубял, някак прекомерно израсъл, с устни с цвета на кожата му и гъсти вежди.

Тя осъзна, че той я гледа, дори на светлината на уличните лампи лицето му беше бледо, но ясно видимо.

— Мона! — прошепна Майкъл.

— Да, чичо Майкъл. Забравиха ме. Голяма бъркотия беше. Може ли да остана тук през нощта?

— Трябва да се обадим на майка ти и баща ти, миличка.

Той понечи да седне, прекрасно разрошен, черната му коса падаше в очите. Наистина беше упоен, нямаше никакво съмнение.

— Не, чичо Майкъл! — каза тя бързо, но внимателно и сложи ръка на гърдите му. О, прекрасни бяха. — Татко и мама спят. Те си мислят, че съм у чичо Райън в Метаир. А чичо Райън си мисли, че съм у дома с тях. Не се обаждай на никого. Само ще ги притесниш, аз ще трябва да взема такси до къщи сам-сама, а не искам да го правя. Искам да остана тук тази нощ.

— Но те ще разберат, че...

— Кой, родителите ми ли? Можеш да ми вярваш — те няма да разберат нищо. Видя ли татко тази вечер?

— Да, видях го, скъпа. — Той се опита да потисне една прозявка, но не успя. Внезапно много се смути, сякаш не беше удобно да се прозява, докато говори за алкохолизирания й баща.

— Той няма да живее дълго — каза Мона отегчено. Не й се говореше повече за него. — Не мога да стоя в онази къща, когато и двамата са пияни. Там няма никого, освен Древната Евелин, а тя вече изобщо не спи. Само ги гледа.

— Древната Евелин — повтори той. — Какво хубаво име. Познавам ли я?

— Не. Тя не излиза от къщи. Каза им веднъж да те заведат при нея, но те не го направиха. Тя е моя прапрабаба.

— О, да, Мейфеър от Амелия стрийт — каза той. — Голямата розова къща. — Отново леко се прозя и се опита да се изправи още малко. — Беа ми показа къщата. Хубава е. Италиански стил. Беа каза, че Джифорд е израсла там.

Италиански стил. Архитектурен термин, късния деветнайсети век.

— Да, точно така, тя е типична нюорлиънска къща — каза Мона. — Построена е през 1882 година и е преустроена от архитект на име Съли. Пълна е с всякакви боклуци от плантацията, Фонтевро.

Той бе заинтригуван, но Мона не искаше да говорят за история и за хоросан. Искаше него.

— Е, ще ми позволиш ли да остана тук? Наистина много, много искам да остана тук, чичо Майкъл. Сега и без това няма много други възможности. Трябва да остана.

Той седна и се облегна на възглавниците, едва си държеше очите отворени.

Внезапно тя го хвана за китката. Той като че ли не усети, че му мери пулса, като истински лекар. Ръката му бе тежка и леко хладна, твърде хладна. Но сърцето му биеше равномерно. Това беше добре. Не беше зле като баща ѝ. Той нямаше да преживее и шест месеца. Но не заради сърцето, а заради черния дроб.

Ако затвореше очи, Мона можеше да види камерите на сърцето на Майкъл. Виждаше всичко ясно, необяснимо и подробно, като на модерна картина вихър от ярки цветове, петна, линии и издуващи се форми! О, той беше добре. Можеше да легне с него, без да го убие.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — попита тя. — Тези лекарства. Изхвърли ги. Толкова много лекарства ще разболеят всекиго.

— Така ли мислиш?

— Говориш с Мона Мейфеър, една от онези Мейфеър, които знаят неща, недостъпни за другите. Чичо Жулиен е мой прапрапрадядо три пъти. Знаеш ли какво значи това?

— Че си негова наследница по три линии?

— Да, и на всички останали, по доста заплетени пътища. Без компютър никой не би могъл да разгадае тази бъркотия. Но аз имам компютър и го направих. Аз имам повече мейфеърска кръв от когото и да било в това семейство. И то защото мама и татко са твърде близки братовчеди, за да могат да се оженят, но татко забременил мама и... Но ние всички сме оплетени с такива връзки, така че това няма значение.

Тя млъкна, бърбенето беше номер, но той не беше подходящ за мъж на тази възраст, и то толкова сънлив. Трябваше да подходи по-

майсторски.

— Е, ти си добре, голямо момче — каза му Мона. — Можеш да изхвърлиш лекарствата.

Той се усмихна.

— Значи ще живея, така ли? Пак ще се качвам по стълби, за да забивам гвоздеи?

— Ще размахваш чука като същински Тор — каза тя. — Но ще трябва да разкараш всичките успокоителни. Не знам защо те надрусват така, вероятно се страхуват, че ако не го направят, ще тъгуваш до смърт заради леля Роуан.

Той се засмя тихо и хвана ръката ѝ с явна обич, но лицето му беше някак мрачно, очите му също, а за секунда и гласът му.

— Но ти вярваш повече в мен, така ли, Мона?

— Абсолютно. Аз съм влюбена в теб.

— О, боже! — изхили се Майкъл.

Тя бързо го хвана за ръката, сякаш той искаше да се отдръпне. Не, сега сърцето му си беше съвсем добре. Лекарствата го разболяваха.

— Влюбена съм в теб, но ти не бива да се притесняваш, чичо Майкъл. Просто бъди достоен за това.

— Да, точно така. Ще бъда достоен, точно това си помислих и аз. За едно малко момиче от „Светото сърце“.

— Но, чичо Майкъл, моля теее! — проплака тя. — Започнах с еротичните приключения, когато бях на осем. Не съм изгубила девствеността си, а изкорених всяка следа от нея. Аз съм напълно зряла жена, само се преструвам на малко момиче, седнало в края на леглото ти. Когато си на тринайсет и не можеш да опровергаеш това, защото всичките ти близки знаят, да си останеш малко момиче е просто вид политическо решение. Логично. Но, повярвай ми, не съм каквато изглеждам.

Той се засмя много, много иронично.

— Ами ако жена ми Роуан се прибере и те завари тук с мен, да говориш за секс и политически решения?

— Твоята жена няма да се прибере — каза Мона и в същия миг съжали за думите си. Не искаше да произнася нещо толкова ужасно, толкова депресиращо. Лицето му ѝ показва, че и той мисли така. — Искях да кажа, че тя...

— Тя какво, Мона? Кажи ми. — Говореше тихо и ужасно сериозно. — Какво знаеш? Кажи ми какво се крие в малката ти мейфеърска главичка? Къде е жена ми? Хайде, изречи някакво пророчество.

Мона въздъхна. Опита се да говори съвсем тихо, като него.

— Никой не знае. Те са много изплашени, но не знаят. А аз имам усещането, че... тя не е мъртва, но... е, може би вече нищо няма да е същото. — Погледна го. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Значи ти имаш чувството, че тя няма да се върне? Това ли искаш да ми кажеш.

— Да, нещо такова. Виж, аз не знам какво е станало в нощта на Коледа, нито пък искам ти да ми кажеш. Но сега държа ръката ти, нали? Ние говорим за случилото се и ти се притесняваш за нея, пулсът ти е добър. Ти не си толкова болен. Те те упояват. Прекаляват с грижите. Паникьосват се. Просто трябва да се изчистиш от лекарствата.

Той въздъхна някак пораженчески.

Мона се наведе напред и го целуна по устата. Мигновена връзка. Всъщност тя дори се стресна малко, а стресна и него. Но не последва нищо. Лекарствата не го позволяваха, сякаш притъпяваха целувката.

Възрастта имаше огромно значение. Да целунеш мъж, който е правил секс хиляди пъти, не е същото като да целунеш момче, което го е правило само два пъти. Да, механизмът бе същият, само трябваше да намери начин да го задейства.

— Чакай, скъпа, чакай — каза той нежно над лявото ѝ рамо, докато се опитваше да я отблъсне.

Изведнъж почти я заболя от мисълта, че е с този мъж и вероятно няма да може да го накара да направи каквото иска от него. И може би никога няма да успее.

— Знам, чичо Майкъл. Но ти трябва да разбереш, че в това семейство има традиции.

— Така ли?

— Чичо Жулиен е спал с моята прапрабаба в тази къща, когато тя е била на тринайсет. Ето защо аз съм толкова умна.

— И хубава — каза той. — Но и аз си имам една семейна традиция. Тя се нарича морал. — Той вдигна вежди и се усмихна, хвана ръката ѝ и я потупа така, сякаш Мона беше малко дете или коте.

Най-добре беше да отстъпи. Той изглеждаше по-замаян, отколкото в началото. Явно не биваше да го насилва. И все пак го желаше до болка. Наистина, до болка желаше да бъде с него и с целия свят на възрастните, който той олицетворяваше. Заседнала в детството, Мона внезапно се почувства някак странно объркана. За малко да заплаче.

— Защо не легнеш в предната спалня? — рече той. — Там е чисто и всичко е оправено. Стой си така, откакто Роуан я няма. Искаш ли да спиш там? Стаята е хубава. — Гласът му бе станал по-дрезгав. Очите му бяха затворени. Той погали нежно ръката ѝ.

— Да, добре, става.

— Има и памучни нощници. На Роуан са. Аз ѝ ги подарих. Ще са ти дълги. Но чакай малко, може би леля Вив е още будна. Трябва да ѝ кажа, че си тук.

— Леля Вив е с леля Сесилия — каза Мона, като си позволи още веднъж да стисне ръката му. Тя като че ставаше по-топла. — Те станаха големи приятелки. Мисля, че леля Вив сега е почетна Мейфеър.

— Аарън. Аарън е във втората спалня — рече той, сякаш мислеше на глас.

— Аарън е с леля Беа. Отидоха в апартамента му в „Пончартрейн“, защото е твърде порядъчна, за да го заведе в дома си.

— Наистина ли? Беа и Аарън. Изобщо не съм забелязал.

— Няма как. Обзалагам се, че и Аарън скоро ще стане почетен Мейфеър.

— Е, няма нищо лошо. Беатрис е перфектна. Аарън има нужда точно от такава дама, която може да оцени един истински джентълмен. Не мислиш ли? — Очите му се затвориха отново, сякаш не можеше да ги задържи отворени.

— Чичо Майкъл, няма жена, която да не може да оцени джентълмен — каза Мона.

Той отвори очи.

— Ама ти всичко ли знаеш?

— Не. Ще ми се, но пък кой би искал да знае всичко? Сигурно ще е скучно. Ти как мислиш?

— Не мога да си го представя — каза той и се усмихна отново. — Ти си същински динамит, Мона.

— Почакай да ме видиш с памучна нощница.

— Не искам. Очаквам да се заключиш в стаята си и да заспиш. Аарън може да се върне, Еужения може да се събуди и да започне да броди из къщата...

— Да броди из къщата ли?

— Нали ги знаеш старите хора. Много ми се спи, Мона. На теб не ти ли се спи?

— Ами ако ми стане страшно в онази стая?

— Не мисля.

— Моля?

— Просто знам, че ти не се страхуваш от нищо. И ти знаеш, че аз го знам.

— Искаш да спиш с мен, нали?

— Не.

— Лъжеш.

— Няма значение. Няма да направя нещо, което не бива да правя. Скъпа, мисля, че трябва да се обадя на някого.

— Повярвай ми — каза тя, — ще си легна. Ще закусим на сутринта. Хенри казва, че правел прекрасни яйца по бенедиктински.

Той се усмихна замаяно, беше твърде уморен да спори, вероятно твърде уморен и да си спомни номерата на хората, на които искаше да се обади. Що за гадни лекарства бяха това. От тях едва успяваше да говори свързано. Тя ги мразеше. Никога не бе опитвала алкохол, нито пък бе пила каквито и да било лекарства.

Искаше умът ѝ да е остър като бръснач.

Той се засмя внезапно и прошепна:

— Като бръснач!

О, значи я е чул. Тя не се замисли върху това, защото не осъзна, че не го е изрекла на глас. Усмихна се. Искаше да го целуне отново, но не вярваше това да помогне. Вероятно дори щеше да навреди. До няколко минути той щеше да спи като мъртвец. И тогава може би, след една топла вана, тя щеше да потърси грамофона на горния етаж.

Но той я изненада — отхвърли завивките и стана от леглото. Поведете я навън, олюлявайки се, но кавалерски.

— Хайде, ще ти покажа стаята — рече. Прозя се още веднъж и си пое дълбоко дъх, докато я водеше към вратата.

Предната спалня беше красива като в деня на сватбата. Имаше дори букет от жълти и бели рози на мраморната полица на камината — приличаше на букета, който бяха сложили тук в онзи ден. Белият копринен халат на Роуан бе на леглото, сякаш тя наистина щеше да се върне.

Майкъл спря за миг и се огледа, като че ли бе забравил какво трябва да направи. Опитваше се да си спомни защо бе дошъл. Ето какво могат да направят лекарствата с човека, лишават познатите неща от обичайния им контекст.

— Нощниците — каза той. Направи вял жест към отворената врата на банята.

— Ще ги намеря, чичо Майкъл. Връщай се в леглото.

— Нали наистина не те е страх, скъпа?

Боже, колко наивен беше.

— Не, чичо Майкъл — каза тя, — отивай да спиш.

Той я погледна, сякаш не можеше да разбере какво е казала, но бе решен да се погрижи за нея, да я успокои.

— Ако се уплашиш... — каза.

— Няма, чичо Майкъл. Само те дразнех. — Тя не се сдържа и се усмихна. — Аз съм тази, от която човек трябва да се бои. Поне през повечето време.

Той също не сдържа усмивката си. Поклати глава и си тръгна, като ѝ хвърли последен синеок, възхитителен поглед, в който за миг пламъкът прогори пелената на лекарствата. После затвори вратата.

Банята имаше хубав мънищък газов нагревател и Мона го включи веднага. Имаше много дебели бели кърпи на рафта от раката. Тя намери и памучните нощници, на горните рафтове на дрешника — дебели, старомодни нощници на цветя. Избра най-крещящата — розова на червени рози и пуна водата в дългата дълбока вана.

Свали внимателно розовата панделка от тафта от косата си и я сложи на тоалетката до четката за коса и гребена.

„О, каква прекрасна къща“, помисли си. Изобщо не приличаше на къщата на Амелия стрийт с нейните вани с лъвски крака и влажни изгнили дъски по пода; където малкото останали кърпи бяха разнищени и протрити, докато лели Беа не донесеше нова партида хавлии втора употреба. Единствено Мона ги переше; само тя переше в

къщата, въпреки че Древната Евелин помиташе алеята, както наричаше тротоара, всеки ден.

Тази къща бе пример за това какво може да се постигне с любов. Да, стари бели плочки, но нов дебел килим в сливов цвят. Месингови кранове, които наистина работеха, и пергаментови сенници над аплиците до огледалото. Стол с розова възглавница; малък полилей с гипсов медальон и четири крушки от розово стъкло с формата на свещи.

— Парите, не забравяй за парите — беше й казала Алисия неотдавна, когато Мона обяви, че иска къщата да стане пак хубава.

— Защо не помолим чичо Райън за пари? Ние сме Мейфеър. Нали има завещание! По дяволите, достатъчно голяма съм да наема майстори, да наема водопроводчик. Защо всичко все се разпада?

Алисия бе махнала отвратно с ръка. Да помолиш някого за пари, означавало да му позволиш да ти се меси в живота. Никой на Амелия стрийт не иска полицията на Мейфеър да се намърда в къщата, нали? Древната Евелин не обича шума, нито непознатите мъже. Бащата на Мона не иска никой да му задава въпроси. И така нататък и така нататък. Все извинения.

А всичко ръждясваше, гниеше, разпадаше се и никой не правеше нищо по въпроса. Две от баните в задната част на къщата не работеха от години. Крилата на прозорците бяха счупени или запечатани с боя. О, списъкът бе безкраен.

Изведнъж една коварна мисъл се прокрадна в главата на Мона. Тя се бе прокраднала и преди, когато Майкъл й каза, че къщата й е в италиански стил. Какво ли би казал той за сегашното й състояние? Може би щеше да й обясни някои неща, като например, дали мазилката в нейната стая ще падне отново? Все пак би трябвало да знае. Нали с това се занимава, реставрира къщи. Ами да го заведе у дома да види къщата тогава.

Но тогава щеше да се случи неизбежното. Той щеше да види Алисия и Патрик постоянно пияни и щеше да се обади на чичо Райън, нещо, което все някой някога щеше да направи. Да, така щеше да стане. А леля Беа пак щеше да настоява да ги настанят в клиника.

Но това, което никой не разбираше, бе, че тези клиници носят повече вреда, отколкото полза. Алисия се връщаше оттам още по-луда, още по-нетърпелива да удави в алкохол нещастията си. Последният

път бе станало особено лошо. Тя започна да троши всичко в стаята на Мона, която се опита да прикрие с гръб компютъра си.

— Да заключиш майка си в клиника! Ти го направи, нали? Ти и Джифорд. Ах, ти, лъжлива малка вещице, как можа да причиниш това на собствената си майка. Мислиш ли, че аз бих постъпила така с майка си? Ти си вещица, Древната Евелин е права, ти си вещица, махни тая панделка от косата си!

А след това се сбиха, Мона я хвана за китките и я забута назад.

— Стига, мамо, стига!

Алисия се отпусна като чувал картофи на пода, хлипаше и удряше с юмрук. След това последва нещо невероятно, Мона видя Древната Евелин на прага на стаята си, което означаваше, че бе прекосила дългия път по стълбите съвсем сама.

— Не бий детето! Алисия, ти си една нещастна пияница. И мъжът ти е жалък пияница.

— Това дете ме тормози! — зави Алисия.

Не, Мона повече нямаше да изпрати майка си в клиника. Но другите може би щяха да го направят. Никога не се знаеше. Най-добре беше да не води Майкъл там, дори и да искаше да ѝ помогне да оправи къщата. Така, този план отпада. Минаваме на следващия.

Когато започна да се съблича, банята вече бе изпълнена с прекрасна пара. Мона изгаси осветлението, така че да остане само оранжевото пламъче на газовия нагревател, и потъна в топлата вода. Остави косата си да заплува по повърхността на водата, като на Офелия, която се отпуска към смъртта в потока.

Завъртя глава настрани, за да намокри дългата си коса, виждаше как червените кичури плават около нея. Започна да маха парченцата сухи листа. Господи! Едното май беше хлебарка! Колко гадно. Точно заради това косата ѝ беше така гъста и блестяща — заради дългото киснене и плакнене. Водата от душа щеше да я сплеска. Мона обичаше косата ѝ да е бухнала и гъста.

Парфюмиран сапун. Нима не го очакваше? И шишенце с гъст перлен шампоан. Тези хора знаеха как да живеят. Беше като в луксозен хотел.

Изми косата и тялото си съвсем бавно, наслаждаваше се на всеки миг, насапуниса се внимателно и се потопи във водата, за да отмие пяната. Може би все пак щеше някак да ремонтира къщата на Амелия

стрийт, без да допусне семейната полиция. Може би ще успее да обясни на чичо Майкъл, че нещата трябва да се направят тихо и предпазливо, че не бива да говори с Патрик и Алисия. Но какво щяха да правят, когато Древната Евелин започнеше да гони работниците или да им забранява да използват шумни машини?

Беше толкова хубаво да е чиста. Отново си помисли за Майкъл, спящия гигант в леглото на вещицата.

Изправи се и посегна към хавлията. Изсуши енергично косата си и я метна напред, после назад. Обожаваше да е чисто гола. После излезе от ваната. Меката памучна нощница ѝ създаде усещане за уют и сигурност, въпреки че, разбира се, ѝ беше твърде дълга. Тя я вдигна леко нагоре като малко момиченце от старомодна картина. Точно така се и чувстваше. Така я караше да се чувства и панделката. Това бе любимата ѝ маскировка — на малко старовремско момиченце — толкова любима, че вече преставаше да бъде маскировка.

Отново изсуши яростно косата си, после взе четката от тоалетката, огледа се за миг в огледалото и започна да се разресва енергично — от челото към раменете, за да може косата да изсъхне пригладена.

Топлината от газовия нагревател като че се кълбеше около нея, въздишаше и докосваше челото ѝ с пръсти. Мона взе панделката и я постави на главата си. Видя как щръква на две места над челото ѝ, като дяволски рогца.

— Чичо Жулиен, часът настъпи — прошепна и стисна здраво очи. — Дай ми насока. Къде да търся грамофона? — Тя се заклати напред-назад като Рей Чарлз, опитваше се да улови някой ярък момент от избледняващите сънища.

Дочу слаб далечен звук на фона на тихото жужене на газовия нагревател. Мелодия, която едва се чуваше. Цигулки? Не, музиката бе твърде тиха, за да определи инструментите, освен ако не бяха много, да... бяха... Отвори вратата на банята. Някъде от много далеч се чуваше валсът от „Травиата“. Пееше... сопраното. Тя започна да си тананика, не можа да устои, но така не чуваше добре мелодията! Господи, ами ако грамофонът беше долу в салона!

Мона тръгна боса, с кърпа, наметната като шал на раменете. Излезе в коридора и се наведе над перилата. Да, валсът се чуваше съвсем ясно, по-силно, отколкото в сънищата ѝ. Жената пееше

радостно на италиански, а ето че се чу и хорът, който звучеше на записа на старата плоча като чуруликане на ято птици.

Сърцето ѝ внезапно заби учестено. Тя посегна към главата си и докосна панделката, за да се увери, че е закрепена добре. После захвърли кърпата на пода и тръгна към стълбите. В същия момент от вратите на двойния салон бликна мека светлина, която ставаше все по-ярка, докато Мона слизаше по стълбите. Вълненият килим бе груб под босите ѝ ходила и когато тя случайно мерна пръстите на краката си, те ѝ се сториха съвсем бебешки под дългата нощница, която трябваше да повдига също като момиченце от книжка с картинки.

Спря. Погледна надолу и видя, че вече не стои на червения вълнен килим. Стоеше върху ориенталска пътека, много износена и много тънка. Усещаше, че тъканта е друга, или по-скоро усети, че стои върху нещо по-овехтяло. Последва каскадата от рози в персийско синьо и розово надолу по стъпалата. Стените също се бяха променили. Тапетите бяха прашно златисти, а далече долу, от тавана на салона, висеше непознат полилей, ограден с овален гипсов медальон с орнаменти на листа — изглеждаше доста кичозен, венециански, не можеше да си спомни да го е виждала някога. И по него имаше истински запалени свещи.

Усещаше миризмата на осьъка. Сопраното продължаваше арията си в своя неизменен жизнерадостен ритъм. Сърцето ѝ преливаше.

— Чичо Жулиен! — прошепна тя, имаше чувството, че ще избухне в сълзи. О, това беше най-страхотното ѝ видение досега!

Погледна надолу към вестибюла. Шарките в него бяха великолепни. А през едната висока врата на салона, онази, през която преди много години един неин братовчед бе стрелял от същото това стълбище, тя видя, че стаята е променена и сега в нея танцуват малките пламъчета на полилея с газово осветление.

О, но килимът беше същият. Там бяха и столовете на Жулиен, онези със златната дамаска.

Тя забърза надолу, озърна се наляво и надясно, сякаш всеки детайл искаше вниманието ѝ — старите газови аплици с техните надиплени ивици светлина и оловното стъкло около огромната входна врата, което го нямаше преди.

Музиката бе толкова силна, колкото вероятно бе възможно при стар грамофон. И виж само поличките, отрупани с малки керамични

фигурки, и месинговият часовник на лавицата на едната камина, гръцките статуетки на другата, лъскавите завеси от мекото старо кадифе, чиито ресни се спускаха чак до лакирания под.

Рамките на вратите бяха боядисани в имитация на мрамор по модата от края на деветнайсети век! Первазите също. Газовите пламъци потрепваха на фона на облепения с тъмни тапети таван и танцуваха в ритъма на валса като малки кехлибари.

Какъв недостатък може да се открие в тази тъкан? Килимът беше същият като онзи, който бе видяла днес. Да, сега разбираше. Той беше на чичо Жулиен, и креслата бяха неговите, красиво наредени като за разговор в средата на помещението.

Тя вдигна ръце и затанцува на пръсти, в кръг, въртеше се, въртеше се, докато тясната нощница не се изду около нея като камбанка. Запя със сопраното, разбираше италиански без усилия, въпреки че бе последният език, който бе научила. Омагьосана от чистия ритъм, тя се залюля силно напред-назад от кръста, като оставяше косата си да се развява по лицето ѝ и я отхвърляше отново назад, за да се пръсне по гърба. Очите ѝ се плъзнаха по пожълтелите тапети на тавана, а после видя неясно големия диван, новия диван на Майкъл, само че сега не беше с бежова дамаска, а с протритото златисто кадифе, като драпериите, които висяха на прозорците — разкошни на потрепващата светлина.

Майкъл седеше неподвижен на дивана и я гледаше. Мона спря напред крачка, ръцете ѝ се извиха надолу като на балерина и тя почувства, че косата ѝ пада и се спуска отново по раменете. Той беше изплашен. Седеше по средата на дивана, облечен с памучната си пижама, и се взираше в нея, сякаш тя беше нещо ужасяващо или гротескно. Музиката продължаваше; Мона бавно си пое дъх, овладя ритъма на сърцето си и тръгна към него. Мислеше си, че ако някога е виждала нещо наистина страховито, това е гледката на Майкъл, седнал в тази стая, втрещен в нея, сякаш е на път да загуби разсъдък си.

Той не трепереше. Той беше като нея. Не се страхуваше от нищо. Просто беше много тревожен, разстроен и ужасен от видението, да, и той го виждаше, трябва да го беше видял, и беше чул музиката, а когато тя се приближи и седна до него на дивана, той се обърна и я погледна с разширени от изумление очи. Тя притисна устни към

неговите, дръпна го до себе си и бум, то се случи, верижната реакция премина през нея. Беше го получила. Той бе неин.

Майкъл се отдръпна за миг, сякаш да я погледне отново, сякаш да се увери, че наистина е там. Очите му още бяха замъглени от лекарствата. Католическата съвест спеше. Тя го целуна отново забързано и малко небрежно, а после посегна към краката му. О, беше напълно готов!

Ръцете му се ключиха около нея и той издаде тих извинителен стон, съвсем типичен за него, сякаш вече е твърде късно или нещо подобно, или като „Господи, прости ми“. Тя почти чу думите.

Дръпна го върху себе си и потъна дълбоко в дивана, усещаше праха, докато валсът продължаваше и сопраното пееше. Тя се изтегна под него, когато той се надигна, сякаш да я защити, а после почувства ръката му, леко, измамно трепереща, когато разкъса нощницата и докосна голия ѝ корем, голото ѝ бедро.

— Знаеш какво друго има там — прошепна тя и го дръпна силно към себе си. Но ръката му го изпревари и влезе нежно в нея, сякаш я разбуди, сякаш някой активира аларма, тя почувства как соковете ѝ потекоха по краката ѝ.

— Хайде, не мога да издържам повече — каза, усещаше как лицето ѝ пламва. — Хайде, направи го. — Това вероятно звучеше твърде грубо, но в момента не можеше да се преструва на малко момиченце. Майкъл влезе в нея, причинявайки ѝ сладостна болка, а после започнаха тласъците, тя изви глава назад и почти изкрещя: — Да, да, да.

— Добре, Моли Блум! — прошепна той дрезгаво и тогава тя свърши, отново и отново — скърцаше със зъби, едва издържаше, стенеше и пищеше през стиснатите си устни — също като него.

Някой беше вдигнал иглата на грамофона от плочата. Тя се обърна, той също, и видяха приведената фигурка на Еужения, черната прислужница. Стоеше печално до масата със скръстени ръце, вирнала брадичка.

И изведнъж вече нямаше никакъв грамофон. Диванът беше с новата дамаска. Приглушените светлини се смениха с електрически.

Еужения си стоеше просто така, заела тази праведна поза, вираща се в тях — преплетени на дивана.

— Господин Майк, какво правите с това дете! — рече тя.

Той беше объркан, смаян, засрамен, притеснен, вероятно готов да се самоубие. Изправи се, завърза връзките на памучната си пижама и се втренчи първо в Еужения, а после и в Мона.

Сега беше време да бъде Мейфеър. Време да бъде прапраправнучката на Жулиен. Мона се изправи и тръгна към старата жена.

— Искаш ли да си запазиш работата, Еужения? Тогава върви в стаята си и затвори вратата.

Тъмното сбръчкано лице на жената замръзна за миг от гняв, после омекна, когато Мона я погледна право в очите.

— Направи каквото ти казвам. Няма за какво да се тревожиш. Мона прави каквото реши. И Мона е подходяща за чичо Майкъл, знаеш това! Сега върви!

Дали я беше омагьосала, или просто бе надделяла? Нямахше значение. Мощта на вещицата си е мощ на вещица. Жената се предаде. Те винаги се предаваха. Беше почти страхливо да постъпва така, да ги принуждава по този начин. Но трябваше да го стори.

Еужения сведе поглед колебливо и забързано излезе от стаята с налудничава, крива невротична походка, а после хукна по стълбите с изненадваща бързина.

Майкъл седеше на дивана, вираше се в Мона с присвити очи, съвсем спокоен, сякаш се опитваше да си спомни какво се е случило, и примигна, за да покаже объркването си.

— За бога, Мона! — прошепна той.

— Готово, чичо Майкъл — каза тя. Внезапно гласът ѝ изневери! Силата я напускаше. Усети треперенето. — Сега нека дойда с теб в леглото — прошепна тя, почти прекършена. — Защото наистина много, много се страхувам.

Лежаха в голямото легло в мрака. Мона се вираше в сатенения балдахин и се чудеше каква ли шарка е виждала в него Мери Бет. Майкъл беше напълно притихнал до нея, упоен и изтощен. Вратата беше заключена.

— Буден ли си? — прошепна тя. Ужасно ѝ се искаше да го попита какво е видял, но не смееше. Още виждаше в ума си двойния салон, като някаква свещена кафеникава фотография — не беше ли виждала подобни, с газовите лампи и същите столове?

— Това не може да се случи отново, скъпа — рече той замаяно. — Никога, никога вече. — Беше я притиснал близо до себе си, но бе твърде сънлив и сърцето му не беше съвсем добре.

— Щом казваш, чичо Майкъл — прошепна тя. — Но ми се ще и аз да имах думата. — *В леглото на Мери Бет, в леглото на Деидре.* Тя се притисна още към него, чувстваше топлината на ръката му, отпусната вяло на гърдите ѝ.

— Скъпа — прошепна той, — какъв беше този валс? Верди ли беше? „Травиата“? На това приличаше, но... — И заспа.

Тя лежеше до него и се усмихваше в мрака. Беше го чул! Беше там с нея. Обърна се и го целуна по бузата, но внимателно, за да не го събуди, а после заспа, свита до гърдите му, с ръка, пъхната под пижамата, до топлата му кожа.

[1] Света Катерина Сиенска (1347–1380) — монахиня от манастира „Каеци се сестри“ на св. Доминик, посветила живота си на грижите за болните и бедните и замонашена още седемгодишна. — Бел.прев. ↑

[2] Думи на Миранда от „Бурята“, Шекспир, V действие, I сцена. — Бел.ред. ↑

ТРИ

Нерадостен, безкраен зимен дъжд се изливаше в Сан Франциско, лека-полека наводняваше стръмните улици на Ноб Хил и обгръщаше в мъгла чудатата смесица от сгради — сивата призрачна готическа фасада на катедралата, тежките импозантни жилищни сгради и високите модерни небостъргачи, извисяващи се от старите постройките на хотел „Феърмонт“. Небето притъмняваше бързо и в пет часа трафикът беше вече толкова неприятен, колкото изобщо бе възможно.

Доктор Самюъл Ларкин мина бавно с колата си покрай „Марк Хопкинс“, макар че не знаеше как е името на хотела сега — и после пое по Калифорния стрийт. Пълзеше търпеливо след един шумен претъпкан трамвай и се чудеше на упоритостта на туристите, които висяха по него в тъмното, в дъжда, с прогизнали дрехи. Внимаваше да не се подхлъзне по релсите — лобното място на шофьорите, които не бяха от града — и затова остави трамваят да се отдалечи напред, щом светлините на светофара се смениха.

След това започна да се спуска по Маркет стрийт, пресечка след пресечка, покрай красивите дървени входове на Китайския квартал. Винаги бе смятал този маршрут за малко опасен и много красив. Гледката често му напомняше за първите му години тук, когато всеки можеше да отиде с трамвая на работа и когато барът на върха на „Марк Хопкинс“ беше най-високото място в града, а тези манхатънски небостъргачи още ги нямаше.

„Как можа Роуан Мейфеър да напусне това място“, мислеше си той. Беше ходил няколко пъти в Ню Орлиънс. Общо взето, бе все едно да напуснеш Париж и да идеш в провинцията. Но не само това го озадачаваше в тази история.

За малко да подмине скромните порти на института „Кеплингър“. Зави рязко и навлезе твърде бързо в алеята и сухия мрак на подземния гараж. Беше пет и десет минути. Самолетът му за Ню Орлиънс излиташе в осем и трийсет. Нямаше време за губене.

Показа картата си на пазача, който веднага се обади да свери данните и му кимна да влиза.

Ларк трябваше да се идентифицира още веднъж, пред асансьора — този път пред някакъв женски глас, който прозвуча от мъничък говорител под видеокамерата. Мразеше да го виждат, а той да не може да види с кого говори.

Асансьорът го отнесе безшумно и бързо през петнайсетте етажа до лабораторията на Мичъл Фланаган. След няколко секунди Ларк откри вратата, зад чието матирано стъкло се виждаше светлина, и почука силно.

— Мичъл, аз съм, Ларк — извика той в отговор на мърморенето от другата страна.

Мичъл Фланаган изглеждаше както винаги — полуплешив и съвършено некомпетентен. Взираше се в Ларк през дебели очила с телени рамки. Туфата руса коса приличаше на перука, окачена на бостанско плашило, а лабораторната му престилка бе прашна, но по чудо без лекета.

„Любимият гений на Роуан“, помисли си Ларк. Е, аз пък ѝ бях любимият хирург. Но защо съм толкова ревнив? Явно любовта му към Роуан Мейфеър умираше трудно. Но какво като бе отишла на юг, беше се омъжила и сега се бе набъркала в някакъв страховит медицински хаос. Той наистина искаше да спи с нея, но така и не го направи.

— Влизай — каза Мич, явно устоял на изкушението сам да издърпа Ларк в коридора, където редици малки бели светлинки меко очертаваха тавана и пода.

„Това място направо може да ме побърка“, помисли си Ларк. Очакваш да отвориш вратата и да откриеш човешки същества в стерилни клетки.

Мич го поведе покрай безброй метални врати с малки осветени прозорчета, зад които се дочуваха най-различни електронни шумове.

Ларк знаеше, че не бива да моли да го пуснат в тези светилища. Генетичните изследвания в „Кеплингер“ бяха нещо абсолютно секретно, дори за повечето хора от медицинската общност. Този разговор с Мичъл Фланаган беше уреден от Роуан Мейфеър — или по-скоро от семейство Мейфеър — на космическа цена.

Мичъл въведе Ларк в голям кабинет с огромни прозорци, отворени към многолюдните сгради на Калифорния стрийт и

внезапната драматична гледка на Бей Бридж. Съвсем тънко перде, като противокомарна мрежа, бе увесено на дългите хромирани пръти над прозорците и донякъде прикриваше и омекотяваше нощта, но на Ларкин тя му се струваше дори по-близка и ужасяваща. Спомените му за Сан Франциско преди ерата на високите сгради бяха още съвсем живи. Мостът му изглеждаше съвсем не на място, чужд на пропорциите на града.

От едната страна на махагоновото бюро се издигаше стена от монитори. Мичъл зае един стол с висока облегалка срещу Ларк и го покани с жест да седне в по-удобното кресло пред бюрото. Тапицерията му беше в цвят бордо, вероятно копринена, а стилът — леко ориенталски. Или ориенталски, или никакъв.

Под прозорците и гледката на страховитата нощ имаше лавици с папки, всяка с електронна заключалка. Килимът беше в същия наситен цвят като креслото, в което Ларк удобно се настани. И другите кресла бяха такива и сякаш се сливаха с пода и с тъмната ламперия на стените.

На бюрото нямаше нищо. Зад Мичъл и бостанската му коса имаше голяма абстрактна картина, която приличаше най-много на сперматозоид, който препуска като луд към зряла яйцеклетка. Но пък цветовете бяха прекрасни — кобалтово и горящо оранжево, неоновозелено — сякаш картината бе нарисувана от хаитянски художник, поразен от видяната яйцеклетка, оплождана от сперматозоид в някое научно списание и избрал я за модел, без изобщо да се досеща за какво става дума.

Кабинетът тънеше в разкош. Институтът „Кеплингер“ тънеше в разкош. Ларк установи, че немарливият, дори мръсен вид на Мич му въздейства — луд учен, който не прави никакви отстъпки пред корпоративната и научна тирания. Не се беше бръснал поне от два дни.

— Господи, радвам се, че най-после дойде — каза Мич. — Вече бях на път да полудея. Ти ми натресе това преди две седмици без никакво обяснение, освен че Роуан Мейфеър ти го е изпратила... и че трябва да открия всичко, каквото мога.

— Е? — попита Ларк. Понечи да разкопчее шлифера си, но се отказа. Остави куфарчето си на пода. В него имаше касетофон, но той не искаше да го включва. Вероятно щеше да изплаши Мич до смърт.

— И какво очакваш да направя за две седмици? Трябват петнайсет години, за да се разчете човешкият геном, или не си чувал за това?

— Какво искаш да кажеш! Това да не ти е интервю с редактора на научната рубрика на „Ню Йорк Таймс“. Кажи ми с какво си имаме работа?

— И как да ти го обясня? — Мич посочи към компютъра. — Да ти покажа някаква триизмерна цветна анимация?

— Не, обясни ми. Не вярвам на компютри.

— Виж, преди да ти кажа каквото и да било, искам още материал. Искам още кръв, тъкан, всичко, което можеш да ми намериш. Секретарката ми звъня в кабинета ти всеки ден, но ти така и не ми се обади.

— Нищо повече не мога да ти дам. Кажи ми какво разбра от това.

— Какво искаш да кажеш?

— Разполагаш с единствените проби, до които имам достъп. Дадох ти всичко. В Ню Йорк може би има още... но засега нямаме достъп до тях. Работата е там, че не мога да ти дам още кръв, тъкан, амниотична течност или каквото и да е. Имаш всичко, което Роуан ми изпрати.

— Тогава трябва да говоря с Роуан Мейфеър.

— Невъзможно е.

— Защо?

— Би ли изключил тази трепкаща луминесцентна лампа? Направо ме подлудява. Нямах ли обикновена светлина в този шиказен кабинет.

Мичъл се сепна и се отпусна назад в стола, сякаш го бяха блъснали. Изглеждаше объркан, но след миг каза:

— Да, разбира се.

Докосна някакъв панел под ръба на бюрото и лампата на тавана изгасна внезапно и напълно, а две малки лампи отгоре му светнаха с мека, жълта и приятна светлина. Те като че съживиха наситеното зелено на плота на писалището.

Ларк не беше забелязал колко перфектен е този плот, без нито една драскотина. Не бе забелязал и черния телефон със странна форма, кацнал върху него с множеството си мистериозни бутони като някаква символична китайска крастава жаба.

— Така е по-добре. Мразя луминесцентната светлина — каза Ларк. — Кажи ми сега какво точно знаеш.

— Първо ти кажи защо не мога да говоря с Роуан Мейфеър, защо не мога да получа още информация? Защо да не ти изпрати например снимка на това същество? Трябва да говоря с нея...

— Никой не може да я открие. Опитват се от седмици. Семейството ѝ я търси още от Коледа. Тогава е изчезнала. Тази вечер заминавам със самолета в осем и половина, за да се видя с тях в Ню Орлиънс. Аз съм последният, който я е чувал. Телефонното ѝ обаждане до мен преди две седмици е единственото доказателство, че е жива. Едно телефонно обаждане, а после и пробите. Тогава се свързах със семейството ѝ за пари, както тя ме помоли, и те казаха, че е изчезнала. Забелязана е само веднъж от Коледа насам... може би... в някакъв град в Шотландия, наречен Донелайт.

— Ами куриерската служба, която е доставила пробите? Откъде са ги взели? Пита ли ги.

— Да, но без резултат. Взели са ги от хотел в Женева. Някаква млада жена, отседнала там, ги е оставила, преди да замине. Описанието ѝ донякъде отговаря на Роуан, но няма никакво доказателство тя да е била в този хотел, поне не и под това име. Тази история звучи направо свръхестествено. Тя е дала инструкциите за дестинацията на пакета няколко дни по-рано. Виж, семейството е проучило всичко, повярвай ми. Те са по-нетърпеливи да я открият от всеки друг. Когато им се обадох да им кажа за това, направо откачиха. Затова отивам там. Искат да ме видят лично, това е тяхно право и аз ще го направя с удоволствие. Но те вече са наели детективи из цяла Женева. Няма и следа от Роуан. Повярвай ми, щом това семейство не може да намери някого, значи никой не може.

— И защо?

— Заради парите. Парите на Мейфеър. Не може да не си чул за плановете на Роуан от миналата есен, за медицинския център „Мейфеър“. Сега говори, Мич, какви са тези проби? Трябва да хвана самолета. Можеш да разчиташ на моята дискретност. И ако не възразяваш за израза, хайде, излей си душата!

Мичъл Фланаган помисли за миг, скръсти ръце, издаде леко долната си устна напред, разсеяно свали очилата си и се втренчи в

пространството. Сложи си пак очилата, сякаш не можеше да мисли без тях, и се вгледа напрегнато в Ларк.

— Добре. Всичко е точно както ти каза, или по-скоро както е казала Роуан.

Ларк не отговори, но знаеше, че реакцията му го е издала. Искаше Мич да продължи.

— Това същество не е хомо сапиенс — каза Мич. — Примат е, бозайник е, мъжко е, потентно е, има невероятна имунна система и според мен по времето, когато са му взети последните проби, е достигнало зрелост, но не е съвсем сигурно. Освен това то използва минералите и белтъчините по доста озадачаващ начин. Има нещо общо с костите му. Мозъкът му е огромен. Това може да се окаже страшен недостатък, но няма как да съм сигурен, докато не се направят още изследвания.

— Обясни ми малко по-подробно.

— От рентгеновите снимки бих заключил, че е около 68 килограма, или по-малко, а при последните изследвания в края на януари е било високо над метър и деветдесет. Ръстът му се е променил значително между първите рентгенови снимки, направени през декември в Париж, и тези от Берлин на пети януари. Но между пети и двайсет и седми януари няма промяна. Няма промяна в никакво отношение, затова казвам, че трябва да е достигнало зрелост. Но не съм сигурен. Черепът не е напълно развит, но може и така да си остане.

— А колко е пораснало от декември до януари?

— Осем сантиметра. Издължаването е предимно в бедрените кости, донякъде в предмишниците и много малко в пръстите. Ръцете му, между другото, са много дълги. Главата си остава все така едра, но не чак толкова, че да привлича внимание, предполагам. По-голяма е от нормална човешка глава. Ако искаш, ще ти покажа на компютъра какво имам предвид. Ще ти покажа как изглежда, как се движи...

— Не, просто ми обясни. Какво още?

— Какво още ли? — изуми се Мич.

— Да, какво още.

— Нима това не е достатъчно? Ларк, ти трябва да обясняваш на мен. Къде са били направени тези изследвания? Та това идва от клиники из цяла Европа. Кой е направил тестовете?

— Роуан, поне така предполагаме. Семейството ѝ работи по въпроса. Най-вероятно в клиниките не са знаели какво става. Явно Роуан някак е вмъквала това същество в тях, правела му е рентгенови снимки и се е измъквала, преди някой да се усети, че има външен човек или че това създание не е техен пациент. Всъщност в Берлин никой не помни да я е виждал. Само датата и часът на рентгеновата снимка потвърждават, че е била там. Същото е и със снимките от мозъчния скенер, електрокардиограмите и тестове с талий. Тя е влязла в клиниката в Женева и е поръчала в лабораторията исканите изследвания. Не са я питали нищо по очевидни причини — бялата престилка, авторитетът, говорела е немски. После е взела резултатите и си е тръгнала.

— Нима може да е толкова просто?

— Да, може. Това са все обществени клиники, а ти си спомняш Роуан. Кой би ѝ задавал въпроси?

— О, да, абсолютно.

— Хората в Париж, които са я видели, я помнят добре, но не могат да ни помогнат да я намерим. Не знаят откъде е дошла, нито къде е отишла. Колкото до придружителя ѝ, той бил „висок и слаб, с дълга коса и шапка“.

— Дълга коса! Сигурен ли си в това?

— Да, така е казала жената от Париж на детективите на семейството. — Ларк сви рамене. — В Донелайт Роуан също е забелязана с висок слаб мъж с дълга черна коса.

— И ти не си я чувал от нощта, в която получи пробите?

— Точно така. Тя каза, че ще ме държи в течение, доколкото може.

— А записа ли обаждането?

— Тя ми каза, че е в Женева и това, което вече ти предадох. Отчаяно искаше да ми изпрати тези неща. Каза, че ще се опита да ги изпрати преди загоряване и аз трябва да ги донеса на теб. Каза, че тя е родила въпросния субект. Амниотичната течност беше по парчетата от хавлия. Имаше и проби от нейната собствена кръв, слюнка и коса. Надявам се, че си направил изследванията.

— Можеш да си сигурен.

— Но как може да е родила нещо, което не е човешко същество? Искам да знам какво си открил, без значение колко е откъслечно или

противоречиво. Ще трябва да обясня всичко това на семейството утре! Ще трябва да го обясня и на самия себе си.

Мич покри уста с дясната си ръка и се покашля леко, колкото да си прочисти гърлото.

— Както казах, то не е хомо сапиенс — започна той, като гледаше Ларк право в очите. — Може обаче да изглежда като хомо сапиенс. Кожата му е много по-еластична — всъщност такава е кожата единствено на човешките ембриони, но очевидно съществото ще запази това свойство, макар че само времето ще покаже. Черепът изглежда мек, като на бебе, но и това може да се окаже постоянна характеристика. Той все още има фонтанела, поне на последните рентгенови снимки; всъщност има индикации, че тя е постоянна.

— Господи боже! — възкликна Ларк. Не можа да устои да не докосне главата си. Фонтанелите на бебетата винаги го притесняваха! Но пък Ларк нямаше деца, а майките като че свикваха да разнасят насам-натам малките създания, които имаха покрити само с кожа дупки на главите.

— Това нещо никога не е било обикновен човешки зародиш, между другото — каза Мич. — Клетките от амниотичната течност показват, че когато се е родило, е било напълно развито миниатюрно същество от мъжки пол. Вероятно се е разгънало благодарение на изключителната си еластичност, станало е и е тръгнало с майка си, както малко жребче или жирафче тръгва веднага след раждането.

— Пълна мутация — каза Ларк.

— Не, изхвърли изцяло тази дума от ума си. Това не е мутация. Това сякаш е продукт на съвсем отделен и сложен еволюционен процес. Краен продукт на цял друг набор от случайни мутации и промени в течение на милиони години. Ако Роуан Мейфеър е родила това същество — а това изглежда сигурно с оглед пробите, които е изпратила — предполагам, че си имаме работа с вид, развил се в пълна изолация на някакъв непознат континент, нещо по-старо от хомо еректус и хомо сапиенс, много по-старо, и с цял спектър генетична наследственост от други видове, какъвто хората не притежават.

— Други видове.

— Точно така. Това същество изкачва своя собствена еволюционна стълбица. Не е съвсем чуждо за нас. Развило се е от същия първичен бульон, но неговата ДНК е далеч по-сложна. Ако

опънеш двойната му спирала, тя ще се окаже два пъти по-дълга от тази на човека. Това същество като че ли — поне донякъде — е изкачвало стълбицата, запазвайки всякакви прилики с по-нисшите форми на живот, каквито ние, хората, вече не притежаваме. Но аз все още съм в началото на изследванията. И в това е проблемът.

— Не можеш ли да работиш по-бързо? Не можеш ли да откриеш още нещо?

— Ларк, не е въпрос на бързване. Едва започваме да разбираме човешкия геном — как бихме могли да разчетем генотипа на това същество? То има деветдесет и две хромозоми — това е два пъти повече от хромозомите на нормалното човешко същество. Явно и строежът на клетъчните му мембрани е много различен, но как бих могъл да го твърдя, след като не мога да кажа много за нашите собствени клетъчни мембрани, тъй като никой не знае от какво са изградени те. Това е въпросът. Границите на разбирането ми на това същество са същите като границите на разбирането ми на човешкото същество. Само дето това не е човек.

— Все още не разбирам защо да не е мутант.

— Ларк, отклонението е започнало много отдавна. То върви по път, доста по-широк от орбитата на мутацията. Съществото е силно организирано и цялостно само по себе си. Ако говорим в проценти за хромозомните прилики, човекът и шимпанзето са подобни на деветдесет и седем процента. А с това същество подобие то е не повече от четирийсет процента. Вече направих някои прости имунологични тестове на кръвта му, които го доказват. Кое то значи, че то се е отклонило от човешкото семейство преди три милиона години, ако въобще някога е било част от него. Аз лично не мисля. Мисля, че принадлежи към съвсем друго родословно дърво.

— Но как тогава Роуан ще му е майка? Искам да кажа, че няма как...

— Отговорът е колкото изненадващ, толкова и прост. Роуан също има деветдесет и две хромозоми. И същият брой екзони и интрони. Кръвта, амниотичната течност и тъканните проби потвърждават това. Сигурна съм, че и тя самата вече е наясно с тази работа.

— Ами предишните й изследвания? Нима никой не е забелязал, че тази жена има два пъти повече хромозоми от другите човешки същества?

— Сравних всичко с кръвните проби в досието ѝ от последния ѝ преглед в Университетската. Тя има деветдесет и две хромозоми, макар че нищо в кръвната ѝ картина не е показвало това — вероятно са били просто латентни. Никой никога не е забелязвал, защото никой не е правил генетичен профил на Роуан. Пък и защо да го прави? Тя никога не е боледувала.

— Но все някой...

— Ларк, ДНК профилирането е още в зората си. Мнозина се противопоставят на тази практика. Има милиони лекари по целия свят, които нямат и представа какво представляват собствените им гени. Моят дядо почина от хорей на Хънтингтън. Братята ми не искат и да знаят дали носят гена на болестта, нито пък аз. Разбира се, рано или късно ще се изследвам. Но въпросът е в това, че генетичните изследвания са съвсем в началото. Ако това същество се бе появило преди двайсет години, щеше да мине за човек. Сигурно щяха да го мислят просто за някакъв чудак.

— Значи искаш да кажеш, че и Роуан не е човешко същество?

— Не, тя е човек. Напълно. Както се опитах да обясня, всички други изследвания, които са ѝ правени, са нормални; картоните на педиатъра показват нормален растеж. Което означава, че този допълнителен набор хромозоми не се е проявявал по време на развитието ѝ... докато това дете не е започнало да расте в утробата ѝ.

— И какво е станало тогава?

— Предполагам, че зачеването е отключило няколко комплексни химически реакции у Роуан, затова и амниотичната течност е пълна с всякакви хранителни вещества. Тя е гъста, с много белтъчини и аминокиселини. Хранителният жълтък е останал с това развиващо се същество много след ембрионалния етап. А кърмата? Знаеш ли, че имаше и кърма? Тя не е с нормална гъстота и строеж, но ще ми трябват месеци, може би дори години, за да разбера всичко. Това е съвсем непознат вид плацента. Да, има много работа, а аз нямам всичко необходимо, за да започна.

— Роуан е била нормална — повтори Ларк. — Просто е носила набор очевидно ненужни гени. Когато е заченала, тези гени са се отключили и са започнали определени процеси.

— Да. Нормалният човешки геном се активира последователно, при нея също е така, но тя има допълнителни гени в двойната спирала

и те са чакали нещо да ги отключи, като са накарали ДНК-то ѝ да даде нови инструкции.

— А ти успя ли да клонираш тази ДНК?

— Да. Но дори при скоростта, с която клетките се делят, ще е нужно време. Освен това те имат и други странни особености. Устойчиви са на всеки вирус, с който ги атакувах, на всяка бактерия. Пък и са изключително еластични. Всичко е в мембраната, както вече казах. Тя не е човешка. А когато тези клетки умрат — при нагряване или охлаждане — като че ли изчезват напълно.

— Свиват ли се? Как така изчезват?

— Да кажем, че се свиват, и тук се крие най-провокативното им свойство. Ако има и други такива създания по земята, те не биха оставили никакво доказателство за съществуването си — като фосили например — по простата причина, че останките им ще се свият и ще се разложат много по-бързо от човешките.

— Фосили ли? Какви са тия фосили сега? Преди минута говореше за чудовище...

— Не, не съм говорил за чудовище. Говорех за различен примат с огромни преимущества. Собствените му ензими го разграждат в момента на смъртта. А костите... те са отделен въпрос. Те като че ли не се втвърдяват, но не съм сигурен. Ще ми се да имах цял екип за този случай. Всъщност ще ми се целият институт да...

— А това нещо съвместимо ли е с нашата ДНК? Можеш ли да разплетеш тази нишка и да я комбинираш с нашата...

— Не. Господи, ама и вие, хирурзите, сте едни. Четирийсет процента подобие не е достатъчно. Можеш ли да направиш от плъховете маймуни, Ларк? А и в момента в него протича друга силна реакция. Може би има поне две противоположни генетични инструкции от страна на неговата ДНК. Проклет да съм, ако знам. Сигурен съм, че не бих могъл да го комбинирам с човешки клетки, но това не значи, че не може да се направи. Това същество може да се е появило благодарение на множество бързи повтарящи се мутации в нуклеотидите на даден ген.

— Чакай малко, не разбрах. Нали знаеш, че съм хирург.

— Да, винаги съм знаел, че вие не сте съвсем наясно какво точно правите.

— Мич, ако знаехме, как щяхме да го правим? Когато ти потрябваме, не дай боже, ще ни благославяш заради невежеството ни и нашето чувство за хумор, заради здравите ни нерви. А сега... да се върнем на въпроса... значи това нещо не може да се чифтоса с човек?

— Не. Освен ако този човек не е Роуан. Този човек ще трябва да има четирийсет и шест латентни хромозоми. Ето защо трябва да я намерим и да я изследваме по всякакъв начин.

— Но значи това същество може да се чифтоса с Роуан, така ли?

— С майка си? Да. Вероятно! Но тя сигурно не е толкова луда да направи подобно нещо.

— Но тя каза, че то вече я е заплодило и тя е изгубила детето. Подозира, че е заченала отново.

— Какво!?

— Точно така. И аз трябва да реша дали да кажа това на семейството ѝ. Семейството, което ще строи най-голямата клиника по неврохирургия и изследователски център в целите Съединени щати.

— Да... голямата мечта на Роуан. Разкажи ми за това семейство. Колко души са? Има ли братя и сестри, които можем да изследваме? Ами майка ѝ? Тя жива ли е? А баща ѝ?

— Няма братя и сестри. Бащата и майката са мъртви. Но има много, много братовчеди, а кръвосмешенията като че ли са нещо обичайно за тази фамилия. Те обаче май не са планирани и тези хора не се гордеят много с тях. Не искат генетични изследвания. Опитвано е и преди.

— Но трябва да има и други от рода с този допълнителен набор хромозоми. Кой е бащата на това същество... мъжът, от когото Роуан е заченала? Той също трябва да има деветдесет и девет хромозоми.

— Така ли? Той е съпругът ѝ. Сигурен ли си?

— Да, абсолютно.

— Е, ще се върнем на съпруга ѝ след минута, имаме много информация за него. Кажи сега за мозъка на това същество. Какво видя на снимките от скенера?

— По-голям е от човешкия мозък един път и половина. Във фронталния лоб е протекъл феноменален растеж за времето между снимките в Париж и Берлин. Сигурен съм, че това създание има изумителни лингвистични и вербални способности. Но всъщност само предполагам. Има и нещо особено в слуха му. Всъщност налице са

всички признаци, че то може да чува звуци, недоловими за човека. Като прилепите или морските създания. Това е много важен въпрос. Обонянието му е много добре развито или поне има заложби за това. И знаеш ли кое е най-възхитителното? Че фенотипът му е толкова подобен на останалите, но се е развило по съвсем различен начин и има нужда от три пъти повече белтъчини от човешките същества, създава свой собствен вид лактаза, която е много по-киселинна, и накрая — изглежда доста по-красиво от нас.

— Как би обобщил това?

— Не мога. Нека се върнем на мъжа, от когото Роуан е забременяла. Какво знаем за него?

— Всичко, каквото ни трябва. Живял е в Сан Франциско. Бил е известен, преди да се ожени за Роуан. Изследвали са го в Общата болница по всеки възможен начин. Наскоро е получил сърдечна криза, в Ню Орлиънс. Можем да получим веднага последните му изследвания, и то без да искаме разрешението му, но е редно да го направим. Ако и той има деветдесет и две хромозоми...

— Трябва да ги има.

— Но Роуан спомена нещо за външен фактор. Тя каза, че бащата е нормален, че го обича. Той бил неин съпруг. Даже се разстрои и прекъсна разговора. Каза ми да се свържа със семейството за пари и после затвори. И до днес не съм сигурен дали някой не я прекъсна.

— О, сещам се кой е този човек! Разбира се, всички говореха само за него. Това е мъжът, когото Роуан е спасила в морето.

— Точно така, Майкъл Къри.

— Да, Къри. Човекът, който се върна от смъртта със свръхестествената дарба в ръцете си. О, как искахме да му направим някои изследвания. Дори се опитах да се обадя на Роуан да поговорим за това. Видях статиите за него във вестниците.

— Да. За него става дума.

— Той замина за Ню Орлиънс с Роуан.

— Може да се каже.

— Ожениха се.

— Определено.

— Свръхестествена дарба. Не разбираш ли какво означава това?

— Да, знам, че Роуан също притежаваше подобна. Винаги съм смятал, че е велик хирург, но другите настояваха, че има лечителска

дарба и диагностично сетиво, или Господ знае какво. Та какво означава това?

— Забрави глупостите за магии и прочие. Говоря за генетичните маркери. Тези психически способности могат да бъдат такъв маркер. Те могат да се появят при наличието на деветдесет и две хромозоми. О, това е като въпроса за яйцето и кокошката. Господи, само да имахме някакви данни за родителите на тези двамата! Виж, ще трябва да накараш роднините да се подложат на няколко изследвания.

— Трудна работа. Те са наясно с генетичните проучвания на амишите. Чували са за изследвания и на мормоните в Солт Лейк. Знаят какво означава Ефектът на основателите, и не са много горди с кръвосмешенията. Напротив, те като че са повод за семейни шеги и голямо неудобство. Но продължават да го правят. Братовчеди се женят помежду си, също като в семейство Уилкс в „Отнесени от вихъра“.

— Те трябва да сътрудничат. Много е важно. Чудя се дали това проклето нещо не е прескочило едно поколение. Искам да кажа... тази възможност направо ме смайва. А можем ли да получим картоните на съпруга още сега?

— Ще ги помоля. Винаги е добре да се подходи учтиво. Но те са в тукашната болница и нищо не те спира да вдигнеш телефона и да ги изискаш. Къри им е позволил да го изследват, искал е да знае каква е тази дарба. Вероятно и на теб щеше да позволи, стига да го беше поискал. Пресата го принуди да се покрие. Постоянно виждал образи и разбирал разни неща за хората. Мисля, че накрая се принудил да носи ръкавици, за да спре всичко това.

— Да, да, знам историята — каза Мич. Спря, усмихна се за миг и отвори едно чекмедже на бюрото си, извади оттам голям жълт бележник, покрит с драсканици, и измъкна химикалка от джоба си. Започна да драска нещо неразбираемо, бележка до самия него. Помърмори известно време и се прокашля, за да изчисти гърлото си.

Ларк чакаше, но след малко стана ясно, че Мич се е отнесъл напълно. Наложил се да го върне към действителността.

— Роуан каза нещо за вмешателство при раждането на това същество. Вероятно химическо или термално. Не можа да обясни за какво става дума.

— Ами — започна Мич, без да спира да драска и да прокарва пръсти през рошавата си коса. — Явно е имало някаква термична

активност, а химична, със сигурност. По онези парцали има и друга течност. Много течност. Прилича на коластра, нали се сещаш, веществото, което потича преди кърмата. Само че тази е по-различна. По-гъста, по-киселинна, пълна с хранителни вещества като млякото, но с уникален състав. С повече лактаза. Но да се върнем на твоя въпрос, да, имало е вмешателство, но е трудно да се каже откъде е дошло.

— Може ли да е било нещо паранормално?

— Този разговор е поверителен, нали? Нали няма да хукнеш към „Нешънъл Инкуайърър“ след това? Разбира се, че може да е било паранормално. Знаеш не по-зле от мен, че можем да измерим топлината, излъчваща се от човешките длани, които притежават така наречените лечителски способности. Да, може да е паранормално. Господи, Ларк, трябва да намеря Роуан и това същество. Трябва. Не мога просто да си седя тук и да...

— Но точно това ще направиш. Ще си седиш тук и ще изследваш пробите. Ще продължиш с клонирането на ДНК-то и с анализа на всеки детайл. А аз ще ти се обадя утре от Ню Орлиънс, за да ти кажа, че Майкъл е позволил да изследваш кръвта му.

Ларк се надигна и стисна здраво дръжката на куфарчето си.

— Чакай малко, нали каза нещо за Ню Йорк, че там има още материал.

— А, да. Когато Роуан е родила това нещо, имало доста кръв. После започнало разследване на изчезването ѝ, точно на Коледа. Съдебният лекар в Ню Орлиънс взел всякакви проби от къщата и ги изпратил в Международния център за генетични изследвания в Ню Йорк.

— Мили боже! Там сигурно са полудели.

— Още не зная дали някой се е добрал до нещо. Семейството получава откъслечни доклади, които потвърждават твоите открития — генетични мутации при майката и детето. Огромно количество от човешкия хормон на растежа; различни ензими. Но само ти имаш всички данни. Само ти имаш рентгенови снимки.

— И семейството е споделило всичко това с теб?

— О, да, щом разбраха, че съм говорил с Роуан. Тя ми даде кода за сметката, за да може да финансира работата ти тук. Щом разбраха, че последен съм говорил с нея, те започнаха да сътрудничат. Не мисля,

че разбират за какво точно става дума, обаче може да не са толкова отзивчиви, след като им обясня. Все пак засега ще направят всичко, за да намерят Роуан. Наистина са притеснени за нея. Ще ме посрещнат на летището и тъй като самолетът ще излети без закъснение, трябва веднага да тръгна. Довиждане.

Мич заобиколи бързо бюрото си и последва Ларк към сумрачния коридор с дългите декоративни ивици от светлинки.

— Но с какво разполагат в Ню Йорк? С това, което имам и аз ли?

— Не, по-малко, много по-малко. Освен едно. Те имат част от плацентата.

— Трябва да я получа.

— Ще я получиш. Семейството ще го уреди. Никой в Ню Йорк не е събрал цялата картина, засега. Казах ти вече. Но е намесена още една организация.

— Какво?

Ларк спря пред вратата към външния коридор с ръка на дръжката ѝ.

— Роуан има някакви приятели в организация, наречена Таламаска. Историци-изследователи. Те са взели проби от мястото на раждането.

— Така ли?

— Да. Не знам какво ще излезе от това, но тази организация има доста интересна роля в крайно интригуващата история на семейство Мейфеър. Те даже като че имат собственическо отношение към тях. Звънят ми постоянно, откакто се свързах със семейството. Дори ще се срещна с един от тях — Аарън Лайтнър — утре сутрин в Ню Орлиънс. Ще разбера дали знаят и нещо друго.

Ларк отвори вратата и тръгна към асансьора. Мич бързаше тромаво след него. Взираше се в Ларк по своя объркан и разфокусиран маниер, когато той натисна бутона на асансьора и вратите се отвориха.

— Трябва да вървя, старче — рече Ларк. — Да не искаш да дойдеш с мен?

— Не и в този живот. Връщам се право в лабораторията. Ако не ми се обадиш утре...

— Ще ти се обадя. Междувременно всичко това...

— ... ще си остане в тайна, не се притеснявай. Имам предвид, напълно. Нима всичко в института „Кеплингер“ не е засекретено!

Просто още една тайна, заровена сред гора от тайни. Не се притеснявай за това. Никой няма достъп до компютъра в кабинета ми. Дори и да проникнат, няма да открият файловете. Не се притеснявай. Това е обичайно за института. Някой ден ще ти разкажа това-онова... без имена и дати, разбира се.

— Добър човек си ти. Ще ти се обадя утре.

Ларк пое ръката му.

— Не ме карай да чакам, Ларк. Това нещо може да се чифтоса с Роуан! А тогава...

— Ще ти се обадя.

Ларк се обърна за последно към Мич, който стоеше пред асансьора и се взираше безпомощно в затварящите се врати. Спомни си думите на Роуан по телефона: „Има един човек в института «Кеплингер», на когото можем да се доверим. Намери го. Мич Фланаган. Предай му, че съм казала, че това ще си струва времето и усилията му“.

Да, Роуан беше ужасно права. Мич беше човекът. Ларк не се съмняваше в това.

Но докато пътуваше към летището, бе завладян от доста страхове за нея. За малко да си помисли, че е откачила, когато му се обади и започна да сипе предупреждения, че може да прекъснат внезапно разговора им.

Проблемът беше там, че цялата тази история беше много вълнуваща за Ларк. Още от самото начало. От обаждането на Роуан, заради самите проби, последвалите разкрития и дори заради онова странно семейство от Ню Орлиънс. Никога не бе изпитвал подобно нещо. Искаше му се да бе имал повече подобни тревоги. И ето че сега се впускаше в приключение — беше си взел безсрочна отпускат от Университетската болница и нямаше търпение да види онези хора в Ню Орлиънс — да види къщата, която Роуан беше наследила, и мъжа, за когото се бе омъжила, семейството, заради което бе изоставила блестящата си кариера.

Когато стигна на летището, вече валеше силно, но той от години пътуваше във всякакво време и това не го притесняваше, не повече от снега в Чикаго или мусоните в Япония.

Забърза към гишето за първа класа, за да си вземе билета, и стигна до терминала за няколко минути, точно навреме. Пътниците за

Ню Орлиънс вече се качваха на борда.

Разбира се, проблемът беше това същество, осъзна Ларк. Още не бе започнал да отделя тази мистерия от другата — около Роуан и семейството ѝ. И за първи път, трябваше да признае пред себе си, не беше сигурен, че наистина вярва в неговото съществуване. Знаеше, че Роуан съществува. Но детето ѝ? Мич Фланаган обаче бе убеден в неговото съществуване. Както и хората от Таламаска, които не спираха да му се обаждат. И самата Роуан, разбира се!

Естествено, че това създание съществуваше. За съществуването му имаше толкова доказателства, колкото и за съществуването на бубонната чума.

Ларк тръгна последен към ръкава. Точно навреме, както винаги, без да се налага да чака.

Точно когато подаде билета на младата стюардеса, някой го хвана за ръката и каза:

— Доктор Ларкин?

Беше висок, силен млад мъж, с руса коса и почти безцветни очи.

— Да, аз съм доктор Ларкин — отвърна Ларк и искаше да добави „не сега“.

— Ерих Столов. Разговаряхме по телефона. — Мъжът извади малка бяла картичка и я вдигна пред Ларк, защото той нямаше свободна ръка да я вземе. Тогава стюардесата взе билета му и той пое картичката.

— Да, Таламаска.

— Къде са пробите?

— Какви проби?

— Онези, които Роуан ви изпрати?

— Вижте, аз не мога...

— Моля ви, кажете ми къде са, веднага.

— Моля? Няма да направя нищо подобно. Ако желаете, обадете ми се в Ню Орлиънс. Ще се видя с приятеля ви Аарън Лайтнър там.

— Къде са пробите? — повтори младият мъж и внезапно се изпречи на пътя на Ларк, блокирайки входа към самолета.

Ларк прошепна:

— Махнете се от пътя ми! — Беше бесен, ужасно бесен. Идеше му да блъсне тоя тип в стената.

— Моля ви, господине — рече съвсем тихо стюардесата на Столов. — Ако нямате билет за този полет, ще ви помоля да се отстраните от входа.

— Точно така. Махнете се от пътя — каза Ларк, беше на път да кипне. — Как смееете да се държите така! — Мина покрай мъжа и се спусна бързо по рампата. Сърцето му щеше да изскочи, пот се стичаше по тялото му.

— Проклет кучи син, как смее? — измърмори той.

Пет минути след излитането говореше по телефона. Връзката беше отвратителна, никога не чуваше нищо по телефоните в самолетите, но успя да се свърже с Мич.

— Само не казвай на никого за това — повтаряше той отново и отново.

— Не се притеснявай. Никой нищо не знае. Уверявам те. Имам петдесет лаборанти, които работят по петдесет различни частички от целия пъзел. Аз единствен знам каква е цялата картина. Никой няма да проникне в тази сграда, в кабинета ми, нито пък ще припари до файловете.

— Утре ще ти се обадя, Мич. — Ларк затвори и прошепна: — Арогантно копеле. А Лайтнър беше толкова мил човек — истински британец, европейец, беше много официален по телефона. Кой бяха тези хора, какво представляваше тази Таламаска?

И наистина ли бяха приятели на Роуан Мейфеър, както твърдяха? Не изглеждаше да е така.

Облегна се назад, опита се да премисли целия разговор с Мич и разговора с Роуан. Молекулярна еволюция, ДНК, клетъчни мембрани. Всичко това го плашеше и вълнуваше.

Стюардесата пъкна питие в ръката му; хубаво двойно мартини, за което дори не беше молил. Отпи от ледената течност.

После си спомни със сепване, че Мич бе предложил да му покаже триизмерна компютърна графика на онова създание. Защо, за бога, не беше погледнал? Разбира се, щеше да види само някакъв шашав светец силует на монитора. Откъде Мич ще знае как изглежда това същество? Дали е грозно, например? Или пък красиво?

Усети, че се опитва да си го представи — източено, слабо създание с огромен мозък и невероятно дълги ръце.

ЧЕТИРИ

Един час до Великопостната сряда. В малката къща на Залива беше тихо, многобройните врати бяха отворени към белия плаж. Звездите висяха на далечния тъмен хоризонт — просто ивица светлина между небето и морето. Мекият вятър се носеше из малките стаи на къщата, под ниските тавани, и довяваше тропическа свежест до всяка ниша и процеп, макар че самата къща бе студена.

Джифорд не усещаше студа. Беше облечена с дълъг вълнен пуловер с поло яка, а краката ѝ бяха обути с вълнени чорапи. Наслаждаваше се на мразовития бриз така, както и на яростната, особена горещина на буйния огън. Студът, ароматът на морето, ароматът на огъня — всичко това беше Флорида през зимата за Джифорд, нейното убежище, нейното скривалище, нейното безопасно място.

Тя лежеше на дивана пред камината и се взираше в белия таван, гледаше играта на светлината по него и се чудеше някак пасивно, без любопитство, какво в Дестин я прави толкова щастлива — защо винаги бяга от безкрайния мрак на живота у дома тук. Беше наследила тази малка къща на брега от прапрабаба си по бащина линия, Дороти, и бе прекарала най-прекрасните си мигове в нея.

Сега обаче не беше щастлива. Беше просто по-малко нещастна, отколкото ако бе останала в Ню Орлиънс за Марди Грас. Познаваше това нещастие, това напрежение. И знаеше, че няма да може да иде в старата къща на Първа улица за празника, без значение дали ѝ се иска да го направи, нито колко виновна ще се чувства заради бягството си.

Марди Грас в Дестин, Флорида. Не беше по-различен от всеки друг ден през годината. Чисто и тихо, далеч от грозните паради, от тълпите, от пръснатите по Сейнт Чарлз авеню боклуци, от пияните и спорещи роднини, от любимия ѝ съпруг Райън, който се държеше така, все едно Роуан не бе избягала и не бе оставила Майкъл Къри, сякаш не бе имало никаква кървава борба на Коледа в къщата на Първа улица, сякаш всичко можеше да се изглади, да се оправи и да се скрепи с

юридически формулировки и предписания, когато всъщност се разпада.

Майкъл Къри бе на крачка от смъртта по Коледа. Никой не знаеше какво се е случило с Роуан. Всичко беше толкова ужасно и все пак те искаха да се съберат на Марди Грас в къщата на Първа улица.

Разбира се, великото завещание на Мейфеър не беше в опасност. Огромните влогове на Джифорд не бяха в опасност. В опасност беше здравият разум на семейството — колективният дух на около шестстотин местни Мейфеър, всички трети или четвърти братовчеди помежду си, които се бяха възнесли в небето от радост заради женитбата на Роуан, новата наследница, а после бяха запратени право в адската бездна от внезапното ѝ изчезване и от страданията на Майкъл Къри, който все още се възстановяваше от сърдечния пристъп, получен на Коледа. Горкият Майкъл. Беше остарял с десет години от януари насам.

Събирането в къщата на Марди Грас не беше заради вярата, а заради отчаянието — опит да се задържи частица от оптимизма и въодушевлението, изчезнали след онзи ужасен следобед. Но даваха ли си сметка всички какво причиняват на Майкъл? Даваха ли си сметка какво изпитва той? Да е обграден от семейството на Роуан, сякаш всичко е наред, а нея да я няма. Цялата тази история бе съвсем типична за Мейфеър — нетактична, невъзпитана, неморална — и то маскирана като някакво весело семейно събиране или празненство.

„Аз не съм се родила човешко същество, родила съм се Мейфеър“, помисли си Джифорд. „Омъжих се за Мейфеър и родих деца Мейфеър; ще умра като Мейфеър, в това няма съмнение, и те ще се скупчат в погребалния салон, за да плачат в стил Мейфеър, а как ще е минал животът ми?“ Напоследък тази мисъл я спохождаше често, но изчезването на Роуан я бе довело почти до ръба на пропастта. Колко още можеше да понесе? Защо не бе предупредила Роуан и Майкъл да не се женят, да не живеят в онази къща, да не остават в Ню Орлиънс?

А и историята с медицинския център — огромния комплекс за неврологични изследвания, който Роуан искаше да създаде, начинанието, събудило толкова много ентузиазъм сред стотиците членове на семейството, особено у най-големия син на Джифорд, Пиърс, любимецът ѝ, който сега бе направо съсипан, че медицинският център и всичко, замислено от Роуан, ще се отложи за неопределено

време. Шелби също беше разстроена, въпреки че още беше в университета и не бе така запалена по идеята; дори Лилия, най-малкото и най-отчужденото ѝ дете, бе писала от Оксфорд на всяка цена да продължат с медицинския център.

Джифорд почувства внезапно напрежение, когато отново събра пак парчетата на пъзела, но само за да се изплаши отново от картината и отново да се убеди, че нещо трябва да бъде разкрито, разбулено, направено!

Освен това оставаше и въпросът със съдбата на Майкъл. Какво щеше да стане с него? Той се възстановяваше, така поне твърдяха. Но как да му кажат колко лошо е положението, без да застрашат здравето му? Той можеше да получи още един пристъп, вероятно фатален.

„И така, наследството на Мейфеър съсипа още един невинен мъж“, помисли си Джифорд с горчивина. Не е чудно, че всички ние се омъжваме за братовчедите си; не искаме да въвличаме невинни хора. Ако се омъжваш за Мейфеър и ти трябва да си Мейфеър. Има твърде много кръв по ръцете ни.

Мисълта, че Роуан е в опасност, че някак е била принудена да си тръгне, че нещо може да ѝ се е случило, ужасяваше Джифорд. Да, тя беше сигурна, че нещо се е случило с Роуан. Нещо наистина лошо. Всички го усещаха. Мона също го усещаше, а това не биваше да се подценява. Мона никога не правеше мелодрами, не се фукаше, че вижда духове в трамвая по Сейнт Чарлз. Мона бе казала миналата седмица, че не бива да се надяват много Роуан да се върне и ако искат медицински център, ще е най-добре да си го направят сами.

Като си помислиш само, усмихна се Джифорд на себе си, че великата фирма „Мейфеър и Мейфеър“, представляваща Мейфеър от цяла вечност, се вслушва в думите на едно тринайсетгодишно дете. Но си беше така.

Най-много съжаляваше, че не беше запознала Роуан и Мона. Може би Мона щеше да усети нещо. Джифорд съжаляваше за толкова много неща, че понякога ѝ се струваше, че целият ѝ живот е едно огромно съжаление. Под красивата картина на идеалния ѝ дом в Метаир, прекрасните ѝ деца, красивия ѝ съпруг, нейния собствен мек южняшки стил, се криеше единствено съжаление, сякаш целият ѝ живот бе построен върху огромен, таен затвор.

Тя просто очакваше да чуе новината. Роуан е мъртва и от стотици години за първи път няма наследница на завещанието. О, това завещание. Как би могла сега, когато прочете дългия разказ на Аарън Лайтнър, да мисли за него по същия начин? Къде е сега скъпоценният смарагд? Със сигурност нейният оправен съпруг го е заключил в някой сейф. Там трябваше да заключи и тази ужасна история. Никога нямаше да му прости, че бе позволил тя да попадне в ръцете на Мона. Тази дълга история на поколения вещици, описана от Таламаска.

Може би Роуан бе избягала със смарагда? Това ѝ напомни нещо друго — един от по-малките ѝ поводи за съжаление... Беше забравила да изпрати медальона на Майкъл.

Намери го до басейна само два дни след Коледа, докато детективите и криминалистите събираха улики из къщата, докато Аарън Лайтнър и неговият странен колега — Ерих Еди-кой-си, събираха проби от кръвта по стените и килимите.

— Даваш ли си сметка, че те ще напишат всичко това в досието си? — беше възкликнала Джифорд, но Райън ги бе оставил да продължат. Заради Лайтнър. Всички му вярваха. Всъщност Беатрис беше влюбена в него. Може би дори щяха да се оженят.

Медальонът с архангел Михаил. Прекрасния стар сребърен медальон със скъсана верижка. Беше го пхнала в чантичката си с намерението да го изпрати после на Майкъл — след като се върне от болницата, разбира се, за да не го разстройва. Трябваше да го даде на Райън, преди да тръгне насам. Но кой знае? Майкъл сигурно бе носил този медальон на Коледа, когато едва не се удави в басейна. Горкият Майкъл.

Цепениците в камината се разместиха шумно и мека успокояваща светлина лумна по белия скосен таван. Джифорд изведнъж усети колко тих е бил прибойт през целия ден. Сякаш бе заглъхнал напълно. Зачуди се възможно ли е това. Обичаше шума на вълните. Искаше да чува рева им в тъмното, сякаш океанът заплашва да залее сушата. Сякаш природата приижда към къщите по брега, към бунгалата и къмпингите, за да им напомни, че могат да бъдат изметени от мекото пясъчно лице на земята всеки миг, стига само да се извие ураган или да се надигне приливна вълна. А те, разбира се, все някога щяха да дойдат.

Джифорд обичаше тази мисъл. Спеше най-добре, когато океанът беше бурен. Страховете ѝ, нещастieto ѝ, не вирееха пред страха от нещо природно. Те идваха от легендите, от тайните, от семейните истории за миналото. Тя обичаше своята малка къщичка заради нейната крехкост, защото една буря със сигурност можеше да я разпилее като тесте карти за игра.

Този следобед тя измина няколко мили на юг, за да нагледа къщата, която Майкъл и Роуан бяха купили. Доста модерна сграда, построена както трябва — на пилони — обърната към пустия плаж. Но там нямаше никакви признаци на живот. Беше ли очаквала друго?

Тръгна обратно, силно потисната от самата гледка на мястото — колко го обичаха Роуан и Майкъл, бяха прекарвали там медения си месец — и доволна, че нейната къщичка беше ниска и стара, скрита зад малка и незначителна дюна, така както никой вече не строеше днес. Харесваше ѝ, че може да излезе през вратата, да слезе по трите стъпала и после да извърви дървената пътека, за да се озове на пясъчния плаж, до самия край на морето.

А Заливът си беше море. Шумен или тих, той си беше море. Огромна, безкрайна морска шир. Поглъщаше целия хоризонт на юг, сякаш беше самият край на света.

Имаше още час до Великопостната сряда. Тя очакваше този момент, сякаш тогава щеше да удари часът на вещиците, напрегната и нехаеща за Марди Грас. Никога не бе обичала този празник, беше попретрупан, отколкото можеше да понесе.

Искаше да е будна, когато празникът свърши; искаше да почувства настъпването на Великите пости, сякаш самата температура на въздуха щеше да се промени. Беше стъкнала огъня и се бе отпуснала на дивана, за да брои часовете и минутите. Чувстваше се някак виновна, че не отиде на Първа улица, че не направи нищо, за да предотврати онова бедствие, и се изпълваше с негодувание към онези, които се бяха опитали да я спрат, да попречат на добрите ѝ намерения, онези, които като че не можеха да направят разлика между реална и въображаема заплаха, които пренебрегваха с лекота всяка нейна дума.

„Трябваше да предупредя Майкъл Къри“, помисли си тя. Трябваше да предупредя Роуан Мейфеър. Но те са прочели досието. Те със сигурност са знаели! Никой не може да бъде щастлив в къщата на Първа улица. Беше напълно безсмислено да я ремонтират. Злото там

живее във всяка тухла, във всяко късче хоросан. Тринайсет вещици и като си помислиш само, че всички вехтории на Жулиен още бяха на тавана. Злото живееше в тях; то живееше в гипсовите тавани, на верандите, под стрехите, както осите изграждаха гнездата си в капителите на коринтските колони. За тази къща нямаше надежда, нямаше бъдеще. Винаги бе знаела това.

Нямаше нужда онези от Таламаска да ѝ го казват. Тя го знаеше.

Разбра го още когато за първи път стъпи в къщата — беше малко момиченце, заведе я баба ѝ, Древната Евелин, още тогава я наричаха така, защото вече беше стара, а имаше няколко по-млади жени в рода с името Евелин. Една беше омъжена за Чарлз Мейфеър, а друга за Брайс — но не помнеше какво точно се случи с тях.

Двете с Древната Евелин отидоха на Първа улица, за да посетят леля Карл и горката Деидре, наследницата, в нейния люлеещ се трон. Джифорд видя прословутия призрак на Първа улица ясно и съвсем отчетливо — мъж, който стоеше до стола на Деидре. А леля Карлота, тази стоманена, студена и зла леля Карлота, говореше с тях в зловещия салон, сякаш там нямаше никакъв призрак.

По онова време Деидре вече бе изпаднала в кататония. „Горкото дете — бе казала Древната Евелин. — Жулиен предвиди всичко това.“ Още едно от нейните изявления, които отказваше да обясни, въпреки че често ги повтаряше. А по-късно каза на Джифорд: „Деидре позна само мъката и никога щастието да бъде една от нас“.

„Какво щастие?“ — чудеше се сега Джифорд, както се бе чудила и тогава. Какво имаше предвид Древната Евелин? Да, Джифорд се досещаше. Всичко бе запечатано на старите фотографии на чичо ѝ Жулиен. Жулиен и Евелин в „Шутц Беъркет“ в летен ден, облечени с бели палта и с шофьорски очила. Жулиен и Евелин под дъбовете на Одюбон парк; Жулиен и Евелин в стаята му на третия етаж. Десет години след смъртта на Жулиен Евелин бе заминала със Стела за Европа, където бяха преживели своята „афера“, за която Евелин говореше толкова тържествено.

Навремето, преди да престане да говори, Древната Евелин все разказваше тези истории, шептеше ги поверително — как Жулиен е легнал с нея, когато била на тринайсет, как дошъл на Амелия стрийт и извикал от страничната алея: „Евелин, слез долу, Евелин!“, и принудил дядо ѝ Уокър да я пусне от стаята на тавана, където била заключена.

Да, между тях двамата имаше кръвна вражда — започнала още от онова убийство в Ривърбанд, когато Жулиен бил момче, заради един инцидент с пистолет, завършил със смъртта на братовчед му Августин. Правнукът на Августин се кълнеше в омразата си към човека, убил предшественика му, макар че всички бяха предшественици на всички по един или друг начин. Плетеница, истинска плетеница. Родословното дърво на рода Мейфеър приличаше на плетеница от бодливи растения, погълнали прозорците и вратите на замъка на Спящата красавица.

Мона обаче бе успяла да го подреди на компютъра си и наскоро дори гордо обяви, че е свързана с повече наследствени линии с Жулиен и Анжелик от всеки друг в рода. Да не споменаваме клоновете, които водеха началото си още от Сан Доминго. От тях главата на Джифорд направо се замайваше, те я изпълваха с тъга. Щеше ѝ се Мона да се увлича по момчета на нейната възраст и по дрехи, а не да е така обсебена от семейството, компютрите, бързите коли и оръжията.

— Не научи ли най-важното за оръжията? — бе настояла Джифорд. — Не знаеш ли защо е тази пропаст между нас и Мейфеър от Първа улица? Нали всичко се е случило заради едно оръжие.

Но това не прекрати маниите на Мона. Тя успя да завлече пет пъти Джифорд в някакво жалко стрелбище отвъд реката, за да се научат да стрелят с онези шумни пистолети трийсет и осми калибър. Джифорд едва не откачи. Но беше по-добре да е с Мона, отколкото да се притеснява какво ли прави там сама.

Райън одобряваше това. Дори накара Джифорд да задържи пистолета и да го сложи в дрешника. Накара я да внесе пистолет в къщата си.

Мона имаше да учи още много. Дали Древната Евелин бе разказвала и на нея старите си истории? От време на време старицата се изтръгваше от вечното си мълчание. Гласът ѝ се беше запазил и тя като нищо можеше да почне отново да припява своята песен, както най-старият в племето предава на младите своята история:

— Щях да умра на онзи таван, ако не беше Жулиен — полудяла, онемяла, повяхнала като цвете, невидяло никога слънце. Жулиен ме дари с дете, твоята майка, горката ти майка.

— Но защо, защо чичо Жулиен е направил това с толкова малко момиче? — бе попитала Джифорд веднъж, за да получи покъртителен отговор:

— Трябва да се гордееш, че си Мейфеър. Гордей се с кръвта си. Жулиен предвиди всичко. Наследствената линия бе започнала да отслабва. Аз обичах Жулиен и той ме обичаше. Не се опитвай да разбереш тези хора — Жулиен, Мери Бет и Кортланд — защото те бяха гиганти на тази земя, каквито днес вече не съществуват.

Гиганти на земята. Кортланд, собственият син на Жулиен, беше баща на Древната Евелин, макар че тя никога не го призна! А Лаура Лий — дете на Жулиен! Господи, Джифорд не можеше дори да проследи това объркано родословие, ако не го начертае на хартия, нещо, което никога не бе искала да направи. Гиганти! По-скоро дяволи от ада.

— О, колко невероятно пикантно — бе казала Алисия, докато слушаше с блеснали очи, винаги готова да се подиграе на Джифорд за сълзите ѝ. — Продължавай, бабо, какво стана после? Разкажи ни за Стела.

Алисия се бе пропила още на тринайсет. Изглеждаше по-голяма за възрастта си, въпреки че бе слаба и крехка като Джифорд. Ходеше в баровете в центъра и пиеше с непознати мъже, а после дядо Фийлдинг я „уреди“ с Патрик само и само да я обуздае. Точно Патрик от всички братовчеди. Ужасна идея, въпреки че тогава той не изглеждаше толкова зле.

„Всички тези хора са от моята кръв“, помисли си Джифорд. Моята сестра е омъжена за свой втори или трети братовчед, Патрик. Е, едно може да се каже със сигурност, Мона не е идиот. Да, тя беше плод на кръвосмешение, дете на алкохолици, но въпреки че бе малко дребничка, както казваха за ниските момичета в Юга, беше победител във всяко отношение.

Вероятно най-хубавата от всички Мейфеър по света и със сигурност най-умната, най-дръзката и най-войнствената. Джифорд не можеше да спре да я обича, каквото и да направеше. Винаги се усмихваше, когато си спомнеше как Мона стреляше на онова стрелбище и как ѝ крещеше заради тапите за уши: „Хайде, лельо, не знаеш кога ще ти се наложи да го използваш. Хайде, хвани го с две ръце“.

Пък и сексуалната ѝ зрялост — откачената идея, че трябва да познава много мъже — направо влудяваше Джифорд. Това определено говореше за преждевременно развитие. Джифорд обаче трябваше да

признае, че се притеснява по-скоро за мъжете, които привличаха вниманието на Мона. На безсърдечната Мона. Нещо противно се бе случило с Рандъл, със сигурност Мона го бе съблазнила и после бе изгубила интерес. Но Джифорд не можеше да попита направо. Със сигурност не и Рандъл, който като че получаваше апоплектичен удар само при споменаването на Мона и твърдеше, че не би наранил и муха, какво остава за дете и прочие. Сякаш искаха да го изпратят в затвора!

А като си помислеше само, че онези разбирачи от Таламаска не знаеха нищо за Мона; не знаеха нищо за Древната Евелин и чичо Жулиен. Не знаеха нищо за едно малко момиче, което днес, на тази възраст, вероятно бе истинска вещица, истинска.

Тези мисли носеха на Джифорд объркващо, смущаващо удовлетворение — фактът, че Таламаска не знае повече от семейството за случилото се между Жулиен и Августин, нито що за човек е бил Жулиен и колко много незаконни деца е оставил след себе си.

О, по-голямата част от историята в досието на Таламаска беше трудна за приемане. Например този призрак — това беше отвратително. Беше попречила на Райън да разпространи документа в семейството. Достатъчно бе, че той, Лорън и Рандъл са го чели, Мона също. Тя задигна досието от бюрото му и го прочете цялото, преди някой да се усети какво става.

Мона различаваше реалност от фантазия, а Алисия не можеше и затова пиеше. Повечето Мейфеър също не правеха тази разлика, включително Райън. В отказа си да повярва в някакво свръхестествено наследствено зло, той беше също толкова далеч от реалността, колкото и старите вещици, които виждаха духове навсякъде.

Но Мона беше умна. Дори когато миналата година дойде и обяви, че тя, Мона Мейфеър, вече не е девствена и че актът на дефлорация бил маловажен, но промяната в нейния външен вид била най-важното нещо на света, все пак добави:

— Взех хапче, лельо, пък и си вода календарче. Просто трябваше да опитам какво е, да пия от извора, нали разбираш, да разбера за какво точно говори Древната Евелин. Но не съм неразумна, грижа се за здравето си.

— Правиш ли разлика между добро и зло, Мона? — попита я Джифорд победена, а някъде много дълбоко в сърцето си даже й завиждаше. Вече бе започнала да плаче.

— Да, правя разлика, лельо, знаеш това. Ще отбележа за протокола, че отново бях много послушна. Току-що изчистих цялата къща. И успях да накарам мама и татко да вечерят заедно, преди да започнат нощните си забавления. У дома всичко е спокойно. Древната Евелин днес продума. Каза, че иска да седне на верандата и да гледа как минават трамваите. Така че не се тревожи. Погрижих се за всичко.

Погрижих се за всичко! А после дойде и странното признание, със сигурност добре пресметната лъжа:

— Виж, аз наистина искам да са пияни през цялото време. Искам да кажа, че ми се иска да са живи, а не да се пропият до смърт пред очите ми, но, по дяволите, така имам свобода. Не мога да издържам, когато братовчедите се бъркат постоянно и ме питат кога си лягам и дали съм си написала домашните. Бродя из целия град и никой не ме тормози.

Пиърс се забавляваше с това. Той обожаваше Мона, което беше изненадващо, тъй като по принцип харесваше невинните, сърдечни хора, като неговата братовчедка и племенница Кланси Мейфеър.

Мона не беше невинна, освен в най-сериозния аспект на тази дума. Не, тя не се мислеше за лоша и не искаше да бъде лоша. Просто беше... езичница.

Наистина имаше своята свобода, по свой собствен езически начин. Признанието за преждевременната ѝ сексуална активност също бе пресметнато. Седмици след решението на Мона да го направи телефонът се запали от истории за нейните афери. „Знаете ли какво обича да прави това дете на гробищата?“, бе изплакала Сесилия.

Но какво можеше да направи Джифорд? Алисия вече не искаше изобщо да я вижда. Нямаше да я пусне в къщата, въпреки че Джифорд все ходеше там. Древната Евелин не казваше никому какво е видяла или не е видяла.

„Нали ти казах всичко за моите гаджета — бе казала Мона. — Не се притеснявай за това!“

Поне Древната Евелин да не разказваше денонощно как двамата с Жулиен танцували на музиката от грамофона. Да не беше стигало никога до ушите на Мона, че нейната прапрабаба е имала връзка с братовчедката Стела. Все пак дори умният Лайтнър не знаеше за това! В досието нямаше и дума за връзките на Стела с жени.

— Това беше най-хубавото ми време — бе казала Древната Евелин на Джифорд и Алисия. — Бяхме в Европа, в Рим, когато се случи. Не знам къде беше Лайънъл, а онази ужасна сестра беше излязла с бебето, с Анта. Никога не съм изпитвала такава любов, както към Стела. Тя бе спала с много жени, каза ми го онази нощ. Дори не можеше да ги преброи. Каза, че любовта с жени била черешката на тортата. И аз мисля така. Бих го направила отново, ако някой може да открадне сърцето ми така, както Стела. Помня, че когато се върнахме от Европа, отидохме заедно във Френския квартал. Тя държеше едно местенце там. Спахме в голямото легло, ядохме омари и скариди, пихме вино. О, онези седмици в Рим бяха толкова кратки... — И така нататък и така нататък, докато се стигна отново до грамофона „Виктрола“. Жулиен ѝ го дал. Стела разбрала. Стела никога не си го поискала обратно. Мери Бет дошла и казала: „Дай ми грамофона на Жулиен“. Били минали шест месеца след смъртта му и Мери Бет била претършувала стаята му.

— Не ѝ го дадох, разбира се. — Древната Евелин водеше Джифорд и Алисия в стаята си и пускаше малкия грамофон. Извърташе много от старите мюзикли и после арии от „Травиата“. — Гледах тази опера със Стела в Ню Йорк. Колко обичах Стела...

— Скъпи мои — беше им казала веднъж, на Алисия, Джифорд и на Мона, която тогава бе твърде малка, за да разбере, — все някога трябва да познаете стенещата, великолепна любов с друга жена. Не бъдете глупави. Това не е ненормално. Това е захарта в кафето ви. Ягодката в сладоледа. Шоколадът.

Нищо чудно, че Алисия се превърна в това, което всички наричаха „пълна уличница“. Така и не си даде сметка какво върши. Спеше с моряци от пристанището, с войници, с всичко и всички, докато не я забърса Патрик: „Алисия, аз ще те спася“.

Първата им нощ бе дълго запиване до зори, и после Патрик обяви, че е поискал ръката ѝ. Тя била изгубена душа, за която той щял да се погрижи. Алисия забременя с Мона. Последваха години на шампанско и смях. А сега те вече бяха най-обикновени пияници, не бе останало нищо от романтиката. Освен Мона.

Джифорд си погледна часовника — малкия златен ръчен часовник, подарък от Древната Евелин. Да, оставаше по-малко от час

до края на Марди Грас, а после идваше Великопостната сряда и тя щеше да се прибере у дома — в Ню Орлиънс.

Вероятно щеше да изчака до сутринта, дори до обед. После щеше да отиде до града, без да се притеснява от ужасния трафик в обратната посока и щеше да се прибере до четири часа. Щеше да спре в църквата „Света Сесилия“ и да намаже челото си с пепел. Самата мисъл за тази малка църква с нейните светци и ангели я успокои и ѝ позволи да затвори очи. Пръст при пръстта. Още един час и ще мога да се прибера у дома.

Райън все я питаше какво толкова я плаши в Марди Грас.

— Това, че всички се събирате на Първа улица, сякаш Роуан ще ви отвори вратата! Ето това ме плаши.

Отново се сети за медальона. Трябваше да провери дали е още в чантата ѝ. После.

— Трябва да разбереш какво означава тази къща за семейството — каза ѝ Райън. Сякаш не бе отрасла само на десет преки оттам, с Древната Евелин и безкрайните ѝ истории. — Не говоря за вещиците Мейфеър от миналото. Говоря за нас, за днешното семейство!

Тя извърна глава към облегалката на дивана. О, де да можеше да остане в Дестин завинаги. Но това не беше възможно и никога нямаше да е. Дестин беше скривалище, не беше дом. Дестин беше просто плаж и къща с камина.

Малкият бял телефон, кацнал на възглавниците до нея, издаде внезапен дразнещ звън. В първия миг Джифорд не можа да си спомни къде е слушалката, а когато посегна към нея, тя падна от кукичката си. Долепи я до ухото.

— Да, моля — каза уморено и, слава богу, чу гласа на Райън:

— Не те събудих, нали?

— Не — каза тя с въздишка. — Кога ли ще мога да спя отново? Чакам. Разкажи ми какво става там, как е Майкъл, кажи ми, че никой не го е наранил или...

— Джифорд, за бога! Какво си мислиш, като говориш така? Че тази литания ще промени случилото се? Какво, заклинания ли правиш. Каква полза? И сигурно искаш да чуеш нещо от моята уста? Какво се очаква да направя? Да ти съобщя внимателно, че някой е стъпкан от полицаи на кон или сгазен от лодка?

О, слава богу, всичко беше наред. Тя вече можеше да затваря, но нямаше да е много мило към Райън, който сега ѝ докладваше накратко: „Всичко мина добре, глупаче, трябваше да останеш с нас“.

— След двайсет и шест години все още не знаеш какво мисля — рече тя апатично, без намерение да спори, нито пък да говори повече. Почувства се изтощена сега, когато Марди Грас най-после бе свършил.

— Не, със сигурност не знам какво си мислиш — каза той спокойно. — Не знам защо си във Флорида, а не тук с нас.

— Мини нататък, моля те — рече Джифорд невъзмутимо.

— Майкъл е добре, много добре. Всички са добре. Жан събра повече мъниста от всички в семейството. Малката Сиси спечели костюм, а Пиърс определено иска да се ожени за Кланси на минутата! Ако искаш сина ти да направи всичко както трябва, ела и се разбери за сватбата с майката на Кланси. Тя определено не ме слуша.

— Каза ли ѝ, че ние ще платим?

— Не, не стигнах дотам.

— Направи го. Тя иска да чуе това. Кажете ми пак за Майкъл. Какво му наговорихте за Роуан?

— Споменавахме я възможно най-малко.

— Слава богу!

— Просто още не е достатъчно силен да чуе цялата история.

— Нима някой знае цялата история? — рече Джифорд с горчивина.

— Но ще трябва да му кажем, Джифорд. Не можем да отлагаме много. Той трябва да знае. Вече се оправя, физически. Виж, психически, не мога да кажа. Никой не може. Изглежда... някак различно.

— По-стар ли имаш предвид? — рече тя унило.

— Не, просто различно. Не става дума само за посивялата му коса. Говоря за погледа му, за поведението му. Държи се много мило и любезно с всички.

— Не е нужно да го разстройваш — каза Джифорд.

— Не се безпокой, остави това на мен — каза Райън. Това бе любимата му фраза, която винаги произнасяше с изключителна нежност. — Просто се погрижи за себе си. Не влизай сама във водата.

— Райън, водата е ледена. В къщата гори огън цял ден. Небето е ясно и синьо. И тихо. Понякога си мисля, че мога да остана тук

завинаги. Съжалявам, Райън. Просто не можех да дойда в къщата на Първа улица. Не можех.

— Знам, Джифорд, знам. Но искам да те уверя, че за децата това бе най-хубавият Марди Грас. Всички обичат да ходят на Първа улица. Всички минаха оттук днес. Поне шест-седемстотин души. Честно казано, не знам колко точно. Помниш ли Мейфеър от Дентън, Тексас? Дори те дойдоха. И Грейдис от Ню Йорк. Беше много мило от страна на Майкъл да остави нещата да протекат както винаги. Джифорд, не искам да те упреквам, но ако беше видяла как мина всичко, щеше да разбереш.

— Ами Алисия? — Имаше предвид дали е била трезва. — Те с Патрик добре ли са?

— Алисия не дойде в къщата. Още в три следобед беше напълно пияна. Патрик пък не биваше да идва. Той е болен. Наложил се да му осигурим малко медицинска помощ.

Джифорд въздъхна. Надяваше се Патрик да умре. Да, наистина. Защо да се заблуждава? Никога не го беше харесвала, нито пък го обичаше, а сега той се бе превърнал в ужасно бреме за всички около него — отвратителен пияница, който изпитваше извратено удоволствие да тормози жена си и дъщеря си. Мона не обръщаше внимание. „Не уважавам татко“, казваше тя студено. Но Алисия винаги бе в ръцете му. „Защо ме гледаш така? Какво съм направил сега? Ти ли изпи последната бира? Знаеш, че е последната, и все пак нарочно я изпи!“

— Е, какво стана с Патрик? — попита тя с надеждата да чуе, че е паднал и си е счупил врата, а Райън просто не иска да ѝ го каже.

— Ами скара се с Беатрис. Май заради Мона. Съмнявам се, че си спомня за какво точно. Тръгна си след парада. Нали знаеш каква е Беа, когато стане дума за Мона. Все още иска да я изпрати в някое училище надалеч. А ти забелязала ли си какво става между Аарън и Беа? Лелята на Майкъл каза...

— Знам, знам — въздъхна Джифорд. — Човек би решил, че не е научил нищо от собственото си разследване на това семейство.

Райън се изсмя учтиво.

— О, забрави за тези глупости. Ако го сториш, щеше да си тук, с нас, да се радваш на празника. Господ знае, може пък нещата да се влошат, ако наистина намерим Роуан.

— Защо каза това?

— Тогава ще имаме проблеми за решаване, истински проблеми. Виж, сега съм твърде уморен, за да говоря за това. Роуан я няма от точно шейсет и седем дни. Уморих се да говоря с детективи от Цюрих и Шотландия, от Франция. Марди Грас мина много забавно. Всички се забавлявахме. Бяхме заедно. Но Беа е права, Мона наистина трябва да замине някъде, не мислиш ли? Все пак тя е нещо като гений.

Джифорд искаше да отговори, искаше да каже отново, че Мона не бива да ходи никъде и ако се опитат да я изпратят насила, тя просто ще се качи обратно на самолета или на влака, или на автобуса, и ще си дойде право у дома. Не можеш да отпратиш Мона! Ако я изпратиш в Швейцария, тя ще си бъде у дома до четирийсет и осем часа. Ако я изпратиш в Китай, ще се върне може би още по-бързо. Обаче Джифорд не каза нищо. Само изпита отново своята болезнена любов към Мона, отчаяната ѝ вяра, че тя някак ще се оправи, ще бъде добре.

Веднъж я попита: „Мона, каква е разликата между мъжете и жените?“.

А Мона отвърна: „Мъжете не знаят какво ще се случи. Те са щастливи. Но жените знаят какво ще се случи. Затова постоянно се тревожат“.

Джифорд се смя на това. Друг скъп спомен беше шестгодишната Мона в деня, в който Алисия бе припаднала на верандата на къщата, точно върху чантичката с ключовете си. Детето се бе изкачило по дървените решетки за увивните растения до прозореца на втория етаж и отчупи съвсем малка дупка в стъклото с тока на обувката си, за да стигне до ключалката. Разбира се, трябваше да се смени цялото стъкло, но Мона бе действала толкова чисто и уверено. В градината и по килима в стаята имаше съвсем малко стъкълца.

— Защо просто не му залепите едно тиксо? — попита тя покъсно, когато Джифорд извика човек да смени стъклото. — Тук така поправяме дупките.

Защо Джифорд я бе оставила да мине през всичко това? Защо все още го правеше? Това бе друга въртележка от мъка и вина, на която можеше да се върти с часове. Като въртележката на Майкъл и Роуан. Защо не? Не мина и месец и Джифорд забрави за този инцидент, за малката Мона, която влачеше припадналата Алисия през предната врата. За доктор Блейдск, който се обади от клиниката от другата страна на улицата:

— Джифорд, сестра ти е много зле, нали знаеш, това дете и старицата наистина не могат да се справят.

— Не се притеснявай за Мона — каза сега Райън, сякаш бе прочел мислите ѝ в тази неловка, изморена тишина. — Мона е последната ни грижа. Във вторник имаме събрание във връзка с изчезването на Роуан. Ще седнем и ще обсъдим какво да правим.

— Как така какво ще правите! — изуми се Джифорд. — Няма никакви доказателства, че Роуан е тръгнала насила. Ти...

— Е, скъпа, имаме доказателство, и то доста сериозно. Сигурни сме, че последните два чека, осребрени от личната сметка на Роуан, не са подписани от нея. Трябва да кажем на Майкъл.

Тишина. Това бе първото конкретно нещо, което се бе случило, и то порази Джифорд така силно, сякаш някой я удари силно в гърдите. Тя сдържа дъха си.

— Знаем със сигурност, че са подправени — каза Райън. — Скъпа, това са последните чекове. Нищо, абсолютно нищо не е влизало в банката, след като са били осребрени в Ню Йорк преди две седмици.

— Ню Йорк.

— Да. Там следата изчезва. Дори не сме сигурни дали самата Роуан е била в Ню Йорк. Виж, имах три телефонни разговора днес. В останалата част на страната няма Марди Грас. У дома ме чакаха сума ти съобщения на секретаря. Лекарят, който е говорил с Роуан по телефона, пътува насам от Сан Франциско. Той ще ни каже важни неща, но не знае къде е тя. Тези чекове са последната...

— Да, разбрах — рече Джифорд немошно.

— Виж, Пиърс ще посрещне лекаря утре сутрин, а аз ще дойда да взема теб. Вече го реших.

— Това е абсурдно. И аз имам кола. Няма как да пътуваме заедно на връщане. Райън, иди се наспи. Ще се върна утре, навреме, за да видя този лекар от Сан Франциско.

— Искам да те взема, Джиф. Ще наема кола и ще се приберем с твоята у дома.

— Това е глупаво, Райън. Ще тръгна по обяд. Вече съм го решила. Иди посрещни този лекар, после иди в офиса. Върши си работата. Хубаво е, че семейството се е събрало и е било толкова приятно, както трябваше да бъде, дори и без Роуан. Майкъл явно е доста търпелив. А тези два чека... е, какво биха могли да означават?

Тишина. Разбира се, и двамата знаеха какво означават.

— Мона успя ли да шокира някого снощи?

— Само братовчед си Дейвид. Бих казал, че тя имаше добър ден. Пиърс е добре. Излезе с Кланси да поплуват. От басейна се вдига пара. Барбара спи. Шелби се обади; съжالياва, че не си е дошла. Лилия също се обади. Мандрейк се обади. Джен се сгуши в прегръдките на Елизабет, а аз всеки миг ще припадна.

Джифорд въздъхна.

— Мона с онези двамата ли се прибра? Сам-сама на Марди Грас?

— Мона е добре, знаеш го. Древната Евелин ще ми се обади, ако стане нещо. Тя седеше до леглото на Алисия този следобед, когато ги оставих.

— Заблуждаваме се за това, както винаги, както за всичко останало.

— Джифорд.

— Да?

— Искам да ти задам един въпрос. Никога не съм те питал за подобно нещо и не мисля, че щях да го направя, ако не...

— Ако не говорехме по телефона.

— Да, ако не говорехме по телефона.

Много пъти бяха обсъждали този странен аспект на техния дълъг брак — най-добрите им разговори бяха по телефона, някак си така бяха по-търпеливи един към друг, успяваха да избегнат свадите, които винаги избухваха, когато бяха заедно.

— Та въпросът е следният — каза Райън по своя директен маниер. — Според теб какво се е случило на Коледа в онази къща? Какво се е случило с Роуан? Имаш ли някакво подозрение, съмняваш ли се в нещо, някакво предчувствие?

Джифорд остана без думи. Той не само че никога не й бе задавал подобни въпроси, а и полагаше огромни усилия да я възпре да търси техните отговори. Думите му сега бяха не само безпрецедентни, но и обезпокоителни. Тя нямаше магически отговор. Замисли се, вслушана в пращането на огъня и в тихата въздишка на морето отвън, така тиха, че можеше да е и собственият й дъх.

Няколко смътни мисли се мярнаха в ума й. Тя за малко да каже: „Питай Мона“. Но тогава отново я завладя срам от това, че би

забъркала племенницата си в подобни неща. Изведнъж, без никакво встъпление, като че без да иска, тя каза:

— Мъжът е преминал на Коледа. Онова нещо, онзи дух — няма да му казвам името, ти го знаеш — е влязъл в нашия свят и е сторил нещо на Роуан. Това се е случило. Мъжът вече не е в къщата на Първа улица. Всички го знаем. Всички, които някога сме го виждали, знаем, че вече не е там. Къщата е празна. Това същество е влязло в нашия свят. То... — Думите й се лееха бързо, пронизителни, почти истерични, и секнаха така внезапно, както бяха започнали. Тя си помисли: Лашър. Но не можа да го изрече. Преди много, много години леля Карлота бе поклатила глава и бе казала: „Никога, никога, никога не изричай името му, чу ли?“.

Дори сега, в това тихо, безопасно място, тя не можа да го произнесе. Нещо я спираше, сякаш ръка стискаше гърлото й. Може би имаше нещо общо със странната комбинация от жестокост и закрила, които Карлота винаги бе проявявала към нея. Историята на Таламаска твърдеше, че Анта е била блъсната през таванския прозорец, че окото й е било изтръгнато. Господи? Карлота не бе способна на подобно нещо.

Джифорд не се изненада, че съпругът й се поколеба, преди да отговори. Тя самата бе изумена от себе си. Настъпилата тишината се изправи като стена пред нея, в такива моменти тя разбираше ужасната самота на своя брак.

— Наистина ли вярваш в това, Джифорд? От дъното на душата си ли вярваш в това, любима?

Тя не отговори. Не можеше. Чувстваше се твърде съсипана. Спореха цял живот. Ще има ли буря, или ще е слънчево, дали някой непознат няма да изнасили Мона, докато скита сама нощем по Сейнт Чарлз авеню, дали данъците пак ще се вдигнат, дали Кастро ще бъде свален, дали има призраци, дали наистина са съществували вещиците Мейфеър, дали някой може да говори с мъртвите, защо мъртвите се държат така странно и какво, по дяволите, искат, дали маслото е здравословно, както и червеното месо, може ли възрастен човек да усвоява добре прясното мляко, и т.н. и т.н., до безкрайност.

— Да, Райън — каза тя тъжно, почти рязко. — Вярвам в това. Но разбери, вярвам го, защото го виждам. Винаги съм го виждала. А ти така и не можа.

Не, беше използвала неточната дума. „Не можа“. Сбърка. Чу тихата му въздишка, с която той се отдръпна от нея, от възможността за доверие или вяра. Отдръпна се в своята добре подредена вселена, където призраци не съществуват, вещиците Мейфеър са просто една фамилна легенда, забавна и приятна като всички тези стари къщи, като огромните сметки, бижутата и златните монети в сейфовете на банките. Приятна и забавна като сватбата на Кланси Мейфеър и Пиърс Мейфеър, която всъщност изобщо не биваше да се състои, тъй като двамата — също като Алисия и Патрик — произхождаха от Жулиен. Но какъв смисъл имаше да му казва всичко това? Какъв смисъл? Тук нямаше размяна на мнения, нито на идеи, тук нямаше доверие.

Но пък имаше любов, помисли си тя. Имаше любов и някаква форма на уважение. Тя не зависеше от никого така, както зависеше от Райън. Затова каза, както винаги:

— Обичам те, скъпи мой. — Прекрасно бе да изрече тази реплика на Ингрид Бергман така искрено, от сърце. — Наистина те обичам.

Щастливка си, Джифорд.

— Джифорд... — Тишина в другия край на линията. Адвокатът мислеше, мъжът със сребристата коса и сините очи, който се тревожеше и за нея, и за цялото семейство. Защо да вярва в призраци? Призраците не се опитваха да оспорват завещания, нито те даваха под съд, не те заплашваха с вътрешно разследване, нямаше да ти представят сметката за обяд...

— Какво, скъпи? — попита тя тихо.

— Ако наистина вярваш в това, ако наистина вярваш в това, което току-що ми каза... ако този дух наистина е преминал... и къщата е празна... тогава защо не дойде? Защо не дойде днес там?

— Онова същество е отвело Роуан — каза тя ядосана. — Но историята не свършва дотук, Райън! — Внезапно се изправи и седна на дивана. И последната частица търпение и добра воля, които изпитваше към съпруга си, се разтвориха, както винаги, в нищото. Той си оставаше същият отегчителен и невъзможен човек, който бе съсипал живота ѝ. Да, това бе истината. Да, обичаше го. Да, онзи призрак наистина бе преминал. — Райън, нима не усещаш нищо в онази къща? Съвсем нищо ли? Не е свършило, това е само началото! Трябва да намерим Роуан!

— Ще дойда да те прибера сутринта — каза той. Беше бесен. Нейният гняв бе събудил неговия, но все пак се опитваше да се сдържа. — Искам да дойда и да те откарам у дома.

— Добре — рече тя. — И аз искам. — Чу молбата в гласа си, молбата, която означаваше капитулация.

Само че беше доволна, защото бе събрала кураж да изрече поне частица от онова, което знаеше за „мъжа“, че така, просто за протокола, бе изрекла своята дума, а той можеше да спори с нея, да я победи, да я критикува до смърт, но по-късно. Утре.

— Джифорд, Джифорд — занарежда тихо Райън. — Тръгвам. Ще съм при теб, преди да си се събудила.

Изведнъж тя се почувства много слаба, неестествено неспособна да помръдне, докато той не дойде, докато не го види да пристъпва прага.

— А сега заключи всички врати, моля те — каза Райън. — И лягай да спиш. Сигурен съм, че си се увила на дивана и всичко е отворено...

— Това е Дестин, Райън.

— Заключи се и се увери, че пистолетът е в кутията до леглото, и моля те, моля те, включи алармата.

— Пистолетът ли, за бога! Сякаш ще го използвам, ако теб те няма в къщата.

— Точно тогава трябва да го ползваш, скъпа, когато мен ме няма.

Тя се усмихна отново, защото си спомни за Мона. Бум, бум, бум.

Целувки.

Все още си изпращаха целувки, преди да затворят телефона.

Когато го целуна за първи път, беше на петнайсет и бяха „влюбени“, а по късно, когато Мона се роди, Алисия каза: „Ти си щастливка. Обичаш своя Мейфеър. А аз се омъжих за моя заради това нещо!“.

Джифорд съжаляваше, че не бе взела Мона още тогава. Вероятно Алисия щеше да я даде. Тя вече се бе превърнала в безнадеждна пияница. Цяло чудо бе, че Мона изобщо се роди, при това съвсем здрава и нормална. Джифорд обаче дори и не помисли да отнеме бебето на Алисия; още помнеше как Ели Мейфеър си навлече омразата на всички, когато отведе детето на Деидре, за да го спаси от семейното проклятие. Това стана в онази ужасна година, когато чичо Кортланд

умря, след като падна по стълбите на къщата на Първа улица. За ужас на Райън.

Джифорд беше на петнайсет и те вече бяха много влюбени. Не, не можеш да отнемеш бебе от майка му. Те бяха подлудили Деидре, а чичо Кортланд се бе опитал да ги спре.

Разбира се, Джифорд щеше да се грижи по-добре за Мона. За бога, всеки щеше да се грижи по-добре за Мона от Алисия и Патрик. Всъщност по свой собствен начин тя наистина винаги се бе грижила за нея, както за собствените си деца.

Огънят замираще. Започна да ѝ става студено. Трябваше да го разпали отново. Вече нямаше нужда от много сън.

Ако задремеше към два, щеше да е отпочинала, когато Райън дойде. Така става, когато си на четирийсет и шест. Вече нямаш нужда от много сън.

Джифорд коленичи пред голямата каменна камина и взе малка дъбова цепеница от спретнато подредената купчинка встрани. Хвърли я в слабия огън. Смачка парче вестник и го пхна в пламъка, а той започна да облизва почернелите тухли. По ръцете и лицето ѝ лумна ярка топлина и тя се отдръпна. Споходи я мимолетен спомен за нещо неприятно, нещо свързано с огън и със семейната история, но тя преднамерено и внимателно го забрави.

Стоеше насред дневната и гледаше към белия плаж. Сега вече чуваше вълните. Бризът обвиваше всичко с тежка завеса от тишина. Звездите искряха ярко, сякаш за последно, в последния ден. Абсолютната чистота на вятъра ѝ донесе наслада и желанието да се разплаче.

Искаше да остане тук, докато всичко отмине. Докато започне да тъжи за дъбовете у дома. Но това никога не се бе случвало. Винаги си тръгваше, преди да е готова за това. Задълженията, семейството, нещо друго — винаги нещо я връщаше у дома, преди да е наистина готова.

Това обаче не означаваше, че не обича паяжините и старите дъбове, че не обича стените с олющена мазилка и порутените градски къщи, изпотрошените паважи и онази прекрасна безкрайна върволица от братовчеди, сред която потъваше. Да, тя обичаше всичко това, но понякога имаше нужда да се откъсне, да иде някъде далече.

Тук бе това „някъде далече“.

Потрепери.

— Да можем да умра — прошепна, гласът ѝ трепереше и заглъхваше в бриза. Тръгна към отворената кухня — просто преградена част от голямата стая — и си наля чаша вода. Изпи я до дъно. После мина през отворените стъклени врати, през двора и надолу по стъпалата, по пътеката над малката дюна, чак до чистия пясък.

Тук можеш да чуеш Залива. Шумът те изпълваше така, сякаш нищо друго не съществуваше на тоя свят. Бризът те освобождаваше от всичко, от всички сетива. Тя се озърна назад — къщата изглеждаше съвсем малка и незначителна, приличаше по-скоро на бункер, отколкото на красива малка сграда, каквато си беше, зад своята пясъчна дига.

Законът не може да те принуди да промениш нещо, построено през 1955 година. Тогава прапрабаба ѝ Дороти бе построила тази къща за децата и внуците си. По онова време Дестин е бил просто малко сънливо рибарско градче, или поне така казваха всички. Нямаło е високи хотели, нямаło е голф игрища. Само това.

А Мейфеър винаги бяха притежавали по някое парченце от този плаж, на всеки няколко мили от Пенсакола, чак до Сийсайд — стари бунгала, различни по форма, построени преди нахлуването на ордата строители.

Потръпна от студ, бризът внезапно бе станал пронизващ, сякаш бе свил юмруци и се опитваше да я изблъска грубо настрани. Тя тръгна срещу него, към водата, очите ѝ не се откъсваха от леките вълни, които едва се къдреха по искрящия плаж. Искаше да легне тук и да заспи. Правеше го като момиче. Какъв по-сигурен плаж от тази никому непозната частица от Дестин, където никога няма да профучи някое бъги, което да те нарани с колелата си или с ужасното си бръмчене.

Кой поет беше убит много отдавна на плажа на Огнения остров? Беше сгазен, докато спи, поне така предполагаша. Ужасно нещо, ужасно. Не можеше да си спомни името му, само стиховете му. Дните в колежа, бира, Райън я целува на палубата на увеселителното корабче и ѝ обещава, че ще я отведе от Ню Орлиънс. Какви лъжи! Щяха да живеят в Китай! Или беше Бразилия? Райън постъпи направо в „Мейфеър и Мейфеър“. Фирмата го погълна целия, преди да е навършил два̀сет и една години. Тя се чудеше дали той изобщо си

спомня любимите им поети — колко обичаха поемата на Д. Х. Лорънс за синята тинтява, или пък „Неделна утрин“ на Уолъс Стивънс.

Но не можеше да го вини за всичко случило се. Тя самата не бе могла да каже „не“ на Древната Евелин, на прадядо Фийлдинг и на всички старци, които толкова се грижеха за тях, дори след смъртта на родителите ѝ. Сякаш те двете с Алисия вечно бяха принадлежали на старците. Майката на Райън никога нямаше да им прости, ако не бяха минали под венчило, както си му е редът. А Джифорд не можеше да остави Алисия, която беше все още съвсем млада, но вече луда, вечно забъркана в неприятности. Джифорд дори не бе отишла да учи в друг град. Когато поиска да го направи, Древната Евелин ѝ каза:

— Че какво му е на „Тюлейн“? Можеш да ходиш дотам с трамвая. — И Джифорд го направи. Влезе в колежа „Софи Ньюкомб“, но после все пак я оставиха да изкара една година в Сорбоната — същинско чудо.

— Ти си десетократна Мейфеър — бе обявила Древната Евелин, когато обсъждаха сватбата ѝ. — Дори майка ти щеше да бъде шокирана, нека душата ѝ почива в мир, а като си помисля как страдеше.

Не, не можеше да става въпрос Джифорд да замине надалеч, да заживее на Север или в Европа, или пък някъде другаде по света. Най-големият спор се разрази за църквата. Дали Джифорд и Райън да се оженят в „Светото име“ или да се върнат в „Свети Алфонс“ в Айриш Ченъл?

Джифорд и Алисия бяха учили в училището на „Светото име“; в неделя посещаваха службите в „Светото име“ в горната част на града, от другата страна на Одюбон парк, на цял свят разстояние от „Свети Алфонс“. Църквата и до днес беше бяла, преди да боядисат нефа, и статуите бяха много красиви — издялани от чист мрамор.

В тази църква Джифорд бе взела първото си причастие, а после бе получила и конфирмация. Тук бе вървяла по пътеката заедно с процесията, с букет в ръце, с бяла, дълга до глезените рокля и високи токчета.

Да се омъжи в „Светото име“ ѝ изглеждаше съвсем естествено. Какво значеше „Свети Алфонс“ за нея? Пък и Деидре Мейфеър нямаше да разбере, по онова време тя вече беше неизлечимо луда. Прадядо Фийлдинг вдигна шумотевицата.

— „Свети Алфонс“ е нашата църква, а ти си десетократна Мейфеър?

Десетократна Мейфеър.

— Мразя този израз. Нищо не означава — казваше постоянно Джифорд. — Кара ме да се чувствам като математическа дроб.

— Глупости — казваше Древната Евелин. — Този израз означава, че в теб се събират десет различни родови линии. Ето какво означава. Трябва да се гордееш с това.

Вечерите Древната Евелин сядаше на верандата на къщата на Амелия стрийт и плетеше, докато не се стъмнеше толкова, че вече не можеше да вижда. Наслаждаваше се както винаги на сънливия здрач, който падаше над Сейнт Чарлз авеню, на хората, които се щураха насам-натам, на трамваите с техните жълти светлини, полетели по криволиचेщите релси. Прах, това бяха дни на шум и прах — преди да се появят климатиците и огромните килими, дни, в които прибираха прането от задния двор твърдо като хартия. Тогава можеше да си направиш човече от малките стари щипки за пране — малки дървени човечета с малки шапки.

Да, тя принадлежеше на старците. Майка ѝ бе вечно болна, саможива, страдаща и неспирно обикаляща по коридора зад затворените врати. Тя почина, когато Джифорд и Алисия бяха още съвсем малки.

Но Джифорд все пак изпитваше някаква носталгия по онзи стар начин на живот, по разходките с Древната Евелин, която не се разделяше с ирландския си бастун. Или пък по приказките, които ѝ четеше прадядо Фийлдинг.

Не, всъщност никога не съм искала истински да се махна. Не бе оставала за дълго в нито един по-модерен град на Америка. Далас, Хюстън, Лос Анджелис не бяха по вкуса ѝ, дори с чистотата и организираността си, които можеха да бъдат доста привлекателни. Спомни първия път, когато видя Лос Анджелис. Беше дете. Истински град на чудесата! Но бързо се изморяваше от тези места. Вероятно чарът на Дестин беше в това, че бе съвсем близо до дома. Можеше просто да натисне педала на газта докрай и скоро да види как слънцето залязва зад старите дъбове. Ню Орлиънс, град на хлебарки, град на разрухата, град на нашето семейство и на много щастливи хора.

Тя си спомни един стих от Хилари Белък, който бе от крила в нещата на баща си преди смъртта му:

*„Там, дето ярко свети слънцето на католиците,
там музика ехти, смехът се лее, хубаво е виното.
Или поне за мен светът така е нареден.
Benedicamus Domino!“*

— Нека ти кажа нещо — рече веднъж майка ѝ, Лаура Лий. — Ако си десетократна Мейфеър, каквато си, никога няма да си щастлива извън Ню Орлиънс. Не се притеснявай.

Е, вероятно беше права. Десетократна, петнайсетократна. Но беше ли Лаура Лий щастлива? Джифорд още помнеше смеха ѝ, дрезгавия ѝ дълбок глас: „Аз съм твърде болна, за да мисля за щастие, скъпа. Донеси ми вестника и чаша горещ чай“.

А като си помисли само, че Мона има повече мейфеърска кръв от всеки друг в рода. Каква беше тя тогава? Двайсетократна? Сега Джифорд трябваше да погледне онази компютърна диаграма, по която да проследи множеството линии, тръгнали от бракове между втори и трети братовчеди. Искаше да знае едно: беше ли се вливала в този род свежа кръв през последните четири или пет столетия?

Вече ставаше нелепо, Мейфеър се женеха за Мейфеър и дори не се опитваха да обяснят това на околните. А ето го и Майкъл Къри, сам в онези къща, Роуан я няма, само Бог знае къде е. Детето, отведено далеч за негово добро, се бе върнало у дома, за да бъде сполетяно от проклятието...

Райън бе казал веднъж, и то в съвсем неподходящ момент:

— Знаеш ли, Джифорд, има само две неща в живота, които имат значение — семейството и парите, това е. Да си много, много богат, каквито сме ние, и да си обграден от голямото си семейство.

Как се бе смяла тогава. Май беше на 15 април и той тъкмо беше попълнил данъчната си декларация. Разбираше какво има предвид той. Тя не беше художник, не беше певица, не беше танцьорка, нито музикант. Райън също. Семейството и парите бяха целият ѝ свят. Така бе с всички Мейфеър, които познаваше. За тях семейството не беше просто семейство, то беше клан, нация, религия, мания.

„Не бих могла да живея без тях“, помисли си тя, оформяйки думите само с устни, както обичаше да прави тук, където вятърът и водата поглъщаха всичко, където реvät на вълните изпразваше главата ѝ от мислите, където ѝ идеше да запее. Трябваше да запее.

Мона щеше да живее добре! Мона можеше да иде, в който колеж пожелае! Мона можеше да остане или да замине. Тя щеше да има избор. Никой сред братовчедите не ставаше за неин съпруг, или пък не? Разбира се, че имаше такъв. Можеше да се сети за двайсетина, но не искаше. Въпросът бе в това, че Мона щеше да има свободата, която бе отказана на нея. Мона беше силна. Понякога Джифорд сънуваше, че Мона е много силна, че прави неща, които другите не могат да направят, като например да върви по ръба на висока стена и да казва: „Побързай, лельо Джифорд“. Веднъж сънува, че Мона седи на крилото на самолет, пуши цигара, докато прелита през облаците, а Джифорд, ужасена, се катери към нея по въжена стълба.

Тя спря, съвсем неподвижна напред плажа, наклони глава на една страна и остави вятърът да разпилее косата по лицето ѝ, да покрие очите ѝ. Тя плаваше, вятърът я държеше здраво. Райън щеше да я отведе у дома. Райън щеше да дойде. Може би по някакво чудо Роуан щеше да е жива! Роуан щеше да си дойде у дома! Всичко щеше да намери обяснение и великото чудо на първото ѝ завръщане щеше да се случи отново.

Да, да легне и да заспи на пясъка. Мечтаеше за това. Но помисли за роклята на Кланси. Трябва да ѝ помогнеш за роклята. Майка ѝ изобщо не разбира от дрехи.

Дали постите вече бяха започнали?

Не виждаше часовника си на сиянието от ясното небе. Дори луната не помагаше, въпреки че грееше ярко над водата. Но Джифорд усещаше с костите си, че постите започват. В Ню Орлиънс Кралят и свитата му бяха отворили балните си салони и дворът бе започнал последните си поклони на Марди Грас. Последният ден на карнавала бе свършил.

Трябваше да влезе в къщата. Райън каза да се заключи, да включи алармата. Тя знаеше, че ще го стори, защото той бе наредил. Но някоя нощ, когато му е много ядосана, ще заспи на пясъка, свободна, под звездите, като скитница. На този плаж ти си сам-самичък с по-старата част от познатия свят — пясъка и морето. Може

да си във всяко време. Може да си във всяка книга, в библейските земи, в Атлантида. Но засега щеше да прави каквото й каже Райън. За бога, не бива да е заспала навън, когато той дойде! Ще се вбеси!

О, как й се искаше Райън да е вече тук.

Миналата година, в нощта, когато Деидре Мейфеър умря, Джифорд се събуди с писък, а Райън я прегърна.

— Някой умря — изпищя тя и той я прегърна. Само телефонът успя да го откъсне от нея. — Деидре. Деидре е.

Дали щеше да почувства и ако нещо фатално се случи с Роуан? Или тя беше толкова далеч, че не можеше да я усети? Дали не бе умряла вече по някакъв ужасяващ, кошмарен начин, вероятно само часове след изчезването си? Не, в началото имаше писма и вести от нея. Кодовете бяха верни, така каза Райън. После тя дори се бе обадила на онзи лекар от Калифорния.

„Утре ще разберем нещо от този човек“, рече си и мислите й отново се върнаха в началото. Обърна гръб на морето и тръгна към тъмната дюна и мекия лъч светлина над нея.

Ниски къщи от едната и от другата страна, като че до безкрая, и после огромните страховити грамади, осеяни с малки светлинки, за да предупреждават нисколетящите самолети, а още по-далеч, в извивката на земята, светлините на града, а над морето облаци, къдрещи се на лунната светлина.

Беше време да заключи и да поспи. Но до огъня. Беше време за онзи фин полуунес, на който се наслаждаваше, когато беше сама и близо до огън. Щеше да чуе как кафемашината се включва в пет и половина; щеше да чуе първата лодка, която приближава брега.

Великите пости. Завладя я прекрасна утеха; нещо като благочестие и вяра. Прах при праха. Пръст при пръстта. Но стига с тази пръст. После щеше да дойде и времето да откърти клонче за Цветница. Да заведе Мона, Пиърс, Кланси и Джен на църква на Велики петък, за да целунат кръста като едно време. Може би щяха да минат през деветте църкви, както преди. Тя, Древната Евелин и Алисия минаваха през девет църкви, всичките в горната част на града, когато в Ню Орлиънс живееха много католици, вярващи католици — „Светото име“, „Светия кръст“, „Свети Стефан“, „Свети Хенри“, „Света Богородица“, „Света Богородица на безкрайната благодат“, „Светата дева“, „Свети Алфонс“, „Света Тереза“. Девет ли станаха?

Обикновено не си правеха труд да ходят чак до „Свети Патрик“ или пък да спрат в църквата на чернокожите на Луизиана авеню, въпреки че със сигурност щяха да го направят — сегрегацията не съществуваше в католическите църкви, а „Светия дух“ беше пета поред. Най-тъжното бе, че Древната Евелин винаги си спомняше „Свети архангел Михаил“ и как са я разрушили. Братовчедката Мариан беше монахиня в „Свети архангел Михаил“ и беше много тъжно, когато разрушиха църквата и манастира. Мариан също бе от семето на Жулиен, или поне така се говореше.

„Колко от тези църкви са останали“, зачуди се Джифорд. Е, тази година на Велики петък ще отиде до Амелия стрийт и ще предизвика Мона да ги открие заедно с нея. Мона обичаше да броди из опасни квартали. Така щеше да я примами. „Хайде, искам да открием деветте църкви на прабаба ти. Мисля, че все още съществуват!“ Ами ако успееш да накарат и самата Древна Евелин да дойде? Херкулес щеше да я кара с колата, докато те с Мона се разхождат. Старицата вече не можеше да върви толкова, бе твърде стара. Би било глупаво.

Мона щеше да дойде обаче, само че пак щеше да пита за грамофона. Беше си набила в главата, че сега, след ремонта на Първа улица, някой може да е намерил грамофона на тавана и да ѝ го даде. Тя не знаеше, че той изобщо не е на тавана, а е скрит при перлите, където никой...

Мисълта изведнъж излетя от главата ѝ. Просто излетя. Беше стигнала до върха на пътеката и гледаше към къщата си, към топлия квадрат на дневната и блещукация огън вътре, към големите бежови кожени дивани и плочите по пода с цвят на карамел.

В къщата имаше човек. Някой стоеше точно до дивана, на който Джифорд бе лежала цяла вечер, пред огъня. Всъщност мъжът бе сложил крак на перваза пред огнището, както Джифорд обичаше да прави, особено, когато беше боса, за да усети хлада, който все още не бе напуснал камъка.

Този мъж обаче не беше бос, нито пък беше в официално облекло. Изглеждаше просто спретнат на светлината на огъня, много висок и „страховито слаб“ като Ричард Кори в старата поема на Едуин Арлингтън Робинсън.

Тя тръгна по-бавно по пътеката, после пристъпи на завет, в относително топлия и тих заден двор. През стъклените врати къщата

изглеждаше като картина. Само този мъж не беше на място в нея. А най-странното беше не тъмното му сако от туид, нито вълненият му пуловер, а косата му — дълга и искрящо черна.

Падаше по раменете му, като на Христос. Всъщност, когато той се обърна и я погледна, ужасно ѝ заприлича на клиширания образ на Христос — онзи от цветните календарчета, на които той отваря и затваря очи, ако ги размърдаш. Свеж, румен и красив — Исус с меки къдрици и меки дрехи, с нежна усмивка, чужда на болката. Мъжът дори имаше мустачките и добре оформената брада на този сувенирен Христос. Те караха лицето му да изглежда някак величествено и свято.

Да, той изглеждаше точно така. Кой, за бога, беше? Някой съсед, влязъл през предната врата да помоли за резерв на крушка или фенерче? Облечен в сако от туид?

Той стоеше напред дневната ѝ и гледаше огъня. Имаше издължен плавен профил. Обърна се бавно, за да я погледне, сякаш я бе чул как идва във ветровития мрак и знаеше, че се е приближила и го гледа безмълвно, питащо, стиснала металната рамка на вратата.

Анфас. Внезапно ярката му красота я порази; тя сякаш изкупваше напълно екстравагантната коса и скъпите дрехи. Още нещо грабна вниманието ѝ — дори по-силно от прелъстителното му лице. Беше някакъв аромат, почти като парфюм.

Не беше сладникав, обаче. Не бе аромат на цветя, нито на бонбони, нито на подправка. Не, но беше така примамлив. Прииска ѝ се да поеме дълбоко дъх. Беше усещала тази миризма някъде другаде, наскоро. Да, познаваше този странен копнеж, но не можеше да си спомни откъде. Всъщност дали изобщо бе забелязала тогава тази странна миризма... имаше нещо общо с медальона с архангел Михаил. Да, медальона. Трябва да провери дали още е в чантичката ѝ. Боже, защо мислеше за такива глупости. Та в къщата ѝ имаше непознат!

Знаеше, че трябва да се страхува от него. Знаеше, че трябва да разбере кой е и какво иска на мига, може би още преди да е пристъпила прага. Но винаги, когато нещо я плашеше така, тя минаваше през него твърде объркана, за да вдига много врява. Никога не ѝ се бе случвало нещо наистина лошо.

Вероятно беше съсед или човек, закъсал с колата. Някой, който е видял светлината на огъня или дори искрите, които излитат от комина над този самотен спящ плаж.

Всъщност не бе особено притеснена, по-скоро беше любопитна как така един непознат ще стои напред къщата ѝ, до собствената ѝ камина, и ще я гледа. В лицето на мъжа не се четеше никаква заплаха, всъщност той като че също бе заинтригуван, изпитваше любопитство и топъл интерес към нея.

Той я гледаше как влиза в стаята. Тя понечи да затвори стъклената врата зад себе си, но размисли и се отказа.

— Какво мога да направя за вас? — попита Джифорд. Шумът на вълните отново се бе снишил до едва доловим шепот. Зад гърба ѝ като че бе краят на света и този край гънеше в тишина.

Ароматът внезапно стана още по-силен и сякаш изпълни цялата стая. Смеси се с миризмата на горящо дърво в камината, на почернелите тухли и студения свеж въздух.

— Ела при мен, Джифорд — отвърна мъжът с мека, изумителна простота. — Ела да те прегърна.

— Не ви разбрах? — изуми се тя, насилена и неловка усмивка блесна на устните ѝ, преди да се овладее. Думите излизаха неволно от устата ѝ, с всяка крачка към него. Вече чувстваше топлината на огъня. Ароматът беше вкусен, искаше ѝ се да го вдиша дълбоко. — Кой си ти? — Опита се да звучи любезно. Обичайно. Нормално. — Познаваме ли се?

— Да, Джифорд. Ти ме познаваш. Знаеш кой съм — отвърна той. Гласът му беше лиричен, сякаш рецитираше поема, но без рими. Като че се наслаждаваше на всяка сричка, която изричаше. — Видя ме, когато беше още малко момиче — продължи мъжът, като произнесе последната дума особено красиво. — Знаем, че ме видя. Но в момента не мога да си спомня точно кога. Ти сигурно помниш. Джифорд, върни се назад, до онази прашна веранда, до обраслата с треви градина. — Изглеждаше тъжен и замислен.

— Не те познавам — каза тя, но не звучеше много убедително.

Той се приближи до нея. Костите на лицето му бяха като изваяни, а кожата — нежна и безукорна. Не, той със сигурност беше по-красив от изрисувания Исус. Повече приличаше на автопортрета на Дюрер. „Спасителят на света“ — прошепна тя. Не се ли казваше така картината?

— Изгубих последните няколко века — каза той, — ако изобщо съм ги притежавал, докато се борех да разбера и най-простите

материални неща. Но сега си припомням старите истини и неща, преди времето на моите красавици Мейфеър и тяхното крехко отглеждане. И аз като хората, трябва да разчитам на собствените си хроники — думите, които изписах набързо, докато булото ставаше все по-плътно, а плътта се втвърдяваше, лишавайки ме от пророчеството на призрака, което щеше да ми покаже как да постигна триумфа си по-бързо и по-лесно. Джифорд. Сам написах това име. Джифорд Мейфеър — Джифорд, правнучката на Жулиен. Джифорд дойде на Първа улица. Джифорд е онази, която видя Лашър, не е ли така?

Тя се вкочани, щом чу това име. Почти не разбираше думите му, които продължаваха да се леят като песен.

— Да, аз платих цената, но само за да възстановя по-скъпоценна съдба и по-скъпоценна и трагична любов за теб.

Приличаше на Исус, докато говореше, така както Дюрер го беше нарисувал. Вероятно сам търсеше тази прилика, като кимаше леко, притискаше върховете на пръстите си за момент и после ги отваряше, като че в призив. Христос, който не знае как да направи промяната и трябва да пита един от дванайсетте апостоли, но знае, че трябва да умре на кръста.

Съзнанието ѝ изведнъж се изпразни, бе напълно неспособна да отговори или изобщо да измисли нещо. *Лашър*. Тялото ѝ внезапно ѝ подсказа колко изплашена е всъщност.

Тя вдигна ръце и започна да ги извива — характерен за нея жест. Видя пръстите си като размазани криле с периферното си зрение.

Сърцето ѝ заби яростно, заля я топлина и тя вече не виждаше ясно нищо около него, само красотата му, както отражението в стъклото забулва гледката през прозореца. Страхът ѝ нарасна, парализира я и в същото време предизвика следващия ѝ жест. Тя вдигна ръка към челото си и в някакъв мрачен проблясък неговата ръка политна напред и стисна китката ѝ. Но не болезнено.

Очите ѝ се затвориха. Беше така изплашена, че в този миг дори не бе изцяло там. Не беше съвсем жива. Беше някак извън времето и пространството. После страхът ѝ поутихна, но се надигна отново и я заля с вълна от чист ужас. Усещаше захвата и натиска на пръстите му. Усещаше дълбокия, топъл, подканващ аромат. Прошепна с усилие, ужас, ярост:

— Остави ме.

— Какво искаш да направиш, Джифорд? — Гласът бе почти боязлив, мек, радостен като преди.

Той стоеше съвсем близо до нея. Беше почти чудовищно висок, поне два метра. Тя не можеше да определи точно, но беше красиво чудовище — слабо, с изпъкнало под гладката кожа чело.

— Какво искаш да направиш? — повтори той като дете, не сприхаво, а съвсем невинно.

— Да се прекръстя! — прошепна дрезгаво тя. И го направи, конвулсивно, откъсвайки се от ръката му. В името на Отец и Син и Светия дух. Думите бяха изречени вътре в нея, тя се успокои и го погледна спокойно в лицето. — Ти не си Лашър. — Думите почти замряха на устните ѝ. — Ти си просто човек. Просто човек.

— Аз съм Лашър — рече той нежно, сякаш се опитваше да я защити от жестокостта на думите си. — Аз съм Лашър, от плът и кръв, върнах се, красавице моя, вещице моя. — Изрече го красиво, макар и някак забързано. — От плът и кръв, да, човек съм и имам нужда от теб, красавице моя, Джифорд Мейфеър. Порежи ме и аз ще кървя. Целуни ме и ще събудиш желанието ми. Ето, убеди се сама.

И отново се появи онова усещане за откъснатост от света. Ужасът не може да остарее, да стане досаден или поносим. Толкова изплашен човек трябва просто милостиво да изгуби съзнание и за секунда ѝ се стори, че наистина ще припадне. Но знаеше, че тогава ще е изгубена. Този мъж стоеше пред нея и излъчваше вълни аромат, гледаше я, очите му бяха лъчисти, втренчени и умолителни, лицето му бе гладко като на бебе, устните му — розови.

Той като че не съзнаваше красотата си или по-скоро не я използваше съзнателно, за да я замае, да я разсее, да я успокои или утеши. Той като че не виждаше себе си в нейните очи, виждаше само нея.

— Джифорд — прошепна той. — Правнучката на Жулиен.

Това беше така внезапен ужас, така мрачен и безкраен като страховете в детството, като моментите на ужасна тъга, когато се свиваше, прегърнала коленете си, и плачеше, плачеше, неспособна да отвори очи, изплашена от всяко проскърцване в къщата, от стоновете на майка си, от самия мрак и от безкрайните просеки на ужаса, които минават през него.

Насили се да погледне надолу, да почувства момента, да почувства плочките под краката си, дразнещото, настоятелно потрепване на огъня, да види ръцете си, така бели, с изпъкнали вени като на стар човек, а после да вдигне очи към гладкото открито христово чело, оброчено от дългата черна коса. Веждите му бяха като нарисувани, фини кости ограждаха очите и ги караха да изглеждат още по-ослепителни. Челюстта му излъчваше сила, хубавата му, късо подстригана брада бе добре оформена.

— Искам да си тръгнеш веднага — каза тя. Прозвуча така нелепо, така безпомощно. Сети се за пистолета в дрешника. Всъщност тайно бе мечтала да ѝ се удаде случай да го използва. Спомни си аромата на кордит и мръсотията по циментовите стени на стрелбището в Гретна. Чу Мона да ѝ се присмива. Усети отката на големия тежък пистолет, когато дръпна спусъка. О, как го искаше сега.

— Върни се сутринта — каза тя и кимна настоятелно. — Но сега трябва да си вървиш. — Пак се сети за медальона. О, господи, защо не си го беше сложила! Свети архангел Михаил ще ни защити в битката. — Махай се оттук!

— Не мога, скъпоценна моя — каза той, сякаш изпя някаква протяжна мелодия.

— Говориш някакви безумия. Не те познавам. Пак ти повтарям — махай се. — Но когато пристъпи назад, видя как част от чара и състраданието напуснаха внезапно лицето му. Той се взираше в нея тревожно, дори с горчивина. Изглеждаше като дете, чието изражение се променя при внезапните пориви на чувствата. Колко гладко и съвършено беше челото му, със съвършени пропорции. Дали и Дюрер е бил така съвършен?

— Ти ме помниш, Джифорд. Ще ми се и аз да те помнех. Стоял съм под дърветата, когато си ме видяла. Така трябва да е било. Помогни ми да си спомня, Джифорд. Помогни ми да събера всичко, да видя голямата картина. Изгубих се в тази топлина, изпълнен съм с древна омраза и древно недоволство! Изпълнен съм с древно невежество и болка. Когато бях невидим, притежавах мъдрост. Със сигурност тогава бях по-близо до ангелите на небето, отколкото до дяволите на земята. Но плътта е така примамлива. Няма да я изгубя отново, няма да бъда унищожен. Моята плът ще живее. Ти ме познаваш. Кажи го.

— Не те познавам! — заяви тя. Беше отстъпила назад, но само крачка. Между тях имаше съвсем малко разстояние. Ако се обърнеше да побегне, той можеше да я хване за врата. Ужасът се надигна отново, абсолютно ирационалният ужас, че той ще стисне врата ѝ с дългите си пръсти. Наистина ще го направи и никой няма да може да го спре. Хората правят такива неща, а тя е сам-сама с него. Всички тези мисли се блъскаха в нея. И все пак тя успя да каже:

— Махай се оттук, чуваш ли какво ти казвам?

— Не мога да го направя, красавице — отвърна той, а едната му вежда се изви леко. — Говори ми, кажи ми какво видя, когато дойде в къщата преди много години?

— Защо искаш това от мен? — Осмели се да направи още една крачка, съвсем колеблива. Зад нея беше плажът. Какво щеше да стане, ако побегнете през двора и по пътеката? Дългият плаж изглеждаше съвсем пуст, като страховит пейзаж от кошмар. Не беше ли сънувала подобно нещо преди години? *Никога, никога не изричай името му.*

— Сега съм толкова тромав — каза той със затрогваща искреност. — Мисля, че когато бях само дух, бях по-грациозен, нали? Появявах се и си отивах в точния момент. Сега вървя слепешката през живота, както всички останали. Имам нужда от моите Мейфеър. От всички вас. Сякаш съм наред спокойна красива долина под лунната светлина. И мога да върна всички ви там, в кръга. О, но вече няма да имаме този късмет. Обичай ме, Джифорд.

Той се извърна, сякаш го заболя. Като че не търсеше съчувствието ѝ. Не му пукаше. За миг остана притихнал, взрян невидящо към кухнята. Нещо в лицето му, в поведението му бе ужасно убедително.

— Джифорд — каза той. — Джифорд, кажи ми, какво виждаш в мен? Красив ли съм в твоите очи? — Обърна се. — Погледни ме.

Наведе се да я целуне, както птица каца на ръба на басейн, бързо, със стремителен плясък на крилата. Отново я заля онзи аромат, като животинска миризма, топъл като дъха на куче или аромата на птица, когато я извадиш от клетката. Устните му докоснаха нейните и тънките му пръсти се плъзнаха по врата ѝ, палците докоснаха челюстта и бузите ѝ, докато тя се опитваше да избяга дълбоко в себе си, сама, да се заключи, да се опази от болката. Заля я бързо, превъзходно усещане в слабините. Искаше да каже, че това няма да се случи, но бе хваната

неподготвена. Осъзна, че той я държи изправена; пръстите му се плъзнаха нежно по врата ѝ; вероятно палците притискаха гърлото ѝ. Тя изтръпна, по гърба ѝ и по задната част на ръцете плъзна хлад. Господи, тя губеше съзнание. Припаднаше.

— Не, не, скъпа, няма да те нараня. Джифорд, каква ще е моята победа без това?

Беше като песен. Джифорд почти чуваше ритъма и мелодията, начина, по който думите се изливаха от него в мрака. Той я целуна отново и отново, но палците му не се впиха в гърлото ѝ. Раменете ѝ изтръпнаха. Не знаеше къде са ръцете ѝ. После осъзна, че ги е сложила на гърдите му. Разбира се, не можеше да го отблъсне. Все пак той беше мъж, по-силен от нея, и нямаше смисъл да се опитва да го отблъсне. Обгърна я някакво невероятно усещане, като аромата. Разтърси я прекрасен спазъм, който почти я погълна, само че той обещаващо много такива спазми, а това означаваше пълно поражение.

— Да, отдай ми се — каза той със своята детска простота. — Ти си моя. Трябва да си моя.

Пусна я и сложи ръце на раменете ѝ, после я вдигна нежно. В следващия миг тя лежеше на студените плочки, очите ѝ бяха отворени. Усещаше и чуваше как той сваля вълнените ѝ чорапи. Зачуди се дали пуловерът ѝ не е твърде бодлив и груб. Какво ли е да прегръщаш човек, облечен с твърде дебел и бодлив пуловер? Опита се да каже нещо, но ароматът я замайваше, объркваше я. Косата му падна на лицето ѝ, беше копринено нежна.

— Няма да го направя — каза тя, но гласът ѝ звучеше съвсем далечен, без никакъв авторитет, напълно безсилно. — Махни се от мен, Лашър, махни се от мен. Чуваш ли. Стела каза на мама... — Но мисълта си отиде, просто изчезна. Един образ блесна в съзнанието ѝ, образ от миналото, на Деидре, тийнейджърката, нейната по-голяма братовчедка, качена високо на дъба, облеганата назад, с притворени клепачи, ханшът ѝ е издаден напред под късата рокля на цветя, а в погледа ѝ се четат „лоши мисли“, Дяволски докосвания, екстаз! А тя, Джифорд, стоеше под дървото и виждаше смътните очертания на мъжа, само проблясък, който бе с Деидре.

— Спаси ни от злото — прошепна тя.

През целия ѝ живот, през всичките четирийсет и шест години, само един мъж я бе докосвал така, или почти така — само един мъж бе

разкъсвал дрехите ѝ, на шега или от непохватност, бе вкарвал пениса си в нея и бе целувал шията ѝ. А това сега бе човек от плът и кръв, не призрак, а от плът и кръв. Проникваше в нея. Господи, помогни ми.

— Ангел мой, моя скъпа пазителко... — Думите му отлитаха от нея. Тя не искаше това, но с ужас разбра, че не се съпротивляваше. Беше отвратително пасивна, объркана, опитваше се само да го хване, да го отблъсне за раменете, ръката ѝ се плъзгаше по гладкото му вълнено палто, а той проникваше в нея яростно, докато тя не усети, че достига екстаза, който я отнесе още по-близо до мрака, до тишината, до покоя.

Но не съвсем.

— Защо? Защо правиш това?

На глас ли го изрече? Сякаш се носеше в пространството, замаяна, изпълнена с мощни усещания, завладяна от аромата и от силните тласъци на члена му, които бяха така естествени, така свършени, така приятни! Стори ѝ се, че всичко е свършило и тя се е обърнала настрани, но в следващия миг осъзна, че изобщо не е помръднала. Той отново проникваше в нея.

— Красива Джифорд — припяваше той. — Бъди моя невеста в долината, в кръга, моя невеста.

— Мисля, мисля, че ме нараняваш — каза тя. — О, господи! Майчице, помогни ми. Господи, някой да ми помогне.

Той запуши устата ѝ отново, докато още една струя семенна течност се изля в нея, изля се по пода под нея, а сладостното омайващо усещане я издигаше и мятеше от една страна на друга.

— Някой да ми помогне.

— Тук няма никого, скъпа. Това е тайната на вселената — каза той. — Това е моята тема, моят плач. Това е моето послание. Не е ли приятно? През целия си живот си повтаряла, че това не е важно...

— Да...

— Че има много по-възвишени неща, но сега вече знаеш, сега разбираш защо хората рискуват живота си за това, за тази плът, за този екстаз.

— Да.

— Знаеш, че каквато и да си била преди, сега вече си жива, сега си с мен, аз съм вътре в теб и ти си само това тяло, скъпа моя Джифорд.

— Да.

— Създай за мен дете. Виж го, Джифорд. Виж го. Виж миниатюрните му крайници, виж го как плува към съзнателното. Виж го. Извади го от мрака. Бъди вещицата на моите мечти, Джифорд, бъди майката на моето дете.

Лъчите на изгряващото слънце я огряха, стана ѝ горещо и неприятно с дебелия пуловер, болката в нея внезапно се събуди, изтласка я през мъглата, докато тя не примижа пред сиянието на небето.

Болката бе силна, пулсираща. Имаше спазми. Имаше контракции! С усилие плъзна ръка между краката си. Усети влага и щом вдигна ръка, видя кръвта по нея. Приблужи я до лицето си и кръвта покапа по него. Дори силното сияние на слънцето не ѝ попречи да види колко е ярка.

Внезапно водата я заля; големи вълни се издигнаха към нея, леденостудени, невероятно мощни, и после отмираха изведнъж, като изсмукани назад от вятъра. Тя лежеше в приборя! Слънцето изгря иззад огромна купчина сияещи облаци на изток и постепенно разля светлината си по синьото небе.

— Видя ли това? — прошепна тя.

— Съжалявам, скъпа моя — отвърна той. Стоеше далеч, далеч, много далеч, като призрак на фона на ярката светлина, толкова тъмен, че тя не можеше да различи нищо, освен развяващата се дълга коса. И в следващия миг дойде споменът колко копринена беше косата му, колко фина и черна, колко прекрасно ухаеше. Но сега той беше само една далечна фигура. Ароматът още го имаше, естествено; както и гласът, но това бе всичко.

— Съжалявам, скъпа моя. Исках то да живее. Зная, че си уморена. Съжалявам, скъпа моя, любима Джифорд. Не исках да те нараня. И двамата сме изморени. Господи, господи, прости ми! Какво да направя, Джифорд?

Тишина. Вълните дойдоха отново.

Той изчезна ли? Нейният строен Христос, с меката коса, който ѝ бе говорил толкова много? Водата заля лицето ѝ. Беше приятно. Какво ѝ бе казал, нещо за това, че трябва да иде в малкия град, да види

малките ясли с малкия гипсов Иисус в сламата, и монасите с кафявите роби. Той не бе искал да стане свещеник, само един от тези братя. „Но ти си предназначен за по-добри неща.“

Изведнъж друго остро усещане се вряза сред болката — усещането, че ѝ се губят часове, думи, образи. И тя бе ходила в Асизи, каза му го. Свети Франциск бе нейният светец. Дали би могъл да ѝ подаде медальона? Да го извади от чантичката ѝ? Той е на свети архангел Михаил, но все пак тя го иска. Той бе разбрал. Ако разбираш какво е свети Франциск, ще разбереш и архангел Михаил. Ще разбереш всички светци. Тя искаше да го попита за това, но той не спираше да говори за песните, които е пял, песни на италиански, за латинските химни, естествено, за слънчевите хълмове на Италия и за тъмната студена мъгла, надвиснала над Донелайт.

Догади ѝ се, усещаше сол по устните си. Ръцете ѝ бяха измръзнали до болка. Водата я жилеше! Вълните дойдоха отново и я извъртяха наляво така, че пясъкът задра по бузата ѝ, болката в корема беше непоносима. О, Господи, не може да изпитвам такава болки и ти да не... какво? Да не ми помогнеш.

Тя отново се извъртя надясно и се загледа в сиянието на Залива, към силното сияние на утрото. Господи боже, всичко това бе истина и тя не успя да го спре, това същество се добра до нея от ужасната плетеница прошепнати тайни и заплахи и я уби.

Но какво ще прави Райън без мен? Какво ще прави Пиърс без мен? Кланси има нужда от мен. Те не могат да направят сватбата, ако аз умра! Това ще съсипе всички! Къде, за бога, е Роуан? И в коя църква ще идат? Не бива да се връщат в „Свети Алфонс“. Роуан!

Изведнъж стана много делова, започна да съставя списъци, схеми, планираше да говори с Шелби и Лилия, а когато водата дойде отново, нямаше нищо против соления ѝ вкус, нито смразяващия ѝ студ. Алисия не знаеше къде е грамофонът! Никой не знаеше, освен нея самата. И салфетките за сватбата. Имаше стотици ленени салфетки на тавана на Първа улица, които можеха да се използват за сватбата, стига Роуан да се върне и да позволи. Господи, не биваше да се тревожи единствено за Мона. Мона щеше да е много добре. Мона наистина няма нужда от нея. Мона...!

Водата беше приятна. Не, нямаше нищо против, изобщо. Къде беше смарагдът? *Взе ли го със себе си Роуан?* Той ѝ беше дал

медальона. Сега беше на врата ѝ, но не можеше да вдигне ръка и да докосне верижката му. Сега трябваше да направи пълна инвентаризация — на грамофона, на перлите и на смарагда, на онези записки на чичо Жулиен, на всичките стари песни, които звучаха от грамофона, на роклята в кутия на тавана, която принадлежеше на Древната Евелин. Тя обърна лице, този път към водата, като си мислеше, че може би тя ще отмие кръвта.

Не, студената вода не ѝ пречеше. Никога не ѝ бе пречила. Тя дори приглушаваше болката, ужасната остра болка. Мислиш ли, че животът ти си е струвал? Не зная. Тази болка не е съвсем необичайна, нали разбираш, да изпитваш подобна болка, такова страдание, не е нищо необичайно. Не знам дали си е струвал. Наистина, наистина не знам.

ПЕТ

Сега майка ѝ беше нещастна. Не можеше да се освободи от тиксотото, с което бяха вързани ръцете ѝ. Бореше се. Емалет тънеше в нещастие, докато слушаше плача на майка си. На майка ѝ ѝ призляваше от мръсното легло, в което лежеше; извърна глава и повърна. Светът на Емалет се разтърси.

Емалет страдаше за майка си. Само да знаеше, че тя е там, но тя не знаеше. Майка ѝ пицеше ли пицеше, но никой не идваше. Майка ѝ бе побесняла, започна да дърпа лепенките, но те не се скъсаха. Майка ѝ спа дълго, сънуваше странни сънища, а после се събуждаше и пицеше отново.

Когато майка ѝ гледаше към далечните прозорци, Емалет виждаше град с високи сгради и светлини. Чуваше онова, което майка ѝ чуваше — самолетите горе, колите долу — и виждаше облаците, а когато майка ѝ знаеше имената на тези неща, знаеше ги и Емалет. Майка ѝ проклинаше това място, проклинаше себе си, шепнеше молитви за мъртви хора. Баща ѝ бе казал на Емалет кои са тези хора и че те никога няма да помогнат на майка ѝ.

Отвъд е смъртта, каза баща ѝ. Той е бил с мъртвите и не иска да бъде с тях отново, докато не дойде времето за това. Смъртта ще дойде, но дотогава той и Емалет щяха да се размножават, докато не подчинят земята. Земята щеше да принадлежи на техните деца.

„Ще се появим отново в най-подходящия момент. Никога досега светът не е бил така готов за нас. В далечното минало оцеляването ни беше трудно, но не и сега. Сега ние сме кротките и ще наследим земята.“

Емалет се молеше баща ѝ да се върне. Баща ѝ щеше да освободи майка ѝ от леглото и майка ѝ щеше да спре да пици. Баща ѝ обичаше майка ѝ. Беше ѝ казал: „Помни, че обичам майка ти. Ние имаме нужда от нея. Тя има мляко, а без млякото ти не можеш да пораснеш напълно“.

Емалет искаше да излезе от това тъмно място, да изпъне крайниците си и да порасне, да ходи, да се усмихва и да бъде в прегръдките на баща си. Горката ѝ майка. Болеше я. Спеше все повече и повече.

В стаята беше самотно и тихо, когато майка ѝ спеше. Тя спеше все по-дълбоко и по-дълбоко. Емалет се страхуваше, че майка ѝ няма да се събуди. Превърташе се и посягаше да докосне границите на своя свят. Виждаше как светлината умира около нея. Отново потъна в здрач и сградите изгряха със светлините си. Скоро Емалет щеше да види светлината такава, каквото наистина беше, да я види ясно, така каза баща ѝ. А тя беше великолепна.

Мъртвите не познаваха светлината, така казваше баща ѝ. Мъртвите познаваха само хаоса.

Емалет отвори уста и се опита да оформи думи. Притисна се към покрива на своя свят. Отблъсна се и се превъртя в майка си. Майка ѝ спеше, уморена и гладна, сам-сама. Може би беше по-добре, че сега сънуваше и не се страхуваше. Бедната ѝ майка.

ШЕСТ

Юри трябваше да иде при Аарън Лайтнър, и толкова. Трябваше да напусне Таламаска веднага, без значение какви нареждания бе получил, и трябваше да открие Аарън в Ню Орлиънс, трябваше да разбере какво се е случило през последните няколко месеца, че да съсипе така неговия обичан приятел и ментор.

Щом колата излезе от портите на метрополията, Юри знаеше, че може би никога вече няма да бъде отново между тези стени. Таламаска не прощаваше на членовете, които проявяваха неподчинение. А той нямаше как да оправдае своята простъпка.

И все пак всичко около това заминаване беше толкова просто — потегляше объркан, сам в сивото утро и оставяше благословеното убежище близо до Лондон, където бе прекарал почти целия си живот.

Мислеше за това и за изненадващата липса на вътрешен конфликт или колебания. Наистина, опитваше се да подложи постъпката си на подобаващото за разумния човек съмнение, да осмисли действията си от морална и логическа гледна точка.

Но той бе взел решение. Или по-скоро взеха го вместо него, когато му наредиха да прекъсне всякакъв контакт с Аарън, когато му казаха, че досието на вещиците Мейфеър е засекретено. Че случаят е приключен.

Нещо лошо се бе случило с тези вещици, нещо лошо бе наранило и обезкуражило Аарън. Сега Юри отиваше при него. В известен смисъл това бе най-естественото нещо, което можеше да стори.

Юри беше сръбски циганин, висок, тъмнокож, с черни мигли и големи въгленовочерни очи. Косата му бе леко вълниста, но така късо подстригана, че това трудно се забелязваше. Строен и енергичен, той изглеждаше много слаб с небрежното яке, плетената блуза с якичка и намачкани панталони цвят каки.

Очите му бяха леко извити нагоре в ъгълчетата, а лицето му беше четвъртито и изглеждаше приятно заради вечната му усмивка. Минаваше за местен в много страни — от Индия до Мексико. Дори в Камбоджа и Тайланд не привличаше вниманието. Наистина имаше нещо азиатско в чертите му, може би дори в маниерите му. Шефовете му в Таламаска го наричаха „Невидимия“.

Юри беше старши изследовател в Таламаска. Числеше се към този тайнствен орден на „психични детективи“ още от дете. Въпреки че не притежаваше никакви особени психични сили, той работеше винаги успешно в случаите на екзорцизъм, с медиуми, ясновидци и магьосници навсякъде по света. Беше най-добрият в откриването на изчезнали хора, бе неуморен и акуратен в събирането на информации, истински шпионин в света на нормалните, даровит детектив. Юри обичаше Таламаска. Беше готов на всичко, на всякакви рискове в името на своя Орден.

Той рядко, почти никога, не задаваше въпроси относно назначенията си. Не се опитваше да проумее всички обстоятелства около случаите, с които се заемаше. Работеше само с Аарън Лайтнър или Дейвид Талбът — високопоставени членове на ордена. Доставяше му удоволствие, че те дори понякога се караха за него, толкова добре си вършеше работата.

Юри говореше гладко и спокойно. Владееше няколко езика почти без никакъв акцент. Беше научил английски, руски и италиански от майка си — и нейните мъже — още преди да навърши осем години.

Дете, което знае толкова езици, има голямо предимство не само в областта на лингвистиката, но и в областта на логиката и на образното мислене. Юри имаше жив ум и не бе потаен човек, въпреки че цял живот бе потискал вродената си бързивост и й даваше воля в много редки случаи.

От майка си бе наследил много — ума, красотата и може би известна доза вироглавство. Тя печелеше много добре от своите клиенти и бе много общителна, знаеше как да се държи със служителите в хотелите, където забавляваше своите мъже. Имаше и много приятелки, с които често бърбеше на чаша кафе или английски чай.

Нейните мъже никога не се държаха зле с Юри. Много от тях дори не го познаваха. Но онези, които се задържаха по-дълго, бяха

добри с него, иначе майка му не би ги търпяла. Той растеше щастлив сред толкова доброта, в приятен безпорядък, в който всички го глезеха. Научи се да чете много рано, и то от списанията и вестниците, обичаше да скита из улиците.

Годините на горчивина и тишина започнаха, когато циганите го отведоха. Той никога не забрави, че тази банда крадци бяха негови кръвни роднини, негови братовчеди, които купуваха деца и ги водеха в Париж и Рим, за да станат джебчии. Те се добраха до него след смъртта на майка му, в родното ѝ място в Сърбия — мизерно селце, където тя се оттегли веднага щом разбра, че скоро ще умре.

След години Юри се опита да открие това малко селце и останалите си живи роднини, но не успя да измине този път назад, на север през Италия, до Сърбия. Спомените му от онези дни на скиталчество бяха осакатени от страданието — от спомена за ужасните мъки на майка му, бореща се за всеки дъх, и за онова чуждо място, в което бе сам-самичък.

Защо бе останал толкова дълго с циганите? Защо бе станал толкова добър джебчия, който танцуваше ловко около туристите и крадеше парите им, както го бяха научили? Какво не му беше наред, че бе сторил всичко това?

Този въпрос вероятно щеше да го тормози чак до смъртта му. Циганите го биеха, оставяха го да гладува, подиграваха му се, заплашваха го, на два пъти го залавяха при опити за бягство и накрая му казаха, че ще го убият, ако го направи отново. Но понякога бяха нежни, убедителни, пълни с обещания — да, така беше.

Когато стана на девет години обаче, Юри вече не можеше да бъде лъган. Майка му не беше глупачка дори като малко момиче. Нито един сводник не бе успял да я подчини. Нито един мъж не бе успял да я уплаши, макар че от време на време се влюбваше в някого... поне за известно време.

Баща си Юри не познаваше, но знаеше доста неща за него — беше американец от Лос Анджелис, богаташ. Преди Юри и майка му да напуснат Рим за последното им пътуване заедно, тя бе скрила в сейф в банката паспорта на баща му, малко пари, фотографии и красив японски часовник. Това бе всичко, което им беше останало от него. Той бе починал, когато Юри бе на две години.

Вече десетгодишен, той успя да се добере до тези стари съкровища.

Циганите го бяха принудили да краде няколко месеца в Париж, после във Венеция, Флоренция и чак когато дойде зимата, заминаха за Рим.

Щом влязоха във Вечния град, града, в който бе живял с майка си, Юри видя своя шанс. Знаеше къде да иде. И така, една неделна утрин, докато циганите се бяха смесили с тълпата на площад „Ватикана“, той реши да направи първата крачка към свободата. Проправи си път през изпълнените с туристи кафета по „Виа Венето“, търсеше някоя компания богаташи, както навремето майка му правеше с присъщата ѝ грация.

За Юри не бе тайна, че има мъже, които предпочитат малките момчета пред жените. Пък и бе научил доста за тия неща, докато гледаше майка си през ключалката или някой процеп на вратата. Беше очевидно, че е по-лесно да бъде активната страна и ако всичко протечеше в атмосфера на доброжелателство, нямаше да е толкова трудно за понасяне.

Другото му преимущество беше красотата и сега трябваше да разчита на нея. При майка му това винаги вършеше работа.

Беше доста слаб, заради оскъдната храна, която получаваше от своите мъчители, но зъбите му бяха здрави и бели. Гласът му бе красив, без съмнение. Беше упражнявал усмивката си пред огледалото на една обществена тоалетна и сега нямаше търпение да я изпробва.

Доказа се и като добър познавач на човешкия характер.

Ако не се брояха една-две несполуки, той скоро отново започна да води живота, на който бе свикнал с майка си. Беше сред познатите красиви хотелски стаи, с бани и душеве с топла вода и обилни вечери от румсървиса. Бъбреше с убедителна лекота — и от време на време дори се засмиваше горчиво — когато трябваше да измисли някоя история, за да отговори на въпросите на своите любовници и за да освободи от оковите на съвестта техните очевидни, предсказуеми и поддаващи се на манипулация желания.

На един казваше, че е индиец, на друг, че е португалец, а на трети, че е американец. Родителите му били туристи, дошли на ваканция, а той излязъл по магазините и да поскита из града. Да, ако любезният господин желае да му купи дрехи от магазина във фойето,

моля, той ще ги приеме с удоволствие. Родителите му няма да забележат, те не обръщат внимание на тези неща. Книги, списания, шоколад, да, разбира се, той ги обича. Усмивките и милото му изражение бяха смесица от искреност и актьорско майсторство.

Когато се наложеше, беше и преводач на клиентите си. Носеше багажа им. Водеше ги с такси до Вила Боргезе — едно от любимите му места в Рим — и им показваше стенописите и статуите, които обожаваше. Дори не броеше парите, които му даваха, просто ги прибираще в джоба си с ослепителна усмивка и смигваше леко.

И все пак живееше в ужас да не би циганите да го намерят и да го върнат при себе си. От тази мисъл оставаше без дъх. Опитваше се да не излиза много често. Понякога просто стоеше треперещ в някоя малка уличка, пушеше, проклинаше се и се чудеше дали да не събере кураж да напусне Рим. Циганите смятаха да тръгнат за Неапол. Може би вече бяха заминали.

Понякога бродеше из хотелските коридори и ядеше остатъците от храна по количките за румсървиса, оставени пред вратите на стаите.

Но нещата ставаха все по-лесни. Научи се да си урежда преспиване в чисто легло преди да сключи малките си сделки.

Един симпатичен сивокос американец му купи фотоапарат просто защото Юри прояви интерес, а един французин му даде портативното си радио, защото му бе омръзнало да го влачи навсякъде със себе си. Двама млади араби му подариха дебел пуловер от магазин с английски стоки.

На десетия ден от неговата свобода джобовете му вече бяха доста издути. Той дори си позволи да влезе в един изискан ресторант по обяд и си поръча ястие сам.

— Мама каза, че трябва да ям спанак — рече на келнера на италиански, без никакъв акцент. — Имате ли спанак. — Много добре знаеше, че спанакът е едно от най-вкусните ястия в римските ресторанти, сготвен съвсем леко, за да не нагарча. Крехката телешка пиката беше великолепна! Остави голям бакшиш до чинията и излезе.

И все пак не знаеше как да продължи.

На петнайсетия ден от неговото приключение — или малко по-късно — срещна човека, който щеше да промени целия му живот.

Беше ноември и застудяваше. Юри вървеше по „Виа Кондоти“, където си купи кашмирен шал в един от модните магазини недалеч от

Испанските стълби. Фотоапаратът висеше на рамото му, а радиото бе пхнато в джобчето на ризата му, под пуловера. Имаше много пари, пушеше цигара и дъвчеше пуканки от малко найлоново пакетче. Мотаеше се по улицата и оглеждаше осветените кафенета и шумните американци в тях. Вече почти не мислеше за циганите, не бе виждал нито един от тях от деня на бягството си.

Тясната улица бе само за пешеходци, красиви момичета се прибираха у дома от работа и вървяха едно до друго, както бе обичаят в Рим, или караха бавно малките си мотопеди сред тълпата, за да се доберат до близката ярко осветена улица. Юри огладняваше. Пуканките не му бяха достатъчни. Зачуди се дали да не влезе в някой от ресторантите. Ще помоли за маса за него и майка му, ще изчака известно време и после ще поръча, като внимателно покаже парите така, че келнерът да разбере, че е богат.

Като се чудеше какво да стори, той облиза солта от пуканките по устните си и смачка цигарата. Видя някакъв човек да седи до масичка в близкото кафене, приведен над чаша и гарафа с вино. Беше към двайсетгодишен, с дълга до раменете рошава коса, но със скъпи дрехи. Просто млад американец, а не безпарично хипи. Пък и на масата му имаше много скъп японски фотоапарат, бележник и куфарче. Всъщност мъжът като че се опитваше да пише нещо в подвързания с кожа бележник, но щом вземеше химикалката и надраскаше няколко думи, започваше да кашля мъчително, точно както кашляше майката на Юри при онова последно пътуване. При всеки пристъп чертите му се разкривяваха от болка, а очите му се присвиваха и се отваряха сякаш от изненада, че нещо толкова просто може да му причинява такива мъки.

Юри го гледаше. Този човек беше болен, тресеше го. Той трепереше. И освен всичко друго беше пиян. Това леко го отврати, защото му напомни за циганите, които бяха вечно пияни, а той мразеше всичко, което замъглява разсъдъка, също като майка си, която бе привикнала единствено към кафето, доколкото той можеше да си спомни.

Но въпреки че този човек беше пиян, всичко в него някак привлече Юри. Безпомощността му, младостта, отчаянието му. Мъжът се опита да напише още нещо, после се огледа, като че да намери някакво топло местенце, защото знаеше, че нощта ще се стовари над

него. Вдигна чашата с червено вино, изпи я бавно и се облегна на стола. Последва нов пристъп на кашлица, който разтърси силно тесните му рамене и го остави съвсем без сили, отпуснат на облегалката на металния стол.

Беше вероятно на около двацет и пет, а дългата му коса бе чиста. Носеше вълнена жилетка под синьото сако, над бялата риза и копринената вратовръзка. Ако не беше толкова болен и толкова пиян, със сигурност щеше да е добра партия.

Само че беше болен. Сърцето на Юри се късаше, докато го гледаше отпуснат на стола, така нещастен, така неспособен да помръдне, въпреки че явно искаше да го направи. Юри се огледа бързо наоколо. Не се виждаха никакви цигани, или поне хора, които да приличат на цигани. Нямаше и полицаи. Нищо не му пречеше да помогне на бедния човек, да го заведе някъде на топло.

Приближи се до масата и каза на английски:

— Студено ли ви е? Нека ви помогна да си хванете такси. Таксита има горе, на Пиаца ди Спаня. Може да ни закарат в хотела.

Мъжът го погледна, сякаш не разбираше и думичка английски. Юри се наведе към него и сложи ръка на рамото му. Човекът определено имаше треска. Очите му бяха кървясали, но лицето му бе много интересно. Скулите му бяха много широки, както и челото. Имаше много светъл тен. Юри реши, че е сбъркал, не беше американец, а швед или норвежец, който не разбираше английски.

Но мъжът каза тихо:

— Малък мъж. — Усмихна се и добави: — Моят малък мъж.

— Аз съм малък мъж — каза Юри и изпъна рамене. Усмихна се и намигна, но всъщност изпита леко болезнено жилване в сърцето, защото майка му винаги го наричаше така. Този непознат използва същия израз. — Нека ви помогна — каза Юри. Хвана мъжа за дясната ръка, отпусната безжизнено на масата. — Тресе ви.

Мъжът се опита да каже нещо, но се закашля. Юри се напрегна. Внезапно се уплаши да не би да започне да кашля кръв. Човекът извади носна кърпа, но така непохватно, сякаш не можеше да владее ръцете си, и покри лицето си с нея. Потрепна безмълвно и като че ли преглътна всичко — кръв, шум, болка. После някак странно тромаво и неуравновесено се опита да се изправи.

Юри веднага му се притече на помощ. Хвана го през тънкия кръст и го придърпа леко нагоре, а после го поведе между масите на претъпканото кафене, пълно с шумни туристи. Тръгнаха бавно по красивата Виа Кондоти, покрай пъстрите сергии за цветя и магазините.

Вече се бе стъмнило. Когато стигнаха до голямата улица пред Испанските стълби, мъжът прошепна, че хотелът му е на върха ѝ. Не знаеше дали ще може да изкачи стъпалата. Юри се замисли. Ако хванеха такси, то щеше да мине по заобиколен път и щеше да се забави доста. Но все пак това бе най-доброто в случая, защото изкачването щеше да е непосилно за този човек. Юри махна на едно такси и бързо каза адреса на шофьора.

— Да, „Хеслер“ — потвърди мъжът с огромно облекчение и потъна в седалката. Очите му изведнъж се извъртяха нагоре, сякаш бе изгубил съзнание и щеше да умре всеки момент.

Но когато влязоха в познатото фойе на хотела, където Юри често бе играл като дете, но не чак толкова често, че да бъде запомнен от надменните служители, които сега ги гледаха изпитателно, се оказа, че мъжът няма запазена стая, а само доста италиански лири и впечатляващ набор от международни кредитни карти. Младежът заговори с лекота на италиански, макар от време на време думите му да бяха прекъсвани от мъчителна кашлица, и обясни, че иска апартамент. Още се подпираше на рамото на Юри, но не сметна за необходимо да даде някакво обяснение за присъствието на момчето. Просто се подпираше на него така, сякаш, ако не беше той, не би могъл да стои на краката си.

Отпусна се в леглото и като че ли припадна, не продума много време. От него се носеше лека, топла и някак застояла миризма. Бавно отвори очи и после пак ги затвори.

Юри му поръча супа от румсървиса, хляб, масло и вино. Не знаеше какво още да направи за него. Мъжът просто лежеше и му се усмихваше, сякаш всичко в Юри го умиляваше. Юри познаваше това изражение. Майка му винаги го гледаше по този начин.

Влезе в банята да изпуши една цигара, за да не пречи на мъжа.

Когато супата дойде, Юри нахрани непознатия. Стаята беше хубава и топла. Той поднесе и вино до устните на мъжа. Някак си му беше приятно да вижда, че се храни. Той самият бе изпитвал ужасен

глад в месеците, прекарани с циганите, ужасен глад, какъвто не бе познавал като малко дете.

Чак когато няколко капки вино паднаха по зле обръснатата брадичка на мъжа, Юри разбра, че той е частично парализиран. Мъжът се опитваше да вдигне дясната си ръка, но не можеше. Момчето чак сега осъзна, че в кафенето той се бе мъчил да пише с лявата ръка и пак с нея бе извадил парите от джоба си на рецепцията, затова и ги беше изпуснал. Ръката, с която се подпираше на рамото му, бе напълно безполезна, почти не можеше да я движи. Половината лице на мъжа също бе парализирано.

— Как да ви помогна? — попита Юри на италиански. — Да извикам ли лекар? Трябва да ви прегледа. Имате ли семейство, искате ли да им се обадя?

— Не, просто остани да поговорим — каза мъжът на италиански. — Не си отивай.

— Да поговорим ли? Но защо? Какво да ви кажа?

— Разкажи ми нещо — каза мъжът тихо. — Кажи ми кой си и откъде идваш. Как се казваш.

И Юри измисли някаква история. Този път беше индиец, син на махараджа. Майка му избягала с него, а после двамата били отвлечени от бандити в Париж. Току-що бил избягал от тях. Изрече всичко това бързо и лековато, почти безстрастно, и когато видя, че човекът се усмихва, дори леко се смее, започна да разкроява историята си все повече и повече. Превърна я в почти фантастична, леко глуповата приказка, пълна с невъзможни обрати, само и само да задържи искрицата веселие в очите му.

Измислената майка на Юри притежавала уникално бижу. Огромен рубин, който махараджата искал да си върне. Но майка му го скрила в сейф в банка в Рим и когато бандитите я удушили и хвърлили тялото ѝ в Тибър, преди сетния си дъх тя изкрещяла на Юри никога да не им казва къде е рубинът. Тогава той скочил в един малък фиат и успял да се измъкне от мъчителите си. После, когато се добрал до рубина, открил нещо невероятно. Това не бил никакъв рубин, а малка кутийка с ключалка, в която било скрито малко мускалче с еликсир за вечно здраве и младост.

Юри млъкна внезапно. Имаше чувство, че потъва. Реши, че ще му прилошее. Но продължи, почти в паника, и каза: „Разбира се, вече

беше твърде късно за майка ми; тя беше мъртва, а тялото ѝ бе хвърлено в Тибър. Но това мускалче може да спаси целия свят“.

Сведе поглед. Мъжът се усмихваше, косата му беше сплъстена и влажна на челото и врата, ризата му бе мокра около яката, а връзката — разхлабена.

— А мен може ли да спаси? — попита той.

— О, да! — рече бързо Юри. — Само че...

— Само че онези бандити са го взели — каза мъжът.

— Да, те се промъкнаха зад мен в самата банка! Грабнаха го направо от ръцете ми. Аз изтичах при пазача, взех му пистолета и застрелях двама от тях. Но третият избяга със съкровището. А най-трагичното, най-ужасното, да, най-ужасното, е, че той дори не знае какво представлява то. Вероятно ще го продаде на някой амбулантен търговец. Той не знае! Махараджата не каза на тези лоши хора защо иска да върнат майка ми.

Юри пак замълча. Как можа да надрънка всичко това... течност, която дарявала вечна младост? А този млад мъж тук бе толкова болен, може би дори умираше, неспособен да помръдне дясната си ръка, въпреки че не спираше да се опитва. Как можа да му надрънка тези глупости? Сети се за майка си, мъртва на малкото легло в сръбското село, а после за циганите, които започнаха да идват и да му обясняват, че са му братовчеди и чичовци! Лъжци! Боже, каква мръсотия беше там, каква мръсотия.

Майка му никога, никога не би го оставила на това място, ако знаеше какво ще се случи. Обзе го студен гняв.

— Разкажи ми за двореца на махараджата — каза тихо мъжът.

— А, да, дворецът. Ами той е целият от бял мрамор... — И като въздъхна облекчено, Юри започна да го описва — подовете, килимите, мебелите...

След това разказа много истории за Индия, Париж и всички прекрасни места, където е бил.

Когато се събуди, беше ранно утро. Седеше до прозореца, с ръце на перваза. Беше заспал така, с глава, облежната на ръцете си. Огромният град лежеше под него, потънал в сивкав сумрак. От тесните улици долиташе шум.

Юри погледна мъжа. Той се взираше в него и момчето се притесни да не би да е мъртъв. Но мъжът проговори:

— Юри, би ли се обадил на едно място вместо мен.

Юри кимна озадачен, защото не му беше казал името си. Е, може да го бе споменал в някоя от историите. Това нямаше значение. Взе телефона от нощното шкафче и седна на леглото до мъжа. Каза името и номера на оператора — обаждаше се на някого в Лондон. Отсреща отговориха на английски и Юри веднага реши, че гласът е на образован човек.

— Обаждам се за сина ви, Андрю. Той е много болен. Много. Намира се в хотел „Хеслер“ в Рим. Моли да дойдете при него. Каза, че вече не е в състояние той да дойде при вас.

Човекът отсреща веднага мина на италиански и разговорът продължи.

— Не, сър — спореше Юри, верен на инструкциите на Андрю. — Той казва, че няма да иде на лекар. Да, сър, ще си остане тук. — Издиктува номера на стаята. — Да, сър, ще се погрижа да се храни. — Описа състоянието на младежа, доколкото можа. Каза, че явно има парализа. Очевидно беше, че бащата на мъжа почти обезумя от тревога. Заяви, че ще хване следващия самолет за Рим.

— Ще се опитам да го убедя да извикаме лекар. Да, сър.

— Благодаря ти, Юри — каза човекът в другия край на линията, въпреки че момчето и на него не бе казало името си. — Моля те, остани с него. Аз ще дойда възможно най-бързо.

— Не се притеснявайте — каза Юри. — Няма да го изоставя.

Още щом затвори телефона, започна да увещава Андрю.

— Не, никакви лекари — отсеке мъжът. — Ако се обадиш на лекар, ще скоча през прозореца. Чу ли? Никакви лекари. Твърде късно е за това.

Юри не знаеше какво да каже. Имаше чувството, че ще се разплаче. Спомни си как майка му кашляше във влака на път за Сърбия. Защо не я беше накарал да иде на лекар? Защо?

— Говори ми нещо, Юри — каза мъжът. — Измисли някоя история. Или пък ми разкажи за нея, ако искаш. Разкажи ми за майка си. Аз я виждам. Виждам красивата ѝ черна коса. Лекарят нямаше да ѝ помогне, Юри. Тя знаеше това. Разкажи ми нещо, моля те.

Юри се вгледа в очите му и го полазиха тръпки. Изведнъж разбра, че този човек може да чете мисли. Майката на Юри му бе разказвала за цигани, които могат да правят такива неща, но самият

той нямаше подобна дарба. Майка му твърдеше, че тя я има, но Юри така и не ѝ повярва. Никога не бе виждал истинско доказателство за това. Сега изпита силна болка, когато си я спомни във влака, искаше му се да вярва, че наистина е било твърде късно за лекар, но никога нямаше да узнае със сигурност. Тези мисли го оставиха някак вцепенен, изпълниха го с грозна тишина, черна и студена.

— Ще ти говоря, ако си изядеш закуската — каза Юри. — Ще поръчам нещо топло.

Мъжът го изгледа апатично, но после се усмихна.

— Добре, малки господине — рече той, — както кажеш. Но никакви лекари. Поръчай храна отгук. И още нещо, Юри, ако вече не проговоря, запомни едно: не позволявай на циганите да те хванат отново. Помоли баща ми да ти помогне... когато дойде.

Баща му дойде чак вечерта.

Юри беше в банята с мъжа, който повръщаше в тоалетната чиния, увесен на врата на момчето, защото не можеше да стои сам. Повръщаше кръв. От миризмата на повърнатото на Юри му приляваше, но той стоеше плътно до болния и го подкрепяше. Когато вдигна очи, видя бащата — белокоп човек, но не много възрастен и явно богат. До него стоеше едно пиколо от хотела.

О, ето го и бащата, рече си Юри, и внезапно го заля гняв, който скоро се смени със странна апатия и неспособност да помръдне.

Колко добре поддържан бе този човек. Имаше гъста бяла коса и много скъпи дрехи. Той се приближи и хвана сина си за раменете, а Юри отстъпи назад. Пиколото също отиде да им помогне. Сложиха Андрю в леглото.

Той започна трескаво да търси Юри. Викаше името му.

— Тук съм, Андрю — рече момчето. — Няма да те изоставя. Не бива да се тревожиш. Но моля те, нека сега баща ти извика лекар. Моля те, Андрю. Послушай баща си.

Той седна на леглото, свил едното си коляно. Хвана ръката на мъжа и се загледа в лицето му. Брадата му бе пораснала и бе станала по-гъста, кафеникава, косата му миришеше на пот. Юри се опитваше да сдържи сълзите си.

Дали бащата нямаше да го обвини, че не е извикал лекар? Не знаеше. Бащата поговори с пиколото, после седна в едно кресло и просто се загледа в сина си. Не изглеждаше нито тъжен, нито кой знае

колко разтревожен, беше просто леко обезпокоен. Имаше приятни сини очи, а ръцете му бяха с доста едри кокалчета и сини вени. Ръце на старец.

Андрю спа дълго. После отново помоли Юри да му разкаже някаква история за палата на махараджата. Момчето бе притеснено от присъствието на баща му, но някак си наложи да не му обръща внимание. Този човек умираше, а баща му не извика лекар! Нито настояваше за това. Що за баща беше тоя, че не се погрижи за сина си? Но щом Андрю иска да чуе отново историята му, добре.

Спомни си как навремето майка му бе прекарала доста дни с един много възрастен немец в хотел „Даниели“. Когато една приятелка я попита как може да понася такъв старец, тя отговори: „Той е мил с мен и умира. Никога не бих го огорчила“. Юри помнеше изражението на очите ѝ и щом най-сетне пристигнаха в онова мизерно селце и циганите ѝ казаха, че майка ѝ е вече покойница.

И така, Юри разказа всичко за махараджата, за слоновете му, за красивите седла от червено кадифе, обшити със злато. Разказа и за харема, в който неговата майка е била кралица. Разказа и за партията шах, която играли заедно цели пет години, без никой да победи. Играели на богато украсена маса под едно мангрово дърво. Разказа и за малките си братя и сестри. За домашния си любимец — тигър със златна верига.

Андрю се потеше ужасно. Юри отиде до банята да вземе кърпа, но в този миг болният отвори очи и започна да го вика. Момчето се върна бързо и попи потта от челото и лицето му. Бащата дори не помръдна. Какво, за бога, му ставаше на този човек!

Андрю се опита да докосне Юри с лявата си ръка, но като че вече не можеше да движи и нея. Момчето изпита внезапна паника. Хвана здраво ръката му и погали с нея лицето си. Мъжът се усмихна.

След около половин час болният заспа, а после умря. Юри го гледаше. Виждаше какво става. Гърдите на Андрю спряха да се надигат. Клепачите му се открихнаха леко. И това бе всичко.

Юри погледна бащата. Той седеше в креслото, приковал поглед в сина си. Юри не смееше да помръдне.

Най-после бащата се приближи до леглото и се вгледа в Андрю. Наведе се и го целуна по челото. Юри беше изумен. Първо не извика лекар, а сега го целува, рече си той с гняв. Усети как неговото

собствено лице се сгърчва, знаеше, че всеки миг ще се разплаче, не можеше да се сдържи. И след секунда сълзите рукнаха.

Изтича в банята, издуха носа си с тоалетна хартия, потупа една цигара на опакоето на дланта си, лапна я и я запали. Устните му още трепереха и той започна да дърпа бързо и жадно, а очите му се замъгляваха от сълзи.

В стаята се чуваше някакъв шум. Хора влизаха и излизаха. Юри се облегна на облицованата с плочки стена и започна да пуши цигара от цигара. Скоро спря да плаче. Изпи чаша вода и остана там, скръстил ръце. Мислеше си, че трябва да се измъкне някак отгук.

Нямаше да моли този мъж да го отърве от циганите. Нямаше да го моли за нищо. Само щеше да изчака всички да си тръгнат и после щеше да се измъкне. Ако някой го попиташе нещо, щеше да излъже. Нямаше проблем. Никакъв проблем. Може би дори щеше да напусне Рим.

— Не забравяй обаче за сейфа в банката — каза бащата.

Юри подскочи. Белокосият мъж стоеше на вратата. Зад него стаята изглеждаше празна. Бяха изнесли тялото на Андрю.

— Какво искате да кажете? — попита Юри на италиански. — За какво говорите?

— Майка ти е оставила нещо за теб — паспорта на баща ти и пари. Тя искаше да ги вземеш.

— Но аз нямам ключ.

— Ще идем в банката. Ще им обясним.

— Не искам нищо от теб! — кресна Юри. — Ще се оправя и сам. — Понечи да мине покрай мъжа, но той го хвана за рамото. Имаше твърде здрав захват за толкова стар човек.

— Юри, моля те. Андрю поиска да ти помогна.

— Ти го остави да умре. Що за баща си! Просто си седеше там и го гледаше как умира! — Юри го изблъска и хукна към вратата на стаята, но мъжът все пак успя да го хване през кръста.

— Аз не съм му баща, Юри — каза той, щом момчето се успокои малко. Мъжът също като че се посъвзе. Оправи реверите на палтото си и въздъхна дълбоко. Погледна благо Юри. — Ние принадлежим на една организация. В нея той ме смяташе за свой баща, но аз не съм му роден баща. Той дойде в Рим, за да умре. Сам пожела така. Аз просто

изпълних волята му. Ако искаше още нещо от мен, щеше да ми каже. Но той пожела само да се погрижа за теб.

Значи отново четене на мисли. Що за хора бяха тия! Какви бяха? Някакви богати цигани? Юри изсумтя. Скръсти ръце, заби пети в килима и се втренчи подозрително в мъжа.

— Искам да ти помогна — настоя непознатият. — Ти си много по-добър от циганите, които са те отвлекли.

— Знам — сопна се момчето. Пак си спомни за майка си. — Някои хора са по-добри от останалите. Много по-добри.

— Точно така.

Сега е моментът, рече си Юри и хукна пак към вратата, но мъжът отново го хвана. Юри бе доста силен за своите десет години, а този беше някакъв старец. И все пак не успя да се измъкне.

— Успокой се за момент, Юри — каза мъжът. — Нека поне идем до банката и отворим сейфа. После ще решим какво да правим.

Не след дълго разплаканият Юри се остави мъжът да го изведе от хотела и да го качи в една кола — хубав немски седан. Банката беше смътно позната на момчето, а служителите в нея не беше виждал никога. Той гледаше с недоумение как белокосият англичанин им обяснява всичко и скоро сейфът беше отворен. Юри беше запознат със съдържанието му — няколко паспорта, японският часовник на баща му, дебел плик с италиански лири и американски долари, и връзка писма, на поне едно от които се виждаше адресът на майка му в Рим.

Юри беше много развълнуван от възможността да види отново всички тези неща, да ги докосне, да извика в ума си съвсем ясно момента, в който двамата с майка му влязоха тук и тя постави всичко в кутията. След като служителите прехвърлиха вещите в кафяви пликове и му ги подадоха, той ги притисна към гърдите си.

Англичанинът го поведе отново към колата и след кратко пътуване те спряха отново. Озоваха се в малък офис, където англичанинът поздрави свойски служителя, който каза на Юри да застане пред един фотоапарат на триножник.

— За друг паспорт — обясни му мъжът на италиански. — Тези, които имаш, няма да свършат много работа.

— Но паспорти се правят в полицията — рече презрително момчето.

— Ние си правим наши паспорти — отвърна мъжът. — Така ни харесва повече. Я си избери някакво име. Или искаш аз да ти измисля? Ще ми се да ми помогнеш, за да те заведе в Амстердам, там ще ти хареса.

— Не — сопна се Юри и си спомни как Андрю настояваше да не вика лекар. — Никаква полиция, никакви сиропиталища, никакви манастири, никакви приюти. Не! — Избърбори набързо още няколко термина, които знаеше на италиански, румънски и руски. Всички означаваха едно: — Никакъв затвор!

— Не, не, нищо такова — рече търпеливо мъжът. — Можеш да дойдеш с мен в нашата къща в Амстердам. Можеш да си тръгнеш оттам, когато пожелаеш. Тя е много сигурно място. Ще си имаш собствена стая.

Сигурно място. Собствена стая.

— Но кои сте вие? — настоя момчето.

— Наричаме се „Таламаска“ — отвърна мъжът. — Ние сме учени-изследователи. Събираме информация; свидетелства за разни събития. Това е, чувстваме се длъжни да вършим това. Ще ти обясня всичко в самолета.

— И четете мисли — каза Юри.

— Да. Някои от нас могат да четат мисли, други са просто самотници, които си нямат никого на този свят. Както и хора, които са по-добри от останалите, много по-добри. Като теб. Моето име е Аарън Лайтнър. И бих се радвал, ако дойдеш с мен.

В метрополията в Амстердам Юри се увери, че наистина може да избяга, когато реши. Провери многократно всички незаключени врати. Стаята му беше малка и чиста. Прозорецът му гледаше към канала и павираните кейчета. Обожаваше ги. Липсваше му обаче яркото италианско слънце. Тук беше доста по-мрачно, като в Париж, но все пак му харесваше. В къщата винаги гореше огън, беше топло, имаше меки дивани и кресла, в които можеш да подремнеш; твърди легла и много храна. Улиците на Амстердам бяха страхотни. Харесваха му старите къщи, построени още през седемнайсети век, една срещу друга, в безкрайни редици от красиви фасади. Харесваше скосените им покриви. Харесваше брястовете и чистите дрехи, които му дадоха. Дори започна да харесва студа.

В метрополията идваха и си отиваха различни хора. Юри всеки ден чуваше да се говори за Старшите, но така и не разбра кои са те.

— Искаш ли да караш колело, Юри? — попита го Аарън.

И Юри се научи. Гледаше как го правят останалите и скоро вече летеше като демон по улиците на града.

Все пак той още не искаше да говори. След дълго настояване разказа само историята за махараджата.

— Не, кажи ми какво се случи наистина — настоя Аарън.

— И защо да ти казвам? — отвърна Юри. — Дори не знам защо ме доведе тук.

Беше минала почти година, откакто бе разказвал истинската си история на някого. Не я беше казал дори на Андрю. Защо да я споделя с този човек? И внезапно, както отричаше да има нужда да разкаже истината, да обяснява каквото и да било, той започна да говори. Разказа всичко за майка си, за циганите, всичко... без да спира. Нощта отмина и утрото настъпи, а Аарън все още стоеше срещу него на масата и го слушаше. Юри не млъкваше.

Когато спря, той вече познаваше Аарън и Аарън познаваше него. Беше решено Юри да не напуска Таламаска, поне на първо време.

Шест години Юри ходи на училище в Амстердам.

Живееше в къщата на Таламаска и прекарваше повечето от времето си в учене, а след училище и през уикендите работеше за Аарън Лайтнър. Въвеждаше записи в компютъра, проверяваше разни неща в библиотеката, понякога изпълняваше и други поръчки — занеси това в пощата, донеси тази кутия.

Скоро започна да осъзнава, че Старшите всъщност са навсякъде около него. Те бяха почетни членове на ордена, но никой не знаеше кои са. Нещата стояха така: станеш ли веднъж Старши, не бива да казваш за това на никого. Беше забранено и да питаш: „Ти Старши ли си?“ или „Знаеш ли дали Аарън е Старши?“. Беше забранено и да се опитваш да разбереш, като се ровиш в мислите на другите.

Старшите обаче знаеха кои са Старши. Те поддържаха връзка с всички чрез компютрите и факс машините в метрополията. Всъщност всеки член, дори неофициалните като Юри, можеше да разговаря със Старшите, когато поиска. Дори посред нощ той можеше да включи своя компютър и да напише дълго писмо на Старшите. А малко по-

късно, на зазоряване, щеше да получи отговор, който да се разпечата на принтера.

Това означаваше, разбира се, че Старшите са мнозина и че някои от тях са „на повикване“. Те като че нямаха своя индивидуалност, в отговорите им не личеше нечий истински глас, бяха просто много внимателни и грижовни, знаеха всичко и често ставаше ясно, че знаят за Юри повече, отколкото той самият знае за себе си.

Тази тиха комуникация със Старшите много му харесваше. Той започна да ги пита за всякакви неща. И те винаги му отговаряха.

Една сутрин Юри слезе да закуси в трапезарията, огледа се и се зачуди кой ли от събралите се е Старшият, който бе отговорил на писмото му през нощта. Разбира се, отговорът можеше да е дошъл чак от Рим, той беше наясно с това. Старшите бяха навсякъде по света, във всяка метрополия. Единственото, което знаеше със сигурност за тях, бе, че те са по-старите, по-опитните, онези, които управляваха ордена, въпреки че Висшият съвет, който се назначаваше от тях и отговаряше пак пред тях, беше официалният ръководен орган.

Денят, в който Аарън се премести в Англия, беше много тежък за Юри, защото къщата в Амстердам бе единственият постоянен дом, който бе имал в живота си. Но той не искаше да се разделя с Аарън, затова двамата заминаха заедно и заживяха в голямата метрополия извън Лондон — красиво, топло и безопасно място.

Юри започна да харесва Лондон. Зарадва се, когато разбра, че ще учи в Оксфорд. Прекара там шест години, като често се връщаше у дома.

Когато навърши двайсет и шест, Юри вече бе станал истински член на ордена. Не изпитваше и най-малкото съмнение в това отношение. Приемаше да изпълнява поръченията на Аарън и Дейвид, а скоро вече получаваше инструкции за пътуванията си направо от Старшите. Когато се върнеше, докладваше пак на тях, по мрежата.

— Назначение от Старшите — казваше той на Аарън, преди да потегли на път. Аарън никога не питаше нищо, а и никога не изглеждаше изненадан.

Винаги, каквото и да правеше, където и да ходеше, Юри поддържаше връзка с Аарън по телефона. Беше много предан и на Дейвид Талбът, но той беше вече много стар и изморен от работата в

ордена и вероятно скоро щеше да отстъпи поста на директор или щеше да бъде помолен учтиво от Старшите да се оттегли.

Юри винаги отговаряше пред Аарън. Единствено за него го беше грижа.

Той знаеше, че между него и възрастния човек съществува специална връзка. Изпитваше някаква много силна, необяснима обич към Аарън, чиито корени бяха още в детството му, в тогавашната самота, в спомена за нежността и спасението. Това бе обичта, която можеше да бъде унищожена единствено от човека, който я бе породил. Аарън е мой баща, мислеше си Юри, точно както беше баща за Андрю, починал в онзи хотел в Рим.

Когато порасна, Юри прекарваше повечето от времето си извън метрополията. Обичаше да броди сам, харесваше му да се смесва с тълпата, да бъде анонимен. Имаше нужда да чува и други гласове, които говорят на различни езици, да потъне в огромните пренаселени дебри на градовете. Когато се движеше така сред множеството, се чувстваше по-жив.

Но почти всеки ден Юри разговаряше с Аарън по телефона. Аарън никога не го сгълча заради тази зависимост. Всъщност той винаги бе готов да го изслуша, да поговори с него. Годишите минаваха, а Аарън започна да споделя с Юри дори чувствата си, разочарованията си, надеждите си.

Понякога те разговаряха предпазливо и за Старшите, но Юри така и не успя да разбере дали Аарън е един от тях. Разбира се, той не биваше да разбира това, но все пак беше уверен, че е точно така. Ако Аарън не беше Старши, тогава кой? Та той беше един от най-умните и най-възрастните членове на Таламаска.

Когато Аарън остана с месеци в Щатите, за да разследва вещиците Мейфеър, Юри бе разочарован. Не беше предполагал, че приятелят му може да отсъства толкова дълго от метрополията.

Дойде Коледа — самотно време за Юри, както за хиляди други хора по света — и той седна пред компютъра, отвори досието на вещиците Мейфеър и го распечата цялото. Прочете го внимателно, за да разбере с какво се занимава толкова дълго Аарън в Ню Орлиънс.

Историята много му хареса, но тя събуди у него особено чувство, както никое друго от досиетата на Таламаска. Опитваше се да намери роля и за себе си в това разследване — може би да събере информация

за Донелайт, която да помогне на Аарън? Иначе досието не го впечатли особено. В Таламаска имаше много такива случаи, някои доста по-странни от този.

Самият орден криеше многобройни мистерии, но те не засягаха Юри по никакъв начин.

Седмицата преди Коледа Старшите обявиха оттеглянето на Дейвид Талбът като директор на ордена, който щеше да бъде зает от човек с немско-италиански произход — Антон Маркус. Никой в Лондон не бе чувал за Антон Маркус.

Юри не познаваше Антон. Основното му притеснение беше, че не е успял да се сбoguва с Дейвид. Пък и имаше нещо мистериозно в начина, по който Дейвид бе изчезнал. Както често се случваше в Таламаска, членовете говореха за Старшите, а от думите им личеше объркване и недоволство от начина, по който беше организиран орденът. Всички искаха да знаят дали Дейвид сега ще остане един от Старшите, тъй като се предполагаше, че е сред тях. Дали и оттеглилите се членове оставаха Старши, или само активните? Тази липса на информация според мнозина бе доста средновековен прием.

Юри бе чувал всичко това и преди. Недоволството продължи само няколко дни. Антон Маркус пристигна ден след като назначаването му бе обявено и веднага очарова всички с маниерите си и впечатляващите си познания за историята на всеки от членовете. Покоят се върна в лондонската метрополия.

След вечеря в голямата столова Антон Маркус говори пред всички членове. Той беше едър мъж, с мека сребриста коса и дебели очила със златни рамки. Изглеждаше като шеф на корпорация и притежаваше особено тачения в Таламаска лек британски акцент. Дори Юри вече говореше така.

Антон Маркус припомни на събралите се колко важно е да се запази в тайна самоличността на Старшите. Те са навсякъде около нас. Те не биха могли да управляват ордена ефективно, ако срещат съпротива или недоверие. Старшите ще работят най-добре като анонимен ръководен орган, на който всички ние разчитаме.

Юри сви рамене.

Когато се прибра в стаята си в два часа сутринта, откри комюнике от Старшите на принтера:

„Радваме се, че отдели време да поздравиш Антон с «добре дошъл». Според нас той ще е великолепен ръководител на ордена. Ако приспособяването към новата ситуация е трудно за теб, ние сме насреща.“

Имаше и ново назначение за него. Трябваше да иде в Дубровник, за да вземе няколко важни пратки и да ги отнесе в Амстердам. А после да се прибере. Рутинна задача. Лесна работа.

Юри искаше да прекара Коледа с Аарън в Ню Орлиънс, но Аарън му каза по телефона, че това е невъзможно, че разследването е стигнало до задънена улица и се е превърнало в най-обезкуражаващия случай в цялата му кариера.

— Но какво се е случило с вещиците Мейфеър? — попита Юри. После обясни на Аарън, че вече е прочел цялото досие. Попита дали не може да свърши някоя работа във връзка с разследването. Аарън каза „не“.

— Просто имай вяра, Юри — рече той. — Ще се видим, когато Бог е рекъл.

Тези думи изобщо не бяха в стила на Аарън. Това бе първият тревожен сигнал за Юри, че нещо наистина не е наред.

Сутринта в деня преди Коледа, Аарън се обади на Юри в Лондон.

— Това е най-трудното време за мен. Има неща, които искам да свърша тук, а орденът няма да ги позволи. Трябва да остана в Щатите, в Ню Орлиънс. На какво съм те учил винаги, Юри? Най-важното е да следваш правилата. Би ли повторил сега този съвет на мен?

— Но какво забранено искаш да сториш, Аарън? — по пита Юри.

Аарън каза, че с Роуан Мейфеър ще се случи нещо ужасно и че тя има нужда от него, че трябва да отиде при нея и да стори каквото може, но Старшите са му забранили това. Старшите са му казали да остане в метрополията в Оук Хейвън и да не се „намесва“.

— Аарън — каза Юри, — ние сме опитвали да се месим, при това неуспешно, през цялата история на вещиците Мейфеър. Със сигурност не е безопасно да се приближаваш до тези хора, спомни си

за Стюарт Таунсенд и Артър Лангтри — и двамата са загинали, защото са влезли в контакт с Мейфеър. Какво би могъл да сториш ти?

Аарън се съгласи с неохота. Всъщност този разговор бе преоценка на ситуацията. Той спомена, че Дейвид и Антон вероятно са прави, като настояват да не се намесва. Антон бе наследил поста от Дейвид, който бе запознат с цялата история. И все пак му беше трудно да остане настрана.

— Не съм сигурен, че е смислено само да наблюдаваме отстрани — каза Аарън. — Изобщо не съм сигурен. Вероятно винаги съм чакал този момент и сега той настъпи.

Това бяха много странни думи, нетипични за него. Юри много се притесни, но вече бе получил две задачи от Антон и замина за Индия и Бали, за да фотографира няколко места и хора. Беше много зает и се наслаждаваше на пътуването, както винаги.

Чак към средата на януари се чу отново с Аарън. Аарън искаше от него да иде в Донелайт, Шотландия, за да открие дали някой там е виждал една доста странна и тайнствена двойка. Юри започна бързо да си води бележки.

— Ще търсиш Роуан Мейфеър и нейния придружител — мъж, много висок, слаб, с черна коса.

И изведнъж Юри разбра какво се е случило — призракът на семейство Мейфеър, духът, който се явяваше на поколения вещици, бе успял някак да премине във видимия свят. Не попита нищо, въпреки че бе много развълнуван. Случилото се изглеждаше едновременно изключително важно и ужасяващо и той искаше да открие това същество.

— Значи искаш да ги открия, така ли? Сигурен ли си, че трябва да започна от Донелайт?

— Не знам откъде другаде бихме могли да започнем — каза Аарън. — Те може да са навсякъде в Европа. Може дори да са се върнали в Щатите.

Юри замина за Донелайт още същата нощ. В думите на Аарън обаче се усещаше някакво дълбоко отчаяние.

Юри написа на Старшите за новото си назначение, като попълни обичайния формуляр, който компютърът щеше да изпрати на факса в Амстердам. В съобщението си обясняваше какво му е заръчано и че тръгва на път.

В Донелайт имаше късмет. Мнозина бяха видели тайнствената двойка. Описаха му мъжа. Юри дори успя да му скицира нещо като портрет и уреди да спи в стаята, в която преди това бяха отседнали Роуан и мистериозният ѝ придружител. Събра отпечатъци от предметите, макар че не можеше да определи чии са.

Старшите му изпратиха специален факс от Лондон в хотел в Единбург. Казваха, че тази задача е с висок приоритет. Да не пести средства. Ако мистериозната двойка е оставила някакви вещи след себе си, непременно да ги открие. Междувременно да работи с изключителна дискретност. Никой в Донелайт не бива да разбира за разследването му. Юри леко се засегна от това. Той винаги работеше дискретно и дори написа този факт в отговора си до Старшите.

„Приеми извиненията ни — отвърнаха те в следващия факс. — Продължавай в същия дух.“

Донелайт плени въображението на Юри. За първи път вещиците Мейфеър започнаха да придобиват някаква реалност за него. Всъщност това разследване притежаваше невиджано досега очарование.

Той събра много книги и брошури, които се продаваха за туристите. Направи снимки на руините на катедралата и на новата църква, в която се съхраняваха мощите на неизвестен за него светец. Прекара последния следобед в градчето сред руините. Същата нощ се обади на Аарън от Единбург и му описа чувствата, които го бяха завладели, като се опита да измъкне още нещо относно самоличността на мистериозната двойка. Дали тайнственият мъж не бе самият Лашър, който бе успял да се въплъти?

Аарън каза, че сам изгаря от желание да му разкаже всичко, но сега не е моментът за това. Майкъл Къри, съпругът на Роуан Мейфеър, бил открит полумъртъв на Коледа, в Ню Орлиънс, и сега той, Аарън, трябвало да остане при него, каквото и да се случи.

Когато се върна в Лондон, Юри предаде отпечатъците от пръсти и снимките в лабораторията, за да бъдат класифицирани. После написа изчерпателен доклад до Аарън, който изпрати по факса на номер в Щатите. Направи и копие за Старшите, което изпрати в Амстердам. Разпечата всичко на хартия и легна да спи.

На сутринта, когато се опита да влезе отново в досието на вещиците Мейфеър, видя, че то е променено.

Достъпът до всички първични източници — автентичните свидетелски показания, описите на вещи, фотографиите, картините и прочие — беше отказан. На практика досието беше засекретено. Юри не можа да открие нищо повече от препратки в други досиета към него.

Когато най-сетне се свърза с Аарън, за да го попита какво става, се случи нещо много странно. Аарън не знаеше за случилото се, но и не показа изненада пред Юри. Беше ядосан и разстроен. Юри осъзна, че го е разтревожил много.

Същата нощ той писа на Старшите:

„Моля за разрешение да се присъединя към Аарън в неговото разследване в Ню Орлиънс. Не претендирам да науча всичко по случая, нито пък искам да го научавам. Просто настоявам да бъда до него.“

Старшите отказаха.

След няколко дни Юри бе изтеглен от разследването. Казаха му, че Ерих Столов ще го поеме вместо него. Ерих бил опитен експерт в тази област, а Юри трябвало да иде на малка почивка в Париж, тъй като скоро му предстояло пътуване до Русия, където било много студено.

— Нима ме изпращате в Сибир? — попита той иронично. — А какво става с вещиците Мейфеър?

Отговорът дойде от Амстердам — Ерих щеше да се заеме с работата по случая „Мейфеър“ в Европа. А Юри отново бе посъветван да си почине. Беше му напомнено и че всичко, което знае по случая Мейфеър, е строго поверително и не бива да бъде коментирано с никого, дори с Аарън. Това било стандартна практика при „този род“ разследвания.

„Ти разбираш естеството на нашия орден — пишеше в комюникето. — Ние не се намесваме в нещата. Ние сме предпазливи. Ние сме наблюдатели. Имаме принципи. Сега имаме работа с безпрецедентна опасност. Трябва да оставиш случая на по-опитните, на Ерих. Аарън знае, че Старшите са засекретили досието. *Ти няма да се чуваш вече с него.*“

Това последно изречение, тези няколко думи, решиха всичко.
Ти няма да се чуваш вече с него.

Някъде към полунощ, докато метрополията бе притихнала под воя на студената зима, Юри написа отговор до Старшите.

„Установих, че не мога да се откажа от това разследване без колебания. Загрижен съм за Аарън Лайтнър. Не ми се е обаждал от седмици. Искам да се свържа с него. Моля за съвет.“

Към четири сутринта факсът събуди Юри. Отговорът идваше от Амстердам.

„Юри, откажи се от този случай. Аарън е в добри ръце. В ордена няма по-добри разследващи от Ерих Столов и Клемент Норман. И двамата вече са се заели изцяло с този случай. Разследването върви с бързи темпове, някой ден ще научиш цялата история. Дотогава обаче всичко ще остане в тайна. Повече не бива да молиш за разговор с Аарън.“

Повече не бива да молиш за разговор с Аарън.

Юри не можа да заспи. Слезе в кухнята. Тя се състоеше от няколко огромни, пещероподобни помещения, в които се носеше аромат на прясно изпечен хляб. Готвачите работеха само нощем, омесваха хляба и го изпичаха в огромните пещи. Те дори не забелязаха Юри, който си наля малко кафе със сметана и седна на дървената пейка пред огъня.

Той реши, че не е в състояние да се подчини на нареждането на Старшите. Осъзна, че обича Аарън, всъщност че не може да си представи живота си без неговото присъствие.

Ужасно е да установиш, че толкова много зависиш от някого, че щастието ти зависи от някого — че имаш нужда от него, че го обичаш,

че не можеш да живееш без него. Юри беше донякъде разочарован от това откровение. Но такива бяха фактите.

Изкачи се по стълбите и се обади на Аарън.

— Старшите ми забраниха да говоря с теб — каза му той.

Аарън беше смаян.

— Идвам — рече Юрий.

— Но те могат да те отлъчат — възрази Аарън.

— Ще видим. Ще пристигна в Ню Орлиънс възможно най-скоро.

Юри резервира билет за самолета, събра си багажа и слезе да изчака колата. Антон Маркус отиде при него, разрошен, с тъмносин халат и кожени чехли, очевидно току-що се беше събудил.

— Не можеш да идеш там, Юрий — рече му той. — Разследването става изключително опасно. Аарън не може да разбере това.

Той отведе Юрий в кабинета си и му каза тихо:

— В нашия свят времето тече различно. В известен смисъл ние сме като Ватикана. Век или два не са твърде дълъг период за нас. Наблюдаваме вещиците Мейфеър от столетия.

— Зная.

— Сега се е случило нещо, което ни изплаши и което не можеше да се предотврати. То представлява огромна опасност за нас, както и за останалия свят. Ти трябва да останеш тук и да очакваш нареждания, да правиш каквото ти се казва.

— Не, съжалявам. Отивам при Аарън — отвърна Юрий, стана и излезе от къщата. Дори не помисли повече за това. Не се обърна назад. Не се интересуваше от реакцията на Антон.

Все пак хвърли един последен дълъг поглед за сбогом на метрополията. Когато колата потегли към „Хийтроу“, в главата на Юрий имаше само една мисъл, нещо като повтарящ се смътен рефрен. Видя отново смъртта на Андрю в хотела в Рим. Видя как Аарън стои срещу него самия и му казва: „Аз съм твой приятел“. Видя майка си, умираща в онова сръбско селце.

Не, в него нямаше и най-малко колебание.

Той отиваше при Аарън. Знаеше, че това трябва да стори.

СЕДЕМ

Ларк беше заспал дълбоко, когато самолетът кацна в Ню Орлиънс. Събуди се и с изненада установи, че хората вече слизат. Стюардесата се усмихваше над него, преметнала палтото му на ръката си. За миг той се почувства объркан, сякаш бе пропуснал нещо много важно, но после се изправи.

Измъчваше го ужасно главоболие, беше гладен и когато вълнението, породено от мистерията около Роуан и нейното дете, се върна в мислите му, то изведнъж придоби очертанията на някакво огромно бреме. Кой разумен човек би могъл да обясни всичко това? Колко бе часът? Осем сутринта. В Ню Орлиънс. Значи у дома беше още шест.

Веднага забеляза белокосия мъж, който го очакваше. Разбра, че това е Лайтнър, още преди да си стиснат ръцете. Много представителен възрастен човек; със сив костюм и прочие, както си му е редът.

— Доктор Ларкин. В семейството има спешен случай. Нито Райън, нито Пиърс можаха да дойдат. Позволете да ви заведем до хотела. Райън ще се свърже с нас при първа възможност. — Същият изискан британски акцент, на който Ларк се бе възхитил при разговора по телефона.

— Радвам се да ви видя, господин Лайтнър. Но трябва да ви кажа, че налетях на един ваш колега в Сан Франциско. Срещата не бе много приятна.

Лайтнър беше откровено изненадан. Тръгнаха заедно през тълпата. Лицето на възрастния мъж изведнъж придоби печално и някак разсеяно изражение.

— Кой може да е бил, не мога да си обясня — рече той с неприкрито раздражение. Изглеждаше уморен, сякаш не бе спал цялата нощ.

Ларк вече се чувстваше по-добре. Главоболието отминаваше. Мечтаеше си за кафе и кифлички, мислеше да направи резервация за

вечеря в „Мястото на Командора“ и може би щеше да подремне следобеда. Но после се сети за пробите. Сети се за Роуан. Завладя го доста объркващо вълнение, а заедно с него и неприятното чувство, че се е забъркал в нещо противно, в нещо нередно.

— Хотелът е само на няколко пресечки от „Мястото на Командора“ — каза Лайтнър ведро. — Можем да отскочим там тази вечер. Ще се опитаме да убедим и Майкъл да дойде с нас. Случи се нещо... неочаквано. Нещо със семейството на Райън. Иначе и той щеше да бъде тук. Но кой може да е бил този мой колега? Ще ми разкажете ли какво точно стана? Имате ли багаж?

— Не, само тази пътна чанта. Взех си дрехи за една нощувка. — Като повечето хирурзи, Ларк не бе свикнал да става толкова късно. Ако беше в Сан Франциско, в този час вече щеше да влиза в операционната. Затова сега се чувстваше по-добре с всяка крачка.

Продължиха напред, към ярката слънчева светлина навън и множеството таксита и лимузини отвъд стъклените врати. Тук го нямаше онзи ужасен студ. Не, нямаше нищо подобно. Самата светлина бе съвсем различна. По-изобилна. А и въздухът бе някак неподвижен. Приятен.

— Този ваш колега — рече Ларк — се представи като Ерих Столов. Искаше да знае къде са пробите.

— Така ли? — Лайтнър се смръщи леко. Направи жест наляво, към една от лимузините — огромен сив линкълн, който запълзя към тях. Прозорците му бяха черни. Лайтнър не изчака шофьорът да заобиколи и сам отвори вратата.

Ларк с удоволствие се отпусна на мекото сиво кадифе и се премести на седалката в дъното, леко подражен от миризмата на цигари. Протегна с доволство крака в огромната кола. Лайтнър седна до него и потеглиха. Благодарение на тъмните прозорци в лимузината цареше полумрак и Ларк внезапно се почувства откъснат от външния свят — от движението пред летището и от ярката светлина на утринното слънце.

Колата беше много удобна и бърза.

— Какво точно ви каза Ерих? — попита Лайтнър с преднамерено безизразен глас.

Ларк обаче не се хвана.

— Изпречи се пред мен и настоя да узнае къде са пробите. И то доста грубо. Агресивно и грубо. Не мога да си го обясня. Възможно ли е да се е опитвал да ме сплаши?

— Но вие не му казахте къде са пробите — каза Лайтнър тихо и някак убедено. После погледна през затъмненото стъкло на колата. Вече бяха на голямо шосе и завиваха към магистралата. Градът изглеждаше като всеки друг — с четвъртити къщи в предградията, пустеещи терени, неокосена трева, мотели.

— Е, не, разбира се, че не. Не му казах нищо — отвърна Ларк. — Изобщо не го харесах. Ама никак. Пък и нали ви казах, Роуан ме помоли да запазя това в тайна. Тук съм заради информацията, която пожелахте да ми дадете, и по молба на семейството. Не съм в позиция да предавам тези проби на когото и да било. Всъщност дори не мисля, че ще успея да ги получа обратно от хората, които разполагат с тях в момента. Роуан се изрази съвсем ясно. Тя иска те да бъдат изследвани в пълна тайна на точно определено място.

— В института „Кеплингер“ — каза Лайтнър тихо и любезно, сякаш четеше всичко по челото на Ларк. Сините му очи бяха съвсем спокойни. — Мич Фланаган, геният в генетиката, човекът, който е работил с Роуан, преди тя да се откаже от изследователската работа.

Ларк не каза нищо. Колата се носеше безшумно по надлеза. Сградите вече бяха повече, а тревата — още по-избуяла.

— Щом знаете, защо тогава онзи тип ме разпитваше? — попита Ларк. — Защо се изпречи на пътя ми и се опита да ме принуди със сила да му кажа това? А вие как разбрахте, между другото? Интересно. Кои изобщо сте вие? И това ми се ще да разбере.

Лайтнър гледеше настрани, разтревожен и някак натъжен.

— Казах ли ви, че днес имаше нещастен случай в семейството?

— Да, съжалявам да го чуя. Не исках да бъда неуважителен. Просто този ваш приятел много ме ядоса.

— Зная — отвърна мило Лайтнър. — Разбирам. Не е трябвало да се държи така. Ще се обадя в метрополията в Лондон. Сигурно ще разбере защо се е случило. Или по-скоро, ще се уверя, че подобно нещо няма да се повтори. — В очите му като че за миг се появи странно пламъче, а после нещо като раздражение и дори страх. Но само за миг. — Ще се погрижа за това.

— Благодаря ви — рече Ларк. — Но как разбрахте за Мич Фланаган и института „Кеплингър“?

— Наречете го предположение — каза Лайтнър. Беше силно разстроен от всичко това; личеше си, въпреки че на лицето му бе изписана само благост, а в гласа му не се усещаше друго, освен умора и просто лошо настроение.

— А какъв е този нещастен случай? Какво е станало?

— Още не знам всички подробности. Само, че Пиърс и Райън е трябвало да заминат за Дестин, Флорида, рано тази сутрин. Помолиха ме да ви посрещна. Май нещо се е случило със съпругата на Райън, Джифорд, но не зная със сигурност.

— Този Ерих Столов с вас ли работи?

— Не пряко. Той е тук от два месеца. Представител е на новото поколение разследващи от Таламаска. Аз съм от по-старите. Ще разбера защо се е държал така. В метрополията не знаят, че пробите са в института „Кеплингър“. Ако по-младите членове показваха подобно старание при четенето на досиетата, както при полевата си работа, щяха вече да са се досетили за това.

— Какви досиета?

— О, това е дълга история. И не е от най-лесните за разказване. Разбирам нежеланието ви да говорите за тези проби. На ваше място и аз не бих казал на никого.

— Има ли някакви новини за местонахождението на Роуан?

— Никакви. Само потвърждения на вече известното — че тя и придружителят ѝ са били в Шотландия, в Донелайт.

— Но защо? Къде е този град? Аз съм обиколил цяла Шотландия, на лов, на риболов. Никога не съм чувал за Донелайт.

— Това е старо, разрушено селище. В момента гъмжи от археолози. Има и някаква странноприемница за туристите и научните работници. Роуан е забелязана там преди четири седмици.

— Е, това наистина не е новина. Лоша работа. Значи все пак няма нищо ново?

— Нищо ново.

— А този неин придружител как изглежда? — попита Ларк.

Лицето на Лайтнър като че помръкна леко. Това умора ли беше, или огорчение? Ларк беше объркан.

— О, вие знаете за него повече от мен, нали така? — рече Лайтнър. — Роуан ви е изпратила рентгенови снимки, електроенцефалограми, всякакви изследвания. Не ви ли изпрати и снимка?

— Не, не ми изпрати — отвърна Ларк. — Кои все пак сте вие?

— Трябва да разберете, доктор Ларкин, аз наистина не знам отговора на този въпрос. И мисля, че никога няма да го узная. Напоследък започвам да ставам по-откровен пред себе си. Случва се. Ню Орлиънс като че има някакво магическо влияние над хората. И над Мейфеър в това число. Ето, досетих се за изследванията, може дори да се каже, че се опитвам да чета мислите ви.

Ларк се засмя. Всичко това бе казано някак приятно, философски. Ларк почувства симпатия към този човек. В сумрака в колата той също бе забелязал някои неща. Лайтнър страдаше от лек емфизем, въпреки че никога не беше пушил, а вероятно не беше и пил, и като цяло беше доста здрав за своите осемдесет години.

Лайтнър се усмихна и погледна към прозореца. Шофьорът на колата изглеждаше само като черен силует зад тъмното стъкло.

Ларк видя, че лимузината е снабдена с всички екстри — малък телевизор, бутилки лек алкохол в кутии с лед.

Ами кафе? Къде ли държаха кафето?

— Там, в каната — каза Лайтнър.

— О, вие наистина четете мисли — засмя се Ларк.

— Просто е сутрин, нали? — отвърна Лайтнър и за първи път на устните му се появи лека усмивка. Гледаше как Ларк отваря каната и вади пластмасова чашка от джоба на страничната врата. Наля си малко димящо кафе.

— Вие искате ли, Лайтнър?

— Не, благодаря. Ще ми кажете ли какво откри вашият приятел Мич Фланаган?

— Възнамерявам да го кажа само на Роуан. Обадих се на Райън Мейфеър за парите. Тя поиска така, но не каза да му предам резултатите от изследванията. Каза, че ще се свърже с мен, когато може. А Райън Мейфеър твърди, че тя може и да е пострадала. Или мъртва.

— Така е — рече Лайтнър. — Много мило от ваша страна, че дойдохте.

— За бога, аз също се тревожа за нея. Никак не бях доволен, когато напусна Университетската болница. Не бях доволен и когато се омъжи. Нито когато се отказа от медицината. Всъщност може да се каже, че бях така удивен, както ако някой ми беше казал, че светът ще свърши днес в три следобед. Не можах да повярвам, докато самата Роуан не ми разказа всичко.

— Да, помня. Тя ви се обаждаше често през есента. Беше много обезпокоена от вашето неодобрение. — Това бе изречено съвсем меко, както и всичко останало. — Искаше вашия съвет относно създаването на медицинския център „Мейфеър“. Беше сигурна, че когато осъзнаете, че намеренията ѝ са сериозни, ще разберете защо вече не практикува, защото се е заела с много по-значимо начинание.

— Значи вие с нея сте приятели, така ли? Нямам предвид Таламаска, а вие лично.

— Да, мисля, че бях неин приятел, но може би предадох доверието ѝ. Не зная. Може би тя предаде моето. — В гласа му се усети горчивина, дори гняв. После Лайтнър отново се усмихна.

— Трябва да ви призная нещо, господин Лайтнър — започна Ларк. — Смятах тази идея за медицинския център за празна надежда. Роуан ме хвана неподготвен. Но сам направих някои проучвания и разбрах, че семейството наистина има ресурс да създаде нещо подобно. Просто тогава не го знаех. Въпреки че трябваше, предполагам. Всички говореха за това. Роуан е най-умният и най-способният хирург, когото някога съм обучавал.

— Сигурен съм. Тя каза ли ви нещо за пробите в разговора по телефона? Казахте, че се е обадила от Женева, на дванайсети февруари.

— Пак ви повтарям. Искам да говоря с Райън, най-близкия ѝ роднина, или със съпруга ѝ. Така е редно.

— Тези проби сигурно доста са изумили хората в института — рече Лайтнър. — Бих искал да ми кажете какво точно ви е изпратила Роуан. И знаете ли какво конкретно ме интересува: тя беше ли в добро здраве, когато говори с вас? Изпрати ли ви някакви проби, които имат отношение към нея?

— Да, изпрати ми проби от кръвта и тъканите си, но от тях не може да се заключи, че е болна от нещо.

— А че е просто по-различна.

— Да, може да се каже. Различна. Точно така.

Лайтнър кимна. Отново извърна поглед към прозореца. Минаваха покрай доста голямо гробище, осеяно с малки мраморни крипти със заострени покриви. Колата летеше бързо, движението не беше натоварено. Тук като че ли имаше повече пространство. Беше спокойно. Всичко изглеждаше някак занемарено, нескопосно, но Ларк хареса тази широта, тук го нямаше усещането, че е притискан от тълпата и трафика, както у дома.

— Вижте, Лайтнър, моето положение в тази история е доста трудно — рече той. — Без значение дали сте й приятел, или не.

Вече бяха завили и скоро подминаха някаква стара тухлена църква, която изглеждаше опасно близо до стръмния склон. Ларк почувства облекчение, когато отново излязоха на улицата, колкото и неугледна да беше тя. Пак почувства някакъв странен комфорт в този град въпреки общата му запуснатост. Тук времето течеше по-бавно. Това беше Югът.

— Знам това, доктор Ларкин — отвърна Лайтнър. — Разбирам ви. Знам какво означава поверителност и лекарска етика. Знам всичко за етикета и почтеността. Хората тук също. Всъщност е прекрасно, че дойдохте. Ако не желаете, сега няма да говорим повече за Роуан. Нека първо закусим в хотела. Какво ще кажете? Вероятно ще искате и да подремнете. Можем да се срещнем по-късно в къщата на Първа улица. Тя е само на няколко преки от хотела. Семейството е уредило всичко.

— Вие знаете, че става дума за нещо много сериозно, нали? — рече внезапно Ларк. Колата беше спряла пред малък хотел със син сенник. Портиерът чакаше до лимузината да отвори вратата.

— Разбира се — отвърна Аарън Лайтнър. — Но и всичко е много просто. Роуан е родила това странно дете. Всъщност и двамата знаем, че то изобщо не е дете, а онзи мъж, когото са видели с нея в Шотландия. Това, което искаме да разберем, е дали той може да се репродуцира? Може ли да заплоди своята майка или друго човешко същество? Та нали репродукцията е единствената грижа на еволюцията? Ако той беше просто някаква мутация, резултат от външно влияние — радиация, например, или нещо като телекинетично въздействие — тогава нямаше да сме толкова притеснени, нали? Щяхме да искаме да го хванем само за да се уверим, че Роуан е с него по своя собствена воля, а после... после щяхме да го убием. Вероятно.

— Вие знаете всичко, нали?

— Не, не всичко. И точно това ме тревожи. Но зная едно: ако Роуан ви е изпратила онези проби, то е защото тя се страхува, че това същество може да се възпроизвежда. Нека влезем, какво ще кажете? Ще се обадя на семейството, за да разбере какво е станало в Дестин. Ще се свържа и с Таламаска за случая със Столов. Аз също имам стая тук. Дори може да се каже, че този хотел е моята „резиденция“ в Ню Орлиънс. Много го харесвам.

— Разбира се, да слизаме.

Още преди да стигнат до рецепцията, Ларк вече съжали, че бе взел съвсем малко багаж. Явно нямаше да си тръгне оттук скоро. Знаеше го. Смътното усещане за нещо неприятно се завърна заедно с нов прилив на възбуда. Малкото фойе на хотела му хареса, навсякъде се чуваха дружелюбни южняшки гласове, до асансьора стоеше висок елегантен чернокож.

Щеше да се наложи да пазарува, но това не беше лошо. Лайтнър вече бе взел ключа от апартамента, приготвен за него, а Ларк бе готов за закуската.

„Да, Роуан се страхуваше точно от това“, реши той. Тя дори беше казала нещо в този смисъл. Дали това нещо може да се размножава...

Разбира се, тогава той нямаше как да знае за какво му говори, но тя разбираше много добре. Ако беше някой друг, можеше и да предположи, че е просто стресната, че говори безсмислици. Но не и когато ставаше дума за Роуан Мейфеър.

Сега обаче бе твърде гладен, за да мисли повече по този въпрос.

ОСЕМ

Нямаше навик да говори по телефона, когато се случеше да вдигне слушалката. Обикновено я слагаше до ухото си, а щом отсреща заговореха и тя чуеше познат глас, решаваше дали да отговори.

Райън знаеше това и веднага щом чу мълчание, рече:

— Евелин, случило се е нещо ужасно.

— Какво, сине? — попита тя, обръщайки се към него необичайно сърдечно. Гласът ѝ звучеше някак немощно, нетипично за нея.

— Открили са Джифорд на брега в Дестин. Казаха, че... — Гласът му секна, не можеше да продължи. После Пиърс, синът му, взе слушалката и каза, че тръгват натам. Райън отново се върна на телефона и ѝ нареди да остане при Алисия, защото тя сигурно ще откачи, когато научи.

— Да, разбирам — отвърна Древната Евелин. И наистина разбираше. Джифорд не беше просто пострадала. Джифорд беше мъртва. — Ще намеря Мона — рече тя тихо. Не беше сигурна дали Райън я чу.

Той каза нещо неясно и объркано, че ще ѝ се обади, че Лорън ще каже на „семейството“. После затвори. Древната Евелин остави слушалката и тръгна към дрешника, като се подпираше на бастуна си.

Тя не обичаше много Лорън Мейфеър, защото беше арогантна, стерилна, ледена бизнес дама от най-лошия сорт, която предпочиташе документите пред хората. Но се радваше, че се е заела да съобщи на всички. Нямаше обаче да каже на Мона. А Мона трябваше да знае.

Мона беше в къщата на Първа улица. Древната Евелин беше сигурна в това. Вероятно търсеше грамофона и красивите перли.

Древната Евелин още вечерта разбра, че Мона я няма, но никога не се притесняваше за нея. Мона правеше онова, което всички преди нея бяха искали да правят. Тя щеше да вземе от живота онова, което нито баба ѝ, Лаура Лий, нито майка ѝ Сиси, нито самата Евелин бяха успели да вземат. Нито Джифорд.

Джифорд мъртва. *Не, това не можеше да бъде. Защо не усетих нищо, когато се е случило? Защо не чух гласа ѝ?*

Сега обаче трябва да се върне към належащите неща. Застана на сред коридора. Чудеше се дали трябва сама да потърси Мона, да тръгне по неравните улици и тротоари, по които можеше да падне, но всъщност никога не е падала. Сега вече, с излекуваните си очи, можеше да го направи.

Преди година нямаше да посмее да слезе до центъра, но младият доктор Роудс бе премахнал катаракта от очите ѝ и сега тя виждаше така добре, че изумяваше околните. Но само ако решеше да им каже какво е видяла, което не правеше често.

Древната Евелин знаеше много добре, че няма смисъл от приказки. Тя не говореше от години. Хората правеха каквото си искат. Така или иначе, нямаше да ѝ позволят да разкаже на Мона своята история, а тя бе потънала в спомените от ранните си години и вече не изпитваше нужда нито да ги разказва, нито да ги обяснява.

Беше разказала всичко на Алисия и Джифорд — и каква полза от това? В какво се бе превърнал животът им? Всъщност за Джифорд той дори вече бе свършил!

Отново ѝ се стори, че това не може да е вярно. Джифорд не можеше да е мъртва. „Да, Алисия ще откачи. Мона също. И аз, когато най-сетне го проумея.“

Влезе в стаята на Алисия. Тя спеше, свита в леглото като дете. През нощта бе изпила половин бутилка уиски като приспивателно. Това пиене щеше да я убие. „Алисия трябваше да умре“, помисли си Древната Евелин. Та нали тя беше сбърканата, съсипаната.

Вдигна завивката върху раменете ѝ и излезе от стаята. Слезе бавно по стълбището, много, много бавно, като внимателно изследваше всяка нишка от килима с гумения връх на бастуна си. Сновеше с него наляво-надясно, за да се увери, че нищо няма да я препъне. Беше паднала на осемдесетия си рожден ден. Това бе най-неприятното нещо, което ѝ се бе случвало, откакто остаря. Лежа на легло, докато бедрото ѝ заздравя. Но пък сърцето ѝ беше в добра форма, доктор Роудс каза, че ще доживее до сто години.

Той дълго спори с роднините ѝ, които твърдяха, че е твърде стара за операция на очите. „Тя ще ослепее, не разбирате ли? Аз мога да върна зрението ѝ. А и умственото ѝ състояние е отлично.“

Умственото състояние — този израз ѝ хареса и дори го каза на лекаря.

„Защо не говорите с тях? — попита я той в болницата. — Нали знаете, че ви мислят за слабоумна старица.“

Тя се смя много дълго.

„Ами аз съм си такава — рече. — Пък и онези, на които ми харесваше да говоря, вече ги няма. Остана само Мона. Но през повечето време ми говори предимно тя.“

Как се бе смял лекарят на тези думи.

Древната Евелин започна да говори все по-малко. Истината бе, че не би проговорила на никого, ако не ставаше дума за Жулиен.

Единственото, което искаше да направи, е някой ден да разкаже на Мона за Жулиен. Може би днес. Тази мисъл я порази. Да каже на Мона. Грамофонът и перлите бяха в онази къща. Сега Мона можеше да ги вземе.

Тя спря пред поставката за шапки с огледало в нишата. Беше доволна; да, готова да излезе навън. Беше спала с топлатата си габардинена рокля, подходяща за мекото време навън. Пък и изобщо не се беше измачкала. Толкова лесно беше да спи седнала, с изправен гръб, с кръстосани на коленете ръце. Слагаше носна кърпа на тапицираната облегалка на стола, под бузата си, в случай че нещо потече от устата ѝ. Но по кърпата рядко имаше петна. Можеше да я ползва дълго.

Нямаше шапка, бяха минали години от последното ѝ излизане — като се изключи сватбата на Роуан Мейфеър — и тя не знаеше какво бе направила Алисия с шапките ѝ. На сватбата със сигурност беше с шапка и ако се помъчеше, дори щеше да си спомни точно с коя, вероятно със сивата със старомодния воал. Или пък беше с розови цветя. Но може и да я е сънувала. Самата сватба не ѝ изглеждаше съвсем реална.

Не, не можеше да изкачи отново стълбите, за да търси шапка, а тук в задната стаичка нямаше. Пък и косата ѝ беше добре фризирана. От години я носеше силно тупирана. Усещаше, че усуканият кичур на тила ѝ не се е разхлабил, фибите си бяха на местата. Косата ѝ образуваше нещо като голям бял ореол около лицето. Никога не съжали, че е побеляла. Не, не ѝ трябваше шапка. А ръкавици вече нямаше, пък и никой нямаше да ѝ купи.

На сватбата на Роуан Мейфеър онази ужасна Лорън Мейфеър бе казала, че вече никой не носи ръкавици, сякаш това имаше значение. Но вероятно беше права.

Ръкавиците не ѝ липсваха чак толкова. Тя си имаше брошки. Пък и чорапите ѝ изобщо не се бяха усукали. Връзките на обувките ѝ бяха вързани. Вчера Мона ги бе завързала много здраво. Така че бе готова да излезе. Не погледна лицето си в огледалото. Вече не го правеше, защото то не беше нейното лице, а нечие чуждо сбръчкано старо лице, с дълбоки вертикални бръчки, много тъжно, много студено, с увиснали клепачи и надиплена кожа. Веждите и брадичката ѝ вече бяха загубили контурите си.

Предпочиташе да мисли за пътя, който ѝ предстоеше. Очакваше го с удоволствие, харесваше ѝ мисълта, че сега Джифорд вече я няма и ако тя падне или я блъсне кола, или пък се изгуби, истеричната ѝ внучка няма да прави сцени. Беше ѝ хубаво, че вече е свободна от любовта ѝ — сякаш някаква врата към света отново се бе отворила широко пред нея. Мона също щеше да усети това след време, това облекчение, това освобождение. Но не веднага.

Тръгна по дългия висок коридор и отвори предната врата. Беше минала година, откакто слезе по стълбите пред входа, като се изключеше сватбата, пък и тогава някой я носеше. Вече нямаше перила, за които да се хване. Стълбчетата бяха изгнили преди доста години, а Алисия и Патрик не бяха направили нищо по въпроса, освен да ги изкъртят и да ги хвърлят под къщата.

„Моят прапраядо е построил тази къща! — беше обявила Евелин. — Той сам постави тези парапети, избра ги по каталог. А вижте сега в какво позволихте да се превърнат.“ Майната им на всички.

„Майната му и на него“, помисли си тя. Колко го мразеше само — тази огромна сянка, надвиснала над детството ѝ, беснеещият Тобиас, който я стискаше за ръката и съскаше в ухото ѝ: „Вещица, вещица, виж, белязана си“. После извиваше малкия ѝ шести пръст, но тя никога не му отговаряше, мразеше го тихо. Никога не му каза и дума през целия си живот.

Къщата започваше да се руши, което бе по-важно от това дали си мразил човека, който я е построил. Та осъществяването на този проект бе единственото добро дело на Тобиас Мейфеър. Фонтевро,

някогашната им красива плантация, бе потънала в блатото, или поне така ѝ казваха, когато настояваше да я заведат да я види. „Заливът погълна старата къща!“ А може и да я лъжеха. Дали да не идеше дотам да провери.

Не, това не беше възможно. Но къщата на Амелия стрийт още я имаше — красива и огромна на своя ъгъл на авенюто — и нещо трябваше да се направи за нея...

С парапет или без парапет, тя щеше да слезе по стълбите с бастуна си, особено сега, когато вече виждаше добре. Справи се с лекота и тръгна по пътеката към желязната врата. Отвори я. Представете си само. Излизаше от къщата за първи път от години.

Примижа от блясъка на колите в далечината, прекоси без проблеми авенюто от страната на реката. Винаги бе харесвала тази част от улицата. Патрик сигурно беше в ресторанта на ъгъла, пиеше и ядеше нещо за закуска, както винаги.

Тя прекоси Амелия стрийт и малката уличка, наречена „Антонин“, застана на ъгъла и се загледа през прозорците на ресторанта. Патрик беше вътре — мършав и блед — седеше до една маса, ядеше бъркани яйца, пиеше бира и четеше вестник. Не я забеляза. Той можеше да си стои там, да пие и да чете вестник половин ден, а после щеше да иде за малко в центъра, да пийне нещо в някой бар във Френския квартал. Късно следобед Алисия щеше да се събуди, да му се обади в бара и да му се разкреши да се прибира у дома.

Та значи той беше тук и не я виждаше. Пък и как би могъл? Надали очакваше тя да излезе от къщи сама.

Това беше чудесно, точно както искаше. Евелин продължи надолу по пресечката, без никой да я види, без никой да я спре, към центъра.

Колко ясно виждаше чернокорите дъбове и отъпканата трева в парковете. Виждаше и боклуците, останали от Марди Грас, струпани на купчинки в канавките и накамарени по контейнерите за боклук, които като че все не побираха достатъчно.

Мина покрай сивите портативни тоалетни, поставени за празника, от които се носеше смрад. Продължи по Луизиана авеню. Навсякъде имаше боклуци, дори по високите клони на дърветата висяха и блещукаха на слънцето пластмасови мъниста, от онези, които

хвърляха от платформите. Няма нищо по-жалко на света от Сейнт Чарлз авеню след парада на Марди Грас.

Тя изчака зеленото на светофара. С нея чакаше стара чернокожа жена, много добре облечена.

— Добро утро, Патриша — каза Древната Евелин на жената и тя се сепна и се ококори под сламената си шапка.

— Госпожице Евелин. Как дойдохте чак дотук?

— Ами отивам в Гардън Дистрикт. Добре съм, Патриша. Нали съм с бастуна. Ще ми се да имах и ръкавици и шапка, но както и да е.

— Срамота, госпожице Евелин — каза възрастната жена, гласът ѝ беше много порядъчен, мек и мелодичен. Сладурана беше тази Патриша, която все ходеше насам-натам с внучето си, което можеше да мине за бяло, но не минаваше, или поне още не се беше усетило за това.

— О, добре съм — рече Древната Евелин. — Моята племенница е горе, в Гардън Дистрикт. Трябва да ѝ дам грамофона. — И после осъзна, че Патриша не знае нищо за това! Тя бе спирала често до портата да си поговорят, но не знаеше цялата история. И как би могла? Древната Евелин за миг се бе заблудила, че говори с някой, който я знаеше.

Патриша още говореше, но Древната Евелин не я чуваше. Светна зелено. Трябваше да пресече.

Тя забърза колкото можеше, като вървеше покрай издигнатата бетонна ивица, която разделяше улицата, защото усилието да се качи и после да слезе от нея бе твърде голямо.

Разбира се, не успя да пресече, докато светеше зелено. Още преди години не успяваше, когато все още редовно слизаше до къщата на Първа улица, за да зърне горката Деидре.

„Всички млади от онова поколение бяха прокълнати“, помисли си тя, превърнаха се в жертви на злобата и глупостта на Карлота Мейфеър. Карлота Мейфеър упояваше и накрая уби своята племенница Деидре. Но защо да мисли за това сега?

Умът ѝ изведнъж бе наводнен от хиляди объркващи мисли.

Кортланд, обичният син на Жулиен, падна по стълбите и умря — пак по вина на Карлота, нали така? Откараха го в Спешното само на две пресечки оттам. Древната Евелин бе седяла на верандата. От стола ѝ се виждаха тухлените стени на болницата. Какъв шок бе за нея,

когато научи, че Кортланд е умрял там, само на две преки от къщата ѝ, сред непознати.

И като си помислеше само, че той беше неин баща. О, да, това никога не бе имало значение. Жулиен имаше значение, Стела имаше значение, но бащите и майките — не.

Барбара Ан бе умряла при раждането на Древната Евелин. Всъщност тя не ѝ бе майка в истинския смисъл на думата. Само камея, силует, портрет с маслени бои. „Виж, това е майка ти.“ Сандък, пълен със стари дрехи, в който има броеница и някаква недовършена бродерия, която може би е щяла да стане на торбичка за ароматни треви.

Умът ѝ сега блуждаеше. А броеше убийствата, нали така? Убийствата, извършени от Карлота Мейфеър, която вече беше мъртва, и слава богу.

Убийството на Стела, то беше най-страшното от всички. Определено бе дело на Карлота. Със сигурност трябваше да лежи на нейната съвест. В онези весели дни на 1914-а Евелин и Жулиен знаеха, че ще се случат ужасни неща, но и двамата не можеха да сторят нищо.

За един кратък миг Древната Евелин видя думите от стихотворението, също като в онзи ден преди много години, когато го прочете на Жулиен в спалнята му на тавана. „Просто го виждам, не знам какво означава.“

*„Болка и мъка, щом се препънат,
кръв и страх, те не разбират.
Скръб връхлита пролетния рай
и го превръща в печален безкрай.“*

О, какъв ден беше. Спомняше си го много добре, а и самото настояще ѝ изглеждаше така свежо, така сладостно. Вятърът беше много приятен.

И така, тя продължи да върви.

Ето го и пустото място на Толедано. Никога няма да построят нещо тук. А тези жилищни сгради с апартаменти са толкова неугледни, толкова простовати. Навремето на тяхно място се издигаха разкошни имения, къщи, по-големи и от нейната. Като си помислеше само за

всички онези, които си бяха отишли от дните, в които слизаше с Джифорд и Алисия до центъра или в другата посока, към парка. Все пак авенюто бе запазило красотата си. Трамваят се появи с дрънчене, а после зави зад ъгъла — то представляваше един безкраен завой още от времето, в което тя минаваше по нея към Първа улица. Разбира се, вече не можеше да се качи на трамвая. И дума да не става.

Сега не можеше да си спомни кога спря да се вози с него, знаеше само, че е било преди десетилетия. Една нощ за малко да падне от стъпалото, когато се връщаше у дома. Държеше много торби, беше пазарувала в „Маркс Айзък“ и „Мейсън Бланк“ и се наложи самият кондуктор да дойде и да ѝ помогне да стане. Това бе много объркващо и разстройващо. Без да продума, както винаги, тя кимна на кондуктора и докосна ръката му.

После трамваят отмина, въздухът се завихри след него, а тя остана сама на ничия земя. Трафикът изглеждаше безкраен и невъзможен за преодоляване — огромната къща от другата страна на улицата бе като че в съвсем различен свят.

„Щеше ли да повярваш, ако тогава ти бяха казали, че ще живееш още двайсет години, че ще видиш Деидре и горката Джифорд мъртви?“

Беше толкова сигурна, че ще умре в годината, когато бе убита Стела. После пак, когато умря Лаура Лий. Единствената ѝ дъщеря. Помисли си, че ако спре да говори, смъртта сигурно ще дойде и ще я отведе.

Но не стана така. Алисия и Джифорд имаха нужда от нея. После Алисия се омъжи и Мона имаше нужда от нея. Раждането на Мона ѝ върна гласа.

О, не искаше да мисли за тези неща от подобна перспектива. Не и в такава прекрасна утрин. Наистина се опитваше да говори с хората. Просто за нея това бе някак неестествено.

Чуваше, че другите ѝ говорят, или по-скоро — виждаше, че устните им се движат, и знаеше, че искат да им обърне внимание. Но тя можеше да остане в мечтите си, можеше да продължи да върви по улиците на Рим, прегърнала Стела през кръста, или да лежи с нея в малката хотелска стая, да я целува нежно и безкрайно, а гърдите ѝ да се притискат леко към нейните.

О, това беше най-разкошното време. Слава богу, че тогава не знаеше колко сиво може да бъде... после. Тя бе познала широкия свят само веднъж, когато бе със Стела, а след смъртта ѝ светът също умря.

Коя всъщност беше най-голямата ѝ любов? Жулиен в заключената стая или Стела и невероятните им приключения? Не можеше да реши.

Но едно беше сигурно. Жулиен я преследваше, него виждаше в сънищата си наяве, неговия глас чуваше. По едно време дори беше сигурна, че Жулиен всеки миг ще изкачи стълбите пред къщата, както когато тя беше още момиче, ще изблъска прапрадядо ѝ и ще каже: „Пусни момичето, проклет глупако!“, а тя трепери от страх заключена на тавана. Жулиен ще дойде да ме вземе. Нали така, ще дойде. Жулиен все още витаеше около нея. „Пусни грамофона, Евелин. Кажете името ми.“

Стела си отиде по-внезапно и окончателно с трагичната си смърт, изчезна в нещо като сладка агонизираща мъка, сякаш с последния си дъх наистина се бе възнесла на небето. Да, тя със сигурност бе отишла на небето. Как е възможно някой, който е направил толкова хора щастливи, да отиде в ада? Горката Стела. Тя никога не стана истинска вещица. Може би нежните души като нея не искат да преследват никого след смъртта си; може би те решават да приключат по-бързо и по-лесно с всичко. Стела беше само спомен, да, никога не беше витаещ дух.

В хотелската стая в Рим Стела бе пъкнала ръка между краката на Евелин и бе казала:

— Не, не се страхувай. Позволи ми да те докосна. Позволи ми да те гледам. — Разтвори краката ѝ и добави: — Не се срамувай. Не се страхувай, когато си с жена, няма от какво да се страхуваш. Пък и не беше ли нежен с теб чичо Жулиен?

— Не може ли поне да затворим капациите на прозорците — примоли се Евелин. — Много е светло и се чува шумът от площада. Не знам. — Но всъщност тялото ѝ гореше и искаше Стела. Порази я мисълта, че и тя може да докосва нейното тяло, че може да смуче гърдите ѝ и да почувства тежестта ѝ върху себе си. Колко я обичаше. Можеше да потъне изцяло в нея.

Така животът на Древната Евелин приключи окончателно и напълно в онази нощ през 1929 година, когато Стела умря.

Видя я с очите си как пада на пода в дневната, видя и как онзи човек от Таламаска, Артър Лангтри, хуква да изтръгне пистолета от ръцете на Лайънъл Мейфеър. Този човек умря в морето скоро след това. Горкият глупак. А Стела се надяваше да избяга с него, да избяга в Европа и да остави Лашър с нейното дете. О, Стела, как би могло да стане това, как. Древната Евелин се бе опитала да я предупреди за хората от Европа, които пишеха тайните си досиета; беше се опитала да ѝ обясни, че не бива да говори с тях. Карлота знаеше това, трябва да ѝ се признае, макар и по съвсем различни причини.

А ето че сега тук бе още един от тях, а никой нищо не подозираше. Аарън Лайтнър, така се казваше. Всички говореха за него, сякаш е светец, защото имал история на целия род, която започвала още от Донелайт. Какво знаеха те за Донелайт? Жулиен ѝ разказваше шепнешком това-онова, докато лежах заедно, а музиката свиреше. Жулиен беше ходил там, а останалите не бяха.

Древната Евелин може би щеше да умре след неговата смърт, ако не беше малката Лаура Лий. Не можеше да изостави дъщеря си. Все някое дете я задържаше на тоя свят, теглеше я обратно. Навремето Лаура Лий. А сега Мона. Нима щеше да доживее да види и нейното дете?

Стела беше донесла рокличка за Лаура Лий, искаше да я заведе на училище. Но изведнъж каза: „Скъпа моя, забрави за тези глупости, не я пращай на училище. Горкото малко създание. Винаги съм мразила училището. Елате с нас в Европа. С мен и Лайънъл. Не може цял живот да си стоите все тук“.

Евелин никога не бе виждала Рим, Париж или Лондон, не беше виждала никое от прекрасните кътчета, в които я заведе Стела. Милата Стела, която не беше вярна, а отдадена, и я учеше, че това е по-важно.

Евелин бе облечена със сива копринена рокля в нощта на смъртта ѝ. Носеше и дългия гердан от перли, перлите на Стела. Докато отвеждаха Лайънъл, тя излезе навън, на тревата и започна да плаче. Роклята ѝ беше напълно съсипана. Цялата къща бе посипана със строшено стъкло. Мъртвата Стела лежеше на лъснатия под, а около нея гърмяха електрическите крушки. Стела лежеше там, където всички бяха танцували. Онзи мъж от Таламаска бе ужасен, когато хукна навън... ужасен...

Жулиен, нима ти предвиди това? Сбъдна ли се онова стихотворение? Евелин бе плакала ли плакала, а после, когато всички си отидоха, когато отнесоха тялото на Стела, когато отново настана тишина, а къщата на Първа улица потъна в мрак, в който проблясваха само счупените стъкла, тя се промъкна в библиотеката, извади няколко книги и отвори тайника.

Тук Стела държеше снимките и писмата си, всичко, което бе успяла да скрие от Карлота. „Не искаме тя да разбере за нас, нали, патенце, но, по дяволите, никога няма да изгоря тези снимки.“

Евелин свали дългия наниз от перли от врата си, те бяха на Стела, и ги сложи в тъмния тайник, при доказателствата за техния малък, прекрасен роман.

— Защо просто не можем да се обичаме винаги, Стела? — бе плакала тя на кораба по пътя към дома.

— О, скъпа моя, светът никога не би приел това — каза Стела. Тя вече бе започнала връзка с един мъж на кораба. — Но ние ще се срещаме. Ще уредя за нас едно местенце в центъра.

И изпълни обещанието си. О, колко прекрасен беше онзи малък апартамент, само за тях двете.

Лаура Лий беше на училище по цял ден и нямаше проблеми. Лаура Лий никога не разбра нищо.

Това много забавляваше Евелин — двете със Стела се любеха в малкия разхвърлян апартамент с голи тухлени стени, в който проникваше шума от ресторанта от другата страна на улицата. Никой от семейство Мейфеър не разбра за това. *Обичам те, скъпа моя.*

Само на Стела бе показвала грамофона на Жулиен. Само Стела знаеше, че Евелин го взе от къщата на Първа улица по негово настояване. Призракът му винаги беше близо до нея, винаги, когато си представеше усещането за допира до косата му, за допира до кожата му.

Години след неговата смърт Евелин се качи в стаята си и нави грамофона. Сложи плочата и пусна валс. Затвори очи и си представи, че танцува с Жулиен — весел и грациозен въпреки възрастта си, винаги готов да се засмее на живота, така търпелив към слабостите и заблудите на останалите. Беше пуснала валса заради малката Лаура Лий.

„Баща ти ми даде тази плоча“, каза тя на дъщеря си. Лицето на детето беше тъжно, направо щеше да я разплаче. Дали Лаура Лий някога бе познала щастието? Тя познаваше покоя и това вероятно бе също толкова хубаво.

Дали Жулиен чуваше грамофона? Дали наистина още беше на земята по свое собствено желание? „Очакват ни мрачни времена, Иви. Но аз няма да се предам. Няма да отида кротко в рая и да го оставя да триумфира. Ще надхитря смъртта, ако мога, така, както е направил той. Ще витая в сенките. Пускай тази мелодия заради мен, за да я чувам, за да ме връща обратно.“

Стела бе толкова объркана, когато чу това. Бяха минали години от смъртта му, двете ядяха спагети, пиеха вино и слушаха диксиленда в едно малко заведение във Френския квартал.

— Значи ти си взела онзи малък грамофон! О, да, помня го. Но, Иви, мисля, че нещо бъркаш за останалото. Та той винаги беше толкова весел, Евелин, сигурна ли си, че е така изплашен? Да, помня деня, в който мама изгори книгите му. Той беше много ядосан! Много ядосан. Тогава дойде да те вземе. Помниш ли? Мисля, че му казах, че си затворена на тавана в къщата на Амелия стрийт, затворена там. Той така се ядоса, че може би само заради това не умря на дивана онзи следобед. Какво ли имаше в онези книги, винаги съм се чудила. Но пък след това той беше щастлив, Иви. Особено когато ти започна да идваш. Беше щастлив до края.

— Да, беше щастлив — прошепна Евелин. — Той остана с всичкия си чак до деня на смъртта си.

Тя като че отново се пренесе в онези дни. Отново стисна оплетените бодливи пълзящи растения, които се изкачваха високо по дървената решетка. О, как искаше да е отново така силна, дори само за миг, да стъпи на едната пречка на решетката, после на следващата, пръстите ѝ да се вкопчат в растенията, във влажните цветове, докато не достигне до покрива на втората веранда и не види през прозореца Жулиен в месинговото му легло.

„Ивлин!“ — казваше той, взирайки се през стъклото към нея и протягаше ръце. Тя никога не разказа на Стела за това.

Беше на тринайсет, когато Жулиен за първи път я заведе в онази стая.

Всъщност това бе първият ден от истинския ѝ живот. С Жулиен можеше да говори така, както с никой друг. Колко безпомощна се чувстваше във вечното си мълчание, което нарушаваше само когато дядо ѝ я биеше или пък другите я молеха, или когато говореше в рими. Не, тя не говореше, а четеше думите във въздуха.

Жулиен искаше да чуе странната ѝ поезия, пророчествата ѝ. Той се страхуваше, знаеше, че ще настъпят мрачни времена.

Колко безгрижни бяха, по свой си начин — старецът и нямото дете. Следобеда той я люби съвсем бавно, малко по-тежко и по-тромаво, отколкото Стела след време, но все пак беше възрастен човек, нали така? Извини ѝ се, че е свършил така бавно, но пък каква наслада ѝ бе доставил с целувките и прегръдките си, с умелите си пръсти и тайните еротични думички, които изричаше в ухото ѝ, докато я докосваше. Да, такива бяха Жулиен и Стела, знаеха как да те докоснат и целунат.

Те превръщаха секса в нещо приятно и прелестно. А когато дойдеше моментът на грубостта, ти вече си готов за нея, искаш я.

— Мрачни времена — каза той. — Не мога да ти кажа всичко, хубавото ми момиче. Не смея да го обясня. Тя изгори книгите ми, нали знаеш, направо отвън, на тревата. Изгори всичко мое. Изгори живота ми. Но искам да направя нещо за мен — вярвай в това, заради мен. Отнеси грамофона от тази къща. Трябва да го запазиш, като спомен от мен. Той е мой, аз го обичах, докосвах го, наситих го с духа си, доколкото един немощен смъртен може да насити нещо с духа си. Пази го на сигурно място, Ив, пускай валса заради мен. Предай го на онези, които биха му се наслаждавали, след като Мери Бет си отиде. Мери Бет няма да живее вечно, също като мен. Не позволявай да попадне в ръцете на Карлота. Ще дойде време...

И после отново потъваше в тъга. По-добре да правят любов.

— Не мога да направя нищо — каза той. — Разбирам го, но не мога да направя нищо. Не знам повече от това, което би могъл да знае всеки друг. Дали адът е просто грозна самота? Ами ако там няма кого да мразиш? Ами ако прилича на тъмната нощ в Донелайт? Тогава Лашър идва от ада.

— Ама той наистина ли ти каза всичко това? — попита Стела след години. Само месец след този разговор беше застреляна. Очите ѝ се затвориха завинаги през 1929 година.

Колко дълго бе живяла след смъртта на Стела. Колко поколения се бяха изредили оттогава. Колко много неща се бяха случили.

Понякога намираще утеха, когато слушаше своята любима червенокоса Мона да говори с насмешка за модернизма.

— Вече почти целият век измина, а най-разбираемите, най-успешните стилове са създадени през двайсетте години. Стела е видяла това. Когато е гледала мебели в стил Ар деко, когато е слушала джаз, когато е гледала картина на Кандински, тя е виждала двайсетия век. Какво имаме оттогава насам? Виж само тази реклама на хотел в Маями. Със същия успех може да е направена и през 1923 година, когато ти си се разхождала наоколо с нея.

Да, Мона я утешаваше по много начини.

— Е, патенце, нали знаеш, че може да избягам в Англия с онзи човек от Таламаска — каза ѝ Стела в последните седмици от живота си. Тя спря да яде спагетите си, сякаш трябваше да вземе решение точно в този миг, с вилица в ръката. Да избяга от къщата на Първа улица, да избяга от Лашър, да потърси помощ при онези непознати хора.

— Но Жулиен ни предупреди за тези хора. Стела, той каза, че те са алхимиците в моя стих. Каза, че в дългосрочен план те ще ни донесат само нещастие. Точно така се изрази: каза да не говорим изобщо с тях!

— Този човек от Таламаска, или какъвто и да е там, дойде да открие онзи другия, чието тяло лежи на тавана. Когато си Мейфеър, можеш да убиеш, когато си пожелаеш и никой няма да ти направи нищо. Никой не знае какво да направи. — Тя сви рамене. Месец по-късно брат ѝ Лайънъл я уби. И нея вече я нямаше.

Не остана никой, който да знае за грамофона или за онова, което се случваше между Евелин и Жулиен в стаята му на тавана. Единственият свидетел беше в гроба.

Оказа се доста трудна работа да отнесе грамофона от онази къща. Жулиен вече бе на смъртно легло. Тя издебна момент, когато Мери Бет и Карлота не си бяха у дома, и изпрати момчетата да донесат другата „музикална кутия“, както упорито я наричаше Жулиен, от всекидневната.

И едва когато големият грамофон бе включен и плочата бе сложена, Жулиен ѝ каза да вземе малката „Виктрола“ и да бяга. Каза ѝ

да пее, докато върви, да пее, сякаш грамофонът свири, просто да пее силно, докато стигне до къщата в центъра.

— Но хората ще ме помислят за луда — каза тя тихо. Гледаше ръцете си, лявата си ръка с допълнителния пръст — знака на вещицата.

— А на теб пука ли ти какво ще си помислят? — Усмивката му беше толкова хубава. Само когато спеше, изглеждаше на истинската си възраст. Беше навил големия грамофон. — Вземи тези плочи с оперните арии — аз имам други — вземи ги под мишница. Отнеси ги у вас, мила моя. Стига да можеш, щях сам да ги отнеса дотам. Когато стигнеш до булеварда, вземи такси. Дай това на шофьора. Остави го той да внесе нещата в къщата.

И тя наистина започна да пее, пееше с цяло гърло заедно с големия грамофон, докато изнасяше малкия от къщата.

Навън тръгна като иподякон в църковна процесия, понесла скъпоценната вещ.

Носи я, докато ръцете я заболяха толкова много, че вече не можеше да издържа. Наложил се да остави товара си на ъгъла на Притания и Четвърта улица, седна на бордюра, опряла лакти на коленете, и си почина малко. Колите профучаваха пред нея. Накрая успя да спре такси, макар че никога не го бе правила, и когато стигна вкъщи, шофьорът отнесе грамофона до тавана срещу петте долара, които ѝ даде Жулиен. „Благодаря ви, мадам.“

Най-черните дни настъпиха след смъртта му, когато Мери Бет дойде да я пита има ли у нея нещо „на Жулиен“, взимала ли е нещо от стаята му. Евелин поклати отрицателно глава, както винаги. Мери Бет знаеше, че лъже. „Какво ти даде Жулиен?“, попита я тя.

Евелин седеше на пода на таванската си стая, опряла гръб в заключения гардероб, където беше грамофонът. Не отговори. Жулиен бе мъртъв, само за това можеше да мисли, Жулиен бе мъртъв.

Тогава още не знаеше за детето, което носеше. За Лаура Лий, горката обречена Лаура Лий. През нощта обикаляше улиците, копнееше за Жулиен, дори се осмеляваше да пуска грамофона.

След години, когато Стела умря, сякаш се отвори стара рана. Двете се сляха в едно — в мъката по двете прекрасни любви, в изтичането на топлината от живота ѝ, в загубата на музиката, в загубата на огъня.

— Не се опитвай да я накараш да говори — каза прапрадядо ѝ на Мери Бет. — Махай се оттук. Връщай се в своята къща. Остави ни на мира. Не те искаме тук. Ако тук има нещо от онзи развратник, лично ще го унищожа.

О, колко жесток човек беше той. Щеше да убие Лаура Лий, ако можеше. „Вещици!“ Веднъж дори взе кухненския нож и заплаши да отреже шестия пръст на ръката ѝ. Как бе пищяла тя. Останалите трябваше да го спрат — Пърл и Аврора, и другите от Фонтевро, които още бяха живи.

Но Тобиас беше най-лошият от тях. Колко мразеше Жулиен, и то заради онзи изстрел през 1843 година, когато бе прострелял баща му Августин в Ривърбенд. По това време Жулиен бил още момче, Августин — млад мъж, а Тобиас — ужасен свидетел, още съвсем малко дете, облечено с дълга ризка.

„С очите си видях как татко падна в краката ми!“

— Не исках да го убивам — каза ѝ Жулиен веднъж, докато лежах в леглото му. — Никога не съм искал един цял клон от семейството да се отвърне от рода. Оттогава всички се опитват да ги върнат обратно, но някак си се оформиха два лагера. Единият тук, а другият — на Амелия стрийт. Толкова съжалявам за това. Бях още момче, а онзи глупак не знаеше как да управлява плантацията. Не страдам от задръжки по отношение на това да застрелям някого, разбираш ли, само че онзи път не исках да го направя, честно — не исках. Не исках да убивам твоя прапрадядо. Това бе някаква ужасна грешка.

На нея изобщо не ѝ пукаше за това. Тя мразеше Тобиас. Мразеше и останалите. Мразеше старците.

Но все пак нали един старец я накара да познае любовта. На тавана на Жулиен.

После се заредиха нощите, в които тя слизаше до центъра в мрака, до онази къща, катереше се по стената и после си отиваше. Беше толкова лесно да се изкатери нависоко, да му помахаш и да се вгледа в плочките долу.

Плочките, на които щеше да умре бедната Анта. Тогава тя бе още жива. Смъртта предстоеше — смъртта на Анта и Стела.

Беше ѝ приятно да си спомня гъстите зелени пълзящи растения, колко меки ѝ се струваха, когато опираше крака по тях.

— О, *cherie* — казваше той. — Милата ми, дивачето ми! — И вдигаше прозореца, за да я пусне вътре. — Господи, дете, можеше да паднеш.

— Няма — прошепваше тя, вече в безопасност в прегръдките му. Дори Ричард Леуелин, неговото момче, не застана между тях. Ричард знаеше, че трябва да чука на вратата на Жулиен. Двамата така и не разбраха със сигурност дали той знае за тях. Преди години Ричард бе разговарял с последния пратеник на Таламаска, въпреки че Евелин го предупреди да не го прави. Ричард идваше да я вижда всеки ден.

— Е, значи не си му казал за мен, така ли? — попита Древната Евелин. Той беше толкова стар, нямаше да изкара още дълго.

— Не, не му казах. Не искам да си мисли, че...

— Какво? Че Жулиен е спял с дете на моята възраст? — Тя се засмя. — Изобщо няма нужда да му го казваш. — Ричард изкара едва до края на годината. След смъртта му дадоха на нея старите му плочи. Той със сигурност знаеше за грамофона, защо иначе щеше да й оставя плочите си?

Евелин трябваше да даде грамофона на Мона преди много време, но без старата церемония, не пред очите на двете идиотки Алисия и Джифорд. И да не позволява на Джифорд да отнесе всичко — и грамофона, и красивата огърлица.

— Как смееш!

Дай й на Джифорд да прави грешен избор, дай й да обърка толкова много неща. Тя зяпна ужасена, когато Древната Евелин каза стихотворението.

— Но защо е искал да го вземеш ти? Какво си мисли, че може да постигне с това? Той беше истинска вещица и ти го знаеш. Вещица, като останалите.

И тогава последва ужасното признание на Джифорд — че е отнесла всичко отново в къщата на Първа улица.

— Ти, малка глупачке, как можа да го направиш? — попита Древната Евелин. — Той трябваше да остане за Мона! Мона е негова праправнучка! Джифорд, не биваше да го носиш в онази къща. Карлота ще го намери и ще го унищожи.

И внезапно си спомни — Джифорд бе умряла тази сутрин!

Вървеше по Сейнт Чарлз авеню нагоре, към Първа улица, а нейната вбесяваща, изнервяща, дразнеща, късаща нервите внучка бе

мъртва!

— Защо не го усетих? Жулиен, защо не дойде да ми кажеш!

Някъде преди половин век тя чу гласа на Жулиен половин час преди смъртта му. Викаше я под прозореца. Тя скочи и отвори широко прозореца, навън валеше. Жулиен стоеше долу, но след миг Евелин с ужас разбра, че това не е Жулиен, че той вече е мъртъв. Махаше ѝ, беше весел, а до него стоеше голяма черна кобила.

— *Au revoir, ma cherie* — извика ѝ той.

Тя хукна към него, тича по целия път до центъра, покатери се по решетката и за няколко скъпоценни мига видя как очите му — все още живи — се втренчват в нея. О, Жулиен, чух те да ме викаш. Видях те. Видях възплъщението на твоята любов. Тя отвори прозореца и леко го повдигна.

— Ив — прошепна той. — Иви, искам да седна. Иви, помогни ми, умирам. Иви! Вече се случва. Случва се.

Така и не разбраха, че тя е била там.

Сви се откъсна на покрива на верандата в яростната буря, слушаше ги. Никой не се сети да погледне навън, когато затвориха прозореца и сложиха Жулиен на леглото. Тя се гушеше до комина, гледаше светкавиците и мислеше. Защо не ме ударят? Защо не умра? Жулиен е мъртъв.

— Какво ти даде той? — питаше я Мери Бет всеки път, щом я видеше. С години.

Мери Бет се бе вгледала в Лаура Лий, в това слабо дете, което никой не изпитваше нужда да прегърне. Знаеше, че тя е дъщеря на Жулиен.

Колко я мразеха всички. „Семето на Жулиен, вижте я, с вещерския знак на ръката, вижте, вижте я!“

Не беше кой знае какво, само малко шесто пръстче. Повечето хора дори не го забелязваха, Лаура Лий беше много стеснителна. А в „Светото сърце“ никой не знаеше какво означава този допълнителен пръст.

— Вещерски знак — често казваше Тобиас. — И то не един. Червената коса е най-страшният, после идва шестият пръст, а третият е чудовищният ръст. Ей ти, с шестия пръст. Отивай да живееш в къщата на Първа улица, при онези проклетници, които са ти предали дарбите си. Махай се от къщата ми.

Разбира се, тя никога не си отиде, та нали Карлота бе там! По-добре беше да не обръща внимание на стареца и да си гледа живота, да се грижи за Лаура Лий. Лаура Лий започна да боледува, щом завърши гимназия. Горката, прекара живота си в събиране на бездомни котки, говореше им, бродеше из квартала да ги търси, хранеше ги, докато съседите не започнаха да се оплакват. Тя беше твърде стара, когато се ожени; а и да я оставят с тези две момичета!

Бяхме ли могъщи вещици, ние, които носим знака — шестия пръст? Ами червената коса на Мона?

Докато годините минаваха, огромното наследство на Мейфеър премина първо към Стела, после към Анта, а после към Деидре...

Всички те бяха изгубени души, които живееха във времена на сенки. Дори яркият блясък на Стела помръкна!

— Но ще дойде друго време. Време на битки и катастрофи. — Така й каза Жулиен през последната нощ, когато разговаряха. — Това е смисълът на твоето стихотворение, Евелин. Ще се опитам да бъда тук.

Музиката виеше и бумтеше. Той пускаше все нея.

— Разбираш ли, *cherie*, знам една тайна за него и музиката. Не може да ни чува така добре, когато музиката свири. Това е стара тайна, моята баба Мари Клодет ми я каза. Злият демон всъщност е привлечен от музиката. Музиката го разсейва. Той чува музиката и не може да чуе нищо друго. Ритъмът и стиховете също го омайват. Всички призраци намират това за неустойимо, защото виждат в него някаква симетрия. Там, в своя мрак, те копнеят за ред, за симетрия. Аз използвам музиката, за да го привличам и да го обърквам. Мери Бет знае това. Защо според теб държи музикална кутия във всяка стая? Нима мислиш, че толкова обича тези виктроли? Така си осигурява усамотението, от което има нужда от време на време, както всички хора. А когато си отида, дете, пускай виктролата. Пускай я и си мисли за мен. Вероятно ще мога да я чуя, вероятно ще дойда при теб, вероятно валсът ще проникне в мрака и ще ме върне към мен самия и към теб.

— Жулиен, защо го наричаш зъл? У дома винаги са казвали, че духът в тази къща се подчинява на твоите команди. Тобиас каза това на Уокър. Казаха го и на мен, когато ми обясниха, че Кортланд е мой баща. Лашър бил магическият слуга на Жулиен и Мери Бет, който изпълнявал всяко тяхно желание.

Той поклати глава и заговори на фона на една неаполитанска песен.

— Той е зъл, запомни това, той е най-страшното зло, но сам не го знае. Кажй пак онова стихотворение. Кажй го.

Древната Евелин мразеше да казва стиховете. Те излизаха от нея, сякаш тя самата бе някаква виетрола и някой слагаше невидимата игла — думите излизаха и тя не знаеше какво означават. Думи, които плашеха Жулиен, плашеха и племенницата му Карлота, думи, които Жулиен повтаряше непрекъснато.

Колко жизнен изглеждаше, бялата му къдрава коса все още беше гъста, очите му — ясни и фиксирани в нея. С възрастта нито слухът, нито зрението му отслабнаха. Дали многото му любви го запазиха така млад? Вероятно. Той сложи сухата си мека длан върху нейната ръка и я целуна по бузата.

— Скоро и аз ще умра, като всички останали, и нищо няма да може да се направи.

О, скъпоценна година, скъпоценни месеци.

А как дойде при нея, колко млад беше в онова видение. Как чу гласа му да долита до нейния прозорец. Как стоеше в дъжда, весел, красив и лъчезарен, гледаше я и държеше юздата на коня си. *Au revoir, ma chérie.*

После дойдоха и мимолетните образи, които се заредиха толкова бързо, сякаш бяха просто проблясъци на крушка. Жулиен в кола. Жулиен на гробището на погребението на Анта. Вероятно всички бяха измислени. Но бе сигурна, че го видя за един скъпоценен миг на погребението на Стела.

Затова ли тя говори така на Карлота, обвиняваше я открито, докато стояха заедно сред гробовете?

— Ти знаеш за музиката, нали? — беше я попитала Евелин, треперейки, когато започна словесната си атака, подпалена от омраза и от мъка. — Трябваше ти музиката. Когато оркестърът засвири силно, Лайънъл можеше да иде при Стела и да я застреля. А мъжът така и не разбра, нали? Ти използва музиката, за да го разсееш, нали? Ти знаеш този номер. Жулиен ми каза за него. Ти си измамила мъжа с музиката. Ти уби сестра си, ти!

— Махни се от мен, вещице! — бе казала Карлота, кипнала от ярост. — Ти и всички като теб!

— О, но аз знам! Брат ти е в усмирителна риза, да, но убийцата си ти! Ти го накара. Ти използва музиката, ти знаеше този номер.

Беше събрала всичките си сили, за да изрече тези думи, но любовта ѝ към Стела го изискваше. Стела. Евелин си бе легнала сама в леглото в апартамента във Френския квартал, държеше една рокля на Стела и плачеше. А перлите, не, те никога нямаше да намерят перлите на Стела. След смъртта ѝ тя се бе обърнала навътре в себе си и вече никога нямаше да посмее да пожелае нещо отново.

— Щях да ти ги подаря, патенце — бе казала Стела за перлите. — Знаеш, че искам да го направя, но Карлота ще вдигне голяма кавга! Тя ми постави ултиматум — не мога да раздавам наследствени бижута и други такива! Ако някога разбере за виктролата — че Жулиен е дал грамофона на теб — ще ти го вземе. Тя си е същински бирник. Това трябва да работи в ада, сигурна съм, че никой няма да успее да се измъкне от чистилицето по погрешка, всеки ще получи своя дял от пламъците и сярата. Тя е звяр. Може и да не се видим скоро, патенце, може да избягам с онзи мъж от Таламаска в Англия.

— Нищо добро няма да излезе от това! — каза Евелин. — Страх ме е.

— Танцувай тази вечер. Забавлявай се, хайде. Не можеш да носиш моите перли, ако не танцуваш.

Това бе последният им разговор. О, какъв ужас бе да гледа как кръвта ѝ се разлива по гладкия под.

След време Евелин бе отговорила на Карлота, че перлите наистина са били у нея, но тя ги е оставила в къщата онази нощ. Повече не отговаряше на никакви въпроси, свързани с тях.

През десетилетията и други я питаха за това. Дори Лорън дойде по едно време и попита:

— Тези перли са безценни. Не помниш ли какво стана с тях?

Дори младият Райън, любимият на Джифорд, любим и на нея самата, дори той бе принуден да повдигне тази неприятна тема.

— Древна Евелин, леля Карлота няма да се примири за тези перли. — Добре поне, че Джифорд не си каза мнението, въпреки че изглеждаше доста нещастна.

Е, ако не беше заради Джифорд, безценните перли щяха да си останат в стената завинаги. Джифорд, Джифорд, Джифорд, госпожица Порядъчност, госпожицата, която си вреше носа навсякъде! Но

перлите пак бяха в стената, нали така? Това беше хубавото. Точно сега те пак бяха в стената.

Още една причина да продължи напред, да върви бавно, да върви уверено. Перлите също бяха горе и сигурно трябваше да бъдат дадени на Мона, защото Роуан Мейфеър беше изчезнала и можеше да не се върне.

Колко много от къщите по този дълъг булевард бяха изчезнали. Тъжно, наистина тъжно. Какво можеше да замени една великолепна къща, с красиви орнаменти, весели капаци и овални прозорци? Не и това, не и тези жалки сгради от цимент и лепило, тези отвратителни малки квартирки, построени за средната класа, сякаш тя се състоеше предимно от глупаци.

Виж, Мона разбираше това. Веднъж бе казала съвсем равнодушно, че модерната архитектура е истински провал. Трябва само да се огледаш наоколо, за да го разбереш. Затова хората обичат старите къщи.

— Сигурно знаеш, Древна Евелин, че вероятно от 1860-а до 1960-а са построени и съборени най-много къщи в цялата история на човечеството. Помисли само за градовете в Европа. Къщите в Амстердам датират още от седемнайсети век. А след това си представи Ню Йорк. Почти всяка постройка на Пето авеню е построена наскоро; почти няма къща, която да е останала на тази улица от миналия век. Може би само сградата „Фрик“, за друга не мога да се сетя. Разбира се, аз съм била в Ню Йорк само с Джифорд, а тя не си пада много по разглеждане на стари сгради. Тя си мисли, че отиваме там да пазаруваме, и това и правим.

Евелин се бе съгласила, въпреки че не го каза. Всъщност Евелин бе съгласна с Мона по всички въпроси, макар че никога не го показваше.

Мона разговаряше с нея много преди компютърът да я завладее напълно. Използваше прабаба си като резонатор и Древната Евелин никога не трябваше да ѝ казва каквото и да било. Мона можеше да води дълги разговори сам-самичка и да преминава с огромен плам от една тема на друга. Мона беше нейното съкровище и сега, когато Джифорд вече я нямаше, тя щеше да разговаря с Мона. Вече можеха да си стоят сами и да слушат грамофона. И да вземат перлите. Да, тя щеше да ги сложи на врата на Мона.

Ето го отново — това извратено, ужасно облекчение. Нямахте я вече Джифорд, с изтерзаната си физиономия, изплашените очи, с шепненето за съвест и порядъчност. Нямахте я вече Джифорд да гледа със смъртен ужас разрухата на Алисия, нямахте я вече Джифорд да надзирава всички тях.

Беше ли се променил булевардът? Да, тя със сигурност скоро щеше да стигне до ъгъла с Вашингтон, но тук имаше толкова много нови сгради, че ѝ беше трудно да се ориентира.

Животът беше станал много шумен. Животът беше станал груб. Боклукчийските коли ревяха силно, докато поглъщаха лакомо сметта. Камioni тракаха по улицата. Човекът, който продаваше банани, вече го нямаше, сладоледаджията също. Вече не минаваха коминочистачи. Старата жена не излизаше да продава боровинки. Лаура Лий умря в мъки. Деидре полудя, а после дъщеря ѝ, Роуан, си дойде у дома и закъсна само с ден да види майка си жива. А онзи ужас, който се случи на Коледа и за който никой не искаше да говори... Роуан Мейфеър беше изчезнала.

Ами ако Роуан и новият ѝ съпруг бяха открили грамофона и плочите? Не, Джифорд каза, че не са. Джифорд бдеше. Джифорд сигурно щеше да им ги отнеме отново, ако трябваше.

Скривалището на Джифорд навремето беше на Стела. Само Джифорд знаеше за него, защото Евелин ѝ го показа. Колко глупаво от нейна страна, защо бе прахосала дори една приказка, дори една песен или рима заради Джифорд и Алисия. Те бяха просто брънки от веригата, а Мона беше бижутото.

— Те няма да ги намерят, Древна Евелин, прибрах перлите в тайника в библиотеката. Виктролата също. Всичко ще си е там, на сигурно място, завинаги.

Та значи Джифорд, тази префърцунена Мейфеър, бе отишла в онази мрачна къща и бе скрила нещата сама. Дали бе видяла мъжа при това потайно приключение?

— Никога няма да ги открият. Ще изгният заедно с къщата — каза Джифорд. — Знаеш това. Сама ми показа тайника, когато бяхме в библиотеката.

— Лъжеш, проклето дете! — Но наистина бе показала тайника на малката Джифорд в следобед, когато бе погребението на Лаура Лий. Тогава Карлота за последен път отвори къщата за роднините.

През 1960-а Деидре вече беше много болна и бе изгубила бебето си — Роуан. А после се върна за доста дълго в болницата. Кортланд бе мъртъв от година.

Карлота винаги бе съжалявала Лаура Лий. Съжаляваше я, защото е дъщеря на Евелин. А когато Милата Мили и Бел помолиха Карлота да приемат роднините в къщата, тя погледна тъжно Евелин. Опитваше се да я мрази, но всъщност ѝ беше много мъчно за нея, защото бе погребала дъщеря си и защото вероятно самата тя се бе погребала жива от деня на смъртта на Стела.

— Доведи семейството тук — бе казала Милата Мили и Карлота не посмя да ѝ противоречи.

— Да, наистина — настоя Бел, защото знаеше, че Лаура Лий е дете на Жулиен. Всички знаеха. — Да, наистина — каза Бел, сладката Бел. — Всички ще дойдем тук, цялото семейство.

Защо беше отишла? Не знаеше. Може би за да види отново къщата на Жулиен. Може би защото искаше някак да се вмъкне в библиотеката и да види дали перлите са още там, дали някой не ги е намерил.

Когато всички се събраха и започнаха да си говорят тихо за бедната страдаща Лаура Лий и горките малки Джифорд и Алисия, и за останалите скърби, които ги бяха сполетели, Евелин хвана Джифорд за ръка и я отведе в библиотеката.

— Спри да плачеш за майка си — каза ѝ тя. — Тя е на небето. Ела тук сега, ще ти покажа едно скришно място. Ще ти покажа нещо много красиво. Имам една огърлица за теб.

Джифорд избърса очите си. След смъртта на майка си тя като че си остана някак зашеметена и това премина чак след много години — когато се омъжи за Райън. Но тогава Евелин още имаше надежди за нея. В следобедна на погребението на Лаура Лий още имаше много надежда за всичко.

Всъщност трябваше да признае, че Джифорд имаше добър живот, въпреки че сама се опитваше да го съсипе. Все пак тя наистина обичаше Райън, имаше красиви деца, обичаше и Мона, толкова, че да я остави на мира, въпреки че Мона я плашеше до смърт.

Смърт. Джифорд бе мъртва. Не, това не беше възможно. Трябваше да е Алисия. Всичко бе объркано. Конете бяха спрели на грешната порта. Дали Жулиен бе предвидил това?

Боже, сякаш беше вчера — погребението на Лаура Лий. Помисли си отново за библиотеката — прашна и занемарена. Жени говореха в съседната стая.

Евелин бе завела малката Джифорд до библиотечния шкаф и избута няколко книги настрана. Извади дългия наниз перли.

— Сега ще отнесем това у дома. Крия ги от трийсет години, от деня, в който Стела бе убита в салона. Карлота така и не ги намери. А тези снимки са на Стела и мен. Ще взема и тях. Някой ден ще ги дам на теб и на сестра ти.

Джифорд се залюля леко на пети, втренчена с изумление в дългата перлена огърлица.

Евелин почувства огромно задоволство, че е надвила Карлота, че е опазила тези перли, когато всичко останало изглеждаше загубено. Огърлицата и музикалната кутия — нейните съкровища.

— Какво искаш да кажеш, че си имала любов с жена? — попита я Джифорд след много време, когато седяха на верандата и говореха на фона на шума от оживения булевард.

— Да, точно така, любов с жена. Искам да кажа, че съм целувала жена по устата и съм смукала гърдите ѝ, че съм се спускала надолу и съм пъхала език между краката ѝ, вкусвала съм я и съм я обичала, потъвала съм в нея!

Джифорд бе шокирана и уплашена. Дали се бе омъжила девствена? Да, много вероятно. Ужасно нещо, девствено момиче. Въпреки че ако някой е способен да извлече полза от това, вероятно това бе Джифорд.

О, ето го и Вашингтон авеню. Да. Без съмнение. Цветарският магазин бе още тук, което означаваше, че тя може да изкачи внимателно няколкото стъпала и да поръча сама цветя за скъпото ѝ момиче.

— Какво направи с моите съкровища?

— Не говори тези неща на Мона!

Древната Евелин се взираше объркана в цветните пъпки, струпани до стъклото, сякаш бяха в затвор, чудеше се къде да изпрати цветята за Джифорд. Нали тя бе умряла.

О, скъпата ми...

Знаеше какви цветя да поръча. Знаеше какви цветя обичаше Джифорд.

Нямаше да я донесат в дома ѝ за бдението. Със сигурност. Не и в Метаир. Никога не биха направили такова нещо. Сигурно тялото ѝ вече е напудрено и гримирано в някой студен погребален дом.

— Не позволявайте да ме слагат в лед на такова място — бе казала Евелин след погребението на Деидре миналата година, когато Мона започна да разказва цялата история. Как Роуан Мейфеър дошла от Калифорния, за да се наведе над ковчега и да целуне мъртвата си майка. Как Карлота се люлеела мъртва в стола на Деидре още същата нощ, сякаш е искала да умре заедно с нея и оставила горката Роуан Мейфеър от Калифорния сам-сама в пълната с призраци къща.

— О, времена, о, нрави! — възкликна Мона, протегна напред тънките си бледи ръце, разлюля дългата си червена коса наляво-надясно и добави: — Та това е по-лошо и от смъртта на Офелия.

— Не, не мисля — отвърна Древната Евелин. Защото Деидре бе изгубила разсъдъка си още преди години и ако онази лекарка от Калифорния, Роуан Мейфеър, имаше малко ум, щеше да си дойде у дома много по-рано и да настоява да разбере защо са дрогирали и наранявали майка ѝ. Не, нищо добро нямаше да дойде от това калифорнийско момиче. Затова Евелин никога не покани Роуан в къщата на Амелия стрийт. Беше я виждала само веднъж, на сватбата ѝ, когато тя вече не беше жена, а някакво свещено създание за цялото семейство, облечено в бяло и с искрящия зелен смарагд на шията.

Беше отишла на сватбата не защото Роуан Мейфеър, наследницата на завещанието, се омъжваше за някакъв мъж на име Майкъл Къри в църквата „Светата дева“, а защото Мона щеше да е шаферка и искаше тя да дойде, да седне на пейката и да ѝ кимне, когато мине по пътеката.

Толкова ѝ беше трудно да влезе в къщата след всички тези години и да я види отново красива, както по времето на Жулиен. Да види щастието на доктор Роуан Мейфеър и невинния ѝ съпруг, Майкъл Къри. Той приличаше на някое от ирландските момчета на Мери Бет — огромен и мускулест, много искрен и мил по някакъв безцеремонен и невеж начин, въпреки че беше образован, така казваха, макар да бил роден в бедния квартал и баща му бил пожарникар.

„О, толкова прилича на момчетата на Мери Бет“, помисли си Евелин тогава. Но общо взето, само това помнеше от сватбата, от дъщерята на Деидре. Отведоха я оттам рано, защото Алисия вече бе

твърде пияна, за да остане. Евелин нямаше нищо против. Както винаги, седна до леглото на Алисия, прехвърляше броеницата си, мечтаеше и тананикаше мелодиите, които Жулиен все пускаше в стаята си на тавана.

А булката и младоженецът танцуваха в двойния салон. Виктролата бе скрита в стената зад библиотеката и никой не успя да я намери. Тя самата не мислеше за нея, иначе вероятно щеше да иде да я види, докато другите пееха, пиеха и се смееха. Може би под онзи покрив тя щеше да може да навие отново грамофона и да извика: „Жулиен“, а той да се появи на сватбата като неочакван гост!

Но тогава дори не се сети за грамофона. Беше твърде притеснена да не би Алисия да се спъне.

Късно същата нощ Джифорд се качи в стаята на Алисия на Амелия стрийт. Сложи ръка на рамото на Древната Евелин и ѝ каза много мило:

— Радвам се, че дойде на сватбата. Ще ми се да излизаш малко по-често. — А после я попита: — Не отиде до тайника. Нали не си им казала?

Древната Евелин не си направи труда да отговори.

— Роуан и Майкъл ще бъдат щастливи! — Джифорд я целуна по бузата и излезе. Стаята смърдеше на алкохол. Алисия стенеше също като майка си, решена да умре на всяка цена.

Вашингтон авеню. Да, наистина беше тук. Ето я и къщата в стил кралица Ана с белите плочи на покрива. Май само тя бе останала от къщите в четирите ъгъла, да, точно така. Но пък си беше същата, съвсем същата.

А, да, цветарницата. Щеше да купува цветя, нали така? За скъпото ѝ момиче, за скъпото ѝ...

Но виж, невероятно нещо. Един дребен млад мъж с очила се бе появил на прага на цветарницата и май ѝ говореше нещо. Ще трябва да се вслуша, за да го чуе, на булеварда е много шумно.

— Древна Евелин. Ти ли си? Едва те познах. Какво правиш тук, така далеч от дома. Влизай. Нека се обадя на внучката ти.

— Внучката ми е мъртва — рече тя. — Не можеш да ѝ се обадиш.

— Да, госпожо. Съжалявам. Да, знам. — Той отиде до края на малкия портик. Не, не беше много млад, сега виждаше. Познаваше го,

нали?

— Съжалявам за госпожица Джифорд, мадам. Получавам поръчки за цветя вече цяла сутрин. Имах предвид да се обадя на госпожица Алисия да дойде и да ви отведе у дома.

— Явно нищо не знаеш, щом мислиш, че Алисия може да дойде да ме отведе. Няма що! — Но защо говори? Защо изобщо говори с него? Нали беше зарязала тези глупости още преди много време. Днес явно се държеше като откачена, щом бе започнала да бърбори така отново.

Ама как се казваше този човек? И какво, за бога, ѝ говореше сега? О, да, щеше да си спомни, ако се понапъне, кой е той и къде го е виждала последно, или напоследък, сигурно е идвал да достави цветя или пък ѝ е помахал някоя вечер, докато се е разхождал покрай къщата ѝ, но защо да си спомня изобщо такива глупости? Това си беше като да следваш нишката към входа на лабиринта. Каква досада! Абсолютна досада!

Младият мъж слезе по стълбите.

— Древна Евелин, искаш ли да ти помогна да влезеш? Днес си много красива, брошката ти е хубава.

„Да, сигурна съм, помисли си тя мечтателно, само че скрита в тялото на старица“. Но защо да казва това, защо да обижда човека, този незначителен човек, нищо че беше плешив и анемичен? Тя вече не помнеше *откога*, от колко време е старица! Защото старостта ѝ като че бе дошла малко след раждането на Лаура Лий. Докато разхождаше бебето с ракитената количка по тази улица, после завиваше и се връщаше покрай гробището. Може още тогава да е била стара.

— А ти откъде знаеш, че внучката ми е мъртва? Кой ти каза? — Това беше изумително. Тя самата вече не беше сигурна как бе узнала.

— Мистър Фийлдинг се обади. Каза да изпълним залата с цветя. Плачеше по телефона. О, боже, колко тъжно. Съжалявам. Госпожо Евелин, наистина съжалявам. Никога не знам какво да кажа в такива случаи.

— Но си длъжен да знаеш, нали продаваш цветя на хората. За мъртвите сигурно се продават повече цветя, отколкото за живите. Трябва да се научиш и да запомниш няколко мили фрази, които да казваш. Хората очакват това от теб, нали така?

— Но какво говорите, мадам?

— Виж, млади човече, който и да си. Сега ще ми продадеш цветя за моята внучка Джифорд. Ще направиш един венец от бели гладиоли, червени рози и лилии, ще сложиш и панделка. На нея да пише: „На моята внучка!“. Чуваш ли? Това е всичко. Ама да го направиш голям и хубав, да го сложат до ковчега. А той къде ще е, между другото. Братовчедът Фийлдинг имаше ли акъл да каже? Или от теб се очаква да разнасяш цветята по погребалните къщи, докато откриеш къде е?

— Ще бъде в Метаир, госпожо. И други се обадиха.

Какво ще бъде в Метаир? Какво? Какво говори тоя човек? Един огромен камион подскачаше и трещеше по пресечката надолу към Карондолет. Ужас! Виж ги само и онези постройките там! Господи, значи са срутили старите красиви къщи, идиоти. Заобиколена съм от идиоти.

Тя посегна да оправи прическата си. Младият мъж я дърпаше за ръката. „Махай се от мен“, каза му тя, или поне се опита да му го каже. Та за какво говореха? Не, не знаеше. Какво изобщо правеше тук? Не я ли беше попитал и той това?

— Нека ви кача в едно такси, да ви откара у дома. Или пък ще ви закарам сам.

— Не, няма — отсече тя и докато гледаше цветята зад витрината, си спомни. Беше тръгнала, просто минаваше оттук, за да завие от булеварда и да продължи към Гардън Дистрикт, а после към гробището. Това ѝ беше любимият маршрут за разходка. Обичаше да гледа гробницата на Мейфеър, когато минаваше покрай портите, а и „Мястото на Командора“ беше още там. Тя виждаше сенника му чак оттук. Преди колко години за последно бе вечеряла там! Разбира се, Джифорд все я молеше да я заведе.

Обяд в „Командора“ с Джифорд и с Райън — това порядъчно момче със срамежливо лице. Трудно беше да повярваш, че такова дете може да е Мейфеър, и то правнук на Жулиен. Но малко по-малко Мейфеър бяха изличили този срамежлив израз от лицето му. Джифорд винаги си поръчваше ремулада от скариди и никога не накапваше със сос шала си или блузата.

Джифорд. Нищо не можеше да се случи с Джифорд.

— Млади човече — рече тя.

Той вървеше до нея и я държеше за ръката със смущение, превъзходство, объркване, с гордост.

— Какво стана с моята внучка? Каж ми. Какво ти каза Фийлдинг? Толкова съм объркана. Не си мисли, че съм някаква склеротичка и ми пусни ръката. Нямам нужда от теб. Попитах те какво се е случило с Джифорд Мейфеър?

— Не знам със сигурност, госпожо — отвърна той. — Намерили я на пясъка. Била изгубила много кръв, някакъв кръвоизлив май. Но не знам повече. Била мъртва, когато я закарали в болницата. Това е, съпругът ѝ сега отива там, за да разбере всичко.

— Е, разбира се, че ще иде — рече тя и отскубна ръката си от неговата. — Нали ти казах да ме пуснеш!

— Страхувам се да не паднеш, Древна Евелин. Никога не съм те виждал така далеч от дома ти.

— Какво говориш, синко? Та това са само осем пресечки. Навремето често се разхождах насам. На ъгъла на „Притания“ и „Вашингтон“ имаше малка дрогерия. Спирах там да купя сладолед за Лаура Лий. Моля те, пусни ми ръката!

Той изглеждаше съсипан, наранен, сразен и тъжен. Горкото същество. Но когато си стар и слаб, ти остава само авторитетът, а и той може да се срине само за миг. Ако сега паднеш, ако краката я подведяха — не, няма да позволи това!

— Е, Бог да те благослови, синко, ти си сладко момче. Не исках да те обиждам, но, моля те, не ми говори сякаш съм малоумна, защото не съм. Ела с мен да пресека „Притания“. Много е широка. После се връщай и започвай да подреждаш цветята за скъпото ми момиче. Нали? А откъде знаеш коя съм, ако мога да попитам?

— Нося ви цветя за рождения ден, госпожо, много цветя, всяка година. Знаете името ми. Казвам се Ханки. Не ме ли помните? Махам ви всеки път, щом мина покрай портата.

Не беше изречено с укор, но той вече беше още по-подозрителен и твърде склонен да се задейства — да я вкара в някое такси или дори по-лошо. Да иде да се обади на някого да я отведе, защото бе повече от очевидно, че тя не е способна да направи обратния преход сама.

— О, да, Ханки, помня те, разбира се. Помня те много добре. — Колко доволен беше. Точно това бе най-влудяващото и дразнещото в старостта. Ако успееш да събереш две и две, хората започват да ръкопляскат от възторг! Да, да ти ръкопляскат. Така си беше. Жалка работа. Разбира се, че помнеш Хари. Той ѝ носеше цветя от години.

Или онзи беше друг Хари? Господи, Жулиен, защо живях толкова дълго? Защо? Какво съм сторила?

Ето я и бялата стена на гробището.

— Хайде, млади Ханки, бъди добро момче и ме преведи през улицата. Трябва да вървя — рече тя.

— Древна Евелин, моля те, нека те откарам у дома. Нека се обадя на зет ти.

— На онзи пияница ли, глупако? — Тя рязко обърна лице към него. — Ще те халосам с ей тоя бастун! — Засмя се на тази мисъл въпреки себе си. Той също се засмя.

— Но, госпожо, не сте ли изморена? Не искате ли да си починете? Елате в цветарницата да поседнете.

Изведнъж тя се почувства твърде изтощена, за да изрече и дума повече. Защо изобщо говореше? Те никога не слушат.

Закова се на ъгъла и се опря на бастуна и с двете ръце. Втрени се надолу към зеления коридор на Вашингтон авеню. Най-прекрасните дъбове в града, нижеха се чак до реката. Дали да се откаже? Нещо изобщо не беше наред, изобщо, а и накъде беше тръгнала? Господи боже, не можеше да си спомни.

Един стар белокоп джентълмен стоеше срещу нея, дали беше на нейната възраст? Усмивваше ѝ се. Усмивваше ѝ се и ѝ махаше да продължи. О, какво конте беше само! И то на тези години. Досмеша я от цветните му дрехи — жълтия копринен пояс! Господи, това беше Жулиен! Жулиен Мейфеър! Врълхлетя я огромен, приятен шок, тя го почувства с цялото си лице — сякаш някой я бе докоснал със студена кърпа и я бе събудил. Виж го само! Жулиен! Маха ѝ да продължава.

След миг той изчезна, просто изчезна, заедно с жълтия пояс и всичко останало. Както изчезваше винаги — така упорито мъртъв, така откачено мъртъв, така объркващо мъртъв! Но тя си спомни всичко. Мона беше в онази къща. Джифорд бе умряла от загуба на кръв, а тя трябваше да иде на Първа улица. Жулиен знаеше, че тя трябва да продължи. Това ѝ беше достатъчно.

— Ти си му позволила да те докосва! — беше възкликнала Джифорд, Сиси се смееше подигравателно, като глупачка.

— О, аз обожавях това.

Само да можеше да го каже и на Тобиас и Уокър. Няколко нощи преди Лаура Лий да се роди, тя отключи вратата на тавана и отиде сама

в болницата. Старците така и не разбраха чак докато бебето не се роди и вече бе на сигурно място, в прегръдките ѝ.

— Виждаш ли какво е направил онзи кучи син? — изкрещя Уокър. — Той сее вещерското си семе! Това също е вещица!

Колко крехка беше Лаура Лий. Тя ли беше вещерското семе? Ако да, тогава само котките го бяха узнали. Как само се скупчваха около нея, извиваха гърбове и се търкаха в тъничките ѝ малки крака. Лаура Лий с вещерския пръст, който обаче не предаде на Алисия или Джифорд, слава богу!

Светофарът светна зелено.

Древната Евелин започна да пресича улицата. Младият мъж не спираше да говори, но тя не му обръщаше внимание. Вървеше покрай варосаните стени, близо до тихите, невидими, порядъчно погребани мъртъвци. Когато стигна до портите в средата на пресечката, младият Ханки Цветарят беше изчезнал. Тя нямаше намерение да се обръща да види какво прави или къде се е дянал, нито дали не търчи към цветарницата си, за да се обади на семейния патрул. Спря пред портите на гробището. Виждаше върха на гробницата на Мейфеър в средата на алеята. Познаваше всички в нея, можеше да почука по камъка и да каже: „Здравейте, мили мои“.

Джифорд нямаше да бъде погребана там, о, не. Джифорд щеше да бъде погребана в Метаир. При „Мейфеър от кьнтри клуба“. Винаги ги наричаше така, дори по времето на Кортланд, а не започна ли точно той да нарича така децата си? Кортланд, който веднъж бе прошепнал в ухото ѝ: „Дъще, обичам те!“, така бързо, че останалите Мейфеър от кьнтри клуба да не го чуят.

Джифорд, скъпа моя.

Тя си представи Джифорд с нейния хубав червен вълнен костюм и бялата блуза с мека копринена панделка на врата. Джифорд носеше ръкавици, но само когато шофираше. Слагаше ги много внимателно. Да, бяха кожени, с цвят на карамел. Сега изглеждаше по-млада от Алисия, въпреки че не беше. Но се грижеше за себе си, поддържаше се, обичаше хората.

— Не мога да остана за Марди Грас тази година — каза им тя. — Просто не мога. — Бе дошла да им съобщи, че заминава за Дестин.

— Е, надявам се, че не очакваш да приема всички тук! — изкрещя в отговор Алисия. Беше в паника. Хвърли ядосано списанието

на верандата. — Не, не мога. Не мога аз да оберя всичко. Не, няма. Ще заключа къщата. Не съм добре. А баба Евелин само си седи ли, седи. Къде е Патрик? Не, трябва да останеш тук и да ми помогнеш. Защо не направиш нещо с Патрик? Не знаеш ли, че вече пие от сутринта? Къде е Мона? По дяволите, Мона е излязла, без да ми каже. Винаги го прави. Някой трябва да обуздае това момиче. Намерете ми Мона! Ще заковеш ли проклетите прозорци, преди да тръгнеш?

Джифорд запази спокойствие.

— Тази година всички ще отидат на Първа улица, Сиси. От теб не се иска нищо, без значение какво си си наумила.

— О, как може да си толкова зла. Нима дойде тук, за да ми кажеш това? Ами Майкъл Къри? Казват, че едва не умрял в деня на Коледа, мога ли да попитам защо ще дава парти? — Алисия вече трепереше от раздразнение и яд пред лудостта на живота, пред липсата на логика в нещата, от угрозата, че някой може да очаква нещо от нея. Все пак нали тя се самоубиваше малко по малко само и само да се предпази от това, от всички отговорности, които някога ще ѝ се наложи да поеме? Колко още алкохол да изпие?

— Значи тоя Майкъл Къри едва не се удави и какво пра ви? Организира парти? Не знае ли, че жена му изчезна! Тя може и да е мъртва! Що за човек е тоя откачен! А и кой, по дяволите, му каза, че може да живее в тази къща! Какво ще правят сега със завещанието! Ами ако Роуан Мейфеър не се върне никога! Върви, върви в Дестин. Защо да ти пука? Остави ме тук. Няма значение! Върви по дяволите!

Напразен гняв, напразни думи, неискрени, винаги неискрени. Имаше ли случай Алисия да е говорила направо или пък честно през последните двацет години? По-скоро не.

— Те искат да се съберат на Първа улица, Сиси, това не е моя идея. Аз заминавам. — Гласът на Джифорд бе така тих, че Алисия дори не я чу. Това бяха последните думи, които щеше да чуе от сестра си. О, скъпа моя, скъпа моя, наведи се да ме целунеш отново, целуни ме по бузата, подръж ми ръката, дори и с тези меки кожени ръкавици, обичах те, милата ми, моето внуче, каквото и да говорех. Наистина, обичах те.

Джифорд.

Колата на Джифорд потегли, а Алисия излезе на верандата и започна да проклина. Боса и гола. Ритна списанието.

— Е, значи тя просто си тръгна. Просто си тръгна. Не мога да повярвам. Просто си тръгна. Какво се очаква да направя сега?

Древната Евелин не каза и дума. Да говориш на пияница, е все едно да пишеш по вода. Думите се разтварят в празнотата, в която пияницата чезне. Нима пияните не са по-зле дори от призраците?

Джифорд все се опитваше. Джифорд беше Мейфеър. Джифорд беше обичана, да, тормозеха я, но я обичаха.

Малко момиченце със съвест, застанало пред библиотеката.

— Но можем ли просто така да вземем тези перли?

Обречено бе това поколение — децата Мейфеър във време на наука и психология. По-добре да бяха живели във времето на кринолините, каляските и магиите. Нашето време изтече. Жулиен го знаеше.

Но Мона не бе обречена, нали? Тя беше съвременна вещица, в крак с времето. Мона, седнала пред компютъра, дъвче дъвка и пише по клавиатурата по-бързо от всеки във вселената.

— Ако имаше олимпиада по писане на компютър, аз щях да я спечеля. — А и всичките онези схеми и графики на екрана. — Виж. Това е родословното дърво на Мейфеър. Знаеш ли какво открих?

Жулиен бе казал, че изкуството и магията накрая ще победят. Беше ли компютърът изкуство и магия? Дори сиянието на екрана в тъмното и онази малка гласова кутийка в него, която Мона бе програмирала да казва със зловец равен глас: „Добро утро, Мона. Говори твоят компютър. Не забравяй да си измиеш зъбите.“ Беше направо плашещо да видиш как стаята на Мона оживява в осем сутринта и компютърът говори, кафеарката гъргори и свисти, микровълновата фурна започва да подгръва кифлите с едно малко избибитване, а телевизорът започва да предава новините по Си Ен Ен.

— Обичам да научавам веднага новините — каза Мона. Момчето, което разнасяше вестниците, се бе научило да хвърля „Уолстрийт Джърнъл“ чак на верандата на втория етаж, пред нейния прозорец.

Мона, да намери Мона.

Да намери Мона, вървеше по „Честнът“. Беше стигнала толкова далеч.

Бе време да прекоси Вашингтон авеню. Трябваше да пресече на светофара, но тогава може би нямаше да види Жулиен. Всичко се

нареждаше. Сутринта беше тиха и безлюдна, спокойна. Дъбовете превръщаха улицата в катедрала. Ето я и старата пожарна, някак изоставена. Бяха ли си отишли пожарникарите? Но тя беше извън нейния маршрут. Трябваше да тръгне надолу по „Честнът“, а там тротоарите бяха хлъзгави, имаше камъни. Може би е най-добре да върви по самата улица, покрай паркираните коли, както правеше преди години. По-добре, отколкото да се подхлъзне и да падне. По тези улици колите се движеха бавно.

Ето го — зелен и красив като Рая. Гардън Дистрикт.

Колите я изчакаха да стигне до тротоара и после профучаха шумно зад гърба ѝ. Да, ще поеме по улицата. Дори тук имаше боклук от Марди Грас. Срамота!

Защо никой не бе излязъл да помете тротоара? Изведнъж се натъжи, че сама не бе сторила това тази сутрин, както възнамеряваше. Бе решила да излезе навън. Обичаше да мете. Отнемаше ѝ цяла вечност. Алисия слизаше и крещеше: „Влизай вътре!“, но тя метеше ли, метеше.

— Госпожице Евелин, но вие метете вече от часове — казваше Патриша.

Да, защо не? Нима листата спират дори за миг да падат? Винаги когато приближаваше Марди Грас, тя си мислеше колко ще е хубаво да мете след това. Толкова много боклук. Ще мете, мете.

Само че тази сутрин нещо ѝ попречи да вземе метлата. Какво беше то?

Гардън Дистрикт беше съвсем тих. Сякаш никой не живееше тук. На шумния булевард беше по-добре. На булеварда никога не си сам; дори късно през нощта прозорците светят и хвърлят весело жълто сияние към витрините. Можеш да излезеш и в най-студените и мрачни утрини, да застанеш на ъгъла и да гледаш как минават колите или как пресича някой пешеходец, или пък как някоя кола пълзи съвсем бавно, защото в нея има млади хора, които се смеят и си говорят, потайни, но щастливи.

Тя продължаваше да върви. И тук бяха разрушили някои от старите къщи. Вероятно наблюденията на Мона бяха истина... за какво се отнасяха — май нещо за архитектурата. Да, поразителна липса на въображение. Конфликт между наука и въображение. „Недоразумение — бе казала Мона — при връзката между форма и функция.“ Някои

форми успяват, други се провалят. Всичко е форма. Мона бе казала това. Мона щеше да обикне Жулиен.

Излезе на Трета улица. Оставаше ѝ още малко. Тези улички се пресичаха бързо. Тук нямаше никакво движение и хората още не се бяха събудили. Тя вървеше сигурно по асфалта, който искреше на слънцето. По него нямаше коварни цепнатини, нито дупки.

Жулиен, защо не се върнеш? Защо не ми помогнеш? Защо все се шегуваш? Господи, Жулиен. Сега мога да пусна грамофона в библиотеката. Никой вече не може да ме спре, освен Майкъл Къри, този сладък мъж, и Мона. Мога да пусна грамофона и да изрека името ти.

О, какъв хубав аромат, цъфнал лигуструм. Беше го забравила. Господи, ето я и къщата, какъв цвят само. Не я беше виждала така цветна, така ярка, сиво-виолетова, със зелени капаци, а оградата отново чисто черна.

О, тя беше реставрирана! Колко хубаво нещо е сторил Майкъл Къри.

А там, на горната веранда стоеше той и я гледаше. Майкъл Къри. Да, той беше.

Облечен с много намачкана пижама и отворен халат. Пушеше цигара. Приличаше на Спенсър Трейси, едър ирландец, груб, само дето косата му беше черна. Хубав мъж с гъста черна коса. Очите му сини ли бяха? Така изглеждаше.

— Здравей, Майкъл Къри — каза тя. — Дойдох да те видя. Трябва да говоря с Мона Мейфеър.

Господи, как се стресна само. Колко притеснен изглеждаше. Но тя пропя ясно и звънко:

— Знам, че Мона е вътре. Кажи ѝ да излезе.

Ето я и нея, съненото ѝ момиче, с бяла нощница, прозява се и се протяга както правят децата, сякаш никой не ги държи отговорни за нищо.

Те стояха там, сред върховете на дърветата зад черните перила и в този миг Евелин разбра какво се е случило — бяха спали заедно. Господи боже, Джифорд ѝ бе споменала, че Мона е „тръгнала по пътя“, така да се каже, че трябва да бъде надзиравана, че това дете изобщо не търси грамофона, а някой, който много прилича на ирландските момчета на Мери Бет. Съпруга на Роуан Мейфеър, Майкъл Къри.

Изведнъж ѝ се дощя да се смее ли, смее.

Както би казала Стела: „Какъв скандал!“.

Но Древната Евелин беше уморена. Стискаше черната пречка на оградата и щом сведе глава, с облекчение чу, че голямата входна врата се отваря и нечии боси крака шляпат по верандата. Не можеше да сбърка тази лека походка. Чак когато видя Мона да стои там, осъзна какво трябваше да ѝ съобща.

— Какво има, Древна Евелин? — попита тя. — Какво се е случило?

— Ти нищо ли не видя, дете? Не я ли чу да вика името ти? Помисли си, скъпа моя, преди да ти кажа. Не, не е майка ти.

Малкото личице на Мона като че се сгърчи и се обля в сълзи. Тя отвори портата, като бършеше очите си с опакото на ръката.

— Леля Джифорд! — изпищя тя. Беше така крехка, така млада, така различна от Мона Силната, Мона Гения. — Леля Джифорд! А аз бях толкова доволна, че не е тук.

— Не си виновна ти, скъпо дете — каза Евелин. — Кръв в пясъка. Станало е тази сутрин. Може би не е страдала. Може би точно сега е на небето и ни гледа, и се чуди защо сме тъжни.

Майкъл Къри стоеше на върха на мраморното стълбище, халатът му вече бе затворен, дори бе обул чехли. Ръцете му бяха в джобовете, а косата му беше сресана.

— О, този млад мъж не е болен — каза Евелин.

Мона се разплака, взираше се безпомощно ту в нея, ту в румения тъмнокос мъж на верандата.

— Кой каза, че умираше от сърце? — попита Древната Евелин, като гледаше как той слиза по стълбите. Пресегна се и го плесна по ръката. — Нищо му няма на този млад здравеняк!

ДЕВЕТ

Той ги помоли да се съберат в библиотеката. Малкият кафяв преносим грамофон беше в ъгъла, както и прекрасният дълъг наниз перли и пакетът със снимки на Стела и Древната Евелин от времето им заедно. Но не за това искаше да говори сега. Щеше да говори за Роуан.

Мона беше щастлива, че тези неща се бяха намерили, много щастлива наред мъката си по Джифорд. Но Мона не беше негова грижа. Той страдаше заради стореното с нея. Всъщност в един момент страдаше, а в следващия се замисляше за други неща. Два месеца бяха минали и той бе живял в тази къща като един от нейните призраци. Но сега с това беше свършено, щеше да потърси жена си.

Току-що се бяха върнали от къщата на Райън след два часа пиене и приказки след погребението на Джифорд. Бяха се върнали заради този разговор и просто за да останат още малко заедно, да поплачат за Джифорд, сякаш това беше някакъв семеен обичай.

По време на снощното бдение и днешното погребение той бе гледал с изумление лицата им, докато му стискаха ръката, докато му казваха, че „изглежда много по-добре“, докато си шушукаха за него. „Вижте Майкъл! Върна се от мъртвите.“

От една страна беше този ужасен удар със смъртта на Джифорд — перфектната съпруга и майка, лишена от живот, оставила един прекрасен съпруг и талантлив адвокат и три изключителни деца. А от друга, шокът, че Майкъл беше добре, че легендарният изоставен съпруг и последната мъжка жертва на завещанието Мейфеър всъщност не чезне от мъка. Майкъл беше добре. Беше станал, беше се облякъл, дойде със собствената си кола на погребението. Не се задъхваше, нито му се завиваше свят, нито му се гадеше.

Двамата с доктор Роудс се бяха скарали заради лекарствата във фойето на погребалния дом и Майкъл излезе победител. Не очакваше никакви лоши обрати. Беше изпразнил шишенцата, по-късно щеше да провери етикетите. По-късно щеше да разбере какво точно е пил, но не сега. Вече не му прилошаваше. Сега имаше работа за вършене.

Мона все беше някъде в ъгълчето на зрението му, взираше се в него и от време на време прошепваше: „Нали ти казах“. Мона, с леко пълните бузи и съвсем бледи лунички, с дългата червена коса. Никои никога не би нарекъл такава червена коса морковена. Всички се обръщаха и се взираха в нея.

А после и тази къща. Как да опише какво се случваше с нея? Тя отново бе оживяла. В мига, в който се събуди до Мона, той позна старата тревога — от нещо невидяно, но присъстващо, от нещо, което наблюдаваше. Къщата проскърцваше като преди и изглеждаше като преди. После, разбира се, дойде мистериозната история с музиката в салона и онова, което бе сторил с Мона. Нима дарбата му да вижда невидимото се бе върнала?

С Мона не бяха разговаряли за случилото се. Еужения също не бе казала и дума. Горката старица. Със сигурност го смяташе за изнасилвач и чудовище. Технически той беше и двете, но явно го беше преодолял. Никога обаче нямаше да я забрави, така реална, така позната, застанала обвинително пред малкия портативен грамофон, който изглеждаше точно като онзи, който по-късно извадиха от тайника в библиотеката.

Не, още не бяха говорили за това. Смъртта на Джифорд помете всичко.

Древната Евелин държа Мона в прегръдките си цялата сутрин вчера. Мона плачеше за Джифорд и се опитваше да си спомни някакъв сън, в който да е ударила леля си нарочно и с омраза. Разбира се, това беше откачено. Тя го знаеше. Всички го знаеха. Накрая той хвана Мона за ръка и ѝ каза: „Каквото и да се е случило тук, то беше по моя вина, а ти не си убила леля си. Не си. Било е съвпадение. Как би могла да я убиеш оттук?“.

Мона като че се съвзе, и то с яростната жизнерадост на много младите, както и с още нещо — с някаква стабилност, която усещаше в нея от самото начало, студената самодостатъчност на децата на пияниците, за които знаеше доста от свой собствен опит. Тя не беше обикновено малко момиче, но все пак не беше редно мъж на неговата възраст да преспи с тринайсетгодишно дете. Как можа да го направи? И все пак колко странно — къщата като че изобщо не го презираше заради това, а той знаеше, че тя знае.

За миг обаче грехът се изгуби сред страданието. Просто се изгуби. Миналата нощ, малко преди изгрев, Мона и Древната Евелин свалиха книгите от лавицата и откриха перлите и грамофона със старата плоча с валса на Виолета. Същият грамофон. Искаше му се да попита — но те говореха възбудени бързо, една през друга. А и Джифорд ги чакаше.

— Не можем да го пуснем сега — каза Древната Евелин, — Джифорд е мъртва. Затвори пианото. Закрий огледалата. Тя би искала да е така.

Хенри закара Мона и Древната Евелин у дома за бдението, а след това и до погребалния дом. Майкъл отиде там с Беа, Аарън, леля Вивиан и неколцина други. Светът като че го объркваше, нощта оживя от новите цветя, от раззеленилите се дървета. Прекрасна пролетна нощ.

Джифорд изглеждаше някак странно в ковчега. Косата ѝ сякаш бе твърде черна, лицето твърде слабо, устните твърде червени, изобщо всичко бе някак твърде контрастно, чак до връхчетата на скръстените пръсти, до малките ѝ гърди под пуританския вълнен костюм. Приличаше на някой от онези манекени, върху които дрехите стоят ужасно заради сковаността им, които карат дори изисканите модели да изглеждат безвкусно. Замръзнала. Да, сякаш ковчегът бе хладилна камера. Погребалният дом в Метаир изглеждаше като всички останали погребални домове в страната — със сиви килими, големи гипсови орнаменти на ниския таван, обсипан с цветя и пълнен със столове в стил кралица Ана.

Но все пак това бе бдение на Мейфеър с много вино, разговори и плач. Неколцина католически сановници също дойдоха да изкажат съболезнованията си, както и ята монахини, които приличаха на птици в синьо и бяло. Много познати от бизнеса и от адвокатската фирма, съседни от Метаир, които също приличаха на сини птици в сините си костюми.

Шок, нещастие, кошмар. С восьмочубели лица най-близките приемаха съболезнованията на близки и приятели, а светът отвън блестеше с пролетно великолепието.

За Майкъл и най-обичайните неща изглеждаха бляскави след дългото боледуване, след дългата депресия. Сякаш всичко бе

изобретено току-що — глупавите златни завъртулки на тавана, влажните свършени цветя под външната флуоресцентна светлина.

Никога не беше виждал толкова много деца да плачат на погребение. Много деца, доведени да видят мъртвата, да се помолят до ковчега и да целунат на сбогуване изисканата Джифорд в бялото сатенено легло, чиито странности бяха изгубени в клишетото на този последен обществен жест.

Той се прибра вкъщи в единайсет часа и отвори дрешника. Събра си куфара и започна да прави планове. Обиколи цялата къща и като че ли чак тогава окончателно се увери, че тя е обитавана от нещо, което почти може да почувства и да види. Не, самата къща му говореше; къщата му отговаряше.

Вероятно бе лудост да си мисли, че къщата е жива, но той вече бе разбрал това в смесицата от щастие и страдание и сега го разбираше отново — което бе за предпочитане пред двата ужасни месеца на самота, болест, вечна мъгла от лекарствата, от това да си „почти влюбен в успокояващата смърт“, а къщата да е тиха, безлична и напълно безразлична към него.

Дълго се визира в грамофона и перлите, които бяха небрежно захвърлени на килима като мъниста от Марди Грас. Безценни перли. Още чуваше странния глас на Древната Евелин, едновременно дълбок, мек и някак красив, докато говореше безспир на Мона.

Никой друг като че не знаеше или нехаеше за тези съкровища от тайника в стената на библиотеката; те лежаха в сенчестия ъгъл близо до купчина книги като някакви боклуци. Никой не ги докосна, нито ги забеляза.

Сега щяха да се съберат след погребението. Трябваше.

Редно бе да го направят в къщата на Райън, или поне така щеше да бъде по-лесно за него. Но Райън и Пиърс казаха, че трябва да отидат в офиса, нямали избор. Признаха, че са твърде изморени, но ще дойдат на Първа улица, нямали нищо против. Бяха много загрижени за Роуан. Не бивало Майкъл да си мисли, че са забравили за Роуан дори за миг. Горките нещастници.

Те изглеждаха перфектно дори сега — Райън със загорялата си кожа и гладката бяла коса, а очите му — непроницаеми и сини. Пиърс, синът, който всеки на света би искал — умен, благовъзпитан и явно съсипан от смъртта на майка си. Изглеждаше невъзможно да се случи

подобно нещо; те със сигурност трябваше да са застраховани срещу това. Какво беше смъртта за Мейфеър от кълтри клуба, както се изразяваше Беа? Бе повече от любезно от тяхна страна да се съгласят да дойдат.

Но Майкъл не можеше да остане за това събиране. Наистина не можеше. Беше изгубил твърде много време. Бе живял в тази къща като призрак, откакто се върна от болницата. Дали точно смъртта на Джифорд, случайна, ужасна и напълно несвързана с всичко това, го извади от ступора? Знаеше, че не е така. Беше Мона.

Е, сега ще се съберат и той ще обясни, че трябва да предприеме нещо по въпроса с Роуан, че вече е събрал багажа си и е готов да замине.

Трябваше да разберат. Беше лежал под покрива на някакво проклетие, като спящата красавица, поразен право в сърцето от изчезването ѝ. Беше се провалил.

Медальонът. Джифорд го бе открила до басейна преди известно време, може би дори в деня на Коледа, Райън не беше сигурен кога точно. Запазила го с намерението да го даде на Майкъл, но се страхувала да не би да го разстрои. Била сигурна, че медальонът е негов. По него имало кръв. А ето го сега тук, почистен и лъскав. Изпаднал от чантичката ѝ, когато Райън започнал да рови из нея. Малък печален разговор, не повече от няколко секунди, в хладния мраморен мавзолей, докато обедното слънце го огряваше, а стотици хора очакваха да стиснат ръката на Райън. „Джифорд би искала да ти дам това без повече забавяне.“

Какво време имаше изобщо да чувства вина за малката червенокоска, която бе спала в прегръдките му и която каза: „Хвърли тези лекарства. Не ти трябва“.

Той задържа вратата отворена, за да влязат в библиотеката.

— Заповядайте — каза им с неизменното странно чувство, както винаги когато трябваше да се държи като господар в тази къща, тяхната къща. Покани с жест Райън, Пиърс и Аарън да седнат пред писалището, а той зае обичайното си място зад него. Видя, че Пиърс гледа малкия грамофон и дългия наниз перли, но щяха да стигнат до тях по-късно.

— Вижте, знам колко ужасно е това — каза Майкъл на Райън. Някой трябваше да започне този разговор. — Днес ти погребва жена си

и сърцето ме боли за теб. Ще ми се да можех да изчакам. Всичко трябва да почака, но аз трябва да говоря за Роуан.

— Разбира се — рече Райън веднага. — Затова дойдохме, да ти кажем какво знаем. Не е много, обаче.

— Разбирам. Не успях да измъкна и думичка от Рандъл или Лорън. Те казват само: „Говори с Райън, Райън знае всичко“. Затова те поканих да дойдеш тук и да ми кажеш какво става. Аз бях като в кома. Трябва да намеря Роуан. Вече си приготвих багажа и съм готов да замина.

Райън изглеждаше изумително спокоен, сякаш бе превключил някакъв вътрешен ключ на „бизнес поведение“. В държанието му нямаше нито горчивина, нито негодувание. Пиърс обаче още изглеждаше съсипан и неутешим. Майкъл не можеше да прецени дали бе чул думите му, дали изобщо осъзнаваше, че е тук.

Аарън също беше опустошен от смъртта на Джифорд. Беше взел Беа под крилото си и я успокояваше по време на целия ритуал в обредния дом, на гробището и пред гробницата. Беше изморен и съсипан, явно нещастен и никакво британско благоприличие не можеше да скрие това. А освен това бе помогнал и за Алисия, която изпадна в истерия и най-сетне бе прибрана в клиника. Той бе стоял до Райън, който съобщи на съпруга ѝ, че Алисия е болна и недохранена и има нужда от грижи, а той се опита да го удари. Беа вече не криеше все по-нарастващата си привързаност към Аарън; бе открила мъж, на когото може да се разчита, каза тя на Майкъл, докато пътуваха към дома.

Но сега всички разчитаха на Райън Мейфеър, адвоката, който уреждаше всичко за всички — а вече нямаше до себе си Джифорд, която да спори с него, да вярва в него, да му помага. А той вече се бе върнал на работа. „Още не може да осъзнае целия ужас, още е твърде скоро, за да е наистина уплашен“, помисли си Майкъл.

— Трябва да вървя — каза той. — Това е положението. Какво трябва да знам? Къде отивам? Какви са последните новини от Роуан? Какви са най-сигурните следи?

Настана тишина. Мона влезе в стаята, над дългите ѝ къдрици се спускаше бяла панделка. Беше облечена с проста бяла памучна рокля, съвсем уместно облекло за деца във време на траур. Тя затвори вратата зад себе си. Не каза нищо, а и никой не я погледна, никой като че не я

забеляза, нито пък обърна внимание, че тя седна на коженото кресло до отсрещната стена и се втренчи през стаята в Майкъл. Той не можеше да я спре, а и всъщност това нямаше значение. Тук не ставаше нищо, което тя да не знаеше или пък да не можеше да узнае. А и вече бяха свързани от общата си тайна. Детето го очароваше също толкова, колкото и го караше да се чувства виновен. Тя беше отговорна за неговото възстановяване и за това, което бе решил да направи сега.

На сутринта той не се бе събудил с въпроса: „Кое е това дете в леглото ми?“. Напротив. Знаеше коя е тя.

— Не можеш да заминеш — каза Аарън.

Твърдостта в гласа му хвана Майкъл неподготвен. Той усети, че някак се отнася обратно към Мона, към ласките ѝ и към подобната на сън поява на Древната Евелин на улицата.

— Не знаеш за какво става дума — настоя Аарън.

— И за какво става дума?

— Не мислехме, че трябва да ти кажем всичко — каза Райън, — но преди да продължим, нека ти обясня. Не знаем къде точно е Роуан, нито какво се е случило с нея. Не искам да кажа, че ѝ се е случило нещо лошо.

— Говори ли с лекаря? — попита Пиърс, като че събудил се внезапно и готов за бизнес. — Той каза ли, че вече си се възстановил достатъчно?

— Господа, добре съм. Ще открия жена си. А сега ми кажете кой води разследването.

Аарън се прокашля типично по британски, това беше обичайната му увертюра, преди да заговори.

— Таламаска и семейство Мейфеър не успяха да я открият. С други думи, едно много усилено разследване и огромните разходи не доведоха до нищо.

— Разбирам.

— Ето какво знаем. Роуан е заминала оттук с висок тъмнокос мъж. Както знаеш, забелязана е с него в самолета за Ню Йорк. Определено е била в Цюрих в края на годината и оттам е заминала за Париж, а от Париж — за Шотландия. По-късно е била в Женева. От Женева може би отново се е върнала в Ню Йорк, но не сме сигурни.

— Искате да кажете, че вероятно е пак в Щатите.

— Вероятно — каза Райън. — Но не знаем със сигурност. — Замълча, сякаш само това имаше да каже или пък просто събираше мислите си.

— Тя и онзи мъж — започна Аарън — са видени в Донелайт. В това като че няма никакво съмнение. Знаем, че е била в Цюрих само от банковите транзакции, които е наредила, в Париж — защото там е направила медицинските изследвания, които по-късно е изпратила на доктор Ларкин в Калифорния. В Женева — защото оттам се е обадила на лекаря и пак оттам е изпратила медицинските проби. Направила е тестове и в една клиника там, а после е изпратила всичко на доктор Ларкин.

— Обадила се е на този лекар? Той наистина ли е говорил с нея?

Това го обнадежди; трябваше да бъде нещо по-различно от болката, която почувства. Усети, че лицето му се зачервява. „Обадила се е, но не на мен. Обадила се е на стария си приятел в Сан Франциско.“ Опита се да изглежда спокоен, готов да чуе всичко.

— Да — каза Аарън, — обадила се е на доктор Ларкин на дванайсети февруари. Била е кратка. Казала му, че изпраща медицински документи, проби и прочие, че трябва да ги занесе в института „Кеплингер“ за анализ. Казала и че пак ще му се обади, че въпросът е поверителен. Споменала, че може да бъде прекъсната всеки момент. Звучала така, сякаш е в опасност.

Майкъл седеше притихнал, просто се опитваше да разбере какво означава всичко това. В един момент неговата жена се бе обадила на този човек. Сега картината изглеждаше съвсем различна.

— Това ли не искахте да ми кажете?

— Да — отвърна Аарън. — Както и че хората, с които е разговаряно в Женева и Донелайт, казват, че може да е била под принуда. Детективите на Райън са научили същото от свидетелите, въпреки че никой от тях не е разбрал кой всъщност упражнява тази „принуда“.

— Разбирам. Но тя е била добре, когато е говорила със Самюъл Ларкин. И то на дванайсети февруари! — рече Майкъл.

— Да...

— Добре, какво точно са видели тези хора? Какво са видели хората в клиниките?

— Никой в клиниките не е видял нищо. Но трябва да разбереш, че става дума за огромни институции. Няма съмнение, че Роуан и Лашър са се промъкнали в тях. Роуан се е представяла за лекар от персонала или пък за лаборант, в зависимост от ситуацията. Направила е различни изследвания и е напуснала, преди някой да се усети.

— И вие сте разбрали това от материалите, изпратени на този доктор Ларкин?

— Да.

— Невероятно, но един лекар може да го направи, нали? — рече Майкъл. Опитваше се да говори спокойно. Не искаше някой да започне да му мери пулса. — Значи последното доказателство, че е жива, е от дванайсети февруари — заключи той. Опитваше се да пресметне колко дни са минали оттогава. Не можеше да си спомни нищо.

— Има и още нещо — обади се Райън. — И то не е много хубаво.

— Е, кажете ми.

— Роуан е прехвърляла големи суми, докато е била в Европа. Огромни суми през банки във Франция и Швейцария. Но тези трансфери са спрели в края на януари. После има само два чека, осребрени в Ню Йорк на четиринайсети февруари. Вече знаем, че подписите са подправени.

— Какво? — Майкъл се облегна на стола. — Значи я държи като затворник и подправя чекове.

Аарън въздъхна.

— Не знаем... със сигурност. Хората в Донелайт — и в Женева — я описват като бледа и с нездрав вид. Според тях придружителят ѝ е бил много внимателен, всъщност никога не са я виждали без него.

— Разбирам — прошепна Майкъл. — Какво друго са казали? Искам да знам всичко.

— Донелайт сега е археологически обект — каза Аарън.

— Да, знам — отвърна Майкъл и се обърна към Райън. — Прочетохте ли историята на Мейфеър?

— Ако имаш предвид досието на Таламаска, да, прегледах го, но мисля, че нашата грижа сега е само една: къде е Роуан и как да стигнем до нея.

— Продължете за Донелайт — обърна се Майкъл към Аарън.

— Очевидно Роуан и Лашър са наели апартамент в странноприемницата там за четири дни. Прекарвали са доста време из

руините на замъка, в катедралата и в селцето. Лашър е говорил с много хора.

— Трябва ли да го наричаш с това име? — попита Райън. — Официалното му име е друго.

— Официалното име не значи нищо — каза Пиърс. — Татко, моля те, нека оставим това. Донелайт, археологическият обект, очевидно е финансиран изцяло от нашето семейство. Не бях чувал за това, докато не прочетох файла на Таламаска. И татко не знаеше, всичко е уредено от...

— От Лорън — каза Райън с лека нотка на отвращение. — Но това сега няма значение. Никой не ги е виждал там от януари.

— Продължавайте — настоя Майкъл възможно най-внимателно. — Какво точно са видели тези хора?

— Описват жената като висока около метър шейсет и пет, много бледа, с нездрав вид. И един изключително висок мъж, вероятно над метър и деветдесет, с разкошна дълга черна коса — и двамата американци.

Майкъл искаше да каже нещо, но сърцето му биеше учестено, а не искаше никой да разбере. Извади кърпата си, сгъна я и попи горната си устна.

— Тя е жива и е в опасност, онова създание я държи затворена — прошепна той.

— Това не е сигурно — каза Райън. — Не би издържало в съда. Това са само предположения, но фалшивите чекове са друго нещо. Те изискват незабавна намеса.

— Юридическите изказвания са доста объркващи — каза Аарън.

— Да, това е влудяваща бъркотия — каза Пиърс. — Ние изпратихме проби от кръвта, открита тук, на две различни генетични лаборатории и нито една от тях не можа да ни даде еднозначен отговор.

— Дадоха ни отговор — каза Аарън. — Казват, че мострите сигурно са замърсени, защото принадлежат на нечовешки вид примат, който не могат да определят.

Майкъл се усмихна горчиво.

— А какво казва доктор Ларкин? Роуан му е изпратила директно материалите. Какво знае той? Какво му е казала по телефона? Трябва да науча всичко.

— Роуан била много възбудена — каза Пиърс. — Страхувала се, че може да бъде прекъсната. Отчаяно искала Ларкин да получи материалите и да ги занесе в „Кеплингър“. Това доста го разтревожило. Ето защо той ни сътрудничи, но е предан на Роуан и не иска да нарушава поверителността, въпреки че споделя нашата тревога.

— Той е тук — каза Майкъл. — Видях го на бдението.

— Да, тук е — отвърна Райън. — Но не иска да обсъжда мострите, които е занесъл в института.

— От това, което докторът пожела да сподели, човек може да заключи, че той има богат тестов материал за това същество — рече Аарън.

— Същество? — намеси се Райън. — Ето че пак се озовахме в зоната на здрача. — Изглеждаше вбесен. — Не знаем дали онзи мъж е същество, някакъв... нечовешки вид или нещо друго. Не знаем и какво е името му. Знаем само, че е общителен, образован, интелигентен, говори бързо с американски акцент и хората, които са разговаряли с него в Донелайт, го намират за интересен.

— Какво общо има това, за бога? — настоя Пиърс. — Татко, моля те...

Майкъл го прекъсна:

— Какво е изпратила Роуан на доктор Ларкин? Какво са открили в института „Кеплингър“?

— Там е работата — отвърна Аарън, — че той няма да даде пълна информация на нас, но пък може да го каже на теб. Искан да поговорите и да ти направи генетични тестове.

Майкъл се усмихна.

— Така ли, сега?

— Да, прав си да се съмняваш — каза Райън. Той като че се люшкеше между гневното нетърпение и изтощението. — И други хора са се опитвали да направят такива тестове на семейството. Смятани сме за нещо като затворена група. Не се съгласихме.

— Като мормоните или амишите — рече Майкъл.

— Точно така — каза Райън. — Има и много отлични законови механизми да не се позволи подобно нещо, а и какво общо би могло да има семейство Къри с това?

— Мисля, че се отклоняваме от темата — каза Аарън и погледна многозначително към Майкъл. — Както и да наричаме придружителя

на Роуан, той е от плът и кръв и очевидно минава за човек.

— Чуваш ли се какво говориш! — извика Райън вече съвсем вбесен.

— Разбира се — отвърна Аарън.

— Искам да видя лично тези медицински доказателства — каза Райън.

— И как ще ги разчетеш? — попита Пиърс.

— Искам да ги получа.

— Татко, трябва да обсъдим това.

Майкъл вдигна ръка, за да ги призове към спокойствие.

— Вижте, медицинските тестове няма да решат нищо. *Аз го видях. Аз говоря с него.*

Настана тишина.

Майкъл осъзна, че за първи път споменава това пред семейството. Никога, никога не бе признавал пред Райън и Пиърс и със сигурност пред никой друг Мейфеър какво се беше случило на Коледа. Хвана се, че поглежда към Мона, а после очите му се спряха на човека, на когото всъщност бе разказал станалото — Аарън.

Останалите го гледаха с явно и сдържано очакване.

— Не мисля, че беше висок над метър и деветдесет — каза Майкъл, като се опитваше да успокои гласа си. Прокара ръка през косата си и я спря, когато посегна към химикалката, от която нямаше нужда. Сви дясната си ръка в юмрук, после го отвори и изви пръсти. — Сбихме се. Тогава ми се стори, че е с моя ръст, към метър и осемдесет. Косата му беше къса. Черна, като моята. Очите му — сини.

— Да не би да казваш — обади се Райън с привидно спокойствие, — че си видял мъжа, който е заминал с Роуан?

— Ти си говорил с него? — обади се и Пиърс.

Райън беше пребледнял от гняв.

— Можеш ли да го опишеш? — попита той.

— Нека да преминем към онова, което трябва да се направи — каза Аарън. — Почти изгубихме Майкъл на Коледа. Той не можеше да ни каже нищо със седмици. Беше...

— Всичко е наред, Аарън — обади се Майкъл. — Спокойно. Райън, какво искаш да знаеш? Тя тръгна с мъж. Беше висок над метър и осемдесет, слаб, носеше моите дрехи. Имаше черна коса. Не мисля, че сега изглежда по същия начин. Косата му не беше дълга и той не

беше толкова висок. Вярвате ли ми? Вярвате ли на думите на когото и да било? Райън, знам кой е той. Таламаска също знаят.

Райън изглеждаше неспособен да отговори. Пиърс също се беше вкаменил.

— Чичо Райън, той е „мъжът“ — каза Мона с равен глас. — За бога, остави на мира Майкъл. Не той е пуснал Мъжа да премине, а Роуан.

— Не се бъркай, Мона! — сопна ѝ се Райън. Като че ли напълно бе изгубил контрол над себе си. Пиърс го хвана за ръката. — Какво правиш тук? — настоя Райън. — Веднага излез.

Мона не помръдна.

Пиърс ѝ направи знак да си мълчи.

— Това същество — каза Майкъл, — този „мъж“, нашият Лашър, нормално ли изглежда на другите хора?

— Като необикновен човек — отвърна Райън. — Така твърдят свидетелите. Необикновен човек с добри маниери, доста общителен. — Замълча, сякаш се насилваше да продължи. — Мога да ти покажа всички материали. Между другото, претърсихме цял Париж, Женева, Цюрих и Ню Йорк. Такъв висок човек като него не може да не привлече много внимание. Археолозите от Донелайт са имали най-много контакти с него. Казват, че бил очарователен, малко странен и говорел много бързо. Имал особени представи за града и руините.

— Добре, разбирам какво е станало. Тя не е избягала с него, той я е отвел. Насила. Накарал я е да му даде парите. Тя го е убедила някак да направят медицинските изследвания, после е събрала всичко и го е изпратила, когато е могла, на доктор Ларкин.

— Не е сигурно — отвърна Райън. — Изобщо даже. Но фалшификацията ни дава правно основание да продължим. Освен това парите, депозирани на името на Роуан в банките зад граница, са изчезнали. Трябва да действаме. Нямаме избор. Трябва да защитим завещанието.

Аарън го прекъсна с лек жест.

— Доктор Ларкин каза, че Роуан му съобщила, че това същество не е човек. Искала той да проучи генетичния му код. Искала да знае с точност дали то може да се чифтосва с хора, и по-специално с нея. Изпратила е и проба от собствената си кръв за анализ.

Настъпи неловка тишина.

За част от секундата Райън изглеждаше почти паникьосан. После някак се съвзе, кръстоса крака и сложи лявата си длан на ръба на бюрото.

— Не мога да кажа какво точно мисля за този странен мъж — каза той. — Наистина не мога. Цялата история на Таламаска, тази верига от тринайсет вещици и прочие. Не вярвам в нея и не мисля, че много хора от семейството ѝ вярват. — Погледна право към Майкъл. — Но едно е ясно. Няма къде да я търсиш сега. Загуба на време е да ходиш в Женева. В Донелайт имаме частен детектив, който работи за нас денонощно. Освен това Таламаска, които, между другото, са много добри в тези неща, също имат свой човек там. Ню Йорк? Към него не водят никакви конкретни следи освен подправените чекове, които не са за големи суми. Не са събудили подозрение.

— Разбирам — каза Майкъл. — Къде да ида тогава? Какво да правя? Това са най-важните въпроси сега.

— Абсолютно — отвърна Райън. — Не искахме да ти казваме какво сме открили по очевидни причини. Но вече знаеш и най-добре ще е да останеш тук, да последваш съвета на доктор Роудс и да чакаш. Това изглежда най-разумно от абсолютно всички гледни точки.

— Има и още нещо — каза Пиърс.

Баща му изглеждаше явно раздразнен, а после твърде изморен, за да се възпротиви. Вдигна ръка да закрие очите си, опрял лакът на ръба на бюрото.

Пиърс продължи:

— Трябва да ни кажеш точно какво се случи на Коледа. Искам да знам. Сега аз трябва да се занимавам с медицинския център „Мейфеър“. Искам да продължа работата по него. Повечето от останалите — също. Но никой не знае нищо. Какво се случи, Майкъл? Кой е този мъж? Какво представлява?

Майкъл знаеше, че трябва да каже нещо, но за миг това му се струваше невъзможно. Облегна се назад и се вгледа в лавиците на библиотеката, неспособен да погледне нито купчината книги на пода, нито мистериозния грамофон. Очите му се извиха почти боязливо към Мона.

Тя се бе свила в креслото, праметнала единия си крак през страничната облегалка. Изглеждаше твърде голяма за бялата погребална рокля, която престорено скромно бе събрала между

краката си. Гледаше го спокойно и иронично — като старата Мона, преди да разбере за Джифорд.

— Тя е тръгнала с Мъжа — каза Мона съвсем спокойно и отчетливо. — Мъжът е преминал.

Каза го с равен тийнейджърски глас, с отегчение от глупостта на останалите и без да им спестява невероятното. Продължи:

— Тръгнала е с него. Този дългокос пич е Мъжът. Да, това е той — онзи тънък мутант. Призракът, Дяволът, Лашър. Майкъл се е бил с него до басейна и той го е блъснал във водата. От него идва миризмата, която се усеща там. Както и миризмата в салона, където се е родил.

— Фантазираш! — сопна се Райън така вбесено, че почти го изшептя. — Казах ти да не се бъркаш.

— Когато двамата с Роуан са си тръгнали — продължи Мона, — тя е включила алармата, за да дойде помощ за Майкъл. Или пък Мъжът сам го е направил. Всеки глупак би разбрал какво точно е станало.

— Мона, казвам ти да излезеш от стаята — настоя Райън.

— Не — отвърна тя.

Майкъл мълчеше, не можеше да измисли как да отговори. Искаше да каже, че Роуан се е опитала да спре Мъжа, да му попречи да го блъсне в басейна. Но какъв беше смисълът? Роуан го беше оставила да се удави, или не? *Роуан е била принудена.*

Райън издаде тих стон на раздразнение.

— Позволете ми — намеси се търпеливо Аарън — да кажа, че доктор Ларкин има много информация, с която ние не разполагаме. Има рентгенови снимки на ръце, крака, гръбначен стълб, таз, както и скенер на мозъка и други изследвания. Това същество не е човек, има объркраща генетична конструкция. Бозайник е. Примат е. Топлокръвен. Изглежда като нас. Но не е човек.

Пиърс се взираше в баща си, сякаш се страхуваше, че той ще се разстрои още повече. Райън обаче просто поклати глава.

— Ще повярвам, когато го видя, когато самият доктор Ларкин ми го каже.

— Татко — каза Пиърс, — та нали рапортите от съдебната медицина са същите. Твърдят, че пробите са замърсени, защото иначе излиза, че това е кръв и тъкан от нещо, което не носи човешкия генетичен код.

— Както каза и Мона — обади се Майкъл. Гласът му бе станал много нисък. Той се надигна малко и погледна първо Райън, а после Мона.

Нещо в поведението на Аарън го тревожеше през цялото време, но не знаеше точно какво и всъщност не осъзнаваше, че е разтревожен, докато не се хвана, че гледа към него.

— Прибрах се и той беше тук. Приличаше на нея — започна той. — Приличаше и на мен. Може да произлиза... от нашето дете. Нашето бебе. Роуан беше бременна.

Замълча и издиша тежко. Поклати глава и после осъзна, че трябва да продължи.

— Това същество беше новородено. Беше много силно. Дразнеше ме. Той... той се движеше като сламения човек от „Магьосникът от Оз“... Беше тромав, падаше, смееше се, ставаше отново. Сякаш можех да му извия врата, но не го направих. Той беше много по-силен, отколкото изглеждаше. Ударих го няколко пъти. Би трябвало да строша лицевите му кости, но не му стана нищо. Роуан се опита да ни разтърве, но тогава аз не разбрах... а и сега не разбирам... кого точно се опитваше да предпази. Мен или него?

Мразеше се, че изрича тези думи.

— А тя помогна ли му да те блъсне в басейна? — попита Мона.

— Млъквай, Мона! — изкрещя Райън, но момичето не му обърна внимание. Гледаше Майкъл.

— Не, не му помогна — отвърна той. — Не беше за вярване и че той можа да го стори сам. Бил съм повалян няколко пъти в живота си. За тази работа се иска здрав мъж и късмет. Той беше слаб, крехък и стоеше на леда, но все пак ме блъсна и аз паднах в басейна. Помня, че ме гледаше, докато падах. Очите му са сини, а косата много черна. Вече ви казах. Кожата му е съвсем бледа и някак красива. Поне тогава беше такава.

— Като кожа на бебе — добави Аарън тихо.

— Значи всички искате да ми кажете — обади се нервно и тревожно Райън, — че това не е човешко същество?

— Говорим за наука, човече, не за магии — обади се Аарън. — Това същество, така да се каже, е от плът и кръв, но генетичният му код не е човешки.

— И Ларкин ти каза това?

— До известна степен. Нека кажем, че някак го разбрах.

— Призраци, духове, същества — изпъшка Райън. Като че въсъкът, от който бе направен, започваше да се топи.

— Хайде, татко, успокой се — каза Пиърс и за миг прозвуча като по-възрастния от двамата.

— Джифорд ми каза, че според нея Мъжът е преминал — рече Райън. — Това бе последният разговор, който проведох с жена си... — Той замълча.

Тишина.

— Мисля, че сме съгласни за едно, Майкъл — обади се Аарън с лека нотка на нетърпение. — Ти оставаш тук.

— Да, схванах — отвърна Майкъл. — Оставам. Но искам да видя всички доклади. Искам да бъда информиран на всяко ниво. Искам да говоря и с този доктор Ларкин.

— Има едно много важно нещо — каза Аарън. — Райън, по разбираеми причини, не разреши аутопсия на Джифорд.

Райън го погледна. Майкъл никога не го бе виждал така очевидно враждебен. Аарън също усети това и се поколеба за миг, преди все пак да продължи:

— Има няколко окървавени парчета от дрехи, които могат да се изследват.

— Защо? — попита Райън. — Какво общо има жена ми с вас? Или с тази история?

Аарън не отговори. Изглеждаше внезапно смутен.

— Да не искаш да кажеш, че жена ми има нещо общо с онова същество? Че той я е убил?

Аарън не отговори.

— Татко, тя е направила спонтанен аборт — каза Пиърс, — а и двамата знаем, че... — Младият мъж спря, но ударът вече бе нанесен. — Мама беше много чувствителна. Тя и татко...

Райън не отговори. Гневът му се бе превърнал в нещо още по-лошо. Майкъл кимна, преди да се усети. Лицето на Мона беше безстрастно, както винаги.

— Имаше ли доказателства, че е направила спонтанен аборт? — попита Аарън.

— Получила е маточен кръвоизлив — каза Пиърс. — Така каза местният лекар, нещо като спонтанен аборт.

— Не знаят — обади се Райън. — Местните лекари казаха, че е умряла от загуба на кръв. Само това. Загуба на кръв. Получила е кръвоизлив и не се е обадила или не е могла да се обади за помощ. Умряла е на плажа. Тя беше нежна и нормална жена, но беше на четирийсет и шест. Малко вероятно е да е направила спонтанен аборт. Всъщност това е почти абсурдна идея. Тя страдаше от фиброзни тумори.

— Татко, нека изследват, каквото са открили, моля те. Искам да знам защо умря мама. Ако е било заради туморите, искам да знам. Моля те. Всички искаме да знаем. Защо е получила този кръвоизлив?

— Добре — каза Райън, който изгаряше от гняв. — Значи искаш да направят изследвания на дрехите на майка ти? — Тръсна ядно ръце.

— Да — отвърна Пиърс спокойно.

— Добре тогава. Ще го направят заради теб, заради теб и сестрите ти. Ще направим изследванията. Ще открием какво е причинило кръвоизлива.

Пиърс беше доволен, но явно притеснен за баща си.

Райън искаше да каже още нещо, но им махна леко да изчакат. Вдигна дясната си ръка, направи още един колеблив жест, а после заговори:

— Ще направя каквото мога при тези обстоятелства. Ще продължа търсенето на Роуан. Ще дам окървавените дрехи за изследване. Ще правя само разумното и нужното. Ще правя нещо почтено. Законно. Необходимо. Но наистина не вярвам в този мъж! Не вярвам в този призрак. Никога не съм вярвал! И сега няма причина да вярвам. Каквато и да е истината за всичко това, тя няма нищо общо със смъртта на жена ми! Нека обаче да се върнем на Роуан. Джифорд вече е в Божиите ръце, Роуан може да е още сред нас. Аарън, как ще получим тези научни данни, или каквито са там, от института „Кеплингър“? Това ще бъде първата ми задача. Да открия как можем да изискаме пробите, които Роуан е изпратила на Ларкин. Сега ще отида в офиса и ще опитам да се добера до тези материали. Наследницата на завещанието е изчезнала, сигурно има някаква измама, трябва да се предприемат законови мерки по отношения на фондовете, сметките, подписите и прочие. — Той замълча, сякаш бе казал повече, отколкото искаше и се взря пред себе си, сякаш бе машина, която внезапно бяха изключили.

— Разбирам чувствата ти, Райън — каза тихо Аарън. — Дори най-консервативните свидетели могат да кажат, че около този мъж има някаква мистерия.

— Вие и Таламаска — прошепна Райън. — Намесвате се. Наблюдавате, записвате. Взирате се в тези объркващи неща и ги интерпретирате така, както изискват вашите вярвания, вашите суеверия. Пет пари не давам за вашата догматична настойчивост, че на света има призраци и духове! Мисля и че историята на семейството, която сте съставили е... е някаква объркваща измишльотина. Аз няма... аз започнах свое разследване, на вас, ако искате да знаете.

Аарън присви очи. Когато заговори, в гласа му се долавяше горчивина, раздражителност:

— Не те обвинявам.

Внезапно на лицето му се изписа разочарование, като че се опитваше да сдържи реакцията си, да овладее объркване или противоречиви чувства. Майкъл усети това по-силно отвсякога — Аарън не беше на себе си.

— У теб ли са дрехите, Райън? — продължи Аарън с неприятното си искане, сякаш дълбоко в себе си се отвращаваше, че трябва да направи това. — Дрехите на Джифорд. С какво е била облечена?

— По дяволите! — прошепна Райън, вдигна телефона и се свърза със секретарката си в офиса. — Карла, Райън е. Обади се на съдебния лекар в окръг Уолтън, Флорида. Обади се и на погребалния дом. Какво стана с дрехите на Джифорд? Трябва да ги взема.

Затвори телефона и попита:

— Има ли още нещо, защото искам да ида в офиса. Имам работа. Трябва да се върна рано вкъщи, децата ми се нуждаят от мен. Алисия беше приета в болница. Тя също се нуждае от мен. Имам нужда и да остана сам за малко. Имам нужда да... Имам нужда да поскърбя за жена си. Пиърс, бих искал да тръгнем сега, ако ще идваш с мен. — Всичко това бе казано много бързо.

— Да, татко, но искам да знам какво става с дрехите на мама.

— За бога, какво общо има това с Джифорд! — извика Райън. — Господи, всички ли си загубихте ума?

— Просто искам да знам — каза Пиърс. — Знаеш... знаеш, че мама се страхуваше да дойде тук на Марди Грас, тя...

— Не, не продължавай. Недей — настоя Райън. — Нека се придържаме към това, което имаме. Което знаем. Ще направим всичко, каквото поискат от нас, по каквато и да е причина! Майкъл, утре ще ти предам всички материали за Роуан. По дяволите, ще ти ги предам още сега. Ще ти изпратя докладите от цялото разследване.

Той пак вдигна телефона и набра офиса си със скоростта на светлината. Не си направи труда да се представя. Каза на човека отсреща:

— Един куриер да донесе всичко, свързано с Роуан. Да, всичко. Докладите от детективите, копията на чековете, всяка хартийка. Съпругът ѝ го иска. Има право да го види. Нали ѝ е съпруг. Той... има това право.

Тишина. Слушаше.

— Какво имаш предвид? — попита след малко. Лицето му стана безизразно и после започна да се зачервява. Затвори телефона и се обърна към Аарън.

— Твоите хора ли са взели дрехите на жена ми? Взели са ги от офиса на съдебния лекар и от погребалното бюро. Кой ви каза, че можете да направите такова нещо?

Аарън не отговори, но Майкъл видя изненадата и объркването на лицето му. Той не знаеше за това, беше шокиран и унижен. Като че премисли всичко и после сви леко рамене.

— Съжалявам — рече накрая. — Не съм упълномощавал никого за това. Приеми извиненията ми. Ще се погрижа да върнат всичко незабавно.

Сега Майкъл разбра защо Аарън не беше на себе си. Нещо се бе случило сред редиците на ордена му. Бе усетил това и по-рано, но не знаеше как да го тълкува.

— Вървете по дяволите! — извика Райън. — Дотегна ми от изследователи, тайни и хора, които се шпионират взаимно.

Той се изправи, а Пиърс също стана и каза:

— Хайде, татко. — Отново бе поел нещата в свои ръце. — Да вървим у дома. Ще се върна в офиса следобед. Да вървим.

Аарън не стана. Дори не погледна към Райън. Гледаше встрани и после като че се отнесе някъде надалеч, в мислите си. Беше раздразнен, но не само това.

Майкъл стана и стисна ръцете на Райън и Пиърс.

— Благодаря и на двама ви.

— Поне това можехме да направим за теб — каза Райън престорено. — Ще се срещнем утре — ти, аз, Лорън и Рандъл. Ще намерим Роуан, ако...

— ... ако може да бъде намерена — каза Мона.

— Казах ти да мълчиш! — извика Райън. — Върви си у дома. Древната Евелин е сама.

— О, да, все някой там е сам и има нужда от мен, нали така? — отвърна Мона. Тя свали крака си от облегалката и стана, като приглади детинската рокличка. Двете фльонги на панделката стърчаха зад главата ѝ. — Ще си отида у дома. Не се тревожи.

Райън се взираше в нея, сякаш не беше в състояние да издържа повече. Приблужи се, хвана я и я притисна към гърдите си. Настъпи ужасна тишина, а после нещо много по-ужасно — той заплака със сподавените хлипове на човек, изпълнен със срам и нещастие, както дори жените не плачат.

Пиърс сложи ръка на рамото му. Райън отблъсна Мона назад, целуна я яростно по бузата и след като я стисна за рамото, я остави да си върви. Тя също го целуна нежно.

Райън последва Пиърс и двамата излязоха от библиотеката.

Вратата се отвори и затвори и Майкъл чу хор от гласове в салона — приглушения глас на Беатрис и по-дълбокия глас на Райън, не можа да различи останалите в последвалата глъчка.

Осъзна, че е останал сам с Аарън и Мона. Аарън не беше помръднал, все още имаше отсъстващ вид. Изглеждаше някак печално изваден от строя, също като Майкъл допреди няколко дни.

Мона се промъкна в ъгъла, сияеща като свещица с пламтящата си коса, привела рамене. Явно нямаше намерение да си тръгва.

— Кажу какво мислиш — каза Майкъл на Аарън. — Питам те за първи път, откакто... се случи. Какво мислиш? Кажу.

— Искаш експертното ми мнение? — попита Аарън със същата горчивина, очите му още блуждаеха.

— Искам безпристрастното ти мнение. Райън отказва да повярва в това с някакъв почти религиозен плам. Какво си ми спестил?

Трябваше да помоли Мона да излезе, трябваше да я придружи, да я заведе при Беа, но не го направи. Просто гледаше Аарън.

Лицето му се изопна и после се отпусна.

— Не съм крил нищо нарочно. Объркан съм — каза той и погледна Майкъл в очите. — Аз водих тоя случай, докато Роуан не изчезна. Мислех, че го водя и след това. Но има явни признаци, че Старшите са поели нещата и разследването е разширено без моето знание, което не е в стила на Таламаска. Знаеш го. След изчезването на Роуан помолихме Райън за разрешение да дойдем в тази къща, да вземем проби от окървавения килим и от тапетите. Трябваше да питаме теб, но ти не...

— Знам, знам...

— Така действаме ние. Да вървим по следите на бедата, да процедираме с внимание, да наблюдаваме, да не правим заключения.

— Не ми дължиш обяснения. Ние сме приятели. Но мисля, че знам какво е станало. Това разследване сигурно е много важно за твоите Старши. Сега нямаме призрак, а някакво мутирало същество. — Майкъл се засмя горчиво. — И то държи жена ми като затворник.

— Това и аз можех да ви го кажа — обади се Мона.

Липсата на отговор от страна на Аарън беше плашеща. Той се взираше в нищото, силно шокиран, неспособен да коментира, защото ставаше дума за ордена. Накрая поглед накъм Майкъл.

— Ти си добре, нали? Доктор Роудс каза, че е станало същинско чудо. Ще оздравееш напълно. Ще се срещнем утре, дори и да не съм канен на срещата с Райън.

— А онзи доклад, който ще изпратят?

— Виждал съм го. Сътрудничехме си. В тази папка има и мои доклади. Ще видиш. Не знам какво е станало после. Беатрис и Вивиан ме чакат. Беатрис е силно притеснена за теб, Мона. А доктор Ларкин иска да говори с теб, Майкъл. Помолих го да изчака до утре. Мен обаче иска да види сега.

— Да, добре. Искам да прочета докладите. Не позволявай на Ларкин да замине.

— О, той е добре тук. Обикаля ресторантите и се весели по цели нощи с някаква негова колежка от „Тюлейн“. Няма да ни се измъкне лесно.

Мона не каза нищо. Просто гледаше как Майкъл следва Аарън към коридора. Остана при вратата и той внезапно болезнено усети присъствието ѝ — парфюма ѝ, червената ѝ сияеща в сенките коса, смачканата бяла сатенена панделка, цялото ѝ същество и всичко, което

се бе случило. Помисли си, че хората си тръгват и скоро той пак ще остане насаме с нея.

Райън и Пиърс тъкмо излизаха през входната врата. Сбогуванията в семейство Мейфеър траеха дълго. Беатрис отново плачеше и уверяваше Райън, че всичко ще бъде наред. Рандъл седеше в дневната до първата камина. Приличаше на огромна тъмносива жаба в креслото, изглеждаше объркан и замислен.

— Как сте, скъпи мои? — попита Беа, като се втурна да хване ръцете на Майкъл и Мона. Целуна Мона по бузата.

Аарън се промъкна покрай нея.

— Добре съм — каза Мона. — Как е мама?

— Дадох ѝ успокоителни. Сложиха я на системи. Ще спи цялата нощ. Изобщо не се тревожи за нея. Баща ти също е добре. Прави компания на Древната Евелин. Мисля, че и Сесилия е при тях. Ан Мари е при майка ти.

— И аз така си помислих — рече Мона с отвращение.

— Какво искаш да направя, скъпа? Да те заведа ли у дома? Искаш ли да останеш малко при мен? Какво да направя за теб? Можеш да останеш да спиш у нас, в стаята с тапетите на рози.

Мона поклати глава и отвърна:

— Добре съм. — Сви небрежно рамене. — Наистина съм добре. Ще се прибера у дома след малко.

— А ти? — обърна се Беа към Майкъл. — Виж се само. Цветът на лицето ти се е върнал. Като нов си.

— Да, така изглежда. Трябва да обмисля всичко. Ще ми изпратят докладите за Роуан.

— О, не чети всички тези доклади. Толкова са депресиращи. — Тя се обърна да потърси Аарън, който стоеше до отсрещната стена. — Аарън, не му позволявай.

— Трябва да ги прочете, скъпа моя — отвърна той. — А сега аз ще се върна в хотела. Доктор Ларкин ме чака.

— Ох, този доктор. — Тя го хвана за ръката и го целуна по бузата, докато вървяха към вратата. — Ще те чакам.

Рандъл също бе станал. Двама млади Мейфеър излязоха от трапезарията в салона. Сбогуванията се проточиха, изпълнени с прочувствени думи, внезапни ридания и признания в любов към Джифорд, горката красива Джифорд, милата и щедра Джифорд. Беа се

обърна и се втурна да прегърне Майкъл и Мона. Целуна ги и отново тръгна по коридора, явно ѝ беше трудно да се раздели с тях. Имаше някаква интимност в начина, по който хвана ръката на Аарън, когато той я поведе по стъпалата. Рандъл излезе от къщата преди тях.

Най-накрая всички си тръгнаха. Мона стоеше на входната врата и им махаше, изглеждаше съвсем нелепо с детската рокля със сатенения колан, въпреки че бялата панделка в косата ѝ бе като част от самата нея.

Обърна се към Майкъл и затръшна вратата зад себе си.

— Къде е леля Вив? — попита той.

— Тя не може да те спаси, момче — каза Мона. — В Метаир е и успокоява децата на Джифорд заедно с леля Бернадет.

— Къде е Еужения?

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че я отрових? — Мона мина покрай него и тръгна към библиотеката.

Майкъл я последва непреклонен, готов да рецитира речи за порядъчност.

— Това няма да се случи отново — започна той, но тя затвори вратата на библиотеката и веднага го прегърна.

Започна да я целува, ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и после внезапно вдигнаха памучната рокля.

— Не, не бива! — каза той. — Няма да ти позволя. Ти не ми даваш никакъв шанс...

Меките ѝ млади ръце го обгърнаха. Той галеше гърба ѝ, бедрата ѝ под памучната дреха. Тя беше силно възбудена, като всяка зряла жена, с която бе правил секс. Майкъл чу леко изщракване — беше се пресегнала да заключи вратата.

— Утеши ме — каза Мона. — Любимата ми леля умря. Наистина съм съсипана. Не се шегувам. — Тя отстъпи назад. В очите ѝ блестяха сълзи. Подсмръкна, като че ли всеки миг щеше да избухне в плач.

Разкопча памучната рокля и я остави да се смъкне на пода. Излезе от сияещия ѝ обръч и той видя снежнобелия ѝ сутиен с големи чашки от скъпа дантела и меката бледа кожа на корема ѝ над сатенения колан на долната фуста. Сълзите ѝ отново рукнаха, тя плачеше безмълвно. После се втурна към него, склучи ръце зад врата му, целуваше го, плъзгаше ръка между краката му.

Както се казва, това бе свършен факт. Тя зашепна, когато се отпусна на килима.

— Не се притеснявай.

Спеше му се. Изпитваше копнеж. Не беше потънал дълбоко. Не можеше. Твърде много неща минаваха пред вътрешното му око. Започна да си тананика, а после тихо запя.

— Валсът на Виолета — каза тя. — Моля те, остани с мен още малко.

Той като че заспа или потъна в нещо като покой, пръстите му лежах на прекрасния ѝ изпотен врат, устните му се притискаха към челото ѝ.

В този миг на вратата се позвъни и той чу Еужения в коридора — не бързаше да отвори и викаше, както винаги:

— Идвам. Идвам.

Носеха докладите. Трябваше да ги прочете. Но как да стане, без да събуди спящото на килима дете. Все пак трябваше да ги види. Бяха ги донесли за по-малко от половин час. Помисли си за Роуан и почувства такъв ужасен страх, че не можеше да го изрази с думи, нито да вземе решение, нито дори да мисли.

Седна, опитваше се да събере сили, да се отърси от отмалата на секса и да не гледа голото момиче, което спеше на килима. Главата ѝ лежеше сред гнездо от червена коса, коремът ѝ беше гладък и свършен, като гърдите ѝ. Всичко в нея бе сочно и съблазнително. Майкъл, прасе такова, не можеш да правиш такива неща!

Къщата потрепери леко от затръшването на входната врата. Еужения отново мина по коридора, а после настана тишина.

Той се облече и се среса. Взираше се в грамофона. Да, точно него беше видял във всекидневната, той свиреше призрачния валс. На него бе сложена плочата с този валс, записана преди много десетилетия.

Това го разстрои за миг. Опита се да откъсне очи от спящото дете и се зачуди как така бе почувствал покой наред всичко ставащо. „Но ти го стори. Не можеш да си постоянно напрегнат.“ И тогава си помисли: „Жена ми може да е жива, може и да е мъртва, но аз трябва да вярвам, че е жива! Тя е с онова същество. То сигурно има нужда от нея!“.

Мона се обърна. Гърбът ѝ беше свършен, бял, бедрата ѝ, въпреки дребния ѝ ръст, имаха женствени пропорции. Нищо момчешко

нямаше в младостта ѝ; тя определено беше жена.

Откъсни очи от нея, човече! Еужения и Хенри са някъде наоколо. Не си насилвай късмета. Заслужаваш да те зазидат в мазето.

Но тук няма мазе.

Знам. Е, тогава на тавана.

Той бавно отвори вратата. В коридора бе тихо. Тихо беше и в двойния салон. На масата в коридора обаче имаше плик — там, където оставяха пощата. Видя познатия надпис „Мейфеър и Мейфеър“. Приблужи се на пръсти и го взе. Страхуваше се да не се появят Еужения или Хенри. После влезе в трапезарията. Можеше да седне на масата и да прочете всичко. Така, ако някой се приближеше до вратата на библиотеката, щеше да успее да го спре.

Рано или късно, тя ще се събуди и ще се облече. А тогава? Не знаеше. Просто се надяваше да си иде и да го остави.

Жалък страхливец. Роуан, дали ще разбереш това? Смешното беше, че вероятно щеше да разбере. Роуан разбираше мъжете по-добре от останалите жени, по-добре дори от Мона.

Включи лампата до камината и седна на масата. Извади пакет ксерокопия от плика. Наистина бяха доста.

Генетиците от Ню Йорк и Европа бяха донякъде саркастични относно пробите. „Това, изглежда, е събран генетичен материал от повече от един вид примати.“

Но именно разказите на свидетелите от Донелайт го поразиха. „Жената беше болна. Постоянно седеше в стаята, но когато той излизаше, тя го придружаваше. Сякаш мъжът настояваше. Изглеждаше болна, много болна. За малко да ѝ предложи да иде на лекар.“

Един служител в хотел в Женева описваше Роуан като съвсем мършава, най-много петдесет и пет килограма. Смяташе това за ужасяващо.

Майкъл се вгледа в копията на подправените чекове. Подправени! И то неумело. Почеркът изглеждаше много старинен, като от елизабетинската епоха, какъвто можеш да видиш по стари пергаменти.

Получател: Оскар Олдридж Тамен.

Защо бе избрал това име? Когато се вгледа в другата страна на чека, разбра. Имаше фалшив паспорт. Банковият чиновник бе записал всички данни.

Със сигурност можеха да тръгнат по тази следа. Но тогава видя бележката от адвокатската фирма — Оскар Олдридж Тамен е бил видян за последно в Ню Йорк, на 13 февруари. Съпругата му го обявила за изчезнал на шестнайсети. Местоположение неизвестно. Заключение? Откраднат паспорт.

Затвори рязко папката. Сложи ръце върху нея и се наведе напред, опитваше се да прогони трепването в сърцето, да си припомни, че тази болка е съвсем незначителна — почти като дразнене — и я има от години, нали така?

— Роуан — каза той на глас, като молитва. Мислите му се върнаха в деня на Коледа, когато я видя за последно — когато тя скъса верижката от врата му и медальонът падна.

Защо ме изостави? Как може!

Заля го силен срам, срам и страх. Егоистичната му дребна душица беше доволна, когато чу, че демонът я е принудил, доволен беше, че разследващите смятат, че тя е заминала насила! Доволен бе, че това бе обявено пред гордия Райън Мейфеър. О, това означаваше, че неговата хитра жена не му бе изневерявала с онзи демон! Тя го обичаше!

Но какво, за бога, означаваше всичко това за нея! За нейната сигурност, за съдбата ѝ, за бъдещето ѝ! Господи, ти си егоистичен, презрян нещастник. Но болката бе толкова голяма, болката от заминаването ѝ, от студената вода в басейна и от вещиците Мейфеър от съня му, от болничната стая и болката в сърцето, когато за първи път изкачи стълбите...

Той скръсти ръце на масата и заридя тихо, после отпусна глава върху тях.

Не знаеше колко време е минало, но усещаше всичко. Вратата на библиотеката не се отвори, Мона сигурно още спеше. Слугите знаеха какво е сторил, иначе щяха да се появят по някое време. Спусна се здрач. Къщата като че чакаше нещо или наблюдаваше.

Накрая вдигна глава от масата и видя, че навън е паднала сияйна пролетна вечер, листата се открояват в сумрака, а златистата светлина на лампата внася частичка ведрост в огромната стая със старите стенописи.

Дочу тъничък глас, който пееше слабо някъде далече. И постепенно, когато застина съвършено на мястото си, той осъзна, че

това е арията на Виолета от „Травиата“, грамофонът пак свиреше. Значи неговата малка нимфа се беше събудила; беше наблизил и навиваше старата играчка. Трябваше да стане, да говори с нея, да ѝ обясни за смъртния грях.

Тя седеше на пода, облегната на ръце, гола, както преди. Гърдите ѝ бяха стегнати, с гладка кожа. Зърната ѝ бяха нежни и розови.

Не се чуваше никаква музика. Дали му се беше сторило? Мона се взираше през прозореца към портата от ковано желязо. Майкъл видя, че тя е отворена. Прозорецът на стаята бе вдигнат догоре, а капациите, които той държеше винаги затворени, за да не влизат косите лъчи на следобедното слънце, също зееха. От улицата се чуваше силен шум, но само от преминаващите коли, които профучаваха по тясната сенчеста пресечка.

Мона се стресна; косата ѝ бе разрошена, а лицето ѝ бе все така гладко и сънливо.

— Какво е това? — каза той. — Да не би някой да е влязъл през прозореца?

— Опита се — отвърна тя. Гласът ѝ бе натежал от съня. — Усещаш ли миризмата? — Обърна се да го погледне и преди той да отговори, започна да се облича.

Майкъл отиде до прозореца и веднага затвори зелените капаци. Отсрещният ъгъл беше пуст или толкова тъмен под дъбовете, че не се виждаше има ли някой там. Живачната улична лампа приличаше на пълна луна в короните на дърветата. Майкъл свали прозореца и го залости. Трябваше да го държи заключен! Беше бесен.

— Усещаш ли миризмата? — настоя Мона. Вече се беше облякла. В стаята бе съвсем тъмно след затварянето на прозореца, тя се приближи до Майкъл и обърна гръб да ѝ върже пояса.

— По дяволите, кой беше? — Колосаната дреха беше приятна на допир. Той върза пояса, доколкото можа. Опита се да направи хубава панделка. Мона се обърна и се втренчи в прозореца.

— Значи не долови миризмата, така ли? — Мина покрай него и се втренчи в процепа между капациите. После поклати глава.

— А ти не го ли видя? — Майкъл вече мислеше да хукне навън, да обиколи градината и цялата пресечка, да спре всеки непознат, да претърси цялата „Честнът“ и после Първа, докато не открие някой съмнителен човек.

— Къде ми е чукът? — продължи той.

— Чук ли?

— Не ми трябва пистолет, скъпа. Чукът винаги ми е вършил работа. — Той тръгна към килера в коридора.

— Майкъл, той си отиде отдавна. Отиде си, когато се събудих. Чух го да бяга. Не мисля... Не знам дали е бил наясно, че тук има някой.

Майкъл се върна. Нещо бяло сияеше на тъмния килим. Панделката й. Той я вдигна, а Мона я взе разсеяно и я сложи на главата си, без да се поглежда в огледалото.

— Трябва да вървя — каза тя. — Да видя майка си. Трябваше вече да съм отишла при нея. Сигурно се е уплашила до смърт, че е в болница.

— Съвсем нищо ли не видя? — настоя Майкъл. Вървеше след нея по коридора.

— Долових миризмата — отвърна тя. — Мисля, че тя ме събуди, а после чух и шум откъм прозореца.

Колко спокойна беше. А той изгаряше от гняв.

Майкъл отвори вратата и излезе пръв от къщата, стигна до железната порта. Всеки можеше да се е скрил тук, зад дъбовете, от другата страна на улицата, зад стената, дори сред ниските храсти в собствената му градина. *Собствената ми градина.*

— Тръгвам, Майкъл, ще ти се обадя по-късно — каза Мона.

— Не си мисли, че ще те оставя да си тръгнеш сама в тази тъмница. Да не си луда?

Тя спря на стъпалата. Понечи да се възпротиви, но после погледна боязливо мрака наоколо. Взря се замислено в клоните и в сенките по „Честнът“.

— Имам идея. Изпрати ме. А ако той изскочи отнякъде, ще го убиеш с чука. Нали взе чука?

— Това е нелепо. Ще те откарам у дома — каза той, въведе я в къщата и затвори вратата.

Хенри беше в кухнята, където му бе мястото. Беше облечен с бяла риза с тиранти и пиеше уиски от бяла порцеланова чаша, така че никой да не разбере. Остави вестника и стана. Разбира се, че ще отведе детето у дома. Или в болницата? Разбира се. Където пожелае

госпожица Мона. Той посегна за палтото си, което висеше на стола зад него.

Майкъл отиде с тях до колата, притеснен от тъмнината, и изчака да се качат. Мона му помахаша и той почувства болка, когато потеглиха, задето я бе оставил да си тръгне без прегръдка за довиждане, а после се засрами от себе си.

Върна се в къщата и заключи вратата на кухнята.

Пак отиде до дрешника в коридора. Старият му сандък с инструменти беше там, на първия етаж, под стълбите. Тази къща бе толкова голяма, че човек имаше нужда от по един сандък с инструменти на всеки етаж. Тези тук обаче бяха любимите му, ето го и чукът с разцеп с очукана дървена дръжка, с който беше работил в Сан Франциско.

Обзе го странна тревога и той стисна по-силно инструмента. Отиде пак да надникне през прозореца в библиотеката. Това беше чукът на баща му, беше го взел в Сан Франциско още като момче, заедно с останалите стари инструменти. Хубаво бе да има нещо от баща си сред цялото внимателно инвентаризирано богатство на Мейфеър. Вдигна чука. Искаше да го забие в черепа на натрапника. Сякаш нямаше достатъчно проблеми в тази къща, а и някакъв крадец се опитваше да влезе през прозореца в библиотеката!

Освен ако...

Той включи лампата в най-близкия ъгъл и огледа малкия грамофон. Беше покрит с прах. Никой не го беше докосвал. Не знаеше дали и той ще може да го докосне. Коленичи и сложи пръсти на въртящия се диск. Плочите с „Травиата“ бяха в стария излинял албум. Манивелата лежеше до тях. Изглеждаше невъзможно стара. Кой бе пускал два пъти този валс, щом грамофонът изглеждаше недокосван и беше покрит с прах.

Чу някакъв шум, проскърцване, сякаш някой ходеше из къщата. Вероятно Еужения. Или пък не?

— По дяволите! — изпъшка Майкъл. — Да не би този кучи син да е още тук?

Веднага се надигна да провери. Обиколи целия първи етаж, стая по стая, слушваше се, вираше се, огледа малките светлини на таблото на алармата, които щяха да сигнализират, ако нещо се движеше из стаите пред него. После се качи на втория етаж, обходи

навсякъде, надникна в дрешниците и баните, където не бе влизал отдавна, дори в предната спалня с оправеното легло и вазата с жълти рози на полицата над камината.

Всичко изглеждаше наред. Еужения я нямаше, но от верандата при помещенията на слугите видя, че къщата за гости в дъното на двора е осветена, сякаш там се провеждаше парти. Сигурно беше тя. Тя винаги включваше всички лампи. Сега се сменяха с Хенри, беше неин ред да остане в къщата, в кухнята — на пуснато радио и включен телевизор.

Клоните на мрачните дървета се люлееха от вятъра. Майкъл видя тихата морава, басейна и плочите. Нищо не помръдваше, но дърветата караха далечните светлини в къщата за гости да потрепват измамно.

На третия етаж. Трябваше да провери всяко кътче.

И там беше тихо и тъмно. Малката площадка на върха на стълбището бе празна. Уличната лампа светеше през прозореца. Вратата на склада беше отворена, празните лавици сияеха чисти и сякаш очакващи нещо. Той се обърна и отвори вратата на стаята на Жулиен, неговото настоящо ателие.

Първо видя двата срещуположни прозореца — този вдясно, под който Жулиен бе умрял в своето тясно легло, и другият отляво — през който Анта бе паднала от покрива на верандата. Приличаха на очи.

Капаците бяха вдигнати, меката вечерна светлина нахлуваше върху голите дъски на пода и озаряваше чертожната му маса.

Само дето дъските не бяха голи. Напротив, върху тях имаше разнищен килим, а на мястото на масата се бе появило тясното месингово легло, отдавна изнесено от тази стая.

Майкъл посегна да включи осветлението.

— Моля те, недей. — Гласът беше немощен и тих. С френски акцент.

— Кой си ти, по дяволите?

— Аз съм Жулиен. Но, за бога, не аз влязох в библиотеката! Ела, докато още има време, трябва да поговорим.

Майкъл затвори вратата зад себе си. Лицето му изгаряше. Потеше се и стискаше здраво чука. Но той знаеше, че това е гласът на Жулиен, защото го беше чувал и преди, високо в небесата, в едно друго селение. Да, гласът беше същият, говореше тихо, бързо и настоятелно.

Като че някакъв воал се вдигна и той си помисли, че отново ще види сияещия Пасифик, удавеното си тяло да се носи по вълните и ще си спомни всичко. Но не стана така. Това, което се случи, беше безкрайно по-плашещо и вълнуващо! Видя до камината тъмен силует на човек, подпрял се с ръка на полицата, с дълги и слаби крака. Имаше мека коса, бяла на светлината, проникваща от прозорците.

— *Eh bien*^[1], Майкъл, много съм уморен. Това е много трудно за мен.

— Жулиен! Те изгориха ли книгата? Историята на живота ти.

— *Oui, mon fils*^[2] — отвърна той. — Моята скъпа Мери Бет изгори всичко, до последната страница. Всичко, което написах... — Гласът му бе тих и някак наситен с тъжно удивление, веждите му се вдигнаха леко. — Ела, ела по-близо. Седни на онзи стол. Моля те. Трябва да ме изслушаш.

Майкъл се подчини и седна на едно кожено кресло, за което бе сигурен, че е реално. Чувстваше се напълно изгубен сред множеството непознати прашни предмети. Докосна леглото. Изглеждаше истинско. Чу изскърцването на пружините! Докосна копринената завивка. Истинска. Беше замаян и изумен.

На полицата на камината имаше два сребърни свещника. Тъмната фигура се обърна, драсна клечка и ги запали. Раменете му бяха тесни, но много изправени; изглеждаше без възраст, висок и елегантен.

Когато се обърна отново към Майкъл, топлата жълта светлина се разля иззад него. Изглеждаше съвършено истински, сините му очи гледаха сърдечно и открито, лицето му бе някак отнесено.

— Да, моето момче — каза Жулиен. — Виж ме! Чуй ме. Вече трябва да действаш. Нека ти кажа, каквото трябва. О, чуваш ли? Гласът ми става по-силен.

Гласът му беше красив и Майкъл го слушаше внимателно, винаги бе харесвал красивите гласове. Беше и старомоден, като школуваните гласове на старите филмови звезди, които толкова обичаше, актьорите, които превръщаха речта в изкуство. Изведнъж му хрумна, че може би това е продукт на неговите собствени пристрастия.

— Не знам колко време имам — каза призракт. — Не знам къде съм бил, докато чаках този момент. Аз съм дух, прикован към Земята.

— Слушам те. Не си отивай. Моля те, не си отивай!

— Само да знаеше колко трудно ми беше да проникна тук, колко съм изморен, твоята собствена душа ме прогонваше.

— Страхувам се от призраци — каза Майкъл. — Това си е ирландска черта. Но ти го знаеш.

Жулиен се усмихна, отново се облегна на полицата и скръсти ръце. Малките пламъчета на свещите затанцуваха, сякаш той наистина беше от плът и кръв и бе раздвижил въздуха. Изглеждаше напълно материален с тъмното вълнено палто и копринената риза. Носеше дълги панталони със старомодни, лъснати до блясък обувки с копчета. Когато се усмихна, леко набразденото му лице, оброчено от къдравата бяла коса, и сините му очи като че станаха още по-живи.

— Дойдох да ти разкажа моята история — рече той тихо и внимателно като учител. — Не ме съди. Просто вземи това, което имам да ти дам.

Майкъл бе завладян от някаква необяснима комбинация от вяра и вълнение. Онова, от което се бе страхувал през цялото време, което го преследваше, сега беше точно тук и му беше приятел. Само Жулиен никога не се бе превръщал в източник на страх за него.

— Ти си ангел, Майкъл — каза Жулиен. — Ти единствен все още имаш шанс.

— Значи битката не е изгубена?

— Не, *mon fils*, съвсем не.

Изведнъж като че се разсея, стана печален и за секунда Майкъл се уплаши, че видението може да изчезне. Но то стана още по-силно, по-ярко. Жулиен посочи към срещния ъгъл и се усмихна.

Там, на масичката до крака на месинговото легло, стоеше малката дървена кутия на грамофона.

— Кое е истинско в тази стая и кое е видение? — попита тихо Майкъл.

— *Mon Dieu*, само ако знаех. Никога не съм знаел. — Усмивката му стана още по-широка и той пак се облегна на полицата над камината. Очите му отразиха светлината на свещите, когато се обърна първо наляво, а после надясно и огледа почти мечтателно стените. — О, как ми се иска цигара и чаша вино! — прошепна Жулиен. — Майкъл, когато вече не можеш да ме виждаш, когато се разделим, пусни валса заради мен. Аз го пусках за *теб*. — Очите му пробягаха

умолително по тавана. — Пускай го всеки ден от страх да не би да съм още тук.

— Ще го пускам, Жулиен.

— А сега слушай...

[1] Добре (фр.). — Бел.ред. ↑

[2] Да, синко (фр.). — Бел.ред. ↑

ДЕСЕТ

Ню Орлиънс бе просто невероятно място. Ларк нямаше да съжалява дори никога да не си тръгнеше оттук.

Хотел „Пончартрейн“ беше малък, но много удобен.

Той бе наел прекрасен апартамент с изглед към булеварда, с приятна традиционна мебелировка, а по-вкусна храна от тази в „Карибския салон“ не беше опитвал. Можеха да си задържат Сан Франциско за известно време.

Спа до обяд, после изяде една великолепна южняшка закуска. Когато се прибереше у дома, трябваше да се научи да прави тази пшенична каша. Кафето от цикория беше смешно нещо — първия път ти се струва ужасно, но после вече не можеш без него.

Тези Мейфеър обаче го подлудяваха. Вече беше късният следобед на втория му ден в града и още не бе свършил нищо. Седеше на дългия диван, тапициран със златисто кадифе — много удобна мебел във формата на буквата „Г“. Беше се изтегнал, преметнал безгрижно крак над крак, и драскаше в бележника си, докато Лайтнър говореше по телефона в другата стая. Старецът бе доста изморен, когато дойде в хотела. Ларк предполагаше, че сигурно иска да се качи и да поспи в стаята си. Човек на неговата възраст има нужда да подремне, не може да будува денонощно, както правеше той.

Чу го да повишава глас. Онзи, с когото говореше в Лондон, или където и да е, явно го вбесяваше.

Разбира се, семейството не беше виновно, че Джифорд Мейфеър се спомина неочаквано в Дестин и последните два дни всички бяха изцяло заети с бдението, погребението и изобщо с ужасната скръб, на каквато Ларкин рядко бе ставал свидетел. Жените от семейството постоянно отвличаха Лайтнър, даваха му поръчения и търсеха утеха и съвет. Ларк едва бе успял да размени и две думи с него.

Той също отиде на бдението миналата нощ от чисто любопитство. Не можеше да си представи Роуан сред тези странни бърбиви южняци, които говорят за живите и мъртвите с еднакъв

ентузиазъм. Но пък каква красива тълпа бяха. Сякаш всички караха биймър, ягуар или порше. Бижутата им изглеждаха истински. Генетичната смесица бе довела до доста красиви лица, каквото и да се криеше зад тях.

И съпругът бе там; всички се грижеха за него. Той изглеждаше съвсем обикновено; всъщност не беше по-различен от останалите. Добре гледан и сит. Със сигурност не приличаше на човек, претърпял сърдечен пристъп.

Но Мич Фланаган, който сега разплиташе неговата ДНК, каза нещо много странно: че той има същия странен код като Роуан. Фланаган бе „успял“, съвсем в стила на „Кеплингер“, да се добере до картоните на Майкъл Къри, без да му иска разрешение. Засега обаче Ларк не можеше да се свърже с него!

Фланаган не му отговори на телефона нито снощи, нито тази сутрин. Електронният секретар все пускаше някаква мелодийка и молеше Ларк да остави номера си.

Тази работа не му харесваше. Защо Фланаган се правеше на интересен? Ларк искаше да се види с Къри, да говори с него, да му зададе някои въпроси.

Тук обаче си изкарваше забавно — снощи, след бдението беше пил доста — и възнамеряваше да вечеря с двама лекари от „Тюлейн“, и двамата шумни пияници, но имаше работа за вършене. Сега, когато госпожа Райън Мейфеър бе погребана, може би щяха най-сетне да се хванат за работа.

Той спря да драска в бележника, когато Аарън се върна в стаята.
— Лоши новини? — попита Ларк.

Лайтнър седна както винаги на фотьойла с подвижна облегалка и се замисли. Подпря брадичка с ръка и сви пръст под устата си, преди да отговори. Беше доста блед, с хубава бяла коса и много обезоръжаващо поведение. Беше и много изморен. Ларк си помисли, че това е човекът, за чието сърце трябва да се притесняват.

— Ами... — започна Лайтнър. — Аз съм в доста неловко положение. Явно Ерих Столов е взел дрехите на Джифорд от Флорида. Ходил е там. Взел е и дрехите от погребалното бюро. Сега е изчезнал, без изобщо да се е консултирал с мен за нищо.

— Но нали и той е член на твоята тайфа?

— Да — отвърна Аарън и направи лека саркастична гримаса. — Член на моята тайфа. А според новия директор на ордена, Старшите държат да не задавам никакви въпроси относно „тази част“ от разследването.

— И какво означава това?

Лайтнър притихна, а после вдигна очи.

— Ти спомена за генетични изследвания на цялото семейство. Искаш ли да опиташ да обсъдиш този въпрос с Райън? Мисля, че утре сутрин ще е подходящо време за това.

— О, разбира се, но нали разбираш какво могат да си навлекат. В смисъл, че поемат риск. Ако се натъкнем на генетични заболявания или пък предразположения към известни болестни състояния, тази информация може да се отрази на всичко — от надеждността им в очите на застрахователите до пригодността им за армията. Да, искам да го направя, но по-добре да се концентрирам върху Къри. Пък и тази жена, Джифорд. Няма ли начин да получим данни за нея? Имам предвид, че трябва да изчакаме малко. Този Райън Мейфеър е много умен адвокат, няма да позволи изследвания на цялото семейство. Ще е глупак, ако го направи.

— А и аз не съм му особено симпатичен в момента. Ако не беше приятелството ми с Беатрис Мейфеър, той щеше да стане още по-подозрителен, и то с право.

Ларк бе видял въпросната жена. Тя бе дошла предния ден в хотела, за да донесе вестта за трагичната смърт в Дестин — хубавичка, запазена жена със сива коса, сресана на висока прическа, и един от най-сполучливите лифтинги на лицето, които бе виждал през последните години. Макар че според него не й беше първият. Очите й искряха, скулите й бяха съвършено оформени. Имаше само два издайнически белега — под брадичката, а вратът й бе гладък като на млада жена. Е, значи тя и Лайтнър бяха заедно. Трябваше да се сети още на бдението; та тя му висеше постоянно на врата, на няколко пъти дори го целуна. Ларк се надяваше и той да има такъв късмет, когато стане на осемдесет. Предполагаше, че ще има, но само ако спреше да надига чашката.

— Виж сега — продължи той. — Ако Джифорд Мейфеър има медицински картони в града, мисля, че мога да ги получа чрез института „Кеплингер“, поверително, без да притесняваме никого.

Лайтнър се смръщи и поклати глава.

— Не. Не и отново без съгласието им.

— Райън Мейфеър няма да разбере. Остави това на нас, на „тайните медицински служби“, или както искаш го наречи. Но аз искам да се видя с Къри.

— Разбирам. И това ще уредим утре. Може би дори по-късно тази вечер. Трябва да помисля.

— За какво?

— За всичко това. Защо Старшите са позволили на Столов да дойде тук и да се намеси по този начин с риск да разгневи семейството. — Той сякаш мислеше на глас и не очакваше Ларк да му отговори нещо. — Нали знаеш, че цял живот съм разследвал свръхестественото. Никога не съм се забърквал така с друго семейство. Чувствам се все по-обвързан с тях, все по-притеснен. Дори донякъде се срамувам, че не се намесих преди Роуан да замине, но Старшите ми дадоха съвсем точни нареждания.

— Е, очевидно те смятат, че в генетиката на това семейство има нещо странно — каза Ларк. — Търсят наследствени черти. Господи, поне шестима души снощи ми казаха, че Джифорд е имала някаква психична дарба. Казаха, че виждала мъжа, който бил нещо като семеен призрак. Казаха, че била по-силна, отколкото се представяла. Мисля, че приятелите ти от Таламаска са тръгнали по същата следа.

Лайтнър не бързаше да отговаря. Най-накрая каза:

— Не е точно така. *Би трябвало* да сме на една следа, но не съм сигурен и това е по-скоро... объркващо.

Телефонът ги прекъсна — тихият пулсиращ звън от слушалката до дивана, която изглеждаше нелепо модерна сред всичкия махагон и кадифените тапицерии.

Ларк отговори на обаждането:

— Доктор Ларкин. — Отговаряше винаги по този начин, дори на монетния телефон на летището.

— Обажда се Райън Мейфеър — каза човекът от другата страна. — Вие ли сте докторът от Калифорния?

— Да, радвам се да ви чуя, господин Мейфеър, не исках да ви притеснявам тези дни. Мога да остана до утре.

— Аарън Лайтнър при вас ли е, докторе?

— Да, всъщност е при мен. Искате ли да говорите с него?

— Не. Моля ви, слушайте. Едит Мейфеър почина рано тази сутрин от маточен кръвоизлив. Тя беше внучка на Лорън Мейфеър и Жак Мейфеър и братовчедка на мен и Джифорд. Едит явно е умряла от загуба на кръв в апартамента си на Еспланада авеню. Баба й я открила този следобед след погребението. Мисля, че трябва да поговорим за тези генетични изследвания. Може би те ще разкрият някои проблеми... в семейството.

— Господи боже! — прошепна Ларкин. Гласът на човека отсреща бе съвсем равен и студен.

— Можете ли да дойдете в офиса ми в центъра? — попита Райън. — И помолете Лайтнър да ви придружи.

— Разбира се. Ще сме там до...

— Десет минути — каза Лайтнър. Вече бе станал и взе телефона от Ларк.

— Райън — каза той. — Предупреди всички жени в семейството. Гледай да не ги притесняваш, но те не бива да остават сами. Ако нещо се случи, трябва да има кой да се обади на лекар. Очевидно нито Едит, нито Джифорд са могли да го сторят. Знам за какво те моля, но... Да. Да. На всички. На всички. Така трябва. Ще се видим след десет минути.

Двамата напуснаха апартамента, като взеха на бегом стъпалата към улицата, без да се качват в елегантния малък асансьор.

— Какво мислиш, че става, по дяволите? — попита Ларк. — Какво означава това, още един смъртен случай, и то съвсем същият?

Лайтнър не отговори. Изглеждаше печален и неспокоен.

— Между другото, ти да не би да имаш силно развит слух? Откъде разбра какво ми каза той по телефона?

— Да, суперразвит е — промърмори Лайтнър. Излязоха от хотела и веднага се качиха в едно такси.

Хладината все още се усещаше, но жегата и влагата постепенно я надвиваха. Ларкин виждаше навсякъде зеленина и тук-там по някоя очарователна отживелица — старомоден уличен фенер или решетка от ковано желязо на балкона на някоя къща.

— Мисля, че въпросът е — обади се Лайтнър отново, сякаш пак мислеше на глас — какво ще им кажем. Ти много добре знаеш какво се случва. Знаеш, че то няма нищо общо с никакви генетични заболявания, освен в най-широкия смисъл на това определение.

Шофьорът на таксито направи обратен завой и пое по булеварда с такава скорост, че те подскачаха на седалката и се блъскаха един в друг.

— Не те разбирам — каза Ларкин. — Не знам какво става. Това е нещо като синдром, като токсичния шок.

— О, стига, човече — отвърна Лайтнър. — И двамата знаем. Той се опитва да се чифтоса с тях. Ти сам ми каза това, не помниш ли? Роуан е заявила, че иска да знае дали това същество може да се чифтосва с хора и по-конкретно с нея самата. Искала е цялостна генетична експертиза на пробите.

Ларк беше втрещен. Никога не беше обмислял сериозно подобно нещо и сега отново осъзна, че все още не е сигурен дали вярва в съществуването на това същество, на това мъжко създание, което Роуан Мейфеър бе родила. Все още подсъзнателно предполагаше, че може би има някакво „естествено“ обяснение.

— Но то е естествено — рече Лайтнър. — *Естествено* е доста заблуждаващо определение. Чудя се дали ще го видя с очите си, докато съм жив. Чудя се дали наистина може да разсъждава, дали притежава човешки самоконтрол, дали в съзнанието му съществува някакъв морал, ако приемем, че притежава съзнание в смисъла, който ние влагаме в тази дума...

— Нима сериозно предполагаш, че той причинява това на тези жени?

— Разбира се — отвърна Лайтнър. — Това е очевидно. Защо според теб Таламаска са взели окървавените дрехи на Джифорд? Тя е заченала от него и е изгубила детето. Виж, най-добре да разкажеш всичко, което знаеш. Разбирам научния ти интерес и предаността ти към Роуан, но ние може вече и да не чуем за нея.

— Господи!

— Най-добре да обясниш всичко, което си научил досега. Ще трябва да кажем на семейството, че това същество е наоколо. Нямаме време за отвлечени разговори за генетични заболявания или за изследвания. Нямаме време да събираме данни. Семейството е твърде уязвимо. Осъзнаваш ли, че тази жена е умряла днес? Докато останалите са били на погребението на Джифорд?

— Познаваше ли я?

— Не. Но знам, че беше на трийсет и пет, саможива по природа, малко смахната, както я наричат в семейството, а сред тях има доста такива. Баба й, Лорън Мейфеър, не я одобряваше особено. Даже съм сигурен, че е отишла при нея този следобед, за да я порицае, задето не е присъствала на погребението на братовчедка си.

— Е, със сигурност е имала добро извинение, нали? — каза Ларк и на мига съжали. — Господи, да имахме поне малка следа от Роуан.

— Какъв оптимист си само — каза горчиво Лайтнър. — Имаме много следи, не мислиш ли, но те не предполагат, че ти или аз някога отново ще я видим или ще говорим с нея.

ЕДИНАЙСЕТ

Бележката вече го чакаше, когато си купи билет за Ню Орлиънс. Обади се в Лондон веднага.

— Юри, Антон иска да говори с теб — каза непознат глас. — Иска да останеш в Ню Йорк, докато Ерих Столов дойде там. Той ще се срещне с теб утре следобед.

— И защо? — попита Юри. Коя беше тази жена? Не беше чувал гласа ѝ и все пак му говореше, все едно го познава.

— Антон мисли, че ще се почувстваш по-добре, ако поговориш със Столов.

— По-добре? В какъв смисъл?

Що се отнасяше до него, той нямаше какво да каже на Столов, както и на Антон Маркус. Не разбираше изобщо подобно решение.

— Резервирани сме ти стая, Юри — каза жената. — В „Сейнт Риджис“. Ерих ще ти се обади утре следобед. Да изпратим ли кола да те вземе, или ще хванеш такси?

Юри се замисли. След по-малко от двацет минути щяха да извикат пътниците за неговия самолет. Той погледна билета си. Не знаеше нито какво чувства, нито какво мисли. Очите му пробягаха по дългата опашка от пътници. Багаж, деца, униформени служители. Вестници в матови пластмасови кутии. Можеше да е всяко летище по света. Не можеше да се определи дали е във Вашингтон, или в Рим. Нямаше врабчета. Значи не беше Кайро. Но можеше да е Франкфурт или Лос Анджелис.

Покрай него минаваха индийци, араби, японци и безкраен поток от неопределими хора, които можеха да са канадци, американци, англичани, австралийци, германци, французи — как да разбере човек?

— Там ли си, Юри? Моля те, иди в хотела. Ерих иска да говори с теб, иска да те въведе в разследването лично. Антон е много притеснен.

О, ето какво било — този помирителен тон, нравеха се, че той всъщност не е проявил неподчинение, не си е тръгнал от къщата.

Странна интимност и любезност от страна на някой, когото не познаваше.

— Самият Антон много искаше да говори с теб — каза жената. — Много ще се ядоса, като разбере, че си се обадил, докато го няма. Нека му кажа, че ще идеш в хотела. Можем да уредим кола. Не е проблем.

Сякаш не го знаеше. Та нали самият той се бе качвал в хиляди самолети, в хиляди коли и бе отсядал в хиляди хотели, всички уредени от ордена? Сякаш не бе самоотлъчил се?

Не, тук имаше нещо нередно. Те никога не се държаха грубо, никога, но пък и никога не му говореха по този начин. И то на него, познаваше ги твърде добре. Може би това бе специален тон, запазен само за лудите, напуснали метрополията без разрешение, за хората, които просто бяха приключили с годините на подчинение, отдаденост и подкрепа.

Очите му се спряха на една жена, която стоеше до стената. Беше с гуменки, джинси и вълнено яке. Незабележима, ако не се броеше тъмната ѝ коса, която бе сресана назад и доста красива. Имаше малки очи. Пушеше цигара и държеше ръцете си в джобовете, така че цигарата висеше от устата ѝ. Гледаше го.

Гледаше право в него. И той разбра. Разбра го само частично, но това му беше достатъчно. Сведе очи, измърмори, че ще си помисли и да, вероятно ще иде в хотела, ще се обади оттам.

— О, толкова се радвам да го чуя — отвърна подкупващо гласът. — Антон също ще се радва.

— Сигурен съм. — Юри затвори слушалката, взе чантата си и тръгна към тълпата. Не забелязваше номерата на различните терминали, имената на павилионите за закуски, книжарниците, магазините за подаръци. Вървеше ли, вървеше. По едно време се обърна наляво и продължи да крачи към огромната врата в края на това крило, после се обърна и тръгна много бързо по пътя, по който бе дошъл.

Почти налетя на жената, беше много близо зад него. Изпречи се право пред лицето ѝ и тя се стресна и отстъпи назад. За малко да падне. Лицето ѝ се изчерви. Озърна се към него, после тръгна по някакъв малък коридор и влезе в едно сервизно помещение. Той

чакаше, но тя не се появи. Не искаше да я вижда отново, нито да се приближава до нея. Юри усети как космите по темето му се изправят.

Инстинктът му подсказваше да върне билета, да хване друг самолет и да продължи на юг по различен, не така очевиден маршрут. Щеше да иде до Нешвил, после до Атланта, а оттам до Ню Орлиънс. Дълго пътуване, но така щяха да го открият по-трудно.

Спря до телефона само колкото да издиктува телеграма до самия себе си в хотел „Сейнт Реждис“ и поръча да му бъде предадена, когато се появи там, което, разбира се, нямаше да направи.

Никак не му беше забавно. В различни страни го бяха следили полицаи и дори веднъж един гневен и отмъстителен млад мъж. Няколко пъти се бе замесвал в кръчмарски свади, когато работата го принуждаваше да се рови из беден квартал или пристанище. Веднъж дори го арестуваха в Париж, но всичко се размина.

С това можеше да се справи.

Но какво се случваше сега?

Завладя го странно чувство — смесица от недоверие и гняв, чувството, че е предаден и изгубен. Трябваше да говори с Аарън, но нямаше време да му се обажда. Освен това защо да го натоварва и с това? Искаше да иде при него, да му помогне, а не да го обърква с някаква откачена история — че са го следили на летището и е говорил по телефона с жена със странен глас в Лондон, който никога не е чувал.

За секунда се изкуши да направи скандал, да поиска да говори с Антон, да попита какво става и коя е жената, с която бе разговарял.

После реши, че няма кураж за това, пък и не вярваше, че ще проработи.

Това бе ужасното. Не вярваше, че ще има смисъл. Нещо се бе случило. Нещо се бе променило.

Хората вече се качваха на самолета. Юри се огледа, но не видя жената. Това обаче не означаваше нищо. Тръгна към изхода за самолета.

В Нешвил откри факс и написа дълго писмо директно на Старшите, което изпрати на номера в Амстердам. Обясняваше какво се бе случило.

„Ще се свържа с вас отново. Аз съм верен и надежден, но просто не разбирам какво става. Трябва да ми обясните лично защо ми забранихте да говоря с Аарън Лайтнър и коя е тази жена в Лондон и другата, която ме следеше. Не искам да захвърлям целия си досегашен живот, но се притеснявам за Аарън. Ние сме човешки същества. Какво очаквате да направя?“

Прочете го отново. Да, напълно в негов стил, много мелодраматично. Този маниер винаги бе предизвиквал у тях лек присмех. Изведнъж се почувства ужасно.

Даде писмото на чиновника заедно с една двайсетачка.

— Изпратете го след три часа, не по-рано — заръча той и човекът обеща. По това време Юри вече щеше да е напуснал Атланта.

Вижда жената отново, съвсем същата, с вълненото яке и цигарата в устата. Стоеше до рецепцията и се взираше хладно в него, докато той се качваше на самолета за Атланта.

ДВАНАЙСЕТ

„Аз ли си причинил това? Така ли ще свърши всичко за мен — заради егоизма ми, заради суетата ми?“

Тя затвори очи, за да не вижда огромната празна стая. Стерилна и бяла, тя проникваше дори през клепачите ѝ. Мислеше за Майкъл. Произнесе името му в мрака:

— Майкъл. — Опита да си го представи, да извика образа му на монитора на съзнанието си. Майкъл — архангелът.

Лежеше неподвижно, опитваше се да не се бори, да не се съпротивлява, да не се извива и да не крещи. Просто лежеше върху мръсното легло, сякаш сама бе решила така. Ръцете ѝ бяха вързани с тиксо за таблата на леглото. Беше се опитвала всячески да скъса лентите, дори с психичната си сила и със силата на ума си — сила, за която знаеше, че може да бъде смъртоносна, когато се приложи към органите в човешкото тяло.

Късно през нощта все пак успя да освободи левия си глезен. Не разбра точно как. Просто го изхлузи от лентата, която се бе превърнала в нещо като дебела и хлабава окова. И така, с един свободен крак, успя да се завърти на няколко пъти в леглото, да събере на купчина горния чаршаф — целия в урина и повръщано — и да го избута на земята.

Разбира се, и долните чаршафи бяха мръсни. От колко дни лежеше така — от три или четири? Не знаеше и това я вбесяваше. Дори при мисълта за вода щеше да откачи.

Като нищо можеше да е четвъртият ден.

Опита се да си спомни колко време може да издържи човек без храна и вода. Трябваше да знае. Всеки неврохирург трябва да знае нещо толкова просто. Но тъй като повечето от нас не връзват хората за легла и не ги оставят така с дни, все пак не сме имали нужда от точно тази информация, каза си тя.

Опита се да си спомни героичните истории за хора, които не бяха умрели от глад, за разлика от другите покрай тях, за хора, които бяха изменили мили през снега, докато другите умираха. Тя имаше воля. Да,

имаше. Но имаше и нещо друго нередно. Вече ѝ беше зле, когато той я върза тук. Прилошаваше ѝ често, откакто напуснаха Ню Орлиънс. Гадене, замайване — дори легнала имаше чувството, че пропада — боляха я и костите.

Обърна се, изви се и като че успя да раздвижи малко повече ръцете си, нагоре-надолу. Оттласкваше се със свободния си крак и извиваше другия. Дали ще успее да се изправи, когато той се върне?

И тогава се сети за най-очевидното. Ами ако не се върне? Ако реши да не се върне; или пък нещо му попречи? Навън той се държеше като обезумял, замаян от всичко, което виждаше, и без съмнение със сигурност допускаше нелепи грешки. Е, наистина нямаше много за мислене. Ако той не се върне, тя ще умре.

Никой нямаше да я намери тук.

Мястото беше съвсем изолирано. Висока празна офис сграда, една от стотиците подобни — необитаваната сграда, която сама бе избрала за свое скривалище, дълбоко в сърцето на този огромен южен метрополис — град, претъпкан с болници, клиники и медицински библиотеки, където щяха да могат да направят своите експерименти напълно незабелязани.

Беше уредила сама оборудването за цялата сграда и сигурно всичките ѝ петдесет етажа бяха все още осветени, както когато ги остави. Тази стая обаче беше тъмна. Той бе изключил осветлението и това се бе оказало милосърдно в дните, които последваха.

Когато мракът паднеше, тя виждаше грозните небостъргачи през широките прозорци. Понякога умиращото слънце посребряваше стъклените сгради и ги караше да изглеждат така, сякаш горят, а зад тях по рубиненочервеното небе се издигаха гъсти, вечно кълбящи се бели облаци.

Светлината, винаги гледаме към нея, към светлината. Но при пълен мрак, когато около нея тихо се включеха светлини, тя се чувстваше малко по-добре. Някой можеше да дойде. Някой... Някой може би стоеше до прозореца на офиса си и гледаше с бинокъл? Едва ли...

Отново започна да сънува, слава богу. „Не ме е грижа“, представи си, че е с Майкъл и вървят през полето на Донелайт и тя му обяснява всичко. Това бе любимата ѝ фантазия, в която можеше да

потъне, когато искаше да изпита, да премисли и да отрече всичко едновременно.

„Просто едно грешно решение влачеше друго след себе си. Правех само очевидни избори, но грешката ми беше гордостта, това, че си помислих, че мога да направя такова нещо, че мога да се справя с него. Всичко е от гордост. Цялата история на вещиците Мейфеър е история на гордостта. Но за мен всичко изглеждаше обгърнато от мистерията на науката. Имаме толкова погрешно схващане за науката. Смятаме, че всичко в нея е определено, точно, познато, но съществуват поредици от портали към непознатото, необятно като самата Вселена, което означава, че е безкрайно. Знаех това, знаех го, но го забравих. Това ми беше грешката.“

Тя си представи тревата, руините, видя високите крехки арки на катедралата, които се издигаха от долината, и изведнъж ѝ се стори, че наистина е там.

Някакъв шум я стресна.

Някой пъхаше ключ в ключалката.

Тя застина. Да, ключът се завърташе. Външната врата се затръшна шумно и тя чу стъпките му по покрития с плочки под. Чу го да си подсвирква, тананикаше си нещо.

О, благодаря ти, Господи! Благодаря.

Пак се чу завъртане на ключ в следващата ключалка и я облъхна ароматът, неговият мек, приятен аромат. Той се приближи до леглото.

Роуан се опита да почувства омраза, да се изпълни с нея, да устои на състрадателното изражение на това лице, на големите му блестящи очи, най-красивите очи, които се изпълниха с мъка, щом я погледнаха. Брадата и мустаците му сега бяха много черни и гъсти, като на светците по картините. Челото му беше изящно очертано от гъстата черна коса, разделена на път по средата.

Да, красив беше, неустойимо красив. Може би не беше тук. Може би тя сънуваше. Може би си беше представила, че се е върнал.

— Не, скъпа моя, аз те обичам — прошепна той или пък тя си го въобрази.

Приближи се и Роуан се усети, че го гледа в устата, защото нещо в нея се бе променило едва забележимо. Изглеждаше вече някак помъжка, розова и издаваше решителност. Точно така трябваше да

изглежда една уста под тъмни лъскави мустаци и над къдравите кичури на брада.

Тя се извърна и той се наведе. Топлите му пръсти хванаха ръцете ѝ, а устните му докоснаха бузата ѝ. Той погали гърдите ѝ с голямата си ръка, потърка зърната ѝ и по нея пробяга нежелано усещане. Не, не сънуваше. Тези ръце. Може би трябваше да загуби съзнание, за да ги прогони. Но тя лежеше там, безпомощна и не можеше да го спре, нито да се махне.

Внезапната радост от завръщането му бе също толкова разяждаща, както и всичко останало — като това да гори под пръстите му, сякаш той ѝ бе любовник, а не тъмничар, да се надига жадно от самотата си при всяка проява на нежност или внимание от страна на нейния мъчител.

— Скъпа моя, скъпа моя. — Той положи глава на корема ѝ и потри лице в кожата ѝ, нехаещ за мръсотията по леглото. Тананикаше, шепнеше, а после извика силно, отдръпна се и затанцува, въртеше си, пееше и пляскаше с ръце. Изглеждаше изпаднал в екстаз! О, колко пъти го бе виждала да прави това, но никога с такава жар. Странна гледка беше. Дългите му ръце бяха много деликатни, раменете му бяха изпънати, китките като че бяха два пъти по-дълги, отколкото на нормален мъж.

Тя затвори очи, но още го виждаше как танцува и се върти, чуваше тропота му по килима и смеха му.

— Господи, защо просто не ме убие? — прошепна.

Той замълча и се наведе отново над нея.

— Съжалявам, скъпа моя. Съжалявам. — О, красивият му глас. Дълбок глас, който можеш да слушаш цяла нощ по радиото, докато пътуваш с колата. — Не възнамерявах да отсъствам толкова дълго. Преживях едно горчиво и сърце раздирателно приключение. — Заговори по-бързо. — Изпълнено с мъка, открития и смърт, изпълнено с тайни и осуетени планове... — После отново затананика и зашепна нещо, като се клатеше на пети. Мърмореше и тананикаше, или пък подсвиркваше със сухите си устни?

Коленичи така внезапно, сякаш припадна. Отново сложи глава на корема ѝ, топлата му ръка се мушна между краката ѝ, към слабините ѝ, въпреки мръсотията. Той целуна корема ѝ и прошепна:

— Скъпа моя, скъпа моя.

Тя не се сдържа и се развика:

— Отвържи ме, пусни ме. Потънала съм в мръсотия. Виждаш ли какво ми причини! — В този миг гневът ѝ секна и тя застина притихнала, парализирана от ярост. Ако го обидеше, той можеше да се цупи с часове. Можеше да застане до прозореца и да плаче. Бъди тиха, бъди умна.

Той я гледаше. После извади ножа си, малък и сияен като зъбите му — единственият проблясък в празната стая.

Разряза тиксото много бързо. Просто така — наведе се и клъц, клъц, клъц.

Ръцете ѝ бяха свободни — безчувствени и безполезни, но свободни. Тя събра всичките си сили и воля, за да ги вдигне, но не можеше да помръдне десния си крак.

Усети ръцете му под себе си. Той я вдигна и се изправи заедно с нея, притисна я към гърдите си.

Роуан изкрещя, а после започна да плаче. Беше станала от леглото, беше свободна, само да имаше сега сили да обгърне с ръце врата му и да...

— Ще те изкъпя, мила моя, моята бедна скъпа любима — каза той. — Моята обична Роуан. — В кръгове ли танцувах, или просто ѝ се виеше свят? Долови аромата на банята — на сапун, шампоан, на чистота.

Той я сложи в студената порцеланова вана и тя почувства първата струя топла вода.

— Не толкова гореща — каза му. Белите плочки се движеха, марширувах по стените около нея.

— Не, няма да е гореща — отвърна той. Очите му бяха големи, по-ярки, клепачите бяха по-добре оформени, отколкото последния път, когато ги бе погледнала, миглите бяха по-къси, но все така лъскави и черни. Роуан отбелязваше всичко това, сякаш си водеше записки на джобен компютър. Дали вече бе свършено? На кого ще предаде своите открития? Мили боже, ако онзи пакет не бе стигнал до Ларкин...

— Не се измъчвай, мила моя — каза той. — На нас ще ни е добре двамата, ние ще се обичаме. Ти отново ще ми вярваш, отново ще ме обичаш. Няма причина да умираш, Роуан, няма причина да ме напускаш. Обичай ме.

Тя лежеше като труп, неспособна да помръдне. Водата струеше около нея. Той разкопча бялата ѝ риза и смъкна панталоните. Водата продължаваше да се излива, толкова топла. Миризмата на мръсотия най-сетне бе изчезнала. Той захвърли дрехите настрани.

Роуан успя да вдигне дясната си ръка, за да дръпне бельото си, но нямаше сили да го свали. Той бе отишъл в другата стая. Чуваше се как сваля чаршафите от леглото; странно колко много звуци разпознаваше съзнанието ѝ. Чаршафите бяха струпани на купчина. Кой би си помислил, че това действие изобщо произвежда някакъв звук? И все пак тя го позна и си спомни един следобед в Калифорния, когато майка ѝ сменяше чаршафите — същия звук.

Отвори се найлонова торба; чист чаршаф бе разгънат и после изтръскан, за да се изгладят гънките и да бъде постлан на леглото.

Тя се плъзгаше надолу във ваната и водата вече достигаше раменете ѝ. Отново се опита да раздвижи ръце, започна да се подпира на плочките, за да се изправи леко и да седне.

Той стоеше над нея. Беше свалил тежкото си палто. Носеше семпъл поло пуловер и както винаги изглеждаше тревожно слаб. Но въпреки това беше силен и як и не страдаше от нито един от неврологичните тикове на дългурестите, недохранените и прекалено бързо израслите. Косата му сега бе много дълга и покриваше раменете. Беше черна като на Майкъл и вече не бе така къдрава, а по-скоро чуплива. От парата кичурите над слепоочията му бяха започнали да се къдрят леко и тя видя искрящата му кожа, която като че нямаше пори, когато той се наведе да я погали.

Облегна я на стената на ваната, вдигна малкия си нож и — о, само да имаше куража да го грабне от ръцете му! — разреза мръсното ѝ бельо и го хвърли настрани. После коленичи до ваната.

Отново пееше, гледаше я, пееше и шушнеше, или каквото там правеше — този странен звук, който ѝ напомняше донякъде песента на цикадите в Ню Орлиънс. Той килна глава настрани.

Лицето му беше по-тясно, отколкото преди няколко дни, изглеждаше по-мъжко, може би в това бе тайната — бузите му вече не бяха по детски закръглени. Носът му бе станал малко по-тесен, с по-заоблен връх. Главата му обаче не беше пораснала, а като че и ръстът му си беше същият. Когато той взе изтривалката и я изстиска, Роуан се опита да прецени дали пръстите му са станали по-дълги. Май не.

Главата му. Дали още имаше фонтанела? Колко време трябваше на черепа му да се затвори? Тя бе очаквала растежът да се забави, но не и да спре.

— Къде беше? — попита тя. — Защо ме изостави?

— Ти ме принуди — каза той с въздишка. — Пропъди ме с омразата си. Трябваше да изляза навън и да науча някои неща. Трябваше да видя света. Трябваше да поскитам. Трябваше да осмисля мечтите си. Не мога да мечтая, когато ти ме мразиш. Когато ми викаш и ме измъчваш.

— Защо не ме уби?

Той като че се натъжи. Избърса лицето си с топлата изтривалка, а после избърса и нейните устни.

— Обичам те — отвърна. — Имам нужда от теб. Защо не можеш да ми се отдадеш? Защо не ми се отдаваш? Какво е това, което искаш и мога да ти дам? Светът скоро ще бъде наш, скъпа моя, а ти ще бъдеш моята кралица, моята прекрасна кралица. Само ако можеше да ми помогнеш.

— Да ти помогна за какво?

Гледаше го и се опитваше да почерпи от омразата си, от гнева си, да събере цялата си мощ и да изпрати невидима смъртоносна сила срещу него. Да разкъса клетките, да разкъса вените, да смачка сърцето. Опитва се доста време, но после се изтощи и се отпусна назад към стената на ваната.

През живота си бе убивала неволно с такава омраза и то на няколко пъти, но не можеше да убие него. Той беше твърде силен, мембраните на клетките му бяха много здрави, остеобластите се деляха с безумно темпо, всичко в него се променяше с безумно темпо, отбранително и агресивно. О, само ако имаше шанс да изследва тези клетки! Само ако...

— Само това ли съм за теб? — попита той с трепереци устни. — О, господи, какво съм аз? Просто един експеримент?

— А какво съм аз за теб, щом ме държиш тук като затворник и ме оставяш вързана с дни? Не искам любов от мен. Трябва да си глупак, ако очакваш такава нещца. О, само да бях научила нещца от останалите, само да бях научила как да бъда истинска вещица! Щях да мога да направя каквото искаха от мен.

Той се сви, притихнал от болка. В очите му имаше сълзи, а еластичната му сияеща кожа пламна за миг от притока на кръв. Стисна дългите си ръце в юмруци, сякаш искаше да я удари отново, въпреки че се бе закълел да не го прави никога вече.

Тя не се страхуваше и това беше най-ужасното. Крайниците ѝ не ѝ се подчиняваха; тръпнеха, боляха я; ставите също. Дали щеше да успее да избяга оттук сама, дали ще може да го убие? Вероятно не.

— Какво очакваш да направя? — попита той. Наведе се и я целуна отново. Тя се извърна. Косата ѝ вече беше мокра. Искаше да се плъзне под водата, но се страхуваше, че няма да може да се вдигне сама обратно. Той стисна изтривалката и започна да я къпе. Изстискваше вода върху главата ѝ и я отмахваше назад от челото ѝ.

Вече толкова бе свикнала с миризмата му, че почти не я усещаше; чувстваше само топлината на близостта му и дълбокото изнервящо желание, което изпитваше към него. Разбира се, желание.

— Позволи ми да ти вярвам отново, кажи ми, че пак ме обичаш — замоли я той. — Аз съм твой роб, не тъмничар. Кълна ти се, любима, прекрасна моя, скъпа Роуан. Майка на всички нас.

Тя не отговори и той се изправи.

— Ще те почистя добре — каза гордо като дете. — Ще те почистя и ще бъдеш пак свежа и красива. Ще ти донеса разни неща. Нови дрехи, цветя. Ще превърна нашето тайно местенце в разкошен будоар. Всичко чака до асансьорите. Много ще се изненадаш.

— Нима?

— О, да, ще се зарадваш, ще видиш. Просто си много изморена и гладна. Да, гладна. О, трябва ти храна.

— А когато отново ме изоставиш, ще ме завържеш с бяла сатенена панделка, така ли? — Гласът ѝ бе рязък и изпълнен с презрение. Тя затвори очи. Без да се замисля, вдигна ръка и докосна лицето си. Да, мускулите и ставите ѝ отново започваха да се движат.

Той излезе и тя се опита да седне, хвана плаващата изтривалка и започна да се къпе сама. Водата беше мръсна. Много мръсна — из нея плаваха частици от екскременти, нейните екскременти. Отново ѝ се догади и тя се отпусна назад, докато пристъпът отmine. После се наведе, гърбът я болеше, и дръпна запушалката на ваната. Пръстите ѝ още бяха безчувствени, слаби и непохватни. Пусна отново крана, за да отmie малките парченца нечистотия.

Легна назад, чувстваше как водата нахлува около нея и се завихря над краката ѝ. Пое си дълбоко дъх и заповяда на дясната си ръка да се извие, после на лявата, а накрая на десния и левия крак. После повтори упражнението отново. Водата ставаше по-топла и приятна. Шумът от струята заглушаваше всички звуци от стаята. Тя се наслаждаваше на чистотата и момента на облекчение, вероятно последния, който щеше да изпита.

Всичко се случи така:

Беше Коледа и слънцето огряваше пода в салона. Тя лежеше на китайския килим в локва от собствената си кръв, а до нея седеше той — новороден, изумен, недоразвит.

Но нали и човешките деца се раждаха недоразвити, много по-недоразвити от него. Точно така, но той беше много по-завършен от всяко човешко бебе. Не, не беше чудовище.

Помогна му да ходи, да стои прав, изумяваше се на словесните му изблици, на звънтящия му смях. Не бе толкова слаб, просто му липсваше координация. Изглежда разпознаваше всичко, което виждаше, и можеше да го назове веднага щом първоначалният му шок премина. Червеният цвят го объркваше и почти го ужасяваше.

Тя го облече в дрехи с убити цветове, защото той не искаше да се докосва до нищо ярко. Ухаеше като новородено и на допир беше като бебе, само дето мускулатурата му бе развита и ставаше все по-силен с всяка изминала минута.

Тогава Майкъл дойде и последва ужасният бой.

По време на схватката тя го гледаше как се учи да се държи на краката си, как премина от лудешкото олюляване и като че пиянско залитане към координираните усилия да удари Майкъл и накрая наистина успя да го извади от равновесие, и то със забележителна лекота, още щом реши, или пък осъзна как може да го направи.

Сигурна беше, че ако не го бе измъкнала оттам, той щеше да убие Майкъл. Почти го примамва и го набута в колата, докато алармата виеше. Възползва се от страха му от силния ѝ вой и от объркването му. Той мразеше силните звуци.

По целия път до летището обясняваше как му изглежда всичко, за ярките контури и абсолютно парализиращото усещане да си съвсем

същият като другите човешки същества, да гледаш през прозореца на колата и да виждаш хората на нивото на очите си. В другото селение той бе наблюдавал всичко отгоре, или дори отвътре, но почти никога от човешка перспектива. Бе гледал така само когато бе обладал човешко тяло, а това било мъчение за него. Освен с Жулиен. Да, Жулиен, но това било дълга история.

Гласът му беше приятен, подобен на нейния или на гласа на Майкъл, без акцент, и придаваше на думите някак по-лирично измерение. Той подскачаше при всеки звук, търкаше ръце в самото ѝ, за да усети плата, смееше се непрекъснато.

На летището трябваше да го накара да спре да души косата и кожата ѝ и да не се опитва да я целува. Тогава той вече вървеше напълно уверено. Тичаше из залата заради самото удоволствие от това. Скачаше във въздуха. Започна да се върти напред-назад, омагьосан от радиото на един от пътниците — изпадаше в транса, който тя често щеше да вижда.

Хванаха самолета за Ню Йорк, защото той излиташе първи. Беше готова да иде където и да е, само да се махне отгук. Изпитваше дива паника, нужда да го защити от всички на този свят, докато не останат някъде на спокойствие и получи възможност да разбере какво точно представлява той. Беше много развълнувана, изплашена и изпълнена с огромна амбиция.

Тя бе родила това същество, тя го беше създала. Те нямаше да ѝ го отнемат, да го отведат, да го заключат далече от нея. Все пак дори тогава усещаше, че не разсъждава трезво. Беше болна и слаба от раждането. Едва не припадна на летището. Той я придържаше, когато тръгнаха към самолета, и ѝ шепнеше бързо в ухото, нещо като непрекъснат коментар на всичко, покрай което минаваха и което виждаше. Коментар, изпълнен с обяснения за неща от миналото.

— Разпознавам всичко. Разбираш ли, помня, когато Жулиен нарече това ера на чудеса, когато предсказа, че машините, които тогава смятаха за жизненоважни, ще излязат от употреба още след десетилетие. Виж например параходите, казваше той, колко бързо отстъпиха пред железницата, а сега хората вече се возят в автомобили. Той знаеше всичко това, щеше да хареса този самолет. Аз разбирам как работят двигателите... Леснозапалимото гориво се впръсква на ситни капчици...

... Говореше ли говореше, а от време на време тя се опитваше да го накара да замълчи, докато накрая го окуражи да се опита да пише, защото вече бе толкова изтощена, че не можеше да разбира какво ѝ казва. Той не можеше да пише. Не можеше да движи контролирано химикалката. Но можеше да чете и затова изчете всичко, което му попадна.

В Ню Йорк поиска диктофон. Тя заспа в апартамента в „Хелмсли Палас“, докато той вървеше напред-назад, подгъвайки от време на време колене или пък изпъвайки ръка, и говореше в диктофона.

— Едва сега всъщност имам някакво реално усещане за време, за някакво тиктакане, което е съществувало на света дори преди изобретяването на часовниците — естествен отмерващ механизъм, вероятно свързан с ритъма на сърцата ни или с дишането ни. И най-малките промени в температурата ми се отразяват. Не харесвам студа. Не знам дали съм гладен. Но Роуан трябва да яде, тя е слаба и мирише неприятно, като болна.

Тя се събуди от крайно еротични усещания. Устни на гърдите ѝ, които дърпаха така силно едното ѝ зърно, че я заболя. Тя изпищя и отвори очи — почувства главата му на гърдите си, а пръстите му на корема си. Той смучеше ли смучеше. Гърдите ѝ бяха твърди и натежали. Лявата, върху която лежеше нейната ръка, на допир бе като мрамор.

Тя се паникьоса за миг. Искаше ѝ се да извика за помощ. Отблъсна го и го увери, че ще поръча храна и за двамата, и след като се обади за това, веднага понечи да набере друг номер.

— Защо? — настоя той. Бебешкото му лице вече се бе издължило леко, а сините му очи не бяха така кръгли като преди, сякаш клепачите се бяха отпуснали леко и сега изглеждаха доста по-естествено.

Той грабна телефона от ръката ѝ.

— Няма да се обаждаш на никого.

— Искам да разбера как е Майкъл.

— Това няма значение. Къде ще идем? Какво ще правим?

Беше толкова изморена, че едва си държеше очите отворени. Той я вдигна без усилие и я пренесе в банята, каза ѝ, че ще отбие от нея миризмата на болест, на раждане и... миризмата на Майкъл. Особено миризмата на Майкъл, неговия „нежелаещ го“ баща. Майкъл, ирландец.

По едно време, докато седяха във ваната един срещу друг, я заля огромнен ужас. Той бе слово, превърнало се в плът, в истинския смисъл на думата. Взираше се в нея, лицето му беше заоблено и бледо, но със здравия розов цвят на дете, очите му я гледаха с удивление, а устните му се извиха в ангелска усмивка. Тя едва се сдържа да не закрещи.

По гърдите му нямаше косми.

Храната дойде, но той пак поиска да суче. Хвана я във ваната и започна да суче, причиняваше ѝ такава болка, че накрая тя се разкрещя.

Каза му да спре, защото келнерите в другата стая сигурно ще чуят виковете ѝ. Той изчака, докато звънът на сребърните похлупаци утихна. После отново засука силно от другата ѝ гърда; усещането бе съвършен баланс между болка и удоволствие, заедно с резките звуци, които той издаваше, и невероятното усещане, разливащо се от зърната ѝ. Тя го замоли да бъде по-нежен.

Той се изправи на четири крака във водата над нея — членът му беше дебел и леко изкривен. Запуши устата ѝ и пъхна члена си между краката ѝ. Тя бе още разранена от раждането, но все пак уви ръце около врата му и изпита удоволствие, което можеше да я убие.

Облечени с хавлиени халати, те лежаха на пода и го правеха отново и отново. После той се отпусна по гръб и заговори за безкрайния мрак, за чувството, че е изгубен, за топлия пламък на Мери Бет. За буйния огън на Мари Клодет. За излъчването на Анжелик. За объркващото сияние на Стела. Неговите вещици, неговите вещици! Говореше как се е събирал около тялото на Сузан и е чувствал нейната тръпка, как е разбирал какво изпитва тя, но сега усещал това много по-ясно, много по-различно, безкрайно по-мощно, по-сладко, по-богато. Каза, че плътта си струвала цената да станеш смъртен.

— Значи мислиш, че ще умреш като всички други? — попита тя.

— Да — каза той и млъкна, но само за миг и веднага запя, затананика, или по-скоро това беше някаква странна комбинация от двете, имитираше частици от мелодии, които ѝ звучаха познато. Изяде всичко, което бяха донесли и което беше меко и течено.

— Бебешка храна — каза със смях. Изяде картофеното пюре и маслото, изпи минералната вода, но не поиска месото.

Тя огледа зъбите му. Бяха съвършени, на брой колкото на възрастен човек. Без следа от износване или загниване. А езикът му

беше мек. Той не издържа дълго на този преглед. Имаше нужда от въздух! Каза ѝ, че тя не знае от колко много въздух има нужда, и отвори широко прозорците.

— Разкажи ми за останалите — настоя тя.

Той пак включи диктофона; беше напълнил цяла лавица с касети, купени от летището. Беше подготвен. Той знаеше, разбираше как стават нещата и отвътре, и отвън. Много малко същества знаеха това.

— Разкажи за Сузан и Донелайт.

— Донелайт — започна той и се разплака, каза, че не може да си спомни какво е било преди нея, само болката, тълпата от безлики същества в нещо като чакалня, а после Сузан извикала името му, просто дума, захвърлена в нощта: Лашър! Лашър! Вероятно било случайно съчетание от срички, но те отключили нещо в него, някакво разпознаване на сърцевината му, която бил забравил, че притежава. Тогава той „се устремил“ към нея, приближил се и изпратил ветровете да шибат тревата в краката ѝ.

— Исках тя да иде в руините на катедралата. Исках да види стъклописите. Но не можех да ѝ го кажа, а и там вече нямаше стъклописи.

— Обясни ми го по-бавно.

Не му беше лесно.

— Тя каза да разболея жената и аз я разболях. Открих, че мога да пращам неща във въздуха, да събарям керемиди от покривите. Сякаш достигнах светлината в края на много дълъг и тъмен тунел и тя бе много ярка. Чувах звуци, усещах миризми... кажи ми нещо римувано, говори ми в рими. Искам да видя пак нещо червено; колко много отънъци на червено има в тази стая!

Той запълзя на четири крака и заоглежда цветовете на килима, а после тръгна покрай стените. Имаше дълги здрави бели бедра, а ръцете му под лактите бяха необичайно дълги, но когато се облечеше, това не личеше особено.

Около три сутринта тя успя да избяга сама в банята; това се бе превърнало в най-голямата ѝ мечта. Така щеше да е и занапред. В Париж мечтаеше единствено да влезе в някоя баня сама и той да не стои пред вратата, да не се вслушва във всеки звук, да не ѝ вика да се обади, че е още там и няма намерение да бяга, да не пита дали има прозорец, през който може да се измъкне.

Той се снабди с паспорт на следващия ден. Каза, че намерил един човек, който прилича на него.

— Ами ако не носи паспорта си? — попита тя.

— Е, все пак ще идем на някое място, пълно с пътници, нали? Ще идем там, където хората ходят с паспортите си, и ще чакаме да видим подходящ обект, както се казва, и ще му вземем паспорта. Май не си толкова умна, за колкото се мислиш, а? Та това е елементарна работа.

Отидоха до едно туристическо бюро и зачакаха отвън; проследиха висок мъж, който току-що бе получил паспорта си. Лашър се изпречи пред него. Тя гледаше със страх как той удря човека и взима паспорта му. Като че никой не забеляза това. Улиците бяха пълни с хора и от шума я болеше главата. Беше студено, много студено. Той издърпа човека за палтото в един вход. Да, просто така. Всичко стана пред очите ѝ. Не беше излишно груб. Просто приведе човека в безпомощно състояние, както сам се изрази, и взе паспорта му.

Фредерик Ламар, на двайсет и пет години, жител на Манхатън.

Да, Лашър наистина приличаше на човека от снимката, а когато подстрига малко косата си, никой вече нямаше да види разликата.

— Но онзи човек може да е мъртъв — каза тя.

— Аз май не изпитвам нищо към човешките същества — отвърна той и изведнъж сякаш се изненада. — Нима аз не съм човешко същество? — Стисна главата си и тръгна пред нея по паважа, като се обръщаше на всеки няколко секунди, за да се увери, че го следва, въпреки че долавяше миризмата ѝ и щеше да разбере, ако тълпата ги раздели. Каза, че се опитва да си спомни катедралата. Сузан не искала да иде там. Страхувала се от руините на църквата, невежо момиче, невежо и тъжно. Долчинката била пуста! Шарлот можела да пише. Шарлот била много по-силна от Сузан и Дебора.

— Моите вещици — каза той. — Аз носех злато в ръцете им. Щом се научих как да го взимам, не спирах да им нося злато. О, господи, но да бъдеш жив, да чувстваш пръстта под краката си, да се протегнеш нагоре и да видиш как земята се отдалечава от ръцете ти!

Върнаха се в хотела и продължиха с подреждането на хронологията. Той описа на диктофона всички вещици от Сузан до Роуан и за нейна изненада включи и Жулиен. Така ставаха четиринайсет, но тя не отбеляза това, защото числото тринайсет беше

много важно за него и той го повтаряше отново и отново — тринайсет вещици, за да се създаде най-силната, способна да го роди, сякаш Майкъл нямаше нищо общо с това и той сам бе своят баща. Изрече и много странни думи — *maleficium, ergot, belladonna*. По едно време дори започна да говори на латински.

— Какво имаш предвид? — попита тя. — Защо аз бях способна да те родя?

— Не зная — отвърна той.

По мръкнало вече бе станало ясно едно. Не съществуваше никакво чувство за мярка в неговия разказ. Описва четирийсет и пет минути цветовете на дрехите, които Шарлот бе носила, колко неясни са му изглеждали и как сега вече можел да си ги представи — тези нежни, боядисани коприни. А после само с две изречения разказа за бягството на семейството от Сан Доминго за Америка.

Плака, когато тя го попита за смъртта на Дебора. Не можа да я опише.

— Всичките ми вещици... аз ги унищожих, по един или друг начин, освен най-силните. Те ме нараняваха, командваха ме и ме караха да се подчинявам — обяви той.

— Кои? — попита тя.

— Маргьорит, Мери Бет, Жулиен! Проклет да е Жулиен. — Той започна да се смее неконтролируемо, а после скочи и започна да имитира Жулиен — елегантния джентълмен, който прави единичен възел на копринената си вратовръзка, слага си шапката, после излиза, реже края на пура и я слага в устата си.

Беше прекрасен малък спектакъл, той сякаш се превърна в друго същество, дори избъбри няколко думи на френски.

— Какъв е този единичен възел? — попита тя.

— Не зная — призна той, — но преди малко знаех. Вървах в тялото му заедно с него. Харесваше му. Не беше като останалите, които ревностно пазеха телата си от мен и ме изпращаха да се вселявам в онези, от които се страхуваха или искаха да накажат, или пък в онези, които искаха да използват.

Той отново седна и започна да пише на хотелски бележник и на листове. После сука от гърдите ѝ, като бавно се местеше от едната на другата. Тя заспа и той заспа до нея. Когато тя се събуди, той я

обладаваше и оргазмите бяха продължителни и подобни на сън, както винаги, когато бе твърде изтощена.

В полунощ заминаха за Франкфурт.

Това бе първият самолет, който излиташе за Европа.

Тя бе ужасена, че може би вече е докладвано за откраднатия паспорт. Той ѝ каза да се успокои и че хората не са толкова умни, че машината на международните връзки работи много бавно. Не било така в света на призраците, където всичко се движи със скоростта на светлината или пък е в покой. Колеба се дълго, преди да си сложи слушалките. Каза, че се страхува от музиката. После все пак ги сложи и се предаде, плъзна се надолу в креслото и се втренчи пред себе си, сякаш бе изпаднал в безсъзнание. Потропваше с пръсти в такт с музиката. Всъщност тя така го очарова, че не поиска да прави нищо друго, докато не кацнаха.

Той нито говореше, нито отговаряше на въпросите ѝ, но когато тя се опита да отиде до тоалетната, стисна здраво ръката ѝ. Тя обаче надделя и той просто я изгледа как се изправя и излиза на пътеката. Слушалките бяха на главата му, ръцете му бяха скръстени, а кракът му тактуваше в ритъм, който тя не чуваше. Усмихна ѝ се мимолетно, когато седна отново до него и заспа под одеялото.

От Франкфурт заминаха за Цюрих. Той отиде с нея в банката. Тя вече беше много слаба и замаяна, а гърдите ѝ бяха пълни с мляко и постоянно я боляха.

В банката приключи бързо. Дори и не си помисли да бяга. Единствената ѝ грижа бе да го защити. О, каква глупачка беше.

Нареди трансфери на огромни суми и отвори много сметки в Париж и Лондон, които трудно щяха да бъдат проследени.

— Нека идем в Париж — каза му, — защото когато научат за това, ще започнат да ни търсят.

В Париж видя за първи път няколко косъмчета на корема му, около пъпа и около зърната му. Сега млякото излизаше по-лесно от гърдите ѝ и ѝ доставяше огромно удоволствие. Лежеше отпусната и със замъглено съзнание и го оставяше да суче, а копринената му коса гъделичкаше корема и бедрата ѝ.

Той продължи да яде и мека храна, но всъщност искаше само нейното мляко. Ядеше само защото тя настояваше. Според нея тялото му имаше нужда от хранителни вещества. Чудеше се какво ли отнема

кърменето от нея самата, дали заради това е слаба и отпусната. Обикновените майки също се чувстваха така, отпуснати и лениви. Скоро се появиха и слаби болки и бодежи.

Тя го помоли да разкаже за времето преди вещиците Мейфеър, най-далечните и странни неща, които може да си спомни. Той говореше за хаос, за мрак, за скитане без край. Говори за липса на организирана памет, за това, че съзнанието му придобило някаква структура със...

— Сузан — подсказа тя.

Той я погледна безизразно. После каза „да“ и изпя имената на всички вещици едно след друго: „Сузан, Дебора, Шарлот, Жан-Луиз, Анжелик, Мари Клодет, Маргьорит, Катерин, Жулиен, Мери Бет, Стела, Анта, Деидре, Роуан!“.

Придружи я до местния клон на „Суис Банк“, където тя прехвърли още пари, като направи така, че те да минат през Рим, а в един случай дори през Бразилия, докато стигнат до нея. Банковите служители бяха доста услужливи. В адвокатската фирма, която ѝ препоръчаха, той само гледаше и слушаше търпеливо, докато тя пишеше инструкциите си, сред които и това, че Майкъл може да запази къщата на Първа улица до смъртта си, както и каквото пожелае от завещанието.

— Но ние ще се върнем там, нали? — настоя той. — Някой ден ще живеем там, ние двамата. В онази къща! Той няма да я задържи завинаги.

— Сега това е невъзможно.

Каква глупост.

Адвокатите пуснаха компютрите си, вкараха информацията в системата и скоро получиха потвърждение, че Майкъл Къри е в град Ню Орлиънс, Луизиана, че е болен и е в интензивното на „Болница на милосърдието“, но определено е жив!

Той видя, че тя увеси глава и се разплака. След час напуснаха фирмата и той ѝ каза да седне на една пейка в парка „Тюйлери“ и да стои мирна, защото ще я наблюдава.

Върна се с два нови паспорта. Сега можеха да сменят хотелите и да бъдат различни хора. Тя се чувстваше скована, всичко я болеше. Когато отидоха във втория хотел, прекрасна сграда в стил крал Джордж V, се свлече на дивана в апартамента и спа с часове.

Как щеше да го проучи? Парите не бяха проблем; просто имаше нужда от оборудване, с което обаче не можеше да борави. Имаше нужда от медицински уреди, електронни програми, мозъчни скенери, от какво ли не.

Той излезе с нея да си купи бележници. Променяше се пред очите ѝ, но едва забележимо. Няколко бръчици се появиха по кокалчетата на ръцете му, а ноктите му вече изглеждаха много по-здрави, макар и все още с цвета на кожата. Клепачите му също имаха малки гънки, които придаваха на лицето му по-зрял вид. Започнаха да му никнат мустаци и брада. Той ги остави, макар че го боцкаха.

Тя пишеше в бележниците, докато оставаше съвсем без сили и вече не можеше да вижда. Записваше всичките си наблюдения на стегнат научен език. Написа и за нуждата му от въздух, че отваря прозорците навсякъде, където идат, че понякога се задъхва и че главата му се поти, докато спи, а фонтанелата му не се е смалила от раждането насам, че е ненаситен на млякото ѝ, а тя е слаба и изтощена.

На четвъртия ден в Париж тя настоя да идат в голямата централна болница. Той не искаше, но тя успя да го прилъже, обзалагаше се с него колко глупави могат да бъдат хората и му каза колко ще е забавно да се промъкнат там, като се представят за редовни служители.

Той се зарадва.

— Да, хванах му цаката! — рече триумфално, сякаш тази фраза имаше специално значение за него. Изговаряше много подобни фрази с удоволствие. „Хайде с мен, чист терен!“ и други такива. Понякога си пееше смешни стихчета, които бе чул.

„Мамо, искам да поплувам тука!“

„Може, дъще, но внимавай.“

*Дрехите си закачи на бука,
във водата не припарвай.“*

Такива неща го разсмиваха много. Мери Бет каза веднъж това, Маргъорит — онова. Спомни си някаква поговорка, казваше я все по-бързо, докато накрая думите се превърнаха в свирукащ шепот.

Тя се опитваше да го забавлява, учеше го на други такива скоропоговорки. Когато го порази със странните конструкции в английския, като „Хвърли мама през прозореца целувка“, той направо изпадна в истерия. Дори алитерацията го размиваше. „Мама ми меси милинка.“

Сякаш самата форма на устата ѝ, докато го произнасяше, го размиваше. Той бе като обсебен от римите. „Крал Карл и кралица Клара крали кларнети от кралството на крал Карл Пети.“ Понякога дори танцуваше на тях.

В селието на духовете му доставяла удоволствие. Чувал я от време на време, когато не можел да долови никакво друго излъчване от хората. Сузан пеела, докато работела. Той си спомни няколко думи, звучаха на келтски, но не можеше да каже какво означават! Беше забравил. След миг заговори жаловито на латински и изпя много стихове, но не успя да ги повтори.

Събуди се посред нощ и заговори за катедралата. За нещо, случило се там. Целият беше в пот. Каза, че трябва да идат в Шотландия.

— Този Жулиен, този хитър дявол — рече той. — Искаше да разбере всичко. Говореше ми в гатанки. — Легна по гръб и каза тихо. — Аз съм Лашър. Аз съм словото, превърнало се в плът. Аз съм тайната. Аз навлязох в света и сега трябва да изстрадам всички несгоди на плътта, а не знам какви ще са те. Какъв съм аз?

По това време той вече изглеждаше доста необичайно, но не и чудовищно. Косата му беше дълга до раменете, носеше черна шапка, нахлупена над очите, и дори най-тесните черни сака и панталони му стояха свободно. Всъщност изглеждаше като някой от смахнатите млади бохеми. Като фен на Дейвид Бауи. Хората навсякъде откликваха с готовност на неговия смях, на невинните му въпроси, на спонтанността му и на често твърде бурните поздравии.

Той завързваше разговор с хората в магазините; питаше за всичко. Произношението му бе станало малко остро, с лек френски акцент, но понякога се променяше и когато говореше с нея, наподобяваше нейния говор.

Когато тя се опита да използва телефона през нощта, той се събуди и изтръгна слушалката от ръката ѝ. Щом тя стана и се опита да иде до вратата, той внезапно се озова до нея. Не се съгласяваше да

наемат хотелски апартаменти, в които има прозорец в банята. Откачаше телефонните апарати. Никога не я губеше от поглед, освен когато тя се заключваше в банята, преди той да успее да я спре. Накрая се опита да спори с него.

— Трябва да се обадя, да разбера какво става с Майкъл.

Той я удари. Шамарът я изуми. Силата му я запрати по гръб на леглото. Едната ѝ буза беше зачервена. Той заплака, легна до нея и започна да суче, а после я облада, без да спира да суче. Удоволствието отново я заля. Той целуна червенината на бузата ѝ и тя усети как оргазмът се надига пак, въпреки че членът му вече не бе в нея. Парализирана от удоволствие, лежеше, свила неволно пръсти, с разкрячени крака, като мъртва.

През нощта той говори за това какво е да си мъртъв и изгубен.

— Кажи ми най-ранното нещо, което си спомняш.

Той отвърна, че тогава нямало време.

— А какво почувства към Сузан, любов ли?

Той се поколеба и каза, че според него е била огромна, изгаряща омраза.

— Омраза ли? Но защо?

Той призна, че не знае. Гледаше през прозореца и каза, че по принцип не можел много да понася хората. Те били тромави, глупави и не били способни да мислят като него. Правел се на идиот заради тях. Вече нямало да е така.

— Какво беше времето сутринта, когато Сузан умря? — попита Роуан.

— Дъждовно, студено. Валеше толкова силно, че за малко да отложат изгарянето. По обяд обаче дъждът спря. Небето се изчисти. Селото беше готово. — Изглеждаше объркан.

— Кой беше крал на Англия тогава? — попита тя.

Той тръсна глава. Нямаше идея. Тя го попита какво е ДНК и той бързо ѝ описа двете еднакви нишки хромозоми, които съдържат генетичния код в двойната спирала — нашите гени. Тя осъзна, че той използва думите, които сама бе научила наизуст от един учебник още като дете. Той ги изрече бързо и напевно, сякаш ги извличаше от ума ѝ в своя ум... ако изобщо това бе ум.

— Кой е създал света? — попита тя.

— Не зная! Ами ти! Ти знаеш ли?

— Има ли Бог?

— Вероятно не. Питай другите хора. Това е твърде голяма тайна. Когато една тайна е толкова голяма, зад нея няма нищо. Няма Господ.

В различните клиники, облечена с бяла престилка и говореща авторитетно, тя успя да източи доста проби от кръвта му, а той не спираше да мрънка. Никой не се усети, че тя не е от лабораторията и не работи по някаква специална задача. На едно място дори успя да анализира кръвните проби, и то с часове, под микроскоп. Записа наученото. Но все пак нямаше нужните химикали и оборудване.

Всичко дотук бе само първична, опростена информация. Тя се ядосваше. Искаше ѝ се да закрепси. Само да беше в института „Кеплингър“! Само да бе възможно, само да можеше да се върне с него в Сан Франциско и да открие някак достъп до генетичната лаборатория! Но как?

Една нощ тя стана и тръгна към фойето да си купи пакет цигари. Той я настигна на върха на стълбите.

— Не ме удряй — каза му Роуан. Беше гневна, така гневна и ужасена, както никога досега. А този гняв някога бе убивал хора.

— Не си играй с мен, майко!

Нервите ѝ не издържаха, тя изгуби контрол и го зашлеви. Заболя го и той се разплака. Плака ли плака, въртя се насам-натам в креслото. За да го успокои, тя му изпя много песни.

*„Във Хамлътн, в някогашни времена,
във къщи не оставяли сама жена.
Със плъхове напълно бил залян града!
Във всичко те пробивали пролуки,
изпивали и супата от всички купи,
и в шапките на хората си свивали гнезда!“*

Тя стоя много дълго на пода до него, гледаше го как лежи с отворени очи. Изглеждаше свършен, косата му бе черна и гъста, брадата и мустаците му също се сгъстяваха, а ръцете му бяха още като бебешки, но много по-големи от нейните. Пръстите му, макар и добре развити, бяха малко по-дълги от нормалните. Тя почувства замайване. Беше объркана. Трябваше да хапне нещо.

Той ѝ поръча храна и я гледаше как яде. Каза ѝ, че вече трябва да се храни редовно, после коленичи до стола между краката ѝ, разтвори копирената ѝ блуза и стисна гърдите ѝ, докато струйката мляко потече право в устата му.

В друга клиника тя успя да проникне в рентгеновото отделение, на два пъти му направи скенер на мозъка, като нареди на всички да излязат от лабораторията. Не можеше обаче да борава с някои от уредите, затова стана дори по-дръзка. Нареди на персонала да ѝ помогне. Представяше се за самата себе си — доктор Роуан Мейфеър, неврохирург. Хората смятаха, че е гостуващ специалист и нейните задачи са с приоритет.

Използваше всичко, което ѝ бе необходимо — бележници, химикалки, телефони. Беше методична. Записваше наблюденията си, правеше изследвания, разчиташе резултатите. Огледа рентгеновите снимки на черепа и ръцете му.

Измери главата му и усети, че меката част — фонтанелата — е по-голяма от фонтанелата на бебе. Господи, можеше да пробие с пръст тази кожа, нали?

Понякога, през първите дни, той постигаше известен успех с писането. Особено ако използваше химикал с остър връх, който се плъзгаше лесно по хартията. Направи родословно дърво на Мейфеър. Пишеше ли, пишеше. Включи в родословието дори Мейфеър, които тя не познаваше. Проследяваше линиите от Жан-Луиз и Петер и постоянно я питаше какво е прочела в досието на Таламаска. Към осем сутринта почеркът му бе закръглен, детски и той все още пишеше бавно. До вечерта вече бе станал наклонен, издължен и той пишеше толкова бързо, че тя не можеше да следва ръката му с очи. Отново започна странното припяване — като жужене на насекомо. Караше и нея да пее непрекъснато. Тя му изпя много песни, докато не ѝ се доспа толкова силно, че не можеше да мисли.

*„В града дойде върлинест мъж
и обяви нашир и длъж:
«Прескъпи граждани, туй не е слух,
аз ще ви отърва от всеки плъх.
Но ще ви искам преголяма сума.»*

*И рече кметът:
«Имаш мойта дума».*

Но той като че все повече се разстройваше. Не можеше да си спомни римите, които му бе изпяла само преди дни и настояваше тя да ги повтори:

*„Един човек, докато бях из пустошта на път,
ме пита във морето колко ягоди растат.
Отвърнах му, след като поумувах:
«Колкото херинги в гората плуват».*

Тя самата се чувстваше все по-изтощена. Беше отслабнала. Когато се видя в огледалото във фоайето, направо се изплаши.

— Трябва да намеря някое спокойно място, лаборатория, където да работя — каза. — Господи, помогни ми. Изморена съм. Привиждат ми се разни неща.

В мигове на крайна умора страхът я сковаваше. Къде беше? Какво щеше да се случи с нея? Все той беше в ума ѝ, а когато потънеше в мислите си, си казваше — загубена съм, приличам на наркоман, напълно обсебена съм. Но все пак трябваше да го изследва, да разбере какво представлява и наред всички ужасни съмнения, осъзнаваше, че всъщност изпитва силно собственическо чувство към него, иска да го защити и освен това го желае.

Какво щяха да сторят с него, ако го хванеха? Той вече бе извършил престъпления. Беше откраднал, а може би дори бе убил. Не знаеше. Не можеше да мисли нормално. Трябваше ѝ просто спокойно място, лаборатория. Ами ако се върнеха тайно в Сан Франциско? Ако успееше да се свърже с Мич Фланаган. Но не можеш просто да се обадиш в института „Кеплингър“.

Любовните им контакти се разрешиха. Той все още сучеше от гърдите ѝ, но по-рядко и по-малко. Тръгна да обикаля църквите в Париж. В тях ставаше някак объркан, враждебен, силно разтревожен. Отиваше да докосне витражите. Взираше се с омраза в статуите на светци.

Каза, че това не е правилната катедрала.

— Е, ако имаш предвид катедралата в Донелайт, разбира се, че тази не е правилната. Ние сме в Париж.

Той се обърна към нея и изсъска:

— Те я изгориха.

Искаше да чуе католическа меса. Измъкна я от леглото още преди изгрев и я завлече в църквата, за да присъстват на службата.

В Париж беше студено. Тя не можеше дори да мисли, без той да я прекъсне. Понякога ѝ се струваше, че губи представа кога е ден и кога — нощ. Той я будеше, сучеше и правеше любов с нея, грубо и все пак приятно. Тя отново задрямваше, а той я събуждаше да ѝ даде храна, като не спираше да говори какво е видял по телевизията, по новините или за нещо друго. Речта му ставаше все по-нелогична и фрагментарна.

По едно време взе хотелското меню от масата и изпя имената на ястията. После се върна яростно към писането.

— Жулиен заведе Евелин в къщата си и там заченаха Лаура Лий, която пък роди Алисия и Джифорд. Жулиен има още едно незаконно дете, Майкъл О'Брайън, роден от момиче от сиропиталището „Света Маргарет“, което после отива в манастир и става сестра Бриджит Мери, а от същото момиче, три момчета и едно момиче... което се жени за Алаистър Къри, който има син Тим Къри, който...

— Чакай малко, какво пишеш?

— Остави ме. — Той внезапно се втренчи в нея и скъса листа на парченца. — Къде са ти бележниците, какво пишеш в тях?

Никога не се отдалечаваха много от стаята. Роуан бе твърде слаба, твърде изморена. Гърдите ѝ бяха изпълнени с мляко, което започваше да тече под блузата ѝ. Той дойде да пие. Взе я в обятията си. Тя изпитваше такова огромно удоволствие от кърменето, че вече нищо друго нямаше значение. Страхът я напусна.

Това е козът му, каза си, удоволствието, насладата, разкошът и радостта от това да бъде с него, да слушам бързата му, несвързана реч, да го гледам как реагира на всичко.

Но какво представлява той? Още от самото начало бе живяла с илюзията, че някак го е създала, че чрез своята мощна телекинеза някак е успяла да превърне своето собствено дете в него. Сега започваше да разбира възможните противоречия. Първо, не си

спомняше да е осъзнавала какво ще се случи, докато той не започна да се гърчи на пода, да се бори за живота си, целият мокър от родилните води. Тя някак бе успяла да го нахрани чрез психичната си сила. Дори му бе дала коластра, сега си спомняше, първото, което потече от гърдите ѝ, а то не беше никак малко.

Но това нещо, това създание, беше добре развито — не бе чудовището на Франкенщайн, скърпено от различни части, не беше гротескна рожба на вещица. Тя осъзнаваше и качествата му — той можеше да тича много бързо, усещаше миризми, които тя не долавяше, а също така излъчваше аромат, който хората чувстваха, без да си дават сметка за това. Да, така беше. От време на време ароматът му я завладяваше и тогава имаше злоещото усещане, че я обгръща изцяло и я контролира като някакъв феромон.

Тя водеше дневник, за да може, ако нещо се случи с нея, някой да го открие и да разбере.

— Стояхме много дълго в Париж — каза тя. — Може да ни открият. — Бяха дошли две съобщения от банката. В сметката ѝ бе постъпило цяло състояние и ѝ отне цял следобед да разпредели парите на различни сметки, за да ги прикрие. Той не се отделяше от нея. Тя искаше да заминат на някое по-топло място.

— Стига, скъпа моя, вече сменихме десет хотела. Не се притеснявай, спри да проверяваш ключалките. Знаеш от какво е, нали? От серотонина в мозъка ти. Ти си обсесивно-компулсивна, винаги си била такава.

— Откъде знаеш?

— Казвам ти... аз... — И замълча. Може би вече не бе така уверен, може би — Зная това, защото ти го знаеш. Когато бях дух, знаех всичко, което знаеха и моите вещици. Просто аз...?

— Какво има, какво говориш?

През нощта той застана до прозореца и гледа светлините на Париж. Прави любов с нея няколко пъти, без значение дали тя спеше, или бе будна. Мустаците му бяха станали по-гъсти и меки, брадата му вече покриваше цялата брадичка.

Но фонтанелата още не се беше затворила.

Всъщност целият му растеж изглеждаше някак програмиран и различен. Тя започна да прави сравнения с други видове, записваше специфичните му характеристики. Например той имаше сила на

ръцете на по-нисш примат, но пръстите му бяха по-ловки. Искаше ѝ се да види какво ли би направил, ако седне пред пиано. Нуждата му от въздух бе най-уязвимото му място. Тя предполагаше, че би могъл да се задуши. Но той беше много силен. Ужасно силен. Какво ли щеше да се случи с него във вода?

Напуснаха Париж и заминаха за Берлин. Той не хареса немския език; звучеше му грозно, но „отчетливо“. Каза, че не може да се отърве от тези натрапчиви звуци. Искаше да се махне от Германия.

Същата седмица тя пометна. Получи силни спазми и целият под в банята се покри с кръв, докато се усети какво става. Той се взираше озадачен в кръвта.

— Трябва да си почина — каза тя. Само да можеше да си почине, на някое тихо място, където никой не пее, не рецитира стихове и така нататък, просто на тихо. Намери малкото, подобно на желатин топче сред кръвта. Беше ембрион, съвсем малък, но все пак имаше крайници! Това я отврати и изуми. Настоя да иде в някоя лаборатория, където да го изследва.

Успя да спечели три часа, преди хората да станат подозрителни, и си направи няколко бележки.

— Има два вида мутации — каза му тя. — Тези, които могат да се предават, и други, които не могат. Твоето раждане не е единична мутация, може да се предположи, че ти си... друг вид. Но как е възможно? Как е възможно комбинация от телекинеза... — Тя млъкна и преглътна научните термини. Беше откраднала от клиниката някои неща и сега взе проба от собствената си кръв, като добре запуши епруветките.

Той се усмихна печално.

— Ти не ме обичаш истински.

— Разбира се, че те обичам.

— Но как може да обичаш истината повече от мистерията?

— Какво е истина? — Тя се приближи до него, хвана лицето му и го погледна в очите. — Какво си спомняш, от самото начало, от времето, преди хората да се появят на земята? Помниш ли, че ми говори за това, за света на духовете и как те се учили от хората. Ти говори...

— Не помня нищо — каза той безизразно.

Седна на масата и започна да чете онова, което бе написал. Протегна дългите си крака, кръстоса глезени, опря глава на облегалката на стола и започна да слуша собствените си записи. Косата му вече стигаше до раменете. Той започна да ѝ задава въпроси, сякаш я изпитваше: „Коя е Мери Бет?“, „Коя е майка ѝ?“.

Тя отново и отново повтаряше историята на рода, каквато я познаваше. Повтаряше наученото от досието на Таламаска и случайни неща, които бе дочула от останалите. Описа — по негова молба — всички живи Мейфеър, които познаваше. Той вече ставаше по-мълчалив, слушаше я, караше я да говори с часове.

Беше истинска агония.

— По природа не съм приказлива — каза тя. — Не мога... просто не мога...

— Кои са братята на Жулиен, кажи имената им и имената на децата им.

Накрая тя бе така изтощена, че не можеше да помръдне. Спазмите започнаха отново, сякаш пак бе бременна и отново помяташе.

Каза му:

— Не мога повече.

— Донелайт — продължи той. — Искам да ида там.

Стоеше до прозореца и плачеше.

— Ти ме обичаш, нали? И не се страхуваш от мен?

Тя мисли дълго, преди да отговори:

— Обичам те, наистина. Ти си съвсем сам... и аз те обичам. Но съм уплашена. Това е лудост. Това не е просто някакво организиране, нито работа. Това е мания. Аз се страхувам от... теб.

Той се наведе над нея, тя хвана главата му и я насочи към гърдите си, а после дойде насладата, когато той засука. Дали някога щеше да му омръзне? Щеше ли да суче винаги? От тази мисъл я досмеша. Той щеше да остане винаги дете — дете, което ходи, говори и прави любов.

— Да, и пише, не забравяй това! — добави той, когато му каза това.

Накрая той започна да гледа телевизия — и то по много. Тя можеше най-после да използва банята, без той да ѝ виси на главата. Можеше да се къпе бавно. Вече не кървеше. Мислеше за института

„Кеплингер“, за нещата, които парите на Мейфеър можеха да направят само ако се осмелеше. Със сигурност я търсеха, търсеха и двамата.

Беше сбъркала от самото начало! Трябваше да го скрие в Ню Орлиънс и да се преструва, че той никога не се е появявал! Но тогава, в онази ужасна сутрин на Коледа, беше толкова зле и не бе в състояние да мисли! Господи, оттогава бе минала цяла вечност!

Той се взираше в нея. Изглеждаше зъл и изплашен.

— Какво ти става? — попита тя.

— Кажу ми имената им — каза той.

— Не, ти ги кажи...

Той взе една от страниците, които бе изписал с тесния си почерк, и я остави на масата.

— Откога сме тук?

— Не знаеш ли?

Той поплака малко. Тя заспа и когато се събуди, той вече се беше съвзел и облякъл. Багажът им бе събран. Каза ѝ, че заминават за Англия.

Поеха на север от Лондон, към Донелайт. Тя караше през повечето време, но после и той се научи и се справяше добре на прав път по пустото шосе. Бяха взели всичко, което притежаваха. Тук тя се чувстваше по-сигурна, отколкото в Париж.

— Но защо? Няма ли да ни търсят?

— Не зная. Не знам дали очакват да идем в Шотландия. Не знам дали очакват ти да помниш...

Той се засмя горчиво.

— Е, понякога не помня.

— Какво си спомняш сега?

Той я погледна тъжно и с омраза. Брадата и мустаците му изглеждаха някак страховити. Признаци на очевидна полова зрялост. Аборт. Фонтанела. Беше ли той вече възрастен или все още младеж?

Донелайт.

Това всъщност не беше град, а просто една странноприемница и няколко селища на археолозите, които работеха на обекта. Там спяха и се хранеха малка група студенти. Предлагаша се екскурзии до разрушения замък над езерото и до разрушения град в долчинката с

неговата катедрала — която обаче не се виждаше от хана — и по-нататък — до древния кръг от камъни, който беше малко далеч, но си струваше да бъде видян. Можеше обаче да се ходи само по отбелязаните участъци. Ако човек тръгнеше да се разхожда сам, трябваше да следва знаците. На сутринта щеше да има организирана екскурзия.

Беше направо смразяващо да гледа от прозорците на хана отдалеченото място, където бе започнало всичко. Където Сузан, знахарката на селото, бе призовала един дух на име Лашър и той се бе прилепил завинаги към нейните наследници. Това я ужасяваше. Огромната изумителна долчинка беше сива и меланхолична, донякъде красива, с красотата на мъгливите зелени северни местности, като далечните планински области в Северна Калифорния. Здрачът падаше, гъст и сияен във влажния въздух, и целият свят изглеждаше тайнствен, като от приказките.

Лесно можеше да види кой пристига в града, защото към него водеше само един път. Повечето от туристите идваха от близките градове или автобусни спирки.

Само неколцина смелчаци бяха отседнали в странноприемницата — една млада американка, която пишеше статия за разрушените катедрали в Шотландия; стар джентълмен, който търсеше корените на рода си, убеден, че той води началото си от Робърт I Брус; и млада двойка, която не се интересуваше от нищо и никого.

А също така Лашър и Роуан. На вечеря той опита малко твърда храна. Не му хареса. Искаше да суче. Следеше гладно Роуан.

Наеха най-хубавата стая, много кокетно подредена. Леглото беше застлано с покривка на къдрички, гредите на тавана бяха боядисани в бяло, беше застлана с дебел килим и в нея гореше малък огън. Освен това от прозореца се откриваше обширна гледка към долчинката. Лашър каза на съдържателя на странноприемницата, че не иска телефон в стаята, трябвал им покой. Поръча и какво да им готвят от време на време. После стисна болезнено ръката на Роуан и каза:

— Отиваме в долината.

Повлече я по стълбите към предния салон на странноприемницата. Младата двойка седеше до една малка отдалечена маса и ги гледаше намръщено.

— Тъмно е — каза тя. Беше изморена от шофирането и отново ѝ призляваше. — Защо да не изчакаме до сутринта?

— Не — отвърна той. — Хайде, обуй си удобни обувки. — Обърна се, наведе се и почна да дърпа обувките ѝ. Хората го гледаха. Изведнъж Роуан си помисли, че за него изобщо не е необичайно да се държи така. Напротив, беше съвсем нормално. Той се държеше като луд, с наивността на лудите.

— Добре, добре — рече тя. Качиха се пак в стаята и той я гледаше как се облича с по-топли дрехи. Роуан се приготви за дълга нощна екскурзия — с вълнени чорапи и туристически обувки.

Вървяха като че безкрайно надолу по склона и после по бреговете на езерото.

Лунният сърп осветяваше назъбените порутени стени на замъка.

Скалите изглеждаха зловещо, но имаше добре отъпкани пътеки. Той се катереше и я дърпаше след себе си. Археолозите бяха сложили бариери, знаци, предупреждения, но наоколо не се виждаше никой и двамата минаваха, откъдето пожелаеха. Бяха сковани нови дървени стълби във високите порутени кули и към тъмниците. Той вървеше по тях с уверена стъпка, като обезумял.

Стори ѝ се, че може би сега е най-подходящият момент за бягство. Ако имаше куража, можеше да го блъсне от върха на някоя от тези стълби. Той щеше да падне, да се пребие, щеше да страда като всеки човек! Костите му не бяха крехки, но той щеше да умре със сигурност. Но още щом си помисли това, се разплака. Знаеше, че не може да го направи. Не можеше да го ликвидира така. Да го убие? Не, не можеше.

Това бе мисъл на страхливец, прибързана, нелепа мисъл. Понелепа дори от това, че бе останала с него. И от какво още? Да, сега вече го осъзнаваше. Явно е била луда да смята, че може да го контролира или изучи сама. Каква глупачка бе само, каква глупачка. Как можа да си тръгне от къщата с този див и тираничен демон, как можа да е така заслепена от гордост и високомерие, гордост от нейното творение!

Но нямаше ли той все пак да постигне своето? Не я ли бе пришпорвал, не я ли караше да бърза безброй пъти? От какво се страхуваше? От Майкъл. Да, от Майкъл трябваше да се страхува.

Грешката обаче беше нейна. Тя бе загубила контрол над това създание.

И така, сред петното лунна светлина в главната зала на крепостта, тя осъзна, че ѝ е по-лесно да обвинява себе си и да се мрази, отколкото да го нарани.

Пък и без това надали щеше да успее. Единственият път, когато се забърза след него на стълбата, той се обърна, сграбчи я и я издърпа пред себе си. Винаги беше нащрек. Можеше да я вдигне без усилие само с една ръка и да я пусне където пожелае. Той не се страхуваше, че ще падне. Нещо в този замък обаче го плашеше. Той трепереше и плачеше, когато излизаха оттам. Каза, че иска да види катедралата. Луната се бе скрила зад облаците, но долината все още бе озарена от бледата ѝ светлина. Той знаеше пътя, затова не тръгна по очертаната пътека, а се спусна направо по склона.

Най-после стигнаха до града, до разкопките в основата на стените, до бойниците, до портите, до малката главна улица, цялата маркирана и опасана с въжета. На нея се издигаха огромните руини на катедралата, пред която всички други постройки изглеждаха миниатюрни. Четирите ѝ стени още стояха, а порутените им арки приличаха на ръце, протегнати да прегърнат небесата.

Лашър коленичи в тревата и се втренчи в дългия неф без покрив. Личеше къде е имало голям висок прозорец, но стъклото не бе оцеляло сред камъните, много от които бяха поставени тук наскоро, при реставрацията на стените. Навсякъде бяха струпани големи камари камъни, явно донесени от другаде, за да се изгради отново постройката.

Той стана, хвана Роуан за ръката и я повлече след себе си, покрай бариерата и знаците на археолозите, докато не стигна до самата църква. Вдигна глава и се взря покрай арките от двете страни към облаците, през които едва проникваше сиянието на луната. Катедралата беше готическа, огромна, всъщност твърде огромна за това място, освен ако навремето тук не бяха живели хиляди вярващи.

Той целият трепереше. Докосна устните си и отново започна да издава своето странно жужене.

Тръгна упорито покрай стената, най-накрая посочи един тесен прозорец и закрещя:

— Там, там! — Като че каза и още нещо и пак стана тревожен. Свлече се на колене, придърпа и Роуан до себе си, сложи ръка на рамото ѝ и натика лице в гърдите ѝ. Вдигна грубо пуловера ѝ и засука. Тя лежеше безсилно по гръб и се взираше в облаците. Молеше се да се появят звезди, но звезди нямаше, само призрачната светлина на луната и прекрасната илюзия, че не облаците, а стените с празните извити прозорци се движат в небето.

На сутринта, когато се събуди, него го нямаше в стаята! Но нямаше и телефон. Тя отвори прозореца и видя, че до земята има поне шест-седем метра. Дори и да се измъкнеше, какво щеше да направи? Ключовете за колата бяха в него. Той винаги ги носеше със себе си. Дали да иде при другите и да им обясни, че я държи като затворничка? Какво щеше да направи той?

Започна да обмисля всички възможности. Те се въртяха в главата ѝ като кончета на въртележка, докато не се отказа.

Изми се, облече се и пописа в дневника си. Отново изброи нещата, които бе забелязала: че кожата му се е променила, челюстта му вече е по-здрава, но фонтанелата не се е затворила. Спря се най-вече на онова, което се бе случило, откакто бяха дошли в Донелайт, за странните му реакции сред руините.

Откри го в големия салон на долния етаж. Седеше на една маса и разговаряше оживено със стария ханджия. Мъжът се изправи почтително при появата ѝ и дръпна стол да седне.

— Седни — каза ѝ Лашър. Закуската ѝ била готова, а той чул стъпките ѝ горе, когато станала от леглото.

— О, сигурна съм — отвърна мрачно тя.

— Продължавай — рече Лашър на стареца.

Ханджията изгаряше от нетърпение и продължи явно оттам, докъдето беше стигнал. Каза, че археологическият проект е финансиран за деветдесет години, между двете световни войни, с американски пари. Някакво семейство от Щатите се интересувало от клана Донелайт.

Едва напоследък обаче бил постигнат напредък. Когато осъзнали, че катедралата датира още от 1228 година, поискали от семейството още пари. За тяхна изненада средствата били набавени и от Единбург пристигнала цяла орда археолози, които събирали пръснатите камъни и разкопали основите не само на самата църква, но

и на манастир и по-старо селище, вероятно от 700 година. От времето на Беда Достопочтени^[1]. Било някакво култово място. Не знаел подробности.

— Винаги сме знаели къде е Донелайт — каза старецът. — Но графовете са умрели в голям пожар през 1689 година, а след тях не е останало много от града. До края на века почти всичко изчезнало. Когато започнал археологическият проект, баща ми дошъл и построил тази странноприемница. Един изискан господин от Щатите му дал под наем този имот.

— Кой е бил той? — попита Лашър, явно много объркан.

— Жулиен Мейфеър, той откри и фонда — отвърна старецът. — Но трябва да говорите с младите хора, които работят по проекта. Те са много възпитани и сериозни студенти, не дават на туристите да взимат камъни или каквото и да било, и дори не се отделят от тях. Като говорим за камъни, тук има един древен кръг. По едно време работеха най-вече там. Казват, че е стар като Стоунхендж, но катедралата била голямото откритие. Говорете с тях.

— Жулиен Мейфеър — повтори Лашър, като се взираше в стареца. Изглеждаше безпомощен, объркан, уязвим. Сякаш това име не му говореше нищо...

Следобед пиха вино и хапнаха с неколцина студенти. Така разбраха цялата история. Настоящият фонд „Мейфеър“ се управлявал от Ню Йорк и семейството било много щедро.

Жената, която бе най-отдавна в проекта — руса, набита англичанка, с късо подстригана коса и ведро лице, облечена с палто от туид и кожени ботуши — нямаше нищо против да отговори на въпросите им. Работела тук от седемдесетте години. На два пъти молела за още средства и семейството откликвало.

Да, дори изпратили свой представител. Лорън Мейфеър, доста скована жена.

— Никога не бихте познали, че е американка — каза жената. — Но на нея не ѝ пукаше за нашата работа тук. Снима това-онова за семейството и веднага замина за Лондон. Каза, че ще ходи в Рим. Обичала Италия. Не мисля, че много хора харесват влажните шотландски възвишения и слънчева Италия едновременно.

— Италия — прошепна той. — Слънчева Италия. — Очите му се изпълниха със сълзи и той бързо ги избърса със салфетката си. Жената

така и не забеляза това, продължаваше да говори.

— А какво знаете за катедралата? — попита я той. За първи път в краткия си живот изглеждаше уморен. Изглеждаше почти немощен. Избърза още няколко пъти очите си и обясни, че има алергия.

— Ами работата е там, че бяхме сбъркали за нея. Това определено е огромна готическа структура, построена около 1228 година, по времето, когато е основан и Елгин^[2]. В нея има и една по-ранна църква, която вероятно е имала витражи на прозорците. Манастирът е бил цистерциански, поне за известно време, после е станал францискански.

Той се взираше в нея.

— Явно е имало и нещо като училище, вероятно и библиотека. Само Бог знае какво ще намерим още. Вчера открихме още един вътрешен двор. Като си помислиш само, че хората са влачили камъни оттам с векове. В момента разкопаваме само руините на южния трансепт от тринайсети век и параклис, съдържащ погребална камера. Определено има връзка с някой светец, но не можем да разберем с кой. Изображението му е издълбано върху гробницата. Все още спорим дали да я отворим. Дали ще открием нещо там?

Той не каза нищо. Тишината изведнъж стана изнервяща. Роуан се страхуваше той да не се разплаче, да не направи нещо ненормално и да привлече вниманието към тях. Опита се обаче да си напомни, че ще е добре, ако стане така. Спеше й се, гърдите й бяха натежали от мляко. Жената не спираше да говори за замъка, за враждите между клановете по тези места, за безкрайните им битки и кланета.

— Какво е разрушило катедралата? — попита я Роуан. Притесняваше я тази липса на хронология. Искаше да подреди нещата в ума си.

Той я погледна гневно, сякаш тя нямаше право да говори.

— Не съм сигурна — отвърна жената, — но имам предположение. Имало е нещо като война между клановете.

— Не — каза тихо той. — Погледнете по-дълбоко. Били са протестантите, иконоборците.

Тя плесна ръце почти ликуващо.

— О, но какво ви кара да мислите така? — И се впусна в дълга тирада за протестантската реформация в Шотландия, за изгарянията на

вещици, продължили век или повече, до самия край на Донелайт. Ужасно варварство.

Той седеше като зашеметен.

— Обзалагам се, че сте абсолютно прав. Бил е Джон Нокс^[3] и неговите реформатори! Донелайт си е останал мощен център на католицизма. Дори лукавият Хенри VIII не е успял да се справи с него.

Тя започна да се повтаря и заобяснява надълго и нашироко колко мрази политическите и религиозните сили, които унищожават произведения на изкуството и архитектурата.

— Представете си само всички онези великолепни витражи!

— Да, красиво стъкло.

Но той вече бе научил от нея каквото му трябваше.

Щом се мръкна, излязоха отново. Той мълчеше, не беше гладен, не искаше да прави секс и не я изпускаше от поглед. Вървеше пред нея по целия път през тревистата равнина, докато не стигнаха отново до катедралата. Повечето от разкопките на южния трансепт бяха покрити с голям дървен навес. Вратите бяха заключени. Той счупи стъклото на прозореца, отключи една врата и влезе вътре. Стояха наред руините на параклиса. Студентите бяха възстановили стената. Доста пръст бе изкопана от централната гробница, на чийто връх бе издълбана човешка фигура, която бе почти изличена и изглеждаше доста призрачна. Той се втренчи в нея, после вдигна очи към реставрираните прозорци. Изведнъж започна бясно да удря по дървените стени.

— Спри, ще дойдат — извика тя, но после замълча. Нека да дойдат. Нека го вкарат в затвора, в лудницата. Той видя лукавството в очите ѝ, омразата, която в този миг тя не успя да скрие.

Когато се върнаха в странноприемницата, той започна да слуша собствените си записи, после се зарови в записките.

— Жулиен, Жулиен, Жулиен Мейфеър.

— Не го помниш, нали?

— Какво?

— Не си спомняш кой е Жулиен или Мери Бет, или Дебора, или Сузан. Забравил си всичко. Помниш ли Сузан?

Той се взираше в нея преbledнял, обзет от тих гняв.

— Не си спомняш — продължи да го дразни тя. — Започна да забравяш в Париж. Ти не знаеш кои са били те.

Той се приближи и падна на колене пред нея. Изглеждаше силно развълнуван, гневът му се бе изродил в някакъв яростен, по-приемлив ентусиазъм.

— Не знам кои са били те — каза той. — Не съм сигурен и коя си ти! Но знам кой съм аз!

Към полунощ я събуди жестоко — изнасилваше я. Когато свърши, поиска да заминат, да се махнат, преди някой да ги намери.

— Тези Мейфеър сигурно са много умни хора.

Тя се засмя с горчивина.

— Що за чудовище си ти? — попита го. — Не, ти не си мое творение. Вече знам това. Аз не съм Мери Шели!

Той спря колата, измъкна я сред високата трева и започна да я удря. Биеше я толкова силно, че за малко не ѝ счупи челюстта. Тя му крещеше, че може да я убие. Най-сетне той спря, надвеси се над нея със стиснати юмруци, разплака се и каза:

— Обичам те и те мразя.

— Много добре те разбирам — отвърна тя тихо. Лицето я болеше така силно, че си помисли, че носят и челюстта ѝ са счупени. Но не бяха. Накрая успя да седне.

Той се бе отпуснал до нея и започна да я гали с големите си ръце. Напълно объркана, тя се разплака на гърдите му.

— О, господи... Господи, какво ще правим? — Той я галеше и целуваше. Отново сука. Приложи всичките си номера, дяволските си номера — дявол, вмъкнал се в килията на монахиня. Махни се от мен! Но тя нямаше куража да стори нищо. Физическа сила ли ѝ липсваше? От толкова отдавна не се бе чувствала нормално — здрава, жизнена.

Следващият път той се ядоса, когато спряха да заредят бензин и тя се приближи до телефонната кабина. Хвана я и тя бързо започна да рецитира старо стихче, на което я бе научила майка ѝ:

„Уви! За мис Макей, уви!

Избягаха лъжиците и ножовете ѝ.

*А щом и с купите и с вилиците се прости,
разбра, че никой няма вече да гости.“*

Както се и надяваше, това го разсмя до обезсилване. Той дори падна на колене. Какви големи крака имаше. Тя стоеше над него и припяваше:

*„Том, Том, синът на свирача,
открадна свиня и избяга във здрача.
Свинята изядоха, ступаха Том
и Том се измъкна навън плачешком.“*

Той я замоли да спре, смееше се и плачеше едновременно.
— И аз ще ти кажа едно — извика, скочи на крака и започна да пее и да танцува, като тропаше силно и се пляскаше по бедрата.

*„Свинята тук довтаса със самар,
а люлчицата люшкаше шопар.
Чинията бърже на масата скочи.
Черпакът в гърнето супата лочи.
Ръженът, скрит зад вратата,
на пода пръчка захарна мята.
— Хей, хей — скара ядосана рече.
— Никои тук ли не слуша вече?
В тази къща най-старша съм аз.
Я елате при мене завчас!“*

После я сграбчи силно, стиснал зъби, и я завлече в колата.

Когато стигнаха до Лондон, лицето ѝ се беше подуло ужасно. Всички я гледаха с тревога. Той нае стая в хубав хотел, но къде точно, тя нямаше представа. После я нахрани с топъл чай и сладки и ѝ пя.

Каза, че съжaliaва за стореното, че бил просто прероден, разбираше ли какво значи това? Че в него се крие чудо. После пак започна с обичайните целувки, със сученето и грубия секс, добър както винаги. Този път, може би от крайно отчаяние, тя го накара да повтори. Стори го вероятно, защото това бе единственият начин да прояви

волята си. След четвъртия път дори той се изтощи и заспа. Тя не смееше да мръдне. Когато въздъхна, той отвори очи.

Сега беше истински красив. Мустаците и брадата му бяха по библейски дълги и той всяка сутрин ги подрязваше. Косата му беше много дълга. Раменете му бяха твърде широки, но това нямаше значение. Целият му вид беше царствен, величествен. Но това не беше ли едно и също? Той се кланяше на хората, когато ги заговаряше, докосваше с пръсти меката си сива шапка. Явно всички го харесваха.

Отидоха в Уестминстърското абатство и той обиколи цялата сграда, като огледа всеки детайл. Приличаше на ревностен вярващ. Накрая ѝ каза:

— Имам една проста мисия. Стара като света.

— Каква е тя? — попита го Роуан.

Той не отговори.

Чак когато стигнаха до хотела, каза:

— Искам да започнеш задълбочено проучване. Ще намерим сигурно място... не в Европа... в Щатите, толкова близо до тях, че да не се усетят. Имаме нужда от всичко. Цената няма да е пречка. Няма да ходим до Цюрих! Те ще те търсят там. Можеш ли да уредиш много пари?

— Вече ги имам — напомни му тя. От тази и други негови забележки, стана ясно, че не си спомня и най-простите неща. — Трудно ще проследят сметките. Можем да се върнем в Щатите, щом искаш.

Всъщност сърцето ѝ подскочи при тази мисъл.

— Има един институт по неврология в Женева — добави тя. — Можем да идем там. Световноизвестен е. Огромен. Можем да свършим част от работата в него. Ще направим всички транзакции през „Суис Банк“. Там можем да планираме нещата. Повярвай ми, така е най-добре.

— Да — отвърна той. — А оттам можем да се върнем в Щатите. Те ще те търсят. Ще търсят и мен. Трябва да се върнем. Мисля къде точно да идем.

Тя заспа, сънуваше само лабораторията, изследвания, микроскопи, наука. Мислеше за тях като за екзорцизъм. Знаеше, разбира се, че не би могла да свърши всичко сама. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се снабди с компютър и да запише

откритията си. Трябваше да намерят град, пълен с лаборатории, град, в който болниците са колкото дърветата и където тя ще може да иде в един голям център, после в друг...

Той седна до масата да чете отново историята на Мейфеър. Устните му се движеха много бързо и отново чу познатото жужене. Смееше се на някои неща в историята, сякаш ги узнаваше едва сега. Коленичи до нея и се вгледа в лицето ѝ.

— Млякото вече спира, нали?

— Не знам. Много ме боли.

Той започна да я целува. Изцеди малко мляко на пръста си и го намаза на устните ѝ. Тя го опита и каза, че има вкус на вода.

В Женева планираха всичко, до последната подробност.

Най-очевидният избор за крайната им цел бе Хюстън, Тексас. Защо? Много просто, там бе пълно с болници и медицински центрове. В Хюстън се провеждаха всякакви изследвания. Тя щеше да открие сграда, стара лаборатория, вече изоставена заради краха в нефтената индустрия. Никой нямаше да ги намери там.

Парите не бяха проблем. Големите суми, които бе прехвърлила, бяха на сигурно в огромната „Суис Банк“. Трябваше само да открие няколко фиктивни сметки в Калифорния и Хюстън.

Тя легна отново в леглото, пръстите му стискаха здраво китката ѝ. Мислеше за Хюстън, само на час път със самолет от дома.

— Само на час път.

— Да, никога няма да се досетят — каза той. — Със същия успех можехме да сме на Южния полюс. Не можеше да измислиш по-хитро място.

Сърцето ѝ се сви. Тя заспа. Беше ѝ зле. Когато се събуди, кървеше. Пак аборт, този път лепкавият зародиш бе дълъг около два инча, дори повече, преди да започне да се разпада.

На сутринта, след като си отпочина, тя стана. Трябваше да иде в института, да изследва това нещо и да направи още тестове на Лашър. Започна да му крещи и накрая, ужасен и нещастен, той се съгласи.

— Страхуваш се да останеш сам, нали? — попита тя.

— А ти как би се чувствала, ако беше последният мъж на земята, а аз — последната жена?

Тя не разбра какво иска да каже, но той като че ли явно знаеше. Заведе я до института. Вече владееше всички ежедневни дейности —

спираше таксита, даваше бакшиши, четеше, разхождаше се, тичаше, качваше се в асансьори. Беше си купил евтина дървена флейта от някакъв магазин и свиреше на улицата, но все беше недоволен от нея и от собствената си неспособност да създава мелодии. Не посмя да си купи радио, то можеше да го завладее изцяло.

В института тя си намери бяла престилка и папка, молив, формуляри, жълти, розови и сини клипсове за различните изследвания и започна да попълва фалшивите заявки.

В един момент бе негов лекар, в друг — лаборант, а ако някой се приближеше, той се смущаваше като знаменитост, която иска да остане инкогнито.

Насред всичко това, тя успя дори да напише дълга бележка на един от тройните формуляри и я адресира до портиера на хотела. В нея имаше инструкции да изпрати медицинските проби на Самюъл Ларкин, Университетска болница, Сан Франциско, Калифорния. Щеше да достави пробите възможно най-скоро. Портиерът трябваше да ги пусне като спешна пратка, изискваща специални термични условия.

Когато се върнаха в хотела, тя взе една лампа и го удари. Той се олюля и падна на пода, по лицето му потече кръв и влезе в очите му. Все пак успя да стане, както дете оцелява след падане от много висок прозорец. Сграбчи я и я удря, докато тя не изгуби съзнание.

През нощта се събуди. Лицето ѝ беше подуто, но костите бяха здрави. Едното ѝ око бе почти затворено. Това означаваше, че щеше да остане няколко дни в стаята. Дни. Не знаеше дали ще издържи.

На сутринта той за първи път я върза за леглото. Използва парчета от чаршафите и направи здрави възли. Почти бе приключил, когато тя се събуди и откри, че устата ѝ е запушена. Той излезе и не се върна няколко часа. Никой не дойде в стаята. Вероятно беше инструктирал персонала. Роуан започна да рита, пища, но без полза. Парцалът заглушаваше виковете ѝ.

Щом се върна, той извади телефона от мястото, където го бе скрил, и поръча истински пир за нея. После отново я помоли за прошка и посвири на малката си флейта.

Тя се нахрани, а той следеше всяко нейно движение със замислен поглед.

На следващия ден тя не се съпротивлява, докато я връзваше. Този път го направи с книжно тиксо, което бе купил предния ден. Когато

понечи да залепи устата ѝ, тя кротко го посъветва да не го прави, защото може да се задуши. Той се спря на по-безболезнения и ефикасен метод с парцала. Тя започна да се върти диво, щом той излезе, но без полза. Нищо не ставаше. Млякото се стичаше от гърдите ѝ, беше ѝ зле и стаята започна да се върти пред очите ѝ.

Следобеда на следващия ден, след като правиха любов, той легна върху нея — тежък, потен, меката му черна коса се спускаше между гърдите ѝ, лявата му ръка лежеше върху нейната дясна. Спеше и шептеше по странния си начин. Беше срязал тиксото.

Тя се вгледа във върха на главата му, в блестящата черна грива, вдъхна аромата му и се притисна към него. После заспа за около час.

Когато отвори очи, той още не се беше събудил. Дишаше дълбоко.

Тя посегна с лявата си ръка и взе телефона. Тялото ѝ изобщо не помръдна. Набра рецепцията и заговори така тихо, че едва я чуваха.

В Калифорния беше нощ. Ларк я изслуша. Навремето той ѝ беше шеф. Беше ѝ приятел. Беше единственият, който щеше да ѝ повярва, единственият, който щеше да отнесе пробите в института „Кеплингер“. Каквото и да станеше с нея, пробите щяха да идат в „Кеплингер“. На Мич Фланаган можеше да се вярва, въпреки че може би вече не я помнеше.

Някой трябваше да знае.

Ларк ѝ зададе няколко въпроса. Не те чувам, настоя той, говори по-силно. Тя му каза, че е в опасност, че може да бъде прекъсната всеки момент. Искаше да му съобщи и името на хотела, но се разколеба. Ако той дойдеше да я търси тук, докато беше така безпомощна, вероятно нямаше да може да изнесе пробите. Умът ѝ бе претоварен. Не можеше да разсъждава. Спомена на Ларк за помятанятията и в този миг Лашър отвори очи. Грабна телефона от ръката ѝ, изтръгна кабела му от стената и отново започна да я бие.

Спря, защото тя му припомни, че ще я насини, а на следващия ден тръгват за Америка. Когато започна да я връзва, го помоли да направи по-хлабави възли. Каза му, че ако продължава да я стяга така, може да изгуби ръцете и краката си. Не беше лесна работа да имаш затворник.

Той заплака отново и пак каза:

— Обичам те. Само да можеш да ти вярвам. Само ако ми помагаше, ако ме обичаше, ако ми беше вярна. Но аз те направих такава, пресметлива вещица. Гледаш ме и се опитваш да ме убиеш.

— Прав си — каза тя. — Но трябва да идем в Америка, освен ако не искаш да ни открият.

Знаеше, че ако не успее да се измъкне от тази стая, ще откачи напълно и ще стане безполезна. Опита се да измисли план. Трябваше да прекосят океана, да са по-близо до дома. По-близо до дома. Хюстън беше близо.

Изведнъж я обзе отчаяние. Вече знаеше какво трябва да направи. Трябваше да умре, преди да зачене отново от това същество. Не, нямаше да роди още едно такова, не можеше. Но той продължаваше да опитва и тя бе заченала вече два пъти. Направо ѝ причерня от страх. За първи път в живота си разбра защо някои хора не могат да помръднат, когато са уплашени, разбра какво е да се вкамениш от ужас.

Какво бе станало с бележките ѝ?

На сутринта те събраха куфарите си. Всичките медицински проби и изследвания бяха в една чанта. Тя сложи в нея и копия на всички формуляри, които бе използвала в различните клиники. Отгоре остави инструкциите за портиера, в които бе изписан адресът на Ларк. Лашър като че не забеляза.

Беше взела доста опаковъчни материали от лабораторията, но все пак напъха няколко кърпи между стъклените с пробите. Сложи вътре и старите си окървавени дрехи.

— Защо не ги изхвърлиш? — настоя той. — Миришат ужасно.

— Аз не усещам — каза тя хладно. — Пък и трябва да уплътня пробите, нали ти казах. Не мога да си намеря бележниците. Имах толкова много.

— Да, аз ги прочетох — рече той тихо. — *И ги изхвърлих.*

Тя се втренчи в него.

Не бе останало нищо, освен пробите. Никой нямаше да узнае, че това нещо е живяло, дишало и е искало да се размножава.

На портала на хотела, докато той уреждаше кола за летището, тя даде чантата с пробите на портиера заедно с пачка швейцарски франкове и му каза бързо на немски, че чантата трябва да бъде изпратена веднага на доктор Самюъл Ларкин. След това му обърна

гръб и тръгна към колата, а Лашър се обърна, усмихна ѝ се и ѝ подаде ръка.

— Жена ми, колко изморена изглежда — каза той тихо с лека усмивка. — Беше много болна.

— Да, много — отвърна тя и се зачуди какво ли си е помислило пиколото, когато е видял слабото ѝ насинено лице.

— Нека те прегърна, скъпа — каза Лашър и праметна ръка зад нея на задната седалка. Целуна я, когато потеглиха. Тя не се обърна да види дали портиерът е влязъл с чантата. Не посмя. Портиерът щеше да намери адреса вътре. Трябваше да го намери.

Когато стигнаха в Ню Йорк, той се усети, че чантата с пробите и всички изследвания я няма. Заплаши да я убие.

Тя лежеше на леглото и отказваше да говори. Той я върза, но нежно, като ѝ остави място да движи крайниците си, но без да може да се освободи. Усуканото тиксо се превръщаше в най-здравото въже на света. Зави я внимателно, за да не измръзне, пусна вентилатора в банята и телевизора високо, но не прекалено, и излезе.

Мина цяло денонощие, преди да се върне. Тя не можа да се съдържи и се изпусна в леглото. Мразеше го. Искаше той да умре. Искаше да знае някаква магия, с която да го убие.

Той седя до нея, докато тя уреждаше нещата в Хюстън — два етажа от петдесететажна сграда, където щяха да са съвсем сами. По мащабите на града това бе малък комплекс, в самия център. В Хюстън нямаше много празни сгради. В тази се бе помещавала някаква програма за изследвания на раковите заболявания. Понастоящем в нея нямаше други наематели.

Оборудването бе останало, вече преминало към собствениците на сградата. Но те не можели да дадат никакви гаранции за него. Тя им каза, че няма проблем. Щеше да наеме всичко, заедно с жилищните помещения, офисите, приемните, стаите за прегледи и лабораториите. Уреди и останалото оборудване, нае коли, въобще всичко, което щеше да им е необходимо за сериозно проучване.

Той я гледаше много студено. Следеше пръстите ѝ, докато тя натискаше бутоните на телефона, и я слушаше внимателно.

— Този град е много близо до Ню Орлиънс — каза му тя. — Разбираш ли това? — Не искаше той самият да го открие рано или

късно и да ѝ се разгневи. Китките я боляха, защото той постоянно я дърпаше за ръка след себе си. Беше гладна.

— О, да, Мейфеър — рече той и посочи към разпечатаната история, която лежеше в папката. Не минаваше и ден, без да четеш записките си или да слушаш касетите. — Но те никога няма да се сетят да те търсят тук, нали?

— Не — отвърна тя. — Ако нараниш Майкъл Къри, ще се самоубия. Тогава няма да имаш голяма полза от мен.

— Не съм сигурен, че и сега имам полза от теб — каза той. — Светът е пълен с много по-любезни и сърдечни хора от теб, хора, които пеят по-добре.

— Тогава защо не ме убиеш? — отвърна тя. Той се замисли и тя впрегна цялата си невидима сила, за да го убие. Но беше безполезно.

Вече искаше да умре или да заспи завинаги. Вероятно бе едно и също.

— Мислех, че си нещо невероятно, нещо невинно — каза тя. — Нещо, напълно непознато и ново.

— Да, знам, че така си мислеше! — отвърна той рязко, гневен и опасен, сините му очи светеха яростно.

— Но сега не мисля така.

— Това ти е работата — да разбереш какво съм.

— Опитвам се — отвърна тя.

— Не можеш да отречеш, че за теб съм красив.

— И какво от това? Аз те мразя.

— Да, стана ми ясно от твоите бележници, „този нов вид“, „това същество“, „това създание“ — колко клинично говориш за мен. Но знаеш ли какво? Греша. Аз не съм нов вид, скъпа моя, аз съм много стар, по-стар, отколкото можеш да си представиш. Моето време отново настъпва. Не можех да избира по-добър момент за моето любимо потомство. Не искаш ли да разбереш какво представлявам?

— Ти си чудовищен, ти си неестествен, ти си жесток и импулсивен. Ти не можеш да мислиш нормално, нито да се концентрираш. Ти си луд.

Той така се вбеси, че не можа да отговори нищо. Искаше да я удари. Тя видя как ръката му се отваря и се свива в юмрук.

— Представи си — каза той, — че цялото човечество изчезне, скъпа моя, и всички гени на това човечество останат в кръвта на едно-

единствено човекоподобно същество, което ги предава нататък, докато най-накрая от маймуната се роди отново човек!

Тя не каза нищо.

— Мислиш ли, че този човек ще е много милостив към нисшите примати? Особено ако си е намерил самка? Женска, която може да се чифтоса с него, за да сложи началото на нова династия по-висши същества...

— Ти не си по-висш от нас — каза тя студено.

— Глупости! — изкрещя той яростно.

— Не знам със сигурност как точно се случи, но знам, че няма да се случи отново.

Той поклати глава и ѝ се усмихна.

— Каква глупачка си само. Какъв егоист. Като всички учени, чиито думи чета сега и слушам по телевизията. Случвало се е преди и преди, и преди... а сега е най-подходящото време, сега е моментът. Този път няма да има жертви, този път ще опитваме както никога досега!

— По-скоро бих умряла.

Той поклати изнурено глава и извърна очи. Като че мечтаеше.

— Мислиш ли, че ще имаме милост, когато започнем да властваме? Било ли е някое по-висше същество милостиво към по-слабите? Били ли са испанците милостиви към диваците от Новия свят? Не, историята не познава такъв случай, нали? Никога по-висше, по-развито същество, не е било милостиво към по-нисшите. Напротив, по-висшите унищожават нисшите. Не е ли така? Не е ли такъв твоят свят, отговори!

В очите му избиха сълзи. Той захлупи глава на ръката си и заплака. Накрая избърса очи с кърпа от банята и каза:

— О, какво само можеше да се получи между нас!

— Какво? — попита тя.

Той започна пак да я целува, да я гали и да разкопчава дрехите ѝ.

— Престани. Вече два пъти пометнах. Болна съм. Не виждаш ли? Виж лицето ми, ръцете. Трети аборт ще ме убие, не разбираш ли? Вече умирам. Ти ме убиваш. Къде ще идеш, когато си отида? Кой ще ти помогне? Кой знае за теб?

Той се замисли и внезапно я удари. Поколеба се, но това като че го задоволи. Тя се взираше в него.

Той легна на леглото и започна да гали косата ѝ. Тя вече имаше съвсем малко мляко, но той го изсмука. Започна да разтрива раменете и ръцете ѝ, после краката. Целуваше цялото ѝ тяло. Тя изгуби съзнание. Когато се свести, беше късна нощ, бедрата ѝ бяха протрити и влажни от него и от собственото ѝ желание.

Когато стигнаха в Хюстън, тя осъзна, че сама си е уредила затвор. Сградата бе съвсем пуста, а тя бе наела два много високи етажа. Той ѝ отпусна два дни. Сдобиха се с най-различни неща за свое удобство в тази висока кула от приказките, издигаща се сред неонов и потрепващи светлини. Тя гледаше, чакаше, опитваше се да се възползва и от най-малката възможност, но той бе твърде бдителен, твърде бърз.

После я върза. Нямахше да има никакво проучване, никакви изследвания.

— Вече знам каквото ми е нужно — каза той.

Първия път го нямаше ден. На втория — цялата нощ и почти цялата сутрин. Третият път беше сега — когато замина за четири дни.

А виж сега какво бе направил с тази студена модерна стая с бели стени, стъклени прозорци и ламинирани мебели.

Краката я боляха много. Тя изкуцука от банята в спалнята. Той бе изчистил леглото, беше го застлал с чаршафи на рози и бе напълнил стаята с цветя. Това събуди странна асоциация в съзнанието ѝ, спомни си за една жена, която се бе самоубила в Калифорния. Първо си поръчала много цветя, наредила ги около леглото и изпила отрова. Или пък просто си припомни за погребението на Деидре, с купищата цветя и жената в ковчег, която приличаше на голяма кукла?

Стаята напомняше на място за смърт. Цветята, събрани в големи букети, бяха навсякъде. Ако умреше сега, той сигурно щеше да се шашне. Беше толкова глупав. Трябваше да бъде спокойна. Трябваше да мисли, да живее и да бъде умна.

— Лилии, рози. Сам ли ги донесе? — попита тя.

Той поклати глава.

— Доставиха ги, бяха пред вратата, когато дойдох.

— Да не си мислил, че ще ме завариш мъртва?

— Не съм толкова сантиментален, освен когато става въпрос за музика — каза той с весела усмивка. — Храната е в другата стая. Ще

ти донеса. Какво друго да направя за теб, любов моя? Искаш ли да ти кажа нещо? Какво би те вразумило?

— Мразя те от сърце и душа — каза тя. Седна на леглото, защото в стаята нямаше столове, а тя не можеше вече да стои на краката си. Глезените я боляха, ръцете също. Умираще от глад.

— Защо не ме убиеш?

Той излезе и донесе голяма табла, пълна с деликатесни салати, пакети студено месо и торбичка за отпадъците.

Тя яде с настървение, после блъсна таблата настрани. Имаше кутия с портокалов сок и тя я изпи. Стана и тръгна с куцане към банята, като едва не падна. Остана там много дълго, седнала на тоалетната чиния и опряла глава на стената. Страхуваше се, че може да повърне. Огледа бавно помещението. Нямаше нищо, с което да се самоубие.

Пък и не би го направила. Още имаше сила за борба, много сила. Ако трябваше и двамата щяха да умрат в пламъци. Това можеше да се уреди. Но как?

Отвори немощно вратата. Той стоеше там, със скръстени ръце. Взе я и я отнесе на леглото. Беше пръснал по него бели маргаритки от букетите и когато потъна сред твърдите стебла и ароматни цветове, тя започна да се смее. Беше ѝ хубаво да се смее, смя се, докато смехът не започна да се лее от нея като песен.

Той се наведе да я целуне.

— Не го прави пак. Ако пометна още веднъж, ще умра. Има полесни и бързи начини да ме убиеш. Не можеш да имаш дете от мен, не разбираш ли? Какво те кара да мислиш, че можеш да имаш дете от когото и да било?

— Но ти няма да пометнеш този път — рече той. Лежеше до нея. Сложи ръка на корема ѝ и се усмихна. Отново започна своята подобна на жужене песен и за миг устата му изглеждаше гротескно — това беше език!

— Да, скъпа моя, любима моя, детето е живо и ме чува. Детето е момиче. То е в теб.

Тя изпищя.

Обърна гнева си към нероденото създание, искаше да го убие, да го убие, да го убие — а после се отпусна назад, потънала в пот. Отново

вонеше, в устата си имаше вкус на повръщано. Чу звук, сякаш някой плачеше.

Той отново започна странната си песен.

А после пак се чу плачът.

Тя затвори очи, опита се да разбере какво чува.

Не можа. Все пак сега долавяше и друг, нов глас, в нея самата. Той ѝ говореше на език без думи, който тя някак можеше да разбере. Търсеше любов, търсеше утеха.

Няма да те нараня отново, помисли си. Отговорът беше благодарност и любов, без думи.

Господи, то беше живо, той бе прав. Беше живо и я чуваше. Болеше го.

— Няма да трае много дълго — каза ѝ Лашър. — Ще се грижа за теб от цялото си сърце. Ти си моята Ева, все още си безгрешна. А щом то се роди, ако искаш, можеш да умреш.

Роуан не му отговори. Защо да му отговаря? За първи път от два месеца той имаше с кого друг да си говори. Извърна глава настрани.

[1] Беда Достопочтени е бенедиктински монах, написал една от първите истории на Англия. — Бел.ред. ↑

[2] Град в Североизточна Шотландия. — Бел.ред. ↑

[3] Джон Нокс (1513–1572) — шотландски религиозен реформатор, положил основите на презвитерианската църква. — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Ан Мари Мейфеър седеше сковано на мекия бежов диван от изкуствена кожа във фойето на болницата. Мона я видя още щом влезе. Ан Мари беше с тъмносиния костюм от погребението и обичайната старомодна натруфена блуза с къдрички. Четеше списание, кръстосала крака, черните ѝ очила се бяха смъкнали на носа, а черната ѝ коса бе опъната на кок. С малкия си нос, с малката си уста и с тези големи очила изглеждаше едновременно глупава и интелигентна.

Обърна се към Мона, която се приближи, целуна я по бузата и после се тръшна до нея на дивана.

— Райън обади ли ти се? — попита Ан Мари. Говореше тихо и потайно, въпреки че наоколо не се виждаха много хора. Далеч в дъното вратите на асансьора се затвориха и отвориха. Бюрото на рецепцията с високия безличен плот беше празно.

— За мама ли? — отвърна Мона. Мразеше това място. Реши, че когато стане много богата и има инвестиции във всеки сектор от икономиката, ще отдели малко време да украси подобни стерилни и студени места. После се сети за медицинския център „Мейфеър“! Разбира се, този проект трябваше да продължи! Тя щеше да помогне на Райън. Не можеха да я изолират от него. Щеше да говори с Пиърс за това утре. Ще говори и с Майкъл, щом той се почувства по-добре.

Погледна пак към Ан Мари и каза:

— Райън каза, че мама е тук.

— Да, тук е и според сестрите смята, че се опитваме да я затворим за постоянно. Така им каза тази сутрин, когато са я приели. Били ѝ инжекция и оттогава спи. Сестрата каза, че ще ми се обади, когато се събуди. Но аз имах предвид дали Райън ти е казал за Едит.

— Не, какво се е случило с Едит? — Мона едва познаваше Едит. Тя беше внучка на Лорън и бе плаха, саможива жена, която живееше на Еспланада авеню и по цял ден се занимаваше със своите котки — предсказуема и скучна, никога не излизаше, явно дори не ходеше и на погребения. Едит. Как изглеждаше? Мона не беше сигурна.

Ан Мари изправи гръб на дивана, плесна списанието на масичката и вдигна очилата на носа си.

— Едит е умряла този следобед. От кръвоизлив, също като Джифорд. Райън каза, че жените от семейството не бива да остават сами. Може да е нещо генетично. Покрай нас винаги трябва да има хора. Така, ако нещо се случи, ще можем да повикаме помощ. Едит е била сама, като Джифорд.

— Шегуваш ли се? Как така Едит Мейфеър е мъртва? Наистина ли?

— Да, повярвай ми. Как ли се чувства Лорън? Тя отишла да ѝ се скара, че не се е появила на погребението на Джифорд, а Едит лежала на пода в банята. Кръвта ѝ била изтекла. А котките се мотаели около нея и я ближели.

За миг Мона не можа да каже нищо. Трябваше да помисли, и то не само за онова, което знаеше, но и колко от него може да каже на някого и защо. Донякъде бе просто шокирана.

— Значи и тя е получила маточен кръвоизлив?

— Да, вероятен спонтанен аборт. Така казват. Човек, който познава Едит, би решил, че това е невъзможно. Също както и за Джифорд. И двете не може да са били бременни. Този път обаче правят аутопсия. Така поне хората от семейството ще сторят нещо повече от това да палят свещи, да се молят и да се гледат накриво.

— Да, това е добре — каза Мона тихо. Опитваше се да мисли и се надяваше братовчедка ѝ да млъкне поне за малко. Но нямаше такъв късмет.

— Виж, всички са много притеснени — каза Ан Мари, — но трябва да следваме нареждането. Човек може да получи кръвоизлив и без да пометне, очевидно. Така че не се отдалечавай сама. Ако се почувстваш слаба или усетиш други необичайни симптоми, трябва веднага да повикаш помощ.

Мона кимна, взираше се в белите стени, в малкото табелки по коридора и в пълните с пясък цилиндрични пепелници. Преди час и половина беше дълбоко заспала, когато нещо я събуди така, сякаш някой я докосна — беше миризма, грамофонът свиреше. Отново си представи отворения прозорец, вдигнат догоре, докато отвън падаше нощта, а тисовете и дъбовете вече бяха черни. Опита се да си спомни *миризмата*.

— Кажи нещо, дете — обади се Ан Мари. — Притеснявам се за теб.

— Нищо ми няма. Добре съм. Наистина трябва да послушаме този съвет, да не оставаме сами, без значение дали може да сме бременни, или не. Права си. Аз ще се кача да видя мама.

— Не я буди.

— Каза, че тя спи от сутринта. Да не е в кома? Или мъртва?

Ан Мари се усмихна и поклати глава. Взе отново списанието си и се зачете.

— Недей да се караш с нея, Мона — каза тя, щом Мона тръгна.

Вратите на асансьора се отвориха тихо на седмия етаж. Винаги настаняваха там Мейфеър, освен ако нямаше належаща причина да бъдат в специално отделение. Стаите на семейството бяха с тераси, с малки кухни, където имаше микровълнови фурни, за да могат да си претоплят кафето, и хладилник, в който да си държат сладолед. Алисия и преди бе приемана тук, всъщност бе идвала четири пъти — за обезводняване, недохранване, за счупен глезен и след опит за самоубийство. Все се заричаше, че никога повече няма да попадне на това място. Вероятно сега се бе наложило да я укротят.

Мона тръгна тихо по коридора. Мерна отражението си в едно тъмно стъкло и не се хареса — глупавата бяла памучна рокля ѝ стоеше нелепо. Е, това бе най-малкият ѝ проблем.

Долови аромата още щом стигна до вратите на западното крило. Да, същият беше. Точно същата миризма.

Спря, пое си дълбоко дъх и осъзна, че за първи път в живота си е изплашена. Това я възмути. Стоеше, наклонила глава на една страна, и мислеше. Тук имаше изход към стълбището. Пред нея бяха вратите. Имаше изход и в другия край на отделението. Зад бюрото на регистратурата имаше хора.

Само Майкъл да беше с нея, тя щеше да отвори вратата към стъпалата, за да види дали някой не стои на площадката, някой, който излъчва тази миризма.

Но тук миризмата вече се разнасяше и докато Мона мислеше и се вбесяваше тихо, че няма куража да отвори проклетата врата, някой друг го направи вместо нея. Един млад лекар със стетоскоп на врата излезе оттам и тръгна по коридора. Площадката на стълбището беше празна.

Това не означаваше, че някой не се крие на горната или на долната площадка. Но пък миризмата вече изчезваше или Мона бе свикнала с нея. Пое си дълбоко дъх; да, беше наситена, чувствена, вкусна. Какво представляваше?

Отвори двойните врати на отделението. Тук миризмата беше по-силна. Видя три сестри да седят и да пишат нещо в островче от светлина зад високо дървено бюро. Едната говореше тихо по телефона, докато пишеше, а другите като че се бяха задълбочили в нещо.

Не забелязаха как Мона мина покрай тях и продължи по тесния коридор. Тук миризмата беше много силна.

— Господи, не и това! — прошепна тя. Огледа вратите вдясно и вляво. Но миризмата ѝ подсказа къде е стаята още преди да види табелката с името: „Алисия (Сиси) Мейфеър“.

Вратата бе откряната, а в стаята бе тъмно. Единственият прозорец близо до климатика беше отворен. През него се виждаше една гола стена. В леглото лежеше неподвижна жена, обърнала глава към стената. Беше покрита с бели завивки. Малка дигитална машинка записваше количеството глюкоза, което течеше през системата в ръката на жената. Тази ръка бе облепена с лейкопласт и лежеше отпусната върху бялото одеяло.

Мона постоя неподвижно, после бутна вратата. Отвори я докрай, за да види и банята вдясно. Порцеланова тоалетна, празна душ кабина. Огледа бързо и другата част на стаята, после се обърна пак към леглото. Беше сигурна, че е сама с майка си.

Профилът на Алисия доста напомняше профила на Джифорд, която лежеше в ковчегата. Мършавото ѝ лице бе потънало в меката възглавница.

Завивките бяха бухнали над тялото ѝ. Бяха съвсем бели освен малкото червено петънце с неправилна форма в самия център, съвсем близо до ръката, в която бе забита иглата на системата.

Мона се приближи и сложи лявата си ръка на хромираната рамка на леглото. Докосна червеното петно. Беше мокро. Разрастваше се пред очите ѝ, като че някак се просмукваше през завивките. Тя дръпна рязко одеялото изпод безжизнената ръка. Майка ѝ не помръдна, майка ѝ бе мъртва. Леглото бе просмукано с кръв.

Мона чу шум зад себе си и един женски глас прошепна с неприязън:

— Не я буди, скъпа. Едва я обуздахме сутринта.

— А кога за последно проверихте жизнените ѝ показатели? — попита Мона и се обърна към сестрата, но тя вече бе видяла кръвта. — Не мисля, че имам голям шанс да я събудя. Защо не идете да извикате братовчедка ми Ан Мари? Тя е долу във фоайето. Кажете ѝ да се качи веднага.

Сестрата беше възрастна жена, хвана ръката на мъртвата, но веднага я пусна и бързо излезе от стаята.

— Чакайте малко — извика Мона след нея. — Видяхте ли някой да идва тук? — Но в същия миг разбра, че няма смисъл да я пита. Жената бе твърде изплашена да не я обвинят за случилото се, за да може да отговори. Мона я последва и я видя как хуква по коридора. После се върна при леглото.

Хвана ръката. Не беше много студена. Въздъхна тежко. Чуваше стъпки в коридора, приглушения звук от обувки с гумени подметки. Наведе се над леглото, махна косата от лицето на майка си и я целуна. Бузата ѝ още не бе изстинала съвсем, челото ѝ обаче беше студено.

Изведнъж си помисли, че майка ѝ ще обърне глава, ще я погледне и ще извика: „Внимавай какво си пожелаваш. Не ти ли казах? Може да се сбъдне“.

За минути стаята се изпълни с хора. Ан Мари беше в коридора и бършеше очи с носната си кърпичка. Мона отстъпи от леглото.

Стоя дълго до бюрото на сестрите и просто слушаше. Трябваше да извикат интернист, който да потвърди смъртта. Сега го чакаха, щял да дойде след двайсет минути. Вече минаваше осем. Междувременно семейният лекар също бе извикан. И, разбира се, Райън. Горкият Райън. Господ да помага на Райън. Телефонът звънеше постоянно. А Лорън? Как ли се чувства тя?

Мона тръгна по коридора. Вратите на асансьора се отвориха и от него излезе млад лекар — изглеждаше още дете, което едва ли би могло да знае достатъчно, за да установи нечия смърт. Той мина покрай нея, без да я погледне.

Замаяна, Мона слезе във фоайето и тръгна към вратата. Болницата беше на Притания стрийт, само на една пресечка от „Амелия“ и Сейнт Чарлз авеню. Тя вървеше бавно по паважа под лунната светлина на уличните лампи и мислеше.

— Мисля, че вече няма да нося такива рокли — каза на глас, когато стигна до ъгъла. — Не, време е да хвърля роклята и панделката. — От другата страна на улицата бе домът ѝ, ярко осветен в здрача. Отпред паркираха коли, от които слизаха хора. Обичайното оживление вече беше започнало.

Няколко от роднините я забелязаха и един от тях я посочи. Друг тръгна към нея, сякаш се страхуваха, че тя може да хукне надолу по улицата, щом пресече.

— Е, наистина мисля, че вече не харесвам тези дрехи — каза Мона под нос, докато пресичаше бързо натоварената улица. — Гадни са. Вече няма да ги нося.

— Мона, скъпа! — каза братовчед ѝ Джералд.

— Да, беше въпрос на време — отвърна тя. — Но със сигурност не очаквах и двете да умрат. Не, изобщо не го очаквах. — Тръгна редом с него, мина покрай събралите се пред портата роднини и продължи по пътеката към стълбите.

— Да, да — отвърщаше на онези, които се опитваха да я заговорят. — Трябва да се отърва от тези отвратителни дрехи.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Историята на Жулиен

Това не е историята на моя живот, която ти очакваш, но позволи ми да ти обясня как се сдобих с многобройните си тайни. Както знаеш, роден съм през 1928 година, но не знам дали осъзнаваш какво означава този факт. Това бяха последните дни от стария начин на живот — последните десетилетия, в които богатите земевладелци по света живееха в разкош, както бяха живели от векове.

Ние не само че не бяхме чували за железници и телефони, за грамофони и карети без коне, но дори не бяхме сънували подобни неща!

Ривърбенд — плантацията с огромната господарска къща бе претъпкана с прекрасни мебели и книги, а в многобройните пристройки живееха чичовци, лели и братовчеди. Полята се простираха, докдето поглед стига по речния бряг, на юг, на изток и на запад — истински рай.

Аз се появих на тоя свят почти незабелязано. Бях момче, а това семейство иска само женски вещици. Бях, така да се каже, принц по кръв, но не и по право — за мен дворът бе приятно място, но никой не забелязваше, че това малко момче притежава вероятно по-голяма вещерска дарба от всяка жена от семейството, живяла някога.

Всъщност моята баба — Мари Клодет, бе така разочарована от появата ми, че спря да говори с майка ми, Маргьорит. Тя, която вече бе родила едно момче — брат ми Реми, и сега бе проявила безочията да роди още едно, изпадна в пълна немилост.

Разбира се, Маргьорит поправи своята грешка възможно най-скоро — през 1830 година роди Катерин, която щеше да стане нейна наследница и да получи завещанието — моята скъпа малка сестричка. Но студенината, появила се между майка и дъщеря, не изчезна чак до смъртта на Мари Клодет.

Освен това смятам, че Мари Клодет е хвърлила само един поглед на Катерин и си е помислила: „Какъв идиот“, защото тя щеше да се

окаже точно това. Но те все пак имаха нужда от женска вещица и Мари Клодет щеше да види внучка преди смъртта си, така че на това малоумно отроче щеше да се падне великият смарагд.

Както знаеш, когато Катерин стана млада жена, аз вече бях фактор в семейството, бях доста по-напред във вещерския занаят и освен това станах баща на Мери Бет Мейфеър — последната от великите вещици Мейфеър.

От нея имах друга дъщеря — Стела, което съм сигурен, че също знаеш, а от Стела — Анта.

Нека обаче се върна към опасните времена на моето ранно детство, когато всички ме предупреждаваха шепнешком да се държа добре, да не задавам въпроси, да не нарушавам семейните привички във всяко едно отношение и да не обръщам внимание, ако видя нещо странно, от рода на призраци например.

Беше ми казано направо, че силните мъже Мейфеър не свършват добре — или умират рано, или полудяват, или пък ги прогонват, такава била съдбата на онези, които създават проблеми.

Сега като се замисля, смятам, че за мен е било абсолютно невъзможно да се превърна в един от послушните мъже, като чичо Морис или Лестан и безбройните ми благовъзпитани братовчеди.

Първо на първо, аз виждах призраци през цялото време. Чувах ги. Забелязвах как духът на мъртвия напуска тялото; можех да чета мисли и понякога движех предмети с мисълта си или дори наранявах някого, без да се ядосам или да възнамерявам да го правя. Бях си просто роден вещер, или магьосник, или както там се казва.

Не мога да си спомня време, в което да не съм виждал Лашър. Той стоеше до стола на майка ми почти всяка сутрин, когато отивах да я поздравя. Виждах го до люлката на Катерин. Но той никога не ме поглеждаше, а аз бях предупреден да не говоря с него, да не питам кой е и дори да не изричам името му.

Моите чичовци, все много щастливи мъже, ми казваха:

— Помни, мъжете Мейфеър могат да получат всичко, което пожелаят — вино, жени, невероятно богатство. Но не бива да искаме да узнаем семейните тайни. Трябва да ги оставим в ръцете на великата вещица, защото тя вижда всичко, ръководи всичко и на този принцип е основана нашата огромна мощ.

Е, аз обаче исках да знам какво става. Нямах никакво намерение просто да се примирявам със ситуацията. И така, моята баба се превърна в истински магнит за моето любопитство.

Междувременно майка ми Маргьорит се отдалечаваше от нас все повече. Щом ме видеше, тя ме хващаше и ме целуваше, но това се случваше рядко. Все ходеше в града — да пазарува, на опера, на танци, да пие или да прави Бог знае какво. Или пък се заключваше в кабинета си и започваше да крещи, ако някой посмееше да я обезпокои.

Аз, разбира се, я намирах много по-интересна от баба ми, но пък баба ми беше доста по-достъпна фигура. Скоро тя се превърна в неустойима атракция за мен.

Нека първо ти обясня за моето обучение. Книгите. Те бяха навсякъде, а това не бе обичайно за къща в Стария юг, повярвай ми. Не беше нещо обичайно много богатите да четат; това бе по-скоро привичка на средната класа. Но ние всички обичахме книгите; не мога да си спомня време, когато не съм могъл да чета на френски, английски и латински.

Немски? Да, но трябваше да се науча, както и на испански и италиански.

И не мога да се сетя за момент от детството си, в който да не съм чел някоя от книгите, които притежавахме, а имахме библиотека с невероятни размери. Повечето от томове в нея с времето просто изгниха, други бяха откраднати, а след много години някои подарих на хора, които биха ги оценили. Но тогава имах всичко, което можех да поискам — Аристотел, Платон, Плавт, Теренций, Вергилий, Хораций. Лягах си с Чапмановия Омир, с Голдинговите „Метаморфози“ — един наистина очарователен превод на Овидий. Имаше и Шекспир, обожавах го, естествено, както и много забавни английски романи. „Тристрам Шанди“ и „Том Джоунс“, „Робинзон Крузо“.

Изчетох всичко, макар че не разбирах много от нещата. Постоянно разнасях книгите с мен и дърпах хората за полите или саката и питах: „Какво означава това?“, и дори молах чичовците ми, лелите, братовчеди или слуги да ми четат някои по-трудни пасажии на глас.

Когато не четях, играех с другите момчета, бели и черни, скачах на гърбовете на конете, или пък ходехме из мочурищата да търсим змии. Катерехме се по кипарисите и дъбовете да гледаме дали от юг не

идват пирати. На две години и половина се загубих в мочурището по време на буря. Едва не умрях. Но никога няма да го забравя. Намериха ме, но оттогава вече не се плаших от светкавиците. Мисля, че онази нощ напълно съм си изкарал акъла от гръмотевици и светкавици. Пищях ли пишях, но нищо не се случваше. Гръмотевиците и светкавиците просто отминаваха. Аз не умрях, а на сутринта стоях на масата срещу обляната си в сълзи майка и закусвах.

Искам да кажа, че се учех от всичко, а имаше много за научаване.

Моят ментор през първите ми три години беше всъщност кочияшът на майка ми, Октавиус, освободен негър и потомък на Мейфеър от пет различни колена — още от най-ранните ни предци и техните безбройни черни любовници. Тогава Октавиус бе само на единайсет и бе по-забавен от всички останали в плантацията. Моите вещерски умения не го плашеха особено и вместо да ми казва как да ги прикривам, той започна да ме учи как да ги използвам.

От него знам например как да чета мислите на хората, дори как да им внушавам заповеди, на които те винаги се подчиняваха. Как да налагам волята си чрез жестове и думи. Научи ме и да правя заклинания и да карам света да се променя за мен и за хората, които харесвам. Научих и много еротични номера. На три години аз бях направо луд на тази тема и бях опитал неща, които ме караха да се изчервявам, когато станах на дванайсет — поне за известно време.

Но да се върнем на вещиците и как се сблизих с тях.

Моята баба Мари Клодет винаги беше наоколо. Седеше в градината с малкия си оркестър от чернокожи. Имаше двама добри гуслари, роби, и неколцина, които свиреха на флажолет. Имаше и един със саморъчно направена цигулка и друг, който свиреше на два барабана — сякаш ги галеше с меките си пръсти. Мари Клодет бе научила музикантите на някакви песни и после аз разбрах, че повечето от тях са шотландски.

Аз все се мотаех около нея. Не ми харесваше шумът, но открих, че успя ли да се наместя в скута ѝ, тя се държи много мило и може да ми разкаже интересни неща, които няма как да прочета.

Тя беше величествена, със сини очи и бяла коса. Вечно лежеше на канапе от ракета, отрупано с хубави възглавници, под балдахин, който леко се развяваше на бриза. Понякога самата тя пееше на келтски. Или пък отправяше дълги проклетия по адрес на Лашър.

Защото, разбираш ли, тя беше омръзнала на Лашър! Той бе отишъл да служи на Маргъорит и да кръжи около малката Катерин, новото бебе, а за Мари Клодет имаше само по някоя случайна целувка или стих.

Все пак на всеки няколко дни той идваше да я моли за прошка, задето е насочил вниманието си към Маргъорит, и да ѝ каже с много чист и красив глас, който аз също чувах, че Маргъорит не може иначе. Някой път, когато идваше да я целуне, беше облечен с редингот и с панталони — тогава още новост. От тривърхите шапки и бричовите ни дяляха само няколко десетилетия. Понякога изглеждаше доста поселяшки — с груби дрехи с лоша кройка, но косата му винаги бе кафява, очите също и беше изумително красив.

И познай кой пристигаше тогава — с къдричките и усмивките. Настанях се в скута на баба си и казвах:

— Защо си тъжна? Кажи ми всичко.

— Виждаш ли мъжа, който ме посещава? — попита тя.

— Разбира се — отвърщах, — но всички казват, че трябва да те лъжа за това, а аз знам защо. Та той като че иска да бъде видян и дори обича да плаши робите. Според мен без причина, просто от суета.

В този миг тя се влюби в мен. Усмихна се одобрително на моите наблюдения и каза, че никога не е виждала толкова умно двегодишно дете. Бях на две и половина, но не го отбелязах. След ден-два проведохме първия си истински разговор за „мъжа“ и така тя започна да ми разказва всичко.

Каза ми за старата къща в Сан Доминго, колко ѝ липсвала, за магиите и култовете към дявола на островите, как използвала наученото от робите за свои цели.

— Аз съм велика вещица — каза тя, — много по-силна, отколкото майка ти някога ще бъде, защото тя е леко откачена и се смее на всичко. А бебето Катерин, кой знае. Нещо ми казва, че ще е най-добре ти да се грижиш за нея. Самата аз се смея много малко.

Всеки ден скачах в скута ѝ и започвах да ѝ задавам въпроси. Зловещият малък оркестър не спираше да свири — тя не им позволяваше да спрат. Много скоро баба ми вече очакваше появата ми и ако не се появях, пращаше Октавиус да ме намери, да ме измие и доведе. Бях щастлив. Само музиката понякога ми звучеше като

котешки вой. Веднъж я попитах дали не предпочита песента на птиците, но тя поклати глава и каза, че така мислела по-добре.

Понякога сред тази врява разказите ѝ ставаха все по-сложни и изпълнени с колоритни описания и жестокост.

Тя говори с мен чак до края на живота си. През последните си дни премести оркестъра в спалнята си и докато те свиреха, ние си шепнехме в леглото.

Разказа ми как Сузан, знахарката, призовава духа Лашър по погрешка в Донелайт и след това я изгорили, а после дъщеря ѝ Дебора била отведена от магьосници от Амстердам. Красивата Дебора била следвана и обгрижвана от Лашър, който я направил могъща и богата, но накрая я сполетяла ужасна смърт във Франция, когато се опитали да я изгорят на клада като майка ѝ. После се появила Шарлот, дъщерята на Дебора от един от магьосниците от Амстердам. Тя била най-силната от трите и използвала Лашър да събере огромно богатство и да си спечели влияние и неограничена власт.

А Шарлот — като преспала със собствения си баща, Петир ван Абел, един от мистериозните амстердамски магьосници, който я последвал в Новия свят, за да я предупреди за злините, произтичащи от общуването с духове — родила Жан Луиз и Петер, а Жан Луиз пък родила от брат си Анжелик, която бе майката на Мари Клодет.

Семейството натрупало злато, бижута, монети и луксозни вещи. Дори революцията в Сан Доминго не успяла да унищожи огромното богатство. Много малка част от него зависела от добрата реколта и повечето се пазело на сигурно място.

— Майка ти дори не знае какво притежава — каза Мари Клодет, — колкото повече мисля за това, толкова по-важно ми се струва да ти кажа.

Аз, разбира се, се съгласих. Баба каза, че цялата тази мощ и богатството идвали от машинациите на този дух, на Лашър, който можел да убие всеки, посочен от вещицата, или да го изтормози, докато откачи, както и да ѝ разкрива тайните на останалите смъртни. Дори да ѝ носи злато и бижута по магически начин, въпреки че това му коствало доста енергия.

Този призрак бил много обичлив, каза тя, но все пак се изисквало известно умение да бъде управляван. Ето как я бил изоставил напоследък, за да кръжи над люлката на Катерин.

— Това е, защото тя не може да го види — отвърнах аз. — Той се опитва усилено, няма да се откаже, но е безсмислено.

— О, така ли? Не вярвам моята внучка да не може да го види.

— Иди виж сама. Очите ѝ не мърдат. Тя не може да го види дори когато той е в най-материалната си форма, която всеки може да докосне и почувства.

— О, значи ти знаеш за това.

— Чувам стъпките му по стълбите — казах аз. — Знам номерата му. Може да стане материален и после да се пръсне сред вълна топъл въздух и да изчезне.

— Много си наблюдателен — каза ми тя. — Обичам те.

Аз бях на върха на щастието от това и ѝ казах, че също я обичам. Кое то си беше вярно. Тя беше безценна за мен. Пък и докато седях на коляното ѝ, осъзнах, че намирам старите хора за по-красиви от младите.

И впоследствие това се оказа истина. Разбира се, харесвам младите хора, особено безразсъдните и смелите, като моята Стела или моята Мери Бет. Но хората на средна възраст... Виж, тях не мога да понасям.

Позволи ми обаче да отбележа, Майкъл, че ти правиш изключение. Не, не говори. Не ме прекъсвай. Няма да ти кажа, че си дете по сърце, но в теб има някаква детска вяра и доброта и те ме интригуват и влудяват. Ти ме предизвикваш. Като много мъже с ирландска кръв знаеш, че всичко свръхестествено е възможно, и все пак не ти пука. Ти се занимаваш с дървени летви, греди и гипс!

Но стига за това. Всичко сега зависи от теб. Нека се върна на Мари Клодет и на онова, което ми каза за семейния призрак.

— Той има два гласа — обяви тя. — Единия можеш да чуеш само в главата си, а другия чува всеки, който има уши за това. Дори понякога гласът му е така силен и ясен, че може да бъде чул от всекиго. Това не се случва често, но откъде взима силата за него? От нас — от мен, от твоята майка, вероятно дори от теб, защото го виждам до мен, когато си наблизо, и забелязвам, че го гледаш. Колкото до вътрешния глас, той може да те торМОЗИ по всяко време, както и прави с враговете ни, ако, разбира се, не си защитен срещу него.

— И как се защитаваш? — попитах.

— Не се ли сещаш? Нека видим сега колко си умен. Виждаш го при мен, което означава, че се появява, нали така? Събира силата си, за да се материализира и да изглежда като човек за няколко мига. После изчезва, напълно изтощен. Защо според теб ще си дава такъв труд за мен, вместо просто да шепне в главата ми: „Милата ми старица, никога няма да те забравя“?

— За да го видиш — свих рамене аз. — Суетен е.

Тя се засмя.

— О, да, и все пак — не. Той трябва да приеме някаква форма, за да дойде при мен, по една проста причина. Денем и нощем аз съм заобиколена от музика. Той не може да проникне през нея, освен ако не събере цялата си сила и не се концентрира много силно, за да се появи в човешка форма и да проговори с човешки глас. Трябва да устои на ритъма, който го омагьосва и разсейва. Той обича музиката, но тя го омагьосва, както е омагьосвала зверовете в митологията. Докато оркестърът свири, той не може да проникне в ума ми, а трябва да дойде и да ме потупа по рамото.

Помня, че тогава се засмях. Този дух не беше по-различен от мен. Аз също трябваше да се науча да се концентрирам, за да чуя думите ѝ на фона на тази музика. Което изглеждаше почти невъзможно. Но за Лашър, да се концентрира, означаваше да съществува.

Пак щях да се отплесна. Но имам толкова много да ти кажа, а съм... изморен.

Нека продължа. Докъде бях стигнал? А, да, тя ми разказваше за силата на музиката над това същество и как все искала да има музика, за да го принуждава да се появява и да отдава почитанията си, защото иначе нямало да си прави този труд.

— Той знае ли това? — попитах.

— И да, и не — отвърна тя. — Моли ме да спра врявата, но аз плача и казвам, че не мога. Тогава той идва, целува ме, целува и ръката ми. Да, прав си, че е суетен. Ще се появява отново и отново, за да е сигурен, че не съм се изплъзнала от царството му, но той вече не ме обича и няма нужда от мен. Просто има място в сърцето си за мен. Това е всичко, а то е нищо.

— Нима той има сърце? — попитах.

— О, да, той обича всички ни, за него ние, вещиците, сме най-важни, защото чрез нас познава себе си и от нас черпи мощта си.

— Разбирам — казах аз. — Ами какво ще стане, ако ти вече не го искаш наоколо? Ако...

— Шшт... никога не казвай такова нещо! — отвърна тя. — Дори около теб да свирят трюпети и да бият камбани.

— Добре — казах, като ясно осъзнах, че само веднъж получавам този съвет и не бива да изричам и дума повече за това. — Но какво представлява той? — попитах.

— Дявол — каза тя, — велик демон.

— Не, не мисля така — отвърнах.

Тя беше изумена.

— Но защо? Кой друг, освен дявола, може да служи на една вещица?

Казах й всичко, което знаех за Дявола от молитвите и химните в църквата и от робите.

— Дяволът е просто лош — казах аз. — Той е опасност за всички, които вярват в него. А това същество е твърде добро към нас.

Тя се съгласи, но настоя, че Лашър бил като Дявола, защото не се подчинявал на Божиите закони, но пък щял да се въплъти и да стане човек.

— Защо? — учудих се аз. — Така не е ли хиляди пъти по-силен? Защо му е да хваща малария или тетанус?

Тя се смя много на това.

— Той ще се въплъти, защото иска да почувства онова, което чувства плътта, да види през човешките очи, да слуша през човешки уши и за да няма нужда да се материализира отново и отново с риск да изчезне завинаги. Исква да се въплъти, за да стане реален; да бъде в света, да предизвика Бог, който не му е дал тяло.

— Хм, струва ми се, че доста надценява тази работа. — Или както би го казало едно тригодишно дете, защото на тази възраст, като повечето деца по онова време, бях видял доста смърт и страдания.

Тя пак се засмя и каза, че той ще постигне, каквото е решил, и е щедър с нас, защото ние служим на целта му.

— Трябва му сила. Всеки час, всеки ден в нашето присъствие, му дава сила. Той се стреми към едно: да се роди толкова силна вещица, че веднъж завинаги да го превърне в материално същество.

— Е, това няма да е моята сестра Катерин — рекох аз.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Опасявам се, че си прав, но силата идва и си отива. Ти я имаш. Брат ти — не.

— Не бъди толкова сигурна — казах аз. — Той просто се плаши по-лесно. И той вижда призрака, но Лашър му прави страшни физиономии, за да го държи далеч от Катерин. На мен не ги прави, защото аз не бих се изплашил. Пък и имам твърде много ум, за да тръгна да обръщам люлката на бебето. Кажи ми, как тази вещица ще го въплъти? Дори с мама той не може да остане видим за повече от две-три минути. Как ще се получи?

— Не зная — отвърна тя. — Наистина не зная тайната. Но нека ти кажа още нещо, докато музиката свири. Слушай внимателно. Никога дори не съм мислила целенасочено за това, но сега ще го кажа на теб. Когато получи, каквото желае, той ще унищожи цялото семейство.

— Защо? — попитах аз.

— Не зная — отвърна тя много печално. — Просто така мисля. Защото чувствам много силно, че макар да ни обича и да има нужда от нас — той ни мрази.

Притихнах и се замислих за това.

— Разбира се, той не го осъзнава — каза баба ми, — или пък не иска аз да го разбера. Колкото повече мисля за това, толкова повече се чудя дали ти не беше изпратен тук, за да предам на теб онова, което трябва да кажа на бебето в люлката. Господ знае дали Маргьорит сега би ме чула. Тя си мисли, че управлява света. А аз вече съм много уплашена и копнея за компанията на едно сладко тригодишно хлапе.

— Да се въплъти, значи той иска да се въплъти — настоях аз. Помня, че много се поласках от определението „сладко“, исках тя да поговори още за моите качества, но все пак се върнах на злото създание. — Но как може да бъде в плът? В човешка плът? Как? Ще се роди отново или пък ще вземе мъртво тяло, или...

— Не — отвърна тя. — Той каза, че знае каква е съдбата му. Съдържал в себе си предназначение на предстоящото. Някой ден вещица и мъж ще създадат магическо яйце, от което той ще получи формата си и ще се появи отново сред живите и целят свят щял да разбере това.

„Целият свят, значи“ — помислих си.

— Но ти каза „отново“. Това значи ли, че той е бил в плът и преди?

— Бил е нещо, което сега не е, но какво точно, не мога да кажа. Мисля, че е някакво прокълнато създание, осъдено да страда в самота и безтелесност! Но краят на присъдата ще дойде. Чрез нас той иска да създаде силна вещица, която ще бъде за него нещо като Дева Мария за Христос — съседът на Въплъщението.

Аз се замислих над това.

— Той не е дявол — казах после.

— Защо мислиш така? — попита ме тя отново, сякаш вече не го бяхме обсъждали.

— Защото Дяволът си има по-важна работа, ако изобщо съществува, макар че изобщо не съм сигурен в смисъла на съществуването му.

— Но защо реши, че няма Дявол?

— От Русо — казах аз. — Неговата философия твърди, че най-страшното зло е в човека.

— Е, почети още малко, преди да си съставиш окончателно мнение — отвърна тя.

Така завърши този разговор.

Преди да умре, което стана скоро след това, тя ми каза още много неща за призрака. Убивал най-вече чрез страх. Явявал се пред каретите и ездачите посред нощ и така ги принуждавал да излетят от пътя в мочурището; понякога дори плашел конете, не само хората, което доказва, че наистина е донякъде материален.

Можел да бъде изпратен да преследва някой човек, а после разказвал какво е правила жертвата през този ужасно дълъг ден, но странните му изрази трябвало да бъдат интерпретирани много внимателно.

Можел и да краде, разбира се, най-вече малки неща, въпреки че понякога носел и големи количества банкноти.

Можел да се вселява в смъртните за известно време, да гледа през техните очи и да докосва нещата с ръцете им, но това никога не траело дълго. Всъщност усилието да се задържи в тялото го изтощавало и след това той бил още по-измъчен и дори често убивал онзи, в когото се вселявал, просто от гняв и завист. Това означаваше, че

човек трябва да бъде много внимателен с тези неща, защото тялото, използвано за подобни цели, можело да бъде унищожено след това.

Така се случило с един от племенниците на Мари Клодет. Тя ми го каза. С един от моите братовчеди, преди тя да се научи как да контролира създанието и да го кара да се подчинява, като го наказва с мълчание, отказва да го поглежда или се преструва, че не го чува.

— Понякога е лесно да го изтормозиш — каза тя. — Той чувства и плаче. Никак не му завиждам.

— Аз също — отвърнах.

— Но никога не му се присмивай — добави тя. — Ще те намрази. Извърщай очи винаги щом го видиш.

Как не, помислих си, но замълчах.

След около месец тя умря.

Аз бях с Октавиус в мочурището. Бяхме избягали, за да си играем на Робинзон Крузо. Закотвихме малката си плоскодънна лодка и си направихме лагер. Докато Октавиус събираше дърва, аз се опитвах да запаля огън, но все не успях.

И тогава внезапно борината в ръката ми пламна от само себе си. Вдигнах очи и видях Мари Клодет — любимата ми баба. Изглеждаше още по-великолепна и разкошна, с пълни розови бузи и красива мека уста. Тя ме вдигна от земята, целуна ме, после ме остави и изчезна. Просто така. А малкият огън искреше.

Знаех какво означава това. Сбогуване. Тя бе мъртва. Настоях да се върнем веднага в Ривърбенд. Когато приближихме къщата, се разрази силна буря и се наложи да тичаме в същински порой — вятърът беше много бурен и носеше чакъл и сухи листа. Най-после стигнахме до портите и робите хукнаха да ни закрийт с одеяла.

Мари Клодет наистина бе мъртва, а когато през сълзи разказах на майка си как съм разбрал за това, Маргьорит като че за първи път в живота си ме *видя*. Не беше кой знае какво, разбира се, но в този миг тя говори с мен не като с куче или с дете, а като с човешко същество.

— Видял си я и тя те е целунала — повтори тя.

И тогава, наред стаята на мъртвата, пълна с ридаещи хора, в присъствието на ужасения свещеник — злото същество се появи зад рамото на майка ми и очите ни се срещнаха. Неговите бяха изпълнени с молба и сълзи, които аз трябваше да видя. След миг той изчезна.

Ето така ще свърши и моята история, нали? Но ти ще изречеш последните думи: „След миг Жулиен изчезна“. И къде ще бъда? Къде ще ида? На небето ли съм бил, преди да ме призовеш тук, или в ада? Вече съм толкова изтощен, че не ми пука, и може би това е благословия.

Но да се върнем на онази отдавнашна буря, когато дъждът се сипеше пороен, баба ми лежеше съвсем мъничка в леглото под дантелените завивки, а майка ми, мършава и тъмнокоса, се взираше в мен. Зад нея демонът прие формата на красив млад мъж, а малката Катерин плачеше в люлката. В този миг започна моят истински живот като съмишленик на майка ми.

Първо, след службата и погребението в енорийското гробище — ние католиците никога не правим гробища на собствена земя, само на осветена — майка ми направо откачи, а аз бях единственият свидетел на това.

Насред стълбището, на връщане от гробището, тя започна да пици. Аз хукнах след нея към стаята ѝ, преди да успее да заключи вратите към верандата. Тя продължаваше да пици. Пищеше от мъка по майка си и заради всичко онова, което не бе трябвало да прави и да казва. Скоро мъката ѝ се превърна в гняв.

Защо този демон не бе предотвратил смъртта ѝ?

„Лашър, Лашър, Лашър.“ Тя взе пухените възглавници от леглото, разкъса ги и започна да сипе перушина. Ако не си виждал такъв спектакъл, може да опиташ да скъсаш една възглавница. Нищо не може да се сравни с това, а тя разкъса цели три в гнева си. Скоро цялата стая се изпълни с пера, а майка ми продължаваше да пици. Изглеждаше най-нещастният и отчаян човек, когото бях виждал в живота си, така че скоро и аз се разплаках безпомощно.

Тя ме прегърна силно и ме замоли за прошка, че съм видял такава сцена. Легнахме заедно и накрая тя се измори от плач и заспа. Нощта се спусна над плантацията, а в онези дни на газени лампи и свеци, животът стихваше рано. Скоро настъпи пълна тишина.

Сигурно е минавало полунощ, когато се събудих. Не си спомням да съм погледнал часовника, само имах чувството, че е късно, че е пролет и исках да се измъкна изпод балдахина на леглото, да изляза навън и да поговоря с луната и звездите.

Когато седнах, видях онова същество точно пред себе си — седеше до леглото и протягаше бялата си ръка към мен. Не изкрещях. Нямаше време, защото веднага почувствах пръстите му на бузата си и ми стана много приятно. После сякаш въздухът около мен започна да ме гали, а призракът изчезна — целуваше ме с невидими устни, докосваше ме и изпълваше тялото ми с всичката наслада, която човек може да изпита на тази възраст, което никак не е малко, ако си спомняш!

След като приключи с мен, аз лежах като малка локвичка до майка си. Видях го да се материализира отново — стоеше до прозореца. Станах от леглото, слаб и объркан от удоволствието, което бях изпитал, и тръгнах към него. Посегнах да хвана ръката, която висеше до тялото му като на всеки човек, и тогава той ме погледна. Това бе най-печалният поглед, който бях виждал. Двамата махнахме мрежата от прозореца и излязохме на терасата.

Струваше ми се, че той потрепва в светлината, изчезваше на три или четири пъти, но се появяваше отново, докато накрая си отиде съвсем, оставяйки след себе си вълна топъл въздух. Аз стоях напред нея и за първи път чух гласа му в главата си — тих, поверителен глас:

— Наруших клетвата си пред Дебора.

— Каква клетва? — попитах.

— Ти дори не знаеш коя е Дебора, нещастно дете от плът и кръв — каза той и продължи да говори неща с някакво невероятно смешно произношение, които изглеждаха като най-големите скалпени безсмислици в библиотеката. Не забравяй, че по това време бях почти на четири и не разбирах много от поезия, но усещах кога думите са нелепи. На това ме бе научил и лукавият смях на слугите. Разпознавах помпозността.

— Знам коя е Дебора — рекох и му разказах историята ѝ, която бях чул от Мари Клодет — как тя се издигнала високо, но после била обвинена във вещицество.

— Предадена от съпруга си и от синовете си тя бе, а преди това и от баща си. Да, от баща си. Аз стоварих мъстта си над него — рече той. — Стоварих отмъщението си отгоре му, заради онова, което той и потомците му бяха причинили на нея *и на мен!*

Гласът му заглъхна. Имах ясното усещане, че той е имал намерение да започне пак някоя дълга поетична тирада, но явно го

промени в последния момент.

— Разбираш ли какво ти казвам? — попита той. — Заклех се пред Дебора никога да не се усмихна на мъжко дете, никога да не предпочета момче пред момиче.

— Да, разбирам какво казваш — отвърнах. — И баба ми го каза. Дебора се родила в Шотландия като дете на празника, зачената на гуляй. Баща ѝ най-вероятно е бил господарят на тамошната земя, който не си помръднал пръста, когато майка ѝ, Сузан, била изгорена на клада — а била само една нещастница, която не знаела почти нищо.

— Да — отвърна той. — Така беше. Така беше! Моята бедна Сузан, която ме призова от дълбините като дете, което издърпва змия от дълбоко езеро, без да знае това. Като изпя няколко звука, тя изрече името ми и аз я чух. Да, той наистина беше господарят на онази земя, главата на клана Донелайт, от когото тя роди и който трепереше от страх, когато я изгориха! Донелайт. Можеш ли да си представиш тази дума, виждаш ли я изписана? Иди там и виж руините на замъка, който опустоших. Виж гробовете на последните от онзи клан, изличени от земята, докато не дойде...

— Докато не дойде какво?

Той не каза нищо повече, а пак започна да ме гали. Аз се унесох в мисли.

— А ти? — попитах го след малко. — Ти мъж ли си, или жена, или си нещо средно?

— Не знаеш ли? — попита той.

— Щях ли да питам, ако знаех — отвърнах.

— Мъж съм! — отвърна той. — Мъж, мъж, мъж!

Едва потиснах смеха си при това шумно и горделиво изявление.

Но трябва да призная, че оттогава нататък аз мислех за него и като за „то“ и „той“ едновременно, както личи от тази история. Понякога той изглеждаше така лишен от здрав разум, че го възприемах единствено като чудовищно създание. Но друг път определено показваше характер. Лесно понасяше моите залитания, ако мога така да се изразя. Когато го наричах по име, често мислех за него като за личност. Когато бях много ядосан, не го виждах като мъжко същество, а го проклинах като нещо твърде детинско, за да не е в среден род.

От разказа ми ще разбереш, че вещиците също са го възприемали ту като „той“, ту като „то“. И за това си има причини.

Нека се върнем на онзи момент. Двамата седим на верандата и той ме гали.

Когато се изморих от прегръдката му и се обърнах, видях майка ми на прага. Гледаше ни. Тя посегна бързо, дръпна ме към себе си и му каза:

— Не го наранявай! Той е едно безвредно момче!

Мисля, че той й отвърна нещо мислено, защото тя изведнъж притихна. Всичко свърши. Разбрах го на мига.

На следващата сутрин отидох в детските стаи, където спях с Реми, Катерин и още няколко сладки братовчеди, вече отдавна забравени. Още не можех да пиша добре — вече зная, че много хора на тези години могат да четат, но не могат да пишат.

Всъщност да четеш, но да не пишеш, е нещо обичайно. Аз четях всичко, както казах, дори думи като *транссубстанция* не ме затрудняваха нито на английски, нито на латински. Но едва сега започвах да изписвам буквите с умение и известна бързина, затова ми отне много време да запиша думите на демона, като постоянно питах: „Как се пише това...?“, и то всеки, който минеше през стаята. И ако искаш да знаеш, някои от тези първи думи още са издълбани на малкото писалище, онова от кипарисовото дърво, което е в дъното на третия етаж и което ти, Майкъл, си докосвал със собствените си ръце, когато поправя мертеците.

„Докато не дойде...“ Тези думи на демона ме поразиха най-силно и ми се сториха особено значителни.

Тогава реших, че трябва да се науча да пиша и за шест месеца го постигнах, въпреки че почеркът ми не се оформи окончателно, докато не навърших почти дванайсет. Отначало пишех бързо и грозновато.

Казах на майка си какво съм научил от демона. Тя се изплаши много и прошепна:

— Той познава мислите ни.

— Да, те не са тайна — отвърнах, — но ако бяха, можем да пуснем музика, за да говорим за тях.

— Как така? — попита тя.

— Майка ти не ти ли каза?

Тя призна, че не е. Затова аз й обясних и тя започна да се смее така диво, както бе плакала предната нощ — пляскаше с ръце и дори се

свлече на пода и сви колене към корема си. Веднага изпрати да повикат същите музиканти, които бяха свирили и на майка ѝ.

И така, под прикритието на дивата музика, която звучеше все едно пияни цигани водят музикална война с каджуните за Залива, и то на живот и смърт, аз ѝ разказах всичко, което знаех от Мари Клодет.

Междувременно призракът се яви в стаята, зад оркестъра, за да го виждаме само ние, и започна да танцува лудо. Накрая потрепващият му образ се залюшка напред-назад и изчезна. Ние обаче още усещахме присъствието му в стаята и знаехме, че е под властта на повтарящия се отчетлив африкански ритъм.

Продължихме разговора под това прикритие.

Маргьорит нехаеше за древната история. Каза, че никога не е чувала за Донелайт и не помни много за Сузан. Беше доволна, че съм си записал всичко. Имало и няколко исторически книги, които щяла да ми даде.

Каза, че магията е нейната страст, и после ми обясни най-подробно, че майка ѝ никога не оценила таланта ѝ. В началото тя, Маргьорит, се сближила с могъщите магьосници от Ню Орлиънс и се учила от тях. Сега можела да лекува, да омагьосва, да изпраща проклетия, а Лашър бил неин слуга, довереник и любовник.

Така започна разговорът между мен и майка ми, който всъщност продължи до края на живота ѝ. Тя ми довери всичко, което знаеше, без изключение, а аз ѝ казах наученото от мен и най-после бях близо до нея, в прегръдките ѝ и тя най-сетне наистина бе моя майка.

Скоро обаче стана ясно, че тя е луда; или да го кажем иначе — маниакално отдадена на магическите си експерименти. За нея Лашър безспорно бе Дяволът и всичко от неговата уста можеше да е лъжа. В действителност, единствената истина, която тя научи от мен, бе номерът как да го зашеметим с музика. Същинската ѝ страст бе да търси из мочурищата магьоснически тревы, да говори с чернокожите старици за стари илачи и да се опитва да трансформира разни неща чрез употреба на химикали или телекинеза.

Разбира се, тогава още не употребявахме тази дума. Не я знаехме. Мама беше сигурна в любовта на Лашър. Тя бе родила момиче и щеше да се опита да роди още едно, по-силно, ако той поискаше това. Но с всяка изминала година тя ставаше все по-апатична

към мъжете и по-отдадена на прегръдките на демона, както и все по-откачена.

Междувременно аз растях бързо. Както бях дете-чудо на три, си останах чудо и на всяка възраст. Продължих с четенето, с приключенията и с общуването с демона.

Робите знаеха, че притежавам сила. Идваха при мен за помощ; молеха ме да ги лекувам, когато бяха болни, и скоро аз изместих майка си като обект на тайнственост.

Тук и сега, Майкъл, аз се изправям пред очевиден избор: дали да ти кажа всичко за Маргьорит, за това какво научих и как, или да продължа с по-важните неща. Нека направя компромис и да ти разкажа набързо за нашите експерименти.

Преди това обаче позволи ми да отбележа, че сестра ми Катерин растеше напълно чужда на всякакво лукавство и красотата ѝ бе съвсем невинна — истинско цвете, което обожавах и копнеех да защитавам. Съзнавах, че демонът е доволен от моите грижи за нея, и затова им се отдавах с все по-голяма жар. Аз изпитвах огромна любов към нея и все по-сигурно установявах, че тя наистина вижда „мъжа“, но се плаши от него. Катерин като че се срамуваше от всичко нездравно и свръхестествено, а от майка ни беше искрено ужасена, и то с основание.

Експериментите на Маргьорит ставаха все по-дръзки. Ако на наша земя се родеше мъртво бебе, тя го искаше. Робите се опитваха да крият от нея изгубените си деца, иначе бедните създания завършваха в някой от бурканите в кабинета ѝ. Един от най-ярките ми спомени за онова време е как Маргьорит се втурва в къщата с вързоп в ръце. Усмивва ми се нетърпеливо, развива пелените и аз виждам мъничко мъртво черно бебе. После тя го повива ликуващо и се заключва в кабинета си.

Призракът винаги бе внимателен към нас. Всеки ден слагаше златни монети в джобовете ми. Предупреждаваше ме, когато някой от братовчедите ми мисли злото. Стоеше на пост пред стаята ми и веднъж даже повали един крадец — избягал роб, който се опитваше да открадне малкото ми скъпоценности.

Когато оставах сам, често идваше и ме галеше, доставяше ми удоволствие, което не можех да получа от друг.

Естествено, правеше това и с майка ми и през цялото време се опитваше да прикотка Катерин, но тя като че не се поддаваше.

Беше си набила в главата, че нечистите удоволствия, които той ѝ предлагаше през нощта, са смъртен грях. Според мен тя бе първата от вещиците, която действително вярваше в това. Как тази католическа концепция бе пуснала тъй здрави корени в душата ѝ още преди демонът да я подчини на еротичните желания, не мога да обясня. Ако вярваш в Бог, вероятно ще кажеш, че просто той бе с нея. Но аз не мисля така.

С майка ми скоро се уморихме от ужасния оркестър на баба ми и наехме пианист и цигулар да свирят за нас. Духът като че в началото се зарадва, както се бе зарадвал и на какофоничния оркестър. Явяваше се в потрепващия си мъжки образ, напълно омагьосан и щастлив от музиката.

Но постепенно осъзна, че ние си шепнем нещо под съпровода на мелодията, а той не може да ни чуе, не може да разбере какво планираме, и това го разгневи. Имахме нужда от по-силна музика и пак върнахме старите музиканти, за да започнат отново своята шумотевица. После обаче осъзнахме, че те са по-ефективни, ако изпълненията им са мелодични и ритмични. Шумът сам по себе си не беше достатъчен.

Междувременно семейството просперираше, плантацията процъфтяваше и парите като че се множаха от само себе си в сметките ни в банките зад граница. Братовчедите се женеха по целия свят, а името Мейфеър добиваше все по-голямо величие в околността. Ние бяхме истински царе на земята си. Никой не смееше да ни докосне и с пръст. Бях на девет, когато попитах демона:

— Какво всъщност искаш от нас, от мен и от майка ми?

— Това, което искам от всички вас — отвърна той. — Да ме въплътите! — И като започна да имитира оркестъра, пееше тези думи отново и отново, а предметите в стаята се затресоха в ритъм, като от ударите на барабан. Аз запуших ушите си с ръце и замолих за милост.

— Смях — рече той. — Смях.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяя се на теб, защото и аз мога да правя музика, която да те разтърси.

И аз се засмях.

— Прав си — отвърнах. — А ти казваш само думата, защото не можеш да се смееш наистина.

— Точно така — рече той сприхаво. — Но когато съм отново в плът, пак ще се смея.

— Пак? — попитах.

Той не отвърна.

Този момент е много ясен в паметта ми. Стоях на горната веранда на къщата, донякъде прикрит сред листата на банановите дървета, които галеха дървените перила. В реката корабите плаваха на север към пристанището. Полята се простираха нашир и надлъж в топлата слънчева светлина, а долу на тревата играеха братовчедите ми. Бяха към четирийсет — петдесет деца, всички под дванайсет години. Около тях в люлеещи се столове се бяха настанили моите чичовци и лели, които си вееха с ветрила и разговаряха.

А аз стоях с това създание, стиснал перилата и добил твърде печално изражение за моите девет години. Опитвах се да проумея същността на нещата.

— Аз ви дадох всичко това — каза той, сякаш бе доловил емоциите ми по-ясно от мен самия. — Семейството ти е мое семейство. Аз ви обсипвам с изобилие. Ти още не знаеш какво означава богатството. Много си малък. Но ще разбереш, че си принц на огромно кралство. Нито един европейски владетел не притежава такава власт.

— Обичам те — казах аз механично и се опитах да повярвам в това за миг, като че прелъстявах смъртен.

— Ще продължа да го правя — каза той. — Защищавай Катерин, докато тя не роди момиче, за да продължи линията. Катерин е слаба, силните тепърва ще дойдат, така ще стане.

Аз се замислих.

— Само това ли мога да сторя? — попитах след малко.

— Засега — отвърна той. — Но ти си много силен, Жулиен. Скоро нещата сами ще дойдат в ума ти и когато разбереш какво трябва да се направи, аз също ще го разбера.

Отново се замислих. Гледах щастливата групичка на моравата. Брат ми ме викаше да сляза да играя; мислеха да излязат с лодка по реката. Исках ли да ида с тях?

И тогава разбрах, че в това семейство има два извора — единият е вещерският — употребата на призрака за трупане на богатство и преимущества, а другият беше онзи на естественото или нормалното, който обаче вече кипеше от силно подводно течение, което може би нямаше да може да бъде спряно с унищожаването на призрака.

Той отново ми отговори:

— Опълчиш ли ми се, ще те унищожа! Ти си жив само защото Катерин има нужда от теб.

Не отговорих. Влязох в къщата и взех дневника си, слязох в салона и накарах музикантите да свирят силно. Седнах и записах мислите си.

Междувременно моите дарби и особено тези на майка ми ставаха все по-силни. Ние лекувахме, както вече казах, правехме заклинания, изпращахме Лашър да шпионира онези, от които се интересувахме, а понякога и да разузнае възможни финансови промени.

Това не беше лесна работа и колкото повече растях, толкова повече осъзнавах, че майка ми все повече полудява и става все по-неспособна да се справя с практическите неща.

Всъщност братовчедът Августин, управителят на плантацията, правеше каквото си иска с печалбите от нея.

По онова време бях на петнайсет, знаех седем езика и можех да пиша много добре на всеки от тях. Вече бях нещо като неофициален надзирател и управител на цялата плантация. Братовчед ми Августин започна да ми завижда и един ден, в изблик на гняв, аз го застрелях.

Това беше ужасен момент.

Не исках да го убивам. Всъщност той извади пистолета и ме заплаши, а аз в беса си го грабнах от ръцете му и стрелях право в челото му. Планът ми беше просто да го поваля и толкова, не исках да умира завинаги! Никой не бе по-изненадан от мен в този миг. Дори той, когато се издигна над тялото си — защото аз видях душата му, все още запазила смътна човешка форма, да се взира в мен, преди да се стопи в нищото.

Цялото семейство изпадна в ужас. Братовчедите се разбягаха в именията си, а тези от града се прибраха в Ню Орлиънс. Всъщност плантацията бе затворена заради траура за Августин. Дойде и свещеник и бяха извършени приготовления за погребението.

Аз седях в стаята си и плачех. Представях си, че ще ме накажат за това престъпление, но много скоро осъзнах, че нищо толкова няма да се случи!

Никой нямаше да ме докосне и с пръст. Всички се страхуваха. Дори жената и децата на Августин бяха изплашени. Дойдоха да ми кажат, че знаят, че това е „инцидент“ и не искат да изгубят моята благосклонност.

Майка ми гледаше всичко това с хладно изумление, като че то не я засягаше особено.

— Сега вече можеш да управляваш всичко сам — каза ми тя.

Призракът също се появи, смушка ме дяволито и избута писалката от ръката ми, а после ме стресна, като ми се усмихна от огледалото.

— Жулиен — каза ми той. — Можех да свърша тая работа вместо теб! Остави пистолета. Нямах нужда от него.

— Нима можеш да убиваш толкова лесно?

— Смях.

Тогава му казах за двама мои врагове, единият бе възпитателят ми, който бе обидил любимата ми Катерин, а другият — търговец, който безразсъдно ни мамеше.

— Убий ги — казах аз.

И той го стори. До седмица и двамата срещнаха края си — единият под колелата на карета, а другият падна от коня си.

— Проста работа — каза демонът.

— И на мен така ми се струва — отвърнах. Мисля, че вече бях напълно опиянен от властта. Помня, че бях само на петнайсет, още преди войната, когато бяхме изолирани от останалия свят.

След време наследниците на Августин напуснаха земите ни. Отидоха във вътрешността на Френска Луизиана и построиха красива плантация на име Фонтевро. Това обаче е друга история. Някой ден трябва да поемеш по шосето покрай реката, да минеш по Съншайн Бридж и да посетиш тези земи, да видиш руините на Фонтевро, защото там се случиха много неща.

Нека сега ти кажа само, че с Тобиас, най-големият син на Августин, така и не се сдобрихме. Той беше съвсем малък в нощта на убийството, а в сетнешните години омразата му към мен нарасна, въпреки че неговият клон на рода просперираше и запази името

Мейфеър, а потомците му се женеха за нашите потомци. Това е един от многото клонове на рода, но и един от най-силните. Както знаеш, Мона произхожда от него и от моите по-късни съприкосновения с членовете му.

Сега да се върнем на онези дни. Катерин ставаше все по-красива, а Маргъорит започна да линее, сякаш жизнената ѝ енергия се преливаше от нея в дъщеря ѝ. Само че не бе точно така.

Маргъорит бе така луда по експериментите си, по опитите си да съживява мъртви деца и да кани Лашър в плътта им, да кара крайниците им да се движат, но така и не успя да съживи самата душа. Дори идеята за това бе нелепа.

Така или иначе тя потъваше все по-дълбоко в своята магия, като увличаше и мен. Поръчвахме книги от цял свят. Робите идваха при нас за лекове за всички болести. Ние ставахме все по-могъщи и скоро вече успяхме да излекуваме много от обичайните заболявания само като положим ръце върху болния. Лашър винаги бе наш съюзник в това и ако знаеше някаква тайна — например, че болният се е отровил неволно с нещо — винаги ни я съобщаваше.

Когато не се занимавах с това, бях с Катерин. Ходехме в Ню Орлиънс на опера, балет, театър, показвах ѝ най-изисканите ресторанти и я водех на разходки, за да види сама света, защото по онова време една жена не можеше да направи такова нещо без придружител. Тя бе все така невинна и изпълнена с любов, с крехко телосложение, тъмна и вероятно леко слабоумна.

Постепенно започнах да установявам, че постоянните кръвосмешения в рода бяха довели до известни недостатъци. Всъщност често наблюдавах сред братовчедите си подобни признаци и лекото слабоумие от очарователния вид също беше сред тях. Често се срещаха и вещерски дарби, някои дори носеха вещерски белези — като черна бенка или родилно петно със странна форма; както и шести пръст. Всъщност шестият пръст беше нещо обичайно в рода и можеше да се види в най-различни разновидности. Можеше да е просто малък израстък от външната страна на ръката или да е близо до палеца, понякога дори изглеждаше като втори палец. Но каквато и форма да имаше, човек можеше да е сигурен, че притежателят му дълбоко се срамува от него.

Междувременно аз четях историята на Шотландия под носа на демона, макар че най-вероятно той изобщо не разбра за това. Карах цигуларят да свири до мен, докато четях, и той не се усети изобщо. Всъщност той често се изморяваше от властта на музиката и отиваше при майка ми.

Така... Донелайт не беше значим град, но някои истории твърдяха, че навремето е бил, и в него имало огромна катедрала. Всъщност по тези места имало и училище и велик светец. Католици от далечни краища идвали да се поклонят пред светилището.

Запомних тази информация за бъдеща употреба. Мислех да ида там и да открия историята на хората от Донелайт.

Майка ми се смееше на тези ми занимания и ми казваше под прикритието на музиката:

— Задавай му въпроси и скоро ще разбереш, че той е никой и нищо и идва от ада. Съвсем просто е.

В това имаше смисъл.

Изглеждаше, че тя казва истината. Ако го попитах: „Кой е създал светът?“, призрактът говореше само за мрак, земя и духове, които винаги са били там, а когато попитах: „А ти видя ли раждането на Исус Христос?“, той отвръщаше, че там, където е живял, времето не съществува и че е виждал само вещици.

Заговорих за Шотландия и той заплака за Сузан, каза ми, че тя умряла в страх и болка, а Дебора гледала това с тъжни очи, преди злите магьосници от Амстердам да я отведат.

— Кой са тези магьосници? — попитах го аз, а той отвърна:

— Скоро ще разбереш. Те ви наблюдават. Пази се от тях, защото те знаят всичко и могат да ти навредят.

— Защо не ги убиеш?

— Защото искам да знам онова, което те знаят — каза той. — А и просто така, без причина. Пази се от тях. Те са алхимици и лъжци.

— Колко си стар?

— Аз нямам възраст!

— Защо си бил в Донелайт?

Тишина.

— Как така се озова там?

— Сузан ме повика, нали ти казах.

— Но ти си бил там преди нея.

— Няма нищо преди нея.

И продължаваше в същия дух — интригуващо, но без да разкаже повече от историята или да разкрие някаква конкретна тайна.

— Време е да помогнеш на майка си. Силата ти ѝ е нужна.

Това означаваше, разбира се, да помогна в експериментите на Маргьорит. Добре, рекох си, въпреки че ако тя продължи да гори миризливите си свещи и да мърмори на латински, който всъщност не разбира, ще си тръгна!

Последвах Лашър до нейните стаи. Тя точно се бе сдобила с едно бебе — немошно, но все още живо. Бе изоставено пред вратите на църквата от някаква робиня. Бебето плачеше, малко кафяво същество с къдрава кафява коса и розови устни, които можеха да ти скъсат сърцето. Изглеждаше твърде миниатюрно, за да може да оживее. Майка ми беше много доволна. Приличаше на дете, което си играе с бръмбар в буркан, толкова свиреп беше интересът ѝ и толкова далеч изглеждаше тя от факта, че това крехко плачещо същество всъщност е човек.

Тя затвори вратата, запали свещите и коленичи до детето. После покани Лашър да се всели в него.

Започна да припява нещо и подтикваше демона да се всели в детето.

— Всели се в тези ръце, гледай през очите му, говори с устата му, живеи с дъха му и с ударите на сърцето му.

Стаята като че се изду и после се сви, въпреки че, разбира се, не стана нищо такова. Всички предмети затракаха и шумът заприлича на едва доловимо мърморене — бутилките тропаха, камбанки звънтяха, капациите на прозорците се удряха от вятъра — и тогава малкото бебе започна да се променя пред очите ми. Крайниците му се задвижиха координирано, а личицето му стана злобно или пък просто възрастно.

То вече не беше дете, а зловеща кукла, или нещо от този род. Въпреки че не се беше променило физически, в него се бе вселил възрастен мъж, който го движеше и говореше през устата му с клокочещ глас:

— Аз съм Лашър. Вижте ме.

— Расти, укрепвай! — извика Маргьорит, стиснала юмруци. — Жулиен, накарай го да порасне. Вгледай се в ръцете и краката му и им заповядай да пораснат.

Аз го направих и за мое изумление ръцете и краката на истина започнаха да се издължават. Очите на детето — бледосини като на всяко новородено, изведнъж станаха тъмнокафяви, косата му също потъмня, сякаш попи някаква тъмна течност.

Кожата му пък започна да изсветлява — цветът пулсираше по бузите му. Краката му за миг се протегнаха като пипала. И после малкото създание умря. Просто умря. Изпищя за последно и умря.

Маргьорит го грабна от леглото и го запрати към огледалото на тоалетката. Бебето се удари в него, опръска го с кръв, но не го счупи. Търкулна се на земята — едно безименно мъртво дете сред нейните парфюми, помади и гребени.

Стаята отново потрепери. Той беше близо, но пак не успя. Над нас се спусна студ. Сякаш Лашър бе отнесъл цялата топлина със себе си.

Майка ми седна на пода и заплака.

— Винаги става така. Стигаме толкова далече и после съдът се оказва твърде слаб, за да го поеме. Той унищожава онова, което променя. Как изобщо ще се въплъти? Сега е така изморен от стореното, че няма да дойде при нас. Трябва да чакаме да се събере отново, нищо не може да се направи.

Бях омагьосан от видяното. Исках да изляза и да го запиша, но тя ме спря.

— Какво да направим, че той да се въплъти? — попита ме.

— Не зная, може би не трябва да опитваш с дете, а с тяло на мъж. Намери някой слабоумен или парализиран, който вече е близо до смъртта, някой, който няма да може да му противостои повече от едно дете. И тогава виж дали Лашър ще се справи.

— Но той каза, че трябва да порасне от малко дете. Малко дете, като бебето в яслите.

— Така ли каза? Кога? — попитах я аз и запомних това, заедно с останалото, което се бе изплъзнало от устата му.

— Ще се роди от малко дете, от най-могъщата вещица, но бебето трябва да е съвсем малко, като бебето Исус. О, само да можехме да го въплътим сега, помисли си какво бихме могли да направим и тогава, тогава, ще върнем и мъртвите по същия начин.

— Мислиш ли?

— Ела тук — каза тя. Хвана ме за ръката, коленичи на пода и издърпа малък сандък изпод леглото. В него имаше кукли, направени от кости и коса, с внимателно ушити дрешки. Имай предвид, Майкъл, че тогава те не бяха така изгнили, както когато ти ги видях. Бяха облечени с дантели, а някои бяха окичени дори с красиви бижута и наниз перли. Взираха се в нас с мъничките си нарисувани очички.

— Ето ги мъртвите — каза майка ми. — Виждаш ли? Това е Мари Клодет. — Тя вдигна една мъничка кукла със сива коса, облечена в червена тафта. Беше направена от чорап, пълен с нещо, което приличаше на камъчета. — Изрезки от ноктите ѝ, кост от ръката ѝ, която взех от гроба, кичур от косата ѝ, голям кичур. Ето от какво е направена тази кукла. Малко след смъртта ѝ аз взех слюнка от устата ѝ и напоих лицето на куклата, взех и малко от кръвта, която бе повърнала, и намазах с нея куклата под рокличката. Вземи я и ще видиш, че тя е тук.

Пъхна куклата в ръцете ми и пред мен за миг блесна образът на живата Мари Клодет! Направо политнах назад от изумление. Взирах се в куклата, стиснах я отново и пак видях баба си да се взира в мен. Започнах да я викам, призовавах я, виждах я, зовях я, а накрая тя изчезна.

— Това нищо не означава — рекох аз. — Тя не е тук.

— Не, не, тук е и дори говори с мен.

— Не ти вярвам.

Стиснах отново куклата и казах:

— Бабо, кажи ми истината. — И тогава чух тъничък гласец в главата си, който каза:

— Обичам те, Жулиен.

Разбира се, аз знаех, че това не е Мари Клодет. Беше Лашър, но се чудех как да го докажа.

И тогава ми хрумна нещо. Казах високо, така че и майка ми да чуе:

— Мари Клодет, Мари Клодет, любима моя бабо, помниш ли деня, в който, докато оркестърът свиреше, ние с теб погребяхме малкото ми дървено конче в градината? Помниш ли, че аз плаках, а ти ми каза едно стихотворение?

— Да, да, детето ми — каза потайният глас и образът, който и аз, и майка ми виждахме. Този път се бе задържал за дълго — грациозно

видение на Мари Клодет такава, каквото беше последния път, когато я видях.

— Стихотворението, помогни ми да си го спомня.

— Помисли, дете, сам ще си го спомниш — рече призракът.

И тогава аз казах:

— О, да. „Малко конче, малко конче, препускай в нивите на небесата.“

Да, каза тя, и го повтори след мен.

Аз хвърлих куклата и обявих:

— Това са глупости. Никога не съм имал дървено конче. Никога не съм се интересувал от такива неща. И никога не съм го заравял в градината, нито пък съм чувал толкова тъпо стихотворение.

Демонът се разгневи ужасно. Майка ми протегна ръце да ме защити. Всичко в стаята полетя във въздуха... мебели, бутилки, буркани. Беше по-лошо дори от вихрушката от пера онзи ден. Всичко валеше върху главите ни.

— Спри! — изкрещя майка ми. — Кой ще пази Катерин?

Стаята изведнъж притихна.

— Не ставай мой враг, Жулиен — рече демонът.

В този миг аз бях изплашен до смърт. Бях доказал правотата си, това създание беше лъжец. То не беше носител на никаква свята мъдрост. И можеше да ме убие така, както убиваше враговете ми, стига да го вбесях достатъчно.

Но аз бях хитър.

— Добре — казах му, — значи ти ще бъдеш отново в плът?

— Аз ще бъда в плът, ще бъда в плът, ще бъда в плът!

— Тогава ще продължим сериозно с експериментите.

Майкъл, сам видя плодовете на онези години. Когато дойде в тази къща, ти видя изгнилите човешки глави в бурканите. Видя бебетата да плуват в мрака. Видя общия продукт на нашите усилия.

Позволи ми да бъда кратък за тези мрачни дела — за онова, което правехме, онова, което аз правех от страх пред демона. Виждах как потъвам все по-дълбоко и все по-дълбоко в злото.

Беше 1847 година. Катерин беше почти на седемнайсет и я ухажваха мнозина от братовчедите, както и външни хора. Тя обаче нямаше желание да се омъжва. Най-греховното удоволствие на това бедно момиче бе да ми позволява да я обличам като момче и да я водя

на баловете на кварталонките или в крайбрежните кръчми, където никоя жена не можеше да стъпи. Всичко това я забавляваше, мен също, обичах да гледам този гнил свят през нейните красиви очи...

Но през цялото това време аз не преставах да се усамотявам с Маргьорит в нейния кабинет, където извършвахме най-ужасяващи жертвоприношения за нашия демон.

Първата ни по-значима жертва бе един вуду лечител — мулат с жълта коса, много стар, но още силен, когото отвляхохме от стъпалата на къщата му и заведохме в Ривърбанд. Омаяхме го с приказки за вино и купища злато, уверихме го, че искаме да разберем какво знае за Дявола и Бога.

Той бе ставал приемник на много духове, или поне така твърдеше. Добре тогава, рекохме си, ние имаме още един за теб. Говорехме му за магии, говорехме лъжи и всякакви небивалици. Подготвихме го да приеме доброволно този могъщ бог в себе си — Лашър.

В стаята на Маргьорит, зад заключените врати, ние отново призовахме Лашър да се всели в този човек, който бе готов да му се отдаде по своя воля.

Първо мъжът лежеше неподвижно, кожата му беше бледа, а косата — много жълта. После той отвори очи и ние видяхме, че в тях гори друг живот! Очите му се втренчиха в нас и устата се раздвижи, гласът му бе по-плътен, отколкото преди, когато каза:

— О, любими мои, виждам ви. — Беше ужасяващо. Гласът наистина излизаше от устата на човека, а очите му гледаха диво, лишени от интелигентно изражение.

— Седни! — нареди му Маргьорит. — Бъди силен! Обладай тялото! — Тя накара и мен да кажа същото и ние заповтаряхме тези думи до безкрай, а очите на съществото не се откъсваха от нас.

Мъжът се изправи, протегна ръце, но после те плъснаха безжизнено от двете му страни и той едва не падна по очи. Опита се да се задържи на крака, но падна, а ние се втурнахме да го хванем. Ръцете му започнаха да посягат към въздуха и накрая той успя да ме хване за врата, което не ми хареса особено, но аз знаех, че е твърде слаб, за да ме нарани, а и той каза отново с ужасния си глас:

— Любимият ми Жулиен.

— Обладай това тяло завинаги — извика Маргьорит. — Нека то стане твое по право.

И тогава тялото затрепери, а пред очите ми се случи същото като с бебето, косата на мъжа започна да потъмнява, а лицето му да се криви.

След миг горкият старец падна мъртъв в ръцете ни, без да разберем дали поне за миг е успял да си върне властта над собственото си тяло.

Щом го положихме на леглото, Маргьорит го огледа много внимателно. Показа ми участъците от кожата, които бяха избелели, и кичури от косата му, които бяха видимо потъмнели, сякаш отвътре бе изригнала някаква енергия и ги бе променила. Аз отбелязах, че са променени само новите и по-къси коси, а кожата започва пак да придобива жълтеникавия си оттенък.

— Какво ще правим с това, мамо? Трябва да го запазим в тайна от семейството.

— Разбира се — каза тя. — Но нека първо да отрежем главата, за да я запазим.

Аз седнах до стената изтощен, кръстосах глезени и гледах тихо как тя бавно сече главата на мъжа с брадвичка. После я потопи в химикалите, които бе купила специално за целта, и затвори буркана. Очите на мъжа бяха втренчени в мен.

После Лашър се съвзе, ако може така да се каже. Пак се появи в образа на силен мъж до нея. Помня този момент добре — демонът стои там като най-невинен човек, с разширени очи, почти миловиден, а Маргьорит затваря капака на буркана, вдига го към светлината и говори на главата вътре като на бебе: „Браво, браво, малка главичке, добре се справи“.

После майка ми веднага се зае да драска нещо за бъдещите си експерименти.

Майкъл, когато ти дойде в тази къща и видя бурканите, ти всъщност видя единствения резултат от магията ѝ. Не постигнахме нищо повече. Но как можехме да го знаем тогава?

С всяка нова жертва ставахме все по-коварни и все по-дръзки, както и все по-обнадеждени. Научихме, че телата трябва да са силни, а не стари, че младеж без семейство или дом бе най-добрият избор.

Живеех в страх Катерин да не разкрие всичко това. Тя беше моята радост. Понякога сядах, гледах я и си мислех: „Само да знаеш какво става, сестричке“. И все пак не можех да се откъсна от майка си и онова създание, не можех да се откъсна от нищо. Катерин беше моето чисто „аз“, детето, което никога не съм бил, добрият човек, който не бях пожелал да бъда. Обичах я.

Колкото до машинациите ми с демона, аз им се наслаждавах. Изпитвах тайно удоволствие дори при залавянето на жертвите и воденето им у дома, докато ги съпровождахме по стъпалата и ги придумвахме да се превърнат в подходящи съседни за него. Всеки експеримент бе невероятно вълнуващ за мен. Блещукащите свещи, жертвата на леглото, самото обсебване — беше хипнотично.

Лашър също започна да проявява предпочитания. Искаше хора със светъл тен и коса, за да може да ги промени по-лесно, както желае, и да може да остане в тях по-дълго, да се разхожда и да говори чрез телата им.

Винаги настъпваха някои повърхностни мутации, но това беше всичко. Само кожа, коса и нищо друго.

А накрая жертвата винаги умираше.

Демонът обичаше това — скоро дори вече не можеше без тези вселявания.

— Тази нощ ще видя луната през човешки очи — казваше Лашър, — доведете ми дете. Искам тази нощ да танцувам на музиката с човешки крака. Извикайте цигулари пред вратата и ми доведете крака, които знаят да танцуват.

Като отплата за всичко това той ни носеше злато и бижута в невъобразими количества. Винаги намирах пари в джобовете си. Ставахме все по-богати, а Лашър ни предупреждаваше кога да изтеглим парите си от това или онова място и никога не бъркаше.

Случи се обаче нещо друго. Той започна да ме имитира.

Всичко като че тръгна от няколко мои необмислени въпроса:

— Защо трябва да изглеждаш така? Толкова простоват и прашен?

— Сузан мислеше, че съм хубав мъж. Ти как искаш да изглеждам?

И с няколко внимателно подбрани думи аз създадох дизайн на дрехите му. След това той се появяваше в моя образ, за да ме изплаши и да ме разсмее. Скоро открихме, че можем да заблуждаваме и

другите. Той седнаше на бюрото ми и се представяше за мен, а аз излизах. Хората така и не разбираха, че съм напуснал къщата.

Беше страхотно. Разбира се, той не можеше да поддържа солиден образ много дълго, но ставаше все по-силен и по-силен.

Стана ми ясно и нещо друго. Това същество, въпреки че ми доставяше наслада, когато пожелаех, не изпитваше ревност от другите ми любовници. Всъщност дори обичаше да ме гледа — с любовници, с курви, с държанки. Често кръжеше около гардероба ми и караше дрехите да се полюшват като от вятър. Явно ме възприемаше като интересен модел за подражание.

Маргьорит вече не излизаше изобщо от откачената си лаборатория, затова аз се отправях към града. Демонът тръгваше с мен и наблюдаваше всичко. Чувствах се много могъщ, когато бях в неговата компания — моя таен довереник, моето свръхестествено око, моя пазач.

А когато с Маргьорит се криехме от него чрез музиката, той се появяваше и танцуваше, както пред Мари Клодет навремето. Нашето уединение го принуждаваше да показва силата си и облечен в модните си дрехи, той изнасяше своя спектакъл, за да ни разсейва така, както ние се опитвахме да разсеем него чрез мелодията.

Ако има човек в Ривърбенд, който да не е виждал този демон в материална форма поне за половин минута, значи е бил или сляп, или луд.

Майкъл, мога да ти кажа толкова много, но не това е историята на живота ми, която има значение. Достатъчно е да отбележа, че живях така, както малцина са живели, научих, каквото исках и направих, каквото пожелах. Изпитах всякакъв вид удоволствия и този демон беше моят най-добър любовник. Никоя жена, нито мъж успяха да ме откъснат за дълго от него.

— Смях, Жулиен. Не съм ли по-добър?

— По-добър си, трябва да призная — отвърщах аз и се отпусках по гръб на леглото, като го оставях да свали дрехите ми и да ме гали.

— Защо толкова обичаш да го правиш? — питах го.

— Защото ставаш топъл, ставаш по-близък и ние сме почти заедно. Ти си красив, Жулиен. Ние сме мъже, ти и аз.

Има смисъл в това, казвах си аз и отпивах от еротичното удоволствие. Отдавах му се с дни, но след това винаги се появявах в

града, за да се забавлявам по друг начин, иначе щях да полудея като майка си.

Разбира се, сега вече зная колко безсмислени са били тези експерименти. Единствено жаждата на Лашър да обсебва човешки тела ни караше да продължаваме.

Маргъорит вече беше официално луда. Само че на никого не му пукаше за това. Пък и защо? Семейството имаше стотици членове. Брат ми Реми се ожени и му се родиха много деца, както от жена му, така и от метресата му кварталонка. Ние, Мейфеър, бяхме навсякъде и много от нас отидоха в града и построиха красиви къщи там.

На никого не му пукаше дали главната вещица не излиза от стаята си по време на разкошните пикници, които уреждахме. Тя не липсваше никому. Аз обаче бях там, танцувах с Катерин, която разби сърцата на много млади мъже — вече минаваше двайсет и пет и бе стара мома по стандартите на Юга от ония времена, но беше толкова красива, че никой не смееше да си помисли подобно нещо, пък и така богата, че всъщност нямаше нужда да се омъжва.

Скоро ми стана ясно, че тя се страхува да се омъжи. Разбира се, с майка ми й бяхме казали каквото можем, а тя бе ужасена. Не искаше да роди дете, за да не се продължи дяволското семе. „Ще умра девица — казваше. — И така ще се сложи край на всичко това. Няма да има повече вещици.“

— Нещо да кажеш? — попитах аз Лашър.

— Смях — беше неговият отговор. — Тя е човек. Човеците жадуват за компания, човеците жадуват за деца. Има много братовчеди, от които да избере. Търси такива с белези. Търси такива, които виждат.

И аз го направих. Тиках всеки Мейфеър с вещерски знак пред лицето на Катерин, но без успех. Тя си остана същата — сладка и леко разсеяна, никога не спореше за нищо.

И тогава се случи немислимото.

Започна съвсем невинно. Тя искаше къща в града и настояваше да наема един ирландски архитект, Дарси Монахан, да я построи в горната част, където живееха американците.

— Ти сигурно си полудяла — казах й. Баща ми бе ирландец, наистина, но аз не го познавах. Бях креол и говорех само на френски.

— Защо искаш да живееш с онези шумни американци? С търговци и всякаква подобна измет?

Купих от Дарси една градска къща на Рю Домейн. Беше я построил за един човек, който се бе самоубил след банкрут. Виждах призрака му от време на време, но той не ме безпокоеше — беше като призрака на Мари Клодет, нещо безжизнено и неспособно на общуване.

Преместих се там и обзаведох разкошни стаи за Катерин. Но това не ѝ беше достатъчно. Затова ѝ казах:

— Добре, ще купим земя на „Честнът“ и Първа улица. Ще построим някакъв кошмар в стил гръцки храм, за да си доволна. Хайде, прави каквото искаш. Не ми пука.

Дарси веднага започна плана и построи къщата, в която стоим сега. Аз се държах пренебрежително, но Лашър се появи в моя образ, наведе се над рамото ми и постепенно се промени в тъмнокосия мъж, който предпочиташе да бъде.

— Нека бъде пълна с повтарящи се мотиви, с орнаменти и шарки. Направи я красива — каза ми той.

— Кажи го на Катерин — рекох аз и той се подчини. Вкара тези мисли в главата ѝ и ръководеше и строежа, и нея, както винаги.

— Това ще е великолепна къща — каза Лашър, когато се връщяхме заедно към горната част на града. Беше се материализирал на стъпалото на каретата и стоеше до вратата. — В тази къща ще се случват чудеса.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Виждам го. Виждам пътя. Ти си моят обичен Жулиен.

Какво означаваше това, не знаех, но и не се замислих твърде много. Отдадох се на бизнеса си, купувах земи, инвестирах зад граница, и най-вече се опитвах да не мисля за Катерин и тази американска къща. Исках да я примамя обратно във Френския квартал, за да бъде с мен.

Както знаеш, тя се влюби в Дарси! Всъщност Лашър ми разкри тяхната афера. Бях тръгнал натам, защото Катерин не си беше дошла у дома, а на мен не ми се нравеше, че остава толкова късно след като строителите си бяха отишли и броди из недовършената къща с онзи противен ирландец.

Лашър се опита да отклони вниманието ми. Първо каза, че ще говорим, после пък поиска жертва, която да обсеби.

— Не сега — отвърнах. — Трябва да намеря Катерин.

Накрая той се появи в човешки облик и направи най-лошия си номер — подплаши кочияша ми и ние излязохме от пътя, където счупихме колело. Скоро аз седях изгарящ от яд на бордюра, докато се опитвах да поправят каретата. Сега разбирам, че демонът не е искал да стигна до къщата.

Следващата нощ се опитах да го заблудя. Изпратих го със задача да ми намери някои редки монети, а аз тръгнах сам с кобилата си, като пеех през целия път, за да не може да се приближи и да разбере намеренията ми.

Вече се здрачаваше, когато стигнах до къщата. Тя се издигаше като замък, мазилката ѝ имитираше камък, колоните вече бяха на местата си, а прозорците очакваха стъклата си. Изглеждаше тъмна и изоставена.

Влязох вътре и на пода в салона видях сестра си и онзи мъж. Едва не го убих. Наистина, хванах го за врата и започнах да го удрям с юмрук, но Катерин закрепя:

— Ела, Лашър. Ела, отмъстителю мой. Не му позволявай да убие любимия ми.

Пищя, плака и накрая се свлече на пода в несвяст. Лашър наистина бе там. Усетих го около себе си в мрака, сякаш бе някое огромно морско създание, а аз — беззащитната жертва. Мрак ме обгърна плътно наред двойния салон и аз почувствах как демонът посяга, гали стените и после се събира отново.

— Спри се, Жулиен — каза Лашър. — Вещицата обича своя смъртен мъж. Внимавай. Тя ме повика с древни и свещени думи.

Дарси Монахан стана и понечи да ме нападне, но Лашър сдържа ръката му. Монахан беше суеверен, като всеки с ирландска кръв, и се огледа трескаво, усетил присъствието на демона в мрака. После видя своята Катерин ридаета на пода и тръгна към нея.

Аз излязох от къщата, изгарящ от гняв. Върнах се в апартамента си на Рю Домейн, наех няколко квартиронки и цяла нощ правих секс с тях, обезумял от мъка. Катерин и онзи ирландски звяр — горе, в квартала на американците.

Сега, когато се връщам към тази история, виждам, че съм скрил твърде много от нея. Тя си мислеше, че мъжът е просто призрак. Не знаеше какво може да стори Лашър, ако го призове.

— Добре — казах ѝ, — ако искаш да ме убиеш, просто го извикай пак така и той ще се опита да изпълни желанието ти.

Не бях съвсем сигурен в това, но не исках да продължава да сипе проклетия върху мен. Първо ме бе предала с Дарси, а сега и с Лашър. Но тя беше вещицата и аз цял живот щях да я закрилям.

— Не знаеш с какво си имаш работа — казах ѝ, — аз те опазих от него.

Тя беше ужасена, разплака се, но все пак реши да се омъжи за Дарси Монахан.

— Вече няма нужда да ме пазиш — рече. — Ще се омъжа със смарагда на шията, както изисква семейният закон, но ще се омъжа в църква, пред Божия олтар, а децата ми ще бъдат кръстени с неговото име. Те ще се отвърнат от злото.

Аз свих рамене. Всички се бяхме женили пред католически олтар, нали така? И всички бяхме кръстени. Какво от това? Но не ѝ казах нищо.

С майка ми се опитахме да я откъснем от Дарси, но без полза. Всъщност тя бе готова да се откаже от завещанието заради онзи ирландски глупак, или поне така говореше пред всички. Братовчедите идваха при мен и питаха какво ще стане, какъв е законът, ще изгубим ли богатството си. Тогаваш стана ясно колко много знаят за тайната пещ на злото, която охраняваше просперитетата на нашето семейство и доколко готови са да тръгнат срещу нея.

Но всъщност Лашър даде булката.

— Нека се омъжи за келта — каза той. — Баща ти също беше ирландец и в неговите вени течеше древна вещерска кръв. Ирландци, шотландци, те са надарени с пророческа дарба. Кръвта на баща ти те прави толкова силен. Нека видим какво ще направи този ирландец със сестра ти.

Но ти знаеш историята. Катерин изгуби две бебета, и двете момчета. След това роди на Дарси двама синове. Въпреки молитвите ѝ, въпреки църковните служби, броениците и свещениците, тя губеше бебе след бебе.

Избухна Гражданската война и градът падна, много хора фалираха за една нощ, когато янките нахлуха по улиците. Катерин отглеждаше момчетата си в къщата на Първа улица, сред американските си приятели и предатели. Тя мислеше, че е оставила зад себе си семейното проклятие. Всъщност дори върна смарагда още в деня на сватбата си.

Семейството обезумя. Вещицата си бе отишла. За първи път чух мнозина да шепнат тази дума. „Но тя е вещицата! — казваха. — Как така ще ни изоставя?“

Смарагдът. Той лежеше в тоалетката на майка ми, сред магьосническите ѝ боклуци, като някаква зловеща дрънкулка. Накрая го взех и го сложих на една гипсова статуетка на Дева Мария.

За мен това беше мрачно време, време на голяма свобода, време, в което научих много. Катерин си бе отишла и нищо друго нямаше значение за мен. Ако някога съм се съмнявал, то вече знам със сигурност — моето семейство е моят свят. Тогава можех да ида в Европа или в Китай. Можех да се махна и от войната, и от епидемиите, от бедността. Можех да живея като цар. Но тази малка част от земята е моят дом, а без любимите ми хора нищо нямаше същия вкус.

Жалко, наистина. Но е така. Аз научих нещо, което само много могъщ и богат човек може да разбере — какво всъщност искам.

Междувременно демонът постоянно ме подтикваше да имам нови любовници и гледаше ненаситно какво се случва между нас. Имитираше ме постоянно. Дори когато посещаваше майка, той се появяваше в моя образ и всички си мислеха, че това съм аз. Лашър като че изгуби всяка представа за собствена самоличност, ако някога я е имал.

— Как изглеждаш наистина? — попитах го аз.

— Смях. Защо ме питаш това?

— Какъв ще бъдеш, когато се въплътиш?

— Като теб, Жулиен.

— А защо не какъвто беше преди — с кафява коса и кафяви очи?

— Този образ бе само за Сузан, тя искаше да ме вижда такъв, затова приех тази форма и растях в нея — като шотландски селянин. Но ми се ще да бъда като теб. Ти си красив.

Много мислих за това. Играех комар, пиех, танцувах до зори, биех се и се карах с патриотите от Конфедерацията и с враговете янки,

трупях и губех цели състояния в най-различни сфери, влюбвах се няколко пъти и общо взето започнах да осъзнавам, че ден и нощ тъгувам за Катерин. Вероятно имах нужда от цел в живота, нещо различно от това да правя пари и да отрупвам с тях братовчеди от близо и далеч, нещо различно от това да строя къщи по нашите земи и да купувам нови имоти. Катерин бе най-важна за мен. И винаги е било така.

Освен демона, разбира се. Обичах да играя с него, да трансформираме заедно човешка плът, да общувам с него и да го използвам. Започнах да прозирам през всичко!

После дойде 1871 година. Лято и жълтата треска, която винаги се появяваше и върлуваше сред най-новите имигранти.

Дарси, Катерин и техните момчета наскоро бяха ходили в чужбина. Всъщност бяха прекарали в Европа шест месеца и още щом стъпи на американския бряг, хубавият ирландец бе повален от треската.

Беше изгубил имунитета си в чуждите земи, предполагам. Знам само, че ирландците най-често умираха от жълта треска, от която ние никога не се разболявахме. Катерин направо обезумя. Изпрати ми писма в Рю Дюмейн, молеше ме да ида и да го излекувам.

Казах на Лашър:

— Ще умре ли?

Той се появи до леглото ми със скръстени ръце, облечен като мен предишния ден.

— Мисля, че ще умре — отвърна той. — И вероятно му е време. Не се тормози, дори вещица не може да излекува тази треска.

Не бях сигурен в това. Какво щяха да правят малките Клей и Винсент, тези невинни деца, чиято единствена вина бе, че са се родили момчета, като мен и Реми?

Тръгнах към града, като се чудех какво да направя. Говорих с много лекари и сестри, а треската върлуваше както винаги в горещо време. Гробищата бяха пълни с мъртъвци. Градът миришеше на смърт. Палеха се огромни огньове, за да се прогонят зловредните изпарения.

Богатите фабриканти и търговци, които бяха дошли на юг да натрупат пари след войната, падаха под косата на Черния жътвар така лесно, както и селяните, дошли с корабите.

Дарси умря. Да, умря. Кочияшът на Катерин се появи пред вратата ми.

— Той умря, мосю. Сестра ви моли да идете при нея!

Какво можех да направя? Не бях стъпвал в къщата на Първа улица от завършването ѝ. Дори не познавах бедните Клей и Винсент! Не бях виждал сестра си от година, освен когато се срещнахме веднъж на улицата. Внезапно цялото ми богатство, всички удоволствия изгубиха стойност за мен. Сестра ми ме молеше да ида при нея.

Трябваше да го сторя и да ѝ простя.

— Лашър, какво да правя?

— Ще разбереш — каза ми той.

— Но тя няма дъщеря, която да продължи рода! Ще скърби за мъжа си до края. Знаеш го и аз го знам.

— Ще разбереш какво да сториш. Иди при нея.

Отидох в къщата на Първа улица. Беше дъждовна нощ, много гореща, а ирландските бордеи бяха само на няколко пресечки оттам. Трупите на умрелите от жълта треска лежаха струпани в канавките.

Бризът откъм реката разносяше вонята. Къщата обаче се издигаше величествена сред дъбовете и магнолиите, същинска неразрушима крепост. Много тайнствена къща, изпълнена с повтарящи се и някак зловещи мотиви.

Видях прозореца на господарската спалня. Видях онова, което мнозина са виждали оттогава — потрепване на светлина на свещи зад капациите.

Влязох в къщата, като разбих вратата с помощта на Лашър или благодарение на сила в самия мен, която се появи незнайно откъде. Ключалката се счупи и стана съвсем безполезна.

Свалих мокрото си палто и тръгнах по стълбите. Вратата на главната спалня беше отворена.

Разбира се, очаквах да видя мъртвия ирландец да лежи там и да се разлага в лятната жега. Оказа се обаче, че вече са го отнесли, за да не се разнася заразата. Суеверните ирландски слугини ми казаха, че Дарси, горкичкият, бил вече погребан, но тъй като камбаните на „Свети Алфонс“ биели ден и нощ, нямало време за погребална служба.

Стаята беше почистена. Катерин лежеше на огромното легло с черни фигури на лъвове по пилоните и плачеше тихо, забила лице в бродираната възглавница.

Изглеждаше съвсем малка и крехка; пак си беше моята малка сестричка. Аз седнах до нея и започнах да я успокоявам. Тя плачеше на рамото ми. Дългата ѝ черна коса беше все така гъста и мека, а лицето ѝ не бе изгубило нищо от красотата си. Всички бебета не бяха отнели нито очарованието ѝ, нито невинността ѝ, нито лъчистата вяра в очите ѝ, когато ме погледна.

— Жулиен, отведи ме у дома в Ривърбенд — каза тя. — Заведи ме у дома. Накарай мама да ми прости. Не мога да остана тук сама. Навсякъде ще виждам Дарси, само Дарси.

— Ще опитам, Катерин — отвърнах, но бях сигурен, че няма как да я сдобря с майка. Тя вече беше съвсем луда и дори не си спомняше коя е Катерин, нито пък кой съм аз. Последния път, когато я видях, двамата с Лашър караха цветята да цъфтят по-рано. Демонът ѝ бе разкрил тайните на растенията, от които могат да се правят отвари за получаване на видения. Такъв бе животът на майка ми към края. Можех да ѝ кажа, че Катерин е мъртва и погребана и трябва да бъдем добри с нея. Кой знае, може би щеше да се умилюсти.

— Не се притеснявай, красавицата ми — казах аз. — Ще те отведа у дома, ако искаш, заедно с децата ти. Цялото семейство е там, както винаги.

Тя кимна и направи грациозен и някак безпомощен жест, който трябваше да покаже, че се оставя изцяло в ръцете ми.

Целунах я и я прегърнах. После я сложих да легне и я уверих, че ще остана при нея до сутринта.

Вратите бяха затворени. Бавачките ги нямаше. Момчетата бяха тихи, където и да спяха. Аз излязох от спалнята, за да пуша.

Видях Лашър.

Стоеше в подножието на стълбището и ме гледаше. Каза ми тихо да разгледам къщата. Да разгледам вратите, стаите и повтарящите се мотиви. Ривърбенд ще изчезне, както къщата в Сан Доминго, но тази къща ще остане, за да изпълни предназначението си.

Испаднах в странен унес. Слязох по стълбите и започнах да оглеждам къщата така, както ти, Майкъл, си правил хиляди пъти. Тръгнах из нея бавно, докосвах рамките на вратите, месинговите дръжки, разглеждах пейзажите в трапезарията и красивите гипсови орнаменти по таваните.

Да, красива е, помислих си. Горкият Дарси. Нищо чудно, че работата му беше на мода. Но предполагах, че всъщност не е имал вещерска кръв. Предполагах, че племенниците ми, Клей и Винсент, са също тъй невинни като брат ми Реми. Излязох в градината. Видях огромната осмоъгълна морава с каменните пилони в края на балюстрадите. На лунната светлина ясно личаха мотивите и фигурите, които плочите оформяха.

— Виж розите на желязото — каза ми Лашър. Имаше предвид парапетите от ковано желязо. Мотивите в тях следваха тези по плочите.

Той тръгна редом с мен и аз почувствах странна тръпка от близостта му. За малко да го накарам да легнем сред дърветата. Бях пристрастен, така да се каже. Но не можех да забравя обичната си сестра. Тя щеше да се събуди, да си помисли, че съм я изоставил, и да се разплаче.

— Запомни всичко това — каза ми той. — Защото тази къща ще пребъде.

Щом влязох в коридора, го видях в трапезарията — беше опрял ръце на рамката на вратата. Тя се извисяваше над него във формата на ключалка — стесняваше се нагоре и затова изглеждаше по-висока, отколкото беше.

Забелязах, че и входната врата, която бях оставил широко отворена, има същата форма. А той стоеше там, сякаш винаги е бил в тази къща. На вид същия като мен — гледаше ме.

— Искаш ли да живееш след смъртта, Жулиен? От всичките ми вещици ти единствен не се интересуваш много от този последен мрак.

— Ти не знаеш нищо за него, Лашър — отвърнах. — Сам ми го каза.

— Не бъди жесток с мен, Жулиен. Не и тази нощ. Радвам се, че съм тук. Искаш ли да живееш след смъртта? Би ли останал като дух на земята, това питам?

— Не зная. Ако Дяволът се опита да ме отведе в ада, може би ще остана тук, ако това имаш предвид. Душите от чистилицето бродят наоколо, появяват се на магьосниците и спиритистите. Може би и с мен ще стане така. — Смачках пурата си в пепелника на мраморната масичка, която още е тук, долу в коридора.

— Ти това ли правиш, Лашър? Да не си духът на някой безчестен човек, обречен да броди вечно, обгърнат от незаслужена тайнственост?

Видях как нещо в лицето му се променя. За миг се превърна в мое копие, а после се усмихна. Наистина, той имитираше усмивката ми до съвършенство. Не бях виждал този трик много често. Прегърби се леко и скръсти ръце, както правех аз. Дори произведе шум като от търкане на плат в дървото, за да ми покаже колко е силен.

— Жулиен — рече той, като дори оформяше думите с устни. — Може би всички тайни са нищо в същината си. Може би светът е направен от отпадъци?

— Ти там ли беше, когато е създаден?

— Не зная — отвърна, имитирайки моя саркастичен тон. Дори вдигна вежди като мен. Никога не го бях виждал толкова силен.

— Затвори вратата, Лашър, щом си толкова силен — предизвиках го аз.

И за мое изумление, той посегна към дръжката и отстъпи встрани. Затвори вратата точно както би направил истински човек. Но това явно бе границата на възможностите му, защото се появи силна топлина и той изчезна. След него, както винаги, остана топлина.

— Възхитително! — прошепнах аз.

— Запомни това място, ако ще оставаш на тоя свят. Запомни мотивите. В сумрака отвъд те ще светят в очите ти, ще те водят към дома. Тази къща ще пребъде с векове. Тя е достойна за духовете на мъртвите. В нея винаги ще бъдеш в безопасност. Война, революция или огън, дори придошла река, нищо няма да те сполети. Навремето аз бях поддържан... от два мотива. Два прости мотива. Кръг и камъни във формата на кръст. Само два мотива.

Запомних това. Още едно доказателство, че той не беше самият Дявол.

Изкачих стълбите. Бях измъкнал малко повече информация от него, но все пак не кой знае какво. Горестно ме чакаше Катерин.

Беше будна и стоеше до прозореца.

— Къде беше? — попита ме, останала без дъх. После се хвърли към мен да ме прегърне. Лашър като че бе около нас. Казах му без думи да не се явява, за да не я изплаши. Вдигнах леко брадичката й, както мъж прави с жена, и я целунах.

В тази секунда като че ли с мен се случи нещо необичайно. Може би заради допира на гърдите ѝ. Тя не носеше нищо под бялата нощница и аз почувствах зърната ѝ, топлината ѝ и гореща струя от устните ѝ. Отдръпнах се, погледнах я, но видях само невинност.

Но също и жена. Красива жена. Жена, която бях обичал винаги, която бе израснала пред очите ми и после ме бе отхвърлила заради друг. Видях тялото, което бях обичал така, както брат обича сестра си. То ми беше много познато от дните на детството, когато лудувахме и плувахме заедно. Изведнъж се осмелих и я целунах отново, после пак и пак, и почувствах как гори в ръцете ми.

Бях отвратен. Та това бе моята сестричка. Заведох я до леглото и я сложих да легне. Тя изглеждаше обърквана, когато ме погледна. Или може би омагьосана? Може би е помислила, че не съм аз, а Дарси?

— Не — прошепна тя. — Знам, че си ти. Винаги съм те обичала. Съжалявам. Трябва да ми простиш тези малки грехове, но когато бях малко момиченце, често си представях, че ще се оженим. Ще вървим заедно по църковната пътека. Чак когато се появи Дарси, престанах с тези греховни копнежи. Господи, прости ми!

Тя се прекръсти и сви колене, после посегна към завивките.

Не знам какво ми стана, нещо ме връхлетя. Може би гняв? Гледах тази дребна жена, това създание с протегнатата ръка и разпиляна черна коса върху бледото треперещо лице. В мига, в който тя се прекръсти, аз като че обезумях.

— Как смееш да си играеш с мен така! — извиках и я блъснах на леглото. Нощницата ѝ се отвори и се видяха гърдите ѝ — много съблазнителни.

След секунди вече разкъсвах дрехата ѝ, а тя започна да крещи. Беше ужасена.

— Не, Жулиен, недей!

Но аз вече бях отгоре ѝ, разтворих краката ѝ и доразкъсах нощницата.

— Жулиен, моля те, моля те — плачеше тя сърцераздирателно. — Това съм аз, Катерин.

Но беше късно. Аз я изнасих, и то без да бързам да свърша. После станах от леглото и отидох до прозореца. Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне. Не можех да повярвам какво съм направил.

Тя се бе свила на леглото и плачеше. След малко обаче скочи, прегърна ме и зашепна:

— Жулиен, Жулиен!

Какво означаваше това? Дали искаше да я защитя от самия себе си?

— Скъпо дете — казах аз и отново, изгубил разсъдък, започнах да я целувам.

И така ние го направихме отново и отново, и отново.

Мери Бет се роди след девет месеца.

Тогава вече бяхме в Ривърбанд и аз не смеех да погледна Катерин.

Не смеех да я безпокоя в собствения ни дом, пък и се съмнявах, че тя ще ме приеме. Беше блокирала истината в ума си. Мислеше, че детето в корема ѝ е от Дарси. Не се разделяше с броеницата си и постоянно четеше молитви за нероденото му дете.

Но всички, абсолютно всички знаеха какво съм ѝ сторил. Жулиен злодеят. Жулиен, който направи дете на сестра си. Братовчедите се взираха в мен, като че бях прокажен. Синът на Августин, Тобиас, дойде специално от Фонтевро, за да ме прокълне и да ме нарече Дявол. Всички знаеха, но малцина посмяха да покажат отношението си.

Дори онези, с които играех хазарт и ходех из публичните домове, смятаха това за ненормално и неморално, но аз продължих с обичайния си начин на живот, и те просто свиха рамене и приеха фактите. Тогава разбрах нещо много важно — можеш да понесеш всякакъв грях, стига да не правиш нищо.

Бебето вече идваше. Цялото семейство отново затаи дъх.

А Лашър? Той бе все така безстрастен, както винаги. Кръжеше около Катерин през цялото време, но оставаше невидим.

— Това е негово дело — каза майка ни. — Той те е накарал да легнеш с нея. Спри да се тормозиш. Тя трябваше да роди още деца, всички знаят това, трябваше да има дъщеря. Защо ти да не си бащата, та твоята дарба е силна? Мисля, че идеята е страхотна.

Не си направих труда да говоря с нея за това отново.

Аз не знаех дали това бе негово дело. Не знам и сега. Знам само, че това бе най-скъпото удоволствие в живота ми — това изнасилване. И че аз, Жулиен, който бях способен да убивам хора без капка жалост, се почувствах мръсен, жесток и зъл.

Катерин наистина изгуби разсъдъка си, преди Мери Бет да се роди, но никой не разбра това.

След изнасилването тя вечно мърмореше своите молитви и говореше само за ангели и светци.

После дойде нощта, в която се роди Мери Бет. Катерин беше много наедряла и пицеше от болките. Аз също бях в стаята, заедно с черните акушерки и белия лекар, както и Маргъорит и всички, които можеха да помогнат с нещо. Никога не си виждал подобно събрание.

Накрая, с един последен писък, Катерин най-сетне изтласка Мери Бет на белия свят. Тя беше красиво, съвършено дете — приличаше по-скоро на миниатюрна жена, отколкото на бебе. Имам предвид, че на малката ѝ главича вече имаше черни къдрици, а в устата ѝ, под горната устна, блестеше зъбче. Ръцете и краката ѝ бяха като изваяни. Тя пое първия си дъх и изплака меко, красиво и някак страстно. Сложиха я в ръцете ми.

— *Eh bien*, мосю, това е вашата племенница — каза старият лекар много тържествено.

Аз погледнах дъщеря си и тогава, с периферното си зрение, зърнах как демонът добива прозрачен образ, така че да не го видят останалите в стаята. Беше просто призрак, който меко се докосна до рамото ми. Детето изви очи! То също го видя, а малката му устичка се изви в усмивка.

Бебето спря да плаче и отвори, а после пак затвори мъничките си ръце. Аз го целунах по челото. Вещица, вещица до мозъка на костите си. Ароматът на мощта се носеше от нея като парфюм.

После демонът ми прошепна най-зловещите думи, които бях чувал:

— Браво, Жулиен. *Ти изпълни предназначението си!*

Бях като поразен от гръм. Лявата ми ръка се плъзна към врата на бебето, под белите пелени от лен и дантела. Притиснах леко с палец меката плът, без никой в стаята да забележи.

— Недей, Жулиен! — прошепна Лашър в главата ми.

— Я стига — отвърнах му аз по същия начин, — ти имаш нужда от мен, за да защитавам това дете още малко, нали така? Я се огледай. Погледни с хитри човешки очи, а не с объркания мозък на ангел. Какво виждаш? Една старица и една мърмореща луда жена и това малко

момиче. Кой ще го научи на онова, което трябва да знае? Кой ще я защитава, когато започне да проявява силите си?

— Жулиен, никога не съм искал да те нараня.

Засмях се и всички решиха, че се смее на детето, което определено гледаше нещо, което никой от тях не можеше да види, точно над рамото ми. Дадох я на бавачките, те я изкъпаха отново и я приготвиха за майка ѝ.

Излязох от стаята. Изгарях от гняв. *Ти изпълни предназначението си!* Да, за това бе ставало дума от самото начало! Всичко останало бяха само игрички и аз знаех това.

Той също го знаеше. Семейството навсякъде около мен процъфтяваше, множеше се — хора, които обичах и които навремето, преди да извърша отвратителното си деяние, обичаха мен. Те като че все още бяха готови да ме обичат, стига да успеех да спечеля прошката им. В стаята зад гърба ми беше прекрасното дете, което докосна сърцето ми — моето първо дете!

Това са нещата, които съставляват живота, рекох си аз! Проклет да е този демон от ада, от който не мога да се отърва!

Но какво право имах да се оплаквам! Какво право имах да съжалявам? Какво право имах да се срамувам? Бях оставил това същество да ми служи от самото начало, макар да знаех, че е коварно, капризно и егоистично. Да, знаех го, но бях станал играчка в ръцете му, като всички вещици преди това, като цялото семейство.

Щом ме оставяше жив, значи трябваше да има някаква полза от мен. Трябваше да измисля нещо. Обучението на Мери Бет не бе достатъчно. Не, съвсем не беше достатъчно. Все пак самият демон беше дяволски добър учител. Трябваше бързо да измисля нещо и да впрегна всичките си вещерски способности за тази цел.

Докато седях умислен, се събра цялото семейство. Братовчедите идваха, говореха гръмогласно и си стискаха ръцете.

— Момиче е, момиче е! Катерин най-сетне роди момиче!

Внезапно всички започнаха да ми стискат ръката и да ме целуват. Вече нямаше проблем, че съм изнасилил сестра си, явно някак бях изкупил греха си. Не зная. Но Ривърбенд се изпълни с радостни гласове. Отваряха се бутилки с шампанско, музикантите свиреха. Бебето бе показано на терасата. Корабите по реката надуха сирените си в чест на нашето шумно празненство.

Господи в небесата! Какво ще правиш сега, зли човече, рекох си. Какво ще сториш, за да запазиш живота си и това малко бебе от крайното падение?

ПЕТНАЙСЕТ

Целият свят се разтресе от песента на баща й, от смеха на баща й. Той каза със своя пронизителен глас:

— Емалет, бъди силна. Вземи каквото ти трябва, майка ти може да се опита да те нарани. Бори се, Емалет, бори се, за да бъдем заедно. Помисли за долчинката, за изгрева и за нашите деца.

Емалет видя деца — хиляди деца като баща й и като нея самата — защото тя вече виждаше себе си. Виждаше дългите си пръсти, дългите си крайници, косата си, плуваща във водата на света, който беше майка й. Светът, който вече бе твърде малък за нея.

Как се смя баща й. Виждаше го как танцува през очите на майка си. Песента му за нея бе дълга и красива.

В стаята имаше цветя. Много цветя. Ароматът им се примесваше с аромата на баща й. Майка й плачеше ли плачеше, а баща й я върза за леглото. Тя го ритна и той се ядоса. После в небесата се чу гръм.

Татко, моля те, моля те, бъди добър с мама.

— Ще бъда. Сега излизам, дете — рече й той мислено. — Ще се върна с храна за майка ти, храна, която ще те направи още по-силна. Когато дойде времето, Емалет, първородната ми, ти трябва да се бориш с всичко, което се опита да ти попречи.

Мисълта за борба я натъжаваше. С кого трябва да се бори? Със сигурност не с майка си! Емалет и майка й бяха едно. Сърцето на Емалет бе свързано със сърцето на майка й. Когато майка й почувстваше болка, чувстваше я и Емалет, сякаш някой я блъскаше в стената на малкия й свят.

Само преди миг Емалет бе сигурна, че майка й знае, че тя е в нея! За миг майка й я почувства в себе си, но после кавгата с баща й пак започна.

Сега, щом вратата се затръшна, ароматът на баща й изчезна, а цветята се раздвижиха, закимаха и запулсираха в сумрачната стая. Емалет чуваше, че майка й плаче.

Не плачи, мамо, моля те. Натъжаваш ме. Целият ми свят се превръща в тъга.

Наистина ли ме чуваш, скъпа.

Да, майка ѝ знаеше, че тя е там! Емалет се обърна и изви в своя миниатюрен свят, докосна покрива му и чу въздишката на майка си.

Да, мамо, кажи името ми като татко. Емалет. Кажи го!

Емалет.

И тогава майка ѝ започна да ѝ говори настойчиво.

Чуй ме, дете, аз съм в беда. Слаба и болна. Умирам от глад. Ти си вътре в мен, и слава богу, получаваш онова, от което имаш нужда, от зъбите ми, от костите ми, от кръвта ми. Но аз съм слаба. Той пак ме върза. Ти трябва да ми помогнеш. Какво да сторя, за да спася и двете ни?

Мамо, той ни обича. Обича теб, обича и мен. Той иска да изпълни света с нашите деца.

Майка ѝ изстена и каза:

Стой мирна, Емалет. Зле ми е.

И после се изви от болка в леглото, краката ѝ бяха разкочани и вързани, ръцете също. От аромата на цветята ѝ призляваше.

Емалет заплака. Мъката на майка ѝ беше толкова ужасна. Тя видя майка си така, както баща ѝ я виждаше — изпита, немощна, с тъмни кръгове около очите, приличаше на сова в леглото, на сова; и Емалет видя сова в гъста тъмна гора.

Скъпа, чуй ме, ти няма да бъдеш в мен завинаги. Скоро ще се родиш и тогава, Емалет, аз може да умра. Може да се родиш в мига на смъртта ми.

Не, майко.

Това бе непоносима мисъл — майка ѝ мъртва! Емалет познаваше смъртта. Можеше да я надуши. Видя сова, простреляна със стрела, която пада на горската пътека, върху сухите листа. Тя знаеше какво е смърт, така както знаеше какво е долу и горе, и всичко наоколо, какво е вода, познаваше собствената си кожа, косата си, която можеше да хване с пръсти и да потърка по устните си. Смърт беше да не си жив! Дългите истории, разказани от баща ѝ, отново нахлуха в главата ѝ — за долчинката и как те трябва да бъдат заедно и да станат силни.

— Помни — бе казал баща ѝ веднъж, — те не проявяват никаква милост към онези, които не са от техния вид. Ти също трябва да си

безмилостна. Ти, дъще моя, невесто моя, моя малка майчице.

Не умирай, мамо. Не можеш да направиш това. Не умирай.

— Опитвам се, скъпа, но чуй ме. Баща ти е луд. Той мечтае за лоши неща и когато се родиш, трябва да избягаш отгук. Трябва да избягаш и от мен, и от него, да потърсиш помощ. — После майка ѝ започна да плаче, като клатеше неутешимо глава.

Баща ѝ се връщаше. В ключалката се завъртя ключ. Разнесе се неговата миризма и миризмата на храна.

— Ето, скъпа моя — каза той. — Нося ти портокалов сок, мляко и други хубави неща.

Той седна до майка ѝ на леглото.

— О, няма да трае дълго! — рече. — Виж как се бори тя! А и гърдите ти пак се пълнят с мляко!

Майка ѝ изпищя. Той запуши устата ѝ с ръка, а тя се опита да ухапе пръстите му!

Емалет заплака. Това беше ужасно, ужасно, този мрак и това ехтене навсякъде. Какво бе светът, когато някой страда толкова? Нищо. Тя искаше да сложи нещо в устите им, да ги запуши, за да не си говорят с такава омраза. Натисна покрива на света си. Виждаше се вече като родена жена, как тича от единия до другия, запушва устите им с листа от гората, за да не изричат омразните думи.

— Ще изпиеш сока и млякото — каза баща ѝ с ярост.

— Само ако ме отвържеш и ми позволиш да стана. После ще ям. Ако мога да седна на леглото, ще ям.

Моля те, татко, бъди добър с мама. Сърцето ѝ е изпълнено с мъка. Мама трябва да се храни. Мама умира от глад. Мама е слаба.

Добре, скъпа моя. Баща ѝ беше изплашен. Не можеше пак да остави така майка ѝ без храна и вода.

Той срязва тиксото, с което бяха вързани ръцете и краката ѝ.

Майка ѝ събра крака, свали ги от леглото и двете тръгнаха — тя и майка ѝ — напред-назад, напред-назад. Към банята, изпълнена с ярка светлина и блестящи неща, където миришеше на вода и на препарати.

Майка ѝ затвори вратата и взе голяма порцеланова плоча от тоалетната. Емалет разбираше тези неща, защото майка ѝ ги разбираше, но не напълно. Порцеланът беше твърд и тежък, майка ѝ бе изплашена. Тя вдигна плочата високо. Тежеше като надгробен камък.

Баща ѝ отвори вратата с трясък, майка ѝ се обърна и стовари порцелановата плоча на главата му. Той извика.

Болка за Емалет. Мамо, недей.

Но баща ѝ падна притихнал на земята, без да плаче. Майка ѝ го удари още веднъж с плочата. От ушите му хукна кръв. Той затвори очи. Той сънуваше. Майка ѝ отстъпи назад разплакана и пусна порцелановата плоча.

Майка ѝ бе много развълнувана, изпълнена с надежда. За малко да падне, но прекрачи баща ѝ и хукна към стаята. Сграбчи дрехите си, чантата си от дрешника, чантата ѝ, чантата ѝ, трябваше да си вземе чантата, и хукна боса по коридора. Емалет се люлееше диво в нея, посягаше да се закрепи, да усмири малкия си свят.

Бяха в асансьора. Слизаха надолу, надолу, надолу! Това много хареса на Емалет. Бяха извън стаята. Майка ѝ се облегна на стената на асансьора и започна да се облича. Мърмореше си нещо на глас, плачеше и бършеше лицето си. Облече червения пуловер през глава. Дръпна ризата си, но не можа да я закопчее. Опъна пуловера отгоре.

Къде отиваха?

Мамо, какво стана с татко? Къде отиваме?

Той иска да заминем. Трябва да заминем, бъди тиха и търпелива.

Майка ѝ не казваше истината. Някъде далеч Емалет чу баща ѝ да шепти името ѝ.

Майка ѝ спря пред вратата на асансьора. Много я болеше. Болката се засилваше все повече и повече. Емалет въздъхна и се опита да се свие, за да не причинява болка на майка си. Но светът ѝ ставаше все по-тесен и по-тесен. Майка ѝ въздъхна, сложи ръка на очите си и се наклони на една страна.

Мамо, не падай.

Тогава майка ѝ obu обувките си и започна да тича, чантата ѝ висеше на рамото и се удряше в стъклените врати. Но тя не можа да тича дълго. Вече бе много тежка. Сложи ръце на корема си, над Емалет, и спря. Прегръщаше Емалет и я успокояваше.

Мамо, обичам те.

И аз те обичам, скъпа. Но трябва да ида при Майкъл.

Майка ѝ мислеше за Майкъл, представяше си го, мъжът с тъмна коса, усмихнат, едър и мил, много различен от баща ѝ. Ангел, каза

майка ѝ, който ще ни спаси. Тя притихна за момент и надеждата и радостта ѝ се вляха и в Емалет. Емалет почувства радост.

Емалет за първи път чувстваше щастие на майка си. *Майкъл.*

Но наред това прекрасно спокойствие, когато Емалет опря глава срещу ръцете на майка си, а майка ѝ прегърна света на Емалет, Емалет чу, че баща ѝ я вика.

Майко, татко се е събудил. Чувам го. Вика ме.

Майка ѝ излезе на улицата. Колите и камионите ревяха покрай тях. Майка ѝ хукна към един голям камион, който се извиси над нея като сияеща стена от стомана, като огромно лице със зла уста и нос.

Да, скъпа моя, това ще ни спаси.

Майка ѝ събра всички сили и успя да се качи на високото стъпало и да отвори вратата.

— Моля ви, господине, вземете ме с вас, където и да отивате! Трябва да тръгна с вас! — Тя затръшна вратата на камиона. — Карайте, за бога, аз съм само една жена, не мога да ви нараня!

Емалет, къде си?

— Госпожо, трябва да идете в болница. Вие сте болна — каза мъжът, но се подчини.

Големият камион потегли, моторът му изпълни целия свят с шум. На майка ѝ ѝ призля от клатенето и подскачането на камиона, и от болката. Постоянна болка. Главата ѝ се отпусна на седалката.

Емалет, майка ти ме нарани!

Мамо, той ни вика.

Скъпа, ако ме обичаш, не му отговаряй.

— Госпожо, ще ви заведе в болницата.

Майка ѝ искаше да каже: „Не, моля ви, недейте. Отведете ме оттук“. Но нямаше сили за това. Усещаше в устата си вкус на болест и дори на кръв. Болеше я. Емалет също чувстваше болката ѝ.

Гласът на баща ѝ беше много далечен, нямаше думи, само викове.

— Ню Орлиънс — каза тя. — Там е домът ми. Трябва да се върна там. Трябва да стигна до къщата на Мейфеър на Първа и „Честнът“.

Емалет знаеше каквото знаеше майка ѝ. Там беше Майкъл. Щеше ѝ се да каже това на шофьора на камиона. Майка ѝ беше много зле. Майка ѝ скоро ще повърне и тогава ще дойде онази ужасна миризма.

Спокойно, мамо. Вече не чувам татко.

— Майкъл Къри, в Ню Орлиънс. Трябва да стигна при него. Ще ви платя. Ще ви платя много. Ще ви платя. Обадете му се. Вижте — ще спрем до телефон по-късно, когато излезем от града, но...

Тя извади пари от чантата си — много, много пари. Мъжът се втренчи в майка ѝ с кръглите си човешки очи, беше изумен, но искаше да ѝ помогне, да направи каквото тя му казва, мислеше, че е млада и хубава.

— Ще тръгнем ли на юг? — попита майка ѝ, отново ѝ беше зле, едва говореше. Болката я обгърна отново, обгърна и Емалет. Ооооох... Това бе най-ужасното нещо, което Емалет бе чувствала. Тя ритна в малкия си свят. Но не искаше да ритне майка си.

Гласът на баща ѝ отдавна бе отмрял сред грохота на колите и сиянията на светлините. Светът около тях бе огромен.

— Отивам на юг, госпожо — каза мъжът. — Отиваме на юг, точно така, но позволете ми да ви заведа в болница.

Майка ѝ затвори очи и светлината в ума ѝ угасна. Главата ѝ се килна настрана. Тя спеше и сънуваше. Парите бяха паднали в скута ѝ, по пода и по педалите. Мъжът се навеждаше и вдигаше по една банкнота, като се опитваше да не отделя очи от пътя и колите, които фучаха пред него. Коли, път, значи магистрала. Ню Орлиънс, юг.

— Майкъл — каза майка ѝ. — Майкъл Къри. Ню Орлиънс. Но знаеш ли, мисля, че е записан при Мейфеър в указателя. „Мейфеър и Мейфеър“. Обади се на „Мейфеър и Мейфеър“.

ШЕСТНАЙСЕТ

Установиха, че Алисия Мейфеър е направила спонтанен аборт към четири следобед и е била мъртва повече от три часа, когато Мона е отишла да я види. Те, разбира се, я бяха проверявали. Бяха пускали светлините и сестрата бе казала, че тя не иска да се събуди. Ан Мари бе влизала и излизала от стаята ѝ преди и след смъртта ѝ.

Никой не бе видял друг да влиза там. Стаята бе частна.

Лесли Ан Мейфеър се обаждаше на всички жени от семейството. Райън също се обаждаше от центъра. Обаждаше се и секретарката му.

Когато най-сетне се отърва от прегръдките и целувките, Мона се заключи в стаята си и свали с яд бялата рокля и панделката.

Разбира се, не можеше да се обади на Майкъл и да му каже, не, да го помоли да дойде. Телефонът постоянно беше зает.

Само по гащички и сутиен, тя зарови из дрешника си за похубави дрехи. Но такива нямаше. Отключи вратата и прекоси коридора до стаята на майка си. Никой не я забеляза. Разговорите долитаха до нея като неразличим рев откъм стълбището. Навън се затръшваха врати на коли. Древната Евелин плачеше силно и безутешно.

Дрешника на Сиси. Сиси бе висока само метър и петдесет. Мона също бе почти толкова. Зарови из дрехите и палтата, из костюмите на майка си, докато не откри тясна пола, която според майка ѝ бе твърде къса. Добре, тя беше подходяща, после намери и една от блузите на Сиси, които тя носеше между девет и единайсет сутрин, преди да започне да пие и да облече халат, за да гледа следобедните сапунки в дневната.

Е, Сиси вече нямаше да прави това, нали така? Мона почувства, че ѝ се завива свят. Тези дрехи миришеха на майка ѝ. Сети се за миризмата в болницата. Не, тук я нямаше. Иначе щеше да я долови.

Погледна се в огледалото. Изглеждаше като малка жена, е, почти. Взе четката на Сиси, събра косата си отзад, както правеше майка ѝ, и я прихвана с шнола.

За миг, но само за миг, за едно мигване на окото, тя си помисли, че вижда майка си. Изстена. Твърде много ѝ се искаше това да е истина. Но в огледалото бе само тя, Мона, с прибрана коса и като че много пораснала. Взе червилото на Сиси, бледорозово „защото тя вече не бе достатъчно трезва, за да направи нещо готино с червено червило, освен да прилича на клоун“.

Начерви устните си.

Добре. Прекоси отново коридора, затръшна вратата на стаята си и включи компютъра.

Появи се главната директория — ярка, зелена, пълна със стандартните менюта. Мона натисна R за Run a Program и направи поддиректория WS/MONA/HELP.

Веднага влезе в нея и натисна D, за да създаде файл с име Help/Помощ.

„Мона Мейфеър, 3 март. Това е за онези, които ще дойдат след мен и може никога да не разберат какво се е случило. Нещо преследва жените в нашето семейство. Те вече са предупредени, но мислят, че става дума за заболяване. Само че е нещо по-лошо, нещо, което ще заблуди всеки.

Отивам да помогна, за да бъдат предупредени всички жени.“

Тя натисна KD, за да го съхрани, и файлът тихо изчезна в машината. Беше сама с тъмната стая и компютъра, сякаш стоеше пред камината. Шумът от булеварда бавно надви безстрастната тишина. Отвън имаше задръстване. Някой чукаше на вратата.

Тя отиде и махна резето. Люспи боя останаха по пръстите ѝ. Отвори вратата.

— Търся Мона. О, Мона, не можах да те позная. — Беше леля Беа. — Господи боже, дете, ти си открила майка си, така ли?

— Да, добре съм — каза Мона. — Но трябва да се обадим на всички.

— Това правим, скъпа, ела долу. Нека те прегърна.

— Никой не бива да остава сам, дори както аз току-що в стаята. Никой.

Мона мина покрай нея и тръгна по коридора към стълбището.

— Никой не бива да остава сам! — извика тя. Дългият коридор долу бе изпълнен с роднини. Димът от цигарите се издигаше на слоеве под лампата. Плач, ридания, миризма на кафе.

— Мона, скъпа, може ли да извадя някакви сладки?

— Мона, ти ли я откри?

— Мона, Мона, скъпа!

— Боже, та те бяха като близначки — Сиси и Джифорд.

— Не, не мисля, че беше така.

— Това не е болест — каза Мона.

Объркана и тъжна, Беа я хвана за рамото.

— Да, знам, и Аарън казва така. Обаждат се на всички жени в Ню Йорк и Калифорния.

— Да, навсякъде.

— Господи! — изпъшка Беа. — Карлота беше права. Трябваше да изгорим онази къща. Трябваше. То дойде оттам, нали?

— То не е свършило, скъпа Беатрис — каза Мона и тръгна надолу по стълбите.

Долу влезе в банята, заключи се и заплака.

— По дяволите, мамо, по дяволите, по дяволите.

Но това не продължи дълго. Нямаше време. Беше умрял още някой. Тя чу как гласовете се издигнаха рязко и някаква врата се затръшна. Някой дори изпищя. Да, сигурно бе умрял още някой.

Райън бе дошъл и я викаше. Тя чуваше гласовете им, приглушени от тежката кипарисова врата. Линдзи Мейфеър била намерена мъртва в Хюстън, Тексас, по обяд днес. Семейството току-що се свързало с тях.

Мона излезе в коридора. Някой пъкна чаша вода в ръката ѝ и за миг тя просто се взря в нея, без да разбира какво е това. После я изпи и благодари.

Пиърс беше там и я гледаше със зачервени очи.

— Чу ли за Линдзи?

— Чуйте ме — настоя Мона. — Това не е заболяване. Това е просто един мъж. Той ги убива. Във всеки град всички трябва да се съберат в някоя къща и да не се разделят. Никой не бива да излиза сам.

Няма да продължи дълго, защото ще го спрем. Ние сме много силни, всички ние...

Тя замълча, събралите се притихнаха. Тишината се разля из целия коридор.

— Той е сам — каза Мона.

Само леля Евелин още плачеше, тихо и някъде далеч.

— Милите ми, милите ми...

После се разплака и Беа. Мона също. Пиърс ѝ каза:

— Дръж се, Мона. Имам нужда от теб.

И другите се разплакаха, но скоро Мона се успокои.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Историята на Жулиен, продължение

Дните след раждането на Мери Бет бяха най-черните в живота ми. Ако някога съм преживявал морално откровение, то беше в тези моменти. Причината за това не мога да определя с точност и тъй като не е предмет на разказа ми, ще се опитам да обясня всичко набързо.

Нека кажа само, че като преждевременно развито дете, бях свикнал вече с убийствата, с вещерството, със злото, преди да имам време да обмисля и осъзная всичко това. Войната, загубата на сестра ми, последващото ѝ изнасилване — всичко това ме накара да осъзная нещо, което вече бях започнал да подозирам — че имам нужда от нещо по-дълбоко и по-стойностно, за да бъда щастлив. Богатството не бе достатъчно; плътските удоволствия също. Ако семейството ми не можеше да просперира, аз не можех да дишам! А исках да дишам, да живея. Не бях готов да се откажа от живота — от здравето, от удоволствията, от богатството — жадувах да живея като новородено бебе, което плаче толкова силно, както Мери Бет плачеше тогава.

Освен това исках да бъда с дъщеря си и да я обичам. Най-много от всичко исках това и за първи път разбрах защо в центъра на толкова много легенди и приказки винаги има едно малко съкровище — дете, наследник, пеленаче в нечии прегръдки...

Достатъчно. Вече разбра какво имам предвид. Животът ми висеше на косъм и аз знаех, че не искам да го изгубя.

Какво можех да сторя?

Отговорът дойде след няколко дни. Видях, че демонът постоянно кръжи около люлката на Мери Бет. Всички останали също го виждаха. „Мъжът“ даваше благословията си на бебето, очите на Мери Бет го правеха солиден и силен. Той я пазеше; той вече бе започнал да ѝ се умилква. И на всичко отгоре се явяваше в моя образ! Обличаше се като мен, имаше моите маниери, дори, може да се каже, че излъчваше моя чар!

Извиках оркестъра и под съпровода на какофонията, която вече не понасях, но трябваше да търпя като развален зъб, който не може да бъде изваден, се опитах да поговоря с Маргьорит за Лашър. За това какво представлява и за всичко, което бях научил от него.

Тя не ме разбра, говореше само за силата си да кара растенията да растат, раните да заздравяват и за умението си да приготвя отвари за дълголетие.

— Демонът някой ден ще бъде в плът, а щом той може да го стори, значи и ние ще можем. Мъртвите ще се върнат през същия портал.

— Това е страховита идея — рекох аз.

— Говориш така, защото не си мъртъв. Само почакай!

— Мамо, нима искаш земята да се напълни с мъртъвци! Къде ще ги слагаме?

Тя отвърна гневно:

— Защо задаваш такива въпроси? Това е опасно. Да не мислиш, че Лашър не може да се раздели с теб? Разбира се, че може. Мълчи си и върши онова, за което си роден. Радвай се на живота. Какво друго искаш?

Заминах в града, в апартамента си в Рю Домейн. Отново валеше, както в нощта, когато отидох на Първа улица. Дъждът винаги ми действаше успокояващо и ме правеше щастлив. Отворих вратата към верандата и го гледах как плющи, шумен и красив, по железните перила и по копринените пердета. Какво ми пукаше? Та аз можех да си провеся и златни завеси, ако желяех.

Легнах на леглото с ръце под главата, опрял единия си ботуш на таблата за краката, и започнах да премислям хилядите си грехове... не греховете от страст, защото тях изобщо не броях... греховете от поквара и жестокост.

Е, рекох си, ти си продал душата си на този проклет демон. Какво още можеш да му дадеш? Можеш да обещаеш да защитаваш и да умножаваш силата на това бебе, но то и само го вижда дори сега. Той също може да го учи и сигурно е наясно с това.

Докато дъждът утихваше и луната изгряваше над Рю Домейн, аз намерих отговора.

Щях да му отдам човешкото си тяло. Той вече имаше душата ми. Защо да няма и тялото, което винаги имитираше? Щях да му позволя

да обсеби тялото ми.

Разбира се, той можеше да се опита да го промени и така да ме убие, но от нашите експерименти бях наясно, че за тази работа му трябва моята помощ и помощта на майка ми. Дори за да променя растения и да ги кара да цъфтят. Ако сам беше достатъчно добър в това, изобщо нямаше да има нужда от нас.

Е, изглеждаше достатъчно безопасно, за да рискувам да му позволя да живее в мен, да се разхожда, да танцува с тялото ми и да гледа през очите ми, но не и да ме променя.

И така, без да знам дали ще може или ще иска да ме чуе от това разстояние, аз го повиках.

След секунди го видях да се материализира до овалното огледало в ъгъла на стаята. И видях отражението му в него! Случваше се за пръв път. Колко странно, че дори не се бях сещал за това. Той скоро изчезна, но преди това ми се усмихна и ми показа, че е облечен в същите скъпи дрехи като мен.

— Значи искаш да си в плът? — попитах. — Искаш да виждаш през моите очи? Тогава защо не влезеш в мен? Защо да не те допусна в тялото си и да кротувам, докато си вътре, за да можеш да правиш каквото си пожелаеш, докато имаш сили?

— Ще го направиш ли?

— Да, със сигурност предците ми са отправяли същата покана. Със сигурност Дебора или Шарлот са те канили в телата си.

— Не се подигравай с мен, Жулиен — каза той със студен и някак беззвучен глас. — Знаеш, че не бих влязъл в тяло на жена.

— Тялото си е тяло — отвърнах.

— Но аз не съм жена.

— Е, сега имаш на разположение мъж. Ето, каня те. Вероятно това е съдбата ми. Ела в мен, ще те пусна доброволно. Със сигурност сме били достатъчно близки.

— Не ме иронизирай — каза отново. — Когато се любя с теб, го правя, както го прави мъж с мъж.

Усмихнах се и не отвърнах нищо, но бях много развеселен от тази проява на мъжка гордост, която съвсем пасваше на моята представа за детинската същност на това същество. В този миг си помислих колко много го мразя, но трябваше да заровя тази омраза дълбоко в душата си. Затова се размечтах за неговите целувки и ласки.

- Можеш да ме възнаградиш след това, както винаги — рекох.
- Няма да ти е лесно да го понесеш.
- За теб ще го направя. Ти стори много за мен.
- Да, и сега ти се страхуваш от мен.
- Донякъде. Но искам да живея, искам да възпитам Мери Бет.

Тя е мое дете.

Тишина.

— Да вляза в теб... — започна той.

— Да, направи го.

— И ти няма да ме прогониш със силата си.

— Ще направя всичко възможно да се държа като джентълмен.

— О, толкова си различен от жените.

— Така ли, как? — попитах.

— Ти никога не си ме обичал като тях.

— Хм, не знам дали е така, но искам да те уверя, че с теб можем да си бъдем полезни. Ако жените са твърде претенциозни, за да говорят подобни неща, трябва да предположим, че имат други начини да постигнат целите си.

— Смях.

— Когато влезеш в мен, ще можеш да се смееш. Знаеш това, нали?

Изведнъж настана пълна тишина. Пердетата като че замряха на корниза. Дъждът бе спрял. Верандата блестеше от светлината на луната. Аз седнах, като се опитвах да се подготвя, въпреки че не можех да си представя как. В този миг демонът се спусна над мен, обгърна ме отвсякъде, затвори ме в себе си и аз почувствах невероятна слабост, а всички външни шумове се смесиха в едничък рев.

Станах и закрачих, но паднах. Беше сумрачно, неясно, като в кошмар. Пред мен се появиха стълбите, сиящата улица, хората дори ми махаха за поздрав, а гласовете им идваха като през шума на огромен океан: „*Eh bien*, Жулиен!“.

Знаех, че вървя, но не усещах земята под краката си, нито имах чувство за равновесие — за горе, за долу — и започна да ми призлява от ужас. Но не се борех, опитвах се да се отпусна, да се отдам на това съществуване, дори като че започнах да губя съзнание.

Това странно объркване продължи цяла вечност.

Бе станало два часа, когато отново мислех нормално. Седях на Рю Домейн, но в някакво кафене, пред малка мраморна масичка. Пушех цигара и се чувствах изтощен, цялото тяло ме болеше. Осъзнах, че съм се втренчил в бармана, който спря до мен и ме попита, вероятно за шести път:

— Мосю, още едно, преди да затворим?

— Абсент. — Гласът ми прозвуча като дрезгав шепот. Нищо от мен не бе останало незасегнато.

— Ти, проклет кучи сине — казах мислено на демона. — Какво си направил с тялото ми?

Отговор обаче не дойде. Той бе твърде изтощен. Беше останал в мен с часове. Господи, по дрехите ми имаше кал, по обувките също. Панталоните ми явно бяха сваляни и после обути отново, защото не бяха добре закопчани. О, значи сме били с жена или мъж, рекох си. Чудя се и какво ли друго сме докопали.

Взех чашата с абсент и я изпих до дъно. Станах и за малко да падна. Глезенът ме болеше. По кокалчетата на пръстите ми имаше кръв. О, били сме се, значи.

Някак успях да се добера до апартамента си. Моят слуга, Кристиан, беше там — чернокож мъж с мейфеърска кръв, на когото плащах много добре и който бе умен и често дори саркастичен. Попитах го дали леглото ми е приготвено и той каза с обичайния си маниер: „А ти как мислиш?“.

Легнах и го оставих да ме съблече и да отнесе дрехите ми. Помолих го за бутилка вино.

— Пил си достатъчно — отвърна той.

— Дай ми вино — настоях — или ще стана от леглото и ще те удуша.

Той ми донесе вино и аз му казах да се маха. След като излезе, аз лежах и пиех, като се опитвах да си спомня какво съм натворил... улиците, онова подобно на пиянско замайване, гласове, които сякаш идват изпод вода. И тогава започнаха да се появяват ясни спомени. Да, разбира се, и то така близки, сякаш бяха мои собствени спомени. Бях в долчинката и водех своите хора. После цялата процесия продължи към катедралата. Тя беше най-красивата, която бях виждал през целия си живот. Украсена празнично, цялата в зеленина. Аз взех детето Иисус и запях възторжено, а от очите ми се стекоха сълзи. У дома съм, у дома.

Вдигнах поглед към огромния прозорец с изображението на светеца. Да, сега съм в ръцете на Господ и на светеца.

Събудих се със сепване. Що за спомен бе това? Знаех, че мястото е в Шотландия. Донелайт. Знаех и че е било преди векове. И все пак споменът бе мой, ясен и свеж, непосредствен, както могат да бъдат единствено спомените.

Хукнах към писалището си и записах всичко. Тогава се появи демонът — слаб и неясен, без форма. Гласът му бе едва доловим.

— Какво правиш, Жулиен?

— Аз мога да те попитам същото! — отвърнах. — Хареса ли ти да полудуваш?

— Да, Жулиен. Искам да го направя пак. Дори сега, но съм твърде слаб.

— Не може да бъде. Хайде тогава, махай се, аз също съм изтощен. Ще го направим...

— ... веднага щом можем.

— Да, точно така, дяволе.

Пъхнах листовите в писалището, легнах и спах като мъртвец. Когато се събудих, слънцето бе изгряло и знаех, че пак съм бил в катедралата. Спомних си прозореца с розата. Спомних си издълбания на върха на гробницата образ на светеца. Хората пееха...

Какво ли значеше това, зачудих се. Нима този демон е някакъв светец? Не, не. Или пък лош ангел, паднал в пъкъла? Какво? Не знаех. Или пък е служил на някакъв светец, почитал го е, а после... какво?

Важното беше, че това без съмнение бяха спомени на смъртен. Това същество си спомняше живот на земята; беше съхранило тези спомени и сега те бяха останали в мен, а аз вероятно бях единственият, способен да ги проучи. Със сигурност призракът знаеше, че у него има спомени от живота му на смъртен, но той не можеше да разсъждава истински! Той използваше нас, за да мисли! Той щеше да разбере какво е било, единствено ако аз му кажех.

И тогава ми хрумна нещо. Всеки път щях да запомням по нещо. Щях да се превръщам в демона, щях да го опознавам и накрая щях да се добера до истината за него. Ако тя не можеше да помогне, тогава какво би могло? „Ах ти, глупав зъл дух“, помислих си. „Та ти си просто душа, която иска да се прероди. Ти си живял. Не си нито мъдър, нито вечен. Отивай в ада, където ти е мястото.“

Пак заспах, този ден ми се стори цяла вечност. Бях ужасно изморен.

През нощта тръгнах към Ривърбенд. Извиках оркестъра и им казах да свирят колкото сили имат. После седнах с майка си и ѝ разказах за случилото се. Тя обаче не ми повярва.

— Първо на първо, той е всемогъщ и е от незапомнени времена.

— От ада е.

— Второ, ще разбере, ако започнеш да човъркаш из душата му, и ще те убие.

— Вероятно.

Повече не ѝ доверявах нищо. Всъщност май повече не разговарях с нея. Тя едва ли забеляза това.

Отидох в детската стая. Демонът бе до люлката. Видях го за миг — бе облечен като мен, целият в кал, както предния ден. Идиот. Усмихнах му се.

— Искаш ли пак да влезеш в мен?

— Сега трябва да съм с нея, с моето бебе — рече той. — Виж колко е красива. Наследила е твоята сила и силата на майката на майка ѝ, и на нейната майка. Като си помисля само, че можех да се лиша от теб.

— Да не повярваш, нали? Какво научи, докато беше в мен?

Той дълго мълча. После се появи в още по-солиден образ, досущ като мен. Усмихна ми се и се опита да се засмее, но от устата му не излезе и звук. Сетне изчезна. Но вече бях разбрал, че става все подобър в мимикрията, в голямата си страст — да бъде като мен.

Излязох. Знаех какво трябва да направя. Трябваше да проуча проблема, докато той бе в тялото ми, и да продължавам да го допускам в себе си за толкова време, колкото мога да издържа.

Месеците минаваха. Партието по случай първия рожден ден на Мери Бет беше грандиозно. Градът отново процъфтяваше, сянката на войната бе изчезнала, парите сякаш извираха отвсякъде. Издигаха се нови имения.

Демонът се вселяваше в тялото ми поне веднъж седмично.

Само толкова можехме да издържим и двамата. Траеше до четири-пет часа и после — хоп! — аз се връщах. В този миг можех да се окажа навсякъде. Понякога в леглото, и дори с мъж. Лашър явно имаше същите разкрепостени вкусове като мен.

Това бе просто размяна. Не бяхме като доктор Джекил и мистър Хайд, в никакъв случай. В моето тяло този призрак винаги бе добър с хората. Почти като ангел. „О, скъпи, миналата нощ беше толкова сладък — каза една моя любовница. — Благодаря ти за перлите.“

„Моля?!“

И такива неща. Стана ясно и че хората ме смятат за пиян, докато той е в мен. Репутацията ми стана още по-зловеща и противоречива. По принцип не пиех много. Мразех да съм объркан и опиянен. Но нямаше друг начин. Така че започнах да понасям усмивките и закачките на хората. „Господи, колко се беше натряскал снощи.“ „Така ли? Не си спомням.“

Междувременно споменът за катедралата ме преследваше постоянно. Виждах тревистите хълмове, понякога и замъка, сякаш гледах през витраж. Виждах и долината, мъглата. Някакъв огромен и нетърпим ужас съпровождаше този спомен. Той блокираше всички сетива и аз не можех да разбера нищо повече. Болка. Изпитвах болка, когато опитвах. Неопикуема болка.

Никога не споменах на демона за това. А какво научаваше той, докато бе в тялото ми... като че то се ограничаваше до чиста чувственост. Той пиеше, танцуваше, трошеше, биеше се. Няколко пъти след това дори изпадаше в отчаяние и ридаше: *Трябва сам да се възплътя.*

Имаше доказателства за това, че докато бе в тялото ми, той събираше информация, но както винаги, като че не бе способен да направи нищо с нея. Тя обаче се изливаше от него с голям ентузиазъм.

Говорехме за променящите се времена, например, за железниците и как те са съсипали търговията по реката; говорехме за промяната в модата. Говорехме за фотографията, по която той бе много запален. Често се фотографираше, докато бе в тялото ми, макар че тогава бе пиян и тромав и трудно оставаше неподвижен пред апарата. На няколко пъти пъхаше снимките в джобовете ми.

Все пак всичко това явно му костваше огромни усилия. Искаше сам да се възплъти, а не да пристъпва тромаво в моето тяло. Обожанието му към Мери Бет не знаеше никакви граници.

Всъщност понякога не можеше да събере сили, за да влезе в тялото ми със седмици. Точно както на мен ми трябваша два дни да се възстановя. Лашър дори често използваше Мери Бет като извинение.

Аз нямах нищо против, разбира се. Репутацията ми и без това бе ужасна, а вече остарявах.

Мери Бет ставаше все по-красива с всеки изминал ден, а аз — все по-угрижен. Мразех нелепата шарада, според която трябваше да я приемам за племенница, а не за дъщеря. Искях свои деца, всъщност исках синове. Изведнъж ценностите ми се сведоха до тази жалка и мощна необходимост и аз дори бях ужасен от простотата ѝ.

Но животът си течеше постарому. Аз си останах с всичкия си въпреки нахлуванията на демона. Нямаше никакъв шанс да полудея. Правех пари чрез всевъзможни инвестиции — в строителството, търговията, обработката на памук. Занимавах се с всичко и скоро реших, че ако искам да увеличавам мощта на семейството си, трябва да инвестирам извън Ню Орлиънс. Градът минаваше през спадове и подеми, но като пристанище губехме превъзходството си.

Тогава за първи път след войната отидох в Ню Йорк. Лашър остана у дома и аз живях като свободен човек в Манхатън.

Там започнах сериозното натрупване на огромно състояние.

Брат ми Реми отиде да живее в къщата на Първа улица и аз често го посещавах.

С времето се убедих, че няма причина да нямам всичко, което трябва да притежава един мъж. Влюбих се в братовчедка си Сузет, която ми напомняше Катерин с невинността си. Реших да живеем в къщата на Първа улица заедно със семейството на брат ми.

По това време получавах ярки проблясъци относно демона и неговите спомени. Продължих да си „спомням“ катедралата, долината и Донелайт, но образите ставаха все по-ярки. Не успях да се придвижа много напред или назад във времето, но виждах повече подробности. Започнах да осъзнавам, че еуфорията, която бях почувствал в съня с катедралата, е любов към Бог.

Уверих се в това един ден, когато бях пред катедралата „Сейнт Луис“ на Джаксън Скуеър и чух някой да пее. Влязох вътре. Малки мулатки, всички много красиви, „цветнокожи деца“, както ги наричахме тогава, получаваха първото си причастие. Бяха облечени в разкошни бели рокли и церемонията направо спираше дъха. Толкова много невръстни невести на Исус изпълваха пътеката, всяка с броеница и малък бял молитвеник в ръка.

Обич към Господ. Ето това почувствах в катедралата „Сейнт Луис“. И разбрах, че точно това съм почувствал в долчинката, в древната катедрала. Бях поразен. Разхождах се цял ден наоколо, като се опитвах да събудя отново това усещане, а после събирах сили да го прогоня.

Виждах Донелайт. Виждах каменните му къщи и малкия площад. Видях катедралата в далечината — о, великолепна готическа църква. Прастари времена!

Най-сетне седнах в едно кафене и изпих чаша студена бира. Обърнах глава към стената зад мен. Призракът беше там, макар и невидим.

— За какво мислиш?

И тогава, съвсем предпазливо, аз му казах. Той замълча объркан. После рече плахо:

— Пак ще бъда в плът.

— Да, ще бъдеш — отвърнах аз. — Ние с Мери Бет ще ти помогнем.

— Добре, защото тогава ще ти покажа как да останеш и да се върнеш отново.

— Но защо ти е отнело толкова много време?

— Там, където съм, не съществува време — отвърна той. — То е само идея. Когато съм в тялото ти, усещам времето, измерено от шума и движението. Но иначе съм извън нещата. Чакам. Виждам надалеч. Виждам как се връщам на земята и тогава всички ще страдат.

— Всички.

— Всички, освен нашият род, твоят и моят. Кланът на Донелайт, защото ти също принадлежиш към него, като мен.

— Така ли? Значи всичките ни братовчеди, всичките ни деца, потомците ни...

— Да, те ще бъдат благословени — най-могъщите на земята. Благословени. Виж само какво правя сега. А ще сторя повече, много повече, когато се vyplътя отново, защото тогава наистина ще бъда един от вас!

— Обещай ми това — казах. — Искам да се закълнеш.

— Ще поддържам всички ви. Всички.

Затворих очи. Видях долчинката, катедралата, свещите, хората от процесията, детето Исус. Демонът изпищя от болка.

Но всъщност не се чу никакъв звук. Видях улицата, кафенето, отворената врата, почувствах бриза, но демонът все пак пищеше от болка и само аз, Жулиен Мейфеър, можех да го чуя.

Дали и Мери Бет го чуваше?

Той изчезна. Всичко около мен, целият свят отново изглеждаше непокътнат и красив, както винаги. Станах, сложих си шапката, взех си бастуна, пресякох Канал стрийт към американския квартал и тръгнах към близката църква. Дори не бях ходил в нея. Беше нова, а кварталът бе пълен с ирландци и немци.

Оттам излезе ирландски свещеник, тогава те бяха навсякъде — сякаш бяха мисионери по тези земи, тръгнали да покръстят света, както по времето на свети Брендан.

— Чуй ме — рекох му аз, — ако искам да прогоня демон, ще помогне ли, ако знам какво всъщност представлява? Ако знам името му, стига да има такова?

— Да — отвърна той. — Но трябва да оставиш тази работа на свещеник. И все пак да знаеш името му е огромно предимство.

— И аз така си мислех.

Вдигнах поглед нагоре. Стояхме пред вратата на ректорията, на тротоара, но вдясно от нас имаше оградена със стена градина. Видях, че дърветата в нея започнаха да се люлеят и от тях се посипаха листа. Всъщност вятърът стана толкова силен, че дори разлюля малката камбана под църковния купол.

— Ще науча името му — рекох аз.

Дърветата се разлюляха още по-силно и още листа бяха подхванати от вятъра.

Аз пак повторих, още по-ясно:

— Ще науча името му.

— Да, научи го. За по-сигурно — каза свещеникът. — Защото има много демони. Всички паднали ангели, както и стари езически богове, които са станали демони след раждането на Исус, както и дори малки хора от ада.

— Стари езически богове? — попитах аз. Защото никога не бях се занимавал с тази област от теологията. — Аз смятах, че те са измислени и не са съществували, а нашият Бог е единственият истински бог.

— О, съществуват, но са демони. Те са привидения и духове, които ни тормозят нощем, отмъстителни и зли. Същите като вълшебните същества. Малките хора. Аз съм виждал малки хора в Ирландия, виждал съм ги и тук.

— Добре — рекох. — Може ли да вляза в градината ти? — Подадох му шепа долари, той остана доволен. Заобиколи отвътре, за да ми отвори портата на тухлената стена.

— Май ще има буря — каза свещеникът. — Това дърво ще се прекърши. — Расото му се развяваше от вятъра.

— Ти се прибирай — отвърнах. — Аз обичам бурите. Ще затворя вратата, когато си тръгна.

Застанах сам сред дърветата наред малката градина, където растяха грамофончета и няколко ярки розови лилии. Малка, неподдържана градина, наред която в една изкуствена пещера имаше статуя на Девата. Клоните на дърветата се люлееха силно. Лилиите се бяха прекършили, сякаш вятърът ги бе стъпкал с големи ботуши. Наложих се да се хвана за дънера на едно дърво, за да се задържа. Усмивах се.

— Е? Какво ще ми направиш? — попитах. — Ще ме посипеш с листа? Направи дъжд, ако искаш. Просто ще си сменя дрехите, щом се прибера. Прави каквото искаш!

Зачаках. Дърветата застинаха. Няколко странни дъждовни капки паднаха на тухлената пътека. Наведох се и вдигнах една от прекършените лилии.

И тогава чух съвсем слабо ридание. Всъщност не го чух, долових го с душата си. Беше сърцераздирателно.

В него имаше нещо повече от мъка. Имаше и достойнство. Имаше дълбочина, по-ужасна от всяка усмивка или изражение, с които се бе опитвал да ме изплаши. Тогава в душата ми тъгата се сля с онази припомнена стара еуфория.

В ума ми нахлуха думи на латински, които всъщност не знаех. Извирах от мен, сякаш бях свещеник и четях молитва. Чух звук на гайди, чух звън на камбана.

— Този звън прогонва дяволите — каза някой. — Камбаните ще бият цялата нощ преди Коледа, за да прогонят демоните от долчинката, за да изплашат малките хора!

И тогава небето притихна. Бях сам. Градината беше тиха и градът отново си стана същият. Топлото южно слънце ме огряваше, а свещеникът изникна на вратата.

— *Merci, Mon Pere*^[1] — казах му аз, докоснах шапката си и си тръгнах.

Улиците бяха озарени от слънцето и облъхнати от бриза. Минах през Гардън Дистрикт и покрай къщата на Първа улица. Там беше моята красива Мери Бет. Седеше на стълбите и той беше с нея. Само сянка, прозрачен като въздуха. Като че и двамата се зарадваха да ме видят.

[1] Благодаря, отче (фр.). — Бел.ред. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

Ярката флуоресцентна светлина на бензиностанцията беше като островче наред мрачното тресавище. Телефонната будка бе просто огънато парче пластмаса около хромиран апарат. Малките квадратни бутончета изглеждаха размазани. Тя не можеше да ги различи, колкото и да се опитваше.

Отново чу заето.

— Моля, опитайте пак — помоли тя операторката. — Трябва да се свържа с „Мейфеър и Мейфеър“. Те имат няколко линии. Моля, опитайте. Кажете им, че Роуан Мейфеър се обажда спешно.

— Госпожо, те няма да позволят да ги прекъсна. Вече постъпиха няколко молби за това.

Шофьорът се върна в кабината на камиона. Тя чу, че запали мотора. Направи му знак да почака и бързо даде на операторката номера на къщата.

— Това е домашният ми номер, наберете го вместо мен, моля. Аз не... не мога да видя бутоните.

Болката пак се върна, като че я стегна обръч от болка. Приличаше на менструален спазъм, но много по-болезнен.

— Майкъл, моля те, обади се. Майкъл, моля те.

Телефонът звънеше ли, звънеше.

— Госпожо, обадохме се вече двайсет пъти.

— Вижте, трябва да се свържа с някого. Моля ви, продължавайте. Кажете им...

Отсреща ѝ отговори нещо, но ревът на камиона заглуши всичко. От малкия комин над кабината блъвна дим.

Роуан се обърна и слушалката се изплъзна от пръстите ѝ и се удари в пластмасовата преграда. Шофьорът като че ѝ махаше да се качва.

Мамо, помогни ми. Къде е татко?

Всичко е наред, Емалет. Бъди спокойна. Имай малко търпение.

Тя пристъпи напред, уж се чувстваше стабилна, но в следващия миг се стовари на асфалта. В коленете ѝ пламна ужасна болка и тя усети, че полита напред.

Мамо, страх ме е.

— Дръж се, момичето ми — отвърна Роуан. — Дръж се. — Успя да се опре на ръце и се задържа. Боляха я само коленете. Двама служители от бензиностанцията се втурнаха да ѝ помогнат. Шофьорът на камиона също слезе.

— Добре ли сте, госпожо? — попита я той.

— Да, да вървим — отвърна Роуан. Погледна го в лицето и добави: — Трябва да побързаме! — Всъщност ако не я бяха вдигнали, нямаше да може да стане. Облегна се на ръката на шофьора. Небето отвъд блатата бе пурпурно.

— Не можахте ли да се свържете?

— Не, но трябва да продължим.

— Госпожо, налага се да спра в Сейнт Мартинвил. Няма начин, трябва да взема...

— Разбирам. Оттам ще се обадя пак. Просто карайте, моля ви. Нека се махаме оттук.

Оттук. От изолираната бензиностанция на брега на блатото. Небето беше пурпурно, звездите надничаха отгоре, а луната бе голяма и ярка.

Той я вдигна с лекота и я сложи на седалката. После заобиколи, освободи ръчната спирачка и запали мотора, преди да затвори вратата и да натисне газта. Връщаха се на безкрайното шосе.

— Още ли сме в Тексас?

— Не, госпожо, вече сме в Луизиана. Сигурно искате да ви заведе на лекар.

— Не, добре съм.

Още щом го каза, болката я стегна отново и почти я накара да закрепси. Усети рязко ръгване отвътре.

Емалет, моля те, в името на обичта ти към мен.

Но, мамо, тя става все по-слаба. Страхувам се. Къде е татко? Мога ли да се родя без него?

Не още, Емалет. Тя въздъхна и се обърна към пътя. Големият камион караше с деветдесет мили в час по тясното шосе с изпотрошената мантиanela, а пурпурното небе над тях притъмня, щом

дърветата започнаха да стават по-високи. Ярките предни светлини на камиона осветяваха пътя. Шофьорът започна да си подсвирква.

— Имате ли нещо против да пусна радиото, госпожо.

— Не, моля ви, пуснете го.

И тогава пак усети ръгване отвътре. След миг се чуха ясните гласове на „Джъдс“. Тя се усмихна. Дяволска музика. Още едно ръгване и тя се наведе напред и се опря на таблото. После осъзна, че дори не си е сложила колана. Ужасно, а беше бременна.

Мамо...

Да, Емалет.

Времето дойде.

Не, рано е още. Стой мирна. Почакай, докато и двете сме готови.

Но обръчът от болка стегна корема ѝ. Изгаряше я. Последва още един тласък и усещането, че нещо се разкъсва. Между краката ѝ потече течност. Тя усети влагата и в същия миг кръвта се смъкна от лицето ѝ. Отново почувства ужасно замайване — щеше да припадне.

— Спрете камиона — каза на шофьора.

Мъжът като че не я разбра.

— Лошо ли ви е, госпожо?

— Не. Спрете камиона. Виждате ли онези светлини? Спрете там. Там отивам. Спрете камиона! — Тя го погледна яростно и видя смущението му, страха му. Той най-сетне намали и спря.

— Знаете ли кой живее там?

— Разбира се. — Тя отвори вратата и се свлече по стъпалото. Роклята ѝ беше мокра. Без съмнение и седалката бе мокра и сега той щеше да види това. Горкият човек. Колко ли отвратително му изглеждаше всичко. Щеше да реши, че се е напикала.

— Продължавайте, моля, благодаря ви — рече тя и затръшна вратата. Но чу, че той вика нещо отвътре.

— Госпожо, портмонето ви. Ето. Не, не, недейте, вече ми дадохте много пари.

Камионът обаче пак не потегляше. Тя тръгна право през канавката, изкачи бързо другата страна и пое през някаква гъста горичка под съпровода на мекото квакане на дървесните жаби. Пред себе си виждаше светлина. Вървеше към нея и най-сетне чу, че камионът потегли, а след секунди отново настъпи тишина.

— Намерих място, Емалет, сухо и топло място. Бъди спокойна, потърпи.

Не мога, мамо, трябва да изляза.

Тя се озова на някаква поляна. Светлините бяха още далече, вдясно от нея. Напред се простираше обширна тревиста морава и красив дъб — огромен, свел трагично дългите си клони, сякаш посягаше към гората в безплодно усилие да се присъедини към нея.

Този дъб ѝ разби сърцето. Огромните му възлести клони бяха покрити с тъмен мъх, а небето над него бе ясно, осеяно със звезди.

Красиво място, Емалет. Емалет, ако умра, иди при Майкъл.

Пред очите ѝ пак се мярна образът на Майкъл, номерът на къщата, номерът на телефона — информация за малкото същество в нея, което знаеше онова, което знаеше и тя.

Майко, не мога да се родя, ако умреш. Майко, нуждая се от теб. Нуждая се от татко.

Дървото изглеждаше така ясно, масивно и грациозно. Изведнъж я споходи видение на древна гора, в която дърветата бяха като храмове. Видя зелено поле, хълмове, обрасли с дървета.

Донелайт, мамо. Татко каза да ида в Донелайт, ще се срещнем там.

— Не, скъпа — каза тя на глас и посегна към дънера на дървото. Свлече се до него, грубата му кора миришеше приятно. На допир беше като камък, не приличаше на нещо живо, поне в назъбената си основа, където корените бяха като скали. Чак горе и настрани имаше малки клони, които се полюшваха на вятъра. — Иди при Майкъл, Емалет. Кажи му всичко. Иди при Майкъл.

Боли ме, мамо, боли ме.

— Запомни, Емалет, иди при Майкъл.

Мамо, не умирай. Трябва да ми помогнеш да се родя. Трябва да ми дадеш очите и млякото си, иначе ще бъда малка и безполезна.

Тя се отдалечи от дънера към място, където тревата беше мека и копринена на допир. Между два огромни клона.

Беше тъмно и приятно.

Ще умра, скъпа.

Не, мамо. Аз идвам. Помогни ми!

Тук беше тъмно и уютно, с купчини сухи листа и мъх, като будоар. Тя легна по гръб, тялото ѝ пулсираше от вълните на болката.

Над нея имаше мъх, мек мъх висеше отгоре ѝ, луната се гушеше в него... беше толкова красива.

Почувства как някаква топла течност потича по вътрешната страна на бедрата ѝ. Последва ужасна болка и нещо меко и влажно я докосна. Тя вдигна ръка, неспособна да я насочи и да посегне надолу.

Господи, нима бебето посяга от утробата ѝ? Нима неговата ръка чувстваше на бедрото си? Мракът около нея се сгъсти, сякаш клоните се бяха затворили отгоре. После луната изгря и мъхът за миг стана сив. Роуан изви глава настрана. Звездите падаха във виолетовото небе. Това е раят.

— Направих грешка, ужасна грешка — каза тя. — Грехът ми беше суетата. Кажете това на Майкъл.

Болката се засили и тя знаеше защо, шийката на матката ѝ се разтваряше. Изпищя, не може да се сдържи, болката ставаше все по-ужасна и по-ужасна и накрая изчезна. Отдръпна се в боджежи и прималвяване. Роуан се опита да види отново клоните, опита се да се надигне на ръце, за да помогне на Емалет, но не може.

Огромна топла тежест легна на бедрата ѝ. Върху корема ѝ. Нещо влажно докосна гърдите ѝ.

— Мамо, помогни ми!

Тя видя смътно в мрака над нея да се издига малка глава, дългата мокра коса беше лъскава, като воал на монахиня. Главата се издигаше ли, издигаше.

— Мамо, виж ме. Помогни ми! Иначе ще бъда малка и безполезна!

Лицето се надвеси над нейното, огромните сини очи се взираха в нея, влажната ръка стисна гърдите ѝ и изцеди мляко от зърното.

— Ти ли си моето дете? — изплака тя. — О, миришеш на баща си. Ти ли си моето дете?

Отново се бе появила онази изгаряща миризма, като в нощта, когато той се роди. Миризма на нещо нагрятото и опасно, на някакъв химикал. Тя усети, че я прегръщат ръце, че влажна коса докосна корема ѝ, и пак почувства прекрасното усещане от кърменето, което разля наслада по цялото ѝ тяло.

Болката бе изчезнала, напълно изчезнала. Мракът като че обгърна Роуан и я заключи между купчините листа, в леглото от мъх, под прекрасната тежест на жената, която лежеше отгоре ѝ.

— Емалет!

Да, мамо. Млякото е хубаво. Млякото е прекрасно. Аз се родих, мамо.

Искам да умра. Искам ти да умреш. Искам и двете да умрем.

Вече нямаше за какво да се тревожи. Имаше усещането, че се носи из въздуха. Емалет пиеше млякото ѝ с дълбоки, силни всмуквания, а тя не можеше да стори нищо. Дори не усещаше ръцете и краката си. Не усещаше нищо, освен кървенето, а когато се опита да каже... то изчезна, каквото и да беше. Искам да отворя очи, искам пак да видя звездите.

— Те са много красиви, майко. Те биха ме завели до Донелайт, ако не ни делеше голямото море.

Тя искаше да каже: „Не, не в Донелайт“, и пак да изрече името на Майкъл, но не можеше, вече не си спомняше кой точно беше Майкъл, нито защо е искала да каже това.

— Мамо, не ме изоставай!

Тя отвори очи за една скъпоценна секунда, видя виолетовото небе и високата слаба фигура над нея. Това не можеше да е нейното дете, не, това беше жена, появила се от мрака като някакъв гротесков израстък от топлата зелена земя, нещо чудовищно и...

— Не, мамо, не. Аз съм красива. Мамо, моля те, моля те, не ме оставяй.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Положението не беше притеснително. То бе направо откачено. Беше говорил по телефона цели четирийсет и пет минути с хората от „Кеплингър“.

— Вижте — каза младият доктор там. — Казаха, че сте дошли лично и сте взели документите, заявили сте, че е строго секретно.

— По дяволите, та аз съм в Ню Орлиънс, Луизиана, глупако. Бях тук целия ден вчера. В хотел „Пончартрейн“. Сега съм с хората от „Мейфеър и Мейфеър“. Не съм взимал нищо! Какво искате да кажете, че материалите са изчезнали?

— Точно така, доктор Ларкин. Изчезнали са. Освен ако някъде не съществува копие, но нямам достъп до него. Пък и не мисля, че има. Аз мога да...

— А Мич? Как е той?

— О, той няма да се оправи, доктор Ларкин. Ако можехте да го видите. Не се надявайте на това. Вижте, жена му е на другата линия. Ще ви се обадя пак.

— Не, няма да се обадите. Ще се покриете. Знаете какво се е случило. Някой е изнесъл оттам всичките материали, които Роуан Мейфеър ми повери, всичко, върху което Фланаган работеше. Допуснали сте грешка! И Фланаган е така зле, че не може да говори.

От другата страна замълчаха. После същият млад и рязък глас отговори:

— Поправка. Доктор Фланаган е мъртъв. Умрял е преди двацет минути. Ще ви се обадя по-късно, докторе.

— Най-добре намерете материалите, всички материали за експериментите на Мич Фланаган, поръчани от доктор Самюъл Ларкин за доктор Роуан Мейфеър.

— Имате ли квитанция, че сте ни изпратили тези неща?

— Донесох ги лично.

— И сте ги донесли лично вие, а не някой, който се представя за вас? Като онзи лекар вчера, който не сте били вие. Но каза, че сте вие?

О, да, ок. Сега гледам записа на този човек. Вчера в четири следобед наше време. Той е висок, с тъмна коса, усмихва се, вдига към камерата картата си. Това е шофьорска карта от Калифорния, на името на доктор Самюъл Ларкин. А вие казвате, че сте Самюъл Ларкин и сте в Ню Орлиънс?

Ларк остана без думи. Прокашля се.

Осъзнаваше, че се е втренил в Райън Мейфеър, който го гледаше от ъгъла на сумрачния си кабинет. Останалите още чакаха в конферентната зала — далечен и печален обръч от лица около махагоновата маса.

— Добре, доктор Бари или който и да сте там — каза Ларкин. — Ще накарам адвоката си да ви изпрати пълно мое описание и копие от паспорта ми, шофьорската книжка и идентификационната карта за Университетската болница. Ще видите, че не съм онзи мъж от записа. Моля ви, запазете касетата. Не я давайте на никого, дори да дойде, да ви се усмихне и да ви каже, че е Самюъл Ларкин. И моля ви, предайте на Марта Фланаган искрените ми съболезнования. Не си правете труда да се обаждате в полицията за случая. Аз ще го направя.

— Ще си загубите времето, докторе. Ако е станало недоразумение, нямаше начин да знаем, че този мъж не е онзи, за когото се представя. Просто забравете за полицията, защото добре знаете, че...

— Най-добре намерете документите, докторе. Трябва да има копия!

Той затвори преди младият кретен отсреща да му отговори.

Направо кипеше от яд, но беше и някак зашеметен. Фланаган бе мъртъв. Фланаган бил ударен от кола, докато пресичал Калифорния стрийт. Ларк не можеше да си спомни дали някой някога е бил прегазван на този ъгъл, освен ако виновникът не е бил шофьор от друг щат, който се е опитвал да изпревари трамвая в дъждовен ден.

Погледна към Райън, но той не каза нищо. После набра пак код 415 и номера, който знаеше наизуст.

— Дарлин, Самюъл Ларкин е. Моля те, изпрати цветя на Марта Фланаган. Точно така. Да. Почти мигновено. Не съвсем. Да, така е добре. Пиши само „От Ларк“. Благодаря ти.

Райън излезе от сенките, обърна гръб на Ларкин и тръгна към конферентната зала.

Ларк изчака малко. Лицето му беше мокро от пот, чувстваше се изморен и не можеше да реши какво трябва да направи. В главата му се блъскаха безброй противоположни мисли. Изгаряше от гняв, от нетърпение, от... от изумление. Двамата с Мич бяха пресичали оттам много пъти, за да идат в любимото си заведение за яйчени рулца и евтин пържен ориз. Обичаха това ястие още от Ню Йорк и годините в университета.

Той стана. Не знаеше какво ще каже. Не знаеше как ще обясни всичко това.

Чу, че вратата зад гърба му се отваря и видя с облекчение, че влиза Лайтнър. Носеше някаква папка. Изглеждаше изтощен, също като в колата на път за тук следобеда.

Сега му се струваше, че това е било преди векове. Фланаган бе умрял в промеждутъка.

Влязоха заедно в залата. Всички изглеждаха много спокойни, невероятно спокойни, очите им бяха зачервени от плач. Бяха облечени с леките си адвокатски костюми.

— Е, това са... това са много лоши новини — каза Ларк. Усещаше как кръвта нахлува в лицето му. Стисна облегалката на кожения стол. Не искаше да сяда. Видя размазаното си отражение в прозорците отсреща — зад тях се виждаха светлините на града. Всъщност той видя общо взето това — настолни лампи, кръг от кожени столове с високи облегалки, и Райън, застанал в ъгъла.

— Всички материали са изчезнали — каза Райън, тихо и без упрек.

— Да, страхувам се, че е така. Доктор Фланаган е... мъртъв и те не могат да намерят записите. Освен това някой... аз за нищо на света не мога...

— Разбираме — каза Райън. — Същото се е случило днес следобед в Ню Йорк. Всички записи от лабораторията са изчезнали. Както и в института в Париж.

— Е, значи съм в много неприятно положение — каза Ларк. — Сега трябва да разчитате единствено на моята дума, че това създание съществува и че пробите от кръвта и тъканите са разкрили неговия мистериозен геном...

— Разбираме — каза Райън.

— Не мога да ви обвиня, ако ми кажете да се махам от офиса и никога да не припарвам тук — рече Ларк. — Не бих ви обвинявал...

— Ние разбираме — повтори Райън и за първи път се насили да се усмихне. Направи жест, призоваващ към спокойствие. — Аутопсията на Едит и Алисия показва, че става дума за спонтанен аборт. Тъканта не е нормална. Има индикации, дори на този ранен етап, че откритото е в съгласие с онова, което ни казахте за материалите, които сте получили. Благодаря ви за помощта.

Ларк бе поразен.

— Така ли?

— Разбира се, ще платим за изгубеното време и всичките ви разходи...

— Не, не, почакайте малко, какво смятате да правите?

— А вие какво предлагате? — попита Райън. — Да се обадим на медиите и да обявим на пресконференция, че има някакъв генетичен мутант с деветдесет и две хромозоми, който преследва жените от семейството и се опитва да ги забремени, като това очевидно ги убива?

— Не, аз няма да оставя тази работа така — каза Ларк. — Не обичам хората да се представят за мен! Ще разбере кой е този и...

— Няма да разбереш — обади се Аарън.

— Да не е някой от твоите хора?

— И така да е, няма как да го докажеш. Всички сме наясно, че трябва да е някой от тях, нали? Никой друг не знаеше за работата по случая в „Кеплингер“. Никой, освен теб и покойният Фланаган. Както и „Мейфеър и Мейфеър“, защото ти им каза. Не мисля, че можем да направим много. Най-добре е да се върнеш на безопасно място в хотела. Сега трябва да се погрижим за семейството. Това си е семеен въпрос.

— Ти си полудял.

— Не, не съм, доктор Ларкин — отвърна Лайтнър. — И искам да останеш в хотела с Джералд и Карл Мейфеър. Те са отвън и те чакат. Не излизай от стаята си, моля те. Остани там, докато не ти се обадя.

— Нима мислиш, че някой ще се опита да ме нарани?

Райън направи лек жест, за да привлече вниманието им. Все още стоеше в ъгъла на стаята.

— Доктор Ларкин, сега имаме много работа. Това е огромно семейство. Трудно е дори да се свържем с всички. От пет часа насам

има още един смъртен случай в района на Хюстън.

— Кой е този път? — попита Аарън.

— Клайти Мейфеър — отвърна Райън. — Живее недалеч от Линдзи. Умряла е почти по същото време. Предполагаме, че е пуснала в къщата си някакъв посетител около час след като Линдзи е сторила същото в Шърман Оукс. Поне така изглежда. Моля ви, доктор Ларкин, върнете се в хотела.

— С други думи, вие вярвате на думите ми? Вярвате, че това същество е...

— Ние знаем, че е така — рече Райън. — Сега, моля ви, вървете. Останете в „Пончартрейн“ и не излизайте. Джералд и Карл ще бъдат с вас.

Аарън подхвана Ларк за ръката, преди той да успее да отговори. Изпроводи го до външната стая и после по коридора. Ларк видя двама млади мъже, други хубавци Мейфеър с бледи вълнени костюми с лимонена и розова копринени вратовръзки.

— Вижте... аз... Трябва да поседна за малко — рече той.

— В хотела — отвърна Лайтнър.

— Твоите хора ли са направили това? Те ли са отишли в „Кеплингър“ да вземат информацията?

— Така предполагам — рече Лайтнър. Изглеждаше много нещастен.

— Това означава ли, че и те са сгазили Фланаган? Те ли са го убили?

— Не, не е задължително. Не мога да кажа какво е станало. Не вярвам да са те. Мисля, че те... просто са се възползвали от внезапно откритата се възможност. В момента не съм склонен да вярвам на нищо. Докато не се свържа със Старшите в Амстердам и не разбера кой кого и къде е изпратил, не мога да кажа нищо.

— Разбирам.

— Върни се в хотела и си почини.

— Но жените...

— Обаждаме се на всички. В момента звънят на всеки, свързан със семейството. Ще ти съобщя, щом науча нещо. Опитай се да не мислиш за това.

— Да не мисля за това?!

— Какво друго можеш да сториш?

Ларк понечи да каже нещо, но не намери думи. Вдигна очи и видя младия мъж, който се казваше Джералд, да му отваря вратата. Другият също като че бързаше да тръгнат и вече се обръщаше. Това означаваше нещо, означаваше, че и той трябва да тръгне.

Внезапно се озова в коридора, вървяха заедно към асансьора. До него стояха двама униформени полицаи. Младите мъже минаха покрай тях, без да продумат.

Щом влязоха в кабината и поеха надолу, по-младият каза:

— Вината е изцяло моя. — Май той беше Джералд. Едва ли имаше повече от двайсет и пет. Другият, по-големият, бе по-слаб и изглеждаше някак по-корав. Обърна се към Джералд и попита:

— Защо?

— Защото не изгорих къщата, както искаше Карлота.

— Каква къща? — попита Ларк.

Не му отговориха. Той отново зададе въпроса, но осъзна, че те дори не го слушат. Повече не продума.

Фойето на сградата бе пълно с униформени охранители, полицаи и някакви други служители, които ги погледнаха безстрастно. Ларк видя голямата лимузина навън, под отвратителния блясък на живачните лампи.

— Ами Роуан? — рече той. — Някой изобщо търси ли я още?

Спря наред път, но младите мъже пак не отговориха. Те май наистина не го слушаха. Нямаше какво друго да стори, освен да се качи в колата. Сладоледена торта. В хотела сервираха най-прекрасната сладоледена торта, която бе вкусвал. Да, не искаше нищо друго. Просто кафе от цикория и сладоледена торта...

— Когато се върнем, искам сладоледена торта и кафе.

— Няма проблем — каза Джералд, сякаш за него това бе първата смислена реплика на Ларк.

Докторът се засмя. Зачуди се дали Марта има роднини, които да идат с нея на погребението на Фланаган.

ДВАЙСЕТ

Историята на Жулиен, продължение

Нека мина бързо на въпроса. Видях бруления от ветровете призрачен пейзаж на Донелайт чак през 1888 година. Моите „спомени“ продължиха в същия дух, въпреки че с тях се примесваха все по-объркващи подробности.

По това време Мери Бет вече бе станала могъща вещица, много по-схватлива, хитра и философски настроена от Катерин, Маргьорит и дори от Мари Клодет, доколкото можех да преценя. Но Мери Бет принадлежеше на друга епоха — на епохата след войната, след кринолините, ако мога така да се изразя.

Тя бе мой съмишленик в три насоки: в грижите за семейството, в търсенето на удоволствия и в правенето на пари. Стана моя довереница и единственият ми приятел.

През тези години имах много любовници — мъже и жени. Бях женен. Скъпата ми съпруга, Сузет, която много обичах по мой егоистичен начин, ме дари с четири деца. Иска ми се да ти разкажа историята за всичко това, защото ми се струва, че онова, което върши човек, е част от моралната тъкан на неговото съществуване. А това важи с най-голяма сила за мен.

Само че няма време. Нека само обясня, че колкото и близък да бях с жена си, любовниците и децата си, единствено Мери Бет бе приятелят, с когото споделях наученото за Лашър — с всичките му тежки и опасности.

През този период Ню Орлиънс беше място на поквара, пълно с проститутки, игрални домове — сцена, на която можеше да бъде видян спектакълът на живота с цялата му дълнопробност и жестокост. Аз обожавах това, не се страхувах от нищо и преследвах страстите си. Мери Бет, облечена като момче, ме съпровождаше навсякъде. Синовете си опитах донякъде да защитя — изпратих ги в училища на Изток, за да ги подготвя за бъдещото благоденствие. Мери Бет обаче захраних с много по-силна храна.

Тя беше най-интелигентното човешко същество, което съм познавал. Нищо в бизнеса, политиката или в която и да е област, не можеше да ѝ се опре. Беше хладнокръвна, непреклонна, логична, но най-вече невъобразимо умна. Виждаше общата схема на нещата.

И рано разбра, че демонът не може много.

Нека ти дам пример. В началото на осемдесетте на деветнайсети век в Ню Орлиънс имаше музикант на име Слепия Хенри. Той беше гений-идиот. Можеше да изсвири всичко на пианото — Моцарт, Бетовен, Готшалк, но иначе си беше наистина пълен идиот.

Веднъж с Мери Бет бяхме на негов концерт и тя написа на програмата си, под носа на демона, който бе напълно погълнат от музиката: „Слепият Хенри и Лашър — същата форма на интелект“.

И беше напълно права. Но този въпрос е твърде мистериозен, за да можем сега да го развием в дълбочина. Днес ти знаеш много повече за лудите гении, за децата аутисти и прочие. Но по свой начин тя се опитваше да ми каже, че Лашър не може да постави нищо научено или възприето в някакъв реален контекст. Ние, живите, имаме контекст, защото знаем какво чувстваме. Това мъртво същество нямаше.

Тъй като разбра това на много ранна възраст, Мери Бет не митологизира призрака. Когато ѝ казах, че той е отмъстителен дух, тя сви рамене и просто се замисли върху това.

Но — и тук е ключът — тя не презираше Лашър като мен.

Напротив, обичаше го и той имаше с нея близка емоционална връзка, която пораждаше в Мери Бет съчувствие към него, каквото аз никога не бях изпитвал.

Щом видях това, щом я видях да кима на моите иронични забележки и внимателно завоалирани предупреждения, щом разбрах, че ме разбира перфектно и все пак го обича, аз разбрах защо той винаги предпочита жените пред мъжете. Защото играеше точно на онази женска струна, която у мъжете не е така силна. Жените са много по-склонни да се влюбят, да изпитат съчувствие, да бъдат очаровани, което всъщност им носи еротично удоволствие.

Разбира се, според мен това беше слабост. Слабост. Когато ѝ го казах, тя се засмя: „Звучи като едновременните обвинения на инквизиторите към вещиците, че жените са по-податливи към лукавствата на Дявола, защото са по-глупави. Засрами се, Жулиен. Може би просто съм по-способна да обичам от теб“.

Цял живот спорихме за това. Цял живот.

Веднъж, в един разгорещен разговор, предположих, че повечето жени са морално дефектни и могат да бъдат принудени да направят всичко. Тя тихо отбеляза, че изпитва дълбоко морално задължение към Лашър, което аз, прагматичният дипломат, не изпитвам. Аз съм бил морално дефектният, рече тя. И вероятно беше права.

Както и да е, аз чувствах погнуса от това същество. А тя — не.

— Когато някой ден си идеш — рече ми, — ще останем само аз и той. Той ще бъде моят любим, моята утеха, моят свидетел. Всъщност не ми пука особено какво точно представлява или откъде идва. Не ми пука какво съм аз или откъде идвам. Идеята, че мога да мисля за себе си в подобни категории, е просто илюзия.

Тогаваше на петнайсет, висока, чернокоса, със силно телосложение. Беше красива, но по начин, който някои мъже не биха намерили за привлекателен. Държеше се спокойно и бе много убедителна. Всички ѝ се възхищаваха и онези, които не се страхуваха от непоколебимия ѝ поглед и мъжка поза, често биваха поразени от нея.

Аз също бях впечатлен, разбира се. Още повече, че когато ѝ го казвах, тя се усмихваше и правеше един номер, който никога не ми омръзваше — разплиташе дебелия си коса и черната ѝ коса се пръсваше по раменете ѝ на малки вълнички. После тя я разтърсваше със смях и така, с един жест, се превръщаше от мой интелектуален компаньон в съблазнителна жена.

Но трябва да знаеш, Майкъл — аз съм единственият мъж, който някога е общувал с Лашър, и все още мисля, че притежавах някакъв мъжки имунитет към неговите примамки. И нещо друго — бях честен за моите връзки с мъже, не съм предубеден към този вид любов, че да не мога да изрека името ѝ и така нататък. Любовта за мен... е любов. Но аз наистина, от дъното на душата си, ненавиждах онова същество! Ненавиждах неволните му грешки! Ненавиждах чувството му за хумор.

И така. Мери Бет споделяше моите амбиции във всяко отношение и се запозна с бизнес делата ми още в ранното си детство. Когато бе на дванайсет, вече участваше във взимането на решения, които значително увеличиха богатството ни.

Работихме и в Бостън, Ню Йорк и Лондон, както и в Юга. Парите бяха влагани на места, където се умножаваха автоматично до безкрай, чак до ден-днешен.

Мери Бет беше истински гений в това. Тя се научи да използва духа много умело, като неин шпионин, информатор, наблюдател, като неин съветник. Беше доста стряскащо да я гледаш как работи с това същество.

Междувременно къщата на Първа улица стана нашето място. Брат ми Реми беше тих човек, а децата му — сладки и добродушни. Моите момчета бяха в училища надалеч. Бедната ми дъщеря Жанет, леко слабоумна като Катерин, умря малка. Това е друга история. Скъпата ми Жанет, любимата ми жена Сузет — за тях не мога да говоря.

След смъртта им, която дойде малко по-късно, както и смъртта на майка ми Маргьорит, Мери Бет и аз донякъде се изолирахме от света, обединени от споделеното знание и от безспирното търсене на удоволствие.

Бяхме луди и по всичко в модерния свят. Пътувахме често до Ню Йорк само за да бъдем в процъфтяващия град. Обожавахме железниците; интересувахме се от изобретения; всъщност дори инвестирахме в тях. Имахме страст към промяната, от която мнозина от нашето семейство и в дома ни бяха напълно лишени. Те още живееха в сънливия бляскав Стар свят, затворени зад закепенчените прозорци. Но не и ние.

Ние... както казват сега... бяхме отворени за всичко. Нека отбележа, че докато не отидохме в Европа през 1887 година, Мери Бет запази статуса си на девствена амазонка. Не позволи на мъж да я докосне по какъвто и да било начин. Забавляваше се, но не допусна риска да стане майка, докато не избере сама бащата на детето си. Ето защо обичаше да се облича като момче, когато отивахме в града. Много красиво тъмнооко момче. Но не допусна никого твърде близо до себе си.

Накрая дойде времето, когато поехме на дългото си пътуване из Европа — прекрасно и много продължително образователно пътешествие. Продължително за мен и може би дори за нея. Ако съжалявам за нещо, това е, че не пътувах повече в живота си и не

окуражавах роднините си да пътуват. Но това вече няма голямо значение.

Призракът не искаше да тръгваме. Постоянно ни предупреждаваше за опасностите на пътя; казваше, че вече живеем в Рая. Но ние не се оставихме да ни разубеди; Мери Бет много искаше да види света и той не можеше да я разочарова. Около час след като потеглихме, стана ясно, че и той е тръгнал с нас.

По време на пътуването можехме да го призоваваме с мисълта си и често го виждах зад Мери Бет.

В Рим той влизаше в тялото ми за часове, но усилието го изтощи. Всъщност този град като че го влудяваше. Започна да моли да си идем у дома, да прекосим морето, да се върнем в къщата, която обичаше. Каза, че не може да понася Рим, не издържа в него. Отвърнах, че трябва да направим това пътуване, че е глупаво да си мисли, че Мейфеър никога няма да пътуват надалече. Обясних му, че трябва да търпи, защото нищо не може да се направи.

Когато поехме на север от Рим, към Флоренция, той стана печален, развълнуван и всъщност ни изостави. Мери Бет се изплаши. Не можеше да го призове, каквото и да правеше.

— Е, значи сме сам-сами в нашия смъртен свят — казах аз и свих рамене. — Какво може да ни се случи?

Тя беше подозрителна и тъжна, бродеше по улиците на Сиена и Асизи самичка и почти не разговаряше с мен. Демонът ѝ липсваше. Каза, че сме му причинили болка.

На мен не ми пукаше.

Но за съжаление, когато стигнахме Венеция и се установихме в разкошна къща на Гран Канал, чудовището дойде при мен — още един от неговите зловни, коварни и силни жестове.

Бях оставил у дома своя любим секретар и любовник — млад мулат на име Виктор Грегора, който движеше делата ми в мое отсъствие, както никой друг не можеше да го прави.

Щом стигнахме Венеция, смятах, че там ще ме очакват обичайните пратки от него — писма, договори за подпис, такива неща. Но най-вече очаквах писмените му уверения, че всичко в Ню Орлиънс е наред.

Само че се случи следното: щом седнах зад писалището, в кабинета над канала — огромна мрачна стая в италиански стил, много

влажна и отрупана с кадифе, със студен мраморен под — влезе Виктор. Или поне така изглеждаше. След миг осъзнах, че това не е моят Виктор, а някой, който изглежда досущ като него. Той застана пред мен, усмихна се почти свенливо — същият млад мъж, когото познавах — с бледозлатистата кожа, сините очи, черната коса и високото силно тяло, облечено безупречно. А после изчезна.

Разбира се, това бе чудовището, което се представяше за Виктор, за да ме измъчва. Но защо? И тогава разбрах. Отпуснах глава на писалището и заплаках. След около час Мери Бет дойде при мен с новини от Америка. Виктор загинал при инцидент преди две седмици. Бил сгазен на ъгъла на „Притания“ и „Филип“, точно пред аптеката. Два дни по-късно умрял, като викал името ми.

— Най-добре да си идем у дома — каза тя.

— Не, няма! — обявих аз. — Лашър е направил това.

— Не би го сторил.

— О, напротив, и го е сторил. — Бях бесен. Заклучих се в спалнята си на третия етаж, откъдето се откриваше гледка единствено към канала долу. Закрачих напред-назад, изгарящ от гняв.

— Ела! — извиках. — Ела при мен!

Най-сетне той се появи, отново в образа на лъчезарно усмихнатия Виктор.

— Смях, Жулиен. Сега бих искал да си ида вкъщи.

Обърнах му гръб и той накара завесите да се развоят, а подът да проскърца. Като че самите дебели каменни стени потрепериха.

Най-сетне аз отворих очи.

— Не бива да съм тук! — обяви той. — Трябва да съм у дома.

— О, нима разходката по улиците на Венеция не ти харесва?

— Мразя това място. Не искам да чувам химни. Мразя и теб. Мразя Италия.

— Така ли, ами Донелайт, него мразиш ли? Ами ако отидем на север, към Шотландия? — Това бе една от най-важните цели на моето пътуване — да видя с очите си града, в който Сузан бе призовала това създание.

Той внезапно избухна. Документите полетяха от писалището ми, завивките на леглото се издигнаха и усукаха в странна форма, която ме блъсна по гръб на пода, преди да се усетя какво става. Никога не бях

виждал демона толкова силен. Но силата му всъщност се бе увеличавала през целия ми живот. И сега той ме удари.

Скочих от пода, сграбчих чаршафите и ги смъкнах заедно с проклетото същество.

— Махай се от мен, дяволе! Няма да се храниш повече с душата ми. Семейството ми ще те прогони, дяволе! — Опитах се с цялата си сила да го видя такъв, какъвто беше, и успях — огромна, мрачна, събираща се мощ наред стаята.

С усилие на цялата си воля и с рев го изблъсках през прозореца над канала, над покривите на къщите, където той като че се разгъна като огромен плат.

Мери Бет се втурна в стаята. Той отново се върна на прозореца, а аз пак го прострелях с най-ненавистното и отровно проклятие!

— Ще се върна в Рая — изрева той. — Ще избия всички, които носят името Мейфеър.

— О! — извика Мери Бет и отвори ръце. — Но тогава никога няма да си пак в плът, и ние няма да се завърнем на земята. Всичките ни мечти ще бъдат напразни, а онези, които те обичат и познават най-добре, ще си отидат завинаги. Отново ще останеш сам.

Аз се отдръпнах встрани. Видях какво се случи. Тя посегна към него и заговори с най-мекия си глас:

— Ти създаде това семейство. Ти създаде Рая, в който всички живеем. Всичко добро за нас е дошло чрез теб. Нима сега завиждаш за това малко пътуване, ти, който винаги си ни оставял да правим, каквото пожелаем и каквото би ни направило щастливи?

Демонът ридаше. Чувах този странен, беззвучен шум. Чудно защо просто не изрече: „Ридание!“, както изричаше: „Смях!“. Но не го направи. Пое по по-красноречив и трогателен път.

Мери Бет стоеше пред прозореца. Като много италиански момичета, и тя бе съзряла в южняшката жега. Изглеждаше като сочно цвете в червената си рокля — тясна в талията, широкопола — която караше бедрата и гърдите ѝ да изглеждат още по-разкошни. Видях я как сведе глава, докосна с устни ръцете си и изпрати въздушна целувка на демона.

Той бавно я обгърна, вдигна я и започна да гали косата ѝ, да я извива и да я пуска да пада отново. Тя остави главата му да легне на раменете ѝ. Отдаваше му се.

Аз се обърнах. Чаках мрачно в тишина.

Най-сетне той дойде при мен.

— Обичам те, Жулиен.

— Ще се въплътиш ли? Ще продължиш ли да ни обсипваш с благодат, нас — твоите деца, твоите помощници и вещици?

— Да, Жулиен.

— Нека идем в Донелайт — казах аз, като внимателно подбирах думите си. — Нека видим долчинката, където се е родило нашето семейство. Позволи ми да положа цветя в зелената долина, където Сузан е била изгорена жива.

Това беше ужасна, срамна лъжа! Исках да направя това, колкото исках да свиря на гайда или пък да нося шотландска поличка! Но бях решен да ида в Донелайт, за да разбера и да стигна до ядрото на тази мистерия!

— Добре — рече Лашър, явно повярвал. Все пак кой можеше да го излъже по-добре от мен?

— Когато идем там, хвани ме за ръката — продължих аз. — И ми кажи каквото трябва да знам.

— Добре — каза той примирено. — Само напуснете тази отвратителна католическа страна. Напуснете тези италианци и сриващата им се църква. Махайте се оттук. Идете на север, да, аз също ще дойда с вас, вашият слуга и ваш любовник — Лашър.

— Добре — отвърнах и като се опитах да повярвам в думите си от цялото си сърце, казах: — Обичам те така, както ти обичаш мен! — И в този миг от очите ми потекоха сълзи.

— Някой ден ще се опознаем по-добре в мрака, Жулиен — отвърна той. — Ще се срещнем като призраци, които бродят из стаите на Първа улица. Аз трябва да бъда в плът. Вещиците трябва да благоденстват.

Сметнах тази мисъл за ужасяваща, но не казах нищо. Бъди сигурен, Майкъл, това не стана така. Аз съм в селение, в което няма нито една друга душа.

Тези неща не могат да се обяснят, дори сега разбирането ми за тях е твърде смътно, за да мога да го формулирам. Знам само, че ти и аз сме тук, че аз те виждам и ти ме виждаш. Може би единствено това трябва да разбират съществата в което и да е селение.

Тогава обаче не го знаех. Не можех да разбера огромната самота на прикования към земята дух, както не можеше да го разбере което и да е човешко същество. Бях в плът, като теб, и не знаех нищо друго — не разбрах тази безкрайност и изкуплението, в което пребивавам сега. Тогава притежавах наивитета на живите, а сега — объркването и копнежа на мъртвите.

Моли се, когато свърша тази история да премина към нещо по-велико. Дори наказанието със сигурност има своя форма, своя цел, някакъв смисъл. Не мога да си представя вечните пламъци, но мога да си представя вечния смисъл.

Веднага напуснахме Италия, както поиска демонът. Тръгнахме на север, като спряхме за два дни в Париж, преди да прекосим Ламанша и да поемем към Единбург.

Демонът изглеждаше спокоен. Когато се опитах да го заговоря, той казваше само: „Помня Сузан“ и нещо крайно безутешно в неговия типичен маниер.

В Единбург се случи нещо забележително. Мери Бет, и то в мое присъствие, помоли демона да излезе с нея, за да я пази. Тя, която бе излизала с мен дегизирана, сега щеше да броди сама, в компанията единствено на Лашър. С други думи, тя примами Лашър навън и излезе с подсвиркване. Беше се облякла като мъж — със сако от туид и бричове. Косата ѝ беше прибрана под малка безформена шапка, а стъпалата ѝ бяха големи като на момче.

Щом останах сам, аз отидох в университета на Единбург, за да потърся най-добрия професор по история и скоро се срещнах с него. С помощта на малко алкохол и пари ние скоро се усамотихме в кабинета му.

Той имаше очарователна къща в Стария град, който много от богатшите вече бяха напуснали. Професорът го предпочиташе, защото знаеше цялата му история. Стаите бяха изпълнени с книги, книги имаше дори по стените на тесните коридори и на стълбищните площадки.

Той беше благоразположено и дребно създание — с лъскава плешива глава, сребърни очила и доста живописни бели мустаци, каквито бяха модни тогава. Говореше със силен шотландски акцент и беше лудо влюбен във фолклора на своята страна. Стаите му бяха

претъпкани с портрети на Робърт Бърнс и кралица Мери Шотландска, както и на Робърт I Брус и дори на Хубавия принц Чарли.

Намирах това за много занимателно, но бях твърде развълнуван, за да остана спокоен, когато той призна, както вече знаех от студентите му, че е експерт по древния фолклор на планинците.

— Донелайт — рекох аз. — Може и да го произнасям грешно.

— Не, правилно го казахте — отвърна той. — Но откъде чухте за него? Там сега ходят само студенти, които се интересуват от стари руини, както и рибари, и ловци. Долчинката е очарователна, много красива, разбира се, струва си пътуването, но само ако имате някаква конкретна цел. По онези места има ужасни легенди, ужасни като легендите за Лох Нес и Гламис Касъл^[1].

— Да, имам цел. Кажете ми всичко, което знаете за мястото — настоях аз. Страхувах се, че всеки миг мога да усетя присъствието на призрака. Чудех се дали Мери Бет не е отишла в някоя опасна кръчма, където не се допускат жени, само и само да държи Лашър нащрек.

— Е, всичко започнало от римляните — каза професорът. — По тези места са почитали езически богове, но името Донелайт обозначава древна родова крепост. Кланът Донелайт е ирландски и шотландски — наследници на мисионери, които дошли от Ирландия, за да разпространяват словото Господне по времето на свети Брендан. Разбира се, пиктите са били там още преди римляните. Слуховете твърдят, че те са построили замък в Донелайт, защото това място било благословено от езическите духове. Сега, когато говорим за езичници, имаме предвид пиктите. Тази част от Шотландия тогава е била тяхна и кланът Донелайт вероятно произхожда и от тях. Нали знаете какво е ставало между езичници и католици.

— Католиците са надграждали езическите светилища, за да помирят и интегрират местните вярвания.

— Точно така — отвърна той. — Дори римските документи споменават ужасни неща за тази долчинка и за създанията, които я обитават. Говорят за зловеща раса, създания, подобни на деца, които можели да превземат целия свят, ако им се позволи да излязат от долината. Както и особено коварните същества, наречени „малките хора“. Разбира се, вие сте чували за тях. Не се смейте, предупреждавам ви. — И все пак той самият се усмихна при тези думи. — Но в днешно време не може да се открие оригинален документ за това. Както и да е,

още преди Беда Достопочтени онези племена там се превърнали в клана Донелайт и Беда дори го споменава като култов център с християнска църква.

— Как е името ѝ? — попитах.

— Не зная. Беда Достопочтени не го посочва, поне доколкото си спомням. Но сигурно има нещо общо с някакъв светец, който бил, както вероятно се досещате, покръстен езичник. Още един от легендарните всесилни крале, които внезапно коленичили пред олтара и позволили да бъдат покръстени, а после сторили хиляди чудеса. Все неща, които келтите и пиктите от онова време са изисквали от своя Бог, за да се преклонят пред волята му.

Римляните така и не успели да покорят Северна Шотландия, както знаете. Това не успели да постигнат и ирландските мисионери. Римляните дори забранили на войниците си да ходят в долината и на близките острови, заради безнравствеността на тамошните жени. Шотландците там по-късно станали католици, и то яростни, готови да се бият до смърт. Въпреки всичко били странен сорт католици и в това се криело тяхното падение.

— Обяснете ми — помолих аз и му налях още една чаша портвайн. После се вгледах в картата, която бе разгърнал пред нас. Тя беше копие, което бе направил сам на оригинала, съхраняван в Британския музей.

— Градът достига възхода си през четиринайсети век. Има свидетелства, че е бил търговски център. Езерото по онова време имало истинско пристанище. Според слуховете катедралата била великолепна. Но не нея споменава Беда. Катедралата е строена с векове и с помощта на клана Донелайт, който бил отдаден на този светец, смятал го за пазител на всички шотландци и за онзи, който някой ден ще спаси нацията. Трябва да прегледате описанията на пътешествениците на светилището. Те не са много обаче, а и никой не си е направил труда да ги събере.

— Аз ще ги събера — казах.

— Ако имате век на разположение тук, може би — отвърна той, — но трябва да идете в долчинката и да видите колко малко е останало от всичко това. Замък, езически кръг от камъни, основите на града, напълно обрасли с растителност, и онези ужасни руини на катедралата.

— Но какво е станало с нея? Защо казахте, че католицизмът довел до крах мястото?

— Тези шотландски католици не отстъпвали пред никого — каза той. — Нито пред Хенри VIII, когато се опитал да ги приобщи към новата църква в името на Ан Болейн, нито пред великия реформатор Джон Нокс. Точно той — или по-скоро неговите последователи — ги унищожили.

Затворих очи; виждах катедралата. Виждах пламъците и витражите, които се пръскаха във всички посоки. Отворих очи и потреперих.

— Вие сте странен човек — каза той. — Имате ирландска кръв, нали?

Кимнах. Казах му името на баща си и той се слиса. Разбира се, че помнел Тайрон Макнамара, великия певец. Но надали някой друг си спомнял вече за него.

— Та значи вие сте негов син?

— Да — отвърнах. — Но, моля, продължете. Как последователите на Нокс са разрушили Донелайт? О, и онези витражи. Имало е витражи, нали, откъде са се появили те?

— Направени са там през дванайсети и тринайсети век от францискански монаси от Италия.

— Францисканци от Италия. Имате предвид ордена на свети Франциск от Асизи.

— Определено. Орденът на свети Франциск бил популярен там по времето на Ан Болейн. Катерина Арагонска намира убежище при монасите, когато Хенри се развежда с нея. Не мисля обаче, че францисканците са построили или поддържали катедралата в Донелайт. Тя е далеч по-сложна, по-богата и твърде церемониална, за да е просто францисканска. Вероятно просто им е служила за манастир и те са поддържали имота, така да се каже. Какъвто и да е случаят, когато станал разрывът между крал Хенри и папата и започнало плякосването на манастирите из цялата страна, кланът Донелайт без никакво колебание отблъснал войниците на краля. Ужасни, кървави битки са се провели в онази долина. И дори най-смелите британски войни не смеели да припарят там.

— А какво е било името на светеца?

— Не зная. Нали ви казах. Вероятно някое безсмислено келтско съчетание на звуци, което в превод може би е нещо съвсем обикновено, като Вероника или Кристофър.

— А Джон Нокс? — въздъгнах аз.

— И така, Хенри умрял и както знаете, на трона се възкачила неговата дъщеря-католичка Мери. Започнала друга кървава баня и този път протестантите били изгаряни, бесени и прочие. След това дошла Елизабет I, великата кралица, и Великобритания отново станала протестантска. Шотландците от севера били готови да игнорират всичко това, само че дошъл Джон Нокс, великият реформатор, с неговата прочута проповед срещу идолопоклонничеството и папизма в Пърт през 1559 година. В долината се водела война, презвитерианците се спуснали към катедралата. Изгорили я, изпотрошили витражите, срутили училището, изгорили книгите, всичко било унищожено. Ужасна история. Разбира се, те твърдели, че хората в долината са вещици, че боготворели дявола, който приличал на мъж, че почитали него, наред със светците, но всъщност това бил просто сблъсък между католици и протестанти. Градът така и не бил възстановен. Просъществувал някак до края на шестнайсети век, когато последните представители на клана загинали в пожар в замъка. И тогава дошъл краят на Донелайт. От него не останало нищо.

— Нямало вече светец.

— О, светецът изчезнал още през 1559 година, който и да е бил. Господ да го благослови! Култът към него умрял заедно с катедралата. След това останало само едно малко презвитерианско градче с „отвратителен“ каменен езически кръг наблизо.

— А какво знаем за езическите легенди там? — попитах.

— Само това, че все още има хора, които вярват в тях. От време на време някакви хора идват от Италия, питат за камъните, търсят пътя за Донелайт. Дори питат за катедралата. Да, това е истината. Идват да питат за долината на Донелайт, отиват там да я видят, да търсят нещо. И ето че идвате вие, и ми задавате същите въпроси. Последният човек, който пита за това, бе един учен от Амстердам.

— Амстердам.

— Да, там има група от изследователи. Всъщност те имат метрополия и в Лондон. Организираны са като религиозен орден, но не са обединени от религия. Вече шест пъти идват да изследват долината.

Имат много странно име. Но все пак май е по-трайно от това на светеца. Името им е незабравимо.

— И какво е то? — попитах.

— Таламаска — отвърна. — Наистина са много ерудирани хора, с голямо уважение към книгите. Ето, виждате ли този часослов? Истинска скъпоценност! Те ми го дадоха. Всеки път ми носят по нещо. Вижте това. Една от първите библии на крал Джеймс. Донесоха ми я при последното си посещение. Правят си нещо като лагер в долината. Остават там със седмици и после си отиват, неизменно разочаровани.

Бях силно развълнуван. В този миг можех да мисля единствено за странния разказ на Мари Клодет, който чух, когато бях на три. За учения от Амстердам, който отишъл в Шотландия и спасил бедната Дебора, дъщерята на Сузан. За миг бях връхлетян от най-различни образи, от спомените на демона, и почти загубих съзнание. Времето обаче бе твърде ценно, за да мога да изпадам в транс сега. Трябваше да науча каквото мога от този мил доктор по история.

— Вещерство — рекох. — Там е имало вещерство. Нали са изгаряли хора на клада през седемнайсети век. Какво знаете за това?

— О, отвратителна история. Сузан, доячката от Донелайт. По една случайност имам ценна информация за нея, един от оригиналните памфлети, които са се разпространявали в онези дни от ловците на вещици.

Той отиде до шкафа и извади смачкано книжле в малък формат. Видях груба литография на жена, погълната от пламъци, които приличаха повече на огромни листа, отколкото на огнени езици. А отдолу с дебели букви бе изписано: „Историята на вещицата от Донелайт“.

— Ще купя това — рекох.

— За нищо на света — отвърна той. — Но ще ви направя копие.

— Добре — съгласих се и извадих от портфейла си пачка американски долари.

— Това ще стигне, ще стигне. Не се увличайте! Явно сте доста погълнат от тази история. Със сигурност е заради ирландската ви кръв. Французите по принцип са много по-сдържани. Внучката ми ще направи копие, няма да й отнеме много време. Ще ви изпрати красив препис на пергамент.

— Добре, а сега ми разкажете за какво става дума.

— О, все същите стари глупости. Такива памфлети са циркулирали из цяла Европа. Този е отпечатан в Единбург през 1670 година. Разказва как знахарката Сузан попаднала под властта на Сатаната и му отдала душата си. Как била измъчвана и изгорена, а дъщеря ѝ, зачената по време на майския празник, била пощадена, защото дете, заченато на първи май, било свято за Бог и никой не смеел да го докосне. Накрая я поверили на някакъв калвинистки свещеник, който я отвел в Швейцария, за да спаси душата ѝ. Казвал се Петир ван Абел.

— Петир ван Абел? Сигурен ли сте? Там ли го пише? — Едва успях да сдържа вълнението си. Това бе единственото писмено доказателство, че историята на Мари Клодет е истина. Не посмях да кажа, че Петир е мой прародител. Достатъчно неловко бе, че бях син на Тайрон Макнамара. Просто замълчах потресен и дори се замислих дали да не открадна този памфлет.

— Да, наистина го пише, Петир ван Абел — рече той. — Памфлетът е написан от свещеник от Единбург и е отпечатан тук. Продавал се е доста добре. Тези неща са били много популярни тогава, както списанията днес. Представете си хора, седнали край огъня и втренчени в ужасната картинка на горкото изгарящо момиче. Сигурно знаете, че през седемнайсети век са изгаряли вещици и тук в Единбург — при Вещерския кладенец, на Еспланадата.

Измърморих нещо съчувствено, но бях така зашеметен от това малко откритие, че не можех да мисля ясно. Ако си бях позволил, отново щях да бъда повлечен от спомените на Лашър, затова побързах да продължа с въпросите:

— Но катедралата отдавна е била разрушена, когато са изгорили тази вещица, нали?

— Да, случило се е много след това. Там горе вече имало само овчари. Но трябва да разберете, че според някои историци преследванията на вещици са последната частица от враждата между протестанти и католици. Вероятно в това има някаква истина. Всъщност те твърдят следното — след Джон Нокс животът станал много еднообразен, с изчезването на статуите и красивите витражи, след забраната на старите латински химни, след изоставянето на колоритните местни привички, хората се върнали донякъде към езическите церемонии, колкото да внесат малко цвят в живота си.

— Мислите ли, че това е бил случаят в Донелайт?

— Не. Делото срещу тази вещица е съвсем типично. Графът на Донелайт бил беден човек, който живеел в зловещия си замък. Не знаем нищо за него, освен че е загинал по-късно в пожар, заедно със синовете и внуците си. Вещицата била бедна знахарка от селото, обвинили я, че е омагьосала някаква друга нещастна жена. Не става дума за никакви вещерски сборища. Но знае ли човек, може да са се провеждали на други места. Та тази жена често ходела в каменния кръг и това също било използвано срещу нея.

— Каменният кръг. Какво знаете за него?

— Все противоречиви неща. Някои казват, че е стар като Стоунхендж, или дори повече. Аз мисля, че има нещо общо с пиктите и че по камъните е имало някакви изображения. Те са много груби и все с различна форма. Останки от онова, което е било преди, и според мен по някое време нарочно са изстъргани — всички надписи и изображения са били изличени, а останалото са свършили вятърът, слънцето и дъждът.

Той отвори малка книжка с някакви картинки.

— Това е изкуството на пиктите — рече той.

Изведнъж почувствах ужасна дезориентация. Не знам какво ми стана, но никога няма да го забравя. Гледах тези воители, редица след редица груби малки фигурки, изрисувани в профил, с щитове и мечове.

— Мисля, че камъните са били нещо като светилище за тях. Както и Стоунхендж. Но кой би могъл да знае? Вероятно камъните са сложени там от някое от тези странни племена, или дори от малките хора.

— Кой притежава днес долината? — попитах.

Той не беше сигурен, местността била прочистена от правителството, последните ѝ гладуващи обитатели били изселени за тяхно добро. Жалка история. Мнозина заминали за Америка. После попита дали съм чувал за прочистването на планинските земи?

— Ще ви кажа каквото знам — продължи той. — Ще ми се да беше повече.

— Ще научите повече — обещах му аз. — Ще ви снабдя със средства за проучване.

После го помолих да дойде с мен в Донелайт, но той каза, че няма възможност.

— Обичам долчинката — рече после. — Ходих там преди много години с един човек от Амстердам. Александър Кънингам се казваше, много умен човек. Той плати за всичко. Останахме в долината цяла седмица. Да си призная, с радост се върнах в цивилизацията. Той обаче каза нещо много странно, когато си тръгнахме, след последната ни вечеря. Аз го попитах дали е открил това, което търси, а той отговори: „Всъщност не и слава богу!“. Излезе от къщата и след малко се върна. „Нека ти кажа нещо, приятелю — рече ми. — Никога не се опитвай да изкараш на бял свят легендите на тази долина. И никога не се смей на историята за замъка Гламис. Малките хора още могат да се открият тук и ако можеха, пак биха завели вещиците на сборището, за да постигнат старата си цел.“ Аз естествено го попитах: „Каква цел?“. Но той не отговори и като че беше искрен в мълчанието си.

— Каква е тази история за замъка Гламис? — попитах аз.

— Над онова семейство тегнело проклятие и когато го кажели на новия наследник, той никога вече не се усмихвал. Мнозина са писали за това. Аз съм ходил в този замък. Онзи човек от Таламаска беше много прилежен и отдаден на работата си. Прекарахме прекрасни моменти в долината, съзерцавахме луната.

— Но не сте видели малки хора.

Той замълча, после каза:

— Всъщност видях нещо, но не мисля, че бяха вълшебни същества. Просто по-дребни мъж и жена, почти безформени, нещо като нещастниците, които просят по улицата. Видях ги веднъж много рано сутринта, а когато казах на човека от Таламаска, той много се ядоса, че не ги е зърнал с очите си. Не се появиха отново.

— Значи ги видяхте, наистина? Страшни ли бяха?

— О, направо ме побиха тръпки! — Той тръсна глава. — Не обичам да говоря за това — каза той. — Запомнете от мен, приятелю, че вълшебните същества не са само игриви малки създания. Те са демони; те са мощни и опасни, а могат да бъдат и отмъстителни. И знаете ли какво, в долината има вълшебни светлини. Пламъци, които се издигат през нощта на хоризонта без никакво обяснение. Желая ви късмет, щом идете там. Наистина ми се иска да дойда с вас, но по-добре да започна с вашето проучване веднага.

Прибрах се в прекрасната ни квартира в Новия град.

Мери Бет още не се беше върнала. Седнах сам в апартамента — две спални, с дневна между тях — налях си шери и записах всичко, което си спомнях от разговора си с историка. В стаята беше студено. Сигурно и в долината щеше да е студено, но трябваше да ида там. Светецът, странните създания, всичко се бе смесило в главата ми.

И тогава ме обзе странно усещане. Лашър беше наблизо. Лашър беше в стаята и четеше мислите ми.

— Тук ли си, скъпи? — попитах уж небрежно, след като надрасках последните няколко думи.

— Значи те ти казаха неговото име — рече той в мислите ми.

— Петир ван Абел, да, но не и името на светеца.

— О, да, Петир — каза той тихо. — Помня Петир ван Абел. Петир ван Абел видя Лашър. — Цялото му поведение изглеждаше някак по-кратко, беше умислен. Гласът му в главата ми бе много резониращ и красив.

— Разкажи ми — настоях.

— В големия кръг — отвърна той. — Ще идем там. Аз винаги съм бил там. Искам ти да идеш там.

— Можеш ли да бъдеш и там, и с нас едновременно?

— Да — рече с въздишка, но като че в ума му имаше някакво съмнение. Това отново беше извън границите на неговия разум.

— Каж ми, дух, кой си ти? — попитах.

— Лашър, призован от Сузан в долината — отвърна той. — Ти ме познаваш. Аз направих много за теб, Жулиен.

— Каж ми къде е дъщеря ми Мери Бет тогава. Надявам се, не си я оставил сам-сама в този мрачен град.

— Тя се справя много добре и сама, Жулиен, позволи ми да ти припомня това. Но бих казал, че я оставих сама с пороците ѝ.

— Какво говориш?

— Тя откри шотландец, който може да стане баща на нейната вещица.

Скочих от стола, изпълнен с гняв!

— Къде е Мери Бет?

Но в същия миг чух гласа ѝ. Тя пееше в долния коридор. Отвори вратата. Страните ѝ бяха поруменели и красиви от студа, дори сякаш сияеха. Косата ѝ бе разпусната.

— Е, най-после го направих — обяви тя. Затанцува из стаята и ме целуна по бузата. — Моля те, недей да си така шокиран.

— Кой е той?

— Не си прави труда да мислиш за него, Жулиен — отвърна тя. — Никога вече няма да го видя. Да го наречем просто лорд Мейфеър, какво ще кажеш?

И така, това беше лъжата, която написахме в писмото за дома, още щом разбрахме, че е заченала. Лорд Мейфеър от Донелайт беше бащата на детето. Тяхната „сватба“ се бе състояла в „градчето“ — въпреки че там вече нямаше никакъв град.

Аз се заех с разплитането на моята история. Имах ясното усещане, че Мери Бет може и да е направила добър избор. Описваше ми мъжа като типичен шотландец — чернокос, дяволит, очарователен и много богат. Е, рекох си, това все пак не е лош начин да избереш баща за детето си.

Чувствата си — болката, ревността, срама, страха и всичко останало — погребях дълбоко в себе си. Все пак и двамата бяхме свободомислещи развратници. Нямаше да й позволя да ми се присмее. Освен това изгарях от нетърпение да замина за Донелайт.

Когато й разказах какво съм научил, нашият любим призрак не стори нищо, за да ни попречи. Всъщност остана мирен и тих цялата нощ. Ние също, макар че по улиците бе доста оживено. Мълвата говореше, че един от местните аристократи е убит.

Чак по-късно разбрах кой е, но тогава името му не ми говореше нищо. Вече знаех, че той беше бащата на бебето на Мери Бет.

Сега обаче нека преминем към Донелайт и ми позволи да ти разкажа какво открих там.

Потеглихме на следващия ден с две големи карети — една за нас двамата и багажа ни, а другата за слугите. Спряхме за почивка в хана на Даркърк, а оттам продължихме на коне. Имахме две товарни животни и ни придружаваха двама местни, също на коне.

С Мери Бет много обичахме конете и ездата по коварния хълмист терен бе истинска наслада за нас. Конете бяха много добри и имахме достатъчно провизии за през нощта, макар че скоро след като потеглихме, изведнъж усетих тежестта на годините си и в тялото ми се

появиха болки, на които дотогава не бях обръщал внимание. Водачите ни бяха млади хора. Мери Бет също бе млада. Аз все се влачех отзад, но красотата на хълмовете, на гъстите гори и на самото небе ме опияняваха и изпълваха с щастие.

И все пак всичко наоколо бе някак смразяващо и страховито, като обитавано от призраци. Шотландия! Все пак трябваше да продължа към долината. Когато чувствах нужда да обърна коня, някак се взимах в ръце и продължавах. Обядвахме набързо и яздихме почти до залез.

Точно тогава навлязохме в долината — или по-скоро се спуснахме по склона към нея. От една висока издатина, над гъстата гора от шотландски бор, елши и дъбове, видяхме далечния замък отвъд езерото — огромен и обрасъл с растителност, той се издигаше над красивите сияещи води. В самата долина се виждаха назъбените арки на катедралата и каменният кръг — отдалечен, неприветлив и все пак ясно видим.

Въпреки че беше вече тъмно, решихме да продължим. Запалихме фенерите си и се спуснахме по обраслия с дървета склон към тревистата долина. Направихме лагера си чак когато стигнахме до развалините на града, или по-скоро до селото, което бе изградено след разрухата му.

Мери Бет искаше да направим лагер сред езическите камъни, но двамата шотландци отказаха. Всъщност дори се вбесиха от предложението.

— Това е магически кръг, госпожо — каза единият. — Не можете да правите лагер там. Малките хора много ще се разгневят, повярвайте ми.

— Тези шотландци са откачени като ирландците — каза Мери Бет. — Ако искахме да слушаме приказки за леприкони, да бяхме отишли в Дъблин.

След тези думи изведнъж почувствах страх. Намирахме се дълбоко в долината. От селото не бе останал камък върху камък. Нашите палатки и фенерите се виждаха от мили надалеч и аз се почувствах съвсем гол и беззащитен.

Трябва да се изкачим до руините на замъка, рекох си аз, но после осъзнах, че не сме виждали нашия призрак вече цял ден. Не бяхме усещали докосването му, нито дъха му.

Страхът ми се усили.

— Лашър, ела при мен — прошепнах и изведнъж се ужасих, че може да е отишъл да стори нещо ужасно на близките ни, защото е разгневен.

Той обаче бързо отговори.

Докато вървах сам с незапален фенер сред високата трева и всяка стъпка бе мъчение, защото тялото ме болеше силно от ездата, той се появи като освежаващ ветреца и разлюля тревата около мен в голям кръг.

— Не съм ти ядосан, Жулиен — рече той, а гласът му бе изпълнен със страдание. — Ние сме на нашата земя, земята на Донелайт. Виждам, каквото виждаш и ти, и плача, защото си спомням каква бе долината навремето.

— Каква беше? — попитах аз.

— О, тук беше голямата църква, за която ти знаеш, идваха хиляди каещи се и болни, изминаваха мили по хълмовете, за да се поклонят в светилището. Градът процъфтяваше, бе пълен с дюкяни и търговци, продаваха изображения на... на...

— На какво? — попитах.

— Какво значение има това за мен? Аз пак ще се родя и този път няма да изхабя плътта си, както в онези години. Аз не съм роб на историята, а роб на амбицията. Разбираш ли разликата, Жулиен?

— Осветли ме — рекох. — Вече на няколко пъти силно ме озадачаваш.

— Много си прав, Жулиен. Искам да кажа следното: няма никакво минало. Абсолютно никакво. Само бъдещето съществува. Ние учим все повече, все повече узнаваме, а почитта ни към миналото е просто суеверие. Ти правиш каквото можеш, за да направиш рода силен. Аз също. Мечтая за вещицата, която ще ме види и ще ме възплъти. Ти мечтаеш за богатство и власт за твоите деца.

— Така е — съгласих се.

— Няма нищо друго. А ти ме доведе обратно тук, на това място, което никога не съм напуснал, за да мога да разбера това.

Стоях под здрачното небе, наред огромната долина, а руините на катедралата се извисяваха точно пред мен. Тези думи попиха в душата ми. Запомних ги завинаги.

— Кой те научи на това? — попитах.

— Ти — отговори Лашър. — Ти и твоят вид ме научихте да желая, да се стремя, да имам цел, вместо да бъда пасивен. И сега искам да ти припомня, че миналото се опитва да те призове под фалшив претекст.

— Така ли мислиш?

— Да. Какво са тези камъни? Нищо, те са нищо.

— Може ли да видя църквата?

— О, да. Запали фенера си, ако желаеш. Но никога няма да я видиш такава, каквато я виждам аз.

— Грещиш. Когато влизаш в мен, ти оставяш нещо от себе си. Аз съм я виждал. Виждал съм и тълпата вярващи пред вратите ѝ, свещите и Коледните зелени...

— Замълчи! — рече той и аз го почувствах като вятър, който ме обгърна така яростно, че ме повали на колене, а после стихна.

— Благодаря ти, дух — рекох, драснах клечка и като пазех пламъчето с длан, запалих фитила на фенера си. — Няма ли да ми разкажеш за онези времена?

— Ще ти кажа какво виждам оттук. Виждам моите деца.

— За нас ли говориш?

Но той не каза нищо повече, въпреки че ме последва, когато тръгнах през тревата, по каменистата неравна земя и най-сетне навлязох сред руините, заставах под огромния неф и се загледах в разрушените арки.

Господи, що за огромна катедрала е била, помислих си. Бях виждал много европейски катедрали, но тази не беше в романски стил — със заоблени арки и изобилие от стенописи; без съмнение беше студенокаменна, висока, грациозна катедрала, като катедралите в Шартр и Кентърбъри.

— А останало ли е нещо от великолепните витражи? — прошепнах.

Вятърът повя спокойно през цялата притъмняла долина като печален отговор и мина през нефа, като отново накара тревата да се люшне напред-назад, а после се надипли около мен, сякаш да ме прегърне. Луната вече се бе показала малко и звездите сияеха.

Внезапно отвъд края на нефа, където някога се бе издигал прозорец и арката се извисяваше в небето, аз видях самия призрак, необятен, огромен и тъмен. Полупрозрачен, той се разливаше по

небето като буреносен облак, само че безшумно, събираше се и отново се разпръсваше, а после с един внезапен изблик се разтвори в нищото.

Ясно небе, луната, далечната планина, гората. Всичко изглеждаше притихнало, а въздухът изведнъж стана по-студен и някак пуст. Фенерът ми гореше ярко, а аз стоях сам-самичък напред катедралата, която ми се стори още по-висока, а аз самият — още по-дребен, безполезен, жалък и отчаян. Свлякох се в тревата, свих колене към гърдите си и опрях брадичка на ръцете си. Взирах се в тъмното и се опитвах да извикам отново спомените на Лашър в ума си.

Но не видях нищо, само се почувствах още по-самотен и пак осъзнах абсолютното чудо на живота си — колко много обичам семейството си и как всички те процъфтяват под крилото на това ужасно зло.

Може би е така с всички семейства, рекох си. Всички са прокълнати и са сключили сделка с дявола. Някакъв ужасен грях. Как иначе могат да станат така богати и свободни? Но всъщност не вярвах в това. Вярвах точно в обратното — в доброто.

Тогава осъзнах своята дефиниция на доброто. Да си добър, да обичаш, да си баща, да си майка, да се грижиш, да лекуваш. Видях я с ослепителна простота.

„Какво друго можеш да направиш, глупако? — рекох на себе си. — Освен да се грижиш за семейството си, да им осигуряваш благоденствие, да ги правиш силни, здрави и добри. Дай им съвест и ги защити от злото.“

После ме споходи тържествена мисъл. Седях неподвижен, сред топлатата светлина на фенера, катедралата се извисяваше над мен, а тревата отново бе полегнала като постеля в краката ми. Вдигнах очи и видях луната да се движи право към огромния кръг на витражния прозорец с розата. Стъклото, разбира се, го нямаше. Знаех, че това е витражен прозорец, защото знаех какво е имало там. Знаех и значението на огромната йерархия на символите в католическата църква и че розата е най-висшето цвете и затова е символ на най-извисената жена, на Дева Мария.

Мислех за това и започнах да се моля. Не на Девата, а на атмосферата на това място, на времето, вероятно на самата земя. Казах: „Господи, защото всичко това носи твоето име, можем ли да сключим една сделка? Аз ще ида в ада, ако ти спасиш моето

семејство. Мери Бет вероятно също ще иде в ада и всяка вещица след нея. *Но спаси семејството ми. Нека бъдат силни, щастливи и благословени*“.

Не получих отговор на молитвите си. Останах там дълго. Луната бе забулена от облаци, после се показа отново — сияеща и красива. Разбира се, не очаквах да чуя отговор на молитвите си, но тази сделка ми даде надежда. Ние, вещиците, ще страдаме заради злото, но другите ще процъфтяват. Това бе моят обет.

Станах, взех фенера и тръгнах обратно.

Мери Бет вече спеше в палатката. Водачите пушеха лули и ме поканиха да се присъединя към тях. Казах им, че съм изморен. Мислех да си легна и да стана рано.

— Нали не сте се молили там, господине? — попита ме единият. — Опасно е човек да се моли в руините на тази катедрала.

— Така ли, защо? — попитах.

— Това е църквата на свети Ашлар, а той най-вероятно ще отговори на молитвите ви и кой знае какво ще стане тогава!

Двамата избухнаха в смях, запляскаха се по бедрата и си закимаха един на друг.

— Свети Ашлар ли? Ашлар ли казахте?

— Да, сър — рече другият, който за първи път проговаряше пред мен. — Това е било негово светилище, на най-могъщия светец на Шотландия. Но презвитерианците превърнаха произнасянето на името му в грях. В грях! Вещиците обаче винаги са го знаели!

Изведнъж времето и пространството като че изчезнаха. В тихата нощ в долината аз си спомних: бях на три, а старата вещица от плантацията ми разказваше на френски: „Извикала го по погрешка в долината...“. И аз прошепнах: „Ела при мен, мой Лашър. Ела, мой Ашлар. Ела при мен, мой Лашър! Ела при мен, мой Ашлар!“.

Започнах да си го повтарям и после го казах на глас. Двамата мъже не разбраха нищо, естествено. Някъде от сърцето на долината се надигна виещ вятър и зафуча яростно срещу планината.

Брезентът на палатките запърха от силата му. Мъжете хукнаха да ги закрепят. Фенерите изгаснаха. Вятърът се превърна в буря, а когато Мери Бет застана до мен и стисна здраво ръката ми, бурята се спусна върху Донелайт — рукна дъжд и затъгнаха такива гръмотевици, че ние всички потреперихме.

Всички освен мен. Аз се съвзех доста бързо, защото осъзнах, че няма смисъл да се страхувам, вгледах се в бурята. Вгледах се в небето, а дъждът шибаше лицето ми.

— Проклет да си, свети Ашлар, който и да си! Да се продъниш в ада дано! — извиках. — Светец, детрониран светец, повален от престола си! Върни се в ада. Ти не си светец. Ти си демон!

Палатката се откачи от колчетата и полетя нанякъде. Водачите хукнаха да задържат другата. Мери Бет се опитваше да ме успокои. Вятърът и дъждът станаха още по-яростни — същински ураган.

Когато бурята достигна до пика на гнева си, ние видяхме призрачен тунел от черен облак да се издига внезапно от тревата, да се завърта шеметно и да почерня цялото небе. А после внезапно — както се бе появил — той изчезна.

Стоях неподвижен, целият вир-вода. Ризата ми беше полуразкъсана на рамото. Мери Бет свали покривалото от главата си и се заразхожда по влажната земя, изпълнена с безстрашие и любопитство.

Един от водачите дойде при мен.

— По дяволите, човече — рече той. — Нали ти казах да не му се молиш. За какво, за бога, се моли?

Аз се засмях тихо и рекох:

— О, Господи, помогни ми. Нима това бе доказателство, Всемогъщи Боже, че теб те няма, а твоите светци могат да са такива жалки демони?

Въздухът леко се затопли. Мъжете бяха запалили фенерите. Водата попи в земята така, сякаш не беше съществувала. Все още бяхме замаяни и мокри, но чистата луна се появи и заля долината със сиянието си. Тръгнахме да оправим палатките, да се изсушим и да си лягаме.

Лежах буден цялата нощ. Щом слънцето се показа, отидох при пазачите.

— Искам да науча историята на този светец — рекох.

— Ама не изричайте името му за нищо на света — каза другият. — Ще ми се и аз да не го бях изричал снощи. Не знам историята му и няма да я научите от никой, когото познавам. Тя е стара легенда, човече, вероятно просто шега. Макар че за снощния порой ще се говори много, това знам със сигурност.

— Разкажи ми всичко — настоях аз.

— Не я знам. Майка ми изрича името му, когато иска нещо невъзможно и винаги ми казва да внимавам, да не му се моля за нещо, ако не съм сигурен, че го желая. Чувал съм името му веднъж-дваж тук из хълмовете. Има една стара песен. Но не знам нищо друго. Аз не съм католик. Не им знам светците. Никой тук не познава техните светци.

Другият кимна и каза:

— И аз не знам много. Чувал съм дъщеря си да го вика обаче, за да накара младите мъже да я забележат.

Аз продължих с въпросите, но не научих нищо. Време беше да огледаме руините, кръга и замъка. Призракът не се появи, нито чух гласа му.

Когато разглеждахме замъка, изпитах страх — мястото беше много опасно — но демонът не опита никой от номерата си.

Не бързахме с огледа. Върнахме се в лагера чак по залез. Бях видял всичко, за което ми стигнаха силите. По пода на катедралата имаше дълбок пласт наноси и прах, кой знае какво лежеше под него? Може би гробници? Или пък сандъци с книги и документи! Или пък нищо.

Зачудих се къде ли беше умряла Сузан. Не бе останала и следа от пътища или пазари. Не посмях да питам Лашър, защото рискувах пак да го разгневя.

В Даркърк, малък чист презвитериански град с бели сгради, не открих нито един човек, който да знае нещо за католическите светци. Говореха за каменния кръг, за вещиците, за древните дни, за вещерските сборища в долината и за злите малки хора, които понякога крадяли бебета. Но всичко това бе твърде далечно за тях. Бяха много по-заинтересувани да се качат на влака от Единбург за Глазгоу. Не обичаха гората в долината. Искаха там да се построи леярна за руда. Дърветата да се изсекат. Всичко за тях течеше по мед и масло.

Останах седмица в Единбург, бях ангажиран с банкерите — купувах земята. Но най-сетне приключих с всичко. Основах фонд, за да подпомага проучването на моя дребен професор по история, който ме посрещна след пътуването с прекрасна печена патица и червено вино.

Мери Бет излезе сама, още едно от нейните бягства, но взе и демона със себе си. С Лашър не си бяхме разменили и дума от онази ужасна нощ, но той кръжеше около нея и ѝ говореше. Аз не ѝ казах нищо от това, което бях научил, пък и тя не ме попита.

Страхувах се да произнасям името Ашлар. Това бе истината. Страхувах се. Още виждах онази буря пред очите си, изплашените мъже и Мери Бет, която се взира с любопитство в мрака. Защо точно се страхувах, не знаех. Бях победил, нали така? Вече бях научил името на демона. Нима не бях готов да започна битката си с него?

Най-сетне седнах с моя дребен плешив и очилат учител в Единбург и казах:

— Изчетох всички жития на светците в библиотеката, както и историята на Шотландия, но никъде не се споменава за свети Ашлар.

Той се засмя и наля още вино. Тази нощ беше в превъзходно настроение, тъй като му бях дал хиляди американски долари, за да направи проучване на Донелайт, така че той бе осигурен до края на живота си, както и децата му.

— Свети Ашлар — започна той. — Той е светецът на невъзможното, според мен, нещо като Юда в останалия християнски свят. Не съществува негово житие, доколкото знам, но не забравяй, че сега това е земя на протестанти. Католиците тук са много малко и миналото е забулено в мистерия.

Въпреки това той обеща да провери в книгите си след вечеря. Обсъдихме и фонда за разкопки и реставрация на Донелайт. Руините трябваше да бъдат щателно изследвани, картотекирани, описани и после проучени.

Накрая се оттеглихме в библиотеката и аз потърсих сред книгите му някакви стари католически текстове приблизително от времето преди царуването на крал Хенри. Взех „Тайна история на шотландските планински кланове“, на която не бе изписано името на автора. Това бе много стара книга, подвързана с черна кожа и доста обемиста. Много от страниците ѝ бяха откъснати и когато професорът я отвори на светлината, видях, че е изписана на ръка.

В нея бе описано някакво родословие и професорът го проследи с пръст.

— О, вижте, можете ли да прочетете това? Разбира се, че не можете. То е на келтски. Но тук пише Ашлар, син на Олаф и съпруг на

Джанет, основатели на клана Дръмард и Донелайт, да, това е. Тук пише *Донелайт*. Господи, как не съм го забелязал досега. Макар че името Ашлар съм виждал на много места. Да, свети Ашлар.

Той запрелиства крехките страници, спря се на една и зачете ръкописните букви: „Ашлар, крал на Дръмард“.

Прочете внимателно текста и ми го преведе, като си водеше бележки с молив в един бележник.

„Кралят на езичниците Ашлар, обичан от народа си, съпруг на кралица Джанет. Управници на Хай Диърмаш далеч на север от Великата долина в шотландските гори. Покръстени през 566 година от свети Колумба от Ирландия. Да, ето, това е легендата за свети Ашлар. Умрял в Дръмард, където се издигала огромна катедрала с неговото име. Дръмард по-късно става Донелайт. Реликви... изцеления... о, но жена му, Джанет, отказала да се покръсти и била изгорена на клада заради упорството и гордостта си. И после, когато великият светец скърбял за нея, на мястото на кладата бликнал извор, в който били покръстени хиляди.“

Образът буквално ме парализира. Джанет, изгорена на клада. Светецът, магическият извор. Бях твърде смаян, за да мога да проговоря.

Ученият беше извънредно развълнуван. Той бързо ми обеща, че ще направи препис и ще ми го изпрати.

Разгледахме и други стари книги и намерихме в историята на пиктите пак имената на Ашлар и Джанет и страховитата история за нейния отказ да приеме християнството. Предпочела да умре на кладата, като проклела сродниците си и съпруга си, защото искала да се издигне чрез пламъците при боговете, вместо да живее с боязливите християни.

— Всичко това са легенди. Всъщност никой не знае нищо конкретно за пиктите и това е доста объркващо. Дори не можем да твърдим със сигурност, че са пикти. Вижте тези думи на келтски, те означават „високите мъже и жени от долината“. И това тук, то се

превежда грубо като „големите деца“. А, ето и това: „Крал Ашлар, победил датчаните през 567 година, размахвал пламтящ кръст пред бягащата им армия. Джанет, дъщеря на Рандъл, изгорена на клада от клана на Ашлар през 567 година, въпреки че самият светец умолявал своите новопокръстени последователи да проявят милост“.

Той извади още една книга — „Легенди на планинските шотландци“

— О, ето тук. „Свети Ашлар, все още почитан в някои райони на Шотландия през последните шестнайсет века, основно от младите момичета, които искат да се изпълнят най-съкровени им желания. Не е същински каноничен светец.“

Затвори книгата и добави:

— Е, не ме изненадва, че не е каноничен светец. Всичко това е по-скоро легенда, отколкото история. Явно не е канонизиран от Рим, разбирате ли? Имаме си работа с още един свети Кристофър.

— Да, зная — отвърнах, но не казах нищо повече, защото бях потънал в спомените. Видях съвсем ясно катедралата, за първи път видях самите ѝ прозорци — високи, тесни, с цветни витражи, които не образуваха конкретно изображение, а бяха по-скоро стъклена мозайка от златно, червено и синьо — и големият прозорец с розата, да, с розата! Внезапно видях пламъците и стъклата потрепериха. Чух виковете на тълпата. Бях насред случващото се и буквално усещах тялото си, когато се обърнах срещу идващата тълпа, разперил ръце пред хората!

Съвзех се и забелязах, че старият професор ме гледа с любопитство.

— Вие май много се интересувате от тези неща?

— Да, изпитвам почти нечестива страст — отвърнах. — Катедралата обаче е от дванайсети век. Това не е твърде рано, за да бъде наречено история.

— Не, наистина — рече той и отиде до друга лавица, при цяла серия книги за църкви и руини в Шотландия. — Но много е загубено. Ако не беше настоящият научен интерес към тези неща, всяка следа от католическите постройки щеше да бъде... ето „Катедрали в планинска Шотландия“.

„Катедралата в Донелайт, под патронажа на клана Донелайт, е значително разширена от 1205 до 1266 година от неговите водачи. Специален Коледен молебен, проведен от францисканските монаси, привлича хиляди поклонници от близкия регион. Не са останали никакви записи от онова време, но членовете на клана Донелайт си остават нейни покровители. Смята се, че някои от записите се намират в Италия.“

Въздъгнах. Не исках пак да се отнасям в спомени. На какво ме учеха те?

Той обърна няколко страници и продължи:

— О, ето тук, грубо родословно дърво на клана Донелайт. Крал Ашлар, после вижте тук, правнук Ашлар Достопочтени, и още един наследник — Ашлар Благословени, оженил се за норманската кралица Мора. Боже, явно има доста Ашларовци.

— Така изглежда.

— И тук също — Ашлар и пак Ашлар. Може да се проследи как е било наследявано името, ако приемем, разбира се, че всички тези владетели са съществували! Представителите на шотландските кланове обичат да правят подобни произволни родословия. Знае ли човек.

— За момента това е достатъчно да задоволи страстта ми — отвърнах.

— Да, страст, май това е точната дума, нали? — Той затвори книгата. — Трябва да има още. Ще го открия заради вас. Но, честно да ви кажа, няма да е много по-различно — пак ще е някое старо издание в ограничен тираж и най-вероятно ще си е чист фолклор.

— Ами петнайсети век, времето на Джон Нокс, нима от тогава не са останали никакви текстове. Все трябва да има нещо.

— Всичко е станало на дим — рече професорът. — Все пак говорим за духовна революция. Не можете да си представите колко манастири са унищожени от Хенри VIII, колко статуи и стенописи са ликвидирани или изгорени. Свещени текстове са изгубени завинаги. А когато и съпротивата на Донелайт е прекършена, всичко се е превърнало в пепел.

Той седна и започна да трупа книгите пред себе си.

— Ще проуча всичко заради вас. Ако има някакво свидетелство, че някъде съществуват запазени записи от Донелайт, ще го открия. Но още отсега мога да кажа, че най-вероятно всичко е загубено. В онези времена съкровищата на католиците са изчезнали. Негодникът Хенри е превърнал всичко в пари. Всичко е било за пари и за да може да се ожени за Ан Болейн! Отчайващо е, че един-единствен човек може така да обърне историята. О, вижте: „Свети Ашлар, светецът на младите момичета, който може да сбъдне тайните им желаниа“. Сигурен съм, че ще открия хиляди такива споменавания.

Най-сетне аз го оставих на мира.

Бях получил, каквото исках. *Вече знаех, че това същество е живяло някога и сега е изпълнено с желание за мъст! Той беше просто призрак на мъртвец.*

Знаех, че съм получил доказателство за това и за всичко, което винаги бях знаел. Докато вървах към дома нагоре по хълма от къщата на професора, не спирах да си повтарям подробностите от наученото. Защо тогава този демон се бе прилепил така към нас? За да бъде в плът. Но защо? И най-важното, как бих могъл да използвам името му, за да го унищожа?

Когато стигнах в апартамента ни, Мери Бет вече се бе прибрала и спеше на дивана. Лашър стоеше до нея. Беше в старите селяшки дрехи, с дълга коса, какъвто не го бях виждал от години, и ми се усмихваше.

За миг бях така шокиран от живостта на образа и красотата му, че просто се втренчих в него. А той обичаше това; все едно се хранеше с изумлението ми. Стана някак по-ярък и отчетлив.

— Мислиш си, че знаеш, но не знаеш нищо — каза ми той, като дори раздвижи устните си. — Пак ти припомням, че бъдещето е всичко.

— Ти не си велик дух — казах аз. — Не си никаква голяма тайна. Ето какво трябва да кажа на семейството си.

— Значи ще им кажеш една лъжа. Тяхното бъдеще е в моите ръце. А моето бъдеще — в техните. Това е вашето предназначение. Поне веднъж бъди по-схватлив, благодарение на всичко, което научи.

Не отговорих. Бях удивен, че може да остане така дълго видим.

— Нима този светец се е обърнал срещу Господ? — попитах аз.

— Не ме занимавай с този глупав фолклор, това са безсмислици. Нима вярваш, че някога съм бил един от вас? Трябва да си полудял. Когато се върна на земята, аз... — Замълча, явно на ръба да изрече някаква заплаха. После каза с детска бързина: — Жулиен, имам нужда от теб. Детето в утробата на Мери Бет не е вещица, а слабоумно момиче, също като Катерин, сестра ти, и дори като Маргьорит, майка ти. Затова трябва да ме дариш с още една вещица.

— Е, значи вече имам с какво да се пазаря — отвърнах с въздишка. — Нима искаш да легна със собствената си дъщеря?

Той обаче вече беше много изтощен и образът му започна да чезне. Мери Бет спеше, разкошна и красива на дивана, завита с одеяла. Тъмната ѝ коса бе гладка и лъскава на светлината на огъня.

— Тя ще роди ли това дете?

— Да, изчакай благоприятен момент. Ти ще станеш баща на велика вещица.

— А какво ще стане с нея?

— Тя ще бъде най-великата — отвърна той и добави с въздишка: — Ако не броим Жулиен.

Майкъл, това беше най-големият ми триумф. Бях научил името му, историята му и че е от нашата кръв, но повече не можах да разбера.

Ашлар, всичко бе свързано с това име. Но беше ли Ашлар демон и ако да, кой точно от всичките споменати с това име в старите книги? Първият или някой следващ?

На сутринта напуснах Единбург, като оставих бележка за Мери Бет. Тръгнах за Донелайт и от Даркърк отново продължих на кон. Бях твърде стар, за да извърша сам подобно пътуване, но бях обезумял от откритията си.

Отново разгледах катедралата, но този път под хладното планинско слънце, чиито лъчи струяха красиво през облаците. После отидох до каменния кръг и постоях в него.

Виках към небесата. Сипех проклетия.

— Искам да се върнеш в ада, свети Ашлар! Това е твоето име, това си ти, най-обикновен човек, който е бил боготворен и от гордост е останал на земята като зъл демон, за да ни измъчва.

Гласът ми се носеше из долината, но бях съвсем сам. Демонът не си направи труда да ми отговори. После застанах насред кръга и

внезапно почувствах ужасно замайване, което означаваше, че онова създание идва към мен.

— Не, върни се в ада! — изкрещях аз, но паднах в тревата. Думите ми се разтвориха във вятъра, който ревеше в ушите ми и замъгли всичко пред очите ми.

Когато се събудих, вече беше мръкнало. Бях целият в синини. Дрехите ми бяха разкъсани. Създанието бе връхлетяло яростно върху мен.

За миг се уплаших за живота си, седях в тъмното, без да знам какво е станало с коня ми или по кой път да поема, за да се измъкна от ужасната призрачна долина. Накрая успях да стана и осъзнах, че някой ме държи за раменете.

Беше *той*, отново силен, материален, поведе ме в тъмното, доближил лице до моето. Вървахме към замъка. Демонът бе така реален, че усещах миризмата на кожения му жакет, както и миризмата на тревата, която се бе полепила по него. Както и ароматът на гората, надвиснала около нас. Той изчезна и аз продължих сам, но на няколко пъти се появява отново, за да ми помогне.

Най-сетне минахме през разбитата порта в големия салон на замъка и там аз заспах на пода, твърде изтощен, за да продължа. Той седеше до мен в тъмното, ту само като привидение, ту отново ставаше материален, а понякога просто ме обгръщаше с присъствието си.

Потънал в отчаяние и напълно изтощен, аз му казах:

— Лашър, какво правиш? За какво е всичко това?

— За да живея, Жулиен, само това искам. Да живея, да се върна в светлината. Не съм това, което си мислиш. Погледни отново в спомените си. Светецът е на стъклото, нали така? Как бих могъл аз да съм този светец, щом го виждам на стъклото? Никога не съм го признавал; този светец бе причината за моя провал!

Но аз не бях виждал светеца на прозореца. Бях виждал само цветовете, но сега, докато лежах на земята, отново си спомних църквата. Всъщност бях в нея в миналите времена, тръгнах към трансепта и влязох в параклиса на светеца, да, там имаше разкошен витраж. Слънцето проникваше през неговия образ — той беше светец-воин, с дълга коса и брада, свети Ашлар, който побеждава чудовищата: свети Ашлар.

Разбрах, че говоря, в онова отминало време, отчаян до дъното на душата си: *Свети Ашлар, как бих могъл да съм това същество? Помогни ми. Господи, помогни ми. И те ме отведоха. Какъв избор имах?*

О, изпитвах такъв копнеж, такава болка.

И после всичко притъмня. Изгубих съзнание. Никога не бях опознавал демона така живо, както в онзи миг, когато стоях в неговата плът наред катедралата. *Свети Ашлар!* Дори чух гласа му, моят глас, да отеква под каменния свод. *Как може да съм това същество, свети Ашлар!* Но от яркия стъклен витраж не дойде никакъв отговор. Като всеки друг изографисан образ, той си остана безстрастен и величествен.

Чернота.

Когато се събудих на сутринта, наред руините на замъка, бяха дошли да ме търсят водачи от Даркърк. Те ми бяха донесли храна, вода и одеяла, като водеха и кон. Бяха се уплашили за мен. Конят ми се върнал сам в хана.

Наред блясъка на утрото долината изглеждаше самотна и невинна. Аз исках само да легна и да спя, но уви, не можех да го сторя, преди да стигна в хана в Даркърк, а там спях почти непрекъснато в продължение на два дни, изгарян от треска.

Когато се върнах в Единбург, Мери Бет бе изпаднала в паника. Помислила, че съм заминал завинаги. Беше обвинила Лашър, че ми е сторил нещо, а той се разридал.

Казах ѝ да седне с мен до огъня и ѝ разказах всичко. Разказах ѝ историята и нейното значение. Отново описах спомените си.

— Ти трябва да си по-силна от това създание до края на дните си — обясних ѝ аз. — Никога не бива да му позволяваш да надделее. То може да убива, може да господства! Може да унищожава; то иска да живее. Той не е носител на висша мъдрост, а огорчено същество, същество от мрака, обзето от крайно отчаяние, същество, което навремето е претърпяло своя провал!

— Да, страдащо същество — рече тя, — това е най-точната дума. Но Жулиен, ти си преминал всякакви граници, как ще продължаваш да живееш, опълчвайки му се така. От сега нататък трябва да го оставиш изцяло на мен.

Тя стана и заговори спокойно, с малко жестове, по своя типичен маниер:

— Аз ще използвам това създание, за да направя семейството по-богато и от най-смелите ти представи. Ще създам род, така велик, че нито революция, нито война, нито бунт да могат да го разрушат. Ще обединя всичките братовчеди, ще окуражавам браковете в рода и ще се погрижа фамилното име да се носи от всеки, който стане част от нас. Аз ще достигна пълен триумф на рода, Жулиен, и това създание го знае. Разбира го. Той иска това. Между нас няма никакъв конфликт.

— Нима? — попитах аз. — А каза ли ти какво очаква от мен да сторя? Че иска да бъде баща на следващата вещица, родена от теб? — Треперех от тревога и ярост.

Тя се усмихна съвсем спокойно и после ме погали по лицето.

— Е, да, когато моментът за това настъпи. Ще бъде ли много трудно за теб, скъпи мой?

През нощта сънувах вещици в долината. Сънувах оргии. Сънувах хиляди неща, които никога не бях вършил. От Единбург заминахме за Лондон. Останахме там, докато Мери Бет роди Бел през 1888 година и още от самото начало знаехме, че това сияйно дете не е нормално, само защото Лашър ни го бе казал.

В Лондон се сдобих с голям, подвързан с кожа бележник и страници от фин пергамент, в който записах всичко, което знаех за духа. Записах всичко, което знаех за нашето семейство. Имах много такива бележници и у дома, заточвани, прекъсвани и забравяни. Но сега записах всичко, което си спомнях.

Разказах всичко за Ривърбенд, до най-малкия детайл. Записах легендите за Донелайт и за светеца. Всичко. Пишех бързо и почти яростно, защото знаех, че чудовището може да ме прекъсне всеки момент.

То обаче не го стори.

Ежедневно получавах писма от стария професор, но повечето от тях бяха истории за свети Ашлар, който сторил чудо за някакво младо момиче, защото бил нейния божествен защитник. Останалите просто повтаряха онова, което вече бе открил. В Донелайт бяха започнали

разкопки, но работата щяла да продължи почти век. Пък и какво ново можеха да разкрият?

Но все пак аз продължих да пиша на професора с ентузиазъм, увеличавах даренията и им давах пълна свобода да продължат проекта по проучването на Донелайт и комплекса руини.

Преписвах всяко писмо в моя бележник.

След това купих нов и започнах да описвам историята на собствения си живот. Избрах този бележник заради здравата подвързия и хубавата хартия. Никога не ми хрумна, че тези книги ще изчезнат от света преди мен.

Междувременно Лашър изобщо не ме безпокоеше, защото през цялото време бе с Мери Бет, която почти до самото раждане не спираше да обикаля Лондон, като отиде дори до Кентърбъри и до Стоунхендж. Винаги беше в компанията на млади мъже. Мисля, че двама от тях, учени от Оксфорд, и двамата много влюбени в нея, не я изоставиха дори при самото раждане на Бел в болницата.

Никога не съм се чувствал така изолиран от Мери Бет, както тогава. Тя беше влюбена в Лондон, в древните забележителности и последните модни нововъведения. Ходеше да разглежда фабрики, ходеше на театър и въобще се интересуваше от всевъзможни новости. Отиде до Тауър, разбира се, и в музея на восъчните фигури, който тогава беше много модерен. Бременността не означаваше нищо за нея. Тя бе така висока, здрава и енергична... И все пак си беше жена, красива жена, която копнееше да види детето си, въпреки че вече знаеше, че то не е очакваната вещица.

— Но си е мое, мое е — настояваше Мери Бет. — Ще носи името Мейфеър и само това има значение.

Аз често се затварях насаме с миналото, завладян от отчаяното желание да запиша всичко, което може да предизвика по-късни интерпретации. Но колкото повече се усамотявах с това, толкова повече осъзнавах, че съм записал всичко, което зная, и отчаянието и безпомощността ми се задълбочаваха.

Накрая Лашър се появи.

Беше същият какъвто го видях в замъка. Държеше се като приятел, искаше да ме успокои. Оставих го да погали челото ми; позволих му да ме утеши с целувки. Но в душата си плачех. Бях открил онова, от което се нуждаех, и все пак то нямаше да ми е от

полза. Какво друго можех да сторя? Мери Бет го обичаше и не виждаше колко голяма е властта му, както и всяка друга вещица преди нея — те или го командваха, или се оставяха на ласките му.

Накрая любезно го помолих да си тръгне, да отиде при вещицата си и да остане с нея. Той се съгласи.

Мери Бет, която бе родила едва предния ден, още беше с бебето в болницата и си почиваше под грижите на сестрите.

Аз тръгнах да се разхождам из Лондон сам.

Стигнах до една стара църква, вероятно от онези времена, не съм сигурен. Дори не знаех каква е, просто влязох в нея и седнах на последната пейка. Сведох глава и се отдадох на молитви.

— Господи, помогни ми — примолех аз. — Никога в живота си не съм ти се молил истински, освен когато бях в спомена на онова създание в старата катедрала и стоях в неговата плът пред витража на свети Ашлар. В този момент се научих как да се моля, от неговата молитва. Сега се опитвам да сторя същото. Сега ти се моля. Каж ми какво да сторя? Ако унищожи това същество, то ще унищожи ли моето семейство?

Бях потънал в молитвата, когато някой ме потупа по рамото. Вдигнах очи и видях, че до мен стои млад мъж, облечен изцяло в черно, с черна копринена вратовръзка. Изглеждаше някак твърде добре облечен, за да е обикновен човек. Косата му бе черна и много красива, а очите — поразителни — малки, но много сиви и сияещи.

— Елате с мен — каза ми той.

— Защо, нима вие сте отговорът на молитвата ми?

— Не, но искам да зная какво сте научили. Аз съм от Таламаска. Чували ли сте за нас?

Разбира се, знаех кои са — учените от Амстердам. Старият професор ми бе говорил за тях. Моят предшественик Петир ван Абел също бе член на техния орден.

— О, наистина, Жулиен, вие явно знаете повече, отколкото предполагам — рече мъжът. — Елате, искам да поговорим.

— Така ли? И защо да го правя?

Изведнъж усетих някакво раздвижване във въздуха около мен — той се затопли и внезапно в църквата нахлу порив на вятъра, който затръшна вратите. Мъжът се стресна и се огледа изплашено.

— Мислех, че искате да научите онова, което знам — казах аз. — Но сега ми изглеждате изплашен.

— Жулиен Мейфеър, не знаете какво вършите — рече той.

— А вие знаете, така ли?

Вятърът стана още по-силен и отвори с трясък вратите, през които нахлу същински потоп ярка дневна светлина, която заля статуите и дърворезбите, и свещения полумрак на църквата.

Мъжът отстъпи назад и се втрени в далечния олтар. Почувствах как въздухът се събира и вятърът става все по-силен и се понася към него. Знаех какво ще последва — поривът събори непознатия на земята. Той запълзя по мраморния под, изправи се на крака и бързо отстъпи далеч от мен. От носа му течеше кръв, и той извади хубава носна кърпа и се избърса.

Вятърът обаче не беше приключил. В църквата се носеше нисък тътен, сякаш самата земя се тресеше.

Мъжът изтича навън и повече не го видях. Вятърът замря. Въздухът притихна, сякаш нищо не се беше случило. Сенките отново се спуснаха под нефа. Само пращната слънчева светлина проникваше през прозорците.

Аз седнах и пак се взрях в олтара.

— Е, дух? — повиках го.

Лашър отвърна в мислите ми, гласът му дойде като че от пустотата и тишината на църквата.

— Няма да им позволя да се доближат до теб. Няма да им позволя да се доближат до моите вещици.

— Но те те познават, нали? Били са в долината. Те те познават. Моят прародител Петир ван Абел...

— Да, да, да. Нали ти казах, че миналото е нищо.

— И познаването му не носи никаква сила? Тогава защо прогони този изследовател? Трябва да ти кажа, че всичко това ми се струва доста подозрително.

— Бъдещето, Жулиен. Мисли за бъдещето.

— О, и значи онова, което съм научил, може да попречи на онова, което ти виждаш в бъдещето.

— Ти си стар, Жулиен, служи ми добре. И пак ще ми служиш. Аз те обичам. Но няма да ти позволя да говориш с хората от Таламаска

никога, нито пък ще ги допусна до Мери Бет или друга от моите вещици.

— Но какво искат те? От какво по-точно се интересуват? Старият професор от Единбург ми каза, че са любители на старините.

— Те са лъжци. Казват, че са учени и само учени, но всъщност пазят ужасяващи тайни. Много добре зная какви са. Няма да им позволя да се доближат до теб.

— Значи ти ги познаваш така, както те познават теб?

— Да. Те са неустойимо привлечени от мистериите, но са лъжци. Ще използват знанието си за свои собствени цели. Не им казвай нищо. Помни какво ти казах. Те лъжат. Защити рода от тях.

Аз кимнах. Излязох от църквата и се прибрах у дома. Отворих големия си бележник, в който описвах историята на рода и на Лашър.

„Дух, не знам дали можеше да прочетеш тези думи, нито дали си тук сега, или си отишъл да пазиш своята вещица. Не знам това. Но едно ми е чудно. Щом наистина се страхуваш от тези учени, както казваш, ако наистина се опитваш да ги държиш настрана, защо, за бога, им направи тази демонстрация на силата си?“

Защо показва по най-красноречив начин присъствието и мощта си пред онзи мъж, както пред малцина други? Той ли е ученият, който е бил в долината на Донелайт и знае нещо за теб? О, суетен демон, ще се отърва от теб.“

Затворих бележника.

По-късно същата седмица Мери Бет се върна при мен като щастлива майка и започна да изкупува всеки магазин с бебешки стоки в Лондон. А аз започнах собствено разследване на мистериозния орден.

Таламаска.

Всъщност това не беше никак лесна задача. За хората от ордена имаше по-малко сведения, отколкото за свети Ашлар, и от разговорите си с професорите от Кеймбридж аз добих съвсем смътна представа за тях: любители на старини, колекционери, историци.

Знаех, че това не е цялата картина. Помнех съвсем ясно сивоокия мъж и неговото поведение. Помнех съвсем ясно и страха му, когато вятърът го повали.

Най-сетне открих къде се намира тяхната метрополия, но беше невъзможно да се приближа. Стигнах до входа на парка около нея и видях високите прозорци и комини. Демонът обаче стоеше пред мен и ми каза:

— Жулиен, върни се, тези хора са зли. Тези хора ще унищожат семейството ти. Жулиен, върни се, трябва да заченеш вещица с Мери Бет. Ти имаш своето предназначение. Аз виждам надалеч и виждам много по-ясно.

Тази борба вече ми идваше твърде много. Разбрах, че Лашър ме е оставил да науча малкото, което бях разбрал за Таламаска, защото то нямаше никакво значение. Но щеше да ми попречи да продължа по-нататък.

Записах си всичко, но вече бях много подозрителен по отношение на този орден.

Нека сега завърша историята си, като ти разкажа накратко за последните ми години и малкото, което успях да науча и което сега ще послужи на теб. Наистина не е много. Мисля, че вече и ти започваш да разбираш, че не бива да вярваш на никого, освен на теб самия, да унищожи това същество. А ти трябва да унищожиш Лашър. Сега той е в плът и може да бъде убит; може да бъде прогонен в отвъдното, откъдето само един Господ знае дали ще се завърне. Но ти трябва да сложиш край на неговата тирания тук; край на целия този ужас.

След като се върнахме у дома, аз окуражих Мери Бет да се омъжи за Даниел Макинтайър, един от моите любовници и безкрайно очарователен човек, когото тя определено харесваше. Лашър обаче не спираше да настоява да легна с нея. Първото ѝ дете от Даниел бе едно волево и мрачно момиче — Карлота, която от самото начало се оформи като ревностна католичка. Може да се каже, че самите ангели я изпратиха, но ми се ще да я бяха отвели право в небесата. Лашър настояваше да стана баща на още едно момиче.

Тогавя вече бе настъпила нова ера. Модерната ера. Не можеш да си представиш промените навсякъде около нас. Мери Бет беше така

могъща и успешна, че всички се подчиняваха на волята ѝ и семейството като че ли бе всичко за нея.

Тя не сподели с никого онова, което знаеше за Лашър и дори поиска от мен да пазя книгите си в тайна. Превърна Лашър в нещо като семеен призрак, в легенда, и така го омаловажи дори сред нас.

Накрая — след като роди на Даниел две деца, които явно нямаше да послужат на целите ѝ, защото второто, Лайънъл, бе момче и затова бе още по-неподходящ от Карлота — аз направих каквото тя и Лашър искаха от мен и от този съюз между един старец и неговата дъщеря се роди моята красива Стела.

Стела беше вещица, тя виждаше Лашър. Дарбата ѝ беше голяма, но още от малка обичаше само и единствено да се забавлява. Беше безгрижна, игрива, весела, обичаше да пее и да танцува. Понякога се чудех дали ще понесе бремето на всички тези тайни и дали не е създадена просто за да ме прави щастлив.

Стела, моята красива Стела. Тя носеше товара на тайните, сякаш бяха просто лек воал, който можеше да разкъса, когато пожелае. Не показваше обаче никакви признаци на лудост, а това бе достатъчно за Мери Бет. Тя беше нейната наследница, поредната брънка от веригата към вещицата, която някой ден ще помогне на Лашър отново да навлезе в нашия свят.

В края на века аз вече бях много стар.

Все още яздех коня си по Сейнт Чарлз авеню и в Одюбон Парк. Слизах от него и се разхождах покрай лагуната, като гледах огромните фасади на университетите. Всичко се бе променило, всичко. Целият свят се промени. Нямаше го вече пасторалния рай на Ривърбенд, нямаше ги магьосниците, които шепнат заклинания и палят свещи.

Само едно огромно богато семейство, което не можеше да бъде предизвикано от никого и чиято история се бе превърнала просто в страховита легенда, с която вечер да плашат децата.

Разбира се, аз се наслаждавах на тези години. Никой от този стар род не е живял като мен. Аз никога не съм работил така усилено като Мери Бет и никога не съм се ангажирал толкова много.

Основах фирмата „Мейфеър и Мейфеър“ заедно със синовете си Кортланд, Баркли и Гарланд. С Мери Бет работехме заедно и завещанието лека-полека започваше да придобива своята законова форма. Аз обаче се отдавах предимно на удоволствията.

Прекарвах много време със синовете си и съпругите им, играех си с внуците си, смеех се със Стела или пък отивах в Сторивил, забележителния квартал на разврата в онези времена, за да преспя с най-красивите проститутки. И макар че Мери Бет, сега заета майка на три деца, не идваше с мен, аз взимах млади любовници и получавах двойно удоволствие от жените в квартала и от младите мъже, които водех със себе си.

О, Сторивил, това е друга смайваща приказка, един експеримент, поел в неочаквана посока, ако мога така да се изразя — част от нашата велика история. Но трябваше да минем и през това.

В онези години лъжех синовете си. Лъжех ги за греховете си, за покварата си, за силите си, за Мери Бет и за нейната Стела. Опитвах се да насоча погледа им към света, към практичното, към истините в природата и книгите, които бях научил като много малък. Не смеех да им предам тайните си и когато те възмъжаха, вече знаех, че нито един от тях не е подходящ за това. Всички бяха много солидни. Моите мили момчета бяха добри хора. Толкова бяха запалени по това да правят пари и да се грижат за семейството. Бях захранил енергията им с доброто в самия мен и не смеех да им покажа лошите си страни.

Всеки път, щом се опитвах да кажа на Стела каквото и да било, тя или заспиваше, или започваше да се смее.

— Няма нужда да ме плашиш с това — рече. — Мама ми разказа за твоите фантазии и сънища. Лашър е моят скъп призрак и прави всичко каквото му кажа. Само това има значение. Знаеш ли, Жулиен, страхотно е да си имаш свой собствен семеен призрак.

Аз бях изумен. Все пак това беше модерно момиче. Тя не знаеше какво говори! О, нима бях живял толкова дълго само за да видя как Карлота, по-голямата, се превръща в злобно набожно чудовище, а онова сияйно дете смята цялата история за нещо като отживелица, макар че виждаше духа със собствените си очи! Мислех, че ще полудея.

Въпреки че живеех в лукс, въпреки че посвещавах дните си на удоволствията на новото време, карах автомобила си и слушах моята виетрола, през цялото време изпитвах страх от бъдещето.

Знаех, че демонът е зъл. Знаех, че той лъже. Знаех, че всичко това е една смъртоносна тайна. Страхувах се и от учените от Амстердам. Страхувах се от човека, с когото бях разговарял за кратко в църквата.

Когато моят професор писа от Единбург, за да ми каже, че от Таламаска му досаждали с молбата да видят писмата му до мен, аз веднага му наредих да не им показва абсолютно нищо и удвоих постъпленията в сметката му. Той, разбира се, ме увери, че ще ме послуша, и аз никога не се усъмних в думите му.

Не можех да разбера поведението на тези учени, както и поведението на Лашър пред тях. Защо онзи мъж ми се бе представил така злокобно? И защо този дух нарочно се бе явил пред него? Усецах някакъв замисъл във всичко това и се чудех дали пък демонът не се забавлява да ги измъчва. Не беше ли твърде детинско?

Накрая, през последните ми години, аз се върнах в стаята си на тавана и взех със себе си най-прекрасното от новите изобретения — малката виетрола. Не мога да ти опиша що за удоволствие ни доставяха всички тези неща — да можеш да слушаш музика от плочите, да излезеш на моравата с грамофона и да си пуснеш някоя опера.

Обожавах това. Разбира се, когато музиката свиреше, Лашър не можеше да чете мислите ми, въпреки че и без това вече го правеше все по-рядко.

Той бе напълно доволен да кръжи около Мери Бет и малката Стела. Обожаваше ги по различен начин, черпеше сили и от двете и не спираше да снове между тях. Всъщност най-щастливите му мигове бяха, когато майка и дъщеря се събираха заедно.

По това време аз вече нямах нужда от него. Изобщо. Пишех моите книги и ги трупах под леглото си. Радвах се на компанията на любовника си Ричард Леуелин, очарователен млад мъж, който боготвореше земята, по която стъпвах, но на когото не посмях да доверя нищо заради неговата собствена безопасност.

Животът ми през онези дни беше богат. Племенникът ми Клей живееше с нас, дъщерята на Реми Мили и синовете ми растяха здрави и красиви. Бяха предприети и стъпки за укрепване на юридическата фирма „Мейфеър и Мейфеър“, която щеше да контролира семейните начинания.

Когато Карлота стана на дванайсет, аз се опитах да се усамотя с нея и да ѝ разкажа цялата история. Показах ѝ книгите си и се опитах да я предупредя. Казах ѝ, че Стела ще наследи смарагда и ще стане любимката на демона, който е много лукав и всъщност е просто

призрак на човек, живял някога, и чиято единствена цел сега е да живее отново.

Никога няма да забравя реакцията ѝ, думите, с които ме нарече, и проклятията, които изсипа отгоре ми.

„Дявол, вещица, магьосник. Винаги съм знаела, че дяволът живее в сенките на тази къща, а ти се опитваш да му дадеш име и да му припишеш история.“

Тя смяташе да се обърне към католическата църква, за да унищожи това нещо, каза, че ще потърси „силата на Христа, на Светата майка и всички светии“.

Скарахме се ужасно. Аз ѝ изкрещях:

— Не разбираш ли, че всичко това е просто друга форма на вещерство?

— А на какво искаш да ме научиш ти, порочен старец — че трябва да вляза в общение с демони? Че за да ги победя, трябва да ги опозная? Аз ще прекъсна веригата, ще прекъсна веригата! — изкрещя тя. — Само почакай и ще видиш. Ще оставя завещанието без наследница. Ще сложа край на всичко това.

Бях отчаян. Умолявах я да ме изслуша, да помисли по-добре, да приеме съвета ми и да не си въобразява, че подобно нещо е възможно. Семейството беше станало огромно! Тя обаче пречупи всички тези тайни през католическото си съзнание, разчиташе на молитвите и църковните служби да я спасят.

По-късно Мери Бет ми каза да не отдавам значение на думите ѝ, защото: „Тя е тъжно дете. Аз не я обичам. Опитвам се да я обичам, но не мога. Аз обичам Стела и Карлота знае това, знае и че няма да наследи смарагда. Винаги го е знаела и изгаря от омраза и завист“.

— Но не виждаш ли, че тя е по-умната? Аз също обичам Стела, но Карлота е по-умната.

— Вече е решено, и то преди много години — каза Мери Бет. — Душата на Карлота е затворена за мен. Тя е затворена и за него и той няма да ѝ позволи да остане тук, освен ако не послужи на някакъв семеен интерес, в сянка.

— О, значи виждаш как той контролира всичко. Как би могла Карлота да послужи на някакъв семеен интерес? Как биха могли и онези от Таламаска да послужат на семейството? Това е нещо, което

трябва да разбере. Това нещо може да убие всеки, от който няма изгода.

— Ти просто мислиш твърде много за един стар човек — каза тя. — Не спиш достатъчно. Какво общо имат онези от Амстердам? На кого изобщо му пука за хора, които разказват разни истории за нас? Та ние сме вещици и това е нашата сила. Ти се опитваш някак да подредиш всичко това, но в тази история няма ред.

— Не си права — отвърнах. — Много, много грешиш.

Всеки път, щом погледнех невинните очи на Стела, осъзнавах, че не мога да стоваря върху нея цялото бреме, което носех на плещите си. Като я гледах как играе със смарагдовата огърлица, потрепервах от ужас.

Показах ѝ къде съм скрил книгите си, под леглото. Казах ѝ, че някой ден ще трябва да прочете всичко. Казах ѝ тайната за Таламаска, за учените от Амстердам, които знаят за демона, но могат да бъдат много опасни за нас. Не биваше да се забъркваме с тях. Казах ѝ как може да разсейва демона и ѝ обясних за суетата му. Казах ѝ каквото можах, но не и цялата история.

Това беше ужасното. Само Мери Бет знаеше цялата история, а Мери Бет се променяше с времето. Тя беше жена на двацети век. И все пак научи Стела на онова, което смяташе, че трябва да знае. Даде ѝ дори да си играе с онези кукли! Даде ѝ куклата, която бе направена от кожа, кост и нокти от моята майка; и друга — от Катерин.

Един ден слязох на долния етаж и видях Стела седнала на леглото си, кръстосала розовите си крака да играе с тези две кукли, които сякаш разговаряха.

— Това е ужасно и глупаво! — казах аз, но Мери Бет препречи пътя ми.

— Стига, Жулиен, тя трябва да знае какво представлява. Това си е стара традиция.

— Но тя не значи нищо.

Сякаш говорех на стената. Мери Бет беше на върха на властта си, а аз вече умирах.

О, онази нощ лежах в леглото си, неспособен да се отърва от образа на малкото момиченце с двете безполезни кукли, и се чудех как да различа реалното от нереалното и да предупредя Стела колко беди може да донесе този демон. Пред мен съществуваше още едно

препятствие — мрачната и намусена Карлота. Тя също предупреждаваше сестра си и затова Стела не искаше да слуша и двама ни.

Накрая заспах дълбоко и сънувах Донелайт и катедралата.

Когато се събудих, ме очакваше ужасяващо откритие.

Седнах в леглото, изпих си шоколада, почетох малко Шекспир, защото едно от моите момчета бе отбелязало преди време, че не съм чел една от пиесите му, о, да, беше „Бурята“. Както и да е, почетох малко и ми хареса — притежаваше дълбочината на всички трагедии, само че с различен ритъм и правила. После дойде време да попиша.

Станах, коленичих и посегнах под леглото, за да извадя книгите си. Но те бяха изчезнали. Под леглото нямаше нищо.

В един ужасен миг разбрах, че са изчезнали завинаги. Никой в тази къща не смееше да пипа нещата ми. Само един човек би посмял да влезе през нощта в стаята ми и да изнесе книгите. Мери Бет. А щом тя ги беше взела, значи вече нямаше да ги видя.

Хукнах надолу по стълбите, като едва не се пребих. Всъщност съвсем бях останал без дъх, когато стигнах до прозорците към градината, и почувствах такава силна болка в сърцето и главата си, че трябваше да извикам някой от прислугата за помощ.

В този миг Лашър ме обгърна с присъствието си и започна да ме успокоява:

— Не се притеснявай, Жулиен — каза той с тихия си глас. — Аз винаги съм бил добър с теб.

Аз обаче вече бях видял през прозореца буйния огън в дъното на двора и Мери Бет, която хвърляше в него някакви неща.

— Спри я — прошепнах. Едва си поемах дъх. Демонът беше невидим, обгръщаше ме отвсякъде.

— Жулиен, моля те, не продължавай с това.

Стоях там и се опитвах да се задържа на крака. Видях купчините книги на тревата, старите картини, картини от Сан Доминго, портретите на моите предци. Видях и счетоводните си книги, както и книжата от стария кабинет на майка ми, вързани с канап. И книгите, които бях написал сам. Бе останал само един бележник и когато Мери Бет го хвърли в огъня, аз извиках към нея.

Не можех да си поема дъх. Устата ми оформяше безмълвни проклетия. Най-страшните проклетия. Изведнъж ми причерня.

Събудих се в моята стая.

Бях в леглото, а Ричард, моят скъп млад приятел, седеше до мен. Стела също — държеше ръката ми.

— Мама трябваше да изгори нещата ти — рече тя.

Аз не отговорих. Всъщност бях получил слаб инсулт и не бях в състояние да говоря, но тогава още не знаех това. Реших, че мълча по собствена воля. Мери Бет дойде при мен чак на другия ден и когато заговорих, осъзнах, че думите ми излизат завалени и аз трудно ги подбирах, за да изразя гнева си.

Беше късно вечерта и когато тя видя какво се е случило с мен, много се притесни и извика Ричард. Той дойде и двамата ми помогнаха да сляза по стълбите. Сякаш ако станех от леглото и започнех да ходя, нямаше да умра тази нощ.

Седнах на дивана в салона.

О, колко обичах този двоен салон. Обичам го, както го обичаш ти, Майкъл. Беше ми приятно да седя там и да гледам през прозорците към моравата, когато огънят в камината вече отмира.

Мери Бет говори дълго. Стела дойде и после изчезна. Същината на думите ѝ бе, че моето време вече е отминало.

— Влизаме във век, в който самата наука може да ни каже името на този дух и какво представлява той — каза тъжно Мери Бет. Тя говори за спиритистите и медуимите, за сеанси и за научните изследвания на окултното, за неща като ектоплазма.

Аз не можех да приема това. Ектоплазма? Онова, с което медиумите твърдяха, че боравят? Дори не отговорих. Бях потънал в отчаяние. Стела се сви до мен, хвана ръката ми и каза:

— Мамо, млъкни. Той не чува и дума, само го изморяваш.

Аз пак не продумах.

— Аз виждам какво ще стане — продължи Мери Бет. — Виждам бъдещето, в което нашите мисли и думи няма да имат значение. Виждам безсмъртието ни в рода. Няма да се случи, докато сме живи, но Лашър ще получи своята победа. Това време ще дойде и тогава никой няма да е така блажен, както ние. Ние ще сме родители на това блаженство.

— Празни надежди — въздъхнах аз. — Ами онази долина, ами онзи отмъстителен дух? Ами раните, нанесени му в древни времена,

които никога няма да заздравеят в ума му! Това същество е било добро. Знам, че е било. Но сега е зло!

Тогава пак ми стана зле, много зле. Донесоха ми възглавници и ме завиха. Не можах да изкача стълбите отново чак до следващия ден, пък и нямах желание да го правя, докато главата ми не се замая отново, но този път от надежда.

Ето как стана.

Както си лежах на дивана в жегата на деня, долавях речния бриз, който нахлуваше през прозорците, и се опитвах да не усещам миризмата на огъня, в който бе изгорено толкова много, чух гласа на Карлота — тя се караше яростно с майка си.

Най-сетне влезе в стаята и се втрени в мен. Тогава бе на петнайсет, висока и слаба. Не помня кога точно бе рожденият ѝ ден, но пък помня, че тогава тя не беше така ужасно непривлекателна — имаше доста хубава мека коса и интелигентни очи.

Не ѝ казах нищо, защото не си позволявах да бъда лош към децата, колкото и зловни да бяха те към мен. Не ѝ обърнах внимание.

— Ти се бесен заради онзи огън — каза тя със студения си праведен глас, — но позволяваш да причиняват такива неща на едно дете, като знаеш, че то се страхува от майка ми. От теб и от майка ми.

— За какво говориш? Какво дете? — попитах.

Тя обаче излезе ядосана и отчаяна. Скоро се появи Стела и аз ѝ предадох думите на Карлота.

— Стела, какво означава това? За какво говори тя?

— Нима е посмяла да ти го каже? Хем знае, че си болен. Знае, че се скарахте с мама. — От очите ѝ рукогнаха сълзи. — Не става дума за нас, а за онези Мейфеър от Фонтевро и тяхната лудост. Нали се сещаш, онези зомбита от Амелия стрийт.

Разбира се, знаех за кого говори — за Мейфеър от Фонтевро, наследниците на братовчед ми Августин, чийто живот бях отнел още като момче. От неговото семейство бе тръгнал онзи клон на рода, който живееше във Фонтевро, както вече ти казах — в собствената им плантация на няколко мили от нашата. Те не поддържаха никакви отношения с нас, освен на големите семейни събирания. Ние обаче посещавахме болните им и ходехме на погребенията на мъртвите. Те правеха същото за нас, но с годините нещата не се промениха особено.

Някои от тях — старият Тобиас и синът му Уокър — бяха построили хубава къща на Сейнт Чарлз авеню и Амелия стрийт, само на петнайсет пресечки оттук и аз наблюдавах изграждането ѝ с интерес. След това в нея се настани сума народ — старици, старци — и всички ме мразеха яростно. Тобиас Мейфеър беше дърт глупак, който живя почти колкото мен, и бе един от най-злобните хора, които съм познавал. През целия си живот ме обвиняваше за какво ли не.

Останалите не бяха чак толкова лоши. Разбира се, бяха богати и участваха в семейните предприятия, въпреки че не бяха в тясна връзка с нас. Мери Бет, която много държеше на семейните събирания, често ги канеше, особено по-младите. Все се намираше по някой злочест братовчед, който се женеше за представител на другия клон на рода, ако може така да се каже. Тобиас изливаше злобата си от тези сватби на гроба на Августин, а сега, когато разбра, че Мери Бет се опитва да обедини рода, вероятно бе започнал да сипе още по-люти проклетия.

Мога да ти разкажа много забавни истории за него и опитите му да ме убие, но това вече няма значение. Искях да знам за какво говори Стела.

— Е, какво са сторили пак децата на Августин? — попитах аз. Винаги наричах така онази смахната пасмина.

— Рапунцел, Рапунцел — каза Стела. — Ето за какво става въпрос. Затворена на тавана, от който може да спуска само дългите си коси.

Тя изпя тези думи по много смешен начин.

— Става дума за братовчедката Евелин. Всички казват, че е дъщеря на Кортланд.

— Моля?! Моя син Кортланд ли имаш предвид? Нима искаш да кажеш, че е направил дете на някоя от онези жени? На *онези* Мейфеър?

— Преди тринайсет години Кортланд се промъкнал във Фонтевро пиян и направил дете на Барбара Ан, ако трябва да бъда точна. Нали се сещаш, дъщерята на Уокър. Евелин е това дете. Барбара Ан умря при раждането ѝ. И познай какво, скъпи мой? Евелин е вещица, много силна вещица и може да вижда бъдещето.

— Кой ти каза?

— Всички го казват. Тя дори има шести пръст! Белязана е, скъпи мой, и определено е доста странна. Тобиас я е заключил от страх, че майка може да я убие! Представяш ли си. Той мисли, че ти и майка ще

я нараните. Каква глупост, та нали си й дядо! Кортланд ми призна това, макар че ме закле да не ти казвам. „Нали знаеш колко мрази татко онези от Фонтевро — рече. — Пък и какво добро мога да донеса на това дете, щом всички в онази къща ме ненавиждат?“

— Чакай малко. Значи искаш да кажеш, че Кортланд се е възползвал от слабоумната Барбара Ан, която умря при раждане и сега детето й е сираче?

— Не бих казала, че се е възползвал от нея — каза Стела. — Тя също е била заключена на тавана. Съмнявам се, че е виждала друго човешко същество, преди Кортланд да я навести. Пък и не знам какво точно е станало. Тогава съм била още бебе. Само не се ядосвай на Кортланд. Той те обожаваше и много ще ми се разсърди. Затова забрави.

— Да забравя ли?! Имам внучка, заключена на таван на петнайсет пресечки оттук! Как, по дяволите, да го забравя! Значи се казва Евелин, така ли? И е дъщеря на онази бедна идиотка Барбара Ан! Така ли било? А онова чудовище Тобиас я е заключил? Нищо чудно, че Карлота е вбесена. Тя е права. Тази история е вбесяваща!

Стела скочи от стола и плесна с ръце.

— Мамо, мамо. Чичо Жулиен се оправи. Вече нищо му няма. Пак си е същият! Отиваме на Амелия стрийт!

Разбира се, Мери Бет веднага дотича.

— Карлота ли ти каза за това момиче? — попита тя. — Не се набърквай.

— Да не се набърквам ли? — Бях вбесен.

— Мамо, та ти си по-лоша и от кралица Елизабет — извика Стела, — която се страхувала от бедната си братовчедка Мери Шотландска. Момичето не може да ни навреди! Тя не е Мери Шотландска.

— Не казвам такова нещо, Стела — отвърна Мери Бет, спокойна както винаги. — Не ме е страх от това дете, без значение какви сили има. Просто ми е жал за нея. — Тя се надвеси над мен. Аз седнах на дивана, решен да направя нещо, но все още исках да науча повече.

— Карлота започна всичко, като отиде там. Момичето се крие на тавана.

— Не се крие. Заключена е!

— Стела, млъкни! Не ставай досадна, за бога.

— Мамо, тя никога не е излизала от онази къща, също като Барбара Ан! По същата причина. В тяхното семейство има много вещерски дарби, чичо Жулиен. Барбара Ан беше малко луда, но това момиче носи и кръвта на Кортланд, тя вижда бъдещето.

— Никой не може да вижда наистина бъдещето — обяви Мери Бет. — И никой не би искал да го вижда. Жулиен, това момиче е просто странно. Срамежливо. Чува гласове. Вижда призраци. Нищо ново. Тя е само по-изолирана от останалите, защото живее сред старци.

— Как е посмял Кортланд да не ми каже! — възмутих се аз.

— Не е посмял — каза Мери Бет. — Не иска да те огорчава.

— Не му пука — сопнах се аз. — Проклетник! Да остави дъщеря си с онези откачалки! Значи Карлота е отишла там, в онази къща, под покрива на Тобиас, който открай време ме нарича убиец.

— Но, чичо Жулиен, ти си си убиец — отбеляза Стела.

— Я да мълчиш! — викна Мери Бет.

Стела се нацупи, което означаваше поне временна победа.

— Карлота е отишла да пита момичето какво вижда, да направи предсказания — най-опасната от всички игри. Аз ѝ забраних това, но тя все пак е отишла. Чула да се говори, че това момиче има повече сила от всеки в нашето семейство.

— Много е лесно да се каже — въздъхнах аз. — Повече сила от всеки друг. Навремето и аз твърдах същото, още когато по света имаше карети, роби и идилия. Повече сила.

— О, нима не разбираш намека? Това момиче носи кръвта на много Мейфеър. Като прибавим и Кортланд, броят им става просто невероятен!

— О, да — рекох. — Барбара Ан е дъщеря на Уокър и Сара, и двамата Мейфеър. А Сара е дете на Аарън и Мелиса Мейфеър.

— Да, и те са деца на Мейфеър и прочие. Мисля, че всички предшественици на това дете са Мейфеър.

— Да, така изглежда. — Прииска ми се да запиша това в книгите си и да поразсъждавам върху него. Тогава с болка си спомних, че бяха изгорени. Испитах голяма горчивина, замълчах и просто слушах тяхното бърборене.

— Момичето не вижда бъдещето — обяви Мери Бет и седна до мен. — Карлота е отишла, за да се увери, че сме прокълнати и

обречени. Нали знаете, че все това си пее.

— Тя вижда просто вероятности, като всички нас — каза Стела с мелодраматична въздишка. — Има силно предчувствие.

— И какво е станало?

— Карлота се качила на тавана, за да посети Евелин и то неведнъж. Играла си с момичето, извела я навън, и тогава то, въпреки че рядко говори, направило някакво ужасно предсказание.

— Какво по-точно?

— Че ние ще изчезнем от лицето на земята — каза Стела. — Че ще бъдем унищожени от онзи, който ни е помагал.

Аз вдигнах глава и погледнах Мери Бет.

— Жулиен, това са глупости.

— Затова ли изгори книгите ми? Затова ли изгори цялото знание, което бях събрал?

— Жулиен — въздъхна тя, — ти си един стар мечтател. Момичето казало това само колкото да получи подарък или пък да накара Карлота да си иде. Всички сме наясно. То е почти няма. Седи си всеки ден до прозореца и гледа движението по Сейнт Чарлз авеню. Понякога пее или говори в рими. Не може дори да си върже обувките или да си срещне косата.

— И онзи гаден Тобиас не я пуска да излиза — каза Стела.

— По дяволите, вече чух достатъчно. Да изкарат колата ми отпред.

— Не можеш да шофираш — възпротиви се Мери Бет, — ти си болен. Нима искаш да умреш на стълбите на онази къща? Моля те, бъди така любезен да се споминеш у дома, сред нас.

— Не съм тръгнал да умирам още, скъпа моя дъще — обявих аз. — Кажете на момчетата да изкарат колата веднага, или ще ида дотам пеша. Ричард, къде е Ричард! Ричард, донеси ми чисти дрехи и всичко останало. Ще се преоблека в библиотеката. Не мога да изкача стълбите. Хайде, бързо.

— О, ама ти наистина ще им изкараш ангелите — обади се Стела. — Те ще решат, че отиваш да я убиеш.

— Да я убия ли? И защо?! — изумих се аз.

— Защото е по-силна от нас, не разбираш ли? Чичо Жулиен, помисли за завещанието, нали все това ми повтаряш. В него има ли клауза, която да ѝ позволи да получи всичко?

— Разбира се, че не — отвърнах аз. — Не и щом Мери Бет има дъщеря и нейната дъщеря също има дъщеря. Не е много сложно.

— Да, но казват, че има разни уточнения — свързани със силата и прочие, с вещерски дарби. Затова крият момичето, за да не го убием.

Ричард дойде с дрехите ми. Аз се облякох набързо, но като за официално посещение. Изпратих го да ми донесе палтото — колата ми бе открита, а пътищата тогава бяха кални — както и очилата и ръкавиците. Казах му да побърза.

— Не можеш да идеш там — настоя Мери Бет. — Ще ги изплашиш до смърт, нея също.

— Тя ми е внучка и аз ще си я взема.

Излязох бързо от къщата. Чувствах се напълно възстановен, въпреки че забелязах една неприятна подробност. Не можех да контролирам добре левия си крак. Не се свиваше и вдигаше както трябва, докато вървах, и леко го провлачвах. Но те не знаеха това. Смъртта се приближаваше към мен, смъртта идваше. Аз обаче си казах, че мога да преживея още няколко години с този лек недъг.

Щом слязох по стъпалата пред къщата, момчетата ми помогнаха да се кача в колата. Стела се тръшна в скута ми, като за малко не смачка гениталиите ми и не ме уби. В този миг от сенките под дъбовете се появи Карлота.

— Ще ѝ помогнеш ли?

— Разбира се — отвърнах. — Ще я отведа оттам. Ужасна, ужасна история. Защо не ми каза по-рано?

— Не зная — рече тя, изглеждаше много тъжна. — Тя твърди, че вижда ужасни неща.

— Не вярвай на всичко. Хайде, Ричард, карай.

Потеглихме бързо към Сейнт Чарлз авеню, като разпръскахме кал и чакъл. Накрая Ричард, който не можеше да шофира добре, качи колата на тротоара на ъгъла на Сейнт Чарлз и Амелия стрийт.

— Трябва да видя с очите си това дете, затворено на тавана — мърморех аз в яростта си. — Ще удуша Кортланд, само да ми се появи пред очите.

Стела ми помогна да слеза от колата и заподскача от нетърпение. Това бе един от най-милите ѝ и едновременно с това дразнещи навици в зависимост от момента.

— Жулиен, скъпи — викаше тя. — Виж я там, до таванския прозорец.

Майкъл, ти със сигурност си виждал онази къща. Тя и до днес си стои солидна на своя ъгъл.

Разбира се, аз също я бях виждал, но никога не бях стъпвал там. Дори не бях сигурен колко Мейфеър живеят в нея. Тя бе построена с моите пари — помпозна къща в италиански стил, гордо извисяваща се и красива. Цялата е от дърво, но направена така, че да изглежда каменна, като нашата. Имаше колони отпред, дорийски долу и коринтски горе, голяма врата с портик, с две големи осмоъгълни крила и овални прозорци в италиански стил. Беше огромна и все пак грациозна. Хубава, но все пак не така изящна като нашата.

Веднага видях момичето на прозореца.

Това беше двоен тавански прозорец точно над средата на верандата. Кълна се, почти почувствах пулса на детето, което се вираше оттам в мен. Видях част от изнуреното ѝ лице и кичур коса. После нищо — само слънчевия отблясък по стъклото.

— О, тя е там, бедната малка Рапунцел — викаше Стела и махаше бясно на момичето, въпреки че то вече не се виждаше. — Иви, идваме да те спасим.

В този миг от къщата излетяха Тобиас и синът му Оливър, по-малкия брат на Уокър и пълен глупак. Беше почти невъзможно да ги различиш или да определиш кой е по-малоумен.

— Защо сте заключили това дете на тавана? — извиках аз. — Тя дъщеря ли е на Кортланд, или това е още една от тъпите лъжи, които сипете по адрес на моето семейство?

— Ах, ти, нещастен негоднико — изрева Тобиас, пристъпи напред и за малко да падне от стъпалата. — Не се приближавай до къщата ми. Махай се от имота ми. Ти, дяволско изчадие. Да, Кортланд съсипа моята Барбара Ан. Тя умря в ръцете ми. Кортланд го направи, Кортланд! Това дете е вещица, каквато още не си виждал, и докато съм жив, тя няма да прави магиите си.

Това бе вече твърде много за моя слух. Тръгнах по стъпалата и двамата глупаци се втурнаха към мен. Спрях и изкрещях:

— Ела, мой Лашър. Махни ги от пътя ми.

И двамата отстъпиха ужасени. Стела ахна от изумление. Очакваният вихър се появи, и то когато имах най-голяма нужда от

него, когато наранената ми стара душа и гордост жадуваха за него. Профуча през градината към портата, блъсна вратите и те се отвориха с ужасен трясък.

— Благодаря ти, дух — прошепнах. — Ти спаси гордостта ми.

Обичам те, Жулиен. Но искам да напуснеш тази къща и всички в нея.

— Не мога да го направя — отвърнах. Влязох в дългия хладен коридор, по който имаше много врати. Стела пристъпяше до мен. Старците вървяха отзад и викаха жените и скоро от всички стаи се показаха много Мейфеър — обичайното сборище глупаци — които пицяха и врецяха. Зад мен вятърът шибаше клоните на дъбовете и един повей напълни коридора с листа.

Познавах някои от хората в къщата. Когато се появи още народ, Тобиас се опита да ме спре.

— Махни се от пътя ми — казах аз и спрях в подножието на стълбите от черен дъб. После започнах да се изкачвам.

Стълбата беше огромна, започваше в края на коридора и се извиваше в средата. Там имаше голяма площадка и мрачен витраж, който ме накара да спра за момент, защото когато видях как светлината прониква през жълтото и червено стъкло, се сетих за катедралата и си я спомних така ясно, както не бях от години — откакто напуснах Шотландия.

Усетих, че духът се събира около мен. Продължих нагоре и когато стигнах върха, бях останал без дъх.

— Къде са стълбите за тавана?

— Там, там — извика Стела и ме поведе към двойните врати в края на коридора, където имаше по-малка и тясна стълба с врата на върха.

— Евелин, слез долу, детето ми! — извиках аз. — Евелин, слез долу. Не мога да се изкача горе. Ела, момичето ми, аз съм твоят дядо и идвам да те взема.

Къщата потъна в тишина. Всички се бяха скупчили пред вратата на коридора и се взираха в мен с отворени усти и разширени очи.

— Тя няма да те послуша — извика една от жените. — Тя не слуша никого.

— Тя не чува! — извика друга.

— И не говори!

— Виж, Жулиен, вратата е затворена от външната страна — обади се Стела. — Ключът е в ключалката.

— О, вие, зли стари глупаци! — извиках аз. Затворих очи, събрах сили и се опитах да отворя вратата с мисълта си. Не знаех дали мога да направя такова нещо, защото подобни опити никога не са сигурни. Усецах Лашър да кръжи около мен, беше смутен и объркан. Не харесваше нито къщата, нито тези Мейфеър.

Да, те не са мое семейство.

Преди да му отговоря или да го помоля, вратата се отвори! Ключът падна от ключалката, но не благодарение на моята сила, вратата се отвори навътре и по прашното стълбище нахлу слънчева светлина.

Знаех, че не съм го направил аз, нито пък Лашър! Защото той се събра около мен, като че ли се страхуваше.

Успокой се, дух, ти си по-опасен, когато се страхуваш. Успокой се. Всичко е наред. Самото момиче отвори вратата. Бъди тих.

Тогава той ми каза истината. Плашеше го именно момичето! Разбира се, аз го уверих, че тя не е заплаха за нас, и го помолих да се успокои.

Слънцето озаряваше облаците прах, а от сенките се появи висок и слаб силует, силует на много красиво момиче с гъста блестяща коса, което втренчи в мен очи. Изглеждаше плашещо висока и слаба, вероятно бе гладувала.

— Ела, детето ми — повиках я. — Не бива да бъдеш ничия затворничка.

Тя разбра думите ми и слезе тихо, стъпало по стъпало, с меките си кожени обувки. Видях, че очите ѝ се обръщат първо към мен, после наляво и надясно, а накрая към Стела. Пак се вгледа в невидимия дух около нас. Тя видя „мъжа“, както го наричаха, видя го дори в тази му форма.

Когато стигна до подножието на стълбата, момичето се обърна, огледа останалите и започна да трепери! Никога не бях виждал такъв страх. Хванах я за ръката.

— Ела при мен, скъпа. Само ти трябва да решиш дали искаш да живееш на тавана.

Дръпнах я към себе си и тя нито се съпротиви, нито пък пристъпи към мен. Изглеждаше много странно — страшно бледа, като

че свикнала с мрака. Шията ѝ беше дълга и фина, малките ѝ уши нямаха месеста част. В следващия миг видях знака на вещицата! На лявата ѝ ръка имаше шести пръст! Точно както ми бяха казали. Бях смаян.

Останалите видяха, че го забелязах, и се надигна голяма глъчка. Чичовците на момичето тръгнаха към мен, Рагнар и Феликс Мейфеър, млади мъже, известни в града и много подозрителни към нас — другите Мейфеър. Опитаха се да застанат пред мен, но вятърът отново се изви. Усетих го как се устремява към тях — студен и силен. Обгърна ги така, че те отстъпиха назад, а аз хванах момичето за ръката и го поведох към предния коридор и главното стълбище. Стела вървеше до мен.

— Чичо Жулиен — каза ми тя, все едно бях принц от приказките. — Обожавам те!

С нас вървеше лебедоподобното момиче, с блестящата коса и тънки като клечки ръце и крака, грозната ѝ рокля бе ушита от евтина басма. Не знам дали някога си виждал подобна дреха, най-бедняшката дреха на света. Жените използват този плат, за да подплатяват пеньоарите си, а тя бе облечена с рокля от такава жалка басма. Обувките ѝ трудно можеха да се нарекат обувки — по-скоро нещо като кожени чорапи, като на бебе!

Поведох я по коридора, вятърът тряскаше вратите пред нас, клатеше клоните на дъбовете отвън и шибаше яростно колите и каретите, които минаваха по булеварда.

Никой не понечи да ме спре и аз я заведох до Ричард, който щеше да я настани в колата. После седнах до нея, а Стела отново се настани на коленете ми. Казах на Ричард да потегля, а момичето се обърна и се вгледа в къщата, във високия прозорец и събралите се на верандата изумени хора.

Не бяхме изминали и пет метра, когато те се разкрещяха:

— Убиец, убиец! Той отвежда Евелин! — Викаха това един на друг, сякаш се подтикваха да сторят нещо. Младият Рагнар хукна след нас и занарежда, че ще се видим в съда.

— Ще те чакам с нетърпение! — отвърнах аз от трещящата кола. — Ще те разоря с дела. Аз съм основател на най-добрата юридическа фирма в града! Давай, съди ме. Нямам търпение.

Колата се движеше тромаво и шумно по Сейнт Чарлз авеню, и все пак по-бързо от теглените от коне карета. Момичето стоеше между Ричард и мен и се взираше във всичко с такова любопитство, сякаш наистина никога не бе излизала навън.

Мери Бет ни чакаше на стъпалата.

— И какво смяташ да правиш с нея сега? — попита тя.

— Ричард — рекох аз. — Май няма да мога да вървя повече.

— Ще извикам момчетата — отвърна той и хукна нанякъде, като викаше и пляскаше с ръце. Двете момичета слязоха от колата и Стела вдигна ръце към мен.

— Аз ще те държа, скъпи. Няма да ти позволя да паднеш. Ти си моят герой!

Момичето стоеше с отпуснати ръце и ме гледаше. После се обърна към Мери Бет и къщата, откъдето вече тичаха слугите.

— Какво смяташ да правиш с нея? — отново попита Мери Бет.

— Дете, искаш ли да дойдеш в нашата къща? — попитах аз слабо красиво момиче с бледорозова трепереща устичка, която се издаваше леко напред на фона на хлътналите ѝ бузи. Очите ѝ бяха сиви като дъждовно небе.

— Ще дойдеш ли в нашата къща? — попитах отново. — Тук си в безопасност, можеш да обмислиш дали искаш да прекараш живота си като затворница, или не. Стела, ако умра на стълбището, поверявам ти това дете, чуваш ли?

— Няма да умреш — каза Ричард, моят любовник. — Ела, ще ти помогна. — Но ясно виждах тревогата на лицето му. Той беше попритеснен за мен от всички останали.

Стела тръгна първа, момичето я последва, а двамата с Ричард вървахме отзад. Той ме беше обгърнал с ръка и буквално ме носеше, но все пак ме оставяше да стъпвам по стъпалата, за да запази достойнството ми.

Най-сетне влязохме в стаята ми на третия етаж.

— Дайте храна на момичето — наредих аз. — Изглежда, сякаш никога не е яла нищо свястно. — Отпратих Стела и Ричард и се свлякох на леглото. Бях толкова изтощен, че даже не можех да мисля.

После погледнах нагоре и душата ми се изпълни с отчаяние. Това красиво младо създаване в началото на живота си и аз — старецът,

който вече виждаше своя край. Бях толкова уморен, че почти бях готов да се отдам на смъртта, ако това дете нямаше нужда от мен.

— Разбираш ли какво става? — попитах я. — Знаеш ли кой съм?

— Да, Жулиен — отвърна тя без никакво усилие. — Знам всичко за теб. Това е *твоят* таван, нали? — Гласът ѝ леко трепереше. Тя огледа гредите по тавана, книгите ми, камината и стола, всичките ми скъпоценности, както и виетролата и купчините плочи. После ме погледна и се усмихна доверчиво.

— Божичко — прошепнах аз. — Какво ще правя с теб сега?

[1] Замък в Шотландия, където е прекарала детството си кралицата майка Елизабет. За него се разказва легендата, че във всяко поколение от семейството се ражда чудовище, което живее в зазидана стая в замъка. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Хората, които живееха в тази светла малка къща, бяха с кафява кожа. Очите им бяха черни, косите им също. Кожата им светеше под лампата над масата. Бяха дребни, с очертани скули, а дрехите им бяха много ярки — червено, синьо, бяло. Дрехи, които се опъваха по пълните им ръце. Когато видя Емалет, жената стана и отиде до мрежестата врата.

— За бога, дете! Влизай вътре! — рече тя и погледна Емалет в очите. — Джером, ела виж. Та това дете е чисто голо. Господи боже!

— Измих се с вода — каза Емалет. — Майка ми е болна, лежи под дървото. Тя не може да говори вече. — Емалет протегна ръце напред. Бяха влажни. Косата ѝ също висеше на мокри кичури по гърдите. Беше ѝ малко студено, но въздухът в стаята бе топъл и неподвижен.

— Ела, ела вътре — каза жената и я дръпна за ръка. Свали кърпа от една кука и започна да бърше мократа ѝ коса.

Водата се стичаше в локвичка по лъскавия под. Колко чисто беше всичко тук. Неестествено. Съвсем различно от ароматната нощ навън, пълна с крила и прелитащи сенки. Това беше подслон, убежище от нощта, убежище от насекомите, които жият, и от нещата, които бяха изпорязали и изподраскали босите крака и голите ръце на Емалет.

Мъжът стоеше неподвижен и се вираше в нея.

— Дай ѝ кърпа, Джером, не стой така. Дай ѝ кърпа и някакви дрехи. Дете, какво се е случило с теб? Къде са ти дрехите? Да не би някой да те е наранил?

Емалет не беше чувала такива гласове, гласове на кафяви хора. Те бяха някак по-мелодични от гласовете на останалите. Извисяваха се и стихваха в някакъв отчетлив ритъм. Бялото на очите на тези хора не беше чисто бяло. Имаше жълтеникав оттенък, който подхождаше на кафявата им кожа. Дори баща ѝ не говореше така мелодично. Баща ѝ бе казал: „Ще се родиш с цялото знание, от което се нуждаеш. Не позволявай на нищо да те изплаши“.

— Бъдете добри с мен — каза Емалет.

— Джером, дай дрехите! — извика жената, която бе свалила руло салфетки от полицата и попиваше ръцете и раменете на Емалет с тях. Емалет взе салфетки и избърса лицето си. Ммм. Хартията бе груба, но от нея не я заболя, миришеше хубаво. Книжни кърпи. Емалет усети аромата от кухнята. Хляб, мляко, кашкавал. Да, подуши млякото и кашкавала. Кашкавал беше, нали така? Яркожълто кубче, което бе поставено на масата. Емалет искаше от него, но те не й бяха предложили.

„Ние по природа сме добри и мили хора — бе казал баща й. — Затова толкова ни мразеха в миналото.“

— Какви дрехи? — попита мъжът на име Джером, който свалеше ризата си. — В къщата няма нищо, което ще й стане. — Подаде й ризата си. Емалет искаше да я вземе, но освен това искаше и да я огледа. Тя беше синьо-бяла, на малки квадратчета като покривката на масата, само че тя бе в червено и бяло.

— Панталоните на Бъди ще й станат — каза жената. — Вземи от неговите панталони и дай тая риза.

Малката къща искреше. Червените и бели квадрати на масата също искряха. Сякаш ако хванеше ръба на белите и червените квадрати, би могла да ги смъкне оттам. Защото това всъщност беше някакъв плат. Отзад имаше искрящо бял хладилник. Тя знаеше как се завърта дръжката и че вътре ще има студено мляко.

Беше гладна. Бе изпила всичкото мляко на майка си, докато тя лежеше и се взираше в дървото. Беше плакала, плакала и после отиде да се изкъпе във водата. Водата бе зеленикава и не миришеше добре. Но в края на полянката имаше чучурче с дръжка и Емалет се изми по хубаво.

Мъжът се втурна обратно в стаята с чифт дълги панталони, каквито носеха и той, и баща й. Емалет ги облече, дръпна ги по дългите си слаби крака и почти загуби равновесие. Усещаше студения цип на корема си. Копчето също беше студено. Но нищо. Тя бе още новородена и не съвсем укрепнала.

Баща й бе казал: „Ще можеш да вървиш, но ще ти е трудно“. Панталоните веднага я стоплиха. „Но помни, ще можеш да правиш всичко, което ти се наложи да правиш.“

Тя промуши ръка в ръкава на ризата, която жената държеше зад нея. Тази дреха ѝ хареса повече. Приличаше на кърпата, с която жената още сушеше косата ѝ. Косата на Емалет бе златистожълта. Изглеждаше така ярка в ръцете на жената, които имаха розови, а не кафяви длани.

Емалет погледна към копчетата на ризата. Жената започна да ги закопчава много бързо. Ето така. Емалет бързо се научи и закопча останалите много бързо. После се засмя.

Баща ѝ бе казал: „Ще се родиш научена, както птиците се раждат с умението да строят гнезда, както жирафите знаят как да ходят, както костенурките знаят как да пълзят по земята и да плуват в морето, въпреки че никой никога не ги е учил на това. Помни, хората не се раждат с тези инстинктивни познания. Хората се раждат неформени, незавършени, но ти ще можеш да тичаш и да говориш. Ти ще познаваш всичко“.

Е, не всичко, помисли си Емалет, но всъщност наистина знаеше, че това там на стената е часовник, а другото на перваза — радио. Ако го включиш, от него излизат гласове и музика.

— Къде е майка ти, дете? — попита я жената. — Каза, че е лошо, къде е?

— На колко години е това момиче? — попита мъжът, стоеше скован, със стиснати в юмруци ръце. Беше си сложил шапката и се взираше в Емалет. — Къде е тази жена?

— Откъде да знам на колко години е момичето? Изглежда като твърде израснало малко дете. Скъпа, на колко си години? Къде е майка ти?

— Новородена съм — каза Емалет. — Затова мама е болна. Тя не е виновна. Просто няма повече мляко. Много е зле, до смърт, и мирише на смърт. Но все пак имаше достатъчно мляко. Аз не съм от малките хора. Вече няма нужда да се страхувам от това. — Тя се обърна и посочи. — Вървете дълго, през моста и под дървото, тя е там, където клоните докосват земята. Но не мисля, че вече може да говори. Ще сънува, докато умре.

Мъжът излезе и трясна силно вратата зад гърба си. Тръгна много решително по тревата и после даже се затича.

Жената се взираше в нея.

Емалет сложи ръце на ушите си, но беше твърде късно, защото мрежестата врата изтряска така силно, че я оглуши. Постепенно

звънтенето в главата ѝ отшумяваше. Мрежеста врата. Не стъклена. Тя знаеше какво е стъкло. Бутилката на масата бе стъклена. Тя помнеше стъклото на прозорци, стъкло на мъниста, много неща бяха от стъкло. Пластмаса. Мрежестата врата бе от мрежа и пластмаса.

„Всичко е записано в теб“ — бе казал баща ѝ.

Тя погледна жената, искаше да я помоли за храна, но сега бе по-важно да излезе оттук и да открие баща си или Донелайт, или Майкъл в Ню Орлиънс, което се окажеше по-лесно за намиране. Беше гледала звездите, но те не ѝ показаха пътя. Баща ѝ бе казал, че ще го намери по звездите. Но сега тя не беше толкова сигурна.

Обърна се, отвори вратата и пристъпи навън. Затвори я внимателно, за да не изтрещи. Всички дървесни жаби пееха. Всички щурчета пееха. Всички твари пееха за някого, чието име никой не знаеше, дори баща ѝ. Те шумоляха и шаваха в тъмното. Нощта беше жива. Ето, и мъничките насекоми се къпеха в светлината на крушката! Тя махна с ръка към тях. Как се пръснаха само, но скоро пак се събраха на малко облаче.

Загледа се в звездите. Винаги щеше да помни тези съзвездия, начина, по който потъваха сред далечните дървета, и колко черно изглежда небето на места, а колко тъмносиньо на други. Да, и луната. Вижте луната. Красивата искряща луна. *Татко, най-сетне я видях.* Да, но за да иде в Донелайт, трябва да знае как ще изглеждат звездите, когато стигне целта си. Жената хвана ръката ѝ, после я погледна и я пусна.

— Много си мека! — възкликна тя. — Мека и розова като малко бебе.

„Не им казвай, че си новородена — бе казал баща ѝ. — Не им казвай, че скоро ще умрат. Просто ги съжалявай, защото това е последният им час.“

— Благодаря ти — каза Емалет. — Сега ще тръгвам. Отивам в Шотландия или в Ню Орлиънс. Знаеш ли пътя?

— Е, Ню Орлиънс не е чак толкова далече — отвърна жената. — Но виж, пътя до Шотландия не го знам. Но ти не можеш да вървиш боса. Нека ти дам едни обувки на Бъди. Господи, май само неговите ще ти станат.

Емалет се загледа в гъстата гора. Видя как мракът се събира над водата, отвъд моста. Не знаеше дали може да изчака да ѝ донесат

обувки.

„Те се раждат без почти никакво знание — бе казал баща й. — А и малкото, което имат, скоро забравят. Те вече не могат да долавят ароматите или да виждат моделите. Вече не могат да избират по инстинкт храната си. Могат да се отровят. Те нямат твоя слух, нито пък могат да чуват пълната прелест на песните. Те не са като нас. Те са само фрагменти. И от тези фрагменти ние ще градим, но това ще бъде тяхната смърт. Бъди милостива.“

Къде беше баща й? Ако той бе виждал звездите над Донелайт, тогава и тя трябваше да ги познава, да знае как изглеждат. Вече нищо не надвисваше над майка й.

Жената се върна и сложи обувки пред краката й. На Емалет й беше трудно да пъхне дългите си меки стъпала в тях, пръстите й се свиха, кожата я драцеше, но тя знаеше, че е по-добре да има обувки. Трябваше да носи обувки. Баща й носеше обувки. Майка й също. Емалет беше порязала крака си на един остър камък в тревата. Така беше по-добре. Стана още по-добре, когато жената завърза здраво връзките. На малки панделки, колко красиво. Тя се засмя, когато видя панделките. Но още по-красиви бяха пръстите на жената, докато ги връзваше.

Колко големи изглеждаха краката на Емалет в сравнение с малките крака на тази жена.

— Довиждане, госпожо. Благодаря ви — каза Емалет. — Бяхте много мила с мен. Съжалявам за всичко, което ще се случи.

— Какво ще се случи, дете? — попита жената. — Какво точно ще се случи? Господи, каква е тази миризма? Май идва от теб? Първо си помислих, че е защото си мокра от блатото, но май това е друга миризма.

— Каква миризма?

— Ами не знам, приятна е, като на сладки.

О, значи и Емалет излъчваше такава миризма. Затова ли не можеше да усети аромата на баща си? Вероятно сега тя самата бе в капана на миризмата. Вдигна пръсти към носа си. Да, ето я — излъчваше се от порите й. Миризмата на баща й.

— Не зная — каза Емалет. — Мисля, че би трябвало да разбирам тези неща. Моите деца ще ги разбират. Сега трябва да вървя. Трябва да ида в Ню Орлиънс. Така ми каза мама. Тя много ме моли да ида там.

Иди в Ню Орлиънс, каза мама. Той бил по пътя за Шотландия, така че пак ще спазя заръката на татко. Е, ще тръгвам.

— Чакай малко, дете. Седни, нека първо Джером се върне. Той търси майка ти. — Жената извика името му в тъмното, но той не се появи.

— Не, госпожо, ще тръгвам — каза Емалет, наведе се, докосна леко жената по раменете и я целуна по гладкото кафяво чело. Почувства черната ѝ коса — помириса я, а после я погали по бузата. Хубава жена.

Виждаше, че жената харесва миризмата ѝ.

— Чакай, скъпа.

Емалет за първи път целуваше някой освен майка си и сълзите ѝ рукнаха отново, щом погледна кафявата жена с черната коса и големите очи. Домъчня ѝ, че те всички ще умрат. Мили хора. Мили хора. Но Земята не беше достатъчно голяма за всички тях, а те просто щяха да прокарат пътя за други — по-мили и по-детски същества.

— Накъде е Ню Орлиънс? — попита тя. Майка ѝ не знаеше. Баща ѝ също не ѝ бе казал.

— Ами мисля, че е натам — каза жената. — Честно да ти кажа, не знам точно. Мисля, че е на изток. Но защо не...

— Благодаря ти, скъпа моя — каза Емалет, като използва любимото обръщение на баща си. И после тръгна.

С всяка крачка се чувстваше все по-добре. Вървеше все по-бързо по мократа трева. Излезе на шосето, под светлините на електрическите лампи, и продължи напред. Косата ѝ се развяваше, а дългите ѝ ръце се размахваха.

Вече беше съвсем суха под дрехите, освен малкото влага по гърба ѝ, която я дразнеше, но и тя щеше скоро да изсъхне. Косата ѝ също бе мокра, но бързо съхнеше и ставаше все по-лека. Тя видя сянката си на пътя и се засмя. Колко висока и слаба бе в сравнение с кафявите хора. Колко голяма беше главата ѝ. Дори в сравнение с майка ѝ. Бедната ѝ майчица, лежеше под дървото и се взираше в здрача и зеленината. Накрая вече дори не я чуваше. Не можеше да чуе нищо. О, само да не бяха избягали от баща ѝ.

Но тя ще го намери. Трябва да го намери. Та те бяха сам-сами на този свят. И Майкъл. Майкъл беше приятел на майка ѝ. Майкъл ще ѝ

помогне. Майка ѝ каза: „Иди при Майкъл. Първо там иди“. Това бяха последните ѝ думи. Иди при Майкъл.

Така тя щеше да се подчини и на майка си, и на баща си.

— Ще те потърся — каза на глас.

Сигурно нямаше да е толкова трудно, пък и ходенето беше забавно.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Събраха се в девет часа в офиса на последния етаж на сградата „Мейфеър“ — Лайтнър, Ан Мари, Лорън, Райън, Рандъл и Фийлдинг. Фийлдинг определено не биваше да е тук, всички виждаха това, но никой не започна да спори.

Пиърс се появи с Мона и това не предизвика нито изненада, нито възражения. Всички се вгледаха в нея, защото не бяха я виждали никога със син вълнен костюм, който, разбира се, бе на майка ѝ и ѝ беше широк. Тя изглеждаше с няколко години по-голяма, но повече заради израза на лицето ѝ, отколкото заради отказа от детските къдрици и панделката. Сега носеше обувки с високи токчета, които също не ѝ бяха съвсем по мярка, а Пиърс се опитваше да не гледа красивите ѝ крака.

Той никога не се бе чувствал особено комфортно в присъствието на братовчедката Мона, дори когато тя бе съвсем малка. В нея имаше нещо много съблазнително още когато беше на четири, а той на единайсет. Тя се бе опитвала да го прелъсти безброй пъти. Възражението, че е много малка, някак бе отпаднало още преди пет години, а сега бе съвсем неприемливо. В момента обаче Мона бе изтощена колкото него.

— Нашите майки умряха! — беше му прошепнала тя по пътя към центъра. Всъщност това бяха единствените ѝ думи, откакто напуснаха Амелия стрийт.

Това, което другите по някое време щяха да разберат, бе, че Мона е поела контрола. Пиърс тъкмо бе дошъл в къщата на Амелия стрийт с новината, че всички Мейфеър са уведомени, включително и братовчедите от Европа. Той смяташе, че нещата вече са овладени; всъщност всички бяха обзети от странно вълнение, каквото само смъртта може да всее. Пиърс се чувстваше като в навечерието на някаква война, преди страданието и смъртта да потопят всички в отчаяние.

Когато обаче се обадиха, за да им кажат, че и Манди Мейфеър е мъртва, той не намери думи да каже нищо. Мона стоеше до него и рече:

— Дай ми слушалката.

Манди Мейфеър бе умряла в дванайсет на обяд. Преди Алисия и след Едит. Намерили я облечена за погребението на Джифорд. Молитвеникът и броеницата ѝ били на леглото. Прозорците на апартамента ѝ във Френския квартал били отворени към малкия вътрешен двор. Всеки можел да прескочи оградата му. Нямаło други следи от борба, нито пък от взлом. Манди лежала на пода в банята, със свити колене и притиснати към корема ръце. Около нея били пръснати цветя. Полицаите установили, че са откъснати от градината в двора. Цветчета лантана, които цъфтят в топлите месеци след Коледа. Оранжевите и лилави листенца били посипани върху тялото.

Никой не смяташе да нарече това естествена смърт или пък резултат от мистериозно заболяване. Пиърс обаче не беше в състояние да предположи нищо друго. Защото ако нещо бе убило Едит, Манди, Алисия и Линдзи в Хюстън, и още една братовчедка, чието име за свой срам бе забравил, тогава това нещо бе убило и майка му.

Последните ѝ мигове явно не са били много спокойни, тя бе протегнала ръка към морето. Беше си въобразил и хиляди други неща, когато видя мъртвото ѝ тяло и чу как е била открита и че кръвта ѝ е била изтекла, когато я вдигнали на носилката.

Не, не е било така.

Той дръпна един стол за Мона като джентълмен, а след това сам седна. Оказа се срещу Рандъл. Когато погледна лицето на баща си обаче, веднага разбра — Рандъл беше начело на масата, защото той бе поел нещата. Райън не беше в състояние да направи нищо повече.

— Е, вече знаете, че не е това, което си мислехме — каза Мона.

За изумление на Пиърс, всички кимнаха, или поне тези, които си направиха труд да кимнат. Лорън беше изтощена, но все пак спокойна. Единствено Ан Мари изглеждаше искрено ужасена.

Най-голямата изненада обаче беше Лайтнър. Той гледаше през прозореца към реката и осветения мост и като че не бе забелязал влизането на Пиърс и Мона. Не поглеждаше към тях и сега.

— Аарън — обърна се към него Пиърс, — мислех, че ти ще ни помогнеш, ще ни дадеш насоки. — Думите просто излетяха от устата

му, преди да може да ги спре. Още една от онези реплики, които винаги му носеха неприятности. Баща му казваше, че един адвокат не може да говори каквото му хрумне! Адвокатите трябва да обмислят думите си внимателно.

Аарън се обърна към масата, скръсти ръце и погледна първо Мона, а после Пиърс.

— И защо бихте ми вярвали? — попита той тихо.

— Работата е там — обади се Рандъл, — че вече сме сигурни, че става дума за един човек. Знаем, че е висок над метър и деветдесет, има черна коса и е нещо като мутант. Знаем, че Едит и Алисия са претърпели спонтанен аборт. От резултатите от аутопсията разбрахме, че този мъж е предизвикал това. Знаем и че развитието на ембрионите, поне в тези два случая, е протекло извънредно бързо, а майките са изпаднали в шок няколко часа след забременяването. Всеки момент очакваме от Хюстън да потвърдят същото и в случая на Линдзи и Клайти.

— О, да, така се казваше, Клайти — обади се Пиърс и след миг осъзна, че всички са се втренчили в него. Май бе говорил твърде високо.

— Работата е там, че не става дума за заболяване — продължи Рандъл. — А някой причинява това.

— Този някой явно се опитва да се размножава — рече Лорън студено. — Той търси жени от нашето семейство, които може да имат някаква генетична аномалия, която да ги направи пригодни за това размножаване.

— Знаем също и че той търси жертвите си сред клоновете на рода, в които е налице най-силно кръвосмешение — продължи Рандъл.

— Така, значи тук имаме четири случая, а в Хюстън — два — обобща Мона. — Те са по-късни.

— С няколко часа — уточни Рандъл. — Онзи може да е отишъл със самолет дотам.

— Значи не се е телепортирал — каза Пиърс. — Ако това е „мъжът“, който се е въплътил, както твърдеше мама, значи му се налага да се придвижва като всички нас.

— Кога ти е казвала, че става дума за мъжа?

— Извинете ме — обади се тихо Райън. — Джифорд каза това преди известно време, но не знаеше със сигурност. Това бе просто

предположение. Нека се придържаме към фактите. Както каза Рандъл, става дума просто за някакъв мъж.

— Да — продължи Рандъл. — И ако съгласуваме това, което знаем, с информацията на Лайтнър и доктор Ларкин от Калифорния, имаме пълните основания да вярваме, че този мъж е носител на уникален геном. Той има деветдесет и две хромозоми в своето ДНК, което по принцип е подобно на човешкото, само дето и протеините, и ензимите в кръвта му, както и клетките му, са различни от тези на хората.

Пиърс не можеше да спре да мисли за майка си, не можеше да прогони образа ѝ — как лежи на пясъка — въпреки че не бе видял това с очите си и сякаш сега бе осъден да си представя хилядите вариации на тази сцена. Дали е била изплашена? Дали това създание я беше наранило? Как е стигнала до приборя? Той се втренчи в масата. Рандъл още говореше:

— Успокояваща е мисълта, че става дума за един мъж, който може да бъде спрял, каквато и да е историята му, колкото и мистериозна да е появата му, раждането му, или както искате го наречете. Важното е, че е един и може да бъде задържан.

— Точно там е работата — каза Мона. Говореше както винаги — сякаш всички са готови да я изслушат. Изглеждаше толкова различно с прибрана коса, хем млада, хем възрастна, с меките си бузи и изящно очертано лице. — Той е един, но явно се опитва да се размножи и ако ембрионите наистина се развиват с такава бързина, тогава всеки момент може да се роди негово дете.

— Така е — каза Лайтнър. — Точно така. И ние не можем да предвидим темпото на растежа на това дете. Трябва да приемем, че и то ще съзрее толкова бързо, колкото него самия, макар че за мен е пълна мистерия как точно е станало. Трябва да предположим и че след това той ще се чифтоса с детето. Всъщност мисля, че това ще е първата му работа, защото твърде много жени умряха в напразните му усилия.

— Господи, нима твърдите, че това е неговата цел? — попита Ан Мари.

— Ами Роуан? Някой чул ли е нещо за нея? — попита Мона.

Всички заклатиха глави. Само Райън си направи труда да изрече думата „не“.

— Добре тогава, искам да ви кажа нещо. Това същество за малко да се добере и до мен. Ето как стана.

Тя беше разказала историята на Пиърс още в къщата на Амелия стрийт, но сега той пак я слушаше с интерес и осъзна, че спестява някои детайли — например, че е била с Майкъл, че е била гола и че е заспала в библиотеката и се е събудила от грамофона, а не от отварянето на прозореца. Зачуди се защо ли премълчава това. Като че през целия си живот бе гледал как роднините му премълчават по нещо. Искаше да извика: „Кажим им за грамофона. Кажим им“. Но не го направи.

Съществуваха някакъв гротесков контраст между този мутант, както го наричаха, и тайнствените легенди и чудеса, които винаги бяха обгръщали с аурата си къщата на Първа улица. Грамофонът е свирел. Та той принадлежеше на съвсем различно селение от това, в което се говореше за ДНК, а полицията откриваше странни отпечатъци в апартамента на Манди във Френския квартал.

Смъртта на Манди бе първата, квалифицирана като убийство. Цветята по тялото ѝ нямаше как да бъдат разпръснати от самата нея, а синините по врата ѝ говореха, че се е съпротивлявала. Джифорд не се беше съпротивлявала. Нямаше синини. Явно беше хваната напълно неподготвена. Не се е страхувала. Не е страдала. Няма синини.

Мона обясняваше нещо за миризмата и Райън каза:

— Знам за какво говориш. — За първи път изглеждаше донякъде заинтригуван. — Познавам тази миризма. Усетих я в Дестин. Не е неприятна. Дори...

— Дори е приятна, някак вкусна. Кара те да я вдишваш с пълни гърди — добави Мона. — Е, аз още я усещам в къщата на Първа улица.

Райън поклати глава.

— В Дестин беше слаба.

— Слаба за теб, но силна за мен. Не разбирате ли, че това е вероятно някакъв признак за генетична съвместимост.

— Мона, какво знаеш ти за генетичната съвместимост? — обади се Рандъл.

— Недей да крещиш на Мона — каза тихо Райън. — Нямаме време. Трябва да направим нещо. Трябва да открием това същество. Да

предвидим къде може да се появи отново. Мона, ти предполагаш ли нещо?

— Не, нищо. Но искам да се обадя пак на Майкъл. Звъня му от два часа, но без успех. Наистина се притеснявам. Мисля да ида да проверя...

— Няма да излизаш от тази стая — прекъсна я Пиърс. — Никъде няма да ходиш без мен.

— Добре тогава. Ще идем заедно.

Лорън направи един обичаен за нея жест, за да привлече вниманието им — потупа с химикалката си по масата. Само два пъти.

— Нека обмислим нещата отново. Вече всички жени са предупредени.

— Поне тези, които познаваме — каза Ан Мари. — Да се молим на Господ, че щом ние не познаваме всички Мейфеър, и това същество не ги познава.

— В Ню Орлиънс и Хюстън текат разпити на потенциални свидетели — каза Лорън.

— Да, но никой не е видял този мъж да влиза или да излиза от къщите на жертвите.

— Освен това знаем как изглежда — обади се Мона. — Нали онзи доктор Ларкин ни обясни. Както и свидетелите в Шотландия. Майкъл също го е виждал.

— Лорън, няма какво да направим, освен да чакаме — каза Рандъл. — Направихме всичко възможно. Сега просто трябва да останем заедно. Това същество няма да се откаже. Все някога ще се появи отново и ние трябва да сме готови за този момент.

— И как точно ще се подготвим? — попита Мона.

— Аарън — обади се съвсем тихо Райън, — твоите хора от Лондон и Амстердам ще ни помогнат ли? Мислех, че точно с това се занимавате, с подобни създания. Помня, че Джифорд все повтаряше: „Аарън знае, говори с Аарън...“. — В усмивката му имаше тъга и лека насмешливост.

Пиърс никога не бе виждал баща си да говори по този начин.

— Там е работата, че не зная — отвърна Аарън. — Мислех си, че знам цялата история на вещиците Мейфеър, но очевидно не е така. Има хора, свързани с нашия орден, които разследват случая, без да го съгласуват с мен. Още не съм получил ясен отговор от Лондонската

митрополия. Казват само да чакам. Объркан съм. Наистина не знам какво да ви кажа. Аз съм... обезверен.

— Но ти не можеш да ни изоставиш — каза Мона. — Забрави за онези от Лондон. Нас не можеш да изоставиш!

— Така е — отвърна Аарън. — Само че не знам как да ви помогна.

— О, я стига — сопна се Мона. — Ще иде ли все пак някой да види какво става с Майкъл? Не разбирам как така не е дошъл. Той отиде да се преоблече и щеше да дойде у дома.

— Е, може би е отишъл — каза Ан Мари, натисна бутона в малка кутийка под масата и каза тихо в микрофона: — Джойс, обади се в къщата на Амелия стрийт. Виж дали Майкъл Къри е там. — Погледна Мона и добави: — Да, да, само това.

— Е, щом искате да ви кажа каквото знам — каза Аарън, — щом сте готови да ме изслушате...

— Да? — окуражи го Мона.

— Тогава бих казал, че това същество със сигурност си търси женска. И ако открие такава и детето се роди и бъде отведено от него, ние ще се изправим пред чудовищен проблем в буквалния смисъл на думата.

— По-добре да се заемем със залавянето му, отколкото да правим предположения — обади се Рандъл.

— Да, така е — рече Аарън. — Но не бива да забравяте какво каза доктор Ларкин. Какво му е казала Роуан. Това същество има огромно репродуктивно предимство! Разбирате ли? Вашето семейство от векове е живяло с една простичка история: за онзи мъж, който иска да се въплъти. Е, сега си имаме работа с нещо далеч по-лошо — мъжът не само се е въплътил, но се оказва от уникален и по-могъщ от нас вид.

— Мислиш ли, че това е било планирано? — попита Лорън. Гласът ѝ беше студен, но като глас на някаква друга Лорън — много нещастна и много по-решителна. — Мислиш ли, че това е било планирано от самото начало? Не само да храним това създание, но и да му осигурим невести?

— Не зная — отвърна Лайтнър. — Но знам едно — каквито и да са превъзходствата му, все трябва да има някаква слабост.

— Миризмата. Не може да я скрие — каза Мона.

— Не, говоря за физическа слабост или нещо от тоя род —
настоя Лайтнър.

— Явно няма. Доктор Ларкин беше категоричен, хората от Ню
Йорк — също. Това създание притежава мощен имунитет.

— Ще расте, ще се размножава и ще подчини земята — каза
Мона.

— Тези пък глупости какви са? — сопна се Рандъл.

— Точно това ще направи — тихо рече Аарън, — ако не го
спрем.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Историята на Жулиен, продължение

О, не можеш да си представиш чудото на нейния глас, колко много я обичах, обичах я силно, без значение дали бе дете на Кортланд, или не. Това бе любовта, която изпитваме към онези, които са част от нас и са като нас, но все пак ни деляха твърде много години. Чувствах се отчаян, беззащитен и много самотен, когато седнах на леглото и тя се настани до мен.

— Евелин, ти виждаш бъдещето. Карлота е идвала при теб. Какво видя?

— Не виждам бъдещето — каза Евелин тихичко, а лицето ѝ и сивите ѝ очи ме умоляваха да приема и да разбера това. — Виждам думи и ги изричам, но не знам какво означават. Преди много време се научих да мълча и да оставям думите да избледнеят непрочетени, неизречени.

— Не, дете. Хвани ръката ми. Какво виждаш? Какво виждаш за мен и моето семейство? Какво виждаш за всички нас? Има ли бъдеще нашият род?

Чувствах пулса ѝ с изморените си пръсти, топлината ѝ, вещерската ѝ дарба, както казвахме ние, и видях онзи малък дяволски шести пръст. О, сигурно щях да го отрежа умело и безболезнено, ако ѝ бях баща. Като си помисля само, че баща ѝ беше Кортланд — моят Кортланд. Идеше ми да го убия.

Но нека караме поред. И така, аз стиснах ръката ѝ.

Нещо в лицето ѝ като че се промени; брадичката ѝ се повдигна, така шията ѝ изглеждаше още по-дълга и красива. Започна да рецитира тихо и бързо някаква поема:

*„Ще дойде времето на някой много зъл,
ще дойде времето на някой тъй добър.
И вещицата между тях ще се преобрази,*

за да отвори портата широко.

*Ще има болка и страдание, дорде се спъват,
кръв и страх, дорде се учат.
Страдание ще сполети тоз Рай цъфтящ,
проклятие за всички що тъгуват.*

*Пазете се от наблюдателите в този час,
а лекарите прогонете надалече,
учените само ще подхранят злото,
учените ще го възвисят високо.*

*Нека демонът разкаже своята история,
оставете го мощта на ангелите да събуди,
призовете мъртвите като свидетели,
обърнете в бягство алхимиците.*

*Посечете всяка нечовешка плът
с груби и жестоки инструменти.
Така, умирайки на мъдростта на прага,
душите изтерзани ще потърсят светлината.*

*Погубете бебетата, що не са деца,
към чистокръвните бъдете безпощадни.
Иначе не ще настъпи нова пролет в Рая,
иначе не ще царува повече родът ни.“*

Останахме два дни и две нощи в моята стая.

Никой не посмя да отвори вратата. Нейният пралядо Тобиас дойде и започна да заплашва, синът му Уокър също ревеше нещо пред портата. Не знам колко още от тях дойдоха, нито какво казаха, нито пък къде точно са се разиграли скандалите. Стори ми се, че моята Мери Бет крещи нещо на Карлота от площадката на стълбището. Ричард почука на вратата ми към хиляда пъти, но само за да се увери, че съм добре.

Легнахме в леглото, детето и аз. Не исках да я нараня. Нито пък обвинявам нея за случилото се. Нека кажа само, че потънахме в най-нежните ласки и аз дълго я прегръщах и се опитвах да прогоня дълбокия мраз на страха и самотата ѝ. Мислех си, че с мен, с нежността ми, ще е на сигурно място.

Но май се оказах твърде много мъж, за да сторя само толкова. Целувах я, докато тя не реши да ме приеме и се отвори за мен.

Лежахме заедно цялата дълга нощ и размишлявахме, всички гласове в къщата бяха стихнали.

Тя каза, че харесва моя таван повече от своя, а аз знаех, че много скоро ще умра в тази стая.

Нямаше нужда да ѝ го казвам. Чувствах меката ѝ ръка на челото си, опитваше се да го охлади. Чувствах копринената тежест на дланта ѝ върху клепачите си.

Тя казваше поемата отново и отново, а аз повтарях след нея, докато не я научих наизуст.

Призори вече я знаех цялата, защото не смеех да я запиша. Казах на Евелин, че ако го направя, моята зла Мери Бет ще я изгори. Исках да я кажа на другите. На Карлота. На Стела. Но сърцето ми бе твърде слабо. Какво щеше да стане? Какво означаваше тази поема?

— Аз те натъжих — каза ми тя нежно.

— Дете, аз вече бях тъжен. Ти ми даде надежда.

Мисля, че беше късният следобед в четвъртък, когато Мери Бет откачи вратата от пантите и влезе.

— Е, те смятат да пратят полиция тук — каза ми тя, като че да се извини за нахлуването. Говореше практично и без никаква драматичност. Както винаги.

— Кажи им, че не могат да я заключват така. Трябва да излиза, когато си пожелае. Обади се на Кортланд в Бостън.

— Кортланд е тук, Жулиен.

Накарах да го повикат. Стела отиде с детето в нейната стая, за да не позволи на никого да я отведе. Карлота остана с тях само за да се увери, че момичето е в безопасност.

Кортланд бе моята гордост и радост, както вече казах — най-големият от синовете ми, най-умният и през всичките тези години аз се опитвах да го предпазя от онова, което знаех. Но той беше твърде опърничав, за да бъде предпазен изцяло от каквото и да било. Сега бе

паднал много в очите ми и аз бях твърде гневен, за да не го осъдя за съдбата на това момиче.

— Татко, аз не знаех. Кълна се. Дори сега не мога да повярвам в това. Ще ми трябват часове да ти разкажа цялата история за онази нощ. Мога да се закълна, че Барбара Ан сложи нещо в питието ми и направо ме подлуди. Завлече ме някъде из тресавището. Качихме се в лодка, само това помня, а тя беше много странна и някак полудяла. Кълна се, татко. Когато се събудих, бях на лодката. Върнах се във Фонтевро, но те не ме пуснаха да вляза. Тобиас имаше пушка, каза, че ще ме убие. Тръгнах към Сейнт Мартинвил да се обадя у дома. Кълна се, татко. Само това си спомням. Много съжалявам за случилото се, ако тя е мое дете. Но те никога не ми казаха. Като че не искаха да зная. От сега нататък ще се грижа за нея.

— Не ми пробутвай тези глупости. Ти си чул за раждането ѝ, сигурно си чул слуховете. Искам вече да се грижиш нищо да не ѝ липсва, разбра ли? Искам да има каквото пожелае, да учи, където пожелае, да разполага с пари!

А след това аз се отвърнах от тях. Отвърнах се от целия си свят. Не отговарях на думите на Кортланд. Мислех само за Евелин, за тишината, която ми бе описала. Оказа се, че това е голяма сила — да лежиш и да не отговаряш на думите им, да ги оставиш да мислят, че не можеш да отговориш.

Те идваха и си отиваха. Евелин бе отведена обратно, но от Карлота и Кортланд, които щяха да се разберат с дядо ѝ. Или поне така ми казаха.

Само плачът на Ричард късаше сърцето ми. Но аз се отвърнах и от него, потънах дълбоко в себе си, чувах отново думите на поемата, повтарях строфите, опитвах се да разбера за какво става дума.

*„Нека демонът разкаже своята история,
оставете го мощта на ангелите да събуди...“*

Но какво значеше това? Накрая се спрях на последната строфа: „Иначе не ще настъпи нова пролет в Рая“.

Ние бяхме тази пролет, ние, Мейфеър, знаех го. Раят беше нашият свят. А ние бяхме пролетта, и простичката дума „иначе“

означаваше, че все пак надежда съществува. Можехме някак да се спасим. Нещо можеше да предотврати настъпването на онова „проклятие за всички, що тъгуват“.

*„Ще има болка и страдание, дорде се спъват,
кръв и страх, дорде се учат.“*

Да, имаше надежда в тази поема, имаше някаква цел. Но аз едва ли щях да доживея сбъдването на думите ѝ. Нищо не събуждаше такъв ужас в мен, както стиха: „Посечете всяка нечовешка плът“, защото ако това същество не беше човек, каква ли мощ притежаваше? Дали беше свети Ашлар — не, това не изглеждаше вероятно! Дали щеше да се роди отново като човек, или като нещо по-лошо?

„Посечете всяка нечовешка плът.“

О, колко ме ужаси тази поема. Тя обсеби ума ми. Не мислех за нищо друго, само за думите и трескавите образи!

Накрая изпаднах в пълна безчувственост. Дните отминаваха. Лекарят идваше. Най-сетне аз седнах в леглото и заговорих, само и само онзи мухльо да ме остави на мира. Науката бе напреднала много от времето на моето детство, но това не попречи на този дръвник да виси над мен и да казва на близките ми, че страдам от „втвърдяване на артериите“, „старческа деменция“ и не съм в състояние да разбера думите им.

За мен беше върховно удоволствие да стана и да го изгоня от стаята.

Исках да изляза навън. Не съм от хората, които обичат да се излежават. Това бяха най-тежките дни в живота ми и аз трябваше да приключа с тях, все пак бях още жив.

Ричард ми помогна да се облека и слязохме на първия етаж, за да вечерям със семейството си. Седнах начело на масата и се натъпках с бамя, печено пиле и още някакви глупости само и само да не ме тормозят. Отказах да се видя с Кортланд, който все искаше да разговаря с мен. О, наистина го направих много нещастен, бедното ми момче!

Братовчедите не спираха да бърборят. Мери Бет говореше за нещо с пияния си съпруг Даниъл Макинтайър, бедния човек. Вече

беше толкова болен, че се бе превърнал в същинска развалина, а какъв хубав мъж беше. Мисля, че ние сме отговорни за това. Ричард, моя предан любовник, не ме изпускаше от поглед, а Стела каза, че всички трябва да излезем с колата, щом като вече съм по-добре.

Да излезем с колата, да избягаме! Колата била поправена. Така ли!? Не знаех, че се е повреждала. Е, Кортланд я бил взел... Стига, Стела, поправена е, няма проблеми!

— Притеснявам се за онова дете! — обявих аз. — Евелин е моя внучка!

Кортланд побърза да ме увери, че се грижи за нея. Завел я в центъра да си купи дрехи.

— Вие, Мейфеър, май смятате, че това е лекарството за всичко, а? — сопнах се аз. — Да идете в центъра и да си купите нови дрехи.

— Е, все пак ти ни научи на това, татко — рече Кортланд и смигна леко.

Бях изумен от малодушието си. Как омекнах, когато видях неговата хубава усмивка. Как омекнах само.

— Е, добре, изкарайте колата, всички ще се поразходим — казах аз. — Стела и Лайънъл, тръгвайте. Малко бягство, какво ще кажете. Карлота, остани за малко.

Нямаше нужда да я убеждавам. За миг огромната трапезария притихна и стенописите отново като че се затвориха около нас, готови да ни пренесат през гипсовата мазилка към тучните полета на Ривърбенд.

— Евелин каза ли ти поемата си? — попитах аз Карлота.

Тя кимна и много бавно я изрецитира стих по стих.

— Трябваше да я кажа и на майка — рече тя и ме слиса. — Дано донесе нещо добро. А ти какво очакваше да се случи? Нима мислеше, че можеш да си играеш с Дявола, без да си платиш?

— Но аз не съм сигурен, че той е Дяволът. В Ривърбенд нямаше нито Господ, нито Дявол. Просто сторих най-доброто, на което бях способен.

— Ще гориш в ада — обяви тя.

Бях обзет от ужас.

Исках да ѝ отговоря нещо... исках да ѝ разкажа всичко или поне какво точно се е случвало, но тя стана от масата, хвърли салфетката си като ръкавица и излезе.

О, значи я бе казала и на Мери Бет. Когато Мери Бет дойде да ме изведе, аз ѝ прошепнах злокобните думи:

— Посечете всяка нечовешка плът...

— О, скъпи, стига глупости, моля те — рече тя. — Излез и се забавлявай.

Когато излязох на предната веранда, колата ни чакаше и скоро потеглихме. Аз и моите скъпи деца — Стела и Лайънъл. Минахме по Амелия стрийт, но не спряхме да видим Евелин, защото се страхувахме, че така само ще ѝ навредим.

Поехме към Сторивил, към домовете на любимите ми проститутки.

Мисля, че вече се зазоряваше, когато се прибрахме у дома. Помня онази нощ съвсем ясно, защото тя бе последната ми нощ в Сторивил — когато слушах джазбенда и пях, а после заведох децата с мен право в шикозните салони на бордеите. О, колко шокирани бяха моите приятелки! Но в един бордей лесно се свиква с всичко.

Стела обожаваше това! Това е животът, крещеше тя, това е животът. Пиеше чаша след чаша шампанско и танцуваше на пръсти. Лайънъл не беше така възторжен, но това няма значение. Аз умирах! Когато седнах в претъпкания салон на „Бялата лилия“ и се заслушах в пианото, си помислих, че умирам. Умирам! Бях така уверен в това, както и всички останали. Светът се свиваше и въртеше около Жулиен. Жулиен знаеше, че бурята приближава и никой няма да му помогне! Жулиен знаеше, че с всички наслади, с приключенията и триумфа е свършено! Жулиен щеше да легне в гроба като всички останали.

Онази сутрин, когато се прибрахме у дома, аз целунах Стела. Казах ѝ, че сме прекарали страхотно, и се прибрах на тавана си, уверен, че вече няма да го напусна.

Лежах в тъмното нощ след нощ и мислех. Ами ако някак успея да се върна? Ако някак успея да остана на земята като онзи демон?

Все пак, ако той беше Ашлар, един от многото с това име, светец, крал, отмъстителен дух или просто човек...! Нещо изшумоля в мрака и леглото потрепери. И аз се замислих отново за онзи стих... за нечовешката плът.

— Защо дойде, да ме притесняваш или да ме успокоиш? — попитах аз.

— Умри спокоен, Жулиен — каза той. — Аз ти казах тайните си още първия ден, когато дойдохме в тази къща. Казах ти, че място като това може да те притегли от вечността, че тя е като старите замъци. Запомни повтарящите се мотиви, Жулиен. През мъглата отвъд ще ги виждаш съвсем ясно. Тогава ти не прие урока ми. Ще го приемеш ли сега? Познавам те. Ти си отдаден на живота и не искаш и да чуеш за смъртта.

— Не мисля, че ти знаеш нещо за смъртта — отвърнах. — Мисля, че знаеш само какво е да кръжиш около живите и да копнееш за живота! Но не познаваш смъртта.

Станах от леглото и навих виктролата само за да го прогоня.

— Да, аз искам да се върна — прошепнах. — Искам да се върна. Искам да остана прикован към земята, да остана, да бъда част от тази къща. Но, Господи, кълна се, кълна се с цялата си душа, искам го не защото желая да живея отново, а защото тази история не е приключила, защото демонът ще остане, а аз ще умра! Искам да направя нещо, искам да се превърна в твой ангел-отмъстител, Господи. О, не вярвам в теб, не вярвам в нищо, освен в Лашър и в мен самия.

Тръгнах напред-назад из стаята. Вървах ли, вървах под звуците на валса на Виолета — толкова лишен от всякаква тъга, така фриволен и все пак организиран, че го намирах за неустоим.

Тогава настъпи моментът — необикновен, вероятно уникален момент. През целия ми дълъг живот никога не бях сварван така неподготвен, както в онзи миг — видях лице на малко момиче на прозореца си, беше се свило на покрива на верандата.

Веднага отворих прозореца.

— Иви — прошепнах.

И тя, уханна, мека и влажна от пролетния дъжд, се отпусна в прегръдките ми.

— Как дойде дотук, скъпа?

— Изкатерих се по решетката за цветята, чичо Жулиен. Ти ми показа, че таванът не е затвор. Ще идвам при теб, докато мога.

И ние се любихме, а после говорихме. Лежах с нея, докато слънцето се показа. Тя ми обясни, че вече били добри с нея, позволявали ѝ да излиза и тя се скитала по цяла вечер по булеварда, чак до Канал стрийт. Пак се возила на кола и вече имала истински

обувки. Кортланд ѝ купил палто с кожа на яката. Мери Бет ѝ дала едно сребърно огледало и гребен със сребърна дръжка.

Призори станах и навих грамофона. Танцувахме валс. Беше луда утрин, от онези луди утрини, които следват гуляите, запоите и разходките от танцовите салони до кръчмите, и все пак протече изцяло в моята стая. Евелин бе облечена само с долна фуста, поръбена с розова дантела, и имаше панделка в косата си. Танцувахме ли, танцувахме из стаята, смеехме се, докато накрая някой... а, да, Мери Бет, отвори вратата.

Аз само се усмихнах. Знаех, че моето ангелско дете ще ме посети отново.

В мрака на нощта говорех на виктролата.

Казах ѝ да поддържа заклинанието. Разбира се, не вярвах в такива неща. Упорито отказвах да повярвам и все пак отрязах ноктите си и ги пъгнах между дъното ѝ и страничната дъска. Отрязах малко от косата си и я напъхах под въртящия се диск. Захапах пръста си и намазах с малко кръв дървото. Направих нещо като кукла на самия себе си, а после пуснах валса и казах:

— Върни се, върни се. Бъди подръка, ако имат нужда от теб. Бъди подръка, ако те повикат. Върни се, върни се.

В този миг ме завладя ужасно видение — че съм мъртъв и се издигам нагоре, светлината приближава, а после се връщам обратно, започвам да мятам ръце във въздуха, който се сгъстява ли сгъстява, докато се превърне в мрак. Прикован към земята. Нощта бе пренаселена с призраци като моя, изгубени души, глупаци, страхуващи се от ада, и все пак невярващи в рай. А валсът продължаваше да свири.

Накрая видях безсмислеността на всички тези жестове, знаех, че вещерството е просто фокус — човек може да впрегне неугасимата си, яростна енергия, за да постигне своя избор. Аз щях да се върна обратно! Аз щях да се върна. Щях да се върна с този валс.

Да се върна.

„Пазете се от наблюдателите в този час!

Да, върнете се във този час!

Иначе не ще настъпи нова пролет в Рая,

иначе не ще царува повече родът ни.“

Майкъл, запомни тези стихове.

Помни ги, разбери какво означават! Аз нямаше да съм тук, ако битката бе приключила. Часът, за който говорим, още не е настъпил. Трябва да използваш любовта си, това ще бъде достатъчно. Но има и други оръжия. Спомни си поемата: „груби и жестоки инструменти“. Не се колебай, когато го видиш. Не позволявай добротата да те спре.

Иначе защо ми е позволено да съм тук? Защо иначе ще ми е позволено още веднъж да чуя валса под този покрив? Трябва да го пускаш от време на време за мен, Майкъл — моя валс, моята виетрола. Пускай го, когато вече няма да съм тук.

Нека ти разкажа за последните няколко нощи, които си спомням. Вече се изморявам. Мога да видя края на този разказ, но не и края на историята. Него ще го разкажеш ти. Нека обаче изрека думите, които ми останаха. И помни обещанието си. Пускай музиката за мен, Майкъл. Пускай я, защото не се знае дали ще ида в ада, или в рая, и никой никога няма да разбере.

Седмица след това дадох малката виетрола на Евелин. Възползвах се, че този следобед в къщата нямаше никого, и изпратих Ричард да й каже да дойде възможно най-скоро. Накарах момчетата да донесат голямата виетрола от трапезарията — една доста обемиста музикална кутия, която възпроизвеждаше страхотен звук.

Когато с Иви останахме сами, аз й казах да вземе малката виетрола и да я пази, никога да не я дава никому, докато Мери Бет не умре. Не исках дори Ричард да знае, че я е отнесла, защото се страхувах да не се раздрънка пред дъщеря ми, ако тя го притисне. Казах на Иви: „Вземи я и пей по пътя към вас“.

Мислех, че така, ако Лашър я види да отнася мистериозната малка играчка, ще се замае от песента и няма да разбере какво означава това. Не биваше да забравям, че това чудовище може да чете мисли.

Бях отчаян.

Малко след като Иви излезе, чух високият ѝ глас да заглъхва по стълбището. После навих голямата виетрола и извиках Лашър. Вероятно той изобщо нямаше да ѝ обърне внимание.

Щом се появи, аз го помолих:

— Лашър, моля те, защитавай горката малка Иви. Пази я от останалите заради мен, моля те.

Демонът ме слушаше, доколкото можеше, защото музиката го разсейваше. Кръжеше в невидимата си форма из стаята, събаряше предметите от полицата на камината и клатеше картините. Аз нямах нищо против. Стигаше ми да съм сигурен, че е в стаята!

— Добре, Жулиен — изпя той внезапно и се появи, танцувайки — краката му удряха по дъските на пода, като че тялото му наистина притежаваше някакво тегло. Как се усмихваше само, колко замаян беше. За миг ми се дощя да можем да го обичам.

В този миг Иви сигурно вече трябваше да е стигнала до дома.

Седмиците минаваха.

Освобождението на Иви вече беше факт. Ричард често я взеше с колата заедно със Стела. Тобиас я водеше редовно на църква.

Тя идваше при мен, когато пожелаеше, и то през предната врата. Но някои нощи се покатерваше по решетката като малка безстрашна богиня. Кръвта ми кипваше от нейната смелост, от страстта ѝ, и то с порочна и опияняваща жар. Лежахме заедно с часове, целувахме се, докосвахме се. Цяло чудо е, че на тази възраст все още бях умел любовник като в младостта си. Казах ѝ някои от тайните си, но не всички.

Боговете ме дариха с тази последна благословия.

— Жулиен, обичам те — казваше ми коварният Лашър. Надяваше се да навия голямата виетрола, защото вече много я обичаше. — Защо някой ще иска да нарани Евелин? Какво означава тя за нас? Аз виждам бъдещето. Виждам надалеч. Ние притежаваме всичко, от което се нуждаем.

Когато един следобед Мери Бет се върна у дома, аз я накарах да седне до мен и я уверих, че това малко момиче няма никакво значение, но те трябва да се грижат за нея.

В очите на Мери Бет се появиха сълзи, което не се случваше често.

— Жулиен, ти винаги ме разбираш погрешно — и мен, и действията ми. През всичките тези години аз се опитвам да събера рода, да го направя по-силен в многочислеността си и влиянието му. Да направя всички щастливи! Нима мислиш, че бих наранила дете, което носи твоята кръв? Дъщерята на Кортланд? О, Жулиен, направо ми късаш сърцето. Вярвай ми, знам какво правя, всичко е за благо на семейството. Вярвай ми, моля те, не умирай в тревога и страх. Нека

последните ти часове бъдат спокойни. Ще стоя до теб ден и нощ, ако трябва. Искам да умреш в мир. Ние сме Мейфеър... изминахме дълъг път от дните в Ривърбенд. Вярвай в нас, вярвай, че ще пребъдем.

Нощите минаваха. Аз лежах буден, вече нямах нужда от сън.

Вече знаех, че Евелин носи мое дете. Господ няма милост към старите мъже! Ние горим, ние ставаме бащи. Що за ужасно нещо! Момичето обаче като че не знаеше това. Аз не й казах.

Можех да се доверя единствено на Кортланд, когото все виках да разговаряме. Знаех, че бомбата ще гръмне, когато всички разберат, че Евелин е бременна. Можех да разчитам единствено на обещанията, които бях изкопчил от останалите, че детето ще бъде защитено, каквото и да се случи през годините.

Спусна се красива и топла нощ. Мисля, че умрях някъде в средата на лятото! Да, така беше. Миртата беше отрупана с розови цветове. Да, сигурен съм, че не съм си го въобразил.

Можех да видя всички, които бяха далеч от мен. Знаех, че смъртта идва. Лежах тихо на купчината възглавници и гледах облаците над миртата.

Исках да се върна в Ривърбенд, да седна до Мари Клодет, исках да разбера, да узная кой бе онзи млад мъж, който отвлечаше роби и ги водеше в стаята на Маргьорит за целите на безумните ѝ експерименти? Кой беше онзи безмозъчен негодник?

И тогава осъзнах ужасяващата истина. Една незначителна истина. Не можех да помръдна. Не можех да седна в леглото. Не можех дори да движа ръцете си. Смъртта се промъкваше към мен като зимен студ и ме смразяваше.

После, сякаш имаше Бог и за развратници като мен, на покрива на верандата се появи Евелин, белите ѝ ръце грееха в зеленината.

Тя се приближи до прозореца и аз чух гласа ѝ през дебелото стъкло:

— Отвори прозореца, чичо Жулиен! Аз съм, Иви, отвори.

Не можех да помръдна. Взирах се в нея с горящи очи.

„О, скъпа“ — прошепнах в сърцето си.

Тогава Иви призова вещерската си сила и щом побутна прозореца, той се плъзна нагоре. Тя посегна вътре и ме хвана за раменете — тогава вече съвсем крехки и слаби — вдигна ме напред и ме целуна.

— О, скъпа моя...

Зад нея, простряла се по цялото небе, се задаваше буря. Чух първите капки да удрят по покрива на верандата до Иви. Почувствах ги и по лицето си. Дърветата започнаха да се извиват от вятъра. Чувах го как вие, както би вил самият демон, как шиба клоните на дърветата и изплаква мъката си също като в нощта, когато майка ми умря, и преди това — в последния час на нейната майка.

Да, това бе буря заради смъртта на вещицата, и аз бях тази вещица. Това бе моята смърт и моята буря.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Стояха в мъглата, оформили груб кръг. Какво беше това скърцане? Гръмотевица ли беше?

Те бяха най-опасните хора, които бе виждал. Невежество, бедност, това беше тяхното наследство, навсякъде виждаше само обичайните недостатъци на бедните и окаяните — гърбица, мъж с дървен крак, дете, чиито ръце са твърде къси, твърде тесни лица, груби, безформени, плашещи в своите сиво-кафяви дрехи. Ниското скърцане продължаваше, беше твърде монотонно, за да е гръмотевица. Дали го чуваха?

Небето като че надвисваше над тях, над тревите в долината. По камъните наистина бе издълбано нещо, старецът от Единбург бе казал истината на Жулиен. Камъните бяха огромни, а те всички се бяха събрали в кръга им.

Той седна. Беше замаян. Каза им:

— Аз не бива да съм тук. Това е сън. Трябва да се върна там, където ми е мястото. Не бива да се събуждам тук, но не зная как да се върна. — Скърцането го подлудяваше. Беше ниско и натрапчиво. Дали го чуваха? Може би това бе някакъв ужасен тътен от самата земя, или пък не? Всичко можеше да се случи тук. Всичко можеше да се случи. Трябваше да се махне.

— Искаме да ти помогнем — каза един от мъжете, беше висок, с развяваща се сива коса. Пристъпи напред и излезе от кръга им. Носеше черни бричове, а устата му не се виждаше под сивите мустаци, само част от долната устна, която показваше, че този дълбок глас е негов. — Но не знаем кой си и какво правиш тук. Не знаем откъде идваш. Нито как да те върнем у дома.

Това беше Англия, съвременна Англия. Не, това не можеше да бъде. Това бе сън.

Какъв е този тътен? Това скърцане. Аз познавам този шум. Искаше да протегне ръка и да го спре. Аз познавам този шум.

Най-близкият до него камък бе висок към шест метра и половина и назъбен като груб нож, изникнал от земята. А пред него бяха строени в редици воители с копия и щитове.

— Пиктите — прошепна той.

Те се вираха в него, сякаш не разбираха какво им казва.

— Ако те оставим тук — рече сивокосият мъж, — малките хора може да дойдат. Те са изпълнени с омраза. Малките хора ще те отведат. Те ще се опитат да направят от теб гигант, за да си върнат света. Ти носиш тази кръв, ще видиш.

Над вълнистата трева се разнесе остър звън, който дойде сякаш иззад огромната шир на кипящите сиви облаци. После се чу отново, познатият камбанен звън. Беше по-силен от ниското стържене, което продължаваше без никакво прекъсване.

— Знам какво е това! — каза им той. Опита се да стане, но падна в мократа трева. Сега те се вираха в дрехите му, които бяха съвсем различни от техните.

— Попаднал съм в грешното време! Чувате ли този звън? Това е звън на телефон. Опитва се да ме върне обратно.

Високият мъж се приближи. Голите му колене бяха мръсни, а дългите му крака — целите в кал. Сякаш бе минал през локва и бе оставил мръсната вода да изсъхне по него. Дрехите му бяха напластени с прах.

— Никога не съм виждал малките хора — каза мъжът. — Но знам, че трябва да се страхуваме от тях. Не можем да те оставим тук.

— Махни се от мен — каза той. — Аз сам ще си отида. Това е сън и ти трябва да изчезнеш. Не чакай тук. Просто си върви. Трябва да свърша нещо! Трябва да свърша нещо много важно!

Най-сетне се изправи на крака, но падна назад и почувства дъсчен под под дланите си. Телефонът отново звънеше. Безспир. Той се опита да отвори очи.

Звънът спря. Не, трябва да се събудя, мислеше си той, трябва да стана. Не спирай да звъниш. Сви колене към гърдите си и успя да се изправи на четири крака. Стърженето. Виктролата. Грубата малка игла бе стигнала до края на плочата и стържеше ли стържеше в търсене на нова писта.

През двата прозореца струеше светлина. Неговите прозорци. Ето я и виктролата, под прозореца на Анта, малките буквички „Виктор“

бяха напечатани в златно на дървения капак, който зееше отворен.

Някой се качваше по стълбите.

— Да! — Той се изправи на крака. Това бе неговата стая. Чертожната дъска, стола му. По лавиците бяха наредени неговите книги. „Викторианска архитектура“, „История на американските дървени къщи“. Моите книги.

Някой чукаше на вратата.

— Господин Майк, там ли сте? Господин Майк, господин Райън е на телефона!

— Ела, Хенри, влез. — Дали бе усетил страха му? Дали бе разбрал?

Дръжката на вратата се завъртя като жива. В стаята нахлу светлина от коридора. Лицето на Хенри бе много тъмно на сиянието на малкия полилей зад него и Майкъл не можеше да го види.

— Господин Майк, има и добри, и лоши новини. Тя е жива, намерили са я в Сейнт Мартинвил, Луизиана, но е много болна, казват, че не може да се движи и да говори.

— Господи, открили са я! Сигурни ли са, че е Роуан!

Той бързо излезе и тръгна по стълбите. Хенри вървеше зад него и не спираше да говори, като протегна ръка, за да го прихване, защото той за малко щеше да падне.

— Господин Райън е тръгнал насам. Обадил му се е полицай от Сейнт Мартинвил. Тя имала документи в чантата си и отговаря на описанието. Казват, че със сигурност е доктор Мейфеър.

Еужения стоеше в стаята му и държеше слушалката на телефона.

— Да, господине, намерихме го.

Майкъл взе слушалката.

— Райън?

— Тя вече пътува насам — чу се хладният глас отсреща. — Линейката ще я закара право в болницата. Ще бъдат там след около час, ако пуснат сирената по пътя. Майкъл, мисля, че положението е лошо. Тя изобщо не е контактна. Говорят за кома. Опитваме се да се свържем с нейния приятел доктор Ларкин в хотела, но никой не отговаря.

— А аз какво да правя? Къде да ида? — Искеше веднага да се качи на магистралата и да поеме на север, за да посрещне линейката, после да завие през тревистата лента в средата на пътя и да поеме след

нея. Цял час! — Хенри, дай ми сакото. Намери ми портфейла. Долу в библиотеката е. Оставих ключовете и портфейла си на пода.

— Очакват я в „Болница на милосърдието“ — рече Райън. — На етажа на семейството. Ще се видим там. Ти виждал ли си доктор Ларкин?

Майкъл се облече за секунда, изпи чашата портокалов сок, който Еужения му подаде с думите, че от сума време не е хапвал нищо, а вече е одинайсет през нощта.

— Хенри, изкарай колата. Бързо.

Роуан беше жива. Роуан щеше да бъде в болницата след час. Роуан си идваше у дома. По дяволите, знаех си, знаех си, че ще се върне, но не и по този начин!

Той забърза към вратата, като грабна ключовете си и портмонето си от Еужения и ги напъха в джоба си. Щипката с парите. Не, не му трябваше. Етажът беше на Мейфеър. Там бе лежал самият той след сърдечния пристъп — прикачен към машините и заслушан в звука им, много подобен на скрибуцането на грамофона. Ето че сега и тя отиваше там.

— Еужения, трябва да направиш нещо много важно — каза той. — Качи се горе в стаята ми, на пода има един стар грамофон. Навий го и пусни плочата. Става ли?

— Сега? По това време на нощта? Но защо?

— Просто го направи. Знаеш ли какво, свали го в салона. Така ще е по-лесно. О, не, недей, ти не можеш да го носиш. Просто го пусни горе, извърти плочата няколко пъти и после си лягай.

— Намериха жена ви жива, тръгнаха сте към болницата да я видите, без да знаете дали е добре, дали не е ударена по главата или нещо подобно, и ми казвате да пусна някаква си плоча!

— Точно така. Схванала си всичко.

Колата го чакаше, приличаше на дълга черна риба, плъзгаща се между дърветата. Той забърза по стъпалата и след малко пак се обърна към Еужения.

— Направи го! — повтори и продължи: — Важното е, че е жива.

Качи се отзад в лимузината, затръшна вратата и нареди на Хенри:

— Давай! Тя е жива, а щом е жива, ще ме чуе, ще й говоря и тя ще ми каже какво се е случило. Господи, Жулиен, тя е жива. Часът още

не е настъпил.

Щом колата пое по Мегазин стрийт и се насочи към центъра, останалата част от поемата изникна в ума му — дълга поредица от мрачни и неясни думи. Чу гласа на Жулиен с хубавия френски акцент, който някак озаряваше всеки звук, както монасите в древността са декорирали своите изрисувани в червено и зелено букви, украсявали са ги с мънички фигурки и листа.

*„Пазете се от наблюдателите в този час,
а лекарите прогонете надалече,
учените само ще подхранят злото,
учените ще го възвисят високо.“*

— Боже, какво ужасно нещо! — обади се Хенри. — Всички онези бедни жени. Като си помислиш само, че са умрели по един и същ начин.

— За какво говориш, по дяволите? — извика Майкъл. Искаше да запали цигара. Дори усещаше миризмата на пурата на Жулиен. Сякаш беше попила в дрехите му. Жулиен палеше пурата, дръпваше и после правеше жест с ръка към него. Месинговото легло сияеше в ъгъла, а Виолета пееше за всички онези мъже.

— Какви жени? За какво говориш? Боже, чувствам се като Рип ван Уинкъл. Кажи, кое време е?

— Единайсет и половина през нощта, шефе — каза Хенри. — Говоря за другите жени от семейството. Майката на госпожица Мона умря в горната част на града, а госпожица Едит в центъра, макар че не се сещам някога да съм я срещал. Не си спомням името на другата жена, има още една в Хюстън и още една.

— Нима искаш да кажеш, че всички тези жени са мъртви?

— Да, шефе. Всички са умрели по един и същ начин. Госпожица Беа ми каза. Господин Аарън също се обади. Всички се обадиха. Ние не знаехме, че сте у дома. Стаята ви на горния етаж не светеше. Откъде да знам, че сте заспали на пода?

Хенри продължи да говори, как го търсил из цялата къща, какво казал на Еужения, как излязъл да го търси и навън и така нататък.

Майкъл не го слушаше, гледаше рушащите се стари тухлени сгради по Мегазин стрийт, покрай които прелитаха. Още чуваше онази поема:

*„Ще има болка и страдание, дорде се спъват,
кръв и страх, дорде се учат.“*

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Значи това бе Столов. Позна го в мига, в който излезе от самолета. Бяха го следили през целия път. Едрият мъж го чакаше — изглеждаше доста мускулест в черния си шлифер, имаше големи светли очи с неопределен цвят, които обаче искряха като стъклени.

Миглите на Столов бяха почти невидими, руси, а веждите му бяха гъсти. Косата му бе светла. Приличаше на норвежец, не на руснак. Ерих Столов.

— Столов — каза Юри и като премести чантата си в лявата ръка подаде дясната за поздрав.

— О, значи ме познавате — отвърна мъжът. — Защо дойдохте в Ню Орлиънс? — Скандинавски акцент, примесен с някакъв друг. Източноевропейски.

— Винаги познавам нашите хора — каза Юри. — Защо вие дойдохте в Ню Орлиънс? Да не би да работите с Аарън Лайтнър? Или просто ме посрещате?

— Точно затова дойдох — да ви обясня — каза Столов и сложи съвсем леко ръка на гърба му, докато вървяха по покрития с килим коридор, който като че поглъщаше всички звуци. Мъжът говореше доброжелателно и открито, Юри обаче не му вярваше особено.

— Юри — рече Столов, — не биваше да напускаш метрополията, но все пак те разбирам. Знаеш, че ние сме авторитарен орден — подчинението е важно. Наясно си защо.

— Не, ти ми кажи защо. Аз вече съм отлъчен и не съм длъжен да говоря с теб. Идвам да се видя с Аарън.

— Знам, разбира се, че знам — отвърна другият и кимна. — Да спрем ли да изпием едно кафе?

— Не, искам да ида в хотела и веднага да се видя с Аарън.

— Той няма да може да се срещне с теб сега, дори и да иска — отвърна Столов с нисък и овладян глас. — Семейство Мейфеър е в голяма криза и той е с тях. Освен това Аарън е стар и лоялен член на Таламаска. Не би се зарадвал, че си действал така импулсивно. Този

израз на привързаност от твоя страна може да се окаже объркващ за него.

Юри се вбеси от тези думи. Изобщо не харесваше огромния рус мъж.

— Е, ще го намеря и ще разбера сам. Вижте, Столов, още като си тръгнах, бях наясно, че няма връщане. Защо изобщо говорите така с мен, толкова търпеливо и приятелски? Аарън знае ли, че сте тук?

— Юри, ти си ценен за ордена. Антон е новият директор. Вероятно Дейвид Талбът щеше да се справи с тази ситуация по-добре. Понякога във времена на преход губим хора, чиято липса ще ни се отрази в бъдеще.

Мъжът направи жест към празното кафене, където по пластмасовите маси се виждаха порцеланови чашки. Носеше се миризма на слабо американско кафе.

— Не, искам да продължа — каза Юри. — Отивам да намеря Аарън. А после, ако желаете, тримата ще си поговорим. Искам да кажа на Аарън, че съм тук.

— Сега това е невъзможно. Аарън е в болницата — рече Столов. — Роуан Мейфеър беше открита. Аарън е със семейството и е в опасност. Ето защо е много важно да ме изслушаш. Не разбираш ли? Това недоразумение между нас възникна, защото всички се опитваме да защитим Аарън, както и теб.

— Тогава ще можете да обясните всичко на двама ни.

— Първо ти ме изслушай — каза тихо мъжът. — Моля те.

Юри осъзна, че Столов буквално стои на пътя му. Беше по-едър от него. Не беше точно заплаха, колкото голямо препятствие — силно, упорито и уверено в себе си. Все пак лицето му изглеждаше добродушно и интелигентно и той заговори спокойно и търпеливо:

— Юри, имаме нужда от твоето съдействие, иначе Аарън може да пострада. Може да се каже, че това е една спасителна мисия за него. Той беше въввлечен в това семейство и вече не може да разсъждава трезво.

— Така ли, защо?

Но още докато задаваше въпроса, Юри всъщност разбра, че отстъпва. Обърна се и остави да го заведат до ресторанта. Седна на една маса срещу високия норвежец, капитулирал. Загледа се в сервитьорката, на която бяха поръчали кафе и нещо сладко.

Юри реши, че Столов е вероятно с десет години по-голям от него. Това означаваше, че е към четирийсетте. Щом черният му шлифер се отвори, той видя отдолу обичайния за Таламаска скъп вълнен костюм с хубава кройка, но не твърде изискан. Така изглеждаха новата генерация членове на ордена за разлика от сакото от туид с кожени кръпки на Дейвид, Аарън и техните връстници.

— Ти си твърде подозрителен и сигурно имаш право — каза Столов. — Но, Юри, ние сме от един орден, от едно семейство. Не биваше да си тръгваш така от метрополията.

— Да, вече отбеляза това. Само че защо Старшите забраниха да говоря с Аарън Лайтнър?

— Те нямаха представа, че това ще окаже такова въздействие върху теб. Искаха просто малко тишина, спокойствие, за да вземат мерки за защитата на Аарън. Не са възнамерявали думите им да прозвучат като забрана.

Сервитърката напълни порцелановите им чаши с рядко слабо кафе.

— Извинете — каза Юри, — искам еспресо. — И отблъсна чашата.

Жената им донесе и кифли с глазура с приятен аромат. Юри беше гладен, в самолета беше ял нещо съвсем безвкусно.

— Казвате, че са открили Роуан Мейфеър — рече той, като се взираше в кифлите и се чудеше дали са твърде лепкави. — Споменахте за болница.

Столов кимна. Отпи от рядкото кафе и вдигна странните си светли очи към Юри. Липсата на какъвто и да е цвят в тези очи ги караше да изглеждат съвсем безизразни и за миг дори неизмеримо агресивни.

— Аарън ни е ядосан — каза Столов. — Не иска да ни сътрудничи. Нещо се е случило със семейство Мейфеър на Коледа. Той смята, че е можел да помогне на Роуан. Обвинява нас, че не е отишъл при нея, но не е прав. Той щеше да умре, ако бе отишъл. Аарън е стар човек. Разследванията му рядко, да не кажа никога, не са били толкова опасни.

— Аз не съм с такова впечатление — каза Юри. — Семейство Мейфеър навремето са се опитали да го убият, така че Аарън е видял

доста опасности. И то не само в това разследване. Той е същинско съкровище за ордена, защото е видял и направил много.

— Но, Юри, разбери — сега той не е заплашен от семейството. Не вещиците Мейфеър са опасни, а съществото, на което те са помагали и служили.

— Лашър.

— О, явно познаваш досието.

— Да, познавам го.

— А видя ли този индивид, когато отиде в Донелайт?

— Знаеш, че не съм. Ако наистина работиш по това разследване, значи вече си видял рапортите ми до Старшите и до Аарън. Знаеш, че съм разговарял с хора, които са се срещали с този индивид, както го наричаш. Но не съм го виждал. Ти виждал ли си го?

— Защо си толкова ядосан, Юри? — Гласът му беше хубав, дълбок, почителен.

— Не съм ядосан, Столов. Просто съм подозрителен. Отдадох целия си живот на Таламаска. Отраснах в ордена. Може би нямаше да стигна толкова далеч без него. Но напоследък нещо не е наред. Хората правят странни неща. Твоят тон е странен. Искам да говоря директно със Старшите!

— Това никога не се случва, Юри — каза тихо Столов. — Никой не говори със Старшите, добре знаеш това, Аарън сигурно ти го е казал. Можеш да общуваш с тях по обичайния начин...

— Но сега случаят е спешен.

— За Таламаска? Не. За Аарън и Юри — определено. Но за Таламаска нищо не е спешно. Ние сме като Католическата църква.

— Значи Роуан Мейфеър е открита. Кажете ми нещо повече за това.

— Тя е в „Болница на милосърдието“, но по някое време тази сутрин ще я отведат у дома. През нощта беше на изкуствено дишане. Сутринта са спрели апарата и вече диша сама, но още не се е възстановила. Това бе потвърдено снощи. Има огромно токсично увреждане на мозъка в резултат на шок, предозиране на лекарства и алергична реакция — внезапно повишаване на инсулина. Цитирам лекарите. Казвам ти онова, което са казали на семейството. Те знаят, че тя не може да се възстанови. Навремето е оформила писмено желанията си относно подобна ситуация. Като наследница на

завещанието, е записала инструкции в случай на подобна криза — ако се очаква летален изход, животът ѝ да не бъде поддържан изкуствено, а да я отведат у дома.

Столов си погледна часовника — доста грозен уред, пълен с малки циферблати и електронни цифри.

— Вероятно в момента правят тъкмо това. — Той вдигна очи към Юри. — Аарън със сигурност е с тях, дай му малко време.

— Ще дам на теб точно *двайсет* минути да ми обясниш. После тръгвам.

— Добре. Този индивид — Лашър — е много опасен. Той е уникален, доколкото е установено. Отчаяно се опитва да се размножи. Има доказателства, че някои членове на семейство Мейфеър може да се окажат полезни за него, защото някои хора от рода притежават странна генетична мутация — цял набор допълнителни хромозоми. Има доказателства и че Майкъл Къри притежава тези мистериозни хромозоми. Това явно е специфично за някои северни народи, в частност за келтите. Когато Роуан е забременяла от Майкъл, се е родило уникално същество, което не е човек. Това обаче нямаше да стане, ако не е била извършена някаква свръхестествена духовна интервенция. Да го наречем нещо като миграция на мощна и волева душа. Тази душа е навлязла в ембриона преди неговата собствена да поеме контрол над плътта, и после е направлявала развитието му, възползвайки се от допълнителните хромозоми, за да произведе нов и вероятно безпрецедентен организъм. Да го наречем сливане на науката и мистерията, обединяване на нещо свръхестествено с генетична мутация, от която този дух се е възползвал. Нещо като физическо въплътяване на могъщо окултно създание.

Юри се замисли над думите му. Лашър, духът, който ще бъде в плът, който бе заплашил Петир ван Абел с точно това мрачно предсказание, който се бе опитвал многократно да се материализира, накрая бе роден от Роуан Мейфеър. Всъщност за това Юри се бе сетил и сам, още преди да дойде тук. Не се бе сетил обаче за желанието на това същество да се възпроизвежда. Все пак пък звучеше логично.

— О, да, съвсем логично — рече Столов. — Еволюцията е по същността си репродукция. Сега това същество е в плена на механизмите на еволюцията. То е направило големия си пробив в нашия свят и иска да се възпроизвежда, за да го завладее. Ако успее да

открие подходящата жена, ще успее. Роуан Мейфеър е съсипана именно от тези му опити. Тялото ѝ е изтощено от кратки бременности, завършили със спонтанни аборти. Други жени от семейството, които обаче не са носили този допълнителен набор хромозоми, са получили смъртоносни кръвоизливи часове след като това същество ги е посетило. Семейството знае, че именно Лашър е причина за състоянието на Роуан и че той представлява заплаха за останалите жени от рода. Знаят, че ще продължи да търси онази, която ще оцелее след оплождането и ще роди детето му. Семейството ще се организира, за да се защити и да скрие това знание, както винаги е крило окултните си тайни. Ще търсят създаването, като използват огромните си ресурси. Няма да позволят никой външен да им помогне или пък да узнае какво става.

— От думите ти не ми стана ясно каква е опасността за Аарън.

— Съвсем очевидна. Аарън знае за това същество. Той знае какво представлява то. В първите дни след Коледа, преди Мейфеър да разберат какво се е случило, са направени някои грешки. Събрани са проби от мястото, където е родено създаването и са изпратени на една агенция. После самата Роуан се е свързала с лекар в Сан Франциско и му е изпратила проби от плътта на Лашър и от нея самата. Това е била ужасна грешка. Лекарят, който анализирал тези материали в частен институт в Сан Франциско, сега е мъртъв. Онзи, който му ги е занесъл и после е дошъл да се срещне със семейството, е изчезнал безследно. Миналата нощ напуснал хотела без обяснения. Оттогава никой не го е виждал. В Ню Йорк генетичните тестове, направени на съществото, също са изчезнали. Същото се е случило и в института в Европа, където хората от Ню Йорк са изпратили мостри за изследване. Сега всички доказателства за съществуването на Лашър са изчезнали от официалните институции. Но ние... Таламаска знае всичко за него. Знаем всичко за него. Може би дори повече от нещастните лекари, които са изучавали клетките му под микроскоп. Повече от семейството, което сега се опитва да се защити от него. Това създаване ще се опита да премахне нашето знание. Това е неизбежно. Вероятно... вероятно е станала някаква грешка в преценката.

— Какво искаш да кажеш?

Сервитьорката сложи пред него малка чашка еспресо. Юри докосна порцелана. Беше твърде горещ.

— „Ние наблюдаваме и сме винаги тук.“ — каза Столов. — Това е нашето мото. Понякога обаче пред очите ни се случват невероятни неща, мрачни и необясними форми на зла енергия или на нещо друго — тези неща се опитват да унищожат всички свидетели и ние страдаме от последствията от дългата си бдителност, от своето разбиране, така да се каже. Вероятно, ако бяхме по-подготвени за раждането на това същество, тогава... Не съм сигурен дали някой е знаел, че това е възможно. А сега... е твърде късно. Лашър ще се опита да убие Аарън. Ще се опита да убие и теб. Ще се опита да убие и мен, щом разбере, че съм замесен в разследването. Ето защо нещо се промени в Таламаска. Ето защо нещо не е наред, както ти казваш. Старшите просто са заключили вратите. Старшите ще помогнат на семейството, доколкото могат, но няма да позволят членовете им да попаднат в опасност, няма да останат със скръстени ръце, докато това същество се опитва да рови из архивите ни и да унищожава безценни записи. Както казах... подобни неща са се случвали и преди. Ние си имаме процедура за тези случаи.

— И все пак твърдиш, че не става въпрос за извънредна ситуация?

— Не, това е просто друга процедура. Засилване на сигурността, защитаване на доказателствата; изискване на сляпо подчинение от онези, които са в опасност. Затова ти и Аарън трябва веднага да се върнете в метрополията.

— Аарън отказа ли?

— Твърдо. Няма да напусне семейството. Съжالياва, че се е подчинил на заповедите по Коледа.

— И каква е официалната цел на ордена? Просто да се защити?

— Да осъществи крайната защитна мярка.

— Не разбирам.

— Да, знам, че не разбираш. Крайната защитна мярка е унищожението на заплахата. Но това ти трябва да оставиш на нас — на мен и моите разследващи. Защото ние знаем как да го направим, как да проследим това същество, как да го открием, как да го заловим и как да му попречим да постигне целта си.

— И искаш да повярвам, че нашият орден, нашата обична Таламаска, е правила нещо подобно и в миналото?

— Абсолютно. Ние не можем да останем пасивни, когато на карта е заложено собственото ни съществуване. Просто минаваме към друга процедура и в нея ти и Аарън нямате място.

— Нещо обаче не ми се връзва.

— Какво? Мисля, че ти обясних всичко.

— Говориш, че семейството и орденът са в опасност. А каква е опасността за останалите? Каква е моралната цел на това същество? Какво ще стане, ако успее да се размножи?

— Не, това няма да се случи. Немислимо е. Ти не съзнаваш какво говориш.

— Нима? — рече Юри. — Все пак говорих с хора, които са го виждали. Ако това същество попадне на подходяща партньорка, то ще се размножи с невероятна бързина — както се размножават насекомите или влечугите. Ще се размножи много по-бързо от другите бозайници и скоро ще властва над тях, ще надделее, ще ги изличи от лицето на земята.

— Ти си доста умен. Знаеш твърде много за това създание. Не е добре, че си прочел досието и си ходил в Донелайт. Но не се страхувай, Лашър няма да успее. Пък и никой не знае каква е продължителността на живота му. Кой знае дали дните му не са преброени, дори и да се размножи.

Столов взе ножа и вилицата и отрязва малко парченце от кифлата в чинията пред него. Сдъвка го мълчаливо, докато Юри го гледаше. После остави приборите и се вгледа в събеседника си.

— Накарай Аарън да се върне с теб. Накарай го да напусне това семейство и да се дистанцира от техните проблеми.

— Това не ми звучи добре — каза Юри. — Тук са намесени много неща. А и ти не говориш за общата картина. Това не е стилът на Таламаска, какъвто го познавам. Това същество било много опасно... Не, не ми звучи никак типично за моя орден, за моите братя. Изобщо.

— Какво, за бога, искаш да кажеш?

— Ти си много търпелив с мен и аз оценявам това. Но нашият орден наистина не би постъпил така. Старшите знаят как да оправят нещата, без да събуждат такова подозрение и тревога. Има нещо брутално в начина, по който се действа сега. Те можеха много лесно да ме задържат в Лондон и да предотвратят бунта на Аарън, но ето че

всичко се върши така тромаво, прибързано, грубо. Не знам. За мен това не е почеркът на Таламаска.

— Юри, орденът очаква от теб пълно подчинение. Има право на това. — За първи път Столов показва някакъв гняв. Хвърли грубо салфетката си на масата, до вилицата. Мръсна салфетка на масата. Салфетка, изцапана със захар и покапана с кафе. Юри се вгледа в нея.

— Юри — продължи Столов. — Жените са умрели през последните четирийсет и осем часа. Доктор Ларкин вероятно също е мъртъв. Роуан Мейфеър ще умре много скоро. Старшите не очакват от теб да им създаваш неприятности точно в този момент. Не очакват да увеличиш бремето им, както не очакваха и от Аарън да прояви подобна нелоялност.

— Нелоялност ли?

— Нали ти казах. Ние няма да изоставим семейството. Но той е вече старец. Сам с нищо не може да попречи на Лашър и никога не е могъл!

Юри се облегна на стола. Взираше се в салфетката. Мъжът я взе, избърса устата си отново и я сложи пак на масата. Юри не откъсваше очи от нея.

— Искам да се свържа със Старшите — настоя той. — Искам да разбера всичко това от тях.

— Разбира се. Вземи Аарън с теб днес, заведи го в Ню Йорк. Изморен си. Първо си почини, ако искаш, но ни съобщи къде си. После иди там. Когато стигнете в Ню Йорк, се свържи със Старшите. Там ще имаш време. Можеш да обсъдиш всичко с Аарън, а после трябва да се върнете в Лондон. Трябва да се приберете у дома.

Юри се изправи, като остави салфетката си на стола.

— Ще дойдеш ли да се видиш с Аарън?

— Да. Всъщност може би е добре, че си тук. Може би е за добро, защото не мисля, че аз щях да го убедя да се оттегли. Да вървим. Време е да си поговоря с него.

— Нима не си говорил с него досега?

— Бях доста зает, а Аарън изобщо не сътрудничи напоследък.

Чакаше ги разкошна американска лимузина с тапицерия от сиво кадифе. Стъклата бяха така затъмнени, че над света отвън внезапно сякаш се спусна мрак. Юри седеше неподвижно и мислеше за нещо, случило се преди години.

Спомни си дългия влак, в който пътуваше с майка си за Сърбия. Тя му беше дала нещо. Един пикел, въпреки че тогава той не знаеше какво представлява — дълъг, кръгъл инструмент с остър връх от метал и дървена дръжка, по която боята вече се лющеше.

— Ето, вземи това — каза му тя. — Използвай го, ако се наложи. Удряй право... между ребрата.

Колко яростна изглеждаше тогава, а той бе така изплашен.

— Но кой иска да ни нарани? — попита я. Вече не знаеше какво бе станало с онзи пикел. Вероятно го беше забравил във влака.

Той не оправда очакванията ѝ. Беше провалил и нея, и себе си. Едва сега осъзна — докато тази разкошна кола летеше по магистралата — че няма никакво оръжие, няма пикел, нито дори нож. Не носеше даже швейцарското си ножче — беше го оставил у дома, защото не можеше да се качи с него в самолета.

— Ще се почувстваш по-добре, щом се свържеш със Старшите и бъдеш поканен официално да се върнеш у дома.

Юри погледна Столов, който седеше до него, облечен изцяло в черно, като свещеник. Изпъкваха само бялата якичка и големите му бледи ръце, положени върху коленете.

Юри се усмихна и отвърна:

— Така е. Да изпратя факс до Амстердам. Тоя номер е добре измислен, за да внуши доверие.

— Юри, моля те, имаме нужда от теб — каза Столов, изглеждаше искрено разстроен.

— Сигурен съм, че имате. Колко ни остава до Аарън?

— Само пет минути. Този град е по-малък. Само пет минути и ще бъдем там.

Юри взе черния говорител от тапицираната с кадифе преграда на колата и каза:

— Шофьор?

— Да, сър.

— Искам да спрете някъде, където продават оръжия, пистолети. Знаете ли такова място?

— Да, господине. Саут Рампарт стрийт.

— Чудесно.

— Защо ти е оръжие? — попита Столов, смръщил светлите си рошави вежди. Лицето му бе почти тъжно.

— Заради циганската ми кръв — отвърна Юри. — Не се тревожи.

Човекът в магазина на Саут Рампарт стрийт имаше цял арсенал във витрината и на стената зад него.

— Ще ви трябва шофьорска книжка от Луизиана — рече той.

Столов само гледаше. Юри беше вбесен, че не може да се отърве от него, чувстваше се като арестуван.

— Случаят е спешен — настоя той. — Трябва ми пистолет с дълга цев, ето този. Магнум. И кутия с патрони. — Извади пари от джоба си. Десет стодоларови банкноти, после още десет. Изброи ги бавно и каза: — Не се тревожете, не съм престъпник. Но имам нужда от пистолет.

Зареди го още там, в малкия сенчест магазин, пред очите на Столов. А останалите патрони разпредели поравно в джобовете си.

Щом излязоха на слънце, Столов каза:

— Да не си мислиш, че е проста работа да застреляш това същество?

— Не. Ти ще го спреш, нали помниш? Ние с Аарън си отиваме у дома, но все пак сме в опасност. Сам го каза. Ужасна опасност. И ето, аз си купих пистолет. — Посочи към колата. — След теб, моля.

— Юри, моля те, да не направиш някоя глупост — каза Столов. Този път не беше ядосан, а само угрижен. Сложи ръка върху неговата и Юри се зачуди колко светла кожа има този скандинавец и колко тъмна е неговата собствена.

— Каква глупост?

— Ами например да се опиташ да го застреляш. — Мъжът беше раздразнен. — Ордена заслужава по-разумно отношение от твоя страна.

— Да, разбрах. Не се притеснявай.

Усмихна се на Столов, отвори вратата на колата и му направи знак да влезе. Сега Столов бе станал подозрителен, неспокоен, дори малко изплашен.

„А аз дори не знам как точно се дърпа спусъкът“, помисли си Юри.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Мона никога не бе мислила, че първият ѝ ден в „Мейфеър и Мейфеър“ ще бъде такъв. Седеше до голямото бюро на Пиърс в разкошен облицован с тъмно дърво кабинет, и пишеше яростно на компютъра, който беше малко по-бавен от нейния у дома.

Роуан Мейфеър бе още жива, единайсет часа след операцията и дванайсет часа след изключването на респиратора. Можеше да спре да диша всеки момент или да живее още седмици. Никой не знаеше.

Разследването продължаваше. Сега Мона нямаше какво друго да стори, освен да стои с останалите — да мисли, да чака и да пише.

Удряше по бялата клавиатура, леко подразнена от шумното тракане на клавишите.

„Поверително от Мона Мейфеър“. Файлът беше с парола. Никой не можеше да го отвори, освен нея самата. Когато се прибере вкъщи, щеше да го прехвърли по модема, но засега не можеше да излезе оттук. Тук ѝ беше мястото. Не беше мърдала от сградата от миналата нощ. Записваше всичко, което бе видяла, чула, почувствала и помислила.

Междувременно всяка стая в огромния комплекс от офиси беше заета, чуваше се цял хор от забързани гласове — хората говореха по телефоните зад откренатите врати. Куриери идваха и си отиваха.

Всичко беше спокойно, нямаше паника. Райън седеше зад бюрото си в големия офис, както го наричаха, заедно с Рандъл и Ан Мари. Лорън бе в кабинета надолу по коридора. Сам Мейфеър и двама Мейфеър от Ню Йорк бях в конферентната зала и говореха по три от телефонните линии. Някъде там Лиз Мейфеър и Сесилия Мейфеър също се обаждаха по телефона. Семейните секретарки, Кони, Джоузефин и Луиз Мейфеър, работеха в друга конферентна зала. От всеки факс във фирмата излизаха нови съобщения.

Пиърс беше при Мона, беше ѝ отстъпил компютъра и огромното си махагоново бюро, а той самият изглеждаше някак беззащитен на по-малкото бюро на секретарката, с по-слабия компютър. Беше по риза и вратовръзка — сакото му висеше на облегалката на стола. Той

всъщност не вършеше нищо. Изглеждаше някак сънлив и много печален, както би трябвало да изглежда Мона.

Разследването беше изцяло частно, пък и не би могло да бъде проведено по-добре от никой друг.

Бяха започнали миналата нощ още щом научиха, че Роуан е открита. Двамата с Пиърс ходиха няколко пъти в болницата. Бяха там за последно по изгрев, а после се заеха пак с работата. Райън, Пиърс, Мона и Лорън бяха ядрото на разследването. Рандъл и неколцина други идваха и си отиваха. Вече бяха минали около единайсет часа, откакто започнаха да водят телефонните разговори, да изпращат факсове и всичко останало. Здравчаваше се и Мона беше изморена и гладна, но твърде развълнувана, за да мисли за това.

Някой щеше да им донесе вечеря скоро или те щяха да излязат да хапнат нещо. Тя не искаше да напуска офиса, предполагаше, че следващата информация ще дойде от Спешното в Хюстън, където мистериозният мъж, висок към два метра, трябва да е потърсил някаква медицинска помощ.

Но шофьорът на камиона бе най-важната следа.

Той беше качил Роуан вчера следобед. Вечерта спрял в Сейнт Мартинвил и казал на полицията за слабата побъркана жена, която слязла сама наред мочурищата. Благодарение на него я откриха, а сега го потърсиха за още информация. Той описа мястото в Хюстън, където тя бе изтичала към камиона му. Каза им колко отчаяно е искала да стигне до Ню Орлиънс. Потвърди, че до предната вечер, когато я бе видял за последно, е била напълно в съзнание. Да, държала се налудничаво, но говорела, ходела и била в състояние да мисли. После слязла и изтичала сред мочурищата.

— Много я болеше — рече той на Мона по телефона тази сутрин, след като ѝ разказа пак цялата история. — Все се присвиваше, нали знаете, сякаш имаше спазми.

Джералд Мейфър, все още потресен от факта, че доктор Ларкин се бе изплъзнал от опеката му и бе изчезнал безследно, отиде с Шелби, сестрата на Пиърс, и Патрик, бащата на Мона, в мочурищата близо до Сейнт Мартинвил, за да претърси мястото, където бе открита Роуан.

Тя бе получила кръвоизлив, също като останалите жени, но не беше мъртва. Към дванайсет през нощта ѝ направиха спешна хистеректомия. Тъй като не беше в съзнание, Майкъл, целият облян в

сълзи, даде разрешение за операцията, иначе тя нямаше да изкара до сутринта. Явно бе претърпяла спонтанен аборт, при който в матката бяха останали тъкани от плода. Имаше и други усложнения. Лекарите казаха, че е цяло чудо, че още диша.

Но това бе единственото, което можеше да прави.

Кой знае какво щяха да открият в тревата до Сейнт Мартинвил? Мона предложи да отидат там и дори искаше да ги придружи, но Патрик, баща ѝ, сега бе напълно трезвен и готов да помогне. Райън поиска Мона да остане с него, макар че тя не разбираше защо се тревожи толкова за нея.

Но после, когато той започна да ѝ се обажда по интеркома на всеки няколко минути по този или онзи въпрос, тя осъзна, че всъщност има нужда от помощта ѝ. Няма проблеми, нали затова бе дошла.

Между телефонните разговори пишеше на компютъра. Откриха офис сградата в Хюстън преди обяд. Беше много близо до мястото, където Роуан бе излязла на шосето. В нея нямаше обитатели, освен на петнайсетия етаж, който бил нает от мъж и жена. Петнайсетият етаж беше тъжна гледка. Беше явно, че Роуан е била държана там като затворничка и е била връзвана за дълго на леглото. Матракът беше пропит с урина и изпражнения, и все пак бе покрит с чисти чаршафи и обграден с цветя, някои от които още свежи. Имаше и прясна храна.

Всичко беше злоещо. В банята имаше много кръв — но не на Роуан. Мъжът явно бе ударен там, може би е бил в безсъзнание. Фотографиите на банята вече бяха пристигнали. Кървавите следи водеха към асансьора и после навън от сградата, и ясно показваха, че мъжът я е напуснал сам.

— Струва ми се, че в асансьора е припаднал отново. Виж това. Кръвта по килима. Той е слаб и лошо ранен.

Е, тогава е бил слаб, но сега?

Проверяваха всички спешни отделения в града. Всяка болница, клиника, всеки лекарски кабинет. Щяха да се обадят и в покрайнините, а после да разширят търсенето в концентрични кръгове, докато не открият къде е изчезнал раненият мъж. Проверяваха всичко в непосредствена близост до сградите. Проверяваха уличките, покривите, ресторантите в съседство. Ако мъжът беше наблизко, и то ранен, щяха да го намерят.

Но кървавите следи изчезваха под колелата на преминаващия трафик. Дали мъжът се бе качил на някакво превозно средство, или просто бе пресякъл улицата?

Цялото разследване беше частно, с всички ресурси, които парите можеха да осигурят.

Постоянно се включваха още детективски агенции, раздаваха се задачи и се събираше информация. Кръвните проби от Хюстън бяха изследвани от частни лекари в частни лаборатории, чиито имена знаеха само Лорън и Райън. Бяха взети отпечатъци от мрачната затворническа стая. Всяко късче плат, а такива имаше много, беше събрано, описано и изпратено на „Мейфеър и Мейфеър“.

Бяха проучили и други следи. Смачкан бележник и пластмасова хотелска карта, открити в Хюстън, се оказаха от хотел в Ню Йорк. Хората там сега също бяха разпитвани. Шофьорът на камиона пътуваше към Ню Орлиънс на разноски на семейството, за да разкаже всичко лично.

Мръсната затворническа килия в празната офис сграда беше грозна картинка. Мъртвите цветя, счупеният порцелан и кръвта по пода. Роуан бе избягала, но после с нея се бе случило нещо ужасно. Беше се случило сред полето, под онова известно дърво, наречено Дъбът на Габриел. Красиво място. Мона го знаеше. Много ученици го знаеха. Всички ходеха в Сейнт Мартинвил, за да видят Аркадския музей и Дъба на Габриел. В самия град беше пък Дъбът на Еванджелин, а Дъбът на Габриел беше извън него, до една стара къща. Габриел бе протегнал клони в очакване на Еванджелин. А Роуан бе отишла там, между клоните му, в тревата.

Токсичен шок, алергична реакция, имунен срив. Стотици предположения. Само че кръвните проби не показаха наличието на токсини, не и снощи, нито пък днес. Каквото и да се бе случило покрай този аборт, то беше преминало. Вероятно просто бе изгубила детето и после бе припаднала.

Грозна, грозна работа.

Но можеше ли да има нещо по-грозно от вида на самата Роуан Мейфеър в бялото болнично легло. Главата ѝ бе отпусната на възглавницата, ръцете ѝ лежаха до тялото, а очите ѝ се взираха в нищото. Беше крайно измършавяла и бяла като платно, но най-лошо бе състоянието на леко извитите навътре ръце. Лицето ѝ бе напълно

безизразно, като че бе лишена от индивидуалност. Изглеждаше почти като безмозъчно същество — лежеше с широко отворени очи, не реагираше нито на движение, нито на светлина. Устните ѝ изглеждаха съвсем малки и странно закръглени, сякаш бяха загубили онова, което ги бе разтегляло във формата на красива женска уста. Дори докато Мона седеше до нея, ръцете на Роуан продължаваха да се извиват към тялото ѝ, а сестрите бързаха да ги изпънат.

Косата ѝ беше съвсем оредяла, сякаш голяма част от нея бе окапала. Още един признак на сериозно недохранване и на изтощение заради бременността. Тя беше така дребна в болничната нощница, че приличаше на ангелче от Коледна процесия.

До нея беше и Майкъл, объркан и съсипан. Седеше до леглото ѝ, говореше ѝ, обясняваше ѝ как ще се грижи за нея, че всички са се събрали, че тя не бива да се страхува. Каза ѝ, че ще сложи цветни картини в стаята ѝ и ще ѝ пусне музика. Бил открил един стар грамофон и щял да ѝ пуска плочи. Не спираше да говори.

— Ще се погрижим за всичко. Ще се... погрижим за всичко.

Като че се страхуваше да изрече нещо друго, като например: „Ще намерим онова копеле, онова чудовище“. Не, кой би искал да каже това на невинното безизразно същество, което лежеше там. Гротескно подобие на жената, която умееше да оперира със съвършена прецизност хорските мозъци.

Мона знаеше, че Роуан не чува нищо. Вече нямаше и нищо за слушане. Мозъкът ѝ все още работеше, колкото да кара дробовете да функционират напълно механично и сърцето да бие със същия ритъм, но крайниците ѝ ставаха все по-студени.

Всеки миг мозъкът можеше да спре да подава командите си и тялото щеше да умре. Защото владетелят на това тяло си беше отишъл. Линията на енцефалограмата беше почти равна.

Подобни малки вълнички от време на време можеха да се появят и при вече мъртъв мозък. Казват, че винаги се улавяло нещо.

Роуан беше много зле и това наистина бе ужасно. По бледите ѝ ръце и крака личаха синини. Явно имаше фрактура на лявото бедро, а откриха и следи от изнасилване.

Абортът бе протекъл извънредно тежко. По бедрата ѝ бяха намерили кръв и родилна течност.

Към шест сутринта спряха респиратора. Спешната операция бе протекла без усложнения. Всички изследвания бяха направени.

Бързаха да я преместят у дома в десет сутринта по единствена причина. Не очакваха, че ще преживее до края на деня, а инструкциите ѝ бяха съвсем ясни и изчерпателни. Беше ги написала, когато приемаше наследството. Искаше да умре в къщата на Първа улица, „у дома“. Всичко бе написано с нейния почерк, в щастливите дни преди сватбата и съвсем в тона на цялото завещание. Искаше да умре в леглото на Мери Бет.

А трябваше да се вземат предвид и суеверията в семейството. Хората се трупаха в коридите на болницата и все повтаряха: „Тя трябва да умре в господарската спалня. Тя трябва да умре у дома“. „Трябва да я заведат на Първа улица.“ Старият Фийлдинг беше непреклонен: „Тя няма да умре в тази болница. Вие я измъчвате. Ако искате да я облекчите, заведете я у дома“.

Типичната лудост на Мейфеър, на високи обороти. Дори Ан Мари казваше, че трябва да върнат Роуан в голямата спалня. Кой знае — вероятно призраците на мъртвите в къщата ще ѝ помогнат. Даже Лорън заяви горчиво: „Отведете жената у дома“.

Монахините сигурно щяха да са шокирани, ако изобщо им пукаше. Вероятно не. Сесилия и Лили се молиха на глас в стаята ѝ цяла нощ. Магдален, Лиан и Гай Мейфеър се молеха в параклиса заедно с две монахини от семейството — дребни женици, чиито имена Мона все бъркаше.

Старата сестра Майкъл Мари Мейфеър — най-възрастната от монахините в семейството — бе слязла да се моли до Роуан и гръмогласно нареждаше „Отче наш“ и „Пресвета Дево“.

— Ако това не я съживи — каза Рандъл, — нищо няма да може. Вървете в къщата и пригответе спалнята.

Беатрис свърши тази работа с тежко подкрепление от помагачи — Стефани и Спрус Мейфеър, и двама млади чернокожи полицаи — въпреки че с неохота се отдели от Аарън.

Сега, отново в къщата на Първа улица, положена под обточения с коприна балдахин и увита със старите юргани и вносни завивки, Роуан Мейфеър продължаваше да диша. Стана вече почти шест вечерта, а тя бе още жива.

Преди час бяха започнали да я хранят венозно — окачиха ѝ някакви системи.

— Това не е животоподдържащо — каза доктор Флеминг. — Просто я храним. Иначе на практика я осъждаме да умре от глад.

Майкъл явно бе съгласен с това. Къщата бе пълна с хора. Когато се обади на Мона, той ѝ каза, че е пълно със сестри и лекари. Потвърди, че навсякъде има охрана — по верандите, пред прозорците и долу на улицата. Хората се чудели какво става.

Все пак въоръжените охранители не бяха необичайна гледка в град като Ню Орлиънс в днешни дни. Всички ги наемаха при празненства и събирания, дори когато се провеждаха вечерни забави в училище. В аптеките имаше охранители до касите, точно като в бананова република, както бе казала Джифорд навремето.

Мона бе отговорила на Майкъл:

— О, колко възхитително. Наемници със заредени пистолети.

Макар и груби, тези мерки бяха неизменни и ефективни.

Нападенията над жените Мейфеър спряха. Всички се бяха събрали в няколко къщи. Нямаше групичка, по-малка от шест-седем души и винаги присъстваше по някой мъж.

Отделен екип от детективи от Далас претърсваха цял Хюстън, като увеличаваха района, в чийто център бе офис сградата, и разпитваха всички дали са видели извънредно висок чернокос мъж. Дори му бяха направили фоторобот, базиран на описанието, което Аарън бе получил от Таламаска.

Търсеха и доктор Ларкин. Не можеха да разберат защо е напуснал хотела, без да се обади на никого — докато не откриха бележка на рецепцията, предадена в стаята му: „Среща с Роуан. Ела сам“.

Тази бележка разтревожи всички. Беше сигурно, че не Роуан му се е обадила, защото по това време тя вече беше в болницата в Сейнт Мартинвил.

Самюъл Ларкин бе видян за последно да върви по Сейнт Чарлз авеню към Джаксън Скуеър. Каза го един таксиметров шофьор, явно недоволен, че докторът не бе наел такси. Какво означаваше това? Доктор Ларкин бе изчезнал безследно още щом Джералд бе изскочил на улицата да го търси.

Беатрис Мейфеър се оказа най-голямата досадница и едновременно с това най-голямата утешителка през тези трудни мигове. Тя все държеше да се спазват нормалните процедури и отказваше да приеме мисълта, че се е случило нещо „ужасно“. Искаше да изпратят специалисти и да се направят още изследвания.

Беатрис винаги заемаше такава позиция. Навремето тя ходеше при горката луда Деидре, носеше ѝ бонбони, които тя не можеше да яде, и копринени нощници, които никога нямаше да облече. Пак тя три или четири пъти в годината посещаваше Древната Евелин, дори когато тя не бе проговаряла от шест месеца.

„Е, скъпа, наистина е срамota, че затвориха ресторанта в «Холмс». Помниш ли как ходихме да обядваме там, ти, аз, Мили и Бел?“

Сега тя беше в къщата, щураше се из спалнята, а после отиваше на Амелия стрийт, за да се увери, че всички имат какво да ядат. Добре, че Майкъл харесваше Беатрис. Но нея всички я харесваха. Най-невероятната проява на несломимия ѝ оптимизъм бе това, че явно възнамеряваше да се омъжи за Аарън Лайтнър, а ако някой знаеше, че нещо ужасно се е случило, това без съмнение беше той.

Аарън Лайтнър се беше вгледал продължително в Роуан и после излезе от стаята. Изражението му бе гневно и мрачно. Втренчи се в Мона за миг, а после тръгна бързо по коридора да намери телефон, за да се обади на доктор Ларкин и всъщност тогава стана ясно, че той е напуснал хотела.

Какви ли разговори водеха Беатрис и Аарън? Тя пляскаше с ръце и казваше: „Е, ще трябва да ѝ инжектираме нещо, за да ѝ влеем малко енергия?“. А той стоеше в тъмния коридор и отказваше да отговаря на въпросите на хората, вираше се в Мона и после в нищото, докато останалите просто започнеха да разговарят помежду си и забравяха, че той е там.

Никой не споменаваеше за странна миризма в сградата в Хюстън. Но щом оттам пристигна първият пакет, с дрехи и калъпки на възглавници, Мона веднага я усети.

— Да, това е, миризмата на онова същество — каза тя.

Рандъл вдигна вежди и рече:

— Хубаво, само дето не знам какво да правим с тая информация.

Мона го срази, като отвърна простичко:

— Нито пък аз.

След два часа той влезе в кабинета и каза:

— Трябва да си вървиш у дома, при Древната Евелин.

— В онази къща има седемнайсет жени и шестима мъже. Защо според теб трябва да ходя там? Не искам. Не искам да виждам майка си вкочанена, нито пък вещите ѝ. Не искам да ходя! Няма смисъл, нелогично е. Какъв е смисълът дъщерята на мъртвата жена да ходи там. Защо не полегнеш да поспиш?

Обадиха се от една от агенциите, но само за да съобщят, че никой, абсолютно никой, не е видял мистериозният мъж да излиза от сградата в Хюстън. Бяха проучени всички смъртни случаи в целия град. Никой от тях не приличаше на смъртните случаи в семейството. Всеки си имаше някакво обяснение, което изключваше намесата на мистериозния мъж.

Мрежата беше огромна; мрежата беше тънко изпредена; мрежата беше силна.

Някъде към пет дойдоха първите доклади от авиокомпаниите. Да, мъж с дълга черна коса, брада и мустаци, взел полета в три часа на Великопостната сряда от Ню Орлиънс за Хюстън. Първа класа. Изключително висок, с приятни обноски и красиви очи.

Дали е взел такси на летището — или лимузина, може би автобус? Летището в Хюстън беше огромно, но пък стотици хора задаваха въпроси и търпеливо разпитваха евентуалните очевидци. „Ако е тръгнал пеша, все някой го е видял?“

„Ами самолетите от Хюстън за насам? Миналата нощ? Вчера?“
Отново проверки.

Накрая Мона си помисли, че трябва да иде в къщата. Трябваше да види братовчедката Роуан Мейфеър. Трябваше да я посети. От тази мисъл гърлото ѝ се сви. За миг не можеше нито да мисли, нито да говори. Но трябваше да иде.

Вече беше тъмно.

Току-що бе дошъл факс, копие от бордова карта, издадена на мистериозния мъж от авиокомпанията, когато се бе връщал в Хюстън. Бе използвал името Самюъл Нютън. Беше платил в брой. Самюъл Нютън. Ако такъв човек съществуваше в Щатите, със сигурност щяха да го открият.

Но пък Лашър можеше да е измислил това име в момента. Бе пил мляко в самолета, няколко чаши. Стюардесата постоянно му носела мляко. Иначе по време на полета не се случило нещо необичайно. Все пак до Хюстън бе само час.

Мона се взираше в екрана на компютъра.

„Нямаме никаква следа за местонахождението му, но всички жени са в безопасност. Ако научим за друг смъртен случай, това ще означава, че е станало преди това.“

После съхрани и затвори файла. Изчака, докато малките светлинки просветнаха. Натисна бутона и ниското бучене на хранването отмря.

Тя стана и взе чантичката си инстинктивно, без да поглежда. В такъв момент ръката ѝ винаги намираще сама къде е паднала чантата ѝ.

Преметна каишката на рамо, краката малко я боляха от високите обувки. Костюмът не беше зле. Блузката бе хубава. Но тези обувки... Нищо. Понякога не е много лесно да си жена.

Спомни си нещо незначително. Леля Джифорд ѝ бе споменавала нещо за обувки с токчета. „Те не ни даваха да носим тънки токчета. С Древната Евелин отидохме в «Мейсън Бланш» и аз исках високи токчета, но тя не се съгласи.“

Пиърс се сепна, сякаш беше почти задрямал, когато я видя да се изправя зад бюрото.

— Отивам на Първа улица — каза Мона.

— Не и сама! Няма да те пусна дори да се качиш сама в асансьора.

— Знам. Навсякъде има охрана, но ще се кача в трамвая. Имам нужда да помисля.

Естествено той тръгна с нея.

Не си беше почивал дори за час от погребението на майка му досега, а със сигурност и преди това. Горкият красив Пиърс, стоеше мрачен и тревожен на ъгъла на „Карондолет“ и „Канал“, сред познатата тълпа, и чакаше трамвая. Вероятно никога не се бе качвал в трамвай през живота си.

— Трябваше да се обадиш на Кланси, преди да тръгнем — каза му Мона. — Тя се обади по-рано. Не ти ли казаха?

Той кимна.

— Кланси е добре. Тя е с Клер и Джен. Джен все плаче. Искат да идеш при тях.

— Но аз не искам. — Джен бе все още малко дете. Не можеше да ѝ обясни нищо, а да я бави беше сложна работа.

Трамваят бе претъпкан с туристи, имаше съвсем малко местни хора. Туристите се разпознаваха по ярките, добре изгладени дрехи, защото времето бе още хладно. Но когато влажното лято настъпеше, те щяха да са също така измачкани и полуголи като всички останали в града. Мона и Пиърс седнаха заедно на дървената седалка, а трамваят затрака надолу по Сейнт Чарлз авеню — малък каньон наскоро в манхатънски стил, изпълнен с офис сгради. После зави по „Лий Съркъл“ и пое към горната част на града.

Онова, което се случи на ъгъла на „Джаксън“ и Сейнт Чарлз, бе почти магично — внезапно се появи дъбовете — огромни, тъмни и надвиснали над булеварда. Неугледните сгради изчезнаха. Започна светът на колонадите и магнолиите. Гардън Дистрикт. Усещаше се някакъв покой, който те обгръща, и оставаш сам със себе си.

Мона слезе от трамвая преди Пиърс и пресече бързо към реката, после мина през „Джаксън“ и продължи нагоре по Сейнт Чарлз авеню. Вече не беше толкова студено. Не и тук. Тук царуваше мекота и безветрие. Жътварчетата пееха. Като че беше твърде рано за тях, но Мона им се зарадва, обичаше песните им. Никога не бе смятала, че има определен сезон за жътварчетата. Те като че пееха по различно време през годината. Може би се събуждаха всеки път, когато ставаше достатъчно топло. Когато се качи пак на изкъртения тротоар на Първа улица, тя си помисли, че не би могла да живее на място, където не съществува подобно жужене.

Пиърс вървеше до нея, мълчеше и имаше леко учуден вид, когато тя се извъръщаше към него. Изглеждаше, сякаш спи прав.

Когато стигнаха до „Притания“, видяха много хора и паркирани коли пред голямата къща. Видяха и охранителите. Една част бяха облечени във войнишко зелено и бяха от частна агенция, а другите бяха просто полицаи в техните обичайни сини униформи.

Мона не можеше вече да ходи с високите обувки, затова ги свали и продължи по чорапи.

— Ако настъпиш някоя голяма хлебарка, няма да ти е много приятно — отбеляза Пиърс.

— О, със сигурност.

— Това да не е някой нов похват, Мона. Чух да го прилагаш и на Рандъл. Просто безизразно съгласие. Ще наистинеш така боса и ще си скъсаш чорапите.

— Пиърс, хлебарките не излизат по това време на годината. Но какъв смисъл има да ти го казвам? Нима ще ме послушаш? Осъзнаваш ли, че нашите майки са мъртви, Пиърс? Нашите майки? И двете. Казах ли ти го вече?

— Не си спомням — каза той. — Трудно е да помниш, че са мъртви. Все още си мисля, че мама щеше да знае какво да се направи в тази ситуация, че ще се появи всяка минута. Знаеш ли, че татко не ѝ беше верен?

— Ти откачи ли?

— Не, има друга жена. Видях го с нея тази сутрин, в кафенето на офиса. Държеше я за ръката. И тя е Мейфеър. Казва се Клеменс. Той я целуна.

— Тя е просто притеснена братовчедка. Работи в сградата. Често я виждам там по обяд.

— Не, тя е любовница на баща ми. Обзалагам се, че мама е знаела. Надявам се да не ѝ е пукало.

— Не мога да повярвам такова нещо за чичо Райън — каза Мона, но в същия миг си даде сметка, че го вярва. Наистина го вярваше. Чичо Райън беше много хубав, преуспял мъж, пък и бе женен от много време за Джифорд.

Най-добре беше да мислят за нещо друго. Джифорд бе в криптата, напълно мъртва и погребана още преди началото на тази касапница. Скърбиха за нея, докато още имаше време за скръб. Виж, за Алисия какво да каже... Мона осъзна, че дори не знае къде е тялото на майка ѝ в момента — в болницата или в моргата. Не искаше да мисли, че е в моргата. Е, тя нямаше да спи вечно. Просто бе припаднала за малко. Отново почувства буца в гърлото си и преглътна с мъка.

Пресеякоха Честнът стрийт и минаха през малка групичка охранители и братовчеди — Юлали, Тони и Бетси Мейфеър. Гарви

Мейфеър стоеше на верандата с Дани и Джим. Няколко гласа се издигнаха едновременно, за да кажат на охранителите, че Мона и Пиърс могат да влязат.

В коридора също имаше охрана. Както и в двойния салон, и пред вратата на трапезарията — там стоеше тъмна набита фигура с дебели бедра.

Усещаше се съвсем слабо старата миризма. Да, стара и много слаба, както се долавяше от нещата, изпратени от Хюстън. Както се долавяше и от самата Роуан.

Охранители имаше на върха на стълбището и пред вратата на спалнята, и дори вътре — пред високите прозорци към верандата. Медицинска сестра с изгладена найлонова бяла престилка нагласяше системите. Роуан лежеше под балдахина — дребно, незначително безлично лице върху голямата пухкава възглавница. Майкъл седеше до нея и пушеше цигара.

— Тук май няма никакъв кислород — отбеляза Мона.

— Стига, скъпа, тъкмо ме скастриха за това. — Той дръпна жадно за последно и смачка цигарата в стъкления пепелник на нощната масичка. Гласът му бе нисък, красив и мек — някак омаломощен от трагедията.

В отсрещния ъгъл младата Магдален Мейфеър и старата леля Лили стояха като истукани на столове с прави облегалки. Магдален шепнеше молитва и кехлибарените зърна на броеницата ѝ проблясваха, когато ги премяташе с пръсти. Очите на Лили бяха затворени.

Другите стояха в сенките. Лъчът на лампата до леглото падаше директно върху лицето на Роуан Мейфеър, сякаш беше прожектор на камера, а тя изглеждаше по-малка дори от дете. Някак миловидна и ангелска, с пригладена назад коса.

Мона се опита да открие в това лице старото му изражение — отпечатъка на нейната личност, но не можа.

— Пусках ѝ музика — каза Майкъл със същия нисък глас. Погледна към Мона. — Пуснах ѝ виктролата на Жулиен, но сестрата каза, че на Роуан може да не ѝ харесва звука. Защото пращи и е... особен. Би трябвало да ѝ хареса, не мислиш ли?

— Е, вероятно сестрата не го е харесала — отвърна Мона. — Искаш да пусна музика ли? Мога да донеса радиото от библиотеката долу. Вчера го видях, до твоето кресло.

— Не, така е добре. Ще поседнеш ли малко при мен? Радвам се да те видя. Знаеш ли, видях Жулиен.

Пиърс замръзна. В ъгъла един друг Мейфеър, май се казваше Хамилтън, хвърли бърз поглед към Майкъл и бързо извърна очи. Лили веднага се обърна наляво и се втренчи в него. Магдален продължи да премията броеницата си, но изгледа всички присъстващи съвсем бавно и накрая погледът ѝ се спря отново на Майкъл, който продължи:

— Видях го — каза той с дрезгав шепот. — И... той ми каза много неща. Но не ми каза, че ще се случи това. Не ми каза, че тя си идва у дома.

Мона седна на малкото кадифено кресло до него с лице към леглото.

— Жулиен вероятно не е знаел — рече тя тихо, без да обръща внимание на останалите.

— Чичо Жулиен ли имате предвид? — прошепна Пиърс в другия край на стаята. Хамилтън Мейфеър се обърна и се втренчи право в Майкъл, като че той беше най-интересното нещо на света.

— Хамилтън, ти какво правиш тук? — попита Мона.

— Ами сменяме се — каза Магдален тихичко, а Хамилтън рече: — Просто искаме да бъдем тук.

От тях се излъчваше някакво благоприличие, но и отчаяние. Хамилтън беше може би на двайсет и пет. Изглеждаше добре, не беше красив и ярък като Пиърс, но бе много хубав по свой собствен начин. Мона не можеше да си спомни кога за последно е говорила с него. Той се вгледа право в нея, облегна се на полицата на камината и добави:

— Всички братовчеди са тук.

Майкъл я погледна, сякаш не бе чул нищо от думите на останалите.

— Какво искаш да кажеш? — попита той Мона. — Как така Жулиен не е знаел? Трябва да е знаел.

— Не е точно така, Майкъл — възрази тя, като се опитваше да шепне съвсем тихо. — Както казва една стара ирландска поговорка — призрактът е посветен само в своите си дела. Пък и това не е бил точно той, знаеш го. Призраците на мъртвите не са самите хора.

— О, не — каза Майкъл тихичко, но много разпалено. — Беше Жулиен. Той беше. Говорихме с часове.

— Не, Майкъл. Това е като плочата. Слагаш иглата на пистата и певицата пее, но я няма в стаята.

— Не, той беше тук — каза тихо Майкъл, макар и без желание да спори. Посегна почти разсеяно напред и хвана ръката на Роуан, която като че оказа лека съпротива — искаше да остане притисната плътно към тялото. Той я стисна нежно, после се наведе и я целуна.

Мона искаше да го целуне, да го докосне, да му каже нещо, за да се извини, да му признае, че съжалява, да му каже да не се тревожи, но не можеше да намери думи. Беше ужасена, че той всъщност не е видял чичо Жулиен, а просто е изгубил разсъдък си. Помисли си за виктролата, за момента, когато с Древната Евелин седяха на пода в библиотеката до грамофона и тя искаше да го навие, а Евелин каза: „Не можем да пускаме музика, докато сме в траур за Джифорд. Докато я оплакваме, не можем да пускаме радио, нито да свирим на пиано“.

— Какво точно ти каза чичо Жулиен? — попита Пиърс по своя леко объркан и невинен начин. Не се подиграваше. Просто искаше да разбере за какво говори Майкъл.

— Не се притеснявай — отвърна Майкъл. — Ще има време за това. Скоро. Тогава ще разбере какво да сторя.

— Звучиш много уверен в себе си — каза тихо Хамилтън Мейфеър. — Ще ми се и аз да знаех какво ще се случи.

— Забравете за това сега — обади се Мона.

— Сега трябва да пазим тишина — каза сестрата. — Помнете, че доктор Мейфеър може би ви чува. — Тя им кимна енергично и направи знак да замълчат. — Не бива да казвате нищо... разстройващо.

Другата сестра седеше до малка махагонова масичка и пишеше. Белите ѝ чорапи бяха опънати силно по едрите ѝ крака.

— Гладен ли си, Майкъл? — попита Пиърс.

— Не, синко. Благодаря ти.

— Аз съм — обади се Мона. — Ще идем долу да хапнем нещо.

— Но ще се върнеш, нали? — настоя Майкъл. — Боже, Мона, сигурно си много изморена. Много съжалявам за майка ти. Чак после разбрах.

— Не се притеснявай — каза Мона. Искаше да го целуне. Искаше да му каже, че е стояла далеч от него цял ден заради онова, което бяха направили. Тя нямаше да го стори, ако знаеше, че Роуан ще се върне така скоро и по този начин. Мислеше, че...

— Знам, кукличке — каза ѝ той и се усмихна сърдечно. — На нея сега не ѝ пука за това. Всичко е наред.

Мона кимна и го дари със своята потайна усмивка.

Точно преди тя да излезе, Майкъл запали още една цигара. Още щом щракна запалката, и двете сестри се вторачиха свирепо в него.

— Я млъкнете — обади се Хамилтън Мейфеър.

— Нека си пуши! — настоя Магдален.

Сестрите се спогледаха студено. „Дали да не наемем други“, зачуди се Мона.

— Да — отзова се Магдален тихо, — ще се погрижим за това после.

„Веднага“, помисли Мона и тръгна с Пиърс към долния етаж.

В трапезарията седеше един много стар свещеник, сигурно Тимоти Мейфеър от Вашингтон. Чистичък и старомоден в своя безукорен костюм, черен нагръдник и сияеща бяла католическа якичка. Когато Мона и Пиърс минаха покрай него, възрастният свещеник каза с висок, отекващ шепот на жената до него:

— Осъзнавате ли, че когато тя умре... няма да има буря! За първи път няма да има буря.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

На Аарън вече не му пукаше. Тримата стояха на моравата. Юри се чудеше дали след време щеше да окачестви това като най-лошия ден в живота си. Откри наставника си чак вечерта в тази голяма розова къща на булеварда, по който минаваха шумни трамваи. Тя бе пълна с плачещи хора. Столов беше неотлъчно до него, натрапчиво и смуцаващо присъствие, което постоянно му шепнеше нещо, откакто напуснаха хотела, за да идат в къщата на Мейфеър на Първа улица и после на Амелия стрийт.

Хората тук оплакваха мъртвите, както го правеха циганите — плачеха и виеха. Имаше много алкохол. Мнозина от събралите се стояха навън, пушеха и разговаряха. Атмосферата бе някак дружеска и все пак напрегната. Сякаш всички очакваха нещо.

Тук обаче не бе докарано тялото на нито една от починалите жени. Едната беше вече в гробницата, а другите в моргата на близката болница. Тези хора тук не се бяха събрали на бдение, а за да се защитят, сякаш всички крепостни бяха потърсили убежище в замъка, само дето тези тук не бяха никакви крепостни.

Аарън не изглеждаше напрегнат. Напротив, изглеждаше добре, въпреки всичко станало. Беше жизнен, със здрав вид, а по-изострените черти на лицето му се дължаха на хладното подозрение, което изпитваше към Столов, който пък не спираше до говори. Аарън дори като че се бе подмладил тук, вече не приличаше толкова на възрастен интелектуалец, колкото на енергичния джентълмен, какъвто бе преди години. Бялата му чуплива коса беше по-дълга и по-гъста, а очите му пазеха характерната си яркост. Каквото и да се бе случило в Ню Орлиънс, то не го бе сломило, нито пък състарило. Само дето в гласа му се долавяше някакво дълбоко обезсърчение, което сега вече се превръщаше в гняв.

Юри усети това, защото го познаваше твърде добре. Ако и Столов го бе усетил, то не го показва с нищо. Беше твърде зает да говори, да се опитва да ги убеди в правотата си.

Стояха далеч от останалите на окосената морава под дърво, което Аарън нарече магнолия. То не беше цъфнало, още бе рано за това, но пък имаше огромни лъскави зелени листа.

Столов продължаваше да говори тихо и настоятелно, почти обаятелно. Очите на Аарън обаче си останаха студени като камък и не изразяваха нищо. Нищо, освен гняв. Погледна Юри. Какво ли видя? Юри се озърна многозначително към Столов, но съвсем кратко, за част от секундата.

Очите на Аарън също се извърнаха към русия мъж. Той не беше погледнал към Юри, цялото му внимание бе приковано в Аарън, сякаш трябваше да го убеди на всяка цена.

— Ако не искаш да тръгнеш тази нощ, тогава утре — каза Столов.

Аарън не отговори.

Столов вече бе излял цялата си тирада най-малко два пъти. Една красива възрастна жена с тъмносива коса застана в края на дървената веранда и повика Аарън. Той ѝ махна и ѝ направи знак, че скоро ще дойде, а после погледна към Столов.

— Господи, човече, кажи нещо — настоя Столов. — Знаем колко ти е било трудно. Върви в Лондон. Заслужаваш почивка.

Но това не вършеше работа. Всичко в този мъж, думите му, маниерът му, всичко беше напълно погрешно.

— Ти също — каза тихо Аарън.

— Какво?

— Няма да си тръгна, Ерих. Беше ми приятно най-сетне да се запознаем, но аз съм наясно, че няма да мога да те отклоня от заповедите, които си получил. Ти си тук да свършиш нещо и ще се опиташ да го направиш. Аз обаче няма да си тръгна. Юри, ще останеш ли с мен?

— Виж, Аарън — каза Столов, — за Юри не може и въпрос да става. Той вече...

— Разбира се, че ще остана — отвърна Юри. — Нали дойдох заради теб.

— Къде си отседнал, Ерих? В „Порчартрейн“ ли?

— В центъра — отвърна Столов. Отново ставаше нетърпелив, гневен. — Аарън, в момента не си от голяма полза за Таламаска.

— Съжалявам, но трябва да призная, че в този момент и Таламаска не е от голяма полза за мен. Вече това е моето семейство. Е, Ерих, радвам се, че се запознахме.

Това си беше направо изгонване. Аарън протегна ръка. Високият рус мъж като че бе на път да си изтърве нервите, но после се успокои и каза:

— Ще се свържа с теб сутринта. Къде ще бъдеш?

— Не зная — отвърна Аарън. — Може би тук... с тези хора. С моите хора. Мисля, че в момента това е най-безопасното място за нас, не мислиш ли?

— Не разбирам как може да се държиш така. Ние имаме нужда от твоето сътрудничество. Искам възможно най-скоро да говоря с Майкъл Къри...

— Не. Това няма да стане. Сигурен съм, че изпълняваш заповедите на Старшите, но няма да безпокоиш това семейство, поне не и с моето позволение и с моята помощ.

— Аарън, ние искаме да помогнем! Затова съм тук.

— Лека нощ, Ерих.

Напълно смаян, русият мъж остана онемял на мястото си, но след миг се обърна рязко и си тръгна. Голямата черна кола го чакаше вече от два часа, докато тази пиеса се играеше и преиграваше отново.

— Той лъже — каза Аарън.

— Той не е от Таламаска — каза Юри, въпреки че това бе по-скоро предположение.

— О, напротив, от Таламаска е. Той е един от нас, но лъже. Трябва да си пазиш гърба.

— Добре. Но как е възможно това, Аарън? Как може да се случи...

— Не зная. Чувал съм за него. В ордена е от три години. Чувал съм за работата му в Италия и Русия. Много е уважаван. Дейвид Талбът го ценеше. Ех, само да не бяхме загубили Дейвид... Столов обаче не е толкова умен, колкото си мисли. Не може да чете мисли така добре. Вероятно щеше да може, ако не се беше набъркал в тази комедия. Но ролята му изисква да впрегне всичките си умения, а той не е особено добър в това.

Черната кола тихо се отдели от тротоара.

— Господи, Юри — прошепна внезапно Аарън. — Радвам се, че си тук.

— Аз също, но нищо не разбирам. Искам да се свържа със Старшите, да говоря директно с някого, да чуя глас.

— Това никога няма да стане, момчето ми — рече Аарън.

— А какво сте правили, преди да има компютри?

— Печатахме всичко на машина. Всички доклади и въпроси се изпращаха в метрополията в Амстердам, а отговорите идваха по пощата. Това отнемаше много време. Но никой никога не е виждал глас или лице, Юри. В дните преди пишещите машини, писар пишеше писмата от Старшите. Никой не знаеше кой е той.

— Аарън, нека ти кажа нещо.

— Знам какво ще ми кажеш — каза спокойно Аарън. — Ти познаваше добре метрополията в Амстердам — всяко нейно кътче. Не можеш да си представиш къде биха могли да се събират Старшите, къде може да са получавали докладите. Никой не знае.

— Аарън, ти си в ордена от десетилетия. Можеш да се обърнеш с молба към Старшите. Със сигурност има начин при тези обстоятелства...

Аарън се усмихна хладно и знаещо.

— Твоите очаквания определено са по-високи от моите, Юри.

Хубавата сивокоса жена идваше към тях. Имаше крехко телосложение, деликатни китки и бе облечена в семпла широка копринена рокля. Глезените ѝ бяха изящни и добре оформени, като на момиче.

— Аарън — каза тя с лек упрек. Вдигна обсипаните си с пръстени ръце, които никак не изглеждаха стари, и го плесна по раменете, а после го целуна нежно по бузата.

— Ела вътре — каза той на Юри. — Хората имат нужда от нас, ще поговорим по-късно. — Лицето му се бе променило драстично. Сега, когато Столов вече го нямаше, изглеждаше доста по-ведър.

Къщата бе изпълнена с вкусни ухания и оглушителна глъчка. Смеховете бяха силни, като изблици, почти истерични, както се случва в подобни ситуации. Чуваше се и плач. Плачеха и жени, и мъже. Един стар човек седеше до масата, скръстил ръце отгоре ѝ, и плачеше, а младо момиче с мека кафява коса го тупаше постоянно по рамото. Лицето ѝ изразяваше единствено страх.

Заведоха Юри на горния етаж, до една стая в дъното — малка, захабена, но доста симпатична — с тясно легло с колони и тъмnozлатиста копринена покривка, която явно помнеше и по-добри дни. Пердетата на прозорците бяха прашни, но той хареса топлината, уютата, дори избледнелите тапети на цветя. Зърна се в огледалото на вратата на гардероба — тъмна коса, тъмна кожа, слаб силует.

— Благодаря ви — обърна се към сивокосата жена, Беатрис, — но не мислите ли, че ще е по-добре да ида в хотел?

— Не — обади се Аарън. — Няма да ходиш никъде. Искам те тук, при мен.

Юри понечи да възрази, защото в къщата трябваше да има място за хората от семейството, но разбра какво точно има предвид Аарън.

— Хайде, нека не се натъжаваме отново — каза жената. — Няма да го понеса. Да идем да хапнем малко и да пийнем вино. Аарън, искам да седнеш и да изпиеш една чаша хубаво вино. Ти също, Юри. Хайде, идвайте.

Слязоха по задното стълбище сред задуха и белите облаци тютюнев дим. Около маса за закуска до яркия огън бяха насядали няколко души, които плачеха и се смееха едновременно, а един от тях просто се взираше навъсено в пламъците. Юри не можеше да види огъня, защото стоеше зад комина, но виждаше отблясъците му, чуваше пращенето и чувстваше топлината.

За миг зърна призрачна женска фигура в малката задна стая — гледаше през прозореца към тъмната нощ. Беше много стара и крехка, облечена в габардинена рокля с дантела, на която имаше красива брошка във форма на човешка ръка с нокти от диаманти. Бялата ѝ коса образуваше нещо като ореол около лицето ѝ, вдигната на старомоден кок и прибрана с фуркети на тила. Друга жена, пак стара, но не колкото нея, държеше ръката ѝ, сякаш възнамеряваше да я защити от нещо.

— Ела, Древна Евелин, ела с нас — каза Беатрис. — Хайде, скъпа Вив. Нека идем до огъня.

Много старата жена, Древната Евелин, промърмори нещо под нос. Посочи прозореца с пръст, който клюмна бързо, сякаш нямаше сили да го държи изпънат.

— Хайде, скъпа, недей така — каза жената, която Беатрис бе нарекла леля Вив. Изглеждаше много мила. — Не мога да те чуя.

Древна Евелин, знам, че можеш да говориш, и ти знаеш, че можеш. Цял ден говориш по малко. Хайде, скъпа, говори така, че да те чувам.

Древната старица измърмори нещо отново, но по-ясно. Пак сочеше прозореца. Навън се виждаше само тъмната улица, съседните къщи, светлините и тъмните големи дървета.

Аарън го хвана за ръката.

Млада жена с лъскава черна коса и красиви златни обеци се приближи към тях. Беше облечена с червена вълнена рокля и шикозен колан. Застана близо до огъня, за да си стопли ръцете, а после се приближи още, като привлече вниманието на Аарън, Беатрис и дори на милата Вив. Излъчваше някакъв хладен авторитет.

— Всички са заедно — каза тя многозначително на Аарън. — Всички са добре. Тази улица се охранява, както и по две пресечки нагоре и надолу.

— Известно време ще е спокойно — каза Аарън. — Той действа слепешката, като дете. Но можеше да причини още смърт и още страдание...

— О, скъпи мои, престанете — намеси се Беатрис. — Трябва ли да говорим за това? Поли Мейфеър, сладката ми, върни се в офиса, там имат нужда от теб.

Поли Мейфеър, „Сладката“, не обърна никакво внимание на Беатрис.

— Ние сме готови за него — рече Аарън. — Много сме, а той е един. Със сигурност ще дойде.

— Какво? — Поли Мейфеър изглеждаше объркана. — Как така ще дойде? Защо ще идва? Не би ли трябвало да бяга колкото сили има?

— Ами ако вече е мъртъв? — обади се Беатрис. — Ако, разбира се, приемем, че такъв индивид съществува. Ако е излязъл от онази сграда в Хюстън и просто... ами, нали се сещате... може да е издъхнал на улицата. — Тя потрепери.

— Не бива да се надяваме на това — каза Аарън. — Но ако е станало, щяха да го открият и ние щяхме да знаем.

— О, господи, надявам се — намеси се Поли Мейфеър. — Надявам се тя да го е убила с онзи удар. Надявам се просто да е изпъзлял навън и да е умрял.

— А аз не — пак се обади Аарън. — Не искам той да нарани никого. Това не бива да се случва. Той носи нещастия, това е

безспорно, но аз искам да го видя. Искам да говоря с него, да чуя какво има да каже. Трябваше да се изправя пред него преди доста време. Бях глупак и заблудих и останалите, но сега няма да пропусна тази възможност. Искам да говоря с него. Да разбере какво мисли, откъде, по дяволите, идва, към какво се стреми.

— Аарън, нека не започваме пак с тези истории за призраци — настоя Беатрис. — Хайде, елате...

— Нима мислиш, че той ще говори с теб? — попита Поли Мейфеър. — Не предполагам такова нещо. Мислех си, че ще го открием и... нали разбираш... ще се погрижим... ще го унищожим. Ще сложим край на нещо, което изобщо не е трябвало да започва. Никой никога няма да разбере. Но не съм мислила, че ще *разговаряме* с него.

Аарън сви леко рамене, обърна се към Юри и каза:

— Само в едно не съм сигурен. На първа улица ли ще иде, или в „Мейфеър и Мейфеър“. Може да иде и в Метаир, при хората, събрани в къщата на Райън. Може да дойде и тук. Кого ще потърси — за да говори с него, да му се довери, да го примами на своя страна? Ето, това се чудя.

— Но си сигурен, че ще дойде.

— Скъпа, той няма друг избор — каза Аарън. — Та това е неговото семейство, а сега всички са заключени и скрити. Какво друго може да стори? Къде другаде ще иде?

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Музиката се лееше от електрически усти високо на белите стени. Хората танцуваха тромаво в средата на залата, въртяха се напред-назад, но в ритъм, който като че ли им харесваше. Музикантите бяха много, с груби инструменти, не така красиви като гайдите или келтските арфи. Сякаш чуваше онази стара музика в тази, като че някак се бяха смесили. Вече не можеше да мисли. Остана само музиката. Видя долчинката. Видя всичките си братя и сестри да танцуват, да пеят. И тогава някой посочи — войниците идваха!

Оркестърът спря. Тишината я погълна. После вратата се отвори и тя скочи. Хората вътре се смееха, някой се взираше в нея — жена с торбеста рокля.

Тя трябваше да иде в Ню Орлиънс. Трябваше да измине много километри. Беше гладна. Искаше мляко. Тук имаше храна, но не и мляко. Щеше да го подуши, ако имаше. Но пък в полето имаше крави. Тя ги бе видяла и знаеше как да получи мляко. Вече трябваше да го е направила. Откога седеше тук и слушаше музиката? Като че от много време, не можеше да си спомни, но това бе просто първият истински ден от нейния живот.

Когато слънцето бе изгряло, тя отвори вратата на малка кухня, взе млякото от хладилника и го изпи. Това бе утрото — прекрасния вкус на студено мляко, топлото жълто слънце, което пръскаше тънки прашни лъчи през фините, като че мъртви дървета и по тревата. Някой от къщата я бе открил. Тя благодари за млякото. Съжaliaваше, че го изпи всичкото, но се налагаше.

Всъщност тези неща не бяха важни. Тези хора нямаше да я наранят. Не знаеха какво представлява тя. В старите дни, ако откраднеш мляко, щяха да те подгонят, да те преследват чак навътре в гората, може би дори...

„Но това вече не е важно — бе казал баща й. — Сега е време ние да управляваме.“

Да тръгва вече, към Ню Орлиънс. Да намери Майкъл заради майка си. Да, това искаше майка ѝ от цялото си сърце. Спри в полето, където кравите те чакат. Пий топло мляко от вимето. Пий, пий, пий.

Тя се обърна, но оркестърът отново засвири. Музиката я стопли още с първите три-четири ноти, после нахлу през обувките и през гърлото ѝ. Сякаш я вдишваше с уста. Тя затвори очи, обожаваше музиката. О, светът бе прекрасен. Започна да се върти.

Някой я докосна и тя се обърна — видя мъж, висок почти колкото нея. Сбръчкан и загорял, миришеше на дим, старо същество с тъмносиня риза и панталони, изцапани с мръсотия. Говореше ѝ нещо, но тя чуваше само музиката, ритъма, ритъма. Заклати глава напред-назад. Беше прекрасно.

Той се наведе и каза в ухото ѝ:

— От доста време само гледаш, скъпа. Защо не дойдеш да потанцуваш?

Тя пристъпи назад. Беше така трудно да запази равновесие. Видя го да хваща ръката ѝ, пръстите му бяха груби и сухи. Малките бръчици по дланта му бяха пълни с мръсотия. Той миришеше на магистрала, на коли, прелитащи по нея. Миришеше на цигари.

Позволи му да я издърпа през вратата, към топлата обгръщаща всичко светлина, където хората танцуваха. Сега вибрациите преминаха през нея. Тя можеше да се отпусне съвсем и да се свлече на пода. Там можеше да си лежи вечно и да слуша, да пее с музиката, да вижда долината. Долината беше красива като остров, както винаги.

Можеше и да танцува, танцува, танцува.

Точно това правеха; мъжът започна да танцува с нея, сложи ръка на кръста ѝ и се приближи. Каза ѝ нещо, но тя не го чу. Май беше: „Миришеш хубаво!“.

Тя затвори очи и започна да се върти, облегна се на рамото му, притисната плътно към него, заклати се наляво-надясно. Мъжът се смееше. Тя видя в проблясък лицето му, видя устата му отново да оформя думи. Музиката беше оглушителна. Когато затвори очи, отново бе с другите, танцуваха в кръг, въртяха се около каменния кръг. Кръговете от хора бяха така много, че онези в началото не можеха да видят другите в края. Стотици танцуваха под звуците на гайдите и арфите.

О, но това беше в онези първи дни, преди войниците да дойдат.

В долината, по-късно, всички танцуваха заедно, високи и ниски, бедни и богати, хора и нехора. Бяха се събрали, за да създадат талтош. Много щяха да умрат, но ако талтошът бъдеше създаден... Ако някак си станеха два... тя спря, ръцете ѝ бяха на ушите. Трябваше да върви. Баща ѝ. Идвам, ще намеря Майкъл заради мама. Мамо, не съм забравила. Аз не съм дете. *Всички вие сте глупаци, деца!* Помогни ми.

Мъжът я дръпна и тя изгуби равновесие, но после осъзна, че той просто се опитва да я накара да танцува още малко. Въртеше я, люлееше я. Тя започна пак, обичаше да танцува, клатеше се напред-назад още по-силно, а косата ѝ се развяваше.

Да, обичаше това. Внезапно видя като в мъгла онези, които всъщност създаваха музиката. Кльошави, дебели, с очила на носовете. Стържеха по инструментите си и пееха с тънки гласове, през носовете си, бързо и глупаво. Свиреха и на малък орган, чието име не знаеше. Думата беше вътре в нея. Както и името на онзи инструмент, в който се духа, като еврейска арфа, но не съвсем същото. И все пак музиката ѝ харесваше, обичаше настойчивия ѝ ритъм, божествената монотонност, трептенето, което предизвикваше в крайниците ѝ. Мелодията като че почукваше по тъпанчетата в ушите ѝ, по сърцето ѝ, смразяваше я и я поглъщаше.

Тези хора танцуваха, също като онези в долината — стари жени, млади жени, момчета, мъже. Дори малки деца. Виж ги само. Но тези хора не могат да създадат талтош. Трябва да стигне при баща си. Да иде при...

— Хайде, сладурано!

Трябваше да тръгва, но не можеше да мисли, докато музиката свири.

Да, остави го да те върти. Танцувай. Тя се засмя от удоволствие. Колко беше хубаво. Сега бе време за танци! Танци. Баща ѝ щеше да разбере.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Беше четири сутринта. Събраха се в двойния салон — Мона, Лорън, Лили и Фийлдинг. Рандъл също беше там. Скоро щеше да дойде и Пейдж Мейфеър от Ню Йорк, самолетът ѝ пристигаше по разписание. Райън бе отишъл да я посрещне на летището.

Седяха тихо и чакаха. Никой не вярваше в това, освен Мона, но трябваше да опитат. Какви щяха да бъдат, ако не опитат?

По-рано леля Беа бе дошла от Амелия стрийт, за да им приготви среднощна закуска. Беше сложила и по две обредни свещи на двете камини. Те вече се бяха стопили наполовина, а в огнищата още играеха пламъци.

На горния етаж сестрите си говореха тихо — бяха си уредили нещо като сестринска стая в спалнята на леля Вив и бяха занесли там кафето си и бележниците. Леля Вив великодушно се бе оттеглила на Амелия стрийт, като не се отделяше от Древната Евелин.

— Просто две стари дами, които се грижат една за друга — каза Беа. — Да ги наречем Туидълди и Туидълдум. Древната Евелин вече не говори, значи тя ще е Туидълдум.

В цялата къща, в другите стаи, дори на третия етаж, спяха братовчеди. Пиърс, Райън, Мандрейк и Шелби също бяха някъде тук. Джен и Кланси бяха в предната спалня на втория етаж. Другите Мейфеър бяха отвън, в къщата за гости зад дъба на Деидре.

Чуха колата да спира пред портата.

Никой не помръдна. Хенри отвори вратата и пусна жената, която никой от тях не бе виждал през живота си. Пейдж Мейфеър, праправнучка на Кортланд и жена му — Аманда Грейди Мейфеър, която го бе напуснала преди години и заминала на север. Пейдж беше съвсем, съвсем дребничка — в лице и по телосложение приличаше на Джифорд и Алисия, но сякаш бе дори още по-крехка, с дълги тънки крака и китки. Същинска Мейфеър, помисли си Мона. Косата на жената бе силно тупирана и тя носеше от онези огромни обици на клипс, които се налага да махаш, преди да говориш по телефона.

Още с влизането ѝ всички, освен Фийлдинг, станаха да я поздравят и да я разцелуват, както беше обичаят в семейството.

— Братовчедке Пейдж, това е братовчедът Рандъл. Братовчедката Мона, братовчедът Фийлдинг.

Пейдж най-после седна на златистия френски стол с гръб към пианото. Малката ѝ черна поличка се опъна нагоре по бедрата и откри, че те са също толкова стройни, като прасците ѝ. Краката ѝ изглеждаха някак болезнено оголени в сравнение с останалата част от нея, която бе опакована във вълнен пуловер и кашмирен шал, който тя започна да развива. В Ню Йорк беше много студено.

Пейдж се вгледа в дългото огледало в дъното на стаята. Разбира се, то отразяваше огледалото зад нея и създаваше илюзия за безкрайна поредица от стаи, всяка със собствен кристален полилей.

— Не си дошла от летището сама, нали? — попита Фийлдинг, като стресна жената със своя младежки и жизнен глас. Мона осъзна, че всъщност не знае кой е по-стар — Фийлдинг или Лили — но той изглеждаше толкова древен с тази жълта, прозрачна кожа и петна по тънките ръце, че човек се чудеше какво още го поддържа жив.

В Лили имаше някаква мощ, въпреки че тялото ѝ изглеждаше като изплетено от въжета и сухожилия под копринената кожа.

— Вече ти казах, прапраядо — обади се Мона. — Пратихме двама полицаи с нея. Те са отвън. Всички в Ню Йорк са заедно. Предупредени са. Никой от семейството не е сам. Всички са предупредени.

— И повече нищо не се е случило — каза Пейдж любезно, — нали така?

— Точно така — отвърна Лорън. Бе успяла да остане все така добре фризирана и елегантна през дългия ден и през нощта. Нито едно от сребристите косъмчета в косата ѝ не стърчеше. — Не сме го открили — каза тя, сякаш се опитваше да успокои истеричен клиент, — но няма да има повече нещастия от този род. Както знаеш, много хора работят по разследването.

Пейдж кимна и обърна очи към Мона.

— Ти си истинска легенда, Мона — каза тя и се усмихна извинително, както човек се усмихва на красиво дете. — Чух много за теб. Беатрис все те споменава в писмата си. А и ти ще си наследницата, ако не успеем да си върнем Роуан.

Шок.

Никой не бе казал подобно нещо на Мона. Никой никога дори не беше намеквал за това, нито тук, нито в центъра, нито другаде. Тя не се сдържа и се обърна към Лорън, но тя не срещна погледа ѝ.

Нима вече е решено?

Никой не я погледна. Умовете им също бяха затворени за нея. Внезапно тя осъзна, че само Фийлдинг се взира в нея. Осъзна и че никой от тях не е шокиран от думите на Пейдж, освен нея самата. Значи беше решено, но не и в нейно присъствие, и никой нямаше желание да ѝ обясни. Въпросът беше твърде важен, за да бъде обсъждан сега. И все пак това беше невероятно, наследница на завещанието. В този миг в ума ѝ прелетя саркастична мисъл: „Нима имате предвид откачената малка Мона с панделката и сатенения пояс, детето на пияницата Алисия?“.

Но не го каза. Испита остра болка. „Роуан, не умирай. Роуан, съжалявам.“ Най-порочният и съблазнителен спомен проблесна в ума ѝ: гърдите на Майкъл Къри се надвесват отгоре ѝ, членът му се изплъзва от нея за миг, така че тя го вижда за секунда — копие, извисяващо се от гнездо косми.

Затвори здраво очи.

— Трябва да повярваме, че можем да помогнем на Роуан — каза Лорън, макар че гласът ѝ звучеше съвсем тихо и безнадеждно и някак опровергаваше думите ѝ. — Завещанието е много обширен въпрос. В момента трима адвокати работят над документите, но Роуан е още жива. Роуан е горе, в тази къща. Тя оцеля след операцията и това бе краят на нещастията ѝ. Лекарите вече извършиха своето чудо. Сега е време ние да опитаме да направим друго.

— Знаеш какво искаме да опитаме, нали? — попита Лили, а очите ѝ още блестяха от сълзи. Беше заела някак защитна поза, с кръстосани пред гърдите ръце, а едната ѝ длан почиваше на гърлото. Мона си помисли, че за първи път гласът ѝ звучи треперлив и старчески.

— Да, зная — каза Пейдж. — Чичо ми каза всичко. Разбирам. През тези години съм чувала много за всички и ето ме тук сега. В тази къща. Нека ви кажа, че не знам дали ще съм ви от голяма полза. Това е сила, която другите чувстват, но не и аз самата. Дори не знам точно как да я използвам, но винаги съм искала да опитам.

— Ти си една от най-силните — каза Мона. — Само това има значение. Тук сме се събрали най-силните. Никой от нас не знае как да използва дарбата си.

— Тогава да започваме. Да видим какво можем да сторим — каза Пейдж.

— Само че не искам никакви глупотевини — обади се Рандъл. — Ако някой почне да каканиже някакви откачени думи...

— Разбира се, че няма — отвърна Фийлдинг, скръстил ръце върху бастуна си. Очите му бяха станали още по-воднисти. — Но аз ще трябва да се кача с асансьора. Мона, ти ще ме заведеш. Рандъл, ще трябва да дойдеш с нас.

— Ако не искаш да идваш — отбеляза Лорън с ледения си глас, — не си длъжен, никой от вас не е. Ще го направим сами.

— Идвам — сопна се Рандъл. — Но искам да бъде отбелязано за протокола, че това семейство сега се води по акъла на тринайсетгодишно момиче!

— Това не е вярно — каза Лили. — Всички искаме да го направим. Рандъл, моля те, помогни ни и не създавай проблеми точно сега.

Тръгнаха заедно към сенчестия коридор. Мона никога не бе харесвала този асансьор. Беше твърде малък, твърде прашен, стар и твърде мощен. Последва двамата старци вътре, като помогна на Фийлдинг да се настани в единия стол в ъгъла — малък дървен античен стол с камъшитена седалка. Затвори вратата, затръшна решетката и натисна копчето. После сложи ръка на рамото на Фийлдинг.

— Не забравяй, спира малко рязко.

— Проклето нещо — измърмори Фийлдинг. — Типично за Стела, да купи толкова мощен асансьор, сякаш ще качва хората на върха на „Америкън Банк“.

— Вече няма „Америкън Банк“ — отбеляза Рандъл.

— Е, знаеш какво имам предвид, не се дразни — рече Фийлдинг. — Искан да кажа само, че това е нелепо. Ами да вземем да идем в Метаир и да опитаме да вдигнем Джифорд от гроба тогава?

Мона помогна на стареца да стане и нагласи бастуна му.

— „Америкън Банк“ беше най-високата сграда в Ню Орлиънс — каза ѝ той.

— Знам — отвърна Мона. Всъщност не знаеше, но само така можеше сложи край на темата.

Всички се бяха събрали в спалнята. Майкъл стоеше с кръстосани ръце в ъгъла и гледаше безстрастното лице на Роуан.

На масичката до леглото откъм вратата горяха свещи. Статуята на Девата също бе там. Вероятно Беа я бе донесла — три свещи и Девата със сведената глава, с бялата кърпа на главата и мънички, протегнати напред гипсови ръце. Джифорд със сигурност щеше да донесе такава, ако беше тук сега.

Всички мълчаха и накрая Мона заговори:

— Мисля, че сестрите трябва да излязат.

— Какво точно смятате да вършите тук? — настоя по-младата, нездрава на вид жена с руса коса, разделена на път под бялата касинка. Приличаше на монахиня — така стерилна и чиста. Озърна се към другата сестра — чернокожа жена, която досега не бе изрекла и дума.

— Ще положим ръце върху нея и ще се опитаме да я излекуваме — каза Пейдж Мейфеър. — Вероятно няма да успеем, но всички имаме такава дарба. Поне ще опитаме.

— Не знам дали е редно да вършите това! — обяви по-младата, но чернокожата ѝ направи знак с глава да не се меси и после махна с ръка, в смисъл да ги остави да правят каквото искат.

— Хайде излизайте, и двете! — каза Майкъл тихо.

Те напуснаха стаята и Мона затвори вратата.

— Колко е странно — отбеляза Лили. — Това е като да произхождаш от семейство на велики музиканти, но да не знаеш нотите и да не можеш да произведеш и един верен тон.

Само Пейдж Мейфеър изглеждаше донякъде уверена, единствената, дошла отдалече, единствената, която не бе израснала в сенките на Първа улица и не бе чувала как хората отговарят на мислите на другите.

Тя сложи малкия си кожен бележник на пода и тръгна към леглото.

— Изгасете светлините, да останат само свещите.

— Глупости — сопна се Фийлдинг.

— Предпочитам нищо да не ме разсейва — каза Пейдж и погледна към Роуан. Огледа я внимателно — от гладкото чело до краката, които надигаха чаршафа.

— Това е безсмислено — каза Фийлдинг, явно му беше трудно да стои мирен.

Мона го побутна да се приближи до леглото.

— Ето, облегни се на матрака, аз ще те подкрепям. Сложи ръка върху нея. Едната е достатъчно.

— Не, и двете, моля — обади се Пейдж.

— Абсолютна идиотщина! — сопна се Фийлдинг.

Останалите заобиколиха леглото. Майкъл отстъпи назад, но Лили му направи знак да се присъедини към тях.

Всички положиха ръце върху Роуан. Фийлдинг се бе навел напред под доста несигурен ъгъл. Дишаше тежко и шумно, като че всеки миг щеше да се закашля.

Мона докосна бледата мека ръка на Роуан. Пръстите ѝ лежах точно на синините. Какво ли ги бе причинило? Сигурно Лашър я бе стиснал и разтърсил. Стори ѝ се, че вижда следите от пръстите му и сложи своите точно върху тях.

Роуан, оздравей! Не бе изчакала останалите и сега видя, че всички са решили да сторят същото. Общата молитва ставаше все по-силна. Пейдж и Лили се гледаха в очите.

— Оздравей! — прошепна Пейдж.

— Оздравей! — прошепна Мона.

— Оздравей, Роуан! — каза Рандъл с дълбокия си, решителен глас.

Накрая дори Фийлдинг измърмори почти неразбираемо:

— Оздравей, дете, ако силата е в теб. Оздравей. Оздравей. Оздравей.

Когато Мона отвори очи, видя, че Майкъл плаче, държеше ръката на Роуан между дланите си и шепнеше думата, която произнасяха всички. Мона затвори очи и каза отново:

— Хайде, Роуан! Оздравей!

Минутите минаваха, а те стояха все така, някой прошепваше нещо, помръдваше, притискаше ръка към тялото на Роуан. Лили бе положила своята върху челото ѝ. Майкъл се наведе и целуна жена си по главата.

Накрая Пейдж обяви, че са направили всичко възможно.

— Тя приела ли е последно причастие? — попита Фийлдинг.

— Да, в болницата, преди операцията — каза Лорън, — но няма да умре. Държи се. Просто е в дълбока кома. Може да изкара още дни.

Майкъл им обърна гръб и те се изнизаха тихо от стаята.

В дневната Лорън и Лили наляха кафе, а Мона донесе захарницата и сметана. Навън още бе тъмно като в рог, студено и тихо.

Големият часовник би пет часа и Пейдж го погледна някак стреснато.

— Какво мислиш? — попита я Рандъл.

— Няма да умре — отвърна Пейдж. — Но не долавям абсолютно никаква реакция.

— Никаква — обади се Лили.

— Е, поне опитаме — каза Мона. — Това е най-важното.

Тя излезе от двойния салон в коридора и за миг ѝ се стори, че вижда Майкъл на върха на стълбището. Но не — просто сестрата минаваше оттам. Къщата пропукваше и скърцаше както винаги. Мона забърза на пръсти, опитваше се да изкачи стълбите, без да пропее под краката ѝ.

Лампата до леглото пак светеше. Пламъците на свещите се бяха изгубили сред ярката жълта светлина. Мона избърса очи и хвана ръката на Роуан.

— Оздравей, Роуан! — повтори тя. — Оздравей, Роуан! Оздравей! Ти няма да умреш. Роуан! Оздравей!

Майкъл я прегърна и я целуна по бузата.

— Оздравей, Роуан! — повтори тя и си помисли: „Съжалявам за онова, което сторих с него. Съжалявам“. — Оздравей, моля те! Каква полза има от всичко това... от наследството, от парите, от всичко... ако не можем... ако не можем да лекуваме?

Сигурно бе вече шест и половина, когато взе решението. Ще има медицински център „Мейфеър“. Щеше да стане точно както го бе планирала Роуан.

Беше взела едно вълнено одеяло и седеше под дъба пред къщата за гости. Гледаше как утрото потрепва сред влагата около нея, гледаше свежите зелени листа на банановите дървета, сбръчканите слонски уши, червеникавокафявите лилиуми, зеления мъх по тухлите. Небето

беше виолетово, точно като преди залез, нещо, което бе наблюдавала много по-често от зората.

Един охранител спеше на стол с права облегалка до портата на градината. Друг вървеше напред-назад от другата страна, по плочите до басейна.

Къщата сякаш ставаше по-ярка, по-далечна на фона на наситеното виолетово. Кървавочервена зора започна да се разлива далеч вдясно от нея. В Ню Орлиънс никога не си сигурен къде е изток и къде — запад, докато слънцето не се появи и не залезе. Като че птиците го чува и се развълнуваха, а всички дебели листа наоколо започнаха да потрепват, внезапно съживени.

Мона почувства щастие от този изгрев, но непълно щастие, някак увредено от нетърпение. Гледката я накара да се почувства самотна. *Наследница на завещанието*. Лорън бе прошепнала: „Това не бива да те изненадва чак толкова. Въпрос на родословие. Нали сама го проследи на компютъра си. Ще ти обясним всичко. Не мога да говоря за това, докато Роуан е още жива“.

Роуан, ще създам медицинския център. Това ще бъде твоето наследство. Ние ще отнесем тайните си заедно с нашата незначителна семейна история, но медицинският център ще остане.

Внезапно почувства замайване, като че ѝ призля. Наистина мразеше да се буди толкова рано. Когато беше малка, майка ѝ все искаше да ходят на църква. Пияна или пък трезва, нямаше значение. Алисия държеше да станат рано и да идат на църква. Отиваха в „Светото име“ с трамвая. Мона винаги се чувстваше зле, болеше я глава, в устата ѝ имаше неприятен вкус. Слава богу, че с това се свърши през последните няколко години, когато Алисия започна да пие от сутринта и винаги седеше с бира в ръка на задните стълби, когато Мона слизаше от стаята си.

Всъщност не беше толкова лошо да се будиш по това време, да видиш как наситеното червено се разлива магически и се превръща в злато. Вълненията от последните дни направиха тези обичайни неща по-значими, по-чисти. Ето, погледни градината. Наследството. *Господи, Мона, та това е твоята градина! Или скоро ще бъде!*

Нищо чудно, че не можеше да заспи. Беше изморена, най-добре да използва това време за мислене и за планиране. Ще реши къде ще

построят центъра, каква ще е структурата му, къде точно да изпишат думата: „Оздравей!“ . На камък? Или на витраж?

Пиърс щеше да е най-силният ѝ съюзник; той бе консервативен като Райън, но идеята го беше развълнувала и искаше да работи за нея. Последните два месеца той бе поддържал този план жив. С малко повече натиск, щеше да започне да мисли за това по-практично. Всичко ще се нареди, хората от фирмата малко спъваха смелостта им, мащабните им замисли, мечтите им.

Пиърс бе заспал в едно от многото кресла навън, завит със сакото си. Искал да диша чист въздух. Не можел да понася задуха в къщата. Когато мина покрай него, ѝ заприлича на бебе.

„Да, ще го направя“, помисли си Мона. Това бе нещо повече от детинската мечта да обиколи света, да прокопае тунел до Китай или да основе най-успешния инвестиционен фонд. *Наследница на завещанието*. Всичко беше възможно, това трябваше да помни.

Не биваше да си спомня за Алисия с бирата в ръка. „Твърде изморена съм, за да направя нещо повече.“ Не мисли за нея във фризера в моргата. Те всъщност не замразяват труповете, нали? Май просто ги държат на студено.

Къде бе виждала всички онези книги за болници? В стаята на Роуан, когато се промъкна да съблазни Майкъл. Да, книгите бяха на лавицата до леглото. Ще ги прочете по-късно, ще изучи целия проект. Трябва да се подготви добре, преди да извади всичко на светло. Ще направи нещо като презентация — с хубави лазерни разпечатки на строителните планове, чертежи и списъци.

Накрая затвори очи. Чувстваше слънцето, не бе нужно да го гледа.

Щеше да направи един малък номер, от който винаги ѝ се доспиваше. Оставаше ума си да се порее свободно за секунда и после го караше да прави нещо, например да декорира фойетата и офисите в медицински център „Мейфеър“ — ще го направи цветен, с драперии, ще избере картини, които ще разведряват пациентите и ще осигуряват разтуха на преуморените лекари и сестри.

Да, нещо свързано с лечението, като красивите картини на Рембранд на уроците по анатомия. Тя отвори очи със сепване. Не, те не биха искали да гледат точно това, та то е ужасно. Трябва да мисли за нещо друго, за кротките и красиви лица на Пиеро дела Франческа.

Топлите очи на жените на Ботичели, успокояваща красота. Неща, които са по-хубави от реалността.

Доспа ѝ се. Опитваше се да си спомни всички хора по онази голяма картина на Медичите от Флоренция, на която Лоренцо поглежда с ъгълчето на окоето си. Тя бе на пет, когато Джифорд я заведе за първи път в Европа.

— Майки и бебета? — каза, когато минаха през Палацо Векио. Обичаше да се пързала по каменните подове. Никога не бе виждала толкова много картини на тази тема. Джифорд ѝ бе прошепнала строго:

— Това е Мадоната с Младенеца.

После се наведе и я целуна.

Да ида да поспя малко.

Да, така ще направя. Не исках да сторя онова с Майкъл, наистина не исках...

Те знаят това и то вече няма значение. То е незначително. Ти си твърде много Мейфеър, първо искаш да направим нещо бясно, безразсъдно, а после се измъчваш от вина! Нима не знаеш, че при нас винаги е така? Никой няма да говори за това.

Сигурен ли си, че тя няма да ме намрази за това, че наистина е толкова незначително? Не мисля, че на теб ти се струва незначително. Там е номерът, да решиш кое е значимо и кое не.

Това е незначително.

Накрая облегна глава на грубата кора на дъба и заспа.

ТРИЙСЕТ

Къщата му хареса. Стоеше на улицата, на Еспланада авеню — приличаше на римски дворец или на градска къща в Амстердам. Макар че бе от замазани тухли, приличаше на каменна. Беше боядисана в римски цветове — тъмно помпейско червено, опасно с наситена охра.

Къщата на Еспланада авеню явно помнеше и по-добри дни, но все пак Юри я сметна за очарователна. Всички тези стари разкошни сгради сред останалия търговски боклук бяха превъзходни. Той се наслаждаваше на дългата разходка из Френския квартал. Криволича из уличките и накрая стигна дотук — до тази къща, сякаш бе намерил края на квартала. Огромният булевард, навремето улица на богатите испанци и французи, все още бе изпълнен с имения като това. Разбира се, двама мъже го следяха. Но какво от това?

Усещаше тежкия пистолет в джоба си. Дървена дръжка, дълга цев. Добре.

Беатрис го покани вътре.

— О, скъпи, слава богу. Аарън вече е на нокти. Какво да ти донеса? — Тя се озърна покрай него и видя мъжа под дървото от другата страна на улицата.

— Нищо, госпожо, благодаря — отвърна Юри. — Обичам кафето черно и силно, затова спрях по път да изпия едно, в очарователно малко кафене.

Стояха в огромния централен коридор — високото стълбище се извиваше над тях, разклонявано от площадките си и протегнало тесните си стълби надясно и наляво. Подът бе покрит с мозаечни плочи, а стените бяха в същото наситено теракотено червено.

— Аз правя точно такова кафе — рече Беатрис и пое шлифера му, всъщност направо го съблече от гърба му. Слава богу, че пистолетът беше в сакото му. — Заповядай в салона. Аарън ще бъде толкова облекчен.

— Добре тогава, ще изпия едно кафе — каза Юри. Всъщност салоните бяха два — един отляво и един отдясно — но топлината идваше от единия. Аарън стоеше до камината, облечен с един от износените си вълнени костюми и лула в ръката. Юри отново се впечатли от жизнеността, която виждаше у него и как странно бе преплетена с гнева му, с подозрението. Устата му бе стисната решително, но така той още повече приличаше на обикновен човек.

— Имаме отговор от Старшите — каза без встъпления. — Дойде по факса в хотела.

— Нима Старшите изпращат факсове по хотелите?

— Написан е на латински и е адресиран до нас двамата. Има две копия — едното е за теб.

— О, колко съобразително от тяхна страна.

Дълбоките червени канапета бяха поставени едно срещу друго пред камината и откриваха само средата на тъмносиния китайски килим. Масата беше стъклена, осеяна с хартии. По стените имаше модерни картини, предимно абстрактни, в позлатени рамки. Масите бяха с мраморни плотове, а меките, тапицирани с кадифе кресла бяха леко износени. Имаше и свежи цветя, каквито можеш да видиш в обществените фойета. Големи разкошни цветове, аранжирани в порцеланови вази пред многобройните огледала и над камината с величествената лъвска глава отгоре. Всичко беше много красиво и уютно. Та значи имало отговор от Старшите. Господи боже.

— Седни, ще ти го превода.

— Няма нужда да го превеждаш, Аарън. Чета латински — изсмя се Юри. — Понякога дори им пиша на латински, колкото да поддържам форма.

— Разбира се, че знаеш латински — рече Аарън. — Как можах да забравя? Колко глупаво от моя страна. — Той посочи към двете копия от факса на масичката, сложени над пръснатите списания за мебели и архитектура, пълни с имена на дизайнери, известни лица и реклами на красиви предмети, каквито можеха да се видят в същия този салон.

— Не помниш ли Кеймбридж? — попита Юри. — Следобедите, в които ти четях Вергилий? Не помниш ли преводите ми на Марк Аврелий?

— Помня ги. — Аарън притисна пръст към устните си. — Дори ги нося със себе си. Просто вече май оглупявам. Свикнал съм с мисълта, че днешните младежи не знаят латински. А ти колко езици знаеше, когато се срещнахме за първи път?

— Не помня. Хайде да прочетем това.

— Да, но първо ми кажи какво откри.

— Столов е в „Уиндзър Корт“, много луксозно и скъпо място. С него има още двама, може да са и трима. И те са от ордена. Следяха ме, когато тръгнах от Чартрес стрийт насам, а сега отсреща на улицата има друг мъж. И двамата са на една възраст, млади англосаксонци или скандинавци, с тъмни костюми. Не полагат усилия да се скрият. Всъщност мисля, че по-скоро искат да ме сплашат, ако ме разбираш.

Беатрис влезе елегантно в салона и високите ѝ токчета загракаха по великолепия под. Тя сложи табла с малки чашки димящо еспресо и каза:

— Ето, заповядайте, каната е пълна. Сега ще ида да видя Сесилия.

— Има ли новости от семейството? — попита Юри.

— Роуан се справя добре, но няма промяна. Минимална мозъчна дейност. Още диша сама.

— Вегетира — каза тихо Аарън.

— О, защо трябваше да казваш това? — скастри го нежно Беатрис.

— Знаеш защо. Роуан — поне засега — не се подобрява. Не бива да го забравяме.

— А какво става с онзи мистериозен мъж? — попита Юри.

— Ни следа от него — каза Беатрис. — Казват, че не може да е в Хюстън. Нямах представа колко много хора претърсват града. Е, може и да си е отрязал косата, разбира се, но как ще скрие ръста си. Господ знае къде е сега. Е, ще ви оставя сами. Не искам да мисля за това повече. Дори вечерята готвя вече с въоръжена охрана.

— Той няма да яде толкова много — каза Аарън с усмивка.

— О, я млъквай. — Тя като че понечи да каже още нещо, но просто отиде да го целуне пламенно и се стрелна навън сред вихър от коприна и почукване на токчета.

Юри обичаше кафе. Пиеше го с кани. Ръцете му скоро щяха да затреперят и стомахът щеше да го заболи, но не му пукаше. Когато

обичаш кафе, си готов на всякакви жертви.

Взе факса. Знаеше латински толкова добре, че не се налагаше да си го превежда наум. За него този език бе ясен като всеки друг. Започна да чете.

От: Старшите

До: Аарън Лайтнър, Юри Стефано

„Господа,

Рядко сме се изправяли пред подобна дилема: отстъпничество на двама членове на ордена, които не само са твърде скъпи за нас, но са и ценни, опитни изследователи, пример за подражание на новите членове и послушници. Трудно ни е да разберем как изобщо се случи всичко това.

Обвиняваме себе си. Аарън, ние не те информирахме за всичко, свързано със случая на вещиците Мейфеър. Искахме да насочим вниманието си изцяло върху семейството и затова ти спестихме известна информация относно легендите за Донелайт в Шотландия, всъщност относно келтите в този регион на Северна Британия и Ирландия. Сега разбираме, че е трябвало да бъдем поизчерпателни и открити от самото начало.

Молим те да разбереш, че никога не сме имали намерение да ви манипулираме или използваме. В духа на успешното разследване ние не искахме да оповестяваме предположения или подозрения, докато не се уверим изцяло в отговорите на въпросите, които ни занимават.

Сега разбираме, че в тясно практически смисъл сме направили грешка в преценката си. Ти ни изостави. Знаем обаче, че не си направил това с лека ръка. Отново изтъкваме, че отговорността за тази трагедия пада на нашите плещи.

Нека се върнем на въпроса. Вие вече не сте членове на Таламаска. Вие сте отлъчени без предупреждение, което означава просто, че официално сте отделени от ордена,

лишени сте от неговите привилегии, от задълженията му, от записите и подкрепата му.

Вече нямате никакво разрешение от нас да използвате каквито и да е материали, събрани от вас, докато сте били под крилото ни. Не можете да възпроизвеждате, обсъждате, разпространявате каквито и да било знания, които имате или може да придобиете по въпроса за вещиците Мейфеър. Искаме да сме много ясни по тази точка.

Разследването на вещиците Мейфеър сега е в ръцете на Ерих Столов и Клемент Норман, както и на няколко други мъже, които работят за тях в други части на света. Те ще се опитат да осъществят контакт със семейството — без вашата помощ и с пълното съзнание, че вие вече не сте свързани с нас и те не са свързани с вас.

Молим ви само за едно: не се намесвайте в тяхната работа. Освобождаваме ви от всякакви отговорности, но не бива да се превръщаше в пречка пред това, което трябва да сторим.

За нас е изключително важно създанието, на име Лашър, да бъде намерено. Нашите членове имат изрични заповеди. Моля, разберете, че от сега нататък вие няма да получавате никакви поръчения от тях.

В някакъв бъдещ момент ще ви поканим да се върнете в метрополията, за да обсъдите с нас подробно (чрез писмена комуникация) отлъчването си и възможността за вашето повторно посвещение и възстановяване на обетите ви.

Засега само можем да ви кажем «сбогом» от името на вашите братя и сестри в Таламаска, от името на Антон Маркус, новият директор, и от името на всички нас, които ви обичаме, ценим ви и сме натъжени от това, че вече няма да бъдете в нашето лоно.

Моля, отбележете, че в подходящото време и по подходящите канали ще получите богатите фондове, които сме депозирали на ваша сметка за покриването на

разходите ви, във вид на обезщетение. Това ще бъде последната материална помощ, която ще получите от нас...
Таламаска“

Юри сгъна хлъзгавите страници и прибра своето копие в джоба на самото си, до пистолета.

Погледна към Аарън, който изглеждаше спокоен и дълбоко замислен.

— Моя ли е вината за това? — попита Юри. — За това, че те отлъчиха така бързо? Може би не трябваше да идвам?

— Не, и през ум да не ти минава. Бях изключен, защото отказах да си тръгна оттук и защото не спрях да изпращам запитвания в Амстердам какво точно става. Бях отлъчен, защото отказах „да наблюдавам и да бъда винаги тук“. Доволен съм, че дойде, защото сега съм разтревожен за всичките си приятели от ордена. Не знам как да им го кажа. Но ти, ти, който си ми най-скъп от всички, с изключение на Дейвид, си тук и знаеш онова, което и аз знам.

— Какво искаш да кажеш? Защо си притеснен за другите членове?

— Аз не съм един от Старшите. На седемдесет и девет съм и не съм един от тях. — Той погледна Юри.

Разбира се, това просто признание беше очебийно нарушение на правилата.

Аарън продължи:

— Дейвид Талбът също не бе един от тях. Той ми го каза, преди да... напусне ордена. Каза ми, че никога не е говорил с някой, който е Старши. Да, наистина, по един или друг начин е разбирал, че определен човек не е Старши. Никой не знае кои са Старшите.

Юри не каза нищо. През целия си живот, още откакто стана на дванайсет, бе живял с идеята, че Старшите са негови братя, нещо като арбитри.

— Точно така — каза Аарън. — А аз не знам кои са те и какви мотиви ги движат. Мисля, че те са убили лекаря в Сан Франциско. Смятам, че са убили и доктор Самюъл Ларкин. Вярвам, че са използвали хора като мен, за да събират информация за някаква

окултна цел, която никой от моето поколение не е разбрал. Това е единственото обяснение.

Юри не отговори, но това беше напълно приемлив и пълен израз на неговите собствени съмнения — отново го обзе злокобното чувство, което се бе появило още когато се завърна в метрополията от Донелайт.

— Ако сега се опитам да се добера до главните файлове, ще ми бъде отказано — каза той, сякаш мислеше на глас.

— Вероятно — отвърна Аарън. — Но не всички в орден са запознати с компютрите като теб. Ако знаеш паролата на някой друг член...

— Зная няколко — каза Юри. — Ще трябва да ида някъде, където има връзка. Все ще открия нещо достъпно — някаква препратка. Ще ми отнеме два дни или малко повече. Мога да потърся латински текстове, които са били сканирани или въведени. Мога да използвам ключови думи. Вероятно ще открия доста неща.

— Те сигурно са предвидили това, но си струва да опиташ. Аз съм твърде стар и не разбирам толкова от тези неща, но в къщата на Амелия стрийт има компютър с модем. На Мона Мейфеър е. Тя позволи да го използваш. Казва, че ще се справиш. С ДОС е. Нали разбираш от ДОС?

Юри се засмя.

— Боже, произнасяш го като някакво друидско божество. Това означава просто оперативна система на компютъра. Да, разбирам.

— Каза, че ти е оставила някакви инструкции за съдържанието на хард диска, но ти можеш да го разгледаш сам. Нейните файлове са заключени.

— Знам за Мона и нейния компютър — рече тихо Юри. — Няма да пипам файловете ѝ.

— Тя имаше предвид, че можеш да отваряш всичко друго.

— Разбирам.

— Във фирмата има десетки компютри с модеми, но мисля, че този на Мона е най-добрият — връх на технологиите.

Юри кимна.

— Ще се заема с това веднага. — Изпи още една чаша гъсто кафе. Спомняше си за Мона с необичайна топлина. — После можем да поговорим.

— Да, ще поговорим.

Но какво щяха да си кажат? Бяха твърде унили, за да говорят много. Всъщност над Юри се бе спуснал ужасен сумрак, който заплашваше да го погълне напълно, както когато циганите го отделиха от мъртвата му майка. Непознати. Свят, пълен с непознати. Освен Аарън, тези мили хора и Мона, която той вече много харесваше.

Беше я срещнал на Амелия стрийт същия ден, някъде към обяд. Той ядеше американска зърнена закуска с мляко, а тя не спираше да му говори, разпитваше го, дърдореше за това или онова, като междувременно гризеше една ябълка, докато от нея не останаха само семките.

Цялото семейство бе възбудено от новината, че тя ще е наследницата на завещанието. Всички веднага се струпаха около нея, умилкваха ѝ се, само дете не посягаха да ѝ целунат пръстена. Пък и тя нямаше такъв.

Накрая Мона им каза:

— Как можем да се държим така, когато Роуан е още жива?

А Рандъл, огромният старец с многото брадички, отвърна:

— Скъпа, нищо не може да се направи. Жива или не, Роуан вече не е в състояние да роди дете.

Мона изглеждаше зашеметена, само кимна и прошепна:

— Да, разбира се.

— Не искаш ли това наследство? — попита я Юри под нос, защото тя седеше притихнала и се взираше в очите му.

Тя много се смя, но не злобно или грозно, а леко и красиво.

— Райън ще ти обясни всичко, Мона — бе казал един от помладите мъже. Май беше Джералд. — Можеш да подпишеш всички документи, когато решиш.

Лицето на Мона потъмня.

— Каква беше онази поговорка? — попита тя. — Свети Франциск ли я бе казал? Чичо Жулиен все я е повтарял. Знам от Древната Евелин. Мама я повтаряше. „Внимавай какво си пожелаваш... защото желанието ти може да се сбъдне.“

— Да, звучи в стила на чичо Жулиен, Древната Евелин и свети Франциск — отвърна Джералд.

Тогавя Мона си тръгна с леко завъртане и каза провлачено, по американски:

— Ще видя к'во става с компютъра, преди да изляза.

Компютъра.

Когато Юри отиде да вземе куфарчето си, чу тракане на ключове. Предната стая. Не посмя да отиде до края на коридора, до отворената врата.

— Харесвам Мона Мейфеър — каза той на Аарън. — Тя е умница. Аз обичам умниците.

За своя изненада почувства, че бузите му се изчервяват. Май не само я харесваше. Хм. Но тя беше много малка. Не беше ли много малка?

Стана да си тръгва. Да, много хубава къща. Като че чак сега усети аромата, който се носеше от кухнята.

— Не бързай толкова — обади се Аарън.

— Но те ще блокират всичко!

Беатрис тъкмо бе влязла — носеше поизтърканото, но любимо сако от туид на Аарън. Държеше и шлифера на Юри.

— Искаме да останеш за вечеря — каза тя. — Всичко ще е готово до половин час. Подготвили сме нещо специално. Аарън ще е съсипан, ако си идеш. Аз също. Ето, сложи това.

— Е, какво, ще вечеряме ли тук, или ще тръгваме? — попита Юри и взе черния шлифер от ръцете му.

— Отиваме в катедралата — каза Аарън. Облече сакото и оправи дебелите му ревери. Провери дали ленената му кърпичка е в джоба. Колко пъти бе виждал Юри тази процедура. Сега Аарън извади от джобовете и ключове, паспорта си и някакво листче, което разгърна, погледна Беатрис и се усмихна.

— Бъди ни свидетел на сватбата — каза Беатрис. — Магдален и Лили ще ни чакат там.

— О, вие ще се жените!

— Да, скъпи — отвърна Беатрис. — Хайде да тръгваме. Вечерята ще изстине, ако закъснеем много, а е по стара семейна рецепта. Харесваш пикантна храна, надявам се? Омари етюфи.

— Благодаря ти, Юри — каза тихо Аарън.

Беатрис облече своето тъмно сако, което изведнъж направи вталената ѝ рокля много официална.

— За мен е чест — отвърна Юри. Щом бе за това, беше готов да отложи работата на компютъра на Мона, колкото и да му беше трудно.

— Знаеш ли — каза Беатрис, като тръгна пред тях, — срамота е да се отказваме от голяма сватба. Когато всичко това свърши, ще дадем банкет. Аарън, какво мислиш? Когато всички са отново щастливи, ще направим най-разкошното празненство! Просто не мога да чакам. — Тя тръсна глава. После повтори, като че с лека паника в гласа. — Не мога да чакам.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Избираше внимателно кога да иде до банята. Първо се уверяваше, че сестрата ще остане в стаята, после извървяваше четирите крачки дотам, затваряше вратата и си вършеше работата.

Най-големият му страх бе да не би тя да умре, докато той пикае. Да не би тя да умре, докато си мие ръцете. Да не би да умре, докато говори по телефона.

Ръцете му бяха още мокри; не бе посмял да губи време да ги избърше. Седна в креслото и се загледа в стария тапет над камината — ориенталски мотиви — върба и поток. Само този панел над комина бе останал отпреди. Всичко друго в стаята беше ново и обграждаше високото легло с утешаващ уют. Тя лежеше както преди, с лек блясък в неподвижните очи.

Тази вечер, около осем, пак ѝ направиха изследвания — по негово искане. Енцефалограма и електрокардиограма и прочие. Сърцето ѝ не беше по-добре, отколкото когато я бяха открили. Мозъкът ѝ бе почти мъртъв, работеше колкото да поддържа жизнените функции. Мекото ѝ деликатно лице с красивите скули беше съвсем леко поруменяло. Той виждаше ефекта от системите, особено около очите и ръцете ѝ — вече изглеждаха доста по-нормално. Мона каза, че вече не приличала на Роуан. Това била Роуан.

„Моля се да си в някоя красива долина и да не знаеш какво става тук. Моля се мислите ни да не са те докоснали, а само успокояващия допир на ръцете ни.“

Бяха сложили едно голямо кресло с тапицерия на рози в ъгъла — за него, между леглото и банята. Вдясно бе шкафът с чекмеджетата, където бяха цигарите му, запалката и пистолетът, който Мона му даде — един голям тежък магнум 375. Беше на Джифорд. Райън го бе донесъл от къщата в Дестин преди два дни.

— Ето, вземи това. Ако онзи кучи син се появи в тази стая, ще можеш да го гръмнеш — каза му тя.

— Да, така ще направя. — Бе искал точно такова оръжие, „груб инструмент“, както се бе изразил Жулиен. Груб инструмент, с който може да гръмне съществото, което бе причинило това на Роуан.

На моменти му се струваше, че времето, прекарано с Жулиен на тавана, е по-реално от всичко останало. Не се бе опитал да разкаже за това на никого, освен на Мона. Искаше да каже на Аарън, но най-влюдяващото бе, че всъщност не можеше да остане дори за миг насаме с него. Аарън беше толкова вбесен заради съмненията си относно Таламаска, че прекарваше цялото си време някъде другаде, все нещо проверяваше, доказваше и прочие. Е, разбира се, освен по време на кратката сватба в сакристията на катедралата, която Майкъл бе принуден да пропусне.

— Мейфеър от центъра се женят в катедралата — беше му обяснила Мона.

Сега тя спеше в предната спалня, на леглото, което той навремето бе делил с Роуан. Сигурно бе доста изтощително за нея да извърши бързия преход от бедна роднина в кралица на замъка.

Но семейството не си губеше времето, побързаха да провъзгласят официално Мона за наследница. За тях това беше въпрос на целесъобразност. Не бяха преживявали такива времена на опасност и смут. През последните шест месеца бяха станали повече „промени“, отколкото за цялото време на семейната история, включително революцията в Сан Доминго през осемнайсети век. Семейството възнамеряваше да уреди въпроса със завещанието, преди някой братовчед да успее да предяви претенции към него, преди да избухне някаква вътрешна борба между армиите от наследници. Мона беше дете, което познаваха и обичаха и което смятаха, че могат да контролират.

Майкъл се бе усмихнал на това твърде откровено обяснение, дошло от устата на Пиърс.

— Значи семейството ще контролира Мона? — попита той младежа.

Бяха в коридора, точно пред вратата на господарската спалня, и той не искаше да говори за това. Не изпускаше Роуан от очи. Гледаше как се издигат и спускат гърдите ѝ — напълно ритмично, може би дори по-ритмично, отколкото ако беше с аспиратор.

— Да — каза Пиърс. — Мона е точният човек. Всички са убедени в това по най-различни причини. Тя сигурно ще има някакви откачени проекти, това е неизбежно, но по принцип е много умна и съвсем с ума си.

Интересни думи — съвсем с ума си. Нима в това семейство имаше много безумци? Вероятно.

— Татко иска да знаеш — продължи Пиърс, — че тази къща остава твоя до смъртта ти. Тя е на Роуан. Ако стане някакво чудо, имам предвид...

— Да, разбирам...

— Тогава всичко се връща на Роуан, а Мона ще бъде нейна наследница. Дори ако Роуан можеше да говори в момента, решението пак щеше да е това. През всички тези години, докато Деидре седеше в своя люлеещ се стол, ние знаехме, че Роуан Мейфеър от Калифорния е нейна наследница, макар че тогава Карлота ръководеше всичко и не можехме да я накараме да ни сътрудничи. Този път обаче ще се погрижим да стане бързо и гладко. Знам, че ти се струва доста странно...

— Не чак толкова — отвърна Майкъл. — Сега искам да се върна в стаята. Не мога да я оставя за дълго.

— Но все пак ще ти се наложи да поспиш.

— Аз спя, синко, спя на стола. Добре съм. Спя по-добре, отколкото когато взимах онези лекарства. Спя и държа ръката й.

И се опитвам да не мисля защо, по дяволите, ме изостави. Защо ме прогони в нощта преди Коледа? Защо не ми повярва? А ти, Аарън, защо не наруши законите на Таламаска и не дойде тук? Не, това не е честно. Нали Аарън ми обясни ситуацията — получил е заповеди да стои настрана. Колко виновен, колко жалък се чувстваше заради това.

„Седях си в Оук Хейвън и само те засипвах с извинения. Позволих ти да се върнеш сам в къщата. Трябваше да разчитам на собствената си съвест. Господи, това е все същата стара дилема.“ Безграничната лоялност на Аарън към Таламаска сега бе поставена под съмнение. Слава богу, че обичаше Беатрис, както и тя него. Какво би станало иначе с човек, отлъчен от ордена? По дяволите, красивият циганин с катраненочерните очи и златната кожа бе още млад.

Майкъл затвори очи.

Знаеше, че сестрата отново наглася системите. Чуваше я, чуваше тихото пиукане на електрониката. Как мразеше тези машини, които бяха навсякъде около него в кардиологичното отделение.

А сега Роуан бе оставена на тяхната милост. Тя, която бе превела толкова много хора през медицинско-техническата долина на сълзите.

Каквото и да се беше случило, тя бе страдала неопишимо, а той бе дал своята клетва. Когато намереха онова същество, щеше да го убие. Никой нямаше да го спре. Ще го убие. Няма да се поколебае нито заради закона, нито заради религията, или пък заради някакъв морал. Той ще го убие. Това поиска от него Жулиен. „Ще имаш още един шанс.“

Веднага щом може да се отдели от леглото ѝ, щом се увери, че е стабилна, ще тръгне да го търси.

Това създание не бе успяло да се чифтоса с дъщерите си... вещиците Мейфеър. Бе избрало онези, които притежават допълнителни хромозоми, но те не можаха да родят децата му. Как точно разпознаваше своите невести — по миризмата вероятно, или по нещо друго, което останалите не можеха да видят? У Джифорд, Алисия, Едит и двете братовчедки от Хюстън бяха открити значителни отклонения от нормалното.

Дали сега щеше да започне да се чифтосва безразборно? Кой знае.

Майкъл се страхуваше да не дойдат още новини за втора вълна от необясними смъртни случаи. Непознато заболяване се проявява внезапно. Жени в моргите на Далас, Оклахома Сити или Ню Йорк. Представи си само, това високо, синеоко създание всъщност носи смърт с прегръдките си. Защото без никакво изключение неговото смъртоносно семе бе принудило всички тези жени да овулират на мига, за да може яйцеклетката да бъде оплодена и ембрионът да започне да се развива със стремително темпо.

Това беше станало ясно от изследванията на лекарите. Знаеше се и че той, Майкъл, носи допълнителните хромозоми, които обаче не са активни. Както и Мона, в нея също бяха неактивни. И Пейдж Мейфеър от Ню Йорк, както и Древната Евелин и дори Джералд, и Райън.

Семейството понасяше това относително добре. Сега се говореше най-вече дали Кланси и Пиърс трябва да се женят, тъй като и двамата имаха допълнителния набор хромозоми.

А какво щеше да прави с Мона? Дали щеше да посмее да я докосне отново? И двамата носеха тази мутация, но до колко значима бе тя? Доколко тя обуславяше раждането на Лашър? Дали всичко не бе причинено от неговия дух, който се бе промъкнал в бебето и бе превзел тялото му? Така или иначе, какво право имаше изобщо да докосва Мона? Това беше минало. Превърна се в минало в мига, в който видя Роуан на носилката. Минало, минало, минало. Беше получил достатъчно наслади в живота. Сега можеше да остане в това кресло завинаги само за да бъде с нея.

И все пак съществуваха основателни аргументи, които позволяваха да бъдат игнорирани генетичните анализи. Според лекарите. Поне в случая на Кланси и Пиърс трябвало да се доверят на „природата“. Защото сестрите на Пиърс не носеха в себе си това продължение на двойната спирала, те имаха допълнителни гени, но не било същото. Райън и Джифорд също имали допълнителните гени, но ето че не бяха родили чудовище. Майкъл също бе имал любовници. Да, и ако преди години приятелката му не бе решила да направи аборт, той сигурно щял да има нормално дете.

Съдебно-медицинският анализ на гените на Деидре също показва, че тя няма допълнителни хромозоми, и все пак бе родила дете, което ги носеше. Но пък дали онези, които ги имаха, не си търсеха белята?

— Вижте, това същество проникна в света на Коледа. Не го направихме ние с Роуан. Ние просто създадохме зародиш и онзи демон го отне от Божиите ръце. Бебето не растеше безконтролно в утробата на Роуан. Тя не пометна. Не и преди онова създание да се всели в нея.

Божиите ръце. Странно бе да използва тази дума. *Божии*. Но колкото по-дълго стоеше в тази къща, колкото по-дълго стоеше в Ню Орлиънс — всъщност нямаше причина да смята, че няма да остане тук завинаги — толкова по-естествена му се струваше идеята за Бог.

Така или иначе изследванията продължаваха. Екип от наети от семейството лекари работеше денонощно, за да разбули мистерията, работеха дори и сега...

С тях обаче нямаше да се случи нищо лошо. Само Райън и Лорън знаеха къде се намират, имената им и лабораторията, в която работеха. Този път Таламаска нямаше да разбере, защото Аарън вече не вярваше на ордена и дори го подозираше в най-лошите грехове.

— Аарън, успокой се — каза му Майкъл по-рано този следобед. — Може и Лашър да е убил онези лекари, разбери го. Вероятно той е убил всички, които са имали някакво доказателство.

— Но той е един, Майкъл. Не може да бъде на две места едновременно. Моля те, повярвай ми, аз съм от хората, които не правят прибързани заключения, особено по отношение на организацията, към която съм бил лоялен през целия си живот.

Майкъл не настоя. Само че тази идея не му харесваше, даже изобщо не му харесваше. От друга страна, имаше нещо, което трябваше да сподели с Аарън! Само да останеха за малко насаме, но това като че бе невъзможно. Когато Аарън се бе отбил тази сутрин, Юри, онова циганче, беше с пет, както и неуморимият Райън със своя клонинг — Пиърс.

Майкъл си погледна часовника. Беше десет и половина. Първата брачна нощ на Аарън. Зачуди се дали е уместно да му се обади. Разбира се, те нямаше да имат меден месец. Как иначе? Но все пак се бяха оженили днес, вече бяха законни съпруг и съпруга, а цялото семейство бе щастливо. Майкъл чу достатъчно от братовчедите, отбили се през деня, за да е сигурен в това.

Е, ще трябва да напише бележка на Аарън. Не биваше да забравя. Ще помни всичко, ще бъде готов и няма да се оставя умората да го застигне и обърка. Не и този път.

Обърна се и отвори тихо горното чекмедже на шкафа. Големият пистолет беше истинска красота. Много му се искаше да може да иде на някое стрелбище и да постреля. Мона каза, че и тя обича да го прави. Двете с Джифорд ходели в Гретна, на някакво много забавно място, където можеш да стреляш с тапи в ушите и защитни очила по картонени мишени.

Да, пистолетът, до него имаше бележник, който сам бе оставил там преди няколко седмици. И черна химикалка с остър връх. Идеално.

Извади бележника и химикалката от чекмеджето.

„Скъпи Аарън,

Някой ще трябва да ти донесе тази бележка, защото няма да имам възможност да се виждам с теб известно време. Все още мисля, че не си прав по отношение на «Т».

Те не могат да сторят подобно нещо. Просто не могат. Но има и още едно мнение по въпроса, което трябва да знаеш.

Това е поемата, която Жулиен изрецитира пред мен. Казала му я е Древната Евелин преди повече от седемдесет години. Не мога да изляза, за да попитам Евелин дали я помни. Пък и тя вече не говори смислено, така разбрах. Може би ти ще успееш да я попиташ. Ето как съм я запомнил:

*Ще дойде времето на някой много зъл,
ще дойде времето на някой тъй добър.
И вещицата между тях ще се преобрази,
за да отвори портата широко.*

*Ще има болка и страдание, дорде се
спъват,
кръв и страх, дорде се учат.
Страдание ще сполети тоз Рай цъфтящ,
проклятие за всички що тъгуват.*

*Пазете се от наблюдателите в този час,
а лекарите прогонете надалече,
учените само ще подхранят злото,
учените ще го възвисят високо.*

*Нека демонът разкаже своята история,
оставете го мощта на ангелите да
събуди,
призовете мъртвите като свидетели,
обърнете в бягство алхимиците.*

*Посечете всяка нечовешка плът
с груби и жестоки инструменти.
Така, умирайки на мъдростта на прага,
душите изтерзани ще потърсят
светлината.*

*Погубете бебетата, що не са деца,
към чистокръвните бъдете безпощадни.
Иначе не ще настъпи нова пролет в Рая,
иначе не ще царува повече родът ни.“*

Прочете го отново. Ужасен почерк. Доста си го развалил, момче. Но все пак се четеше и той ограда думите „учени“, „лекари“, „наблюдатели“.

Написа:

„Жулиен също беше изпълнен с подозрения. Имало е инцидент в една църква в Париж, който не е описан в твоето досие.“

Сгъна листа и го прибра в джоба си. Можеше да го повери единствено на Пиърс или на Джералд. Все някой от тях щеше да се появи преди полунощ. Или може би Хамилтън, който бе отишъл да поспи. Хамилтън не беше никак лошо момче.

Пъкна химикалката в джоба си и посегна да стисне пръстите на Роуан. Те потрепнаха и той скочи сепнат.

— Просто рефлекс, господин Къри — обади се сестрата от сенките. — Случва се от време на време. Ако беше вързана за някой от апаратите, иглата му щеше да полудее, но това всъщност не означава нищо.

Той отново се облегна назад, без да пуска ръката ѝ, нямаше да ѝ позволи да стане така студена и безжизнена като преди. Загледа се в профила на Роуан. Като че главата ѝ бе извъртяна леко наляво, но може би просто така му се струваше. Или пък някой я беше помръднал по някаква причина.

Усети, че пръстите ѝ отново се стягат.

— Ето, пак стана — каза той и се изправи. — Светнете лампата.

— Това нищо не значи, не се измъчвайте така — каза сестрата. Отиде тихо до нощната масичка и докосна дясната китка на Роуан. После извади малко фенерче от джоба си, наведе се и насочи лъча му към едното око на болната.

Отстъпи назад и поклати глава.

Майкъл пак седна. *Добре, скъпа. Добре. Ще го хвана. Ще го убия. Ще го унищожя. Ще се погрижа да сложа край на живота му в плът. Ще го направя, скъпа. Този път нищо не може да ме спре. Нищо.* Целуна отворената ѝ длан. Пръстите не помръднаха. Целуна я отново, после затвори ръката и я пусна.

Мисълта, че тя може би не иска да я докосва, нито пък да палят свещи, нито някой да се приближава до нея, бе ужасяваща. Та тя бе заключена в тялото си и не можеше да промълви и дума.

— Обичам те, скъпа моя — каза ѝ той. — Обичам те. Обичам те.

Часовникът удари единайсет. Колко странно. Часовете първо се влачеха, а после започваха да летят. Само дишането на Роуан запазваше постоянния си ритъм.

Той се облегна в креслото и затвори очи.

Минаваше полунощ, когато отвори очи. Провери колко е часът и плахо извърна поглед към Роуан. Същата ли беше? Както винаги, сестрата пишеше нещо на малката махагонова масичка. Хамилтън бе седнал в едно кресло в отсрещния ъгъл и четеше на светлината на малка лампа.

Очите ѝ като че... Но сестрата щеше пак да го скастри. И все пак...

На верандата стоеше охранител, с гръб към високия прозорец.

В стаята имаше още някой — Юри, циганинът с леко скосените очи и черна коса. Усмиваше се на Майкъл и той се сепна, хванат някак неподготвен. Лицето на Юри беше мило, почти благо, като на Аарън.

— Идвам от името на Аарън — каза Юри. — Каза да ти предам, че вече е щастливо женен. Искане да помниш какво ти е казал. Не бива да допускаш никого от Таламаска тук. Никого. Трябва да кажеш на охраната. Аз влязох без никакви проблеми. Не си им казал, нали?

— Да, да, ще им кажа. — Майкъл се обърна и направи знак на сестрата. Тя знаеше какво да направи — да провери жизнените показатели на Роуан. Той искаше да каже: „Трябва да изляза за минутка, но няма да го направя, докато не й провериш пулса“.

Сестрата изпълни нареждането на мига и му махна с ръка: „Без промяна“.

— Сигурна ли сте?

Тя въздъхна студено.

— Да, господин Къри.

Слязоха на долния етаж. Майкъл изпитваше лек световъртеж, може би трябваше да хапне нещо. Не биваше да забравя да яде. После си спомни — някой му бе донесъл табла с вечеря. Значи сега трябваше да е добре.

Излезе на верандата и извика охранителите при портата. След миг пред него се явиха петима униформени мъже. Юри им каза да не допускат никого от Таламаска. Само него и Аарън Лайтнър. Показа им паспорта си и добави: „Аарън го познавате“.

Те кимнаха.

— И без това не пускаме никого, когото не познаваме. Имаме списък на сестрите.

Майкъл изпрати Юри до портата. Свежият въздух му подейства добре. Като че го ободри.

— Аз минах без проблеми — каза Юри. — Не искам да им създавам неприятности, но бъди нащрек. Напомни им. Никога не съм им казвал името си.

— Да, разбрах — отвърна Майкъл. Обърна се и погледна към прозореца на господарската спалня. Беше видял блещукане на свещи зад затворените капаци и през първата нощ, когато я видя. Погледна към прозореца под него, прозореца на библиотеката, през който това същество за малко да влезе в къщата.

— Надявам се да си наблизю, надявам се да идваш на сам — прошепна той, като имаше предвид Лашър, неговия тайнствен и стар познайник.

— Пистолетът на Мона у теб ли е? — попита Юри.

— Да, горе е. Откъде знаеш за него?

— Мона ми каза — отвърна Юри. — Сложи го в джоба си. Носи го винаги в теб. Има и други причини за това. — Направи знак към

една фигура, застанала от другата страна на Честният стрийт, до каменната стена. — Този е от Таламаска.

— Юри, нали с Аарън не смятате, че тези мъже са опасни. Да, определено не са искрени, разбирам това. Не искат да помогнат. Но чак опасни? Разбирам, че сте ядосани и нещо се е случило, но не бива да смятате, че хора от Таламаска могат да отнемат човешки живот. Аз също направих свое разследване на този орден. Както и Райън Мейфеър, преди да се ожения за Роуан. Таламаска е организация на библиофили, лингвисти, специалисти по средновековна история и писари.

— Хубаво описание. Ти ли го измисли?

— Не зная. Май да. Май го споменах веднъж и пред Аарън. Но нека да говорим сериозно. Трябва да се страхуваме единствено от Лашър. Трябва да го заловим и да... — Посегна към джоба си. — Щях да забравя. Дай това на Аарън. Ти също можеш да го прочетеш. Това е едно стихотворение. Не съм го писал аз. Моля те, погрижи се Аарън да го получи. Не тази вечер, утре — когато го видиш — но не отлагай много. То наистина противоречи на думите ми, но не в това е въпросът. Просто искам да го види. Може би ще намери някакъв смисъл в него. Не зная.

— Добре. Ще го видя след час. Връщам се при него. Но ти не се разделяй с пистолета. Видя онзи мъж, нали? Казва се Клемент Норган. Не говори с него. Не му позволявай да влезе в къщата.

— Имаш предвид да не го питам какво прави там?

— Точно така. Не му позволявай да завърже разговор с теб. Просто го дръж под око.

— О, всичко това звучи съвсем по католически и в духа на Таламаска — каза Майкъл. — Не влизай в общение с Дявола, не влизай в общение със злите демони.

Юри сви рамене и леко се усмихна. Загледа се в тъмното. Очите му се спряха на далечния силует на Клемент Норган. Майкъл едва успяваше да го различи. Навремето това нямаше да е проблем, но сега не виждаше добре на тъмно. И все пак знаеше, че мъжът е там. Споходи го и мисълта, че някъде тук, в мекия нежен мрак, стои и Лашър — наблюдава и чака.

Но какво?

— Какво ще правиш сега, Юри? — попита Майкъл. — Аарън каза, че са ви изритали.

— Ами не зная — отвърна Юри и усмивката му стана още по-широка. — Приятно ми е, като си помисля, че вече мога да правя нещо съвършено различно. Не се бях замислял за това. — После лицето му помръкна. — Но аз имам предопределение.

— Какво е то?

— Да разбере защо се случи всичко това в Таламаска. Да разбере... кой е взимал решенията и кога. Недей, знам какво ще кажеш. Звучи, сякаш става дума за ЦРУ, нали? Тази вечер бях в къщата на Мона Мейфеър и използвах компютъра ѝ. Опитах се да вляза в архивите на метрополията, но всички кодове бяха блокирани. Представи си само — да сменят толкова много пароли само заради мен. Може би винаги са го правили. Но докато бях там, не смениха нито една парола. Боже, това е някаква лудост.

Майкъл кимна. За него нещата бяха много прости. Той щеше да убие онова създание. Но защо да го обяснява на Юри.

— Кажи на Аарън, че съжалявам, задето не отидох на сватбата. Искаше ми се.

— Да, той разбира. Пази се. Наблюдавай и бъди нащрек. Враговете са двама, не забравяй!

След тези думи Юри отстъпи назад и тръгна. Само с няколко широки крачки се озова на отсрещната страна на Честнът стрийт и после надолу по Първа, без да поглежда към Норган.

Майкъл изкачи стълбите към къщата и извика пазача до вратата.

— Наблюдавайте онзи мъж ей там.

— О, няма проблеми. Той е частен детектив, нает от семейството.

— Сигурен ли сте?

— Да, показва ми картата си.

— Не мисля така. Юри го познава. Той не е частен детектив. Някой от семейството казвал ли е, че го е наел?

Пазачът бе объркан.

— Не, той ми показва картата си. Но вие сте прав. Трябваше да питам Райън или Пиърс Мейфеър.

— Точно така.

Майкъл мислеше да добави: „Обади им се“, но вече слизаше по стълбите, за да иде сам при мъжа отсреща. Тогава си спомни странното религиозно предупреждение: „Не говори с него“.

— Познавате ли смяната си? — попита той пазача. — Имената им, лицата им.

— Да, всички до един. Както и момчетата отзад. Знам кой застъпва в три следобед и в полунощ утре вечер. Имам имената на всички. Ще разпитам онзи мъж. Вижте, нека го разкарам оттук. Та той каза, че работи за семейството.

— Не, само го наблюдавайте. Може би наистина Райън го е наел и е забравил да ни каже. Наблюдавайте го, както и всички наоколо, но не пускайте никого, без да ме питате.

— Разбира се, сър.

Майкъл се върна в къщата и затвори голямата врата след себе си. За миг се облегна на нея и се загледа към тесния коридор — старата позната гледка на високата врата във форма на ключалка към трапезарията и част от цветните стенописи зад нея.

— Какво става, Жулиен? Какво ще предприеме той сега?

Утре семейството щеше да се събере в трапезарията, за да обсъди точно този въпрос. Какво да направят, ако мъжът не се появи? Какво е задължението им спрямо останалите? Как да процедират?

— Ще действваме според онова, което знаем и както са длъжни да действат корпоративните адвокати — бе казал Райън. — Този мъж похити и малтретира Роуан. Точно това трябва да бъде съобщено на всички служби на реда.

Майкъл се усмихна. Започна да се изкачва бавно по дългото стълбище. Недей да броиш стъпалата, не мисли за тях, не мисли за потрепването в гърдите си, нито за странното усещане в главата.

Щеше да е много забавно да работят със „службите на реда“ и същевременно да се опитват да запазят тайната. Господи, какво ли щяха да измислят вестниците. Вероятно щяха да обявят мъжа за някакъв „сатанист“, член на жесток и много опасен култ.

Спомни си за онзи ярък дух, за мъжа, когото веднъж бе видял зад яслата в църквата на Коледа и в градината на тази къща. Спомни си лъчистото му изражение.

Какво ли е да бъдеш изгубен в плътта и целият свят да те търси, а, Лашър? Да си просто игла в купа сено, а не мощен дух като преди?

Но днес вече откриват иглите в сеното. А ти си нещо като семейния смарагд, загубен из кутията с бижута. Не е толкова трудно да бъдеш открит, хванат, задържан, както никой никога не е успявал да те хване, когато си бил още само демонът на Жулиен.

Спря пред вратата на спалнята. Всичко си беше както го остави. Хамилтън четеше. Сестрата пишеше. Свещите излъчваха сладникава приятна миризма на скъп восък, а сянката на статуята на Девата танцуваше зад тях и потрепваше по лицето на Роуан, придавайки му фалшив живот.

Майкъл се запъти към креслото си, когато забеляза някакво движение в спалнята в края на коридора. Сигурно беше другата сестра, но все пак се разтревожи и отиде да провери.

За миг не разбра какво точно вижда — висока сивокоса жена, облечена с памучна нощница. Хлътнали бузи, блестящи очи, високо чело. Бялата ѝ коса се спускаше по раменете, а нощницата ѝ висеше над босите ходила. Потрепването в гърдите му се превърна в болка.

— Аз съм Сесилия — рече тя благо и търпеливо. — Знам. Някои от нас вече са заприличали на призраци. Ще дойда да поседя до нея, ако искаш. Поспах цели осем часа. Защо не легнеш тук за малко?

Той тръсна глава. Чувстваше се глупаво, много се изплаши. Надяваше се да не я е обидил.

Върна се, за да продължи бдението си.

— Какво е това петно на нощницата ѝ? — попита той сестрата.

— О, сигурно е капка вода — отвърна тя и притисна суха кърпа към едната гърда на Роуан. — Избърсах ѝ лицето и ѝ навлажних устните. Искате ли да ѝ направя масаж, за да раздвижа ръцете. Да не се сковат.

— Да, моля. Правете, каквото трябва. Правете, каквото сметнете за добре. Ако покаже някакви признаци...

— Разбира се.

Той седна, затвори очи и веднага се отнесе. Жулиен му бе казал нещо, но едва сега си припомняше дългата история, образа на Мари Клодет с шестия пръст. Шест пръста на лявата ръка. Роуан имаше красиви, съвършени ръце. Ръце на хирург.

Ами ако бе сторила така, както искаше Карлота Мейфеър, както бе искала майка ѝ? Ако никога не се бе върнала у дома?

Той се събуди със сепване. Сестрата вдигаше левия крак на Роуан, внимателно и нежно, и разтриваше кожата ѝ с лосион. Боже, колко слаба и изтощена беше.

— Краката ѝ трябва да се раздвижват редовно. Ако искате, напомнете това на другите сестри. Ще го запиша в документите, но и вие помнете.

— Добре, ще запомня — каза той.

— Трябва да е била красива жена — каза сестрата и поклати глава.

— Тя е красива жена — рече Майкъл, но без гняв или негодувание. Просто я поправи.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Той искаше да го направи отново, но Емалет не искаше да спира да танцува. Сградата беше празна, никой друг не дойде тази вечер. Тя танцуваше, но в съня си. Отвори очи. Ето го и него. Музиката свиреше, беше я чула в съня си, а той бе толкова настоятелен. Направи го. Искаше да свали дългите ѝ панталони отново и да проникне в нея. Тя нямаше нищо против, но трябваше да иде в Ню Орлиънс. Наистина трябваше. Ето, отново се мръкваше. Звезди ще надвиснат над полето навън, над мочурищата, над гладката магистрала със сребристите ѝ жици и сънливите ѝ бели светлини. Трябваше да тръгва.

— Хайде, скъпа.

— Казах ти, не можем да направим бебе — отвърна тя. — Просто няма да стане.

— Още по-добре, скъпа. Нямам нищо против да не правим бебе. Хайде, ти си моята малка сладурана. Да спра ли музиката? Ето, ще ти дам малко мляко. Малко прясно мляко. Каза, че искаш мляко, помниш ли? Виж, донесох ти и сладолед.

— Хм, хубаво е — каза тя. — Намери музика.

Само тогава щеше да помръдне. Музиката беше слабичка, пулсираше в мозъка ѝ, като рибка, която пляска в мъничък басейн и се опитва да порасне. Само я дразнеше, не я обгръщаше като преди.

Тя разкъса пластмасовата запушалка на голямата бутилка и започна да пие. О, хубаво мляко. Не е като на майка ѝ, но е мляко. Не е прясно и топло, но все пак е хубаво. Само да можеше да суче отново от майка си. Жадуваше за нейното мляко. Жадуваше да се сгуши в прегръдките ѝ и да суче. Този копнеж се засилваше все повече, вместо да изчезва. Когато си помислеше за майка си, ѝ се доплакваше.

Но тя бе изпила до последно млякото на майка си. То беше достатъчно — беше пораснала висока и изостави майка си, когато усети, че трябва да го направи.

Молеше се кафявите хора да са я открили и да са я отнесли в хубав гроб. Молеше се да са пели и да са хвърлили отгоре ѝ червена

охра и цветя. Майка ѝ вече нямаше да се събуди. Майка ѝ вече нямаше да проговори. Нямаше да има повече мляко. Майка ѝ вече ѝ бе дала своето — до последната капка.

Беше ли мъртва майка ѝ? Тя трябваше да иде при Майкъл, да каже на Майкъл какво е казала майка ѝ. Чувстваше любов и нежност, когато мислеше за Майкъл, майка ѝ го обичаше. После щеше да иде в Донелайт. Дали баща ѝ я чакаше там сега?

Продължи да пие. Мъжът се смееше. Отново пусна музиката. Бум, бум, бум. Тя остави бутилката да падне от ръцете ѝ и изтри устни. Трябваше да върви.

— Ще тръгвам.

— Не още, скъпа. — Той седна до нея, взе бутилката от млякото и я премести внимателно встрани. — Искаш ли малко сладолед? Хората, които обичат мляко, харесват и сладолед.

— Никога не съм яла сладолед — каза тя.

— О, скъпа, много ще ти хареса. — Той отвори опаковката и започна да я храни с малка лъжичка. О, това повече приличаше на млякото на майка ѝ — сладко и вкусно. Тръпка премина през тялото ѝ. Тя взе кутийката и започна да яде. Тананикаше си с музиката. Внезапно потъна изцяло в ритъма и вкуса. Опита се да се отърси от тях и да се върне в настоящето. Малка сграда в гората — тя и той сами на пода. Всички танцьори си бяха тръгнали. Той искаше да го прави с нея. И петното кръв след това, когато тя посегна надолу.

— То само умира така.

— Кое, скъпа?

— Бебето. Не мога да правя деца с мъже, само с баща си.

— Хо-хо, скъпа! Най-добре не казвай това никому.

Тя не разбра какво има предвид, но той беше щастлив. Беше мил. Мислеше, че тя е красива. Не беше нужно да го казва. Виждаше го в очите му. Със или без музика, виждаше обожание в очите му. Харесваше и миризмата ѝ. Тя го караше да се чувства млад.

Той я издърпа на крака и кутийката със сладоледа се търкулна на пода. Беше ѝ хубаво в прегръдките му, люлееше се напред-назад, напред-назад. Като езиче на камбанка, което призовава хората в долината. Чува ли камбаната, която гони демоните! Чува ли камбаната?

Той я притисна до себе си и гърдите ѝ се опряха болезнено в неговите. Странен бодеж.

— О, ти си направил мляко в мен — прошепна тя. Отдръпна се и се опита да прогони музиката от ума си. — Виж само. — Скъса си ризата и стисна едното си зърно.

От него покапа мляко. Надали щеше да ѝ помогне, ако пиеше от собственото си мляко. Тя жадуваше за майка си, жадуваше за кърма. Той бе направил бебе в нея, което щеше да умре, но гърдите ѝ имаха мляко. Е, това ще отmine, особено ако той спре да го прави с нея. Ами ако не отmine? Нищо. Когато се събереше с баща си в Началото, щеше да има нужда от мляко, гърдите ѝ трябваше да са пълни с мляко. От нейната утроба ще дойдат всички деца — гладни, красиви деца, докато долината отново се изпълни с тях, както преди, след като бяха прогонени от острова.

Тя се обърна и коленичи. Вдигна бутилката с мляко. Музиката почти я поглъщаше. Започна да пие жадно, докато вътре не остана нищо.

— О, скъпа, ти наистина обичаш мляко.

— Да, много обичам — отвърна тя и веднага забрави какво е казал току-що. — Музиката. Спри музиката.

Той я притискаше към пода.

— Нека го направим отново, скъпа.

— Добре — каза тя. — Но ще кървя още малко. — Гърдите я наболяваха. Вероятно това не беше лошо. — Не можем да направим бебе, запомни го.

— О, надявам се, скъпа, защото ти си най-прекрасната малка девойка, най-прекрасното нещо, което някога... някога... съм виждал.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Срещата в трапезарията започна в осем часа. Сестрите обещаха да се обадят на Майкъл, ако настъпи и най-малката промяна. По това време в трапезарията бе светло и нямаше нужда да палят лампите. Слънцето нахлуваше през южните прозорци и дори през северния откъм улицата. Сега се виждаха всички детайли по стенописите с пейзажи от Ривърбенд. Една сребърна кана с кафе сияеше на бюфета. До белия цокъл бяха наредени допълнителни столове.

Когато семейството се настани около овалната маса, настъпи неловка тишина. Първи заговори лекарят:

— Роуан е стабилизирана. Вече я храним на системи. Кръвните й изследвания са добри. Диурезата също. Сърцето й е здраво, но не можем да очакваме особена промяна. Майкъл държи да продължаваме така, сякаш тя ще се възстанови, да правим всичко възможно да стимулираме нервната система и да се грижим да й създадем уют. Това означава да се пуска музика в стаята, вероятно и филми, или телевизия, радио, както и да се провеждат разговори на разумни теми, но на тих глас. Крайниците на Роуан ще бъдат раздвижвани ежедневно. Косата й ще бъде сресвана и поддържана. Ноктите също. Тя ще получава същата обич и грижа, както ако беше в съзнание. Има средства да си позволи най-доброто и ще го получи.

— Но тя може да се събуди — обади се Майкъл. — Може да се събуди...!

— Да — каза лекарят. — Възможно е, но не е много вероятно.

Все пак всички бяха съгласни, че това трябва да се направи. Сесилия и Лили дори изразиха облекчението си, тъй като и двете бяха изгубили надежда след дългата нощ край леглото на Роуан. Беатрис каза, че Роуан без съмнение ще почувства тази любов и грижа. Майкъл спомена, че не знае каква музика харесва тя. Дали някой от тях знаеше?

Лекарят обаче имаше да каже още нещо.

— Ще продължим с интравенозното хранене, докато тялото ѝ поддържа добър метаболизъм. Може да дойде време, когато ще се появят проблеми с черния дроб и бъбреците, но е още рано за това. Засега Роуан получава балансирано хранене. Сестрата твърди, че тази сутрин даже е всмукала малко течност през сламка. Ще продължим с това, но докато не се появи някаква реална възможност да я храним така — в което се съмнявам — ще я оставим на системи.

Всички кимнаха.

— Беше само една-две капки — каза Лили. — Като бебешки смукателен рефлекс.

— Това може да бъде поощрено! — каза Мона. — За бога, тя сигурно харесва вкуса на храната!

— Да, вероятно има значение — обади се Пиърс. — Трябва периодично да...

Лекарят кимна успокоително и направи знак, за да привлече вниманието им.

— По някое време — започна той — сърцето на Роуан ще спре и животът ѝ няма да бъде поддържан изкуствено. Никой няма да ѝ слага инжекции или пък да я включи на апарат за изкуствено дишане. Тук няма респиратор. Тя ще може да умре, когато Господ пожелае това. Сега, тъй като ме попитахте, трябва да ви кажа. Това може да продължи неопределено време, но може и да приключи всеки момент. Такива пациенти са оцелявали с години. Наистина, неколцина са се събуждали, а други са умирали до дни. Засега можем да кажем само, че тялото на Роуан се възстановява от нараняванията и недохранването. Но мозъкът... той не може да се възстанови толкова лесно.

— Но тя може да доживее други времена — обади се нетърпеливо Пиърс, — когато ще бъде открит някой нов лечебен метод.

— Без съмнение — каза лекарят. — Ще изпробваме всички приемливи методи. Утре ще започнат консултациите с невролози. За нас не е проблем да доведем всеки невролог в света да прегледа Роуан. И ще го направим. Ще се срещаме периодично, за да обсъждаме лечението. Винаги ще сме отворени за възможности — като хирургически процедури или някакви други опити за възстановяване на мозъчната ѝ дейност. Но нека ви напомня, приятели, че това не е много вероятно. По целия свят има хора в подобно състояние.

Електроенцефалограмата показва, че Роуан няма почти никаква мозъчна активност.

— Не могат ли да ѝ трансплантират част от нечий мозък? — попита Джералд.

— Аз ще стана донор — каза сухо Мона. — Можете да вземете колкото клетки пожелаете. Винаги съм имала в излишък.

— Не е нужно да ставаш гадна, Мона — каза Джералд. — Аз просто попитах...

— Не ставам гадна. Просто предлагам да почетем малко повече по темата, вместо да правим откачени предложения. Мозъчни трансплантации не се правят. Не и такива, от каквата тя има нужда. В момента Роуан вегетира! Не можеш ли да проумееш това?

— За нещастие това е истината — каза тихо докторът. — Непроменливо вегетативно състояние. Това е точният израз. Но можем да се молим за чудо. Вероятно ще дойде времето, когато ще бъде взето колективно решение да се спре изкуственото хранене, но на този етап подобно решение би било убийство. Недопустимо е.

След няколко ръкостискания и благодарности лекарят бе изпратен до входната врата.

Райън седна на стола начело на масата. Изглеждаше малко поточинал от предния ден и като че нетърпелив да докладва.

Все още нямаше новини къде е мъжът, отвлякъл Роуан. Нямаше и други нападения над жени от семейството. Решиха да уведомят властите относно „мъжа“, но без да разкриват всичко.

— Направихме му фоторобот, който Майкъл одобри. Прибавихме коса, мустаци и брада, както е описан от свидетелите. Ще започнем междуцвятско издирване. Но никой, имам предвид абсолютно никой в тази стая, не бива да говори за това с хора извън семейството и не бива да дава допълнителни сведения, извън необходимото, на агенциите, които работят за нас.

— Ако тръгнат приказки за демони и духове, разследването само ще бъде затруднено — добави Райън. — Имаме си работа с човек, който ходи, говори и носи дрехи като всички останали. Имаме основателни доказателства да предположим, че той е отвлякъл Роуан и я е държал в плен. Сега няма нужда да намесваме и други химически доказателства.

— С други думи, да скрием кръвните проби — каза Мона.

— Точно така — отвърна Райън. — Когато мъжът бъде заловен, ще се заемем с останалите аспекти на тази история. Тогава самият той ще бъде доказателство за твърденията ни. А сега Аарън иска да ви каже нещо.

Майкъл забеляза, че Аарън не изглежда много доволен. Той бе мълчал по време на цялата среща. Седеше до Беатрис, която не пускаше ръката му. Беше облечен в тъмносиньо, като останалите от семейството — сякаш се бе отказал от предишния си стил. Вече не приличаше на англичанин, а на американец от Юга. Майкъл поклати глава, като да изрази мълчаливо съгласие с онова, което предстоеше, и Аарън заговори:

— Това, което ще ви кажа, няма да ви изненада. Аз прекъснах връзките си с Таламаска. Някои от действията на хора от ордена се оказаха враждебни по отношение на семейството. Сега моля всички ви да смятате Таламаска за враждебна организация и да не допускате вмешателство от страна на когото и да е, свързан с нея.

— Аарън не е виновен за това — отбеляза Беатрис.

— Колко странно да чуя това от твоята уста — отбеляза Фийлдинг сурово. Той също бе мълчал от началото на срещата и сега гласът му прикова вниманието на всички, както винаги. Кафявият му костюм на розови райета изглеждаше стар колкото самия него. Фийлдинг явно се смяташе в правото си да се възползва от привилегията на старците — да говори това, което мисли.

— Осъзнаваш ли, че ти започна всичко? — обърна се той към Аарън.

— Не е така — отвърна Аарън спокойно.

— О, така е — отрязва го Фийлдинг. — Ти си се свързал с Деидре Мейфеър, когато беше бременна с Роуан. Ти си...

— Сега не е нито времето, нито мястото за такива приказки — каза Райън. Гласът му беше спокоен, но твърд. — Семейството проучва всеки, който влиза във връзка с него, било чрез брак или чрез други обществени дейности. Не ми е приятно да го кажа, но Аарън беше проучен от нас, когато се появи тук за първи път. Той няма връзка с онова, което се случи. Той е точно такъв, за какъвто се представя — учен, наблюдаващ семейството във връзка с работата му по исторически документи, за което е бил напълно откровен с нас от самото начало.

— Сигурен ли си? — попита Рандъл. — Историята на семейството, която днес знаем, е всъщност историята, която този мъж ни предостави — онова досие на Таламаска за вещиците Мейфеър, както безочливо го наричат. И сега се оказваме оплетени в събития, които намират обяснение в същото това досие.

— О, значи и ти си против него! — каза Беатрис тихо и студено, съвсем нетипично за нея.

— Това е абсурдно — обади се Лорън. — Нима се опитвате да изкарате Аарън Лайтнър отговорен за събитията, които е описвал? Господи, нима не си спомняте какво сте видели с очите си?

Райън я прекъсна:

— Таламаска е подробно проучена от Карлота през шейсетте години. И тя не е действала от благородни подбуди. Търсила е основание да атакува юридически организацията, но не е открила такива. Таламаска не е свързана с някаква мрачна конспирация срещу нас.

Лорън отново заговори — решително, заглушавайки гласовете на останалите:

— Няма никакъв смисъл да задълбаваме в този въпрос. Нашата задача е ясна. Трябва да се погрижим за Роуан и да открием онзи мъж. — Огледа всички, един по един, първо тези вдясно от нея, после — отляво, и накрая — Аарън. — Историческите записки на Таламаска бяха много ценни за нас в проследяването историята на рода. Всичко, което можеше да бъде потвърдено, *беше* потвърдено без никакво съмнение.

— Какво, за бога, значи това? — настоя Рандъл. — Как може да се потвърдят подобни безсмислици?

— Всички исторически факти — отвърна Лорън, — споменати в досието, бяха проверени. Портретът на Дебора от Рембранд е автентичен. Записите за холандеца Петир ван Абел, които още се пазят в Амстердам, бяха копирани за нашия архив. Но аз нямам намерение да се впускам в пространна защита на документите или на Таламаска. Достатъчно е да кажа, че те ни бяха полезни след изчезването на Роуан. Именно хората от Таламаска проучиха посещението на Роуан и Лашър в Донелайт. Пак те ни предоставиха подробното описание на този индивид, което нашите детективи потвърдиха. Съмнявам се, че някоя друга организация — светска, религиозна или юридическа —

щеше да ни окаже подобна помощ. Но... Аарън ни помоли да прекъснем отношенията си с тях, и то с основание. Така че ние го направихме.

— Но не можете да покриете всичко — обади се Фийлдинг. — Ами доктор Ларкин?

— Никой не знае какво се е случило с него — каза Райън. — Трябва да приемем това. Лорън е права. Нямаме никакво доказателство за никакви неправомерни действия от страна на Таламаска. Обаче нашият контакт с тях се осъществяваше изключително чрез Аарън. Аарън е наш приятел. Сега той е член на семейството ни, след брака си с Беатрис...

— Да, много удобно — каза Рандъл.

— Глупак! — кресна Беатрис, неспособна да се сдържи.

— Амин! — обади се Мона.

— Млъкни! — веднага реагира Райън.

Той като че изведнъж реши, че е прекалил, или поне Мона го стрелна така свирепо със зелените си, скосени като на базилиск очи, че той я потупа извинително по ръката и продължи:

— Аарън ни посъветва... като наш приятел и роднина, да не се занимаваме повече с Таламаска. И ние ще го послушаме.

Няколко души заговориха едновременно. Лили искаше да знае защо Аарън се е отказал от ордена. Сесилия държеше да припомни на всички, че един мъж от Таламаска разпитвал наоколо, съседите й казали. А Ан Мари настояваше за малко повече „яснота по някои въпроси“. Лорън ги накара да замълчат и рече:

— От Таламаска си присвоиха медицинска информация и отказаха да споделят с нас онова, което знаят за случая. Те се изолираха сами, както ще ви каже и Аарън, ако му дадете тази възможност! Но вие няма да го направите, така че ще минем нататък. Съвсем просто е. Докладвайте за всяко споменаване на ордена в офиса. Не отговаряйте на никакви въпроси. Продължавайте да спазвате мерките за сигурност. — Тя се наведе напред и сниши глас за по-голям ефект: — Не отслабвайте редиците.

Настъпи неловка тишина.

— Майкъл, ти какво ще кажеш? — попита Лорън.

Въпросът го изненада. Бе наблюдавал всичко някак дистанцирано, сякаш гледаше бейзбол или футбол, или дори шах. От

време на време се отнасяше в мисли за Жулиен и неговите думи. Сега трябваше да скрие тези мисли. Нямаше да помогне никому, ако говореше честно и открито за това. И все пак думите сами излязоха от устата му:

— Аз ще ликвидирам този мъж, когато и където го открива. Никой няма да ме спре.

Рандъл заговори. Фийлдинг също, но Майкъл вдигна ръка и каза:

— Искам да се кача при жена си. Искам тя да се възстанови. Искам да съм с нея сега.

— Тогава да приключваме по-бързо — каза Райън. Отвори голямата си кожена папка и извади няколко напечатани листа хартия. — На мястото, където е открита Роуан, не са открити нито кръв, нито тъкан. Ако е направила спонтанен аборт, както предполагат лекарите, доказателствата за това вече ги няма.

— Това е обществено място. Валяло поне два пъти, докато Роуан е лежала на земята. А после още веднъж след като я откриха. Изпратихме двама опитни детективи там, но засега нямаме следи, които да ни подсказват какво точно се е случило с нея. Претърсваме цялата местност за някой, който може да я е видял, или чул, или пък забелязал нещо, което може да ни е от полза.

Тук неколцина кимнаха изнурено.

— Майкъл, ще продължим тази среща в центъра. Ще обсъдим въпроса със завещанието, който засяга само Мона. Ще те оставим тук с Аарън и ще се върнем по-късно довечера, ако позволиш.

— Да, разбира се — отвърна Майкъл. — Не се притеснявайте за нас, вече сме си направили нещо като график, сменяме се. Сега Хамилтън е горе със сестрите. Всичко е нормално.

— Майкъл — обади се Лорън. — Знам, че това е труден въпрос за теб, но трябва да те попитам. Знаеш ли къде се намира смарагдът на Мейфеър?

— О, за бога! — изпъшка Беа. — Това проклето нещо.

— То е юридически въпрос — сопна се Лорън. — Юридически. Трябва да го намерим и да го сложим на врата на наследницата.

— Е, ако питате мен, може просто да поръчаме едно парче зелено стъкло в „Улуърт“. Но аз съм твърде стар да слизам чак до центъра — рече Фийлдинг.

— Нямахте ли някакво копие, направено от Стела? — попита Рандъл студено. — За да може да го хвърля от платформата на Марди Грас.

— Ако е имало, значи го е хвърлила от платформата — отбеляза Лорън.

— Не знам къде е — каза Майкъл. — Мисля, че ме питайте, когато бях още зле, в болницата. Не съм го виждал. Не търсихте ли в къщата?

— Да, претърсихме я — отвърна Райън, — но решихме, че може да сме пропуснали нещо.

— Сигурно е у него — рече тихо Мона.

Никой не отговори.

— Възможно е — каза Майкъл и се усмихна леко. — Вероятно е у него. Вероятно той го смята за свой. Кой знае... — Опитваше се да не изглежда като откачен, но изведнъж му стана смешно. Смарагдът! Дали Лашър го носеше в джоба си? Дали ще се опита да го продаде? Това щеше да е жестоко.

Срещата вече бе към края си. Беа щеше да се върне на Амелия стрийт, а останалите — в офиса в центъра.

Мона прегърна Майкъл, целуна го и веднага се извърна, като че не искаше да гледа тревожната му физиономия. Той бе леко замаян, когато цялата ѝ сладост се притисна към него, заменена след миг от пустота.

Беатрис също го целуна забързано, после се сбогува с новия си съпруг, като заяви, че ще дойде по-късно да го вземе за вечеря и да пригответи на Майкъл нещо за ядене.

— Защо толкова народ се опитва да ме кара да ям — измърмори Майкъл. — Още откакто Роуан замина. Яж, Майкъл, яж.

След малко тях вече ги нямаше. Голямата врата се затръшна, като изпрати лека вибрация в цялата къща, която винаги звучеше разрушително, но явно не беше такава.

Аарън остана седнал в другия край на масата, срещу Майкъл, който се беше облегнал на лакти, с гръб към прозорците.

— Много се радвам за вас с Беа — рече Майкъл. — Получи ли стихотворението, което ти пратих по Юри? Бележката.

— Да, получих я. Трябва да ми разкажеш за Жулиен, но не като на някакъв чудак, дошъл отвъд Атлантика, а като на приятел. Моля те.

Майкъл се усмихна.

— И аз искам да ти кажа. Искам да ти разкажа всичко, до последната дума. Записах това-онова, за да не го забравя, но истината е, че Жулиен имаше една-едничка цел. Да ми каже да убия онова нещо, да го спра. Да ми каже, че аз съм единственият, на когото може да се разчита за това.

Аарън изглеждаше заинтригуван.

— Къде е твоят приятел Юри? — попита Майкъл. — Още е в добри отношения с нас, нали?

— Напълно — отвърна Аарън. — Той е горе, в къщата на Амелия стрийт. Опитва се отново да проникне в архивите през компютъра на Мона. Тя му позволи да го използва, но Старшите не приемат молбите му за изясняване на ситуацията. Това е доста мъчително за него.

— Но не и за теб.

Аарън се замисли за миг и отвърна:

— Да... не съвсем...

— Добре. Жулиен беше доста подозрителен към Таламаска, мисля, че си усетил това от бележката ми. Той ми разказа много... но всичко се свежда до едно — това създание е зло и коварно и трябва да бъде унищожено. Ще го убия при първа възможност.

Аарън изглеждаше развълнуван.

— А ако можеш да го подчиниш? Ако го държиш някъде, откъдето няма да има възможност...

— Не, това ще е грешка. Прочети пак поемата. Аз трябва да го убия. Иди горе и погледни пак жена ми, ако имаш още съмнения. Хвани ръката ѝ. Аз ще го убия. Ще получа шанс за това. Поемата на Евелин и появата на Жулиен ми го обещаха.

— Ти си като новопокръстен — каза Аарън. — Преди седмица бе съвсем философски настроен, почти отчаян, болен.

— Да, мислех, че жена ми ме е изоставила. Скърбях за нея и за собствената си смелост, която смятах за загубена. Сега вече знам, че тя не е искала да ме напусне. Пък и защо да не съм като свети Павел след видението му на пътя за Дамаск? Осъзнаваш ли, че съм единственият жив човек, който е виждал това същество и е говорил с него? — Той се подсмихна. — Джифорд, Едит, Алисия... Дори не помня имената на всички. Те са мъртви, а аз не съм. Знам как изглежда той. Познавам гласа му. Аз съм единственият, при когото Жулиен дойде.

Предполагам, че наистина съм нещо като новопокръстен. Но новопокръстен в името на светец.

Той посегна към джоба на самото си и извади медальона, който Райън му бе върнал. Медальонът, който Джифорд бе открила на Коледа до басейна.

— Ти ми даде това, помниш ли? — каза той на Аарън. — Какво ли е било, когато свети Михаил е забил тризъбеца си в демона? Дали демонът се е гърчил и е плакал за майка си? Сигурно на свети Михаил не му е било много лесно. Този път ще разбере.

— Значи Жулиен е негов враг? Сигурен ли си?

Майкъл въздъхна. Трябваше да се качи горе.

— Какво ли ще направят сестрите, ако легна до нея, ако я прегърна и я притисна към себе си?

— Това е твоята къща — каза Аарън. — Легни до нея, ако искаш. Кажи им да чакат пред вратата.

Майкъл поклати глава.

— Само да знаех дали тя ме иска до себе си. Само да знаех дали иска каквото и да било. — Замисли се и добави: — Аарън, ако беше на мястото на Лашър, къде щеше да си в този момент? Какво щеше да правиш?

Аарън поклати глава.

— Не зная. Кажи ми защо Жулиен е бил толкова сигурен, че Лашър е зъл? Какво ти разказа?

— Изследвал е произхода му. Отишъл е в Донелайт, за да види руините. Но не каменният кръг бил важен, а катедралата. Била на някакъв светец на име Ашлар, много ранен светец от планинската част на Шотландия. Това същество има нещо общо с християнството в долината. Свързано е някак с този светец.

— Ашлар ли? Чувал съм историята на свети Ашлар — каза Аарън тихо. — Има я в досиетата на латински в архива. Помня, че съм я чел, но не и във връзка с този случай. О, само да не бяха отрязали достъпа на Юри. Какво общо има Лашър с този светец?

— Жулиен така и не е разбрал. Първо си мислел, че самият Лашър е този светец — отмъстителен дух. Но не било толкова просто. И все пак това същество произхожда от там, от онова място. Не е дошло от небето или от ада, наговорил е на вещиците само лъжи.

Мрачната му съдба е започнала в долината на Донелайт. — Замълча. — Какво знаеш за Ашлар?

— Това е стара шотландска легенда. Доста езическа всъщност. Майкъл, защо не ми каза тези неща?

— Ами ето, казвам ти ги, но това няма значение. Аз ще го убия. Ще можем да разберем всичко за миналото му и след неговата смърт. Та кажи, какво знаеш за свети Ашлар?

— О... За него е изскачало по нещичко през столетията. В книгите. Но никога не съм знаел, че има връзка с Донелайт. Ето ти една нова мистерия — защо това не е отбелязано в досиетата. Ние винаги правим препратки. Ние сме внимателни. Но никога не съм виждал да се споменават легенди за Донелайт. Предполагам, че просто такъв материал липсва.

— Но какво точно си разбрал?

— Свети Ашлар имал някои особености. От време на време се раждал човек с такива и бил обявяван за преродения светец. Езическа история. Нищо общо с католицизма. В католическата църква, ако си светец, значи си на небето, а не се въплъщаваш постоянно.

Майкъл кимна и се засмя.

— Напиши всичко — каза Аарън. — Всичко, което Жулиен ти е казал.

— Ще го направя, но не забравяй — Жулиен имаше само едно послание. И то не бе „да проучваме“, а да унищожим демона. — Майкъл въздъхна. — Трябваше да го убия на Коледа. Трябваше. Може би щях да успея, но Роуан не ми позволи. И как иначе? Това новородено, това мистериозно същество винаги го е правило — съблазнявало е хората. Сега е в плът, а какви бяха старите думи: „И Словото стана плът, и живя между нас“^[1].

Аарън кимна.

— Нека ти го кажа сега, за да не го превъртам до безкрай в ума и сърцето си. Трябваше да дойда с теб на Коледа. Не биваше да те оставям сам, трябваше да се изправя с теб срещу него и нея.

— Не я осъждай.

— Не я осъждам. Нямам това предвид. Просто трябваше да съм тук. И ако това има значение за теб, искам да ти кажа, че вече няма да те изоставя.

— Да, има значение — каза Майкъл и сви рамене. — Но, знаеш ли, имам много странно усещане — вече ми е доста по-леко, след като взех решение. Ще го убия. — Той щракна с пръсти. — Това ми беше проблемът. Страхувах се да го сторя от самото начало.

Беше осем часът. Тъмно, студено. Можеше да усетиш студа, ако допреш ръце до стъклото на прозореца.

Аарън тъкмо се бе върнал за вечеря с Юри, който отиде отново на Амелия стрийт, за да говори с Мона. Изчерви се, когато каза, че ще ходи там. Майкъл разбра каква е причината — беше влюбен в Мона. Юри започна да заеква:

— Тя ми напомня за мен самия на нейната възраст. Необикновена е. Каза, че ще ми покаже някакви номера с компютъра. Ще... поговорим.

Изнервен, заекващ, изчервен. О, със сигурност беше под властта на Мона. А сега и завещанието щеше да стане нейно, както и всичко останало.

В Юри обаче имаше нещо чисто и добро.

— На него може да се вярва — каза Аарън тихо. — Той е джентълмен, има достойнство. Мона е в добри ръце с него. Не се безпокой.

— Никой не би се безпокоил за Мона — каза Майкъл леко засрамен. Отново го обзе споменът за онези чувствени мигове, когато я прегръщаше и знаеше, че върши голям грях, и въпреки всичко, не можа да спре.

Толкова рядко бе вършил нещо нередно. Аарън си легна в стаята на горния етаж.

— Мъж на моята възраст трябва да подремва след хранене — каза той извинително. Беше крайно изтощен, а и Майкъл нямаше да каже повече за Жулиен сега, и може би по-добре, защото Аарън се нуждаеше от почивка.

„Сега сме само ти и аз, Жулиен“, помисли си Майкъл.

В къщата беше тихо.

Хамилтън си бе отишъл да уреди някакви сметки. Беа щеше да се върне по-късно. На смяна бе останала само едната сестра, защото и всичките пари на света не можеха да осигурят втора — имаше

недостиг на медицински персонал. Помощничката на сестрата, много способна жена, беше горе в стаята на леля Вивиан, и от четирийсет и пет минути говореше по телефона.

Майкъл чуваше как се извисява и снишава гласът ѝ.

Той стоеше в салона и гледаше към страничния двор. Тъмнина. Студ. Спомени. Барабаните на парада. Мъжът се усмихва в мрака. Внезапно отново бе малко дете и не знаеше какво е да си силен или в безопасност. Страхът бе отворил вратата на детството. Страхът бе опустошил сигурността, която навремето му вдъхваше майка му.

Барабаните и факлите в нощта на Марди Грас го изпълваха с ужас. Ще умрем чак когато остареем. Опита се да си се представи мъртъв. Череп в земята. Тази мисъл го бе спохождала неведнъж. И с мен ще се случи някой ден. Това е сигурно, едно от малкото сигурни неща на този свят. Ще бъда мъртъв. Ще бъда череп в земята или череп в ковчег. Не зная. Но ще умра.

Като че помощничката на сестрата плачеше. Не, не беше възможно. Чуха се стъпки. Предната врата се затвори. Всичко това бе толкова далече от него, хората влизаха и излизаха. Ако Роуан започнеше да се влошава, щяха да го извикат.

И тогава щеше да хукне нагоре, но защо? За да види с очите си как ще издъхне. Да хване студената ѝ ръка. Да сложи глава на гърдите ѝ и да почувства последната ѝ топлина. Откъде знае, че ще стане точно така? Казвал ли му е някой? Може би просто ръцете ѝ ще стават все по-студени и сковани, и когато погледне ноктите ѝ, чистите ѝ хубави нокти ще бъдат вече синкави.

— Няма да ѝ слагаме лак — каза сестрата. — Трябва да виждаме цвета на ноктите. Има връзка с притока на кислород. Била е красива жена.

Да, вече го каза. Не, не беше тя. Май беше другата сестра. Колко ли още неделикатни неща бяха казали.

Някакво движение сред тъмните дървета отвън го смрази. Не искаше да бъде тук и да се визира през прозореца в студения празен двор. Искаше да бъде на топло, да бъде с нея.

Обърна се и тръгна бавно през двойния салон, мина под арката — красивия ориенталски свод. Вероятно можеше да ѝ почете малко, тихичко, за да може да не слуша, ако иска. Може да ѝ пусне радио. Или пък грамофона на Жулиен.

Можеше да изпрати сестрата навън, нали така? Да, тази мисъл все по-често го навестяваше — имаше ли нужда от тези сестри?

Видя я мъртва. Видя я сива, студена, безжизнена. Видя я погребана. Не цялата картина, а стъпка по стъпка, във времето. Само идеята за това, мимолетният проблясък — ковчег, който се плъзга в криптата. Като Джифорд. Само че този път бе тук, в тяхното гробище в края на Гардън Дистрикт, и той можеше да ходи всеки ден и да докосва мраморната плоча, която щеше да е само на четири или пет инча от нейната мека тъмноруса коса. Роуан, Роуан.

Помни, *mon fils*.

Той се обърна. Кой каза това? Големият дълъг коридор беше пуст и леко хладен. Трапезарията тънеше в мрак. Майкъл се заслуша, но не чу истински шумове, освен онзи глас от отвъдното. Помни, да, ще помня.

— Да, ще помня — каза той.

Тишина. Обгръщаше го само тишина и в нея изречените думи звучаха по-силно. Тя ги правеше някак по-остри, като движение, или като спад в температурата. Тишина.

Наоколо нямаше абсолютно никого — в трапезарията или на върха на стълбището. Майкъл видя, че стаята на леля Вив вече не свети. Никой не говореше по телефона. Пустота и мрак.

И тогава го усети. Беше сам.

Не, не можеше да бъде. Тръгна към входната врата и я отвори. За миг не можа да различи нищо. Но пред желязната порта нямаше никого. Нито на верандата, както и на отсрещния тротоар. Само тържествената тишина на Гардън Дистрикт, опустял като дърен град под безжизнената светлина на уличните лампи. Меки купчини дъбови листа. Къщата бе така тиха, както когато я видя за първи път.

— Къде са всички? — Почувства внезапен прилив на паника. — Господи, какво става?

— Майкъл Къри?

Мъжът стоеше вляво от него, в сенките. Щеше да е почти невидим, ако не беше русата му коса. Пристъпи напред. Сигурно бе с около пет сантиметра по-висок от него. Майкъл го погледна в бледите очи.

— Викали сте ме — каза мъжът тихо и уважително и протегна ръка. — Моите съболезнования, господин Къри.

— Викал ли съм ви? Какво говорите?

— Не накарайте ли свещеника да ми се обади в хотела, искали сте да дойда. Съжалявам за случилото се.

— Не знам за какво говорите. Къде са охранителите? Къде е човекът, който трябваше да е до портата? Какво се е случило с всички?

— Свещеникът ги отпрати — каза тихо мъжът, — щом тя умря. Каза ми по телефона, че ще отпрати всички, а аз да дойда и да чакам до вратата. Да чакам вас. Съжалявам, че е мъртва. Надявам се, че не се е мъчила.

— О, не, аз сънувам. Тя не е мъртва! Тя е горе. Какъв свещеник? Тук няма никакъв свещеник! Аарън!

Обърна се и се втренчи в мрака на коридора, за миг не можа да различи червения килим по стълбите. После се втурна, изкачи стълбището на един дъх и спря пред вратата на спалнята.

— Господи, тя не е мъртва. Не е мъртва. Щяха да ми кажат.

Хвана дръжката и осъзна, че не може да отвори вратата, напъна се да я разбие с рамо.

Извика отново:

— Аарън!

Отвътре се чу щракване. Дръжката се завъртя. Вратата се откряна назад, съвсем малко, сякаш под собствената си тежест. Вратите винаги имат свой ритъм, собствен стил на отваряне и затваряне. Вратите в Ню Орлиънс никога не пасват добре в рамките си. През лятото тази врата ще се издуе и ще се затваря трудно. Но сега се люшна пред него.

Той се втренчи в нея, в белите дървени панели. Вътре свещите грееха както преди. Блещукаха по коприната на балдахина и по мраморната масичка.

Аарън му говореше нещо. Аарън каза някакво име. Звучеше на руски. А русият мъж тихо отвърна:

— Но той ме повика, Аарън. Той ме повика. Свещеникът ми каза. Помоли ме да дойда.

Майкъл влезе в стаята, озарявана единствено от свещите. Те горяха на малкия олтар, а сянката на Девата се издигаше и танцуваше по стената. Роуан лежеше в леглото — гърдите ѝ се надигаха и спадаха под розовата коприна на нощницата. Ръцете ѝ се бяха извили навътре, а устата ѝ бе отворена. Той чу дишането ѝ. Беше жива.

Падна на колене, положи глава на леглото и заплака. Хвана ръката ѝ и усети топлината. Да, тя беше жива.

— О, Роуан, скъпа, скъпа. Помислих си... — Разхлипа се като дете, но тихо.

Знаеше, че Аарън ще го чуе, а и онзи мъж беше там. После бавно вдигна глава и видя, че някой стои в долния край на леглото.

Свещеникът. Тази мисъл изскочи първа в ума му, когато видя старомодното черно расо и бялата католическа якичка. Но това не беше свещеник.

— Здравей, Майкъл!

Мек глас. Той беше висок, точно както го описваха. С дълга черна коса, спускаща се по раменете, красиво оформени брада и мустаци, нещо като Христос или Распутин, с бяло и обляно в сълзи лице.

— Аз също плача за нея — каза мъжът шепнешком. — Тя е близо до смъртта, няма да издържи дълго. В нея е останало съвсем малко мляко, тя си отива.

Той се държеше с лявата ръка за едната колона на леглото.

— Лашър!

Изведнъж му се стори напълно чудовищен — много по-висок от нормален човек, слаб, но съвършено заплашителен със своите сини, втренчени в него очи. Устата под лъскавите черни мустаци бе ярка, белите пръсти бяха дълги и костеливи, почти обгръщаха цялата колона. Чудовище.

Убий го. Сега.

Майкъл скочи на крака, но Столов го хвана през кръста.

— Не, Майкъл, не го наранявай. Недей!

И тогава някакъв друг, непознат мъж го хвана през врата. Аарън също му викаше да почака.

Фигурата до леглото остана неподвижна, спокойна. Избърса сълзите си с дясната ръка.

— Задръж, Майкъл, задръж — каза Аарън. — Столов, пусни го. Ти също, Норган. Майкъл, отстъпи назад, той не може да ни избяга.

— Ще го пусна, но не бива да го убива — настоя Столов. — Не бива.

— По дяволите, няма — каза Майкъл. Изви гръб и се опита да се отърси от Столов, но другият го бе хванал здраво през врата. Столов

отпусна хватката си, затаил дъх.

Съществото го погледна. Сълзите му продължаваха да текат.

— Аз съм във вашите ръце, господин Столов — каза Лашър. — Цял съм ваш.

Майкъл заби лакът в корема на мъжа зад него и го отхвърли към стената, после изблъска Столов настрана. След миг вече беше върху Лашър — стискаше врата му, а създанието ужасено се опитваше да си поеме дъх и го дърпаше за косата. Другите двама хванаха Майкъл и го издърпаха с всички сили. Дори Аарън им помагаше. Дори Аарън. Господи!

За миг на Майкъл му причерня. Болката в гърдите му беше остра и жестока. Почувства я чак в раменете си, а после тя се спусна по лявата му ръка. Оставиха го, защото той седна до камината, вече неспособен да нарани когото и да било. Лашър все още се опитваше да си поеме дъх и пристъпяше бавно и тромаво из стаята. Слаба фигура с развяващо се расо. Мъжете стояха до Майкъл.

— Майкъл, почакай! — замоли го Аарън. — Та ние сме четирима срещу него.

— Не го наранявай, Майкъл — настоя Столов.

— Вие ще го оставите да се измъкне — прошепна дрезгаво Майкъл, но после вдигна очи и видя, че високият мъж се вира в него, а сините му очи са изпълнени със сълзи, които се стичат по гладките бузи. „Сякаш самият Христос е дошъл при мен“, помисли си Майкъл. Точно такъв го рисуват художниците.

— Няма да бягам — каза Лашър спокойно. — Ще ида, където ме заведат, Майкъл. Хората от Таламаска. Сега имам нужда от тях и те го знаят. Няма да ти позволят да ме нараниш отново. — Обърна се към Роуан на леглото. — Дойдох да видя моята любима. Трябваше да я видя, преди да ме отведат.

Майкъл се опита да стане на крака. Виеше му се свят и болката се върна. Господи, Жулиен, дай ми сила. По дяволите. Пистолетът, пистолетът е до леглото. На масата, големият пистолет! Опита се да каже това на Аарън. Застреляй го. Натисни спусъка и пробий дупка между очите му!

Столов коленичи до него и каза:

— Успокой се, Майкъл, успокой се. Не се опитвай да го нараниш. Няма да му позволим да си тръгне, ние ще го отведем.

— Готов съм — каза Лашър.

— Майкъл — рече Столов, — виж го. Сега е беззащитен. Той е напълно във властта ни. Моля те, успокой се.

Аарън се взираше в създанието като омагьосан.

— Предупредих ви — каза тихо Майкъл.

— Наистина ли искаш да ме убиеш? — попита Лашър, а сълзите не спираха да извираат от очите му, като на малко дете. — Нима ме мразиш толкова много? Само защото се опитвам да бъда жив?

— Ти я уби — прошепна Майкъл. — Ти й причини това. Ти уби нашето дете.

— Не искаш ли да знаеш и моята версия по въпроса, татко? — каза създанието.

— Искам да те убия.

— О, стига. Нима може да си толкова безчувствен? Не те ли интересува какво ми се случи, защо съм тук? Нима мислиш, че съм искал да я нараня?

Като се опря на камината и на Аарън, Майкъл най-сетне се изправи. Беше съвсем слаб, почти отмалял. Стоеше, без да мърда, поемаше си бавно дъх, благодарен, че болката бе изчезнала, и се взираше в Лашър.

Колко красиво гладко лице, колко красиви черни мустаци, ниско подрязана брада. Исус от картина на Дюрер. И най-дълбоките и прелестни сини очи, огледала на някаква непроницаема и удивителна душа.

— О, да, Майкъл, ти искаш да знаеш. Искаш да чуеш всичко. Те няма да те оставят да ме убиеш, нали, господа? Дори Аарън няма да ти позволи. Не и преди да ви кажа, каквото имам за казване.

— Лъжи — прошепна Майкъл.

Създанието преглътна с мъка, сякаш беше наранено от това обвинение, после отново изтри очи с дясната си ръка. Направи го съвсем по детски. Стисна устни и си пое дълбоко дъх, сякаш се предаваше на сълзите и риданията.

Зад него Роуан лежеше безжизнено — очите й втрещени в нищото — недостижима както преди.

— Не, Майкъл — каза той. — Не са лъжи. Обещавам ти. Няма да чуеш лъжи.

Отново бяха в трапезарията. Само че този път светлината, която влизаше през прозорците, бе неясната златиста светлина на лампите в двора.

Седяха около масата в сумрака. И двете врати бяха затворени. Лашър седеше начело, огромната му бяла ръка лежеше на дървения плот, а той се взираше в нея като зашеметен.

Вдигна глава и се огледа. Втренчи се в стенописите, като че изваждаше от тях детайл след детайл и после ги оставяше да потънат отново в мрака. Огледа и лицата им. Обърна се към Майкъл, който седеше вдясно от него.

Другият мъж, Клемент Норман, явно още изпитваше болка от удара на Майкъл. Седеше на отсрещната страна на масата със зачервено лице. Опитваше се да успокои дишането си и отпиваше от чаша вода. Очите му сновяха между Майкъл и Лашър. Столов седеше вляво от него.

Аарън беше до Майкъл, държеше го за рамото и стискаше ръката му.

Лашър.

— Да, отново съм в тази къща — каза създанието, гласът му трепереше, но все пак бе дълбок и красив, с перфектно произношение.

— Остави го да говори — каза Аарън. — Ние сме четирима и няма да го пуснем да си тръгне. Роуан е горе, нищо не я заплашва. Остави го да говори.

— Точно така — каза Столов. — Ние сме заедно. Остави го да ни обясни. Ти също заслужаваш обяснение, Майкъл. Никой не оспорва това.

— Коварен, както винаги — каза Майкъл. — Отпратил си сестрите и охранителите. Много хитро. Те са ти повярвали, отче Ашлар, или използва друго име?

Лашър се усмихна горчиво.

— Отче Ашлар — прошепна той и облиза устни с розовия си език, а после затвори уста. За миг Майкъл като че видя Роуан в чертите му, видя приликата, която бе забелязал още на Коледа. Фините скули, челото, дори нежната линия на издължените очи. Но дълбочината на цвета и сиянието в погледа бяха от неговите очи — очите на Майкъл.

— Тя не знае, че е сама — каза Лашър сериозно. Изговаряше думите бавно, очите му сновяха из мрачната стая. — Защо са й вече

сестри? Тя не разбира кой стои до нея, кой плаче за нея, кой я обича, кой рони сълзи. Тя е загубила детето, което носеше. А други няма да има. Всичко, което ще се случи вече, ще се случи без нея. Нейната песен е изпята.

Майкъл се надигна, но Аарън го хвана. Другите двама се втренчиха в него. Лашър обаче остана невъзмутим.

— А ти искаш да ни разкажеш историята си — каза Столов боязливо, сякаш говореше с монарх или привидение. — Готови сме да я чуем.

— Да, ще ви я разкажа — каза Лашър с лека, почти смела усмивка. — Ще ви разкажа каквото знам сега, когато съм в плът и кръв. Ще ви разкажа всичко. А после вие ме съдете.

Майкъл изсумтя и стресна останалите. Стресна и Лашър, в когото неотклонно се взираше.

— Е, добре, *mon fils* — произнесе той внимателно на френски. — Помни какво ми обеща. Никакви лъжи.

Вгледаха се един в друг, а после съществото отново доби печално изражение и потрепна леко, като че бе ударено.

— Майкъл, не мога да кажа какъв съм бил през вековете мрак. Не мога да говоря за отчаяно, невъплътено същество — без история или спомени — което търси разум и не иска да страда, да тъгува и да желае.

Майкъл присви очи, но не каза нищо.

— Историята, която искам да ви разкажа, е моята истинска история — кой бях, преди смъртта да ме раздели от плътта, за която после не спрях да копнея. — Той събра ръце и ги кръстоса пред гърдите си.

— От началото — каза Майкъл саркастично.

— От началото — повтори Лашър, но без никаква ирония. Продължи бавно, думите му звучаха искрено и умоляващо: — В началото, много преди Сузан да изрече своята молитва в кръга; в началото, когато живях истински, както живея сега.

Тишина.

— Довери ни се — каза Столов едва чуто.

Лашър не откъсваше поглед от Майкъл.

— Ти не осъзнаваш колко нетърпелив съм да ти кажа истината. Предизвиквам те, да видим ще можеш ли да ме изслушаш и да не ми

простиш.

[\[1\]](#) Йоан, 1:14. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Историята на Лашър

Нека започна от първите моменти, както си ги спомням — без значение какво са ми казали другите после, в този или онзи живот, без значение какво съм видял в сънищата си.

Помня, че лежах в леглото до майка си. То беше дълбоко като сандък, резбовано, със закръглени колони и завеси от тъмножълто кадифе. Стените бяха с цвета на тавана — много потискащи. Майка ми плачеше. Беше ужасена, слаба, тъмноока и цялата трепереше. Аз сучех от нея и тя беше във властта ми, аз бях по-висок от нея, по-силен, държах я, докато пиех мляко от гърдите ѝ.

Знаех коя е тя, че съм бил в нея, и знаех, че животът ѝ е в опасност. Когато ме видяха, тя без съмнение щеше да бъде обявена за вещица и щяха да я убият. Тя беше кралица. Кралиците не биваше да раждат чудовища. Кралят още не ме беше видял, защото жените не го пускаха в стаята. Те също бяха изплашени от мен.

Исках майка ми да ме обича. Исках млякото ѝ. Мъжете от замъка удряха по вратите, заплашваха да ги разбият, ако не им кажат веднага какво става.

Майка ми плачеше непрестанно и не искаше да ме докосне. Говореше на английски, каза, че Господ я наказва за онова, което е сторил. Господ наказва нея и краля и сега всичките ѝ мечти се провалили; аз съм бил отмъщението на небесата — моята уродливост, ръстът ми, всичко говореше, че съм чудовище, че не съм човешко същество.

Но какво знаех аз тогава? Знаех, че отново съм в плът, че съм се върнал, че съм успял някак да сложа край на безкрайното пътуване, че съм открил пристан. Бях щастлив.

Само това знаех — както и че трябва да контролирам положението.

Успокоих жените, защото вече можех да говоря. Казах, че съм пил достатъчно мляко и мога вече да си ида, че мога да си намирам

сам мляко и сирене и няма да поставям майка си в опасност. Казах, че заради нея трябва да напусна замъка, без никой да ме види.

Разбира се, те бяха шокирани, че мога да говоря, че мога да мисля, че не съм просто едно гигантско новородено. Майка ми се надигна и се втрени в мен през сълзи. Вдигна лявата си ръка и тогава видях знака на вещицата — тя имаше шести пръст. Знаех, че съм се върнал чрез нея, защото тя беше могъща вещица, и все пак беше невинна като всички майки. Знаех и че трябва да напусна това място и да потърся долината.

Образът ѝ в ума ми беше най-общ, но цветен и контрастен. Нещо като аналог на ехото. Не спирах да се питам: „Каква долина?“. В този замък имаше толкова много опасности, но в ума ми изникваше кръг от камъни, в него — хора, отвъд него — пак хора, а отвъд тях — още хора, и още и още, всички се въртят в кръг — кръгове в кръгове — и пееха нещо.

Но образът бе мимолетен.

Казах на майка си, че идвам от долината и трябва да се върна в нея, а тя вдигна ръце и прошепна името на баща ми — Дъглас от Донелайт. Каза на жените да го намерят и някак да го доведат веднага при нея. Каза още нещо, което не можах да разбера — нещо за съюз между вещици, че Дъглас бил ужасната ѝ грешка, че в желанието си да дари краля с наследник направила най-голямата си грешка.

Тя падна назад почти в безсъзнание.

Прошепнаха да повикат Дъглас през малкото прозорче на вратата към един таен коридор. Акушерката започна да успокоява другите жени и каза на мъжете пред вратата на стаята ужасната новина: детето на кралицата било мъртвородено.

Мъртвородено! Започнах да се смея тихичко, но това ми донесе голямо облекчение. Смахът беше прекрасен, като дишането и като вкуса на мляко, но жените веднага се разтревожиха. Но аз трябваше да съм роден сред любов и радост, знаех това. Всичко се беше объркало.

Гласовете пред вратата обявиха, че кралят иска да види сина си.

— Моля ви, дайте ми дрехи — казах. — Бързо. Не мога да остана гол и незащитен на това място.

Те се зарадваха да изпълнят заръката ми и поръчаха да ми донесат дрехи през същото прозорче на вратата на тайния коридор.

Не знаех как точно да ги облека. Дрехите ми бяха непознати. Всъщност колкото повече гледах тези придворни дами, акушерката и майка си, толкова повече осъзнавах, че всичко се е променило.

Не питайте „в сравнение с какво“, не знам. Бързо ме облякоха в хубаво зелено кадифе, дрехите явно бяха на най-високия и вероятно най-слабия придворен на краля. Ръкавите бяха бухнати и имаха бродерия. Наметалото без ръкави бе общито с кожа. Имаше и колан за кръста, туника, а отдолу — гамаши, които не ми ставаха, защото краката ми бяха твърде дълги. Трябваше да ги завържа, но туниката ги закри.

Щом се видях в огледалото, си помислих, че съм красив. Косата ми още не стигаше до раменете, но щеше скоро да порасне. Беше кафява. Очите ми също бяха кафяви, като на майка ми. Сложих си украсената с кожа шапка, която ми дадоха.

Акушерката падна на колене и извика:

— Това е принцът. Това е наследникът, когото кралят чака.

Другите жени поклатиха глави с ужас и се опитаха да я успокоят, казваха й, че подобно нещо е невъзможно. А моята майка извърна глава към възглавницата и заплака за своята майка, за сестра си, за онези, които я обичаха, убедена, че никой няма да я подкрепи. Ако не било престъпление в очите на Бог, щяла да отнеме сама живота си.

А аз се чудех как да избягам. Страхувах се за майка си. Мразех я, че не ме обича, че ме мисли за чудовище. Аз знаех какво съм. Знаех, че има място за мен, че имам предопределение. Знаех и че поведението й е твърде жестоко, но не можех да изразя това с думи. Искях само да я защита.

Стояхме в озарената от свещи стая, аз и онези жени, под тъмния дървен таван. Акушерката се успокои и се отрече от благоговението си. Чудовището трябваше да бъде прогонено и унищожено.

Унищожено? Пак старата песен. Не и този път, реших аз. Не смятах да се дам така лесно. Не. Всеки път трябва да се учим на нещо, казах си. Сега вече няма да ме победят.

Накрая до тайната врата дойде баща ми, Дъглас от Донелайт — едър рошав мъж с по-груби дрехи от моите, но все пак бяха благороднически, украсени с кожа.

Той се бе отзовал веднага на тайния зов на кралицата. Когато го пуснаха в стаята, застина объркан, но у него не видях чистия ужас,

който виждах в жените. Видях нещо друго, нещо почти благоговейно.

— Ашлар, който идва отново и отново — прошепна той.

Видях, че косата и очите му са кафяви. Този дар бях наследил от него и от нещастната кралица. Но аз бях Ашлар! Почувствах как тази новина — защото беше новина — ми подейства така, сякаш баща ми ме беше прегърнал и обсипал с целувки. Бях щастлив. После погледнах майка си, посърнала от мъка, и се заплаках.

— Да, татко, но това място не е за мен. Този дворец е опасен. Трябва да се махнем оттук.

Тогава осъзнах, че всъщност не зная какво точно представлявам, нито какво представлява той, освен онова, което вече ми бе казано.

Нямаше нужда да го пришпорвам, той беше ужасен и знаеше, че трябва да избягаме.

— Няма надежда за кралицата — каза тихо и се прекръсти, после направи кръст и на челото ми. Вече вървахме по витото стълбище.

След малко, сякаш за няколко мига, бяхме извън замъка. Отидохме право до една покрита лодка, която ни чакаше в тъмните води на Темза. Чак тогава осъзнах, че не съм се сбогувал с майка си, и се натъжих. Испитах ужас, че съм роден на толкова злоещо и опасно място, в подобно неприятно време. Моята борба започваше отново. Помнех, че ако тогава можех, бих умрял, бих отстъпил. Взирах се във водата, която излъчваше мръсотията на многолюдния Лондон, и исках да умра. Видях в ума си мрачния тунел, от който бях излязъл, и поисках да се върна обратно в него. Заплаках.

Баща ми ме прегърна.

— Не плачи, Ашлар. Това е Божие дело.

— Как така? Майка ми сигурно ще бъде изгорена на клада. — Вече жадувах за мляко. Исках да суча и съжалих, че не бях сукал още, преди да тръгна. А мисълта, че някой може да хвърли моя плът, майка ми, в пламъците, изглеждаше нечестива и като че си заслужаваше да умра, за да спра това.

Така се родих, това бяха първите ми часове на светлината на свещи, които не забравих, докато бях в плът. Сега си ги спомням ясно, защото отново съм в плът. Но името Ашлар не знаех. Не знам и никога не съм знаел кой е Ашлар — както сами ще разберете.

Трябва да проумееете, че не зная нищо за *истинския светец*.

По-късно щях да виждам неща, щях да чувам неща. Щях да видя свети Ашлар на витража в голямата катедрала в Донелайт. Щяха да ми кажат, че аз съм Ашлар, че съм се „върнал“.

Но сега ви разказвам каквото помня аз. Каквото зная аз! Дни и нощи пътувахме към Шотландия. Беше сурова зима, няколко дни след Коледа, когато селяните бяха обземани от ужасни суеверия и смятаха, че духовете и вещиците бродят по своите зли дела. Време, в което селяните забравяха Христа, обличаха се в животински кожи и обикаляха домовете да искат лепта от суеверните стопани. Стар обичай.

Спяхме неспокойно в малки селски ханове, когато намирахме такива. Обикновено ни слагаха в сламата и все ни тормозеха паразити. Спирахме често, за да търся мляко. Пиех го топло, направо от кравите. Беше хубаво, но не така сладко като на майка ми. Ядях сирене с шепи. То беше чисто.

Пътувахме на коне, увити с вълнени наметала и кожи. През повечето време аз се взирах с удивление в падащия сняг, в полетата, в малките селца, където намирахме подслон, с техните дървени ханове и колиби с тръстикови покриви. В горите имаше гуляи и палеха огньове, покрай които танцуваха мъже в животински кожи. Страх сковаваше онези, които оставаха по къщите.

— Виж — каза баща ми, — руините на големия манастир. Там, на онзи хълм. Абатство, построено по времето на свети Августин, но изгорено от краля. Това бяха ужасни дни за всички християни. Монахините бяха прогонени, свещениците — също. Статуите бяха изгорени, а прозорците изпочупени. Сега светата обител е подслон за плъхове и бедняци. Един човек може да разруши сътвореното от хиляди. Ето защо се връщаш, Ашлар.

Много се съмнявах в това. Всъщност дори вярата на баща ми в това ме плашеше, както и това, че я изразява толкова простичко. Чувствах, че знам нещо различно, изпитвах вътрешно съмнение, усещането, че баща ми ме бърка с друг, че мечтае. Но защо, не можех да кажа.

Отново видях в ума си кръговете, много извиващи се кръгове от танцуващи хора. Опитах се да видя камъните, в чийто център беше първият кръг от хора. Искях да разбера пълното значение на знанието за тях. Знаех, че съм живял преди, но не бях сигурен, че този човек

знае какво е предназначението ми, нито какво представлявам. Вярвах, че истината ще ми се разкрие.

Яздехме през руините на манастира, копитата на конете чаткаха по каменния под на останалата без покрив обител. Заплаках. Испитах непоносима мъка. Опустошението и загубата ме изпълниха със съсипващо усещане за безпомощност. Испитах болката от това да съм в плът. Баща ми се опита да ме успокои.

— Недей, Ашлар, отиваме си у дома. Там не е така.

Навлязохме в тъмната гора, където едва виждахме пътя си. Като че ли из мрака се щураха вълци; надушвах ги, надушвах козината им, глада им. После видяхме малки колиби, но хората, които живееха в тях не ни отвориха, макар че от малка дупка в един покрив се виеше дим.

Гъстата гора пълзеше по планините. Пътят стана по-стръмен и се откри разкошна гледка към крайбрежието и морето. Най-сетне спряхме да преспим в гората, без да намерим подслон. Сгушихме се един до друг под дебелите завивки, като вързахме конете наблизко. Чувствах се безпомощен в мрака, още повече, че чувах някакъв шепот и странни звуци. Към полунощ баща ми се събуди и започна да проклина. Стана и измъкна мечата си. Изглеждаше вбесен, но от тъмнината не се появи никой.

— Те са безпомощни, глупави и вечни! — измърмори той.

— Кой, татко?

— Малките хора. Няма да получат каквото искат. Ела, вече не можем да спим тук, пък и не сме далече от дома.

Тръгнахме в тъмнината, а денят, който настъпи, бе не по-малко мрачен.

Най-сетне поехме по тясна скалиста пътека — тайният проход към долината на Донелайт.

Баща ми ми разказа, че имало още два пътя до скъпоценната ни долина — единият бил главният, по който непрестанно минавали фургони със стоки за пазара, а другият бил през езерото, където акостирали корабите, които отнасяли стоки към морето. По тези пътища постоянно минавали поклонници, които оставяли злато пред олтара на свети Ашлар, търсели изцеление и полагали ръце върху саркофага му в очакване на чудо.

Тази история ме ужаси. Какво ли щяха да искат тези хора от мен? Бях гладен, исках мляко, сметана и други неща — гъсти, бели и чисти.

Планинците водели война, каза татко. Имало жестоки битки. Нашият род, кланът Донелайт, отблъснал войните на краля и нямало да изгори манастирите, нито да плякоса църквите, нито да се отрече от папата в Рим. Шотландците влизали в тази долина само под строга охрана и единствено търговците имали достъп до малкото пристанище.

— Ние сме планинци, ние сме християни, покръстени от свети Колумба и свети Патрик. Ние сме от старата ирландска църква и няма да се дадем на този надут крал от замъка Уиндзор, който размахва юмрук на самия Господ. Няма да се дадем и на неговия лакей, архиепископа на Кентърбъри. Проклети да са! Проклети да са всички англичани. Те изгарят свещениците, но така само ги правят мъченици. Ще разбереш това с времето.

Тези думи ми донесоха успокоение, но не бях чувал имената на Колумба и Патрик. Когато се опитах да си припомня нещо, осъзнах, че вроденото ми знание намалява с всеки миг по пътя на север. Бях ли забравил нещо от това, което знаех в обятията на майка си? Какво знаех в нейната утроба? Не, не можех да уловя тези чезнещи спомени, те си отиваха и оставяха само потрепващия си силует.

Аз съм роден. Аз съм в плът! Живеех и дишах отново. Мракът беше отстъпил. Дори мекият сняг бе част от живия свят! Небето над мен бе така синьо, че никой не би могъл да го нарисува. После видяхме и дълбоката долина, простряла се пред нас. Щом излязохме от планините, съзрях и огромната църква.

Снегът падаше на малки снежинки, но аз вече бях свикнал със студа и бях омагьосан от гледката.

— Увий се хубаво — каза баща ми. — Отиваме в замъка, в нашия дом.

Не исках да поема по пътеката към замъка. Исках да ида в града. Тогава той беше голям. Нямаше нищо общо с жалкото селце, израснало върху руините му. Имаше крепостни стени с бойници, голямо население, много търговци, банкери, и разбира се, голямата катедрала. Наоколо живеели селяни, каза баща ми, земята била богата, макар и сега покрита със сняг. Давала добри реколти и богата паша за овцете.

Тук-там по хълмовете се виждаха върховете на други укрепления — замъците на васалите на клана Донелайт, които живееха под неговата защита.

Дим се издигаше от комините между бойниците и от кулите, пръснати и едва видими в горите по високото. Носеха се изкусителни миризми на готвена храна.

А в центъра на града се издигаше огромната катедрала, която се извисяваше величествено над къщите и крепостните стени. Снегът не можеше да се натрупа по острите готически кули и покриви. В нея грееше светлина, която караше красивите цветни витражи на огромните прозорци да сияят. Дори в този късен час стотици хора влизаха и излизаха през вратите ѝ.

— Татко, нека вляза там! — настоях. Бях привлечен от това място, сякаш го познавах. Жадувах да го разгледам.

— Не, синко, ще дойдеш с мен.

Трябваше да идем в замъка високо над езерото, който бе нашият дом.

Водата бе покрита с лед, но баща ми каза, че през пролетта ще дойдат стотици търговци, а в езерото ще има рибари. Бреговете ще се изпълнят със стоки, хората ще идват да разменят памучно платно за вълна, кожи и риба.

Замъкът представляваше няколко свързани кръгли кули и не беше по-красив от страховитата каменна грамада, в която се бях родил. Щом влязохме, забелязах, че не е така богат, но все пак е доста оживен.

Голямата зала приличаше на пещера, толкова груби бяха украсите ѝ, големите ѝ арки и стълбищата. Беше подготвена за голям банкет. И самите горски феи не могат да създадат така топло и очарователно място.

Подът беше застлан със зеленина. Големи гирлянди бяха повесени от двете страни на стълбището, по арките и около огромното огнище. Всъщност зелените клонки от шотландски бор бяха навсякъде — ароматни, красиви. Имаше и бръшлян, използвани за декорация — познавах всички тези прекрасни растения. Знаех имената им.

Сякаш цялата гора бе пренесена вътре в замъка. Десетки свещи грееха по стените и по дължината на банкетната маса, покрай която бяха поставени пейки.

— Седни на масата — каза баща ми — и стой мирно.

Като че бяхме дошли тъкмо навреме за един от дванайсетте банкета на Коледа — целият род се бе събрал за празника. Още щом

седнахме на края на една от пейките, в залата влязоха дами и мъже в разкошни облекла.

Техните дрехи не приличаха много на онези, които ми дадоха в Лондон, но все пак бяха красиви. Много от мъжете носеха шотландски карирани полички с колан, а дамите бяха с красиви украшения на главите, ръкавите и полите им бяха по-семпли от тези на придворните дами, но също така ярки. Бях като омаян от бижутата. Те сякаш попиваха и концентрираха цветовете и светлината в залата. Помислих си, че ако пусна рубин в чаша вода, той ще заблещука и засияе, а водата ще стане червена.

Съзнанието ми се опиваше от подобни грешки на възприятията. Видях, че в огнището има толкова огромен дънер, сякаш бяха пъхнали цяло дърво. Всъщност дори се виждаха клонките му — обгорели по краищата като крайници с отрязани длани. Огънят излъчваше силна светлина и баща ми прошепна, че това е коледен дънер, който братята му отсекли в гората.

Дънерът щеше да гори цели дванайсет дни след Коледа.

Сега, когато десетки хора заеха местата си около масата, се появи и господарят на замъка — бащата на моя баща — Дъглас, Великият граф на Донелайт.

Той беше белокоп мъж с много червени бузи и голяма бяла брада. Носеше карирана поличка и водеше три красиви жени, които бяха негови дъщери — и мои лели.

Баща ми пак ми каза да бъда тих, но вече бях привлякъл известно внимание. Хората се питаха: „Кой е този висок младеж?“. По това време мустаците и брадата ми бяха пораснали и вече не можеше да бъда взет просто за много високо дете. Косата ми също бе станала доста дълга.

Гледах с любопитство как гостите заемат местата си. Голям хор от монаси се нареди на върха на каменното стълбище — всички бяха с тонзури, което значеше, че имаха само ивица коса на главата, и бяха облечени с бели роби. Те запяха, ликуващо, но някак печално, красиво. Тази мелодия ме завладя с такава сила, че бях като опиянен, прострелян от стрела, неспособен да поема дъх.

Знаех какво става около мен. Беше донесена огромна печена глиганска глава, заобиколена от зеленина, златни и сребърни

декорации и свещи, както и дървени ябълки, боядисани в естествени цветове.

Бяха донесени прасета на шишове. Момчета ги сложиха на масите и започнаха да режат димящото месо.

Видях всичко това, чух го, но умът ми бе завладян от печалната песен на монасите. Красива келтска коледна песен, която се лееше леко от двайсетина усти:

*„Кой е Младенецът, който спи
в скута на Девата Свята...“*

Сещате се, тя се пее в Ирландия или в Шотландия, откакто се празнува Коледа. Ако помните мелодията ѝ, вероятно ще разберете какво ми е било в този момент, сърцето ми пееше с монасите, песента сякаш заля цялата зала.

Като че тогава изпитах отново блаженството, което бях познал в утробата на майка си. Или пък в някакво друго време? Знаем само, че то бе така силно и дълбоко, че не можеше да бъде ново. Не беше просто вълнение. Беше чиста радост. Спомних си танц, в спомените ръцете ми се протегнаха към ръцете на други хора. И все пак това бе момент, който ми се струваше скъпоценен и изстрадан, сякаш ми се бе случил някога много отдавна.

Музиката спря, както започна. Дадоха вино на монасите и те си тръгнаха. Около мен се надигна глъчка на много радостни гласове.

Господарят се изправи, за да вдигне тост. В чашите имаше вино. Всички започнаха да ядат. Баща ми отрязва парчета от големите пити сирене и ме предупреди да ги ям, както ядат хората. Поръча да ми донесат мляко и никой не обърна внимание — всички говореха, смееха се, неколцина по-млади мъже дори се сборичкаха.

Но аз виждах, че с времето все повече глави се обръщат към мен. Хората ме поглеждаха и започваха да си шушукат, дори да ме сочат, навеждаха се напред и питаха баща ми: „Кого си довел на празника?“

Но наоколо като че постоянно избухваше смях или започваха разговори, които му пречеха да обясни. Той ядеше месото без ентузиазъм. Оглеждаше се тревожно и после внезапно скочи на крака и вдигна чашата си. Виждах само профила му, дългата коса и брадата, не

виждах очите. Чух обаче гласа му, който обяви силно и звънтящо, надвиквайки всички:

— Любими татко, майко, и вие, старейшини на рода, искам да ви представя това момче — Ашлар, моя син!

Изведнъж от събралите се се надигна някакъв ужасен рев, заменен почти веднага от оглушителна тишина, накъсвана само от нечий шепот или въздишка. Всички бяха като вкаменени, втречени в мен и в баща ми. Той посегна надолу с дясната си ръка, явно искаше да стана, и аз го направих. Изправих се, по-висок от него. Бях по-висок от всички мъже в залата.

Отново се чуха ахвания и шепот. Една от жените изпищя. Господарят на замъка ме гледаше изпод гъстите си сиви вежди с блещукащи сини очи, които направо ме смразяваха. Аз се огледах изплашено.

Монасите, които явно бяха излезли в преддверието, влязоха в залата. Един-двама пристъпиха напред и се втречиха в мен. Изглеждаха невероятно в моите очи — искрящи създания с голи глави и дълги рокли, като жени. Но те се приближиха още и това като че притесни още повече събралите се.

— Той е мой син! — обяви баща ми. — Мой син, повярвайте ми! Той е Ашлар, който отново се завръща!

Много от жените изпищяха, някои дори паднаха назад, а мъжете се изправиха. Господарят също се изправи и удари с юмруци по масата така, че всички купи и ножове се разтресоха. Виното се разля. Чиниите изтракаха.

После, въпреки възрастта си, господарят скочи от мястото си на пейката.

— Талтош! — изсъска той с омраза, без да откъсва очи от мен.

Талтош. Знаех тази дума. Да, това беше моята дума.

Може би щях да побягна, ако баща ми не бе стиснал ръката ми. Хората вече излизаха от залата. Много жени бързаха навън, следвани от разтревожените си спътници, сред тях имаше и старици, които изглеждаха много объркани.

— Не! — извика баща ми. — Свети Ашлар. Той се завърна! Говори им, синко. Кажим, че това е знак от небесата.

— Но какво да кажа, татко? — попитах аз и при звука на гласа ми, който ми се струваше съвсем обикновен, всички в залата като че

полудяха. Хората хукнаха към изходите. Господарят вече се бе качил на масата със стиснати юмруци. Тръгна към нас, като разритваше чинии и чаши. Слугите не се виждаха никъде. Всички жени бяха избягали.

Накрая останаха само двамата монаси. Единият се изправи пред мен — беше висок, но не колкото мен, с червена коса и меки зелени очи. Усмихна ми се и тази усмивка ми подейства успокояващо като музика. Душата ми трепна.

Знаех, че другите се ужасяват от мен! Знаех, че бягат от мен. Те бяха изплашени като придворните на майка ми и нея самата.

Опитвах се да разбера какво става. Казах „талтош“, като да открия някакво скрито познание в себе си, но нищо не стана.

— Талтош — рече свещеникът, макар тогава да не знаех, че е свещеник-францисканец. Той пак ми се усмихна, сърдечно и нежно.

В залата бяха останали само баща ми, свещеникът и господарят, който още беше на масата. Трима мъже клечаха до огнището, сякаш чакаха нещо, но не знаех какво.

Страх ме беше от тях, от напрегнатите им погледи, приковани в господаря, който пък се бе втренил в мен.

— Това е Ашлар! — извика баща ми. — Нима не виждаш? Какво още да стори Господ, за да видиш? Да разруши кулата с мълнии? Татко, това е той!

Осъзнах, че съм се разтреперил, странно усещане, каквото не бях изпитвал. Не бях треперил дори от студ, но сега не можех да се овладеея. Всъщност се чувствах така, сякаш земята под краката ми се тресе много силно и аз не мога да се задържа на нея.

Свещеникът се приближи; зелените му очи ми заприличаха на скъпоценни камъни — само дето бяха направени от нещо меко. Той протегна ръка и погали нежно косата ми, после бузата и брадата.

— Това е Ашлар! — прошепна той.

— Това е талтош, това е дявол! — обяви господарят. — Хвърлете го в огъня.

Тримата до огнището пристъпиха напред, но баща ми и свещеникът застанаха пред мен. Да, не можеше да си представите какво беше. Единият искаше смъртта ми, сякаш беше архангел Михаил, а по-добрите не даваха това да се случи.

Аз се вгледах с ужас в огъня, смъртно осъзнавайки, че той може да ме погълне, че ще изпитам неопикуема болка, ако бъда хвърлен в

него, че вече няма да съм жив. И тогава като че чух с ушите си писъците на хиляди страдащи, умиращи. Колкото повече се засилваше страхът ми, толкова повече отслабваше споменът, остана само треперенето и напрежението в ръцете ми.

Свещеникът ме прегърна и ме поведе към изхода.

— Няма да разрушите това, което Бог е създал.

Едва не се разплаках от докосването му и от топлината на ръцете му.

Той и баща ми ме изведоха от замъка, а господарят, който тръгна след нас, ме гледаше с огромно подозрение, докато вървахме към катедралата. Снегът още се сипеше леко, хората ни подминаваха, увити във вълна и кожи. Беше невъзможно да различиш жените от мъжете в тези дрехи. Някои бяха по-малки, като деца, но виждах, че лицата им са стари и сбръчкани.

Катедралата беше отворена и изпълнена със светлина. Хората вътре пееха. Щом се приближихме, видях, че и тук големите извити врати са украсени със зеленина. Песента бе омайваща и красива. Миризмата на бор бе опияняваща. Носеше се някакъв ароматен дим.

Песента бе весела, някак по-празнична и триумфална от песента на монасите. В нея не се усещаше ясен ритъм, по-скоро общо въодушевление. В очите ми избиха сълзи.

Смесихме се с тълпата, която влизаше в катедралата, и запристъпяхме бавно напред. Слава богу, защото не можех да пазя равновесие заради песента. Господарят бе нахлупил шапката си на главата, баща ми, с кожените си одежди, и свещеникът, който бе вдигнал качулката си, за да се защити от студа, ме подкрепяха, удивени от слабостта ми.

Тълпата богомолци се придвижваше бавно към гигантския неф. Музиката ме разсейваше, но все пак бях завладян от размерите и дълбочината на катедралата. Не бях виждал така огромна и елегантна постройка. Прозорците ѝ изглеждаха невъзможно високи и тесни. Арките над тях сякаш бяха сътворени от богове. В дъното, високо над олтара, имаше прозорец с формата на цвете. За новородения ми ум това изглеждаше непостижимо за силите на човека. Бях объркан и замаян.

Накрая, щом се приближихме до олтара, видях какво има там. Голям обор, пълен със слама, а в него крава, вол и овца. Те се дърпаха

неспокойно на веригите, а от изпразненятия им по пода се вдигаше пара. Пред тях стояха мъж и жена, издялани от безжизнен камък. Наистина, те бяха само символи. Очите и косите им бяха боядисани. Между тях, на малко легълце лежеше човешко бебе от мрамор — розово, лъчисто, усмихнато, със сияещи стъклени очи.

За мен това бе чудо. Нали ви казах вече, че очите на свещеника ми бяха приличали на скъпоценни камъни. Сега гледах изкуствените очи на това бебе и връзката ме обърка и плени.

Музиката забавяше мислите ми, правеше ги несигурни, но тогава, в един печален миг разбрах истината.

Разбрах със сигурност, че никога не съм бил такова новородено, че всички тези хора са били бебета, че моят ръст и моят глас бяха ужасили майка ми. Аз бях чудовище. Почувствах го силно и ясно. Знаех, че не съм от човешката раса.

Свещеникът ме накара да коленича и да целуна детето, каза, че това е Христос, който е умрял заради греховете ни. После посочи кървавото разпятие, което висеше от високата колона вдясно. Видях мъжа на него и кръвта, която се стичаше от ръцете и краката му. Разпнатият Христос. Бога на Гората. Зеленият Джак^[1]. Тези имена минаха през ума ми. Знаех, че детето и Христос на кръста са едно. Отново чух далечни викове от спомените, като от жестока сеч.

Музиката беше причината за това осъзнаване. Знаех, че скоро ще припадна. Вероятно воалът се беше надигнал малко и аз можах да проникна и да узная миналото, но последваха само болезнени моменти и не успях да разкрия повече.

Загледан в разпятието, аз се разтреперих от мисълта за такава ужасна смърт. Стори ми се ужасно, че някой може да причини подобно нещо на това сияйно дете. Тогава осъзнах, че всички хора са създадени да срещнат смъртта. Всички се раждаха като невинни малки създания, които се учеха да живеят, без да знаят как ще свърши това. Коленичих и целунах твърдото каменно бебе, оцветено така, че да изглежда меко и истинско. Загледах се в каменните лица на мъжа и жената, а после се обърнах към свещеника.

Музиката замря, остана само силният шепот и отекващите покашляния на хората.

— Ела, Ашлар — каза свещеникът и ме поведе бързо през тълпата. Вероятно не искаше да привлича внимание. Влязохме в

пαραклис извън главния неф. В него също се стичаше върволица вярващи, пропускани по двама. Монаси в роби стояха на пост и свещеникът им нареди да затворят вратите и да кажат на хората да чакат.

Господарят щял да каже вечерната си молитва пред свети Ашлар.

Това като че беше нещо обичайно. Хората, помолени да изчакат, паднаха на колене и зашепнаха молитви.

Останахме сами в каменния параклис, който беше два пъти по-нисък от нефа и все пак изглеждаше величествен. Тясно свещено място. До прозорците горяха многобройни свещи. По средата на пода имаше огромен саркофаг с някакво изображение на камъка. Всъщност хората се събираха именно край него, молеха се и целуваха ръцете на изсечения образ.

— Виж това, моето момче — каза свещеникът и посочи некаменния лик, а прозореца на западната стена. Стъклото бе тъмно, защото бе нощ, но ясно личаха оловните спойки, които скрепваха цветните стъкълца, оформящи образ на висок мъж с дълга роба и корона на главата. Видях и че той се извисява много над останалите фигури до него, че косата му е като моята — дълга и гъста, а брадата и мустаците му също приличат на моите.

На стъклото имаше думи на латински, три строфи, които отначало не разбрах, но после свещеникът отиде до стената и вдигна ръка да ги посочи — бяха точно над главата му. Преведе ми ги на английски, така че аз ги разбрах напълно и изцяло:

*„Свети Ашлар, обичан от Христа
и Светата Богородица Дева,
който ще се върне отново.*

*Ще излекува болните,
ще успокои угнетените,
ще намали болката
на онези, които трябва да умрат.*

*Спаси ни
от вечния мрак,*

*прогони демоните от долината.
Бъди наш
водач към светлината.“*

Душата ми се изпълни с благоговение. Музиката започна отново, далечна и ликуваща като преди. Аз се съпротивлявах, не исках да ме овладее, но не устоях, магията на латинските думи изчезваше. Поведоха ме навън.

Скоро се събрахме в стайте на свещеника в сакристията на катедралата. Не приличаха на стайте, които бях виждал, освен може би на тези в селските ханове. Харесаха ми.

Протегнах ръце към огъня, спомних си, че господарят искаше да ме изгори, и ги скрих отново под кадифената пелерина.

— Какво е „талтош“? — попитах внезапно и се извърнах към тримата, които стояха притихнали и ме гледаха. — Защо ме нарекохте така? Кой е Ашлар, светецът, който ще се върне?

При този последен въпрос баща ми затвори очи с мрачно разочарование и наведе глава. Изглеждаше овладян от праведен гняв, но свещеникът продължи да ме гледа, сякаш наистина идвах от небесата, и след малко заговори:

— Това си ти, синко — ти си Ашлар. Защото Господ е дал на Ашлар милостта да бъде в плът неведнъж. Той ще се връща отново и отново на света за чест и слава на нашия Създател, за да докаже, че е свободен от законите на природата, като самата Дева, която зачена от Небесата, и като пророк Илия, роден по Божията воля — телом и духом. Господ е рекъл ти да намираш пътя си към света повече от веднъж през утробите на жени, вероятно дори заченат в грях.

— О, да, това е сигурно — каза мрачно господарят. — Щом не е дошъл от малките хора, значи е рожба на прегрешението на вещица и дете от моя род.

Баща ми бе изплашен и засрамен. Погледнах пак свещеника. Исках да му кажа за майка си, за допълнителния пръст на лявата ѝ ръка, как ми го показа и рече, че е вещерски пръст. Но не посмях да го направя. Знаех, че старият господар иска да ме унищожи. Чувствах омразата му, която беше по-лоша и от най-ужасния студ.

— Господ го е белязал, казвам ви — продължи господарят. — Моят проклет син стори онова, което всички малки хора от хълмовете не успяха да сторят за стотици години.

— Виждал ли си жълъд да пада от клоните на дъба? — попита свещеникът. — Откъде можете да знаете, че това дете не е от вашето семе? Откъде?

— Тя имаше шести пръст — прошепна баща ми.

— И ти си легнал с нея! — изкрещя господарят.

Баща ми кимна и прошепна, че тя била много знатна дама и не можел да я назове. Била достатъчно високопоставена, за да всее страх у него.

— Никой не бива да чува това — каза свещеникът. — Никой не бива да узнава какво е станало. Аз ще поема това благословено дете и ще се погрижа да бъде ръкоположен в името на Девата и никога да не докосне плътта на жена.

Той ме вкара в една топла стая, където щях да прекарам нощта, и залости вратата, щом излезе. Имаше само едно малко прозорче, през което леко духаше, но пък разкриваше частица от небето и няколко много мънички ярки звезди.

Какво означаваха тези думи? Не знаех. Качих се на леглото и погледнах през прозореца. Видях тъмната гора и назъбените върхари. Усетих страх. Помислих си, че виждам как малките хора идват. Помислих си, че ги чувам. Чувах тъпаните им. Те щяха да използват тъпаните си, за да смразят талтоша, да го направят беззащитен, и после щяха да го обградят. *Създай гигант за нас, създай гигантка. Създай раса, която ще прогони хората. Изтрий ги от лицето на земята.* Един от тях щеше да изкачи стената и да разхлаби пречките и те щяха да дойдат...!

Паднах назад. След малко отново погледнах нагоре и видях, че решетката е на мястото си. Бях си въобразил всичко това. Бях прекарал много нощи в селските ханове, сред пияници и блудници, сред гори, в които дори вълците бягаха от малките хора.

Сега бях на сигурно място.

Още не се беше съмнало, когато свещеникът ме повика. Знаех, че е часът на вещиците, защото камбаните забиха страховито и безкрайно. Щом се събудих, знаех, че съм чул камбани в съня си — като чук, който пада отново и отново върху наковалня.

Свещеникът ме разтърси за рамото.

— Ела с мен, Ашлар.

Видях бойниците на града. Видях факлите на стражите. Видях черното небе и звездите. Снегът бе покрил плътно земята. Камбаните не спираха да бият, а звънът им отекваше в мен, разтърси ме и свещеникът посегна да ме подкрепи.

— Този звън гони дявола — каза той. — Прогонва дяволите и духовете от долината, призраците на безутешните мъртви и цялото зло, което се е промъкнало в долината. Ще прокуди малките хора, ако са посмели да се приближат. Те сигурно вече знаят, че си дошъл. Камбаните ще ни защитят. Те ще отблъснат гнусната им сган към гората, където не могат да навредят никому, освен на собствения си вид.

— Но какви са тези същества? — прошепнах. — Страхувам се от звъна на камбаните.

— Не, дете, недей! Те не бива да те плашат. Те са гласът на Бога. Хайде, последвай ме в църквата. — Ръката му бе топла и силна, обгърна ме и ме побутна напред. После той ме целуна нежно по бузата.

— Добре, отче — казах аз. Неговата нежност бе като мляко за мен.

Катедралата беше пуста; сега чувах камбаните някак по-далечни, защото те бяха високо на кулата и звънът им отекваше в хълмовете, а не в самата църква.

Свещеникът отново ме целуна по лицето и ме дръпна в параклиса на светеца. Там беше студено, защото вече не го сгряваха хилядите топли тела на хората в катедралата, а зимната тъма надничаше през прозорците.

— Ти си Ашлар, синко. Няма съмнение в това. Сега ми кажи какво си спомняш от раждането си.

Не исках да му отговоря. Завладя ме ужасен срам, когато се сетих за уплашената си майка, как ръцете ѝ се опитваха да ме отблъснат, когато засуках зърното на гърдата ѝ.

Не му отговорих.

— Отче, кажи ми кой е Ашлар, какво е моето предназначение.

— Добре, синко, ще ти кажа. Трябва да бъдеш изпратен в Италия, в дома на нашия орден в град Асизи, за да се изучиш за свещеник.

Замислих се над това, но то нямаше никакъв смисъл за мен.

— Сега по тези земи добрите свещеници са преследвани — каза той. — Извън долината са бунтовните последователи на краля и бесните кучета — лутеранците, както и много друга сган. Те искат да ни унищожат, ще унищожат и катедралата, ако им позволим. Ти си изпратен да ни спасиш, но трябва да се образоваш и да бъдеш ръкоположен в сан. Но най-важното от всичко — трябва да се посветиш на Девата. Не бива да докосваш плътта на жена; трябва да се откажеш от тази наслада в името на Господ. И запомни, никога не забравяй — не прегрешавай с жени. Прави каквото искаш с другите монаси. Щом служите на Бога, не е страшно. Но никога не докосвай плътта на жена. Още тази нощ има хора, които са готови да те отведат отвъд морето. Те ще се погрижат да стигнеш в Италия. А после — когато Господ ни даде знак, че времето е дошло, или когато ни разкрие своята промисъл за теб — ще се върнеш у дома.

— И какво ще сторя тогава?

— Ще поведеш хората, ще извършиш молебен, ще отслужиш за тях меса, ще ги докосваш и ще ги лекуваш като преди. Ще ги накараш да се отвърнат от лутеранските демони! Ще бъдеш светец!

Това ми изглеждаше лъжа, пълна лъжа. Или по-скоро невъзможна задача. Каква беше тази Италия? Защо да ходя там?

— Ще мога ли да го направя? — попитах.

— Да, синко, ще можеш. — После ми каза съвсем тихо и с лека хитра усмивка: — *Ти си талтош. Талтошът е чудо. Талтошът може да върши чудеса!*

— Значи и двете истории са истина! Аз съм светецът и съм чудовището със странното име.

— В Италия, когато застанеш в базиликата на свети Франциск, светецът ще ти даде благословията си и всичко ще бъде в ръцете на Господ. Хората се страхуват от талтошите, разказват легенди за тях, но талтош се появява само веднъж на няколко века и това винаги е добро знамение! Свети Ашлар е бил талтош, затова ние, които знаем това, казваме, че идва отново.

— Значи аз съм по-скоро някакво същество, отколкото смъртен човек, а ти очакваш от мен да кажа, че ще имитирам този светец.

— Много си умен за талтош — каза той. — И все пак притежаваш божествена простота и доброта. Нека го кажа другояче, за

да го разбере чистото ти сърце. Ти сам трябва да избереш. Можеш да си зъл талтош или да бъдеш светец! Само да бях имал и аз такъв избор! Щях ли да бъда един жалък свещеник във време, когато свещениците са изгаряни живи от краля на Англия, измъчвани и посичани, или дори по-лошо. В Германия днес Лутер получава откровенията си от Бог, докато клечи в клозета и мята лайна в лицето на дявола! Да, в това се е превърнала религията днес. Нима искаш да останеш в долината, в мрака, да живееш в крайна нищета и ужас? Или искаш да бъдеш светец?

Без да дочака отговор, той каза тихо и печално:

— Знаеш ли, че самият сър Томас Мор е бил екзекутиран в Лондон, главата му била отсечена и набита на кол над Лондон Бридж! Така пожелала курвата на краля! Ето как стоят нещата!

Исках да избягам. Чудех се дали ще мога. Дали ще мога да избягам навън, където изгрява зората, а зимните птици извисяват своите прекрасни гласове. Думите му ме объркваха и измъчваха, но когато си помислих за околните гори, за самата долина, така се изплаших, че не можех да помръдна. В мен се надигна сковаващ ужас, сърцето ми заби силно, дланите ми се изпотиха.

— Един талтош е нищо! — каза той, като се наведе към мен. — Върви в гората, ако искаш да бъдеш талтош. Малките хора ще те намерят. Ще те направят затворник и ще се опитат да създадат чрез теб легиони от гиганти. Но това не може да стане. Няма как да стане. Твоето поколение ще бъде чудовищно или изобщо няма да го има. Но един светец?! Господи, можеш да бъдеш светец!

Малките хора. Втренчих се в него, опитвах се да разбера.

— Ти можеш да бъдеш *светец*!

В катедралата бяха влезли няколко мъже, тежковъоръжени мъже, с шапки с пера. Той им даде някакви нареждания на латински, който тогава не разбирах добре. Разбрах, че ще бъда заведен „по море“ в Италия. Разбрах и че съм затворник. Стоях ужасен и в отчаянието си извърнах лице към прозореца на свети Ашлар, сякаш той можеше да ме спаси.

Погледнах витража и в този миг се случи чудо. Слънцето изгря и макар че не докосна с лъчите си този прозорец, разливащата се светлина го изпълни и той блесна с ярки и красиви цветове. Светецът пламна с тих огън. Светецът ми се усмихваше, тъмните му очи горяха,

устните му бяха розови, робата — червена. Знаех, че това е просто заради изгрева, и все пак не можех да откъсна очи от него. Изпълних се с небивал покой.

Спомних си ужасеното лице на майка си, писъците ѝ, отекващи в малката стая. Видях как хората от клана Донелайт бягат от мен като стадо черни плъхове!

— Бъди светецът! — прошепна пак свещеникът.

И в този миг аз дадох обета си, макар да не намерих сили да го изрека на глас.

Взирах се в прозореца и всеки детайл от образа на светеца попиваше в сърцето ми. Видях, че той е стъпил бос върху проснатите тела на малките хора... демони от ада. Осъзнах, че в ръката си държи жезъл, с който е пронизал тялото на Дявола. Огледах добре детайлно изрисуваните тела на джуджетата. Чух сърцето си.

Светлината вече бе по-силна и най-ярките цветове засияха. Светецът бе направен от скъпоценни камъни! Потрепващо златно сияние, наситеносиньо, рубиненочерно, искрящобяло.

— Свети Ашлар! — прошепнах. Въръжените мъже ме хванаха за ръцете.

— Върви и Бог да те пази, Ашлар. Отдай му душата си и когато смъртта отново дойде при теб, ще познаеш покоя.

Това бе моето рождение, господа. Това бе моето завръщане у дома. Сега ще ви кажа какво го последва и докъде успях да се издигна.

Бях отведен и никога вече не видях стария господар на замъка. Доколкото си спомням, не видях повече и този свещеник. Чакаше ме малка лодка, която плаваше трудно през замръзналите води, но стигна до голям кораб. Моята каюта бе много тясна. Аз наистина бях затворник. Пиех само мляко, защото другата храна ме отвращаваше, а заради бурното море все ми беше лошо.

Никой не си направи труда да ми обясни защо ме заключват, нито се опита да ме успокои. Нямах нищо за четене, нито даже броеница. Брататите мъже, които се грижеха за мен, като че бяха изплашени, не искаха да отговарят на въпросите ми. Накрая аз изпаднах в нещо като ступор, пеех песни, които съчинявах от думите, които знаех.

Понякога ми се струваше, че нанизвам тези думи в песни, както хората правят гирлянди от цветя, само с мисълта колко красива е една или друга дума. Пеех с часове. Гласът ми бе дълбок и красив. Лягах на

койката със затворени очи и пеех вариации на химните, които бях чул в Донелайт. Не спирах, докато не се събудех от този транс или докато не заспах.

Не помня кога осъзнах, че зимата е свършила, или просто се бяхме отдалечили от нея. Вече приближавахме бреговете на Италия. Погледнах през решетките на малкия прозорец и видях слънцето да озарява хубави зелени хълмове и изумително красиви скали. Най-накрая пуснахме котва в един оживен град.

Тогава се случи нещо забележително. Двамата мъже, които все не отговаряха на въпросите ми, ме изведоха и ме оставиха пред портите на манастир, като преди това удариха камбанката.

Преди да си тръгнат, пъкнаха в ръката ми малък пакет.

Стоях замаян от слънцето, после се обърнах и видях, че един монах отваря портата. Огледа ме от глава до пети. Още бях с хубавите дрехи от Лондон, но те вече бяха много мръсни от дългото пътуване, а брадата и косата ми бяха доста пораснали. Не носех нищо, освен пакета, и в объркването си го подадох на монаха.

Той веднага го взе, махна платното и кожата, с която бе увит, и извади голям пергамент — писмо, сгънато на четири.

— Влезте, моля — каза монахът любезно и погледна към пергамента. После се втурна нанякъде, като ме остави наред красив двор, изпълнен със златни цветя и озарен от слънцето. Чувах някакво пеене в далечината — меланхолична, печална мелодия от мъжки гласове. Обичах песните. Затворих очи и вдишах мелодията и аромата на цветята.

В двора се появиха неколцина монаси. Онези в Шотландия носеха бели роби, но тези тук бяха в груби кафяви раса и бяха обути със сандали. Заобиколиха ме и започнаха да ме целуват и прегръщат.

— Братко Ашлар! — поздравиха ме в един глас. Усмивките им бяха сърдечни и тъй изпълнени с любов, че аз се разплаках.

— Сега си сред нас. Не се страхувай повече. Ти ще живееш в лоното на Божията любов.

После видях разтворения пергамент в ръката на единия и попитах:

— Какво пише там?

— Пише, че си отдал живота си на Христа и ще тръгнеш по стъпките на основателя на нашия орден — свети Франциск. Ще

станеш божи служител.

Изрекоха и други мили думи и пак ме прегърнаха. Явно никак не се страхуваха от мен и тогава разбрах: те не знаеха нищо за мен. Не знаеха как съм се родил. Погледнах се — ръцете, краката, косата — и реших, че освен по ръста и дългите коси, всъщност не се различавам много от тях.

Това ме обърка.

По време на вечерята — която бе по-обилна за мен, отколкото за тях — аз мълчах, защото не знаех какво да кажа. Беше очевидно, че мога да напусна това място, ако реша.

Но защо да го правя, рекох си. Отидох с тях в параклиса и се присъединих към химна. Когато чуха гласа ми, те закимаха, усмихнаха се и ме докоснаха одобрително. Скоро аз потънах в песента, вперил поглед в разпятието — в Христос, прикован на кръста. Казвам го така, за да си го представите, както аз го видях — измъчено тяло, покрито с рани, увенчано с венец от тръни и кървящо. Зеленият Джак, изгорен в своята кошница, гонен през полето от онези с пръчките.

Завладя ме щастие. Сключих сделка със себе си. Остани за малко. Винаги можеш да избягаш, но ако го направиш, ще изгубиш това място, ще изгубиш свети Ашлар.

Първата нощ, когато ме въведоха в килията ми, аз им казах, че няма нужда да ме заключват.

Те бяха изненадани и объркани, казаха, че не са възнамерявали да го правят. Всъщност дори ми посочиха, че вратата няма ключалка.

На сутринта дойдоха да ми съобщят, че е време да тръгвам за Асизи. Казах, че съм готов. Щяхме да вървим пеша, защото бяхме францисканци, монаси, отдадени на бедност и верни на духа на брат Франциск, затова не се качваме никога на кон.

[1] Фолклорен образ, който най-често се възприема като въплъщение на плодородието и вековните гори; присъства в първомайските фестивали в някои части на Европа като мъж, облечен с костюм от листа или слама. Този образ се среща и в средновековни църковни дърворезби. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Историята на Лашър, продължение

Когато стигнахме Асизи, вече бях обикнал своите спътници. Бях се убедил напълно, че те не знаят нищо за мен, освен че искам да стана свещеник. Бях облечен като тях за това пътуване — със сандали и кафява роба, пристегната с въже на кръста. Още не бях си отрязал косата и носех хубавите си дрехи във вързоп, но въпреки това много приличах на монах.

Докато вървахме, те ми разказаха житието на свети Франциск от Асизи, основателя на техния орден — че бил богат, но се отказал от богатството и станал бедняк, проповедник, грижел са за прокажените, от които другите се страхували, и така обичал всичко живо, че птиците кацали по раменете му, а вълците се галели в краката му.

Докато ги слушах, умът ми рисуваше великолепни образи. Видях лицето на Франциск — смесица от лъчезарния зеленоок свещеник в Шотландия и невинните ликове на спътниците ми. Вероятно това бе някакъв идеал, сътворен от онази част от мен, създадена да твори образи и мечти.

Какъвто и да бе, аз го познах.

Познах го. Познах страха му, когато баща му го прокле. Познах радостта му, когато се отдаде на Христа. И преди всичко познах любовта му към всички живи същества, които смяташе за братя и сестри, познах обичта му към всички хора, които виждахме наоколо — към италианските селяни по нивите, гражданите, монасите в манастирите и хората в господарските имения, които ни даваха подслон за през нощта.

Колкото по-щастлив се чувствах, толкова повече се чудех дали раждането ми в Англия не е било някакъв кошмар, нещо, което всъщност не се е случило.

Чувствах, че съм един от тези францисканци. Принадлежах на свети Франциск. Бях роден на грешно място и се радвах на мисълта, че може да стана светец като свети Франциск. Това ми се струваше

естествено. Донесе ми покой, сякаш си спомнях време, когато всички същества са били добри, преди да се случи нещо ужасно.

Навсякъде, където отивахме, имаше деца, които работеха по нивите с родителите си или играеха по улиците на селата. Асизи също бе пълен с деца, големи и малки, като всеки друг град, и аз разбрах, без да ми казват, че това са малки човешки същества, непораснали хора. Те не бяха от страховития народ на малките хора, моите врагове, които щяха да ме убият от завист — горчиво знание, появило се само да ме измъчва, без да мога да го разбера. О, колко красиви бяха тези неразцъфнали хора, които растяха бавно, година след година, издължаваха се и научаваха онова, което аз знаех още с раждането си.

Когато видях майките им да ги кърмят, закопнях за мляко, но знаех, че това не е мляко на вещица. Не беше така силно и нямаше да ми помогне. Но аз бях пораснал. Бях станал дори още по-висок по време на пътуването. Всички ме смятаха за силен и здрав човек на около двайсет години.

Реших да не разкривам нищо от това. Най-добре бе да се променя сред хората около мен. Бях очарован от провинцията, от лозята, от зеленината и от меката светлина на италианското слънце.

Асизи бе построен на висок хълм, от многото издатини в хълмовете се виждаха околностите в целия им блясък, по-пленителни от покритите със сняг скали около Донелайт.

Всъщност моите спомени от Донелайт вече започваха да стават объркани. Ако не се бях научил да пиша през следващите няколко седмици и не бях записал всичко с таен код, мисля, че щях да изтрия спомена за раждането си напълно. С времето той ставаше все по-мъгляв.

Нека се върна на историята си. Влязохме в Асизи по пладне. Веднага бях отведен в базиликата на свети Франциск в другия край на града — голяма сграда, но не така студена като катедралата в Донелайт. Имаше извити куполи, а не остри кули, и стените ѝ бяха оживени от прекрасни образи на светеца, под които беше светилището му, където вярващите идваха на тълпи, както при свети Ашлар у дома.

Стоотици хора обикаляха около гробницата на светеца, на която обаче нямаше негово изображение. Полагаха ръце върху нея, целуваха я, молеха му се на глас да ги излекува, да им даде утеха, да се застъпи за тях пред добрия Господ.

У мен се надигна гордост; никой не знаеше тайната ми. Не знаеха, че един ден ще се върна в Шотландия с учението на Франциск и вероятно ще спася народа си, както ми бе казано да сторя. Бях орисан да преодоля унижението, за да извърша тези велики дела.

Но осъзнах какъв е изворът на гордостта ми и си казах: „Ако ще ставаш светец, трябва да си искрен. Трябва да си като Франциск и като тези монаси, като другите светци, за които ти разказаха — трябва да забравиш всяка амбиция. Защото светецът не може да храни амбицията да стане светец. Светецът е слуга на Христос. Христос може да реши дали ще бъдеш светец! Трябва да си готов за това“.

И все пак изпитвах някаква вътрешна увереност. Бях орисан да засияя като лика на свети Ашлар на витража.

Останах дълго в светилището и отпивах от вярата на хората, които влизаха там. Чувствах страстта им като музика. Тогава разбрах, че съм свръхсензитивен, както бихте казали днес, не само към музиката, но към всякакви звуци. Към писъците на птиците, тембъра на гласовете, към ритъма на речта. Всъщност, когато срещнех хора, които неволно говореха с алитерация, почти се парализирах.

В светилището обаче ме обзе опиянението от силата на вярата, която светецът събуждаше у хората.

Същия ден ме отведоха в Карсери, където свети Франциск и първите му последователи бяха живели като отшелници. От килиите им се откриваше великолепна гледка към местността, където свети Франциск бе митарствал и проповядвал. Дори не помислях да бягам. Тревожеше ме не обетът за бедност, целомъдрие и подчинение, а моята тайна гордост, това, че легендата за свети Ашлар може да прояде душата ми, като ме тласка все напред.

Нека сега се спра на нещо по-значително. Останах в Италия като францискански монах повече от двайсет години. Колко точно, не зная. Никога не съм знаел. Но не бяха трийсет и три, защото щях да ги запомня — това е възрастта на Христос.

Казвам ви всичко това, за да разберете две неща — че не бързах да се върна в Донелайт, защото времето за това още не бе дошло и защото по време на целия престой в Италия тялото ми си остана младо, жизнено и доста силно. Кожата ми малко загрубя, изгуби бебешката си мекота, а на лицето ми се появиха няколко изразителни бръчици — но не много. Иначе... си оставах все същия.

Искам да разберете колко щастлив бях като монах, колко естествено бе това за мен, защото в някаква степен то бе същината на всичко, което исках да правя.

Коледа се празнуваше много пищно в Италия, както и в Шотландия — кошмар, който бях зърнал за малко. Коледа се превърна за мен в най-тържественая и значим от всички свети празници, и където и да бях в Италия, на него винаги се връщах у дома — в Асизи.

Дори преди първата ми Коледа там, аз вече бях прочел историята за бебето Исус, родено в ясла, и бях видял безбройните картини на тази сцена. Бях отдал и сърцето, и душата си на малкото дете в прегръдките на Мария.

Затварях очи и си представях, че съм малко бебе, каквото никога не съм бил, че съм безпомощен, плачещ и невинен. Обземаше ме нещо като екстаз. Бях решен да виждам това невинно дете — Исус, във всеки мъж или жена, които срещам. Ако изпитвах гняв или раздражение, което беше необичайно, си мислех за детето Исус. Представях си, че го държа в прегръдките си — вярвах в него безкрайно, вярвах, че някой ден ще изпълня земното си предназначение — някога и някак — и после ще бъде с Исус. Коленичех в яслата и докосвах бебето. Знаех, че вечният Бог е дете, мъж, разпнат спасител, Бог Отец, Бог Свети Дух — че съчетава всичко това в едно. Осъзнах го с невероятна яснота, и то така добре, че всякакви теологични спорове ме размиваха.

Когато напуснах Италия, вече бях свещеник, прославен проповедник, певец на химни, понякога лечител и човек, който носи утеха и щастие на всички.

Но нека ви обясня по-добре.

От самото начало моята невинност и прямота изумяваха всички; те така и не се досетиха каква е причината за тях — че всъщност съм дете. Хората смятаха за смешно, че ям само мляко и сирене. Обичаха ме и задето се учех много бързо — за съвсем кратко време се научих да пиша на италиански, английски и латински.

Бяха непорочен телом и духом.

За мен нямаше недостойни задачи — грижех се за прокажените, които се събираха пред портите на града. Не се страхувах от тях. Мислех си, че ако се заразя, няма да позволя на болестта да се развие,

и тук е ключът към моята природа. Като че бях в състояние да направя каквото реша.

Нищо не ме отвращаваше — освен омразата и насилието. Това остана непроменено по време на целия ми земен живот. Аз или се натъждавах от нещо, или бях привлечен от него — нямаше средно положение.

Всъщност харесвах прокажените, защото другите се страхуваха от тях, и разбира се, знаех, че свети Франциск се е борил да преодолее това. Аз бях решен да стана велик като него. Успокоявах болните, къпех и обличах онези, които бяха твърде болни, за да се грижат сами за себе си. Като чух, че света Катерина Сиенска веднъж пила водата, с която е изкъпан прокажен, с радост сторих същото.

Почти от самото начало в Асизи ме смятаха за невинен и отнесен Божи любимец. Млад монах, който наистина притежава огъня на свети Франциск и върви по стъпките му.

Тъкмо защото изглеждах така непристорен и неспособен на лукавство, така по детски, ако искате, хората винаги бяха открити с мен, разказваха ми разни неща и откровеничеха пред сияйния ми безкористен поглед. Изслушвах всички. Не пропусках и дума. Представете си само — едно гигантско дете, което се учи и от най-малките жестове на хората, от откровенията им за главните истини в живота.

Ето какво ставаше в ума ми.

Нощем се учех да чета и да пиша — пишех постоянно и спях възможно най-малко. Запомнях песни и стихове. Изучавах стенописите в базиликата, нарисувани от Джото, които изобразяваха най-значимите събития в живота на Франциск, включително как е получил стигмата — раните по ръцете и краката. Излизах да говоря с поклонниците, да чуя техните думи.

Първата година, която си спомням като дата, е 1536-а. Често ходех до Флоренция, за да се грижа за бедните, да посещавам бордеите им и да им нося хляб. Флоренция още беше град на Медичите и вече бе преживяла най-големия си разцвет, но тогава не знаех това, а и то не личеше по нищо.

Напротив — Флоренция беше прекрасно оживено място. Там се продаваха хиляди печатни книги и навсякъде имаше скулптури от Микеланджело. Търговските гилдии бяха още силни, въпреки че

търговията вече се пренасяше към Новия свят; градът приличаше на безкрайна процесия — също като голямата процесия за Тялото Господне. Постоянно се провеждаха най-различни представления.

Банката на Медичите тогава беше най-голямата в света. Флоренция бе пълна с грамотни мъже и жени, които умееха да мислят и разговарят. Това бе градът на Данте и на политическия гений Макиавели; град, който бе създал Фра Анджело и Джото, Леонардо да Винчи и Ботичели — град на велики писатели и художници, на принцове и светци. Самият той бе изграден от камък и бе изпълнен с палати, църкви, прекрасни площади, градини и мостове. Вероятно нямаше друг такъв по целия свят. Поне флорентинците мислеха така, аз също.

Скоро опознах всеки метър от Флоренция и научавах, по един или друг начин, новините от света.

А той определено беше на ръба на огромно бедствие! Хората постоянно говореха за сетните дни.

Английският крал Хенри VIII бе изоставил правата вяра. Рим тъкмо започваше да се възстановява от безчинствата на протестантите и католиците испанци. Всъщност папата и кардиналите се бяха укрили в замъка Сантанджело, което донесе на хората дълбоко разочарование и подкопа вярата им.

Черната чума постоянно се завръщаше — появяваше се на всеки десет години и взимаше своите жертви. На континента се водеха войни.

Най-лошите слухове обаче бяха за протестантите зад граница — за лудия Мартин Лутер, който бе обърнал целия немски народ срещу Църквата, както и за другите отворителни ереси — баптисти и калвинисти, които всеки ден покваряваха хиляди християнски души. Говореше се, че папата е безсилен пред тях. Все се свикваха събори, но не се правеше нищо. Самата Църква беше в процес на реформиране и не можеше да даде отпор на еретиците Джон Калвин и Мартин Лутер. Половината свят изглеждаше зялът от протестантите, които разрушиха цяла една култура, когато се отказаха от властта на папата.

Но нашият свят, в Асизи и Флоренция, както и в цяла Италия, изглеждаше разкошен, богат и отдаден на истинската вяра. Когато четеш Писанието, не можеш да не повярваш, че нашият Бог е вървял по Виа Апия. Италия изпълваше душата ми — с музиката си,

градините, зелените поля — струваше ми се, че няма друго място на света, където бих искал да бъда. Повече от Флоренция обичах единствено Рим, вероятно само заради размерите му и заради разкошната базилика „Свети Петър“. Но тогава и Венеция беше разкошна. Аз се грижех за бедните навсякъде, за гладуващите, които винаги ме чакаха.

Открих, че за мен е лесно и естествено да съм истински бедняк — да не притежавам нищо, да търся подслон ноц за ноц, да се оставям на Светия Дух, когато нещо ме терзае или искам да намеря истината.

Познах радостта на първата си проповед — беше на един площад във Флоренция. С разперени ръце, въздържайки се от теологични диспути, ние говорехме само за личната си отдаденост на Бог.

„Трябва да бъдем като детето Исус — невинни, вярващи, добри.“

Разбира се, това бе най-съкровено желание на Франциск — да бъдем сиромаси, които говорят от сърце и душа. Но нашият орден също бе разкъсван от теологични интерпретации. Какво точно е имал предвид свети Франциск? Каква трябва да е организацията ни? Кой е истински беден? Кой е истински чист?

Аз избягвах всякакви дискусии и заключения. Говорех за Франциск; живеех по неговия пример. Отдадох се изцяло на добри дела и се грижех за болните, и то с голям успех.

Това не бяха чудеса. Никой не хвърляше патериците и не крещеше, че е изцелен. Първоначално успехът ми се прояви в грижите за болните, във връщането на обзетите от треска отново към живота. Вероятно това ще ви се стори съвсем естествено, но започнах да чувствам в себе си сила; научих се да я увеличавам от най-дребните неща. Ако носех купа с вода за болния, той се чувстваше по-добре, отколкото ако някой друг му я беше донесъл.

През тези ранни години научих и още нещо — моите братя от ордена не спазваха обета за въздържание. Всъщност те си имаха любовници и дори ходеха в легалните публични домове във Флоренция, или пък си лягаха един с друг нощем. Аз самият постоянно забелязвах красивите момчета и момичета и изпитвах желание към тях, понякога се будех нощем от някой чувствен сън. Когато отидох в Италия, вече бях възмъжал — с тъмно окосмяване

около гениталиите и под мишниците. Винаги съм бил като всички останали мъже, във всяко отношение.

Помнех думите на францисканеца от Донелайт: „Никога не докосвай плътта на жена“. Мислех си, че това е нещо много важно. Разбира се, вече знаех, че съешаването между мъж и жена води до зачеване на деца. Тогава разсъдих, че това предупреждение има една-единствена причина: да не стана баща на още едно чудовище като мен.

Но що за чудовище бях аз? Не знаех. Споменът за раждането и произхода ми бе мъчение за мен, немилост, която не можех да споделя с никого.

През тези първи години, докато се оформяше личността ми, започнах да усещам, че определени хора ме наблюдават — хора, които знаят кой съм и някой ден ще ме разобличат.

Често по улицата на Флоренция виждах холандци, които се разпознаваха лесно по дрехите и шапките. Те все ме гледаха. Веднъж един англичанин дойде в Асизи и остана много време, идваше всеки ден само за да ме чуе как проповядвам. Беше красива пролет, а аз разказвах житието на свети Франциск. Помня как студените очи на този мъж се взираха в мен, докато говорех.

Винаги се опълчвах на тези шпиони — гледах ги в очите, понякога дори се обръщах и тръгвах към тях. Те винаги бягаха, но все се връщаха.

Междувременно въпросът за целомъдрието ме тормозеше — чудех се мога ли да бъда с жена и дали ще се роди чудовище.

Но исках да сторя това, което бе редно в очите на Господ. Изглеждаше съвсем лесно да си намеря любовница или любовник. По-голямо бе предизвикателството да се откажа от насладите на плътта изцяло и да живея, без да получа отговор на мистерията. Избрах пътя на светеца.

Не позволявах у мен да се разгори пламъка на страстта.

Станах известен с целомъдрието си и с това, че никога не съм поглеждал жена. Лечителските ми умения се развиваха, въпреки че още не знаех дали са чудеса, или просто въпрос на грижа.

Но междувременно ме завладяваше друга страст. По онова време се смяташе, че пеенето може да събуди вярата в Христа, както и притчите от Евангелието. Започнах да пиша кантати с простички стихове, като използвах ритъма и пеех песните си на малки събирания.

Предпочитах и да проповядвам чрез тях. Уморих се да повтарям прости истини, но никога не се уморих от пеенето.

Скоро хората вече знаеха, че появя ли се, ще пея — понякога просто рецитирах стих в лек речитатив. Играех и една игра, която никой така и не усети — опитвах се да разбера колко дни мога да издържа, без да говоря, само да пея, без обаче да досаждам на хората с това.

Десет години след пристигането ми в Италия бях ръкоположен. Щеше да стане и по-рано, ако бях поискал, но аз целенасочено изучавах светите наставления бавно и добросъвестно. Това бяха години на пътуване по друмищата, на срещи с хора и разпространяване на словото Божие. Самото време изглеждаше незначително. Всъщност нямах чувството, че трябва да бързам да изпълня предопределението си.

Когато ме ръкоположиха, вече нямах никакъв страх от болести. Пеех на онези, които бяха изгубили всяка надежда за облекчаване на болките. Влизах в стаи, където другите не смееха да стъпят.

Все пак не всичко беше идеално. От време на време си спомнях със сепване мига на раждането си. Събуждах се, сядах в леглото и мислех — о, не е възможно. После лягах пак в мрака и осъзнавах, че е възможно, защото нямах нито майка, нито баща, нито сестри или братя! Аз не бях такъв, за какъвто ме мислеха хората. Спомнях си кралицата, реката и планините като частици от кошмар.

Понякога ми се струваше, че след такива трескави моменти ще срещна онези, които ме следяха дори още по-ревностно отпреди. Разбира се, обвинявах се, че си въобразявам, но колкото повече мислех за това, толкова по-странен ставаше животът ми.

После дойде време, когато издадох природата си по доста спонтанен и странен начин. Обичах мляко. Дяволът винаги ме изкушаваше с видения на женски гърди. Дори по време на постите имах нужда от мляко, не можех да издържа, това бе най-големият ми грях. Понякога грабех с шепи сирене и го ядях. Харесвах всяка мека храна, но жадувах за сирене и мляко.

Веднъж вървах из поле, пълно с крави. Беше по изгрев и наоколо нямаше никого. Или поне аз така си мислех. Коленичих до една крава и изцедих мляко от вимето ѝ право в устата си.

Когато се наситих, легнах на тревата и се вгледах в небето. Чувствах се като животно заради стореното. Дойде един стар овчар, облечен в износена, но спретната дреха. Лицето му бе почерняло от работата на открито.

Той ми прошепна нещо, изпълнен със страх, и избяга. Аз хукнах след него, като повдигнах расото си, за да не се спъна.

— Какво ми каза? — попитах.

Той прошепна нещо с омраза, вероятно проклятие, и пак хукна да бяга.

Аз бях обзет от страх. Този мъж бе разбрал, че не съм човешко същество. И всъщност от този ден нататък в ума ми започна да се прокрадва недоверие към хората.

Видях селянина и в града. Той също ме видя. Мога да се закълна, че хората с него започнаха да си шушукат. Както и да е. Една сутрин излязох от килията си в манастира и намерих голяма стомна с прясно мляко. Направо се вкамених. За миг като че не знаех къде се намирам, кой съм и какво стана.

Знаех само, че това е приношение и че се е случвало и преди. В долината малките хора и един гигант сред тях отиват до границата на кръга и носят като приношение мляко. Главата ми се замая. За първи път от години видях отново каменния кръг, обръчите от хора, много обръчи, всеки по-широк от предишния, толкова много, че не можех да ги изброя.

Взех стомната и я изпих жадно, както винаги. После вдигнах поглед и видях в другия край на градината, в сенките на манастира, някакво движение — хора, които се разбягаха нанякъде. Мисля, че някои от монасите също видяха това. Не знаех какво да направя и не посмях да кажа никому. Реших да не обръщам внимание. Бях се обрекъл на свети Франциск и служех единствено на Бога.

Тази нощ един холандец ме следеше, а на сутринта се върнах в Асизи, за да говоря с монасите, да подновя обетите си и да пречистя душата си.

Следващите дни много хора дойдоха с молба да ги излекувам. Положих ръце върху тях и постигнах някои смайващи резултати. Нямаше съмнение, че сред селяните е тръгнала мълга за мен. Постоянно се появяваха стомни с мляко на най-странни места. Както си вървах по улицата, в края ѝ намирах стомна с мляко на камъните.

И нещо друго започна да ме измъчва. Осъзнах, че всъщност никога не съм бил кръстен! Освен ако ужасената акушерка или някоя придворна дама не бяха свършили това. Но се съмнявах в това. Когато разсъждавах по въпроса, започнах да си спомням всички подробности от северната страна, където бях роден и откъдето бях прокуден, и осъзнавах, че ако не съм кръстен, значи не мога да бъда приет в лоното на ордена, което пък означаваше, че нямам право да давам причастие.

Всъщност нищо от това, което правех, не можеше да донесе плод. Изпаднах в тежка меланхолия. Не говорех с никого.

Тогава изведнъж реших, че сигурно съм си въобразил рождението си в Англия и нищо такова не се е случвало! Донелайт. Не бях чувал да се споменава за катедрала там, нито за монаси от нашия орден. Хенри VIII с години преследваше католиците, но след възкачването на добрата кралица Мери страната пак влезе в лоното на истинната Църква.

Ако фантазиите ми бяха истина, значи бях живял на света само от двайсет години. Освен ако не бях забравил изцяло детството си, ако го бях заровил така дълбоко в ума си, че не бях в състояние да си го припомня. Но това не ми изглеждаше възможно. Колкото повече мислех, толкова повече всичко около мен започваше да изглежда съмнително и мъките ми се увеличаваха.

Накрая реших, че трябва да позная жена, че трябва да разбере дали съм истински мъж. Копнеех за това. Винаги го бях искал! Знаех, че просто си търся извинение. И го намерих.

Реших, че в прегръдките на жена ще разбере дали плътта ми е достатъчно жива, че да имам безсмъртна душа! Засмях се на противоречието, но си беше така. Исках да съм човек и щях да извърша смъртен грях, за да разбере дали съм такъв.

Отидох във Флоренция, в един от многото бордеи, които знаех и където всъщност давахме последно причастие на блудниците на смъртен одър. Веднъж дори причестих един търговец, който бе имал нещастieto да умре в прегръдките на проститутка. Често бях ходил там, облечен в расо на свещеник, това не беше нещо необичайно.

И така аз влязох, изгарящ от желание, и жените веднага дойдоха да ме поздравят: „Отче Ашлар!“. Винаги ми говореха, сякаш бях идиот или малко дете.

В миг се отвратих — излязох отново на площада и тръгнах по най-близкия мост. Той беше претъпкан с магазини и тълпата беше голяма. Тогава зърнах мъж, който ме наблюдаваше и по дрехите му разбрах, че е холандец. Тръгнах към него, но той изчезна в тълпата, като че се стопи във въздуха.

Много угнетен, накрая разперих ръце и запях. Бях по средата на моста, полудял от страх и мъка, неспособен да примиря спомените си с отдадеността ми на Христа, затова започнах да пея. Тогава това не беше нещо необичайно — улиците бяха изпълнени с всякакви чудесии. Някакъв полудял францисканец, който пее, не беше кой знае колко странно събитие.

Постепенно хората започнаха да се заслушват. Спряха работата си и около мен се събра малка тълпа. Аз се люлеех напред-назад, обгръщах се с ръце и пеех. Когато вдигнах поглед, унесен от мелодията, видях, че в мен се визира една красива жена — със зелени очи, като на свещеника от Донелайт, и с дълга руса коса.

И тогава се случи нещо невероятно. Жената свали воала си и си тръгна, а аз осъзнах, че лицето, което се бе взирало в мен, е извърнато към гърба на тялото. Беше невероятно!

Страстта ми беше непоносима, но сега сърцето ми се разтуптя от друго, по-нечестиво вълнение. И тя беше чудовище като мен.

Спрях да пея и разблъсках онези, които искаха да ми дадат подаяния. Казах им да ги отнесат в църквата на нуждаещите се. Тръгнах след жената, която ме чакаше в една странична уличка. Тя отново откри лицето си и после се отдалечи. Скоро се озовахме в малък проход. Аз се вирах в гърба ѝ, когато тя отново вдигна воала и откри лицето си.

Накрая се завъртя — същински вихър от черни дрехи, коприна, сатен, кадифе и бижута, и почука силно по една врата. Вратата се отвори и аз понечих да зърна лицето на жената за последно, преди да изчезне в къщата. Тя обаче ме хвана за ръката и ме издърпа вътре.

Озовахме се в тясна градина, като във всички дворове във Флоренция — със стари лющещи се стени и ярки цветя, цъфтящи на шарената сянка. На една пейка под дърво седяха три жени, облечени с широки красиви рокли с богати ръкави. Имаха високи стегнати гърди, които веднага разпалиха страстта ми. Онази, която ме въведе вътре, също беше най-обикновена жена! Лицето ѝ си беше от предната страна

на тялото като на всички други. Явно се беше получила някаква илюзия заради воалите, които бе смъкнала от главата си. Някакъв фокус.

Тя ми призна това и всички се смяха толкова много, като че никога нямаше да спрат.

Замаях се. Изведнъж жените ме заобиколиха и заговориха:

— Отче, свали тези дрехи. Ела, остани с нас в градината.

Русата, която се казваше Лукреция, каза, че ме омагьосала със заклинание, за да тръгна след нея, но да не се страхувам — не били вещици, просто мъжете им отишли на лов и те правели каквото си поискат.

Мъжете им отишли на лов? Това ми прозвуча странно. Веднага съзрях истината. Тези жени бяха проститутки, които днес явно нямаха клиенти, а аз бях станал обект на желанието им.

— С гордост ще те направим мъж, невинно дете — каза най-старата, която обаче бе не по-малко красива. Преведоха ме през двора към една спалня. Свалиха ми сандалите и расото и се съблякоха чисто голи. Завикаха ликуващо и затанцуваха около мен като голи нимфи, като пееха някаква песен. За тях всичко това беше шега! Просто игра. Харесваше им да шокират един млад францисканец с вид на дете въпреки дългата си брада.

Но аз не бях шокиран. Отново ме споходи спомена за времето, когато целият свят правеше такива неща; когато съществуваха градини на насладата, в които всички лудуваха голи, играеха и пееха, танцуваха. Навсякъде около нас имаше цветя и изобилие от плодове. Но после ме обзе страх. Всичко изчезна. Спусна се мрак.

Междувременно и аз бях приел ролята на сатир за тези жени, които сметнаха това за много забавно. Не можах да устоя. Те легнаха в леглото с мен и започнаха да ме обсипват с целувки. Аз стиснах гърдите на най-близката и започнах да ги смуча така яростно, че тя завика от болка. Другите не спираха да ме целуват по раменете, по гърба, по члена, по гърдите.

За миг ми се стори, че отново съм в онази стая в Англия, в прегръдките на майка си, и пак изпитвам насладата от сученето. Бях опиянен от удоволствие и усетих кулминацията ѝ в пениса си. Скоро вече обладавах жените една по една, като виках от екстаз. После започнах отново.

Беше се мръкнало. В небето имаше звезди. Ревът на града бе замрял.

Аз заспах.

Отново бях с майка си, само че сега тя не ме мразеше и не плачеше от ужас — а беше високо, крехко създание като мен, твърде високо за човешка жена. Галеше ме с пръсти, които бяха много дълги — също като моите. Нима никой не виждаше, че съм чудовище като тази жена? Нима хората можеха да бъдат заблудени така лесно?

Унесох се в сънища. Имаше мъгла, хората плачеха, ридаеха, мъже тичаха насам-натам. Настъпи същинска сеч. „Талтош!“, извика някой и после видях в съня си селянина от полето до Флоренция, чух го да шепне: „Талтош!“, и видях пред себе си стомна с мляко.

Събудих се от жажда, седнах в леглото и се вгледах в мрака около мен.

Жените лежаха неподвижно, с отворени очи. Това ме ужаси, също както когато ми се стори, че главата на русата жена е обърната към гърба. Посегнах да я разтърся, защото погледът ѝ бе някак безизразен. Още щом я докоснах, осъзнах, че е мъртва. Лежеше сред локва кръв. Всъщност и четирите бяха мъртви — другите лежаха на пода, също потънали в кръв. Леглото бе прогизнало от кръв, човешка кръв.

Обезумял от страх, аз хукнах към двора и се свлякох до фонтана. Стоях на колене разтреперан и не можех да повярвам на очите си. Когато най-сетне станах и се върнах, видях, че е истина. Жените бяха мъртви! Полагах ръце върху тях, но не успях да ги събудя! Не можех да изцера мъртвец!

Взех расото и сандалите си и се облякох тичешком.

Защо бяха умрели тези жени? Спомних си думите на францисканеца: „Никога не докосвай плътта на жена“. Вече беше много тъмно, но някак успях да се върна в манастира и се затворих в килията си. На сутринта новината за смъртта на жените обиколи цяла Флоренция. Говореше се за нова, непозната болест.

Аз сторих каквото правех винаги, когато имах проблем. Отидох си у дома, в Асизи, като извървах целия път пеша. Вече идваше зима, мека, но все пак зима и пътят не беше лек. Това нямаше значение. Знаех, че ме следят — от време на време зървах мъж на кон в далечината зад мен. Бях отчаян. Още щом стигнах в манастира,

започнах да се моля на свети Франциск да ми помогне. Молех се и на Пресветата Дева да ми прости прегрешението с тези жени. Лежах на пода в църквата с опънати напред ръце, молех се за прошка и разбиране и ридаех. Не исках да мисля, че моят грях е убил жените.

Представих си детето Исус и сам се превърнах в малко безпомощно бебе. Започнах да се моля: „Исусе, прости ми, Пресвета Дево, прости ми. Какво мога да сторя!“.

Отидох да се изповядам при един от по-старите свещеници в манастира. Беше италианец, но току-що се бе върнал от Англия, където в онези дни избиваха протестантите. Ние възстановявахме манастирите си там, изпращахме свещеници да служат на католиците, които не се бяха отвърнали от вярата си по време на гоненията.

Избрах този свещеник, защото исках да изповядам всичко — раждането си, спомените си, странните думи, които бях чул! Но когато коленичих в изповедалнята, всичко ми се стори бълнуване на безумец! Наистина бях готов да повярвам, че съм просто човек и съм имал нормално детство, което обаче по някаква причина не мога да си спомня.

Признах само, че съм бил с жените и съм ги убил, без да зная как.

Изповедникът ми започна да се смее тихо и окуражително. Не аз бях убил жените. Напротив, Господ ме е предпазил от болестта, която ги е убила. Това било знак за висшето ми предназначение. Много свещеници съгрешавали и лягали с курви. Важното било да надделееш над греха и вината и да продължиш да служиш на Бог.

— Не бъди толкова горделив, Ашлар. Защото накрая ще се поддадеш като всички останали. Остави това зад гърба си. Вече знаеш, че това удоволствие е нищо. Господ те е запазил от болестта за Себе си.

Каза и че вероятно ще дойде време да ида в Англия, която щяла да се нуждае от нас, както преди.

— Кралица Мери умира — каза той. — Ако короната отиде у Елизабет, дъщерята на вещицата, отново ще започнат ужасните гонения на католици.

Напуснах изповедалнята, казах си молитвата и излязох в полето, където духаше студеният зимен вятър.

Бях нещастен. Не се чувствах пречистен. Вървях със залитане и се вирах в нищото. Аз бях убил тези жени, знаех го със сигурност. Бях ги помислил за вещици, но те не бяха такива! Илюзията за лицето на гърба беше просто някакъв фокус! И в резултат на всичко това те бяха мъртви!

О, но каква бе по-голямата картина, каква беше истината? Имаше само един начин да разбере! Да ида в Англия като мисионер, да се боря с протестантите еретици там и да потърся долината на Донелайт. Ако откриех замъка, щях да откроя и катедралата, и прозореца с лика на свети Ашлар. Тогава щях да разбере дали съм си въобразил всичко. Трябваше да намеря и хората от клана. Трябваше да откроя значението на думите, които бях чул от тях — че съм Ашлар, който се връща отново.

Вървях сам през полето, треперех от студ и си мислех, че дори красивата Италия е неприветлива по това време на годината. Дали този студ не идваше да ми припомни за страната, в която се бях родил? Това беше много печален, ужасен момент за мен. Не исках да напускам Италия. Отново си спомних думите на свещеника в Донелайт: „Ти имаш избор“.

Не можех ли тогава да остана тук в служба на Господ и свети Франциск?

Можех ли да забравя миналото? Никога вече нямаше да докосна жена, никога. Нямаше да има повече смърт. А колкото до свети Ашлар, какъв светец е той, щом няма празник в църковния календар? Да, да остана тук! Да остана в слънчева Италия, в мястото, което се бе превърнало в мой дом.

Някакъв мъж ме следеше. Забелязах го, още когато напуснах града и сега той се приближаваше все повече. Беше облечен в черни дрехи и яздеше черен кон.

— Да ви предложи ли коня си, отче? — попита ме той. Имаше акцент на холандски търговец. Бях срещал много от тях във Флоренция и Рим, навсякъде, където бях ходил. Вдигнах глава и видях червеникавозлатната му коса и сините му очи. Да, германски тип. Холандец. За мен те бяха еднакви. Човек от свят, където живееха еретици.

— Знаете, че не може — отвърнах. — Аз съм францисканец, не бих се качил на кон. Защо ме следите? Видях ви във Флоренция, както

и много пъти преди това.

— Трябва да говоря с вас — каза той. — Трябва да дойдете с мен. Другите и понятие си нямат за вашата истинска природа. Вие обаче знаете.

Бях ужасен от тези думи. Почувствах как мечът, от който се страхувах, най-сетне надвисна над главата ми. Останах без дъх. Превих се на две, сякаш ме бяха ударили, и продължих със залитане през полето. Легнах на меката трева и закрих очи заради слънцето.

Той слезе от коня и тръгна след мен, като го водеше за юздите. Нарочно застана така, че засенчи слънцето, за да мога да махна ръка от очите си. Беше доста як, като повечето северняци, и имаше типичните за тях гъсти вежди и бледи страни.

— Знам кой си ти, Ашлар — каза ми той на италиански с холандския си акцент. После заговори на латински: — Знам, че си роден в планините на Шотландия. Знам, че си от клана Донелайт. Чух вестта за твоето раждане скоро след него. Има хора, които веднага го усетиха и разпространиха вестта и по други земи. Трябваша ми години да те открия тук. Наблюдавах те. Познах те по ръста, по дългите пръсти, по вълшебното ти пеене и по жаждата ти за мляко. Видях те да приемаш мляко от селяните. Знаеш ли обаче какво биха ти направили те, ако можеха? Съществата от твоя вид обичат мляко и сирене и в затъntenите кътчета на света селяните не са забравили това, оставят дарове за вас на масата през нощта или пък пред вратата.

— Какъв съм аз според теб, демон? Или пък горски дух? Не, не съм нищо такова.

Главата ме болеше, чудех се кое е реално. Красивата трева около мен или пък синьото небе отгоре? Или онези отвратителни призрачни видения и думите на мъжа?

— Преди няколко дни във Флоренция ти причини смъртта на четири жени — каза той. — Това бе последното доказателство.

— Господи, значи е истина. — Аз се разплаках. — Но как съм ги убил? Защо умряха? Направих само това, което правят всички мъже.

— Ти ще убиеш всяка жена, до която се докоснеш! Не ти ли казаха това в долината, преди да заминеш? Какви глупаци са били! Ние те наблюдавахме от години и те очаквахме. Трябваше да ни повикат. Знаят кои сме и че сме готови да платим в злато за теб, но те са упорити глупаци.

Бях ужасен.

— Говориш за мен, сякаш съм някакъв крепостен. Аз съм син на баща си, макар и незаконороден.

Той като че се притесни и започна да кърши ръце, умоляваше ме да го разбера:

— Всички наши пратеници ги увещаваха, обясняваха им, но те са суеверни и слепи.

— Какви пратеници? Чии пратеници? На Дявола? — Отново се втренчих в него — черен мъж на черен кон. — Кой е сляп? Господи боже, дай ми сили да разбера това, да победа изкусните лъжи на Лукавия. Спрете да говорите с недомлъвки, или ще ви убия! Кажете ми защо съм убил онези жени, или, да ми прости Бог, ще прекърша врата ви със собствените си ръце.

Станах, изгарях от гняв и едва се сдържах да не го стисна за гърлото. Яростта ми се разпалваше у мен, както всички останали страсти — внезапно и бурно. Той се изплаши, щом тръгнах към него. Бях много по-висок и когато протегнах ръце, мъжът отстъпи назад.

— Ашлар, чуй ме, това не са лъжите на Лукавия. Това е самата истина. Никоя обикновена жена не може да ти роди дете — само вещица или непорасналите чудовища, мелезите от твоя вид. Или чистокръвна жена като теб.

Тези думи ме объркаха. Жена като мен! В ума ми веднага изникна висока красавица с бледа кожа, бързонога, с дълги пръсти като моите. Не си ли бях представил такава жена, когато лежах с курвите? Изведнъж почувствах силна омая, като от аромат или мелодия. Спомних си майка си — тя не беше като мен. Тя бе вдигнала ръка да покаже знака на вещицата.

— Ти не осъзнаваш опасността — каза той, — ако невежите селяни в тази или друга страна те открият. Защо според теб шотландците те изпратиха така бързо надалеч?

— Плашиш ме, искам да млъкнеш. Аз живея живот, изпълнен с обич и покой, в служба на хората. Те ме изпратиха тук, за да стана свещеник. — След тези думи се успокоих, вярвах в тях безпрекословно. Вдигнах очи към небето — красотата му ми се стори съвършеното доказателство за Божията милост.

— Изпратиха те тук, за да не те убият селяните, които са убивали всички издънки от твоя вид. Още щом те видят, щом те подушат, ще се

превърнат отново в свирепи езичници.

— Моя вид? Какъв вид? — Не исках да слушам повече, стиснах юмруци, но не можех да му посегна. Цели двайсет години, откакто се помнех, не бях удрял никого. Не можех да нараня човек. Заплаках и хукнах да бягам.

— Трябва да дойдеш с мен — извика той и се опита да ме догони. — Мога да осигуря всичко нужно за пътуването. Ти и без това нямаш лични вещи, нито багаж. Сигурно носиш молитвеника си. Не ти трябва друго. Ела. Ще идем в Амстердам и там, на сигурно място, ще ти разкажа цялата истина.

— Няма да дойда! — изкрещях аз. — Амстердам! Крепост на еретици! Това е просто друго име на ада. — Извърнах се. — Какво искаш да кажеш, че не съм обикновен смъртен?

Наведох се към него и той отново се изплаши, но все пак остана на мястото си.

— Ти имаш тяло, подобно на човешкото, което може да заблуди останалите — каза мъжът. — Но какво да кажем за душата ти. Най-древните легенди говорят, че съществата от твоя вид нямат души, затова за тях няма спасение и ще витаят в мрака завинаги, невидими, между небето и земята, защото небесата са затворени за вас и единствената ви надежда е да се върнете отново на земята в плът.

Бях поразен не само заради това, което чувах за себе си и че някой вярва подобно нещо за мен, а че изобщо може да съществуват подобни същества! Същества без души, които остават да витаят в мрака, а небесата са затворени за тях! Отново заплаках.

Избърсах очите си и погледнах мъжа, който бе изрекъл подобни скверни думи. Те ме изгаряха отвътре и пръскаха искри като влажно дърво, хвърлено в огъня. Колкото повече го гледах, толкова повече се убеждавах, че трябва да е зъл, че е пратеник на Дявола, че е част от мрачните му легиони, които искат да отнесат душата ми в ада.

— Значи аз нямам душа, така ли? Значи аз нямам душа и не мога да се надявам на спасение? Как смееш да говориш подобни неща! Как смееш да твърдиш, че нямам душа!

В яда си наистина го ударих и го повалих на земята. Бях изумен от силата си и веднага се разкаях за този си грях, както и за предишните.

Мъжът продължи да ме следва, но не смееше да се приближи. Като че беше доста притеснен, когато влязох в манастира, но се обърна и си тръгна, така че аз се зачудих дали всъщност не се е изплашил от кръста, църквата и светата земя.

През нощта взех решение какво да сторя. Слязох в криптата под църквата и легнах на плочите пред гробницата на Франциск. Започнах да се моля:

— Франциск, нима наистина нямам душа? Напътствай ме, отче. Помогни ми. Майко, Богородице, аз съм твое дете. Аз съм угнетен и самотен.

Заспах и сънувах ангели, видях лика на Девата и се превърнах в отрочето в прегръдките ѝ. Притисках се до гърдите ѝ и отново бях едно с Христа. Така Франциск ми посочи пътя — да не бъда едно с разпнатия Христос, да оставя това на другите, а да бъда едно с невинното бебе. Трябваше да се върна в Шотландия, там, където бе започнало всичко.

Не се осмелих да напусна Асизи толкова скоро преди Коледа — исках да бъда тук за голямата процесия и да помогна да направим яслите с овчарите и Светото семейство, но знаех, че още щом получа разрешение, трябва да потегля на път.

Да тръгна на север и да намеря Донелайт. Да видя с очите си какво има там. Отидох да говоря с игумена на манастира — мъдър и добър човек, който цял живот бе служил на мястото, където се бе родил Франциск. Той ме изслуша спокойно и каза:

— Ашлар, ако идеш там, ще срещнеш мъченическа смърт. До Италия достигна вест, че дъщерята на вещицата Болейн е коронована за кралица на Англия. Знай, че Елизабет ще започне отново изгарянето на католици.

Вещицата Болейн. Спомних си какво знаех за нея — любовницата на крал Хенри, която го бе омагьосала и обърнала срещу Църквата. Да, Елизабет беше нейна дъщеря. А добрата кралица Мери, която се бе опитала да върне онези земи към вярата, вече беше мъртва.

— Не мога да позволя това да ме спре, отче — отвърнах аз. — Не мога. — После не се сдържах и му разказах цялата история.

Кречех напред-назад из килията и не спирах да говоря. Предадох му какво ми бяха казали и едва се възпрях да не превърна думите в песен. Разказах му и за странния мъж от Холандия. Казах му за стария

господар на замъка, за баща ми, за свети Ашлар и образа му на прозореца, за свещеника, който ми бе казал: „Ти си свети Ашлар, който пак се завръща. Ти можеш да бъдеш светец“. Мислех си, че той ще избухне в смях, като изповедника, с когото бях споделил за смъртта на жените.

Но игуменът бе като ударен от мълния. Мълча много дълго, а после позвъни на помощника си да дойде и му каза:

— Кажи на шотландеца, че може да влезе.

— Какъв шотландец? — веднага попитах. — Кой е той?

— Дойде от Шотландия, за да те отведе. Досега се опитвахме да го държим настрана. Не му повярвахме! Но ти потвърди думите му. Той е твой брат, идва от името на баща ти. Вече знам, че това, което каза, е самата истина.

Тази новина ме свари напълно неподготвен. Осъзнах, че всъщност съм копнял някак да бъда опроверган, да ми каже, че това са просто фантазии, прошепнати от Дявола, че трябва да прогоня тези мисли от ума си.

— Доведете сина на графа — каза игуменът отново и отпрати объркания си помощник.

Чувствах се като животно, обградено от ловци. Започнах да се озъртам към прозореца с мисълта за бягство. Бях ужасен, че в стаята може да влезе холандецът. Не, рекох си, не може да се случи такова нещо, та нали се изповядах, Божията милост ме закриля. Господ няма да позволи на Дявола да ме отведе в ада. Затворих очи и се опитах да усетя собствената си душа. Как смееха да казват, че нямам душа? И тогава в стаята влезе висок червенокос мъж. Лесно се познаваше, че е шотландец по грубото тамошно облекло. Носеше карирана пола, наметало от нещавена кожа и неугледни кожени ботуши. Изглеждаше като дивак от гората в сравнение с цивилизованите господа в Италия, които носеха дълги чорапи и ризи от коприна. Косата му беше червеникавокафява, а очите — тъмни. Още щом го погледнах, ми се стори познат.

И тогава си спомних — мъжете, които стояха до огнището. Горящият бъдник. Господарят на Донелайт казва: „Изгорете го!“, и тези мъже понечват да изпълнят заповедта му. Да, този мъж беше от клана, въпреки че го помнех доста по-млад от сега.

— Ашлар! — прошепна той. — Ашлар, дойдохме да те отведем. Имаме нужда от теб. Сега баща ни е господар на замъка и ме изпрати да те заведа у дома.

После коленичи и ми целуна ръка.

— Недей — рекох му тихо. — Аз съм само инструмент в ръцете на Бог. Моля те, прегърни ме, като човек човека, ако желаеш, и ми кажи какво искаш.

— Аз съм твой брат — каза той и ме прегърна. — Ашлар, нашата катедрала още е непокътната. Долината още я има, по милостта на Бог. Но това няма да продължи дълго. Еретиците заплашват да ни нападнат преди Коледа, ще унищожат нашите ритуали; наричат ни безверници, вещици и лъжци, а всъщност те са такива. Ти трябва да ни помогнеш да се преборим за истинната вяра. Англичани и шотландци са потънали в кръв. — Вгледах се в лицето му, после в развълнуваното изражение на игумена, нашия старши отец. Погледнах и помощника, който бе така смаян, като че наистина виждаше светец.

Да, еретиците наистина ни хулеха с думи, които подхождаха само на тях.

Сетих се за холандеца, който сигурно чакаше и наблюдаваше. Това можеше да е скроено от него, но аз знаех, че човекът пред мен наистина е син на баща ми! Виждах приликата. Всичко останало също беше истина.

— Ела с мен — каза брат ми. — Татко ни чака. Ти си отговорът на молитвите ни. Ти си светецът, пратен от Господ да ни поведе. Не можем да чакаме повече. Трябва да тръгваме.

И тогава умът ми погоди странен номер, сякаш ми каза: „Част от това е истина, но друга част не е. Но ако можеш да понесеш ужаса, ще понесеш и илюзията“. Правдивостта на едно зависеше от друго. Да, наистина се бях родил така. Знаех, че и майка ми е вещица, дори подозирах коя може да е. И от това следваше, че съм светецът и моят час е настъпил.

С две думи, добре осъзнавах, че си имам работа с някаква смесица от измислица и истина — части от легенда и обърквачи факти. В отчаянието си и ужасен от онова, което не можех да отрека, аз приех всичко заедно, като една горчива чаша. С други думи, повярвах на всичко. Вече никой не можеше да ме спре да се върна у дома.

— Ще дойда с теб, братко — казах и се потопих в усещането за мисията си, преди умът ми да роди други противоречия. Оставих се да бъда съблазнен от нея.

Цяла нощ се молих на Бог да ме дари със смелост. Ако в Англия наистина имаше гонения, трябваше да мога да умра за истинската вяра. Така смъртта ми щеше да има смисъл, в това не се съмнявах. Призори вече бях напълно убеден, че ще се превърна в мъченик за вярата, но преди пламъците на кладата ме очакваха още прежеждия и вълнения.

Рано сутринта отидох при игумена на манастира и го помолих да направи две неща, за да ми вдъхне сили. Първо, да ме заведе в църквата, в баптистерия, и да ме кръсти с името Ашлар в очите на Бог Отец, Син и Дух Светии. После да положи ръце върху мен и да ме ръкоположи сякаш за първи път. Да ми даде сили така, както свещеникът, покръстил него, му е вдъхнал сили, и както онзи преди това, чак до Христа, който е положил ръце върху Петър и е казал: „Ти ще бъдеш камъкът, върху който ще съградя Църквата си“.

— Добре, синко — отвърна игуменът. — Моят скъп Ашлар. Ела, щом искаш това да бъде свършено, за да получиш сили в името на свети Франциск. Всички тези години не си поискал нищо. Ела, ще изпълним желанието ти.

А тогава, казах си, наистина ще съм дете на Христа, покръстено с вода и Дух Светии, ще бъда и свещеник, помазан с Божията милост.

— Свети Франциск, помагай ми! — прошепнах.

Беше решено да пътуваме предимно през католическа Франция и после по вода до Англия. Наложих се да се откажа от обета да не се качвам на кон. обстоятелствата го налагаха.

И така започна моето дълго пътуване. Бяхме петима — всички планински шотландци. Бързахме колкото можехме, понякога дори преспивахме в гората. Всички, освен мен, бяха тежковъоръжени.

В Париж отново видях холандеца! Бяхме сред тълпата пред „Нотр Дам“ в неделя сутрин и отивахме на служба заедно с хиляди други миряни. Той се приближи до мен и каза:

— Ашлар, не се връщай в долината. Това ще е голяма грешка.

— Махни се от мен! — извиках аз.

Но нещо в лицето му ме озадачи — някаква хладина, отвращение, дори присмех. Сякаш действах предсказуемо и необуздано и той го беше очаквал, затова бе тръгнал след мен. Брат ми

и другите мъже веднага се наежиха и бяха готови да забият ножовете си в него.

— Ела с мен в Амстердам — настоя той. — Ела и чуй историята ми. Ако се върнеш в долината, ще умреш! В Англия сега избиват свещениците, а ти си точно такъв. В долината обаче ще си само животно, което ще бъде принесено в жертва от хората! Не ставай глупак, не ги слушай.

Аз се приближих до него и казах:

— Добре, кажи ми всичко тук, в Париж. Ще седнем някъде и ще ми разкажеш своята история.

Преди да довърша обаче, брат ми дръпна холандеца и така го удари, че той полетя назад в тълпата, а хората наоколо се разкрещяха уплашено.

— Вече те предупредихме — каза му той. — Стой далече от нас, стой далеч от долината. — А после го заплю в лицето.

Холандецът се втренчи в мен и като че видях омраза в очите му; чиста омраза, или може би просто наранена гордост.

Брат ми и хората му ме задърпаха към църквата.

Жертвено животно! Сееш смърт сред човешките жени...

Душевният ми покой бе нарушен. Радостта от пътуването изчезна. Дори бях сигурен, че има хора в катедралата, които бяха видели тази малка драма и бяха разбрали всичко — взираха се в мен с лукавство, сякаш се забавляваха. Аз отидох да получа причастието си.

— Господи, облей ме с благодат, виж душата ми — чиста и невинна.

Сред тълпите в Париж имаше доста странни личности. Може и да съм си въобразил, но в мен се втренчваха циганите, сакатите и уродливите. Затворих очи и запях без думи в ума си.

На следващата нощ си облякохме други, по-прости дрехи, и отплувахме за Англия.

Над морето се бе спуснала плътна мъгла и беше много студено. Отново се връщах в земята на зимата, земята на ниско надвисналото небе, на смътната слънчева светлина, на вечния студ и мистериите, земята на тайните и ужасяващите истини.

Слязохме на брега след четири нощи — в Шотландия. Направихме го много потайно, защото хората на кралицата наистина преследваха католическите свещеници и ги изгаряха на клада.

Продължихме към вътрешността, към планините. Зимата се спусна над мен като паяжина, която ме бе чакала. Сякаш самите скалисти възвишения ми нашепваха: „О, ето те и теб. Ти имаше своя шанс, но вече всичко е загубено“. Все мислех за човека от Амстердам, но имах една-единствена цел. Исках да ида в Донелайт и да науча цялата истина от баща си. Не исках легенди или суеверия, а да разбера каква бе причината за страха, който бях видял у майка си и всички останали. Истината за всичко.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Историята на Лашър, продължение

Долината беше обсадена. Главният проход бе затворен. Минахме през тайния тунел, който сега ми се стори по-малък и по-страховит отпреди. На места той ставаше така стръмен и мрачен, че за малко да се върнем обратно.

Но изведнъж, съвсем внезапно, стигнахме края му и пред нас се разкри разкошната долина на Донелайт, покрита от бялата пелена на снега и озарена от упоритото зимно слънце.

Хиляди вярващи бяха потърсили убежище тук, бежанци от религиозната война, разгоряла се в околните градове. Не бяха огромно множество като в Рим или Париж, но за тази откъсната от континента красива страна тълпата определено бе многолюдна. Бяха издигнати временни подслони до крепостните стени на града и в подножието на катедралата, а цялата долина бе осеяна с малки колиби. Главният проход беше барикадиран и димът от хиляди огънове се издигаше към снежното небе. Тук-там се виждаха украсени палатки — като царски шатри на бойно поле.

Небето притъмняваше, слънцето вече потъваше в оранжево сред облаците над върхарите. Светлините в катедралата горяха. Беше студено, но не смразяващо, а разкошните витражи грееха в сумрака с ярко и красиво сияние. Водите на езерото ревниво пазеха последните отблясъци на слънцето, а по бреговете му се виждаха въоръжени планинци.

— Първо ще се помоля — казах аз на брат си.

— Не — отсече той. — Веднага трябва да идем в замъка. Ашлар, цяло чудо е, че още не са опожарили всичко. Сега е Бъдни вечер и те са се заклели да я залееят в кръв. Сред нас има хора, които са готови да станат протестанти — те мислят, че Калвин и Нокс говорят истината. Те са предимно от по-старите, по-суеверните. Настъпил е миг, в който може да се разрази война дори сред собствените ни хора.

— Добре тогава — рекох, но сърцето ме болеше от копнеж да видя катедралата, да си спомня първата Коледа, когато отидох в обора и видях бебето в яслата, а до него истински вол и истинска крава, истинско магаре. Сред омайната миризма на сено и зелени клонки. Бъдни вечер! Това означаваше, че Детето още не е положено в яслите. Щях да ида навреме да го видя, вероятно дори щях да го докосна. И тогава, въпреки всичко, въпреки студа и страховития мрак, аз си помислих: „Това е моят дом“.

Замъкът си беше горе-долу какъвто го помнех — огромна, безлична и безрадостна каменна грамада, грозна като всяка постройка на Медичите и като всеки замък, който бях виждал по пътя си през разяжданата от войни Европа. Дори само видът му ме изпълни със страх. Щом стигнах до подвижния мост, аз се обърнах и се загледах в долината — в градчето, което бе много по-малко и по-бедно от Асизи. Из веднъж всичко ми се стори жестоко и плашещо — земя на рошави, светлокожи хора с груб език, недокоснати от цивилизацията и неразбираеми за мен.

Но дали това бе просто страх? Исках да бъда в „Санта Мария дел Фиори“ във Флоренция и да слушам песнопенията. Исках да съм в Асизи и да приветствам богомолците по Коледа. Та аз бях прекарал там цели двайсет години!

Щом падна мрак, тълпите около малкия град и катедралата започнаха да ми се струват още по-заплашителни, а гората се сключи около нас, сякаш се опитваше да погълне малкото сгради, които хората бяха издигнали.

За секунда реших, че виждам две дребни същества, твърде грозни и безформени, за да бъдат деца. Те се стрелнаха невъзможно бързо от двора на замъка и по моста отвъд.

Но всичко това продължи само миг и беше така тъмно, че не знаех дали да вярвам на очите си.

Хвърлих последен поглед към долината. Колко красива беше катедралата! Готическите ѝ кули изглеждаха по-величествени дори от тези на катедралите във Флоренция. Арките ѝ като че предизвикваха небесата, а прозорците ѝ бяха същински откровения.

Тази красота трябва да бъде спасена, помислих си и очите ми се напълниха със сълзи.

Тръгнах към замъка да науча истината.

В голямата зала гореше бурен огън, а около огнището се бяха събрали много хора с тъмни вълнени одежди.

Баща ми веднага се изправи от тежкия си резбован стол и нареди на всички да излязат.

Познах го на мига. Той беше много внушителен мъж — с широки рамене и доста приличаше на своя баща, но още не бе остарял толкова. Косата му бе осеяна със сиви кичури, но беше гъста и лъскава, а дълбоко поставените му очи бяха изпълнени с обич.

— Ашлар! — извика той. — Благодаря ти, Боже, той се върна! — Прегърна ме и аз си спомних мига, когато го видях за първи път и той ме бе погледнал със същата обич. Сърцето ми трепна.

— Седни до огъня и ме чуй — каза той.

Елизабет, ужасната дъщеря на вещицата Болейн, се бе възкачила на трона на Англия, но не тя бе най-голямата заплаха за нас, а Джон Нокс — бесният презвитерианец, който се бе върнал от изгнанието си и бе повел народа на бунт срещу истинската вяра.

— Не зная каква лудост е обзела тези хора, че разрушават статуи на Светата Майка и изгарят свещените книги — въздъхна баща ми. — Та ние не сме идолопоклонници! Слава богу, че имаме своя Ашлар, който се върна да ни спаси.

Аз потреперих и отвърнах:

— Татко, ние не сме идолопоклонници и аз не съм идол, аз съм само Божи човек. Какво мога да сторя, за да спра тази война? В Италия чух за ужасите, които се вършат тук, но аз не съм чудотворец.

— Та ти си нашата съдба! Ние сме католици и имаме нужда от водач, за да отстояваме вярата си. Протестантите и англичаните всеки миг могат да наберат кураж да атакуват прохода. Казаха, че ако посмеем да направим среднощна меса в катедралата, ще нахлуят в града. Ние имаме овце и жито. Ако издържим тази нощ и дванайсетте дни на Коледа, те може да видят в това Божия промисъл и да се оттеглят. Тази вечер ти трябва да поведеш процесията, Ашлар, трябва да запееш латинските химни. Трябва да положиш Младенеца в яслата между Светата Дева и свети Йосиф. Бъди нашият водач, защото това е твоето призвание. Обърни се към небесата от наше име и измоли милост от Бог за душите ни, както само един свещеник може да го стори!

Разбира се, аз бях наясно, че протестантите отхвърлят точно тази догма — че ние, свещениците, имаме особена, мистична връзка с Бог и можем да общуваме с него за разлика от обикновените хора.

— Татко, мога да сторя това, както ще го стори всеки свещеник — отвърнах. — Но какво ще стане, ако наистина издържим дванайсет дни? Защо смяташ, че те ще се оттеглят? Защо мислиш, че няма да ни връхлетят в мига, в който запасите ни свършат?

— Коледа е обект на тяхната омраза, Ашлар. По това време се провеждат най-пищните католически церемонии. Това е времето на разкошните църковни одежди, на благовонията и свещите, на нашата най-голяма меса. Сега старите суеверия отново обземат шотландците. В езически времена това е било времето на вещиците, когато са излизали духовете на безутешните мъртъвци. Онези извън долината казват, че приютяваме вещици и самите ние, кланът на Донелайт, носим вещерството в кръвта си. Казват, че долината ни е изпълнена с малки хора, които носят в себе си душите на безутешни мъртъвци! Папизъм и вещерство — това са главните обвинения на онези, които са готови да се борят до смърт за правото да твърдят, че Исус не е хляб и вино, че да се молим на Божията Майка е грях!

— Разбирам — рекох аз и потреперих. Нима малките хора носеха в себе си душите на безутешни мъртъвци?

— Те наричат нашия светец идол и ни обвиняват, че се кланяме на Дявола! Нашият Исус е Живият Исус.

— А аз трябва да вдъхна сила на хората... — промърморих. — Но това не значи, че трябва да проливам кръв, нали?

— Само проповядвай в името на Сина Божи — каза баща ми. — Обедини хората и накарай недоволните да замлъкнат! Защото и сред нас има пуритани, които са готови да обърнат нещата, някои дори твърдят, че тук наистина има вещици, които трябва да бъдат изгорени, за да надделеем в борбата. Сложи край на това брожение. Призови всички в името на свети Ашлар. Отслужи Среднощната меса.

— Разбирам — рекох, — а ти ще им кажеш, че аз съм светецът, слязъл от витража.

— Но ти си светецът! — викна той. — За бога, ти си светецът! Знаеш, че е така. Ти си Ашлар, който се завърна отново. Ти си Ашлар, който е роден с цялото знание. Двайсет и три години живя в святост в лоното на францисканците и си истински светец. Не бъди толкова

скромен, синко, не се страхувай. Вече си имаме страхливи свещеници в долината, треперят долу в сакристията; ужасени са, че ще бъдат прогонени от олгара от градските пуритани и хвърлени в огъня на бъдника.

При тези думи аз си спомних онази отдавнашна Коледа и как дядо ми даде нареждане да сторят това и с мен. Бъдника. Дали ще го сложат в огнището тази вечер след Среднощната меса, когато светлината на Исус се роди за света? Някакъв наситен душен аромат ме омая и ме откъсна от тези мисли. Неназовим аромат. Усетих го така силно, че се почувствах объркан.

— Ти си свети Ашлар — обяви отново баща ми, сякаш подразнен от мълчанието ми.

— Не зная, татко — прошепнах аз.

— Не, знаеш — чу се нечий глас. Женски глас. Обърнах се и видях млада жена горе-долу на моята възраст — много светла, с везана рокля и копринена червена коса, която се спускаше по гърба ѝ. От нея се носеше ароматът, който ме накара да потрепна, да изпитам копнеж и да почувствам в гърдите си пламък.

Бях поразен от красотата ѝ, от вълнистата ѝ коса, от очите ѝ, които много приличаха на очите на баща ми — дълбоко поставени и ярки. Моите бяха черни като на майка ми. Помнех думите на холандеца — жена от твоя вид. Но тя не беше такава. Знаех го. Тя беше човешка жена. Приличаше повече на баща ми, отколкото на мен. Ако видех някой от моя вид, щях да го зная, както вече знаех много неща. Жената тръгна към мен. Ароматът ѝ бе някак приканващ. Не знаех как да определя чувствата си — някаква смесица от глад, жажда и страст.

— Братко, ти не си свети Ашлар! — каза тя. — Ти си талтош! Проклятие за нашата долина още от мрачните времена, което се надига без предупреждение в кръвта ни.

— Замълчи, вещице — изсъска баща ми. — Чуваш ли! Ще убия и теб, и твоите последователи със собствените си ръце.

— Да, точно като добрите протестанти в Рим — каза тя саркастично, гласът ѝ беше много чист и звънтящ. Вирна брадичка и протегна ръка. — Знаеш ли, Ашлар, какво казват в Италия? „Ако собственият ти баща е еретик, трябва да донесеш съчки за кладата му.“ Не е ли така?

— Така е, сестро — казах тихо. — Но, за бога, моля те, бъди търпелива с мен.

— Търпелива ли? Нима ти не се роди знаещ? Или и това е лъжа? Не се ли роди в прегръдките на кралицата и не загуби ли тя главата си заради теб?

— Замълчи, Емалет — извика баща ми. — Не се страхувам от теб.

— Значи си единственият, татко. Братко, моля те, изслушай ме.

— Не разбирам какво казваш. Не разбирам. Майка ми беше велика кралица, но никога не съм знаел името ѝ — запелтечих аз, защото всъщност отдавна се бях досетил коя е майка ми и беше глупаво да се преструвам, че не зная. Тази жена беше умна, тя прозираше през моя кротък францискански маниер, през стреснатото ми невинно изражение.

Пред очите ми блесна смътен образ — спомних си омразата на майка си, докосването на устата ми до зърното ѝ. Вдигнах ръце към лицето си. Защо се бях върнал тук, за да науча тези истини? Защо не си останах в Италия! Боже, какъв глупак бях! Какво си въобразявах, каква полза можеше да има от една грозна истина?

— Тя е Болейн — каза жената, Емалет, сестра ми. — Кралица Ана е твоята майка и бе изгорена за вещерство, задето раждаше чудовища.

Поклатих глава. Виждах онази бедна изплашена жена, която пищеше да ме махнат от очите ѝ. „Болейн“, прошепнах и си спомних старите истории за мъчениците на онова време — картезианците и всички свещеници, които бяха отказали да благословят злия съюз между нея и краля.

Сестра ми продължи да говори, окуражена от това, че аз не продумах нищо в своя защита.

— Сегашната кралица на Англия е твоя сестра — рече тя. — Тя е толкова изплашена, че носи кръвта на майка си, кръвта, която ражда чудовища, че не смее да се докосне до мъж и никога няма да се омъжи! — Баща ми се опита да я прекъсне, но тя го накара да замълчи, като насочи пръст към него така обвинително, сякаш беше оръжие.

— Мълчи, старче. Ти стори това. Ти легна с Ана, макар да знаеше, че тя носи вещерския знак, знаеше и че от съюза на нейната уродливост и твоята кръв може да се роди талтош.

— Кой ще докаже, че това е истина? — извика баща ми. — Нима мислиш, че са останали живи свидетели от онези времена? Тогава Елизабет беше бебе. Малките принцеси не бяха в замъка онази нощ! Ако тя знаеше, че има жив брат, който може да претендира за трона на Англия, той вече щеше да е мъртъв, без значение дали е чудовище, или не!

Думите ме поразяваха така, както ме поразяваха музиката, красотата, удивлението или страхът. Знаех. Помнех. Разбирах. За миг се потопих в мъката на тази стара история. Кралица Ана бе обвинена, че е омагьосала Негово Величество и е родила уродливо дете в кралското ложе. Хенри, който изгаряше от желание да докаже, че не той е бащата на уroda, я обвини в изневяра и изпрати петима мъже — известни развратници — да отъпчат пътя ѝ към дръвника.

— Но баща на детето не е някой от тях — каза сестра ми, — а нашият баща. Заради него аз съм вещица, а ти — талтош! Вещиците в долината знаят това. Малките хора — също, тези чудовища, прокудени от хълмовете. Те мечтаят за деня, когато в леглото ми ще легне мъж, който носи семето, и от утробата ми ще се роди талтош.

Тя се приближи до мен, гледаше ме право в очите, гласът ѝ бе остър и раздираше слуха ми. Аз понечих да запуша уши, но тя хвана ръцете ми и каза:

— И тогава те ще получат своя демон без душа, своята жертва. За да го измъчват така, както не са били измъчвани никой мъж и никоя жена! О, да, ти долавяш миризмата ми и аз долавям твоята. Аз съм вещица, а ти си демон. Ние се познаваме. Именно затова приех обет за целомъдрие, както направи Елизабет. Няма да родя чудовище. Но в долината има и други, вещици или не, които могат да доловят миризмата на Силния, аромата на злото, който вече се носи из въздуха от мига на твоето пристигане. Скоро малките хора ще узнаят.

Спомних си дребните същества, които бях видял за миг до портите на замъка. В този миг сестра ми като че се сепна от нещо и се огледа тревожно — откъм мрака на стълбището се понесе тих, отекващ смях.

Баща ми пристъпи напред.

— Ашлар, моля те, не слушай сестра си, моля те в името на Бога и на Неговия син. Тя е вещица и те мрази, защото си талтош и си се родил знаещ, а тя не е. Мрази те, защото тя бе скимтящо бебе, като

всички останали. Вероятно може сама да роди подобно чудо, или пък не може. Никой не знае. Малките хора са жалки и лесно могат да бъдат усмирени; те са стари, обикновени чудовища, които живеят в планините и в долините на Ирландия и Шотландия от незапомнени времена. Ще си останат тук дори когато човечеството изчезне. Те нямат значение.

— Но какво е талтош, татко? — попитах аз. — И той ли е старо и обикновено чудовище? Откъде идва?

Той наведе глава и ми направи знак да слушам внимателно:

— В древни времена, когато сме били воители и сме се събирали при големите камъни, ние сме защитавали долината от римляните, от датчаните, от хората от Севера и от англичаните.

— Да — извика сестра ми, — но сме я защитавали и от талтошите, когато те са напуснали острова си и са потърси ли тук убежище от армиите на римляните!

Баща ми й обърна гръб и ме хвана за раменете.

— Сега защитаваме долината от собствените си сънародници — рече той — в името на нашата католическа кралица, на нашата владетелка и в името на нашата вяра. Мери Стюарт, кралицата на Шотландия, е единствената ни надежда. Трябва да забравим тези приказки за магия и вещерство. Твоята цел е да възкачиш Мери Шотландска на трона на Англия! Ти ще унищожис Джон Нокс и неговите сподвижници. Шотландия няма да падне отново под ботуша на пуританите или англичаните!

— Той не отговори на въпроса ти, братко — извика Емалет.

— Сестро — казах тихо, — какво искаш от мен?

— Напусни долината — рече тя. — Бягай, за да спасиш живота си и нас самите, преди вещиците да са разбрали, че си тук, преди малките хора да са те усетили! Бягай, защото те ще доведат протестантите в града! Ти, братко, си живото доказателство за техните твърдения. Ти си дете на вещица, уродливо чудовище! Ако събудиш старите ритуали, протестантите ще излязат прави. Ти можеш да заблудиш хората около себе си, но няма да спечелиш битка в името на Бога. Ти си обречен.

— Защо? — извиках аз. — Защо да не спечеля?!

— Това са само лъжи — намеси се баща ми. — Най-старите лъжи в тази част на света. Свети Ашлар победи. Свети Ашлар беше

талтош, но построи тази катедрала в името на Господ! Там, където неговата съпруга, езическата кралица, бе изгорена заради старата вяра, изби свещен извор, в който той кръсти всички в тази долина. Свети Ашлар унищожи другите талтоши! Той ги унищожи до крак, за да могат хората да властват над тази земя в името на Господ. Цялата християнска църква е изградена върху един талтош! Щом това е вещерство, значи и Христовата църква е вещерство. Те са едно и също нещо.

— Да, той ги е унищожил — извика Емалет. — В името на нов бог на мястото на стария! Той е повел гонение срещу своите, за да се спаси от тях. Той се е водил от страх, омраза и отвращение. Избил е своя род, за да спаси себе си! Пожертвал е дори жена си. Ето какъв е вашият велик светец. Чудовище, което е заблудило всички, за да може да стане водач, да се покрие със слава и да не умре заедно с другите от вида си.

— За бога, дете — каза баща ми. — Та това е нашето единствено чудо. То се случва веднъж на стотици години.

Сестра ми се обърна, за да се вгледа в мен, но той я издърпа назад.

И двамата ме гледаха, гледах ги и аз — те бяха хора и много си приличаха.

— Чакайте — рекох така тихо, че може би прозвуча като приглушен вой. — Аз знам друго — всички сме родени равни пред Бога. Самата дума „талтош“ не значи нищо. Аз съм от плът и кръв. Аз съм кръстен. Аз съм ръкоположен. Аз имам душа. Физическата уродливост не може да затвори небесата за мен. Важни са само делата! Съдбата ни не е предрешена, както смятат лутеранците и калвинистите.

— Никой тук не оспорва това, братко — каза Емалет.

— Тогава нека поведе хората. Нека чрез добри дела докажа, че наистина нося Бог в душата си. Аз не съм зъл, защото няма да сторя зло. Ако съм роден както казваш, а знам, че е така, може би това е имало някакво предназначение — вероятно целта е била да се съкруши мощта на ужасната ми майка, да сваля от трона сестра си и да възкача на него Мария Стюарт.

— Ти си роден знаещ. Ти си роден, за да се превърнеш в жертва на онези, които те държат като затворник. Такива са всички талтоши.

„Намерете талтош, направете талтош“ — изкрещя тя саркастично. — „Нека се роди, за да изгори в пламъците в угода на боговете! За да пада дъжд и житото да расте!“

— Това са стари приказки и те вече нямат значение — каза баща ми. — Господ Исус Христос е нашият Зелен Джак, а талтошът няма да бъде принесен в жертва, защото е светец. Светата Майка е нашата Холда^[1]. Пияниците от селото надяват животински кожи и рога, но само за да изобразят яслите на Рождество, а не заради старите обичаи. Ние сме примирили старото с Истинния Бог. Ние сме в мир с цялата природа, защото превърнахме един талтош в свети Ашлар! Тук сме в безопасност и просперираме от хиляди години. Помисли за това, дъще, хиляди години! Малките хора се страхуват от нас и няма да посмеят да ни безпокоят. Ние им оставяме мляко през нощта, а те не смеят да пипнат нищо друго.

— Но с това се свършва — каза тя. — Отивай си, Ашлар, или ще дадеш на протестантите точно каквото искат. Те ще разпознаят миризмата ти. Върви, докато е време, върни се в Италия, където никой не знае какъв си.

— Аз имам душа, сестро. Повярвай ми. Аз мога да обединя хората и да спася всички.

Тя поклати глава и се обърна.

— А ти можеш ли? — изкрещя ѝ баща ми. — Можеш ли да постигнеш това с твоите заклинания, зли книги и отвратителни песнопения? Нашият свят загива, а ти какво ще сториш? Ашлар, чуй ме, ние сме само една малка долина — частица от тази страна — но сме издържали и ще издържим. Все пак целият свят се състои от такива малки селца, от групи хора, които се молят, работят и живеят заедно. Спаси ни, синко, моля те. Призови Бог да ти помогне. Няма значение какъв си ти, какви са майка ти и баща ти.

— Никой, протестант или католик, не може да докаже нищо против мен — рекох. — Сестро, ти ще им кажеш ли каквото знаеш?

— Те ще разберат.

Излязох от залата. Вече бях свещеник, не кротък францисканец, а мисионер. Знаех какво да сторя. Минах през двора, после по моста и надолу по заснежената пътека към църквата. Отнякъде до мен дойдоха хора с факли. Първо ме погледнаха с подозрение, но после се

развълнуваха и започнаха да шепнат името ми: „Ашлар!“. Аз им кимнах и разтворих ръце.

Пак видях едно от онези уродливи създания, облечено в черно и закачулено. Бягаше много бързо през полето към мен, а после хукна настрана. Другите също го видяха, приближиха се един към друг и си зашепнаха нещо, а после ме последваха надолу по пътя.

Виждах някакви хора да танцуват в полето — бяха с животински кожи и рогове на главата. Бяха започнали своята езическа Коледна веселба. Трябваше да събера процесия и да отведа всички при малкия Исус.

Щом стигнах до портите на града, там вече се бе събрало множество. Влязох в катедралата и им дадох знак да чакат. Отидох в сакристията, където седяха двама по-възрастни свещеници, които ме изгледаха страхливо.

— Дайте ми църковни одежди — рекох им. — Ще събера цялата долина. Ще ми трябва поне расо и стихар.

Те веднага се втурнаха да ми помогнат да се облека. Появиха се и няколко по-млади послушници, които също си сложиха расата и стихарите.

— Елате, отци — рекох аз на изплашените свещеници. — Вижте, момчетата са по-смели от вас. Колко е часът? Трябва да поведем Процесията. Месата ще се проведе точно в дванайсет! Протестанти, католици, езичници — не можем да спасим всички, нито да ги обединим, но тази нощ Исус ще се роди тук, както винаги! — Излязох от сакристията и тръгнах към тълпата. — Подгответе се за Коледната процесия — обявих. — Кой ще бъде Йосиф и кой Светата Майка. Има ли дете, което да положи в яслите, преди да започна месата пред Божия олтар? Нека тази нощ Светото семейство да бъде от плът и кръв. Ще сложите животински кожи и ще коленичите до яслите като вол, агне и магаре пред малкия Исус. Елате, вярващи. Вече е време.

Навсякъде виждах прехласнати лица. Виждах милостта Божия в тях. Зърнах и една дребна, деформирана жена, която ме гледаше изпод тежкото си грубо наметало, зърнах блестящите ѝ очи и беззъбата усмивка. После тя изчезна, сякаш погълната от тълпата. Те са нещо обичайно, повтарях си аз. Те са от Дявола, затова Светлината на Христос трябва да изгрее и да ги прогони.

Затворих очи, събрах длани като за молитва и запях жаловития и красив химн за идването на Христос на земята:

*„Ела, ела, Емануил
Спасителят на Израил,
що във скръбта си сам тъжи,
дорде се Божии Син яви.“*

Много гласове подеха песента, заедно с меланхоличната мелодия на флейти и ритъма на тъпани.

*„Ликувай!
Ликувай,
Емануил!
Той ще дойде,
Израил!“*

Високо в кулата камбаната заби, но по-бързо, не като в часа на вещиците. Сега това бе ясен зов за вярващите от планината и по крайбрежието.

Неколцина извикаха, че протестантите ще чуят камбаната и ще ни избият, но повечето зовяха ревностно името ми: „Ашлар, свети Ашлар, отче Ашлар. Нашият светец се завърна“.

— Нека този звън прогони демоните! — обявих аз. — Да прогони вещиците и злите духове от долината! Да прогони протестантите, защото те също ще го чуят.

Чуха се одобрителни възгласи.

После хиляди гласове се присъединиха към химна и аз се върнах в сакристията, за да облека тържествените одежди — Коледния филон и епитрахла в зелено и златно. Той не отстъпваше по нищо на онези, които бях виждал във Флоренция. Скоро вече бях готов — облечен в най-фин лен и златоткана роба. Останалите свещеници също започнаха да се приготвят, а послушниците хукнаха да донесат свещите за Процесията. Казаха ми, че отвсякъде прииждали вярващи.

— Отче — започнах аз молитвата си, — ако умра тази нощ, в твоите ръце ще поверя душата си.

Наближаваше полунощ, но още беше рано да излизам. Бях потънал в молитва и молах свети Франциск да ми даде сили и смелост. Щом вдигнах очи, видях сестра си на прага на сакристията — облечена с тъмнозелено наметало с качулка. Махна ми с бледата си ръка да я последвам в съседната стая, която беше облицована с дъбови дъски и изпълнена с лавици книги. Явно бе място за съвещания на свещениците или кабинет. Не бях виждал подобна. Познах някои от книгите — латински текстове, които бях чел, видях и статуя на свети Франциск, която изпълни сърцето ми с щастие, макар че в ума си го виждах много по-сияен и жив.

Душата ми беше в покой. Не исках да говоря със сестра си. Исках само да се моля, но миризмата ѝ ме правеше неспокоен.

Тя ме въведе в стаята, където няколко свещи горяха покрай стената. През прозорците с витраж се мерзелееше само падащият сняг. В следващия миг аз с изумление видях човека от Амстердам — седеше до масата и ми направи знак да се присъединя към него. Беше свалил грозната си шапка и ме загледа с нетърпение, щом седнах срещу него.

От сестра ми се излъчваше силна изкусителна миризма и аз отново като че почувствах глад за нещо, неизвестно какво.

Бях облечен за Великата меса, затова седнах внимателно и скръстих ръце на масата.

— Какво искате? — попитах и после се обърнах към холандеца. — Да не си дошъл да се изповядаш или да приемеш причастие тази нощ?

— Искаме да се спасиш, трябва да избягаш — рече сестра ми.

— И да оставя тези добри хора и каузата? Ти си луда.

— Чуи ме, Ашлар — каза мъжът от Амстердам. — Отново ти предлагам помощта си. Мога да те изведа от долината тази нощ, тайно. Нека онези страхливи свещеници съберат кураж да отслужат месата.

— Къде ще ме отведеш? В някоя протестантска страна ли? Защо?

— Ашлар — обади се сестра ми, — легендите разказват, че преди римляните и пиктите да дойдат по тези земи, съществата от твоя вид са живели на остров. Живели са голи и диви като животни, раждали се знаещи, да, но след това не научавали нищо повече! Римляните се опитали да се кръстосат с тях, защото знаели, че ако

могат да зачеват синове, които достигат зрелост до няколко часа, ще бъдат най-могъщи на земята. Но не можели да имат потомство от талтошите, освен веднъж на хиляди опити. Жените умирали от семето на талтошите, а женските талтоши пък увличали мъжете в безкрайна и безплодна съблазън. Затова било решено точи вид да бъде изличен от земята. Някои от тях обаче оцелели — в планините и на островите — защото се размножавали бързо като плъхове. Когато християнството достигнало до тези земи и ирландските монаси дошли в името на свети Патрик, Ашлар, водачът на талтошите, се преклонил пред Христа и обявил, че собственият му вид трябва да бъде изстребен, защото са същества без души! Това бил неговият довод! Той знаел, че ако тези подобни на деца невежи създания се докоснат до цивилизацията, ще се размножат така бързо, че никой няма да може да ги спре. Ашлар се обърнал срещу своите. Той вече бил християнин, бил на страната на Рим, бил верен на папа Григорий. Затова осъдил своя народ и се отвърнал от него. Хората ги изстребили ритуално, като жертвоприношение, по-жестоко от всяка езическа касапница, която светът познавал.

Но тяхното семе оцеляло през годините, останало в кръвта на хората и пак се появявали гиганти, родени знаещи, странни същества, които Бог бил дарил с умението да подражават, да пеят, но без способността да бъдат сериозни и стабилни.

— Но това не е вярно — възпротивих се аз. — Аз съм живото доказателство.

— Не — рече сестра ми. — Ти си просто добър последовател на свети Франциск, един бедняк и светец, защото си наивник и глупак. Такъв е бил и Франциск — Божи наивник, който скитал бос и проповядвал доброта, но не познавал истинския свят и карал последователите си да се отказват от притежанията си. Точно там ти беше мястото — в Италия, при францисканците. Ти имаш размътения ум на талтош, който ще пее, танцува и играе до края на дните си и ще ражда други, които също ще пеят, танцуват и играят...

— Аз съм се обрекъл на безбрачие и съм се отдал на Господ. Не знам нищо за тези неща. — Бях наранен толкова дълбоко, че тези думи сами излязоха от устата ми. — Аз не съм такова същество. Как смееш? — прошепнах накрая и сведох глава от унижение. — Франциск, помогни ми.

— И аз знам тази история — обяви холандецът, щом сестра ми му кимна. — Ние сме орден, наречен Таламаска. Знаем за талтошите и винаги сме знаели. Нашият основател ги е виждал с очите си навремето и най-голямата му мечта е била да събере мъжки и женски талтош, или пък талтош и вещица с достатъчно силна кръв, че да задържи семето му. Това е нашата цел от векове — да наблюдаваме и да чакаме, за да спасим талтош — да спасим мъжки и женски талтош в едно поколение, ако такива се появят! Ашлар, ние знаем къде има женска. Разбираш ли?

Видях, че това стресна сестра ми, тя го научаваше едва сега. Вгледа се в холандеца с подозрение, но той продължи бързо, както преди:

— Ти имаш ли душа, отче? — прошепна ми някак лукаво. — Имаш ли разум да разбереш какво означава това — истински женски талтош? И поколение от деца, които се раждат знаещи, способни да се изправят и да заговорят още от първия ден! Деца, които бързо могат да родят свои деца.

— Що за глупец си ти! — възкликнах аз. — Дошъл си като Дявола, който е изкушавал Исус в пустинята. Какво искаш да ми кажеш: „Ще те направя господар на света“?

— Да, това ти казвам! Подготвен съм да ти помогна, да възродя вида ти.

— И защо ще го правиш, щом ме смяташ за безмозъчно чудовище!

— Братко, иди с него — каза сестра ми. — Не зная дали има такава жена, никога не съм виждала женски талтош, но такива се раждат, истина е. Ако не заминеш, ще умреш тази нощ. Вече чу за малките хора. Знаеш ли какво представляват те?

Не отговорих. Исках да й кажа, че не ме интересува.

— Те са отрочета на вещици, които не се успели да пораснат в талтоши и носят душите на прокълнатите.

— Прокълнатите са в ада — отвърнах аз.

— Знаеш, че не е така. Прокълнатите се връщат под различни форми. Мъртвите могат да бъдат безутешни, алчни и изпълнени с мъст. Малките хора танцуват и се сношават, привличат християни, мъже и жени, които може да са вещици, за да танцуват и развратничат с тях, с надеждата да смесят кръвта си, да намерят подобни и да се роди

талтош. Това е вещерство, братко. Така е от незапомнени времена. Те отвлечат пияни жени, които не знаят какво вършат, и се опитват да заченат с тях талтош. За това разказват старите истории за оргии в тази мрачна долина. Малките хора се опитват да създадат раса от гиганти, които ще прогонят останалите смъртни от Земята.

— Господ няма да позволи това да се случи — рекох кротко аз.

— Нито пък хората от долината! — каза холандецът. — Не разбираш ли? Те от векове наблюдават и чакат, и използват талтошите. Те искат да съберат женски и мъжки талтош, но единствено за собствените си жестоки ритуали!

— Не разбирам за какво говорите. Аз не съм такъв.

— В нашата къща в Амстердам има хиляди книги, от които ще научиш много за своя вид и за други необикновени създания; ние сме събирали това знание и сме чакали. Ако наистина не си наивник, трябва да дойдеш.

— А ти какъв си? — извиках аз. — Алхимик, който иска да създаде гигантски хомункулус.

Сестра ми положи глава на масата и заплака.

— Като дете слушах тези легенди — каза тя с горчивина и избърса сълзите си с дългите си пръсти. — Молах се никога да не се появи талтош. Никой мъж няма да ме докосне, за да не стана майка на такова същество! Ако такова дете се роди, да пази Бог, ще го удуша, преди да е засукало мляко от гърдите ми. Но ти, братко, вече си жив, изпил си млякото на вещицата и си порасъл висок. Беше изпратен надалеч, за да бъдеш спасен, а ето че се връщаш, за да изпълниш най-ужасните пророчества. Не разбираш ли? Вещиците сигурно вече разнасят вестта. Злите малки хора ще научат, че си тук. Протестантите са обградили долината. Чакат повод да връхлетят върху нас, чакат искрата, която ще разпали огъня им.

— Това са лъжи. Лъжи, за да не бъде разпалена светлината Христова в тази свята нощ. Чуваш камбаните. Сега отивам да отслужа месата. Сестро, не смей да се приближаваш до олтара, щом храниш подобни езически суеверия. Няма да поставя къс от Божието тяло на езика ти.

Станах да вървя. Холандецът ме хвана да ме задържи, но аз го отблъснах и рекох:

— Аз съм Божи служител, следовник на свети Франциск от Асизи, ще проведа Коледната меса в тази долина. Аз съм Ашлар и стоя отдясно на Господ.

Тръгнах към вратите на катедралата и щом ги отворих, множеството избухна в радостни възгласи. Главата ми се бе замаяла от неразбираемите брътвежи за опасности и суеверия — бях сигурен, че това са изкушения на Дявола.

Излязох сред хората и вдигнах ръка за благословия. В името на Отца и Сина, и Светия Дух, амин. Красиво младо момиче пристъпи напред — тя щеше да е Светата Дева в нашата процесия и косата ѝ бе покрита със син воал. Едно момче с румени страни щеше да бъде Йосиф и тъй като още не му бе покарала брада, я бяха нарисували с въглен. Донесоха и бебе, само на няколко дни — мъничко, розово и красиво — и го положиха в ръцете ми.

Видях и мъжете с животинските кожи, събираха се със свещи в ръце. Всъщност цялата долина сияеше от пламъците на свещите. Целият град бе изпълнен с горящи свещи! Огромната катедрала зад мен скоро щеше да приюти цялата тази светлина.

За миг отново зърнах едно от онези гърбави малки създания, но не ми се стори чудовище, а обикновено джудже, каквито бях виждал по улиците на Флоренция. Рекох си, че не е необичайно невежите хора да ги избягват и да се плашат от тях. Не биваше да бъдат винени за това.

Камбаната заби точно в полунощ. Коледа. Христос се раждаше. Гайдарите влязоха в катедралата, облечени с карирани полички; след тях вървяха малки деца, целите в бяло, като ангели, а подир тях всички останали — бедни, богати, парцаливи или скъпо облечени — се тълпяха на вратата.

Гласовете ни се издигнаха в химн: „Христос се роди. Христос се роди“. Пак чух гайдите и тъпаните. Ритъмът ме омагьоса и очите ми се замъглиха, но аз продължих напред, като не откъсвах поглед от осветения олтар и от яслата, вдясно от него, пред мраморната преграда за приемане на причастие.

Детето в ръцете ми започна да плаче, сякаш само искаше да възвести добрата вест, и зарита с хубавите си малки крачета, когато го вдигнах високо.

Никога не съм бил такова дете. Никога не съм бил такова чудо. Аз бях нещо древно и забравено, боготворено във времена на мрак. Но всичко това нямаше значение. Господ ме виждаше, знаех това. Господ знаеше колко Го обичам, колко обичам чедата Му, колко обичам Детето, родено във Витлеем, и всички, готови да възхвалят името Му. Свети Франциск също ме виждаше, мен, верния му следовник, неговото чедо.

Най-сетне стигнах до широкия олтар, коленичих и положих детето в яслата върху приготвената пелена. То изплака силно, щом го оставих, горкият малък Христос! Очите ми се изпълниха със сълзи при вида на неговото съвършенство — при вида на обичайната му симетрия, на естествения блясък на очите му, при звука на гласа му. Отстъпих назад и Девата коленичи до малкото чудо. А вдясно, до яслата, коленичи и младият Йосиф. Дойдоха и овчарите, истински овчари от Донелайт, увити с топли овчи кожи. Доведоха до яслите крава и вол.

Химнът зазвуча по-силно и по-красиво под ритъма на барабаните и съпровода на гайдите. Аз започнах да се полюшвам и очите ми се замъглиха. С тъга осъзнах, че, потънал дълбоко в музиката, още не съм погледнал към моя светец. Не бях зърнал ни веднъж прозореца, когато вървах по пътеката. Но това нямаше значение. Та нали той бе само стъкло, само минало. Сега аз щях да сътворя живия Исус. Момчетата иподякони бяха готови и аз поех към подножието на стъпалата и занареждах древните латински думи. Възкачвах се към Божия олтар.

В мига на тайнството, когато малките камбани иззвъняха, за да отбележат този свят момент, аз вдигнах нафората. Това е Моето тяло. Вдигнах потира — това е Моята кръв. Яжте от Моето тяло и пийте от Моята кръв.

Накрая се обърнах, за да дам на вярващите Свето причастие и те заприиждаха към мен — млади и стари, немощни и силни. Подавах пеленачетата си, за да положи в малките им устички светата нафора.

Високо горе, сред извисяващите се заострени арки на огромната сграда, витаеха сенки, но светлината се издигаше, свята и ярка, и проникваше във всяко кътче, докосваше всеки каменен къс, за да го сгрее с топлината си.

Господарят на замъка, баща ми, дойде да приеме причастие, а с него и страхливата ми сестра, Емалет, която сведе глава в последната

секунда, така че никой да не види, че не слагам нафора в устата й. Чичовците, които помнех от миналото, родствениците ми и велможите от васалните замъци, също идваха заедно със своите кланове. После дойде ред на селяните от долината, на овчарите, на търговците от града — безкраен поток от хора.

Това продължи може би повече от час, носеха още вино и хляб, докато всички мъже и жени бяха причестени. Всички бяха приели Живия Бог в сърцата си.

Не бях познал подобно щастие в Италия. Не бях познал подобно щастие в полето, под Божиите небеса, под Неговите съвършени звезди. Обърнах се да изрека финалните слова: „Вървете, месата свърши!“, и видях по лицата на всички кураж и щастие. Камбаните започнаха да бият по-бързо, ликуващо, в луд ритъм. Гайдите засвириха диво, чу се тътенът на тъпаните.

— Към замъка — извикаха хората. — Време е за празника на господаря.

В следващия миг аз се озовах на раменете на няколко здрави мъже от града.

— Ще устоим срещу силите на ада — викаха хората. — Ще се бием до смърт, ако трябва. — Добре, че ме вдигнаха, защото музиката стана така жива и силна, че вече не можех да вървя сам. Бях като омагьосан, направо обезумял, докато ме носеха през катедралата — но този път се обърнах надясно и видях черния стъклен образ на моя светец.

Утре, когато слънцето изгрее, помислих си, ще дойда при теб. Бъди с мен, Франциск. Кажи ми добре ли се справих.

После музиката ме завладя изцяло. Можех само да стоя изправен, докато ме изнасяха от църквата към мрака и снега, към факлите, които осветяваха замъка.

Главната му зала беше отрупана със зеленина и празнично осветена. Хората ме оставиха до огромната маса, а в огнището беше довлечен и запален коледният дънер.

— Гори, гори, гори дванайсетте ноци на Коледа — пееха хората. Гайдите свиреха, а тъпаните биеха. Слугите започнаха да носят печено месо и бокали с вино.

— Все пак ще имаме Коледна гощавка — извика баща ми. — Няма вече да живеем в страх.

Влязоха момчетата с печената глиганска глава, а после бяха внесени и печените животни на големите почернели шишове. Залата се изпълни с дами с разкошни рокли и деца, които танцуваха, хванати за ръце. Накрая всички станаха, хванаха се в кръгове и затанцуваха племенния си танц.

— Ашлар — рече баща ми. — Ти ни върна нашия Господ. Бъди благословен!

Седях изумен до масата и ги наблюдавах, а барабаните тътнеха в ума ми. Гайдарите също танцуваха, докато свиреха. Гледах как кръговете от хора се разкъсват и формират други кръгове. Ароматът на храната беше омаен. Огънят блестеше ярко.

Затворих очи. Не знам колко време съм седял така — с глава, отпусната на облегалката на стола, слушах смеха и песните им, музиката. Някой ми даде вино и аз го взех, някой ми даде месо и аз го взех. Беше Коледа и можех да ям месо, днес можех да не бъда беден францисканец.

Изведнъж нещо се промени. Първо реших, че е настъпило затишие, но всъщност барабаните бяха забавили ритъма си и звучаха някак заплашително, а гайдите свиреха мрачна мелодия.

Отворих очи. Всички се бяха смълчани, може би завладени от музиката. Знаех, че съм твърде замаян, за да помръдна. Видях онези, които удряха тъпаните, и сериозните лица на гайдарите.

Това вече не беше Коледна музика, а нещо по-мрачно, заплашително и лудо. Опитах се да стана, но не можах. Музиката като че бе изгубила мелодията си и сега изпълняваше една и съща тема, като жест, повторен хиляди пъти.

Тогава долових миризмата. Помислих си, че идва от сестра ми, но само аз я усещам и трябва да потуша желанията, които събужда.

В този миг сред събралите се в залата и на стълбището се чу шумна въздишка. Всъщност някои дори се бяха извърнали и криеха лицата си, а други се притискаха към стените.

— Какво има? — извиках аз. Баща ми и сестра ми стояха безмълвни — всички мълчаха. Тъпаните обаче продължаваха ритъма си, а гайдите виеха.

Миризмата стана още по-силна и когато се опитах да се задържа прав, видях група хора, облечени в черно и бяло, да влизат в залата.

Знаех, че пуританите се обличат в такива одежди и с корави бели яки. Това бяха те. Дали идваха за война?

Вървяха напред, но като че криеха някого помежду си. Гайдите и тъпаните продължаваха да свирят.

Исках да изкрещя: „Вижте, протестантите!“ — но бях онемял. Миризмата ставаше все по-силна и по-силна.

Най-сетне групата на новодошлите се разкъса и оформи малък кръг, в който стоеше дребно, приведено женско създание с огромна усмивка, с гърбица и горящи очи.

— Талтош, талтош, талтош! — изкрещя тя и пристъпи към мен. Разбрах, че миризмата се излъчва от нея! Сестра ми се хвърли към мен, но баща ми я хвана и я накара да се свлече на колене.

Пред мен стоеше жена от малките хора и ме гледаше с блеснали очи.

— Да, ние с теб ще създадем гиганти, високи братко, съпруге мой! — изпищя тя, разпери ръце и прокъсаната ѝ роба се разтвори. Видях огромните ѝ приканващи гърди, виснали над малкия корем.

Миризмата ѝ ме замайваше и щом тя пристъпи към мен, като че порасна и се разхубави в очите ми, стана елегантна, с дълги крайници и бели пръсти, които посегнаха да погалят лицето ми. Истинска жена от моя вид.

— Не, Ашлар! — изкрещя сестра ми, а аз видях как юмрукът на баща ми се стрелва и тя падна на пода.

Жената пред мен бе прекрасна, златната ѝ коса растеше пред очите ми, стелеше се по голия ѝ гръб и между гърдите. Тя я отхвърли назад и разкри голотата си, притисна гърдите си, после плъзна ръце надолу и отвори скритите си влажни срамни устни между краката. Аз бях обезумял, овладян от страстта и от музиката, от омагьосващата красавица. Изправиха ме до масата, тя легна пред мен, а аз отгоре ѝ.

— Талтош, талтош, талтош! Направи талтош!

Тъпаните биеха още по-силно, сякаш силата на звука им не знаеше граници. Гайдите се смесиха в един общ вой. А под мен, сред златните косми между краката ѝ, срамните ѝ устни ми се усмихваха така, сякаш можеха дори да проговорят! Бяха влажни, нежни и лъскави от женската мъзга. Исках я, подушвах я, имах нужда от нея. Трябваше да го направя.

Извадих члена си и го вкарах в тясната цепнатина.

Изпитах същия екстаз, както когато сучех от майка си. Чувах пак онези проститутки от Флоренция, звъна на смеха им, докосването до пълните им гърди, потайните места под полите им. Потъвах все повече в насладата и дори закрепях от удоволствие, но то не свършваше — продължаваше отново и отново. Помислих си: „Какъв глупак съм бил да се лишавам цял живот от това!“.

Масата под нас проскърцваше от тласъците ми. Купите бяха изподавали на пода, топлината на огъня ни поглъщаше, бях плувнал в пот.

А под мен — на твърдата маса, сред разлятото вино и парчетата месо, върху разкъсаната ленена покривка — вече не лежеше красивата жена с блестяща червеникава коса, а дребна гърбава вещица с отвратителна усмивка.

„Господи, рекох си, не ме интересува, не ме интересува!“ Крепях от удоволствие. То ме поглъщаше отново и отново, докато в ума ми не остана нищо, абсолютно нищо.

Напълно замаян, осъзнах, че съм се отдръпнал от жената, а тя се присвива на масата пред мен, сякаш нещо излизаше от утробата ѝ, където бях посял семето си.

— Не, не искам да гледам това! Спрете го! — изкрещях аз. — Господи, прости ми! — Но цялата зала звънтеше от смях, див, безумен смях, който се примесваше с тътена на тъпаните и воя на гайдите в оглушителна какофония. Запуших уши с ръце, защото не издържах повече. Започнах да вия като животно, но не чувах гласа си.

Между краката на вещицата се появяваше нов талтош — първо се подадоха дългите хлъзгави ръце, които се удължаваха пред очите ми — пръстите ставаха по-дълги, още докато се плъзгаха по масата. Накрая излезе и главата — тясна и влажна. Докато майката пищеше от болка, то се роди — роди се знаещо, изтласкваше се от утробата ѝ и ме гледаше с очи, в които се четеше разум! Хлъзна се навън и започна да расте — очите му блестяха, устата зееше отворена, безупречната му кожа искреше като на човешко бебе. То падна върху майка си и започна да суче — първо от едната, а после от другата гърда. Накрая се изправи пред тълпата, която крещеше и виеше ликуващо: „Талтош, талтош! Направи още един. Направи жена, направи талтош, преди да е изгряло слънцето!“.

— Не, не, спрете! — изкрещях аз, защото това новородено създание, това безумно дете, този странен олюляващ се гигант, бе легнал върху жената и я обладаваше така, както аз го бях сторил преди това.

След малко доведоха още една вещица и я положиха пред мен, накараха ме да се наведе над нея и членът ми веднага се събуди.

Къде бяха моите светци?

Хората в залата започнаха да тропат и да пеят нещо под съпровода на тъпаните. Гласовете им се сляха в нисък и безкраен вой.

Когато се отдръпнах, очите ми се извъртяха нагоре и вече не можех да виждам нищо. Някой плисна вино в лицето ми, а от новата жена се раждаше дете и хората отново закрещяха:

„Талтош, талтош, талтош!“ А накрая: „Женски е! Вече имаме мъж и жена!“.

Всички като че обезумяха от радост. Отново се хванаха за ръце и затанцуваха лудо в кръгове, търчаха по стълбите само за да скочат оттам. Видях лицето на господаря, беше изкривено от гняв и ужас. Той клатеше трескаво глава и ми крещеше нещо, но думите му не се чуваха.

— Да се раждат до сутринта! — пищяха хората. — После ще ги изгорим!

Едва успях да се изправя на колене. Видях ги как отвеждат първородното — момчето, което сега беше високо колкото мен, и го хвърлят в огнището.

— Спрете, спрете, в името на Бог! — изкрещях аз, но никой не ме чуваше. Сам не можех да се чуя. Не чувах дори и писъците на момчето в огъня, въпреки че виждах как агонията разкривява гладкото му лице. Сведох глава в отчаяние и занареждах: „Господи, помогни ни. Това е вещерство. Спри ги, Боже, помогни ни, те ни размножават, за да ни пожертват, ние сме техните жертвени агнета. Господи, моля те, нека това спре, нека това спре!“.

Тълпата ревеше, люлееше се, издаваше силно и сякаш безкрайно жужене. После се извисиха писъци, по-силни от моя.

Войници бяха разбили портите! Бяха стотици — изливаха се като вълна в залата. Бяха облечени с ризници, носеха щитове и мечове. Срещу тях се втурнаха овчари и орачи с вили и копачи в ръце.

— Вещици, вещици! — ревяха войниците.

Аз се вдигнах на крака и изкрещях неистово, за да ги накарам да млъкнат.

Но сечта беше започнала — глави хвърчаха от раменете, пронизаните пищяха за милост. Мъжете се биеха, за да защитят жените. Дори малките деца не бяха пощадени.

Нападателите се хвърлиха срещу мен, хванаха ме и ме изнесоха от залата заедно с другите чудовища, новородените, и техните майки — вещиците. Озовахме се навън, в студената нощ, огласявана от писъците на ранените, отекващи в хълмовете.

— Господи Боже, помогни ни, помогни ни — виках аз. — Помогни ни, това е зло, това не е твоята справедливост. Не. Накажи виновните, само виновните! Господи Боже!

Хвърлиха ме върху каменния под на катедралата и ме повлякоха по пътеката. Огромните витражи се пръскаха навсякъде около мен. Видях пламъци. Задушавях се от черния гъст дим, тялото ме болеше, защото бе жестоко ожулено от влаченето по камъните. Видях как яслите потънаха в пламъци, а вързаните животни заблеяха сред огъня, без да могат да се освободят.

Накрая ме хвърлиха пред гробницата на свети Ашлар.

— През прозореца, през прозореца! — крещяха всички. Аз се надигнах на колене и видях, че всички дървени пейки и орнаменти в катедралата горят. Димът поглъщаше всичко. Писъците на ранените бяха оглушителни. Внезапно нечий ръце ме вдигнаха, залюляха ме напред-назад, напред-назад, и ме хвърлиха към огромния прозорец с витража на светеца!

Лицето и гърдите ми се удариха в стъклото. То се разтроши и аз си помислих: „Сега ще умра. Най-сетне ще намеря покой в нощта, сред звездите и Господ ще ми обясни защо се случи всичко това“.

Но видях пак долината и горящия град. Видях всеки прозорец — като пламтяща уста. Видях къщите, потънали в огън. Видях телата, проснати пред мен, и осъзнах, че това не са видения на издигаща се към небесата душа. Бях още жив.

После тълпата ме връхлетя отново и ме понесоха като подивели нанякъде.

— Занесете го в кръга — крещяха. — Занесете всички там, изгорете ги в кръга, изгорете вещиците и талтошите.

Причерня ми, бях ужасен — не можех да си поема дъх. За миг се опитах да се изтръгна, обезумял като подгонено животно. А после отново се замолих: „Господи Боже мой, помогни ни, не им позволявай да ни хвърлят в пламъците“.

Щом ме пуснаха на земята, видях, че сме наред древния каменен кръг. Грубите камъни се издигаха към небето, ясно видими заради пламъците, погълнали катедралата и целия град зад нас.

Удари ме камък, после още един и още един. Следващият ме уцели в окото и от него потече кръв. Чувах пращането на огъня. Почувствах жегата. Но аз вече умирах — камъните летяха към главата ми и болката от ударите бе така голяма, че почти не усетих изгарянето, когато пламъците започнаха да ме облизват.

— Господи Боже мой, в твоите ръце предавам душата си, аз, твоят недостоен слуга, Ашлар, не мога да сторя нищо повече. Пресвети Боже, Исусе, към теб се въздигам. Света Майко, приеми душата ми. Франциск, помогни ми, Света Майко Божия, в твоите ръце предавам... душата си!

А после... После...

Нямаше никакъв Бог.

Не държах детето Исус в обятията си.

Нямаше Света Майка.

Нямаше Светлина.

Нямаше справедливост.

Нямаше ад.

Нямаше рай.

Само мрак.

След това се появи Сузан.

Сузан, която извика в нощта.

Ашлар, свети Ашлар.

Ярко същество от плът, едва видимо сред каменния кръг! И видях кръга от камъни, съвсем кръгъл! Чух гласа й!

Нейният вик дойде след цяла вечност, съвсем немощен, като слаба искрица, но после стана по-силен, по-ясен, и аз се събрах, за да чуя:

— Ела, мой Лашър, чуй гласа ми.

— Кой съм аз, дете? — Аз ли говорех? Нима най-сетне говорех с моя истински глас?

Нямаше време, нямаше минало, нямаше бъдеще, нямаше спомени...

Само смътно видение на топла плът сред мъглата, размазан образ, който протяга ръце в центъра на каменния кръг.

И тогава дойде нейният наивен, детски отговор, нейният смях, нейната любов:

— Моят Лашър, това си ти, моят отмъстител, моят Лашър! Ела при мен!

[1] Божество от германския фолклор, богиня на предачеството, майчинството и на домашните животни. Асоциира се със зимата, вещиците и Дивия лов. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Лашър седеше притихнал, навел глава и проснал ръце на масата. Майкъл не каза нищо, само се озърна към Клемент Норган, после към Аарън и накрая към Ерих Столов. Видя състрадание по лицето на Аарън. Ерих Столов изглеждаше изумен.

Лашър като че ли бе успокоен, почти ведър. Скоро обаче сълзите му потекоха отново. „Той ги рони, сякаш са бижута, кичи се с тях“, помисли си Майкъл и потрепери, като да се отърси от омайващата красота на това създание, от тихия му равен глас.

— Аз съм във вашите ръце, господа — каза Лашър спокойно и се вгледа в Ерих Столов. — Ще дойда с вас след всички тези векове, за да потърся помощ. Предложихте ми я навремето; казахте ми каква е целта ви, но аз не ви повярвах. Сега отново съм преследван и съм в опасност.

Столов погледна плахо към Аарън и Майкъл. Норган пък гледаше него като че в очакване на някакъв знак.

— Правилно си решил, така е най-добре — рече Столов. — Готови сме да те отведем в Амстердам. Затова сме тук.

— О, не, няма да го отведете — обади се тихо Майкъл.

— Майкъл, какво искаш от нас? — попита Столов. — Нима мислиш, че ще стоим и ще гледаме как убиваш това създание?

— Майкъл, ти чу моята история — каза Лашър тъжно и избърса сълзите си като дете.

— Не се притеснявай, няма да те нарани — увери го Столов и пак се обърна към Майкъл. — Взимаме го с нас. Ще го отведем на място, където не можеш да го нараниш, нито ти, нито някоя от вашите жени. Никой не бива да разбира, че той е бил тук...

— Чакай — обади се Лашър. — Майкъл, ти ме изслуша — продължи с печален, сърцераздирателен глас. Наведе се напред, а очите му гледаха умоляващо. Сега повече отвсякога приличаше на Дюреровия Исус. — Майкъл, не можеш да ме нараниш. Не можеш да ме убиеш! Аз ли съм виновен за това, което съм? Погледни в очите ми, не можеш да го сториш.

— Ти си все същият, нали? — прошепна Майкъл.

Аарън го стисна бързо за рамото и рече:

— Няма да има никакви убийства. Ще го вземем с нас. Отиваме в Амстердам. Ще тръгна с Ерих и Норган, за да съм сигурен, че ще го отведа право в метрополията...

— Не, няма да стане — рече твърдо Майкъл.

— Майкъл — обади се Столов, — тази мистерия е твърде голяма, за да ѝ бъде сложен край просто така, от един човек.

— Не, не е чак толкова голяма.

— Но ние още не знаем всичко — настоя Аарън. — Господи! Не осъзнаваш ли какво означава това? Майкъл, моля те, вразуми се...

— Напротив, осъзнавам много добре — отвърна Майкъл. — Роуан също. Тази мистерия е проклетие. — Обърна се към Столов. — Това е била целта ви от самото начало, нали? Не да наблюдавате, да чакате и да събирате познание, а точно онова, което холандецът е казал на Лашър — да чифтосате талтоши, да съберете женска и мъжки, за да ги размножите отново.

Ерих поклати глава.

— Няма да позволим никой да пострада и най-вече той. Искаме само да го изучим, да го изследваме.

— Лъжеш! — рече Майкъл. — Всички лъжете, ти също, Аарън. Той най-сетне успя да те омая.

— Майкъл, погледни ме — прошепна Лашър. — За да отнемеш човешки живот се изисква сериозно основание. Но да отнемеш моя живот? Ти луд ли си, та нали ще ме запратиш отново в мрака, без да ме опознаете, ще развалиш чудото! О, не, ти няма да сториш подобно нещо. Не си толкова безразсъден, толкова жесток.

— Защо ме убеждаваш? — попита Майкъл. — Не разчиташ ли на тези мъже да те опазят?

— Ти си мой баща. Помогни ми. Ела с нас в Амстердам. — После се обърна към Столов. — Вие имате жената, нали? Женски талтош. Аз не успях да намеря такава, въпреки че опитах. Но вие имате, нали?

Столов не каза нищо. Отговори му Аарън:

— Не, Лашър, нямаме женски талтош, това са измислици. Нямахте нищо подобно, но ще ти дадем подслон, не разбираш ли? Ще

ти осигурим усамотение, където ще можеш да разговаряш с нас и да запишеш своята история. Ще ти помагаме с каквото можем.

Лашър му се усмихна и пак се обърна към Столов. Избърса небрежно сълзите си с дългата си красива ръка. Майкъл не откъсваше очи от него и каза на Лайтнър:

— Аарън, те убиха доктор Ларкин и доктор Фланаган в Сан Франциско. Ще прегазят всяко препятствие. Те искат талтоша, искали са го още преди петстотин години, както е казал холандецът на Ашлар! Ти беше тяхно неволно оръдие, те измамиха дори и мен. Знаеше това, когато влезе в тази стая.

— Не мога да повярвам, не мога. Столов, кажи нещо — настоя Аарън. — Норган, извикай Юри. Той е с Мона в нейната къща. Извикай го.

Норган не помръдна, но Столов се изправи бавно и каза:

— Майкъл, това ще е трудно за теб. Ти искаш отмъщение, разбирам.

— Няма да го отведеш, приятелю — рече спокойно Майкъл. — Дори не се опитвай.

— Спокойно, Столов. Нека изчакаме Юри — обади се Аарън.

— Защо, за да имате подкрепление срещу мен? Нима забрави поемата, която ти дадох.

— Каква поема? — попита Лашър с любопитство. — Ти знаеш поема? Ще ми я кажеш ли? Обичам стихове. Обичам да ги слушам. Роуан ги казваше много хубаво.

— Знам хиляди стихове — каза Майкъл. — Но ти ще чуеш точно тази строфа и ще разбереш:

*„Нека демонът разкаже своята история,
оставете го мощта на ангелите да събуди,
призовете мъртвите като свидетели,
обърнете в бягство алхимиците.“*

— Не, не разбирам — рече Лашър невинно. — Какво означава? Не мога да разбера. Няма достатъчно рими.

Внезапно той вдигна очи към тавана, Столов стори същото, или поне килна глава така, сякаш бе доловил някакъв слаб звук.

Чуваше се тиха музика, стария стържещ грамофон. Грамофонът на Жулиен. Майкъл се засмя.

— Много навременно напомняне, но нямам нужда от него.

Той скочи от стола и се хвърли към Лашър, който се дръпна назад и успя да се измъкне. Застана зад Столов и Норган, които се изправиха настръхнали.

— Не му позволявайте да ме убие! — прошепна Лашър. — Татко, не можеш да сториш това! Не, няма да свърша пак така!

— Ще те убия — викна Майкъл.

— Татко, ти си като онези протестанти, които разрушиха прекрасните витражи.

— Да, лоша работа — изсъска Майкъл.

Лашър отскочи наляво, после спря и се втренчи във вратата към бюфетната.

За част от секундата Майкъл видя, че Жулиен стои на прага ѝ, жив, замислен, белокос, скръстил ръце, решен да му препречи пътя.

Лашър обаче вече тичаше по коридора, а останалите хукнаха тромаво след него. Майкъл блъсна Аарън назад и се втурна след тях. Избута Столов настрани и така удари Норган, че той се преви и падна на пода.

Лашър спря като вкаменен, взираше се към предната част на къщата. Пред вратата във форма на ключалка стоеше Жулиен — неподвижен, усмихнат, със скръстени на гърдите ръце.

Майкъл скочи към Лашър, който се изви леко встрани, завъртя се и хукна по стълбите.

Майкъл вече чувстваше тежест в гърдите. Посегна към черното расо на Лашър, но не успя да го хване. Чу че Столов крещи нещо зад гърба му и усети ръката му на рамото си.

Но на площадката на стълбището, пред вратата към задната част на къщата, пак стоеше Жулиен. Щом го видя, Лашър се обърна и за малко да падне. Изправи се бързо, хукна по коридора на втория етаж и затича по стълбите към третия.

— Пусни ме! — изкрещя Майкъл на Столов и го изблъска назад.

— Не, няма да го убиеш. Няма.

Майкъл се извъртя, стисна Столов за брадичката, отблъсна го силно назад и той полетя по стръмното стълбище.

За миг Майкъл се втренчи невярващо в мъжа, който се стовари на пода, разкривен от болка.

Но Лашър бе стигнал до спалнята на третия етаж и Майкъл дори чу как дърпа резето.

Хукна след него и заудря с юмруци по вратата. Удари я с рамо, веднъж, два пъти, после се отдръпна назад и я изрита така силно, че най-сетне я разби. Малкият грамофон свиреше тихо. Прозорецът към покрива на верандата беше отворен.

— Не, Майкъл, за бога, не го прави — шепнеше Лашър. — Какво толкова съм сторил, исках само да живея.

— Ти уби детето ми! — изкрещя Майкъл. — Ти докара жена ми до ръба на смъртта. Ти се всели в моето собствено дете, подчини го на мрачната си воля, ето какво направи. Уби жена ми, унищожи я, както си унищожил майка ѝ и нейната майка, всички онези жени! Ще те убия! Ще те убия с удоволствие! Ще те убия в името на свети Франциск, в името на свети Михаил, в името на Света Богородица и на Детето Исус, което толкова много обичаш!

Сви юмрук и го заби в лицето на Лашър. Той понесе удара, олюля се встрани и внезапно започна да танцува в кръгове. От носа му течеше кръв.

— Господи, недей, моля те, недей.

— Значи искаше да си в плът, а? Е, добре, сега ще видиш как умира плътта.

— Но аз знам това, изпитах го. Господи, помогни ми! — извика Лашър.

Майкъл се хвърли отново към него, но той го ритна силно в крака и го удари така, че Майкъл полетя назад към стената. Беше изумен колко силни са тези слаби, крехки на вид ръце.

Успя да се изправи. Беше замаян. Отново почувства болка в гърдите. Не, не сега.

— Проклет да си — изсъска той, — проклета да е силата ти, но този път тя няма да е достатъчна.

Завъртя се към Лашър, но той избегна удара с лека, почти грациозна стъпка встрани и белият му юмрук се заби в челюстта на Майкъл, преди той да успее да вдигне ръка да се защити.

— Майкъл, чукут! — чу се гласът на Жулиен.

Чукът. Беше на перваза на прозореца. Чукът, с който се бе въоръжил, когато търсеше натрапника в къщата преди няколко дни, но откри единствено Жулиен в мрака! Втурна се към него, стисна дръжката, обърна се, вдигна го с две ръце над главата си и заби острия край в главата на Лашър.

Заби го, през косата и нежната кожа, право във фонтанелата, която така и не се бе затворила. Устата на Лашър оформи съвършен овал от изумление. От главата му пръсна кръв. Ръцете му полетяха нагоре, като че да спрат червената струя, но после паднаха, щом кръвта зашуртя в очите му. Майкъл измъкна чука и го удари отново, този път по-дълбоко. Всяко човешко същество щеше да умре още при първия удар, но не и това създание — то още се държеше, олюляваше се, а от главата му бликаше кръв.

— Господи, помогни ми! — проплака Лашър, а кръвта се стичаше на струйки около носа и устата му. — Господи, защо? Защо? — зави той. Приличаше на Исус с трънения венец — цялото му лице беше в кръв.

Майкъл пак вдигна чука, но в този миг се появи Норган — със зачервено от ярост лице. Той се хвърли да предпази Лашър, но Майкъл вече замахваше.

Човекът умря в мига, в който металът се заби в челото му. Падна назад и Майкъл едва успя да измъкне чука от главата му.

Лашър се олюляваше и плачеше тихо, а кръвта шуртеше по черната му коса. Обърна се към прозореца — той беше отворен! В мрака отвън, на покрива на верандата, стоеше млада жена, на чиято шия блестеше златна верижка със смарагд. Беше облечена с рокля на цветя до коленете, а черната ѝ коса падаше по лицето. Тя кимна на Лашър.

— Да, идвам, скъпа моя — прошепна той и политна напред. Успя да се изправи и се прехвърли през прозореца на покрива на верандата. — Моята Анта, чакай ме, не падай.

Щом се изправи в цял ръст, той с мъка запази равновесие. Майкъл изпълзя през прозореца и скоро се изправи на покрива. Момичето бе изчезнало, а нощта бе сребърна от сиянието на луната.

Вдигна отново чука, стовари го с все сила върху главата на Лашър и той полетя към плочите.

Не се чу никакъв писък, когато се стовари долу.

Майкъл затъкна чука в колана си, стисна желязната решетка с две ръце и пое надолу, като почти се свлече по пълзящите растения и през гъстите бананови дръвчета, които омекотиха удара, щом падна на земята.

Създанието лежеше на пътеката на градината — проснато тяло с дълги ръце и крака и разпръснатата черна коса. Беше мъртво.

Сините му очи се вираха в нощното небе, а устата му зееше отворена. Майкъл се свлече на колене до него и започна да го удря с плоската страна на чука. Размаза напълно челото му, скулите, челюстта, издигаше безспир оръжието от кървавата маса и го стоварваше отново и отново.

Накрая от лицето не остана нищо. Костите бяха станали на каша. Създанието потрепваше при всеки удар, като че беше от гума или пластмаса. Кръв се лееше от размазаното му лице. И все пак Майкъл не спря да удря. Обърна чука с острия край, заби го в гърлото на създанието и го разкъса. После отново и отново, докато главата не се отдели от врата.

Най-сетне спря, политна назад към долното стъпало на верандата и седна на него. Беше останал без дъх, но още стискаше окървавения чук в ръката си. Пак усети болката в гърдите, но не почувства страх. Взря се в мъртвото тяло, в мрачната градина и вдигна очи и към звездното небе. Земята бе осеяна с прекършени листа от банановите дървета. Черната коса на създанието бе залепнала за безформената кървава маса на лицето, смесена с костиците от раздробения нос, зъби и кости.

Майкъл се изправи, болката в гърдите му се засили, стана някак гореща и почти непоносима. Той прекрачи тялото и тръгна по меката зелена морава. Стигна до средата и извърна бавно очи към мрачната фасада на съседната къща. Там не се виждаше никаква светлина, а и прозорците бяха закрити от тис, бананово дърво и магнолия. Той се извърна и погледна над тъмните храсти покрай оградата — към пустата улица отвъд.

Нищо не помръдваше в двора. Нито в къщата. Нямаше никого и на улицата. Нямаше свидетели. Смъртта бе дошла отново в дълбоката тишина и тъмните сенки на Гардън Дистрикт и както винаги, никой не я бе забелязал. Никой нямаше да провери какво става. Никой нямаше да се обади в полицията. Какво да прави сега? Целият трепереше,

ръцете му бяха мокри от пот и кръв. Глезенът го болеше. Беше скъсал сухожилие, докато се спускаше по решетката или когато бе паднал на земята. Нямаше значение. Нали можеше да върви. Щеше да иде да изчисти чука. Погледна към дъното на тъмната градина, покрай синьото сияние на басейна, през железните порти към задната част на двора. Видя огромните клони на дъба на Деидре да се протягат към бледите облаци.

„Под дъба — помисли си той. — Веднага щом събера сили. Когато... когато...“ — Свлече се на колене в тревата и падна настрани.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Лежа там дълго, но не беше заспал. Болката идваше и си отиваше. Накрая успя да си поеме дъх, без да усети остротата ѝ. Седна и тя се върна, но като че бе по-слаба, ограничена в камерите или пък в клапите на сърцето му. Не знаеше със сигурност, пък и не му пукаше. Стана и тръгна по плочите.

Къщата тънеше в мрак, притихнала и невъзмутима като преди. Моята любима Роуан. Аарън... Но не можеше да остави размазаното тяло там, то лежеше все така бездиханно, само изглеждаше някак по-плоско, сякаш се беше усукало. Той се наведе и го хвана, а остатъците от главата се откъснаха от шията и се разпръснаха по плочите.

Е, щеше да се върне за главата. Вдигна тялото и го понесе по пътеката, като остави краката да се влачат по земята.

Мина покрай басейна и се насочи към задния двор.

Не беше трудно. Тялото не тежеше много, пък и той вървеше съвсем бавно. За миг си помисли, че може би е по-подходящо да го зарови под старата мирта в предната част на двора. Нали там бе видял „мъжа“ за първи път, когато бе още дете.

Но някой можеше да го види от улицата. Не, в задния двор беше по-добре. Там никой няма да забележи, че копае под дъба. После ще трябва да се оправи и с другите две тела — на Норган и Столов. Знаеше, че Столов е мъртъв. Разбра го още когато го видя как пада по стълбите. Беше му счупил врата.

Вероятно Норган се бе забавил заради Столов, защото се бе опитал да го реанимира. Е, ще има време да провери всичко това. Може би все пак бе вярно, че Мейфеър могат да убиват безнаказано.

Задният двор бе тъмен и влажен, банановите дървета се бяха съживили след коледните студове и сега протягаха клони към високата тухлена стена. Майкъл едва виждаше корените на дъба в мрака. Остави трупа на земята и постави ръцете върху тялото. Приличаше на голяма кукла с дълги крака и огромни ръце, съвсем бяла, сякаш от пластмаса, студена и неподвижна.

Върна се на плочите до портата и съблече пуловера и ризата си. Облече пак пуловера и внимателно хвана откъснатата глава за косата. Събра в шепа парчетата кожа и кости, които се бяха пръснали настрани. Остатъците избърса с носната си кърпа, сложи всичко в ризата си и направи вързоп.

Изведнъж му се доця да имаше буркан — щеше да прибере всичко в него. Не, по-добре да го зарови. Къщата бе мрачна и тиха, но той не можеше цяла нощ да се занимава с това. Роуан имаше нужда от него, Аарън също. Може би и той бе пострадал. А трябваше да се погрижи и за още две тела. Сигурно скоро щеше да се появи някой от семейството. Както винаги.

Отнесе главата до дъба и заключи желязната порта към задния двор, да не би някой от братовчедите да се появи.

Лопатата беше в бараката. Никога не я беше използвал — имаше си градинари, но ето че сега му се налагаше да зарови труп посред нощ.

Земята под дъба беше кална заради честите дъждове и не му беше трудно да изкопае сравнително дълбок гроб. Проблем бяха корените. Наложил се да се отдалечи повече от дънера и накрая успя да направи тясна и неравна дупка, която с нищо не напомняше правоъгълните гробове от филмите. Набута тялото вътре и хвърли отгоре прогизналия от кръв вързоп с главата. Скоро летните жеги щяха да настъпят и трупът щеше да изгние много бързо.

Закапа дъжд. Благословен дъжд. Майкъл погледна към черната дупка. От тялото се виждаше само едната бяла ръка, която не приличаше съвсем на човешка. Пръстите бяха твърде дълги, а кокалчетата — много големи. Беше като направена от восък.

Майкъл вдигна глава към тъмните клони на дърветата. Да, наистина започваше да вали, но през зеленината бяха успели да се промъкнат едва няколко капки.

Градината беше студена и тиха, съвсем пуста. Къщата за гости в дъното не светеше. Не се чуваше никакъв шум от съседите зад стената.

Той отново погледна към безформения гроб. Ръката вече беше по-малка и по-тънка, като че се бе стопила, а пръстите се сгърчваха и губеха форма.

Нещо засия в мрака — малка зелена светулка. Майкъл падна на колене, плъзна се напред към неравния край на дупката и се подпря с

две ръце от лявата и дясната ѝ страна. Посегна надолу и се опита да улови зеленото блещукащо нещо.

За малко да изгуби равновесие, но все пак успя да докосне твърдите краища на смарагда. Дръпна силно и откъсна верижката от окървавения плат. И ето го отново, роден от мрака, кацнал на калната му длан.

— Ето те и теб! — прошепна Майкъл.

Значи съществото го бе носило на врата си, под дрехите.

Майкъл завъртя камъка в ръка и загледа как улавя звездната светлина. Беше великолепен, но не събуди у него никаква емоция. Никаква. Само тъга и мрачно удовлетворение, че бе открил смарагда на Мейфеър, че беше успял да го избави от забравата, да го извади от необозначения гроб на онзи, който най-сетне бе умрял.

Умрял.

Изведнъж зрението му се замъгли. Погълна го мрак и необятна тишина. Той стисна златната верижка със смарагда и я пъкна в джоба на панталоните си. Затвори очи, отново му се зави свят и за малко да падне в гроба. После градината се появи пред погледа му — проблясваща и смътна. Ръката в дупката вече не се виждаше изобщо. Вероятно посипали се буци пръст я бяха покрили, така както щяха скоро да покрият цялото тяло.

Чу се шум. Май някой затвори порта или пък идваше от къщата.

Трябваше да побърза, нищо че бе уморен и замаян. Да побърза.

За около петнайсет минути успя да нахвърля достатъчно пръст в дупката.

Дъждът вече шепнеше около него, просветваше по лъскавите листа на камелиите, по каменните плочи на пътеката.

Майкъл постоя до гроба опрян на лопатата. Изрецитира на глас строфа от поемата на Жулиен:

*„Погубете бебетата, що не са деца,
към чистокръвните бъдете безпощадни.
Така, умирайки на мъдростта на прага,
душите изтерзани ще потърсят светлината.“*

После рухна на колене под дъба и затвори очи. Болката бумтеше в гърдите му, сякаш търпеливо бе изчакала да свърши и сега се завръщаше.

За момент не можа да си поеме дъх, но после се отпусна — телом и духом — и дишането му отново се нормализира.

Лежеше там като заспал, ако бе възможно да се заспи след това, което бе сторил. Дори започна да сънува. Стори му се, че се е обърнал и се е спуснал към благословения мрак, където го чакаха другите, за да го разпитат, да го успокоят и вероятно да го упрекнат. Нима навсякъде около нас има призраци? Дали е нужно само да заспим, за да се изправим пред тях и да чуем писъците им? Не знаеше. Старите образи се върнаха на отделни проблясъци. Но той не можеше да си позволи да потъне в тях. Не можеше да си позволи да измине целия път надолу...

Затова спеше неспокоен, повърхностен, безопасен сън в приятната компания на дъжда, който падаше навсякъде около него, но не го докосваше, защото той лежеше под високия покров на огромното дърво.

Внезапно в ума му блесна образът на обезобразеното бяло тяло, което спеше под него, ако за смъртта може да се използва такава мека дума като „сън“. Само живите спяха. А съществува под него бе срещнало смъртта не за първи път, но дали за последен? Бледо, разкривено, победено отново след векове, погребано в дупка в земята.

Майкъл се събуди със сепване и за малко да изкрещи.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Видя през желязната ограда, че цялата къща свети. Стори му се, че мярна някого на втория етаж. Май беше Еужения. Горката старица. Сигурно го беше чула. Вероятно е видяла и телата.

Върна лопатата в бараката, а дъждът се засили и донесе до него прекрасния си аромат. Чу се изтрещяване на гръмотевица, небето се разкъса от светкавица и капките забарабаниха по главата, по лицето, по ръцете му.

Той отключи портата и отиде до чешмата край басейна. Свали си пуловера и се изми до кръста. Болката още не си отиваше, сякаш нещо го гризеше отвътре, и той усети, че лявата му ръка е леко изтръпнала, но все пак можеше да свива пръстите си. Обърна се към дъба. В мрака под него не се различаваше нищо.

Дъждът отми кръвта на Лашър от плочите. Валеше силно, на едри капки, и изличи всичко, не остана дори петънце.

Майкъл стоеше и гледаше, мокър до кости. Много му се искаше да запали цигара, но знаеше, че дъждът ще я загаси. Видя през прозореца на дневната Аарън — още седеше до масата, сякаш не бе помръдвал оттам. До него някак отпуснато стоеше Юри. Появи се и друг човек, когото не познаваше.

Всички бяха в къщата. Е, беше неизбежно. Знаеше, че все някой ще се появи — Беатрис, Мона, който и да е...

Мина по измитите плочи и се запъти към вратата на къщата.

Отпред бяха паркирани две полицейски коли със запалени светлини, а пред портата се бяха събрали хора, сред които Райън и Пиърс. Мона също бе там — по тениска и джинси. Щом я видя, изведнъж му се доплака.

Господи, защо не ме арестуват, зачуди се той. Защо не влизат в двора? Откога ли са тук? Колко време копах гроба?

Вече всичко му изглеждаше някак неясно и неразлично.

Видя, че няма линейка, но това не означаваше нищо. Може би жена му бе умряла и вече я бяха откарали. Трябваше да иде да провери

какво се е случило. Няма да им позволи да го отведат, преди да я целуне за сбогом.

Тръгна към предните стъпала.

Райън го видя и веднага заговори:

— Майкъл, слава богу, че се връщаш. Случило се е нещо непроситимо. Вероятно е някакво недоразумение. Станало е веднага след като си излязъл. Обещавам ти, че няма да се повтори.

— Какво е станало? — попита Майкъл.

Мона се взираше в него с безизразно красиво лице. Очите ѝ бяха невероятно зелени и той си спомни думите на Лашър за бижутата. Очи-бижута.

— Пълна бъркотия с охранителите и сестрите — каза Райън. — Кой знае защо всички са се прибрали у дома. Дори Хенри си е отишъл. Останал е само Аарън, който е спял горе.

Мона направи лек отрицателен жест на Майкъл, като вдигна меката си детска ръка. Беше много красива.

— Как е Роуан? — попита Майкъл. От думите на Райън бе разбрал само, че тя е още жива.

— Добре е — отвърна Райън. — Очевидно е останала сама в къщата за известно време, а вратата е била отключена. Явно някой е казал на охранителите, че вече няма нужда от тях. Някакъв свещеник от енорийската църква, но още не можем да го открием. Както и да е, на сестрите било казано, че Роуан е...

— Но тя е добре, нали?

— Работата е там, че нищо не е пипнато. Еужения е била в стаята си през цялото време, не че е имало голям смисъл от това. Нищо не се е случило. Мона и Юри заварили къщата пуста, събудили Аарън и ме повикаха.

— Разбирам — каза Майкъл.

— Не знаехме къде си. После Аарън си спомни, че си излязъл на дълга разходка. Доколкото мога да преценя, няма никакви щети. Разбира се, онези хора са уволнени и назначихме нови.

— Да, разбирам — кимна Майкъл.

Качиха се по стълбите и тръгнаха по коридора. Всичко изглеждаше нормално, червеният килим си беше на стълбището, а ориенталският — пред вратата. По пода не личеше нищо необичайно.

Майкъл погледна Мона, която стоеше зад чичо си. Джинсите ѝ бяха много впити по тялото. Той си помисли, че цялата история на модата през двайсети век щеше да е съвсем различна, ако не съществуваше този здрав и еластичен джинсов плат, опънат по женските бедра.

— Нищо не е пипано — каза Райън. — Нищо не липсва. Не сме претърсили още цялата къща, но...

— Аз ще проверя — каза Майкъл. — Не се притеснявай.

— Удвоих охраната — рече Райън. — Назначих и още сестри. Никой няма да излиза от имота без разрешението на някой от семейството. Все пак трябва да можеш да се разходиш спокойно, без да се притесняваш, че Роуан ще остане сама.

— Да — отвърна Майкъл. — Сега ще се кача да я видя.

Тя беше облечена с нова бяла копринена нощница с дълги и тесни ръкави. Състоянието ѝ не се беше променило — същото нежно, като че учудено лице, свити към тялото ръце. Бяха сменили и завивката — бродиран бял чаршаф, обточен с красива синя лента.

Стаята миришеше на чисто и на ароматни свещи. Имаше и голяма ваза с жълти цветя на масата, където обикновено сядаха да пишат сестрите.

— Хубави цветя — рече Майкъл.

— Беа ги донесе — отвърна Пиърс. — Каквото и да стане, Беа все ще донесе цветя. Не мисля, че Роуан е разбрала, че нещо не е наред.

— Не, не е разбрала — каза Майкъл.

Райън продължи с извиненията и с обещанията, че това няма да се случи отново. Хамилтън Мейфеър излезе от сенките и кимна леко за поздрав, а после се оттегли беззвучно, както се бе появил.

Беатрис влезе в стаята с леко прозвъняване на гривните си. Целуна Майкъл, преди той да я забележи и да долови парфюма ѝ с дъх на жасмин, който му напомни за лятна градина. За лято. Лятото не беше много далеч.

В спалнята бе сумрачно, както винаги, горяха само свещи и малката настолна лампа. Беатрис го прегърна и го притисна към себе си.

— О, скъпи, вир-вода си.

Майкъл кимна.

— Да, вир-вода съм.

— Не се разстройвай, моля те, всичко е наред. Мона и Юри се погрижиха. Трябваше да оправим, преди да се върнеш.

— Много мило — прошепна Майкъл.

— Ти си изтощен — каза Мона. — Трябва да си починеш.

— Ела да се преоблечеш — настоя Беатрис. — Ще замръзнеш с тези мокри дрехи. Нещата ти в предната спалня ли са?

Той кимна.

— Аз ще ти помогна — обади се Мона.

— Къде е Аарън? — попита Майкъл.

— О, той е добре, не се притеснявай — каза Беатрис. Обърна се и го дари с ослепителна усмивка. — Не се тревожи за Аарън. Той е в трапезарията, пие чай. Веднага се зае да помага, щом Мона и Юри го събудиха. Добре е. Няма проблеми. Сега отивам долу да ти донеса нещо топло за пиене. Позволи на Мона да ти помогне, моля те. Веднага се преоблечи.

Тя го огледа от глава до пети. Той също сведе глава и видя пръските по пуловера и панталоните. Дрехите му бяха влажни и така тъмни, че кръвта не можеше да се различи от водата, но когато изсъхнеха...

Мона отвори вратата на предната стая и той я последва вътре. Там беше брачното легло с белия балдахин. Имаше и цветя. Жълти рози. Пердетата на предните прозорци бяха дръпнати и се виждаха осветените от уличните лампи клони на дърветата отвън. Тази спалня беше като къщичка на дърво.

Мона се вгледа в пуловера му и рече:

— Знаеш ли какво, тези дрехи са много стари, ще взема да ги изгоря. Камината тук работи ли?

Той кимна.

— Какво направихте с телата на двамата мъже?

— Шшт. Не говори толкова силно — каза тя със заговорническо изражение. — С Юри се погрижихме за тях. Недей да питаш повече.

Тя дръпна ципа му.

— Знаеш, че го убих, нали? — попита Майкъл.

Мона кимна.

— Да, знам. Ще ми се да го бях видяла с очите си. Поне за малко!

— Не, не би искала да го виждаш и не ме питай къде съм го заровил, защото...

Тя замълча. Изглеждаше спокойна, някак решителна, неподатлива на убеждаване, неуязвима за нежността му или тревогата му. Характерната за нея уникална смесица от невинност и знание винаги го объркваше. Тя изглеждаше все така свежа, красива, но като че потънала в страховития поток на мислите си.

— Какво, измамена ли се чувстваш? — попита я той.

Тя пак не отговори. Никога не бе изглеждала така зряла и знаеща. Оставаше загадка за него — загадката, каквато винаги е другият, онзи, когото никога няма да притежаваме напълно, никога няма да опознаем напълно, никога няма да разберем. Майкъл бръкна в джоба си и извади калния смарагд. Тя въздъхна, преди да погледне отново към очите му. На лицето ѝ се бе изписало удивление.

— Вземи това — каза ѝ той тихо. — То е твое. Вземи го. И никога, никога не се обръщай назад. Не се опитвай да разбереш.

Тя пак се смълча, като че попиваше думите му, но не издаде с нищо мислите си. Изражението ѝ беше почтително или просто дистанцирано.

Стисна смарагда в шепа и взе купчината мръсни дрехи.

— Върви да се изкъпеш — каза му кротко. — Почини си. Но първо свали панталоните, чорапите и обувките. Ще се отървем и от тях.

ЧЕТИРИЙСЕТ

Събуди го светлината на утрото. Той седеше в нейната стая, до леглото, а тя се взираше в светлината, сякаш наистина я виждаше. Не си спомняше кога е заспал. По някое време през нощта ѝ разказа цялата история. Всичко. Каза ѝ и историята на Лашър, как го бе убил, как бе забил чука във фонтанелата на главата му. Не знаеше дали е говорил достатъчно силно, за да го чува. Бе разказал всичко монотонно. Поне така си мислеше. Тя сигурно би искала да знае, че всичко е свършило. Нали бе казала на шофьора на камиона, че се връща у дома.

Щом приключи с разказа си замълча, затвори очи и чу мекия глас на Лашър в ума си — говореше за Италия, за красивата слънчева светлина, за детето Исус; зачуди се колко от това знаеше Роуан. Зачуди се дали душата му сега е някъде там горе, дали свети Ашлар ще се върне отново. Къде ще се появи следващия път? В Донелайт? Или пак тук, в тази къща? Нямахше как да узнае.

— Дотогава ще съм вече мъртъв, това е сигурно — каза тихо той. — Трябвал му е цял век да се добере до Сузан. И все пак не мисля, че е още тук. Мисля, че е открил светлината. Жулиен също е открил светлината, вероятно дори му е помогнал. Може би думите на Евелин са истина.

И той ѝ изрецитира тихо поемата, като замълча преди последния стих.

*„Погубете бебетата, що не са деца,
към чистокръвните бъдете безпощадни.
Иначе не ще настъпи нова пролет в Рая,
иначе не ще царува повече родът ни.“*

Изчака малко и добави:

— Мъчно ми е за него. Ужасен съм, но направих каквото трябваше. Направих го по прости причини, ако любовта на човек към жена му и детето му може да се нарече проста причина. Но има и по-големи основания. Пък и знаех, че другите няма да могат, че той пак ще ги изкуси, ще ги спечели на своя страна. Така щеше да стане, защото той беше чиста душа. И това е най-ужасното.

След това заспа. Струваше му се, че е сънувал Англия, заснежени долини и големи катедрали. Помисли си, че може би ще сънува подобни неща известно време. Вероятно дори цял живот. Отново заваля въпреки слънцето. Беше приятно.

— Скъпа, искаш ли да ти изпея нещо? — попита той тихо, после се засмя. — Знам само около двайсет и пет стари ирландски песни. — И в този миг нервите му не издържаха или може би го прекърши споменът за лицето на Лашър, който говореше за пеещите хора, споменът за големите му невинни сини очи. Видя пак гладката черна брада и мустаците над горната му устна, детската му жизненост, полугласното му тананикане, когато искаше да им покаже каква е била мелодията.

„Господи, аз го убих“, помисли си Майкъл и потрепери.

Утро. Вече е утро, не се безпокой. Стани.

Хамилтън бе влязъл в стаята.

— Искаш ли кафе? Ще постоя малко при нея. Тя изглежда... много хубава тази сутрин.

— Тя винаги изглежда хубава — отвърна той. — Благодаря ти, ще сляза долу за малко.

Майкъл излезе и тръгна по стълбите.

Цялата къща бе светла, а дъждът проблясваше по чистите стъкла на прозорците.

Още надуваше миризмата на огъня, който Мона бе запалила в камината в спалнята, за да изгори дрехите му. Прииска му се и той да запали огън в голямата камина в салона и да изпие кафето си там, докато слънцето и пламъците стоплят плътта му. Прекоси салона до първата камина, любимата му, с резбованите в мрамора цветя. Седна по турски на земята и се облегна на камъка. Нямаше сили да приготвя кафе, нито пък да носи дърва и съчки. Не знаеше кой е в къщата в момента. Не знаеше и какво ще прави.

Затвори очи. Мъртъв, той е мъртъв, ти го уби. Свърши се. Предната врата се отвори и затвори. Аарън влезе в стаята. В първия миг не забеляза Майкъл, а после се сепна при вида му.

Беше гладко избръснат и носеше бледосиво вълнено сако, чиста бяла риза и вратовръзка. Гъстата му бяла коса беше сресана красиво, а очите му изглеждаха отпочинали и ясни.

— Знам, че никога няма да ми простиш — каза Майкъл, — но трябваше да го направя. Трябваше. Всъщност това бе истинската причина за присъствието ми тук.

— О, не се притеснявай за това — каза Аарън успокояващо. — Дори не мисли за него. Изхвърли го от ума си изцяло. Аз просто — не можах да ти помогна. Не можех да го сторя.

— Защо? Заради мистерията около това същество или ти дожаля за него, или пък го обичаш?

Аарън се замисли. Озърна се наоколо, като че да се увери, че са сами, пристъпи бавно напред и седна на креслото със заострената облегалка.

— Да ти кажа честно, не знам — отвърна той и погледна печално Майкъл. — Просто не можех да го убия. — Гласът му стана толкова тих, че едва се чуваше. — Не можех.

— Ами орденът? Какво ще стане с тях?

— За ордена вече не знам какво да предполагам. Получих съобщение да се обадя в Амстердам и в Лондон, да се върна. Но няма да ида. Юри ще разбере какво става. Той тръгна тази сутрин. Едва се откъсна от Мона, но се налагаше. Обеща да ни се обажда всяка вечер. Така е запленил от нея, че само тази мисия успя да го накара да замине. Ще се опита да се срещне със Старшите, решен е да разбере какво се случва в действителност, дали Столов и Норган са изпратени да отведат онова същество, и ако е така, Старшите ли стоят зад действията им.

— А ти какво мислиш, по-скоро какви са подозренията ти?

— Честно да ти кажа, не зная. Понякога си мисля, че съм прекарал целия си живот като инструмент в ръцете на други, че те скоро ще дойдат и ще приключат с мен, както стана с двамата лекари. Тогави ти не бива да се намесваш. Не можеш да сториш нищо. Досега смятах ордена за група стари изследователи, които събират ценна информация. Никога не съм мислил, че той има някаква окултна цел!

Не бих могъл да го предположа. Смятах, че Столов и Норман сами са решили да размножават това същество. Мислех, че когато са се добрали до медицинската информация, някак са се поддали на изкушението, както стана и с Роуан. Искали са да видят чудото. Сигурно са се чувствали точно като нея, когато отведе съществото от тази къща. „Учените само ще подхранят злото, учените ще го възвисят високо.“

— Да, вероятно. Просто са се натъкнали на опасно и невероятно откритие и са решили да предадат доверието на останалите. Излъгали са Старшите.

— Не зная. Вече не участвам във всичко това. Каквото и да става, аз няма да разбера.

— Ами Юри? Могат ли да го наранят?

Аарън въздъхна.

— Казаха, че ще го приемат обратно. Той не се страхува, това е сигурно. Отиде в Лондон да се срещне с тях. Мисля, че може да се грижи сам за себе си.

Майкъл си спомни за Юри, за краткото им познанство. Видя цяла поредица от мимолетни образи, които до един оставяха впечатление за невинност, упоритост и сила.

— Не се тревожа много за него най-вече заради Мона — продължи Аарън. — Той иска да се върне при нея, затова ще е много предпазлив.

Майкъл се усмихна и кимна.

— Да, звучи логично.

— Надявам се, че ще открие отговора. В момента е обсебен от тази загадка — какво стана с ордена, със Старшите, каква е била целта на всичко това. Но после може би Мона ще го спаси така, както Беатрис спаси мен. Странно, нали? Що за мощ притежава това семейство. Мощ, която обаче няма нищо общо с... него.

— А няма ли някой да дойде да търси Столов и Норман?

— Не. Казах ти, забрави за тях. Юри ще се погрижи. Няма никакви доказателства, че са били в къщата. Никой няма да ги търси, нито ще разпитва. Ще видиш.

— Изглеждаш много облекчен, но не и щастлив — отбеляза Майкъл.

— Е, мисля, че е малко рано да съм щастлив — тихо рече Аарън. — Но определено съм по-добре отпреди. — Замисли се за момент. — Не съм готов да се откажа от онова, в което съм вярвал цял живот, само защото двама мъже са вършили зло.

— Но нали и Лашър го каза — настоя Майкъл. — Каза, че това е истинската цел на ордена.

— Да, но това е било много, много отдавна. Било е в друго време, когато хората са вярвали в неща, в които днес никой не вярва.

— Да, предполагам, че е така.

Аарън въздъхна и сви рамене.

— Юри ще разбере всичко и ще се върне при нас.

— Ти май наистина не се притесняваш, че могат да го наранят. Ако се окажат лоши момчета, разбира се.

— Не — отвърна Аарън. — Не мисля, че ще направят подобно нещо. Все пак ги познавам... донякъде... след всички тези години.

Майкъл замълча.

— Пък и знам, че вече не съм един от тях — продължи Аарън. — Сега моят дом е тук. Ще остана с Беа и моето семейство. А за останалото... за Таламаска, за тайните, за целите й... Не знам. Не ме интересува. Май спря да ми пука още по Коледа, когато Роуан изгуби първия рунд в тази битка. А съвсем спря да ме интересува, когато я видях бледа като смъртник на носилката. Ордена вече не е мой проблем. Нямам нищо общо с него.

— А защо не се обади в полицията за Столов и Норган?

Аарън изглеждаше изненадан.

— Знаеш защо. Дълга ти поне това, не мислиш ли? Как да ти помогна иначе. Пък и Мона и Юри взеха нещата в свои ръце. Аз бях твърде объркан. Направихме най-простото нещо. Както винаги — най-простото нещо.

— Най-простото нещо?

— Да, онова, което ти стори с Лашър. Най-простото нещо.

Майкъл не отговори.

— Но остава да се свърши още много — рече Аарън. — Семейството още не е наясно, че вече е в безопасност, но скоро ще разбере. Ще настъпят някои промени, когато хората осъзнаят, че всичко е приключило, че вече могат да отворят капациите и да пуснат слънцето.

— Да, така е.

— Ще извикаме лекари за Роуан, ще направим всичко по силите си. Мислех да взема една касета с много хубав канон. Беа каза, че Роуан го обича. Веднъж го пуснали, когато била у тях. У Беа. Всъщност по-точно „у нас“.

— А вярваш ли на всичко, което ни разказа Лашър — за талтошите, за легендите, за малките хора?

— И да, и не — отвърна Аарън, замисли се за момент и добави: — Не искам никакви мистерии вече. — Изглеждаше някак изненадан от собственото си спокойствие. — Искам да бъда със семейството си, искам Деидре да ми прости, че не ѝ помогнах, Роуан да ми прости, че позволих това да ѝ се случи. Искам и ти да ми простиш, задето допуснах да бъдеш наранен и оставих цялото бреме на твоите плещи. А после искам да забравя.

— Значи семейството победи. Жулиен победи — рече Майкъл.

— Ти победи — отбеляза Аарън. — А Мона тепърва ще побеждава — добави с усмивка. — Каква дъщеря може да ти бъде само. Мисля, че трябва да ида до Амелия стрийт да я видя. Тя каза, че е толкова влюбена в Юри, че ако не ѝ се обади до полунощ, ще полудее! Щяла да полудее като Офелия. Трябва да видя и Вивиан, и Древната Евелин. Искаш ли да дойдеш с мен? Много е хубаво да се разхождаш по булеварда. Не е далеч, само на десет пресечки.

— Не сега. Може би после. Ти отивай.

Замълчаха.

— Те искат да идеш там — рече Аарън. — Мона се надява да се заемеш с реставрацията на къщата. Не е поддържана от години.

— Красива къща. Виждам съм я.

— Има нужда от твоята намеса.

— Може пък и да го направя. Върви, хайде.

На следващата сутрин отново заваля. Майкъл седеше под дъба и гледеше гроба.

Райън излезе да поговори с него, но остана на пътеката и не посмя да си накаля обувките. Майкъл разбра, че явно въпросът не е спешен. Райън изглеждаше отпочинал, сякаш някак бе усетил, че всичко е свършило. Може би трябваше да знае.

Райън дори не погледна към парчето земя около гроба, то и без това изглеждаше съвсем като влажната рохкава пръст около корените на дървото, където не бе пораснала трева.

— Трябва да ти кажа нещо — рече Майкъл.

Райън спря и на лицето му се появи тревога и страх, но се овладя и кимна бавно.

— Вече няма опасност — продължи Майкъл. — Вече няма опасност за никого. Можеш да освободиш охраната. Остави само една сестра за през нощта. Освободи и Хенри, ако искаш. Пенсионирай го или каквото решиш. Може да го изпратиш в къщата на Мона.

Райън не каза нищо, само кимна отново.

— Оставям на теб да решиш какво ще кажеш на останалите — рече Майкъл, — но те трябва да знаят, че вече няма опасност. Никоя жена няма да пострада повече. Никой вече няма да умре. Не и заради него. Ако от Таламаска се свържат с теб, изпрати ги при мен. Не искам жените да се страхуват. Нищо няма да се случи, те са в безопасност. Обаче не зная нищо за смъртта на двамата лекари. Абсолютно нищо.

Райън понечи да му зададе въпрос, но размисли и пак кимна.

— Ще се погрижа за всичко — рече той. — Не бива да се безпокоиш повече за това. Ще се заема и с въпроса за лекарите. А това за Хенри е добра идея, ще го изпратя в къщата на Амелия стрийт. Не мисля, че Патрик ще възрази. Дойдох просто да разбера как си, но виждам, че си добре.

Майкъл кимна и се усмихна леко.

След обяда отново седна до леглото на Роуан. Беше отпратил сестрата, защото не можеше вече да понася присъствието ѝ. Искаше да остане сам. Пък и тя беше намекнала, че трябва да иде да види своята собствена болна майка в болницата, затова той ѝ каза: „Всичко тук е наред, върви. Върни се към шест“. Тя остана много доволна.

Застана до прозореца и я погледа как се отдалечава, как пали цигара, преди да стигне до ъгъла, и после бърза да хване трамвая.

Отвън стоеше висока млада жена и се взираше в къщата, опряла ръце на оградата. Червеникавозлатистата ѝ коса беше дълга и красива. Момичето бе много слабо, като повечето млади жени днес. Може би беше някоя братовчедка, дошла да посети болната. Той се надяваше да не е така. Отдръпна се от прозореца, за да не го види. Ако позвънеше, нямаше да отвори. Хубаво му беше, че най-сетне остана сам.

Върна се и седна пак в креслото.

Пистолетът лежеше на мраморната масичка — голям и грозен — или може би красив, зависи дали човек харесваше оръжията. Майкъл нямаше нищо против тях, но не му харесваше да го гледа там, защото си представяше как го взима и изстрелва куршум в главата си. После се вгледа в Роуан и си помисли: „Не, не и докато ти имаш нужда от мен, скъпа. Няма да го направя. Не и преди да се случи нещо...“.

Зачуди се дали тя изобщо усеща нещо. Лекарят бе казал, че тази сутрин е по-добре физически, но иначе състоянието ѝ не се бе променило.

Даваха ѝ лекарства, раздвижваха крайниците ѝ. Беше красиво сресана и с розово червило на устните. Помисли си и за Мона.

— Със или без Юри, тя също се нуждае от мен. Пък и въпросът не е само в това — каза той на глас в тишината. — Всички ще бъдат наранени, ако не съм тук в деня на свети Патрик, нали? Трябва да ги посрещна на вратата. Да им стисна ръцете. Аз съм пазителят на тази къща, докато не...

Облегна се в стола и се замисли за Мона, чиито целувки бяха станали съвсем целомъдрени, откакто Роуан се бе върнала у дома. Красивата малка Мона. И онзи мургав умен Юри. Влюбени.

Може би Мона вече работеше по идеята за медицински център. Може би двамата с Пиърс в момента работеха по проекта в офиса.

— Нали няма да предадем цялото състояние на семейството в ръцете на тази малка хулиганка! — бе казал Рандъл с гръмовния си глас предната вечер, когато с Беа спореха пред вратата на Роуан.

— О, моля те, по-тихо — прошепна Беа. — Та това е нелепо. Тя е нещо като престолонаследница и символ, стар идиот такъв. Това е всичко.

Майкъл се отпусна назад, протегна крака под леглото и скръсти ръце. Взираше се в пистолета, в приканващия сребристосив спусък, в дебелата цилиндрична цев и ивицата изкуствен плат, увита около дулото като примка на обесен.

„Не, може би по-късно“, помисли си. Макар че всъщност знаеше, че никога няма да го стори. Може би само щеше да изпие нещо по-силно, което да пропълзи в него, за да го отрови бавно. После ще легне в леглото до нея, ще я прегърне и ще заспи.

„Ще го направя, когато тя умре“, рече си той. „Да, точно така.“

Трябваше да прибере пистолета някъде на сигурно място. В тази къща влизаха толкова деца, че можеше да стане нещо. Сутринта доведоха няколко да видят Роуан — пък на деня на свети Патрик щяха да дойдат много деца. Щеше да има голям парад на Мегазин стрийт, само на две пресечки отгук. Отново парадни платформи. Хората ще хвърлят картофи и зеле — всички продукти, нужни за традиционния ирландски бульон. Семейството обожаваше този празник. Поне така му казаха. И той щеше да го хареса.

Но трябва да махне пистолета. Някое дете може да го види.

Тишина.

Пак заваля. Къщата проскърцваше, сякаш бе пълна с хора. Някъде се затръшна врата. Може би бе врата на кола или пък в друга къща. Понякога на човек му се причуват разни неща.

Дъждът барабанеше по гранитните первази на прозорците.

— Как ми се иска... да мога да разкажа всичко на някого... да призная — каза той тихо. — Но най-важното сега е, че вече не бива да се тревожиш. Всичко свърши, както ти искаше. Поне така си мисля. Само ми се ще да има някакво пълно опрощение. Странно. Беше ми толкова тежко, когато не успях да го спра на Коледа, а сега като че е още по-зле. Просто има битки, които не ти се ще да водиш, и победи, които струват твърде скъпо.

Лицето на Роуан си остана същото.

— Искаш ли някаква музика, скъпа? — попита я той. — Да пусна ли стария грамофон? Честно да ти кажа, действа ми успокояващо. Моля те, нека го пусна.

Той стана и се наведе да я целуне. Устните ѝ бяха меки. Усети вкуса на червилото и се усмихна. Сигурно сестрата го беше сложила — едва се виждаше. Роуан гледаше в тавана — бледа, красива и спокойна.

Намери грамофона на тавана. Взе и плочите с „Травиата“. Спря наред крачка, омагьосан от невероятната комбинация на дъжд и слънце.

Прозорецът беше затворен.

Подът беше чист.

Помисли си за Жулиен, който се бе появил за миг пред входната врата и беше препречил пътя на Лашър.

— А дори не съм се сещал за теб оттогава — каза на глас. — Моля се да си намерил покой.

Постоя още малко в стаята и се зачуди дали някога ще я използва отново. Вгледа се в прозореца, в края на покрива на верандата. Спомни си мимолетния образ на Анта, която приканваше Лашър при себе си.

— Призови мъртвите за свидетели — прошепна си. — Така и стана.

Тръгна бавно по стъпалата, но спря изведнъж, разтревожен, без да знае от какво. Какъв беше този шум? Остави внимателно грамофона и плочите на пода.

Някаква жена плачеше, или пък беше дете? Беше тих, сърцераздирателен плач. Не, не беше сестрата. Тя щеше да се върне след часове. Плачът се чуваше от стаята на Роуан.

Не смееше да се надява, че плаче тя самата! Не смееше, пък и знаеше със сигурност, че това не е нейният глас.

— О, скъпа моя — проплака гласът. — Скъпа моя, толкова те обичам. Да, пий, пий млякото, пий. О, майчице, милата ми майчица. Скъпа моя.

Умът му не можа да намери никакво обяснение. Беше се сковал от страх. Слезе внимателно и безшумно по стълбите и надникна през вратата.

На леглото седеше високо и слабо момиче с червено-златиста коса, която се спускаше по грациозния ѝ гръб. Беше я видял долу на улицата! Сега бе прегърнала Роуан, която седеше в леглото и се притискаше към нея, да, притискаше се, и сучеше от голата ѝ гръд.

— Така, мамо, пий, пий — каза то, а от големите му зелени очи се стичаха сълзи. — Пий, мамо, боли ме, но пий! Това е нашето мляко, нашето силно мляко.

После огромното момиче се отдръпна назад, отметна косата си и обърна към Роуан лявата си гърда. Роуан засука жадно и лявата ѝ ръка се вдигна, сякаш да хване главата на момичето.

То видя това и просълзените му очи се разшириха още повече. Приличаха много на очите на Лашър! Лицето ѝ имаше съвършена овална форма с красива ангелска уста.

Роуан издаде някакъв приглушен звук и в следващия миг изправи гръб, а лявата ѝ ръка се вкопчи в косата на момичето. Отдръпна се от гърдите му и от устата ѝ излетя ужасен писък:

— Майкъл, Майкъл, Майкъл!

Свлече се към таблата на леглото, сви колене и се взря в момичето, като го сочеше с пръст.

То скочи и запуши ушите си с ръце.

— Майкъл!

Високото момиче заплака, лицето му се сгърчи от мъка като на бебе, големите му зелени очи се присвиха.

— Недей, мамо, недей. — Дългите ѝ пръсти запушиха устата на Роуан, която обаче пак извика:

— Майкъл, убий го! Убий го. Спри го, Майкъл.

Момичето политна към стената.

— Мамо, мамо, недей...

— Убий го! — ревеше Роуан.

— Не мога — изкрещя Майкъл. — Не мога да го убия. Господи, помогни ми!

— Тогава аз ще го убия — изпищя Роуан, посегна встрани и сграбчи пистолета от нощната масичка. Хвана го с двете си трепереци ръце, присви очи и натисна спуська. Изстреля три куршума право в лицето на момичето. Замириса на изгорял барут.

Лицето на момичето заприлича на счупена порцеланова маска, от която се лееше кръв. Дългото ѝ слабо тяло се присви и падна тежко и безшумно на пода, косата ѝ се пръсна като ветрило върху килима.

Роуан свали пистолета и заплака. Плачеше за момичето. Вдигна ръка към устата си, за да задуши риданията си, смъкна се от леглото и с олюляване посегна да се хване за едната му колона.

— Затвори вратата — каза тя с груб, задавен глас. Изглеждаше, сякаш всеки миг ще припадне.

После пристъпи с мъка напред, цялата разтреперана от усилието, коленичи до момичето и занарежда през сълзи:

— О, Емалет, детето ми, малката ми Емалет.

Момичето лежеше мъртво с разперени ръце, отворена риза и окървавено лице. Косата ѝ, тънка и красива като на Лашър, бе цялата в кръв. Дългите слаби ръце бяха протегнати встрани като деликатни клони на дърво наскоро зима.

— Детето ми, горкичкото ми детенце — плачеше Роуан.

После се наведе и отново засука от гърдите на момичето.

В стаята беше съвсем тихо, чуваше се само звукът от устните ѝ. Роуан изцеди лявата гърда и се премести на другата, сучеше яростно и жадно.

Майкъл гледаше всичко това онемял.

Най-сетне тя се отдръпна от момичето, обърса уста и издаде нисък стон, разкъсващо ридание.

Майкъл коленичи до нея. Тя се взираше в мъртвото момиче. После затвори очи, като че искаше да проясни зрението си. На едната гърда на момичето бе останала капчица мляко и Роуан протегна ръка, обърса я с пръст и я облиза.

В очите ѝ още имаше сълзи, когато погледна към Майкъл така, сякаш искаше да му каже, че знае всичко. Тя знаеше какво се е случило. Тя беше Роуан. Излекувана.

Внезапно сълзите ѝ рухнаха още по-силно и тя хвана ръцете му като че да го успокои, макар че и нейните бяха съвсем студени и трепереха.

— Не се тревожи повече, Майкъл — рече Роуан. — Не се тревожи. Аз ще я погребя под дървото. Никой няма да разбере. Ще я погребя. Ще я сложа при него. Ти вече направи достатъчно, аз ще се погрижа за дъщеря си.

Облегна се назад и заплака тихо и задавено. Затвори очи и главата ѝ се отпусна настрани. Продължаваше да гали ръцете на Майкъл и да повтаря:

— Не се тревожи. Боже, детето ми, милото ми детенце, Емалет. Сама ще я положа в земята. Сама.

22 ч.

5 август 1992 г.

Издание:

Ан Райс. Вещиците: Лашър

Американска. Първо издание

ИК „ИнфоДАР“, София, 2009

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-401-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.